

СТИВЪН ХАРТОВ

Тази книга е от поредицата
бестселъри „*Crime & Mystery*“.
Най-добрите и най-търсените трилъри,
преиздавани в милионни тиражи
и филмирани по целия свят.

Стивън Хартов познава отвътре света
на международния тероризъм и създава
завладяващ, богат на детайли,
автентичен роман. Великолепен трилър!
Publishers Weekly

ТРЕТАТА

РЪЖКА

НА
БОГА

КНИГА ПЪРВА

СТИВЪН ХАРТОВ ТРЕТАТА РЪКА НА БОГА

Превод: Рени Димитрова

chitanka.info

Израелското военно разузнаване подготвя в пълна тайна размяната на свой офицер срещу пленен водач на „Хизбула“. В навечерието на операцията неизвестен терорист камикадзе взривява израелското консулство в Ню Йорк. Никой не поема отговорност за атентата, но експертите на израелските тайни служби бързо си избират мишената — красивата и безмилостна германска терористка Мартина Клумп. Подполковник Бени Баум е изпратен да разследва атентата, но дори не предполага какъв кошмар го чака. Дъщеря му е отвлечена и за Бени Баум не остава никакъв друг шанс освен да излезе от „командната верига“ и да повика на помощ приятелите си.

На Ал Цукерман, моя помощник в тила

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Изразявам своите благодарности на подполковник (о.з.) Шаул Дори, на Ори Шлоним — специален съветник на министър-председателя, на бригаден генерал Игал Преслер — съветник на министър-председателя по борбата с тероризма, на полковник (о.з.) Ранан Гисин, на старшина Диди Лехман, на Яков „К“, на Фред Пиърс, на доктор Доналд Друин, на детектив Тим Конъли от Полицейското управление на Ню Йорк, на „Артър“, на старши полицейски комисар Бернд Покоевски, на Ерик Сабе от криминалната полиция на Германия, на доктор Давид Т. Шилер, на сержант първи клас Джери Джиндър, на майор Робърт Оулс, на „Мустафа“, на Клер Уошгъл и, разбира се, на *истинската* Рут.

Тази книга е рецензирана от военния цензор на Министерството на отбраната на Израел.

*Смилете се, смилете се над мене, приятели
мои — защото ръката Божия се допря до мене.
Йов 19:21*

ПРОЛОГ

НЮ ЙОРК

КРАЯТ НА НОЕМВРИ 1992 ГОДИНА

Мошико Бен-Чехо знаеше, че му предстои да умре, но отказваше да се предаде на срамното чувство на страх.

Всъщност нямаше никаква видима заплаха. Нямаше причини да се бои и той беше твърдо решен да заключи нарастващата си параноя в онова далечно ъгълче на съзнанието, заделено за фантазиите, предчувствията и слабостите. Ще затръшне вратата на подсъзнанието си върху това парализиращо влечуго, за да не може никой да го види, да подуши или да чуе настойчивото му съскане. Просто няма да му обръща внимание, сякаш изобщо не съществува.

Но то си беше там. Като онзи недоловим мирис на озон във въздуха, когато някъде гърми. Като плясъка на птичи криле в тъмата, когато внимателните стъпки на нещо огромно и могъщо дори не пречупват клонките под себе си.

Тъй като беше преминал през пълния курс на обучение, Мошико разбираше, че това чувство на страх е психологически отговор към някакъв стимул в околността. Мозъкът му прескача собствената си логика и предупреждава тялото за възможната гибел.

Жлезите вече помпаха мускулите му с адреналин и ги подготвяха за действие. Зениците му се разтваряха да поемат повече светлина, слуховите канали се разширяваха, за да погълнат и най-тихите звуци, а обонянието търсеше най-незначителните частици от дъха на хищника във въздуха. И макар кръвта да циркулираше из вените му, те също се свиваха, да не би удар с нож или куршум да предизвика смъртоносен кръвоизлив.

На тялото му бяха нужни само няколко милисекунди да се подготви и сега започна втората фаза. Фазата на решението.

Да се бори или да бяга.

Но тъй като беше служител по сигурността в генералното консулство на Израел, Мошико Бен-Чехо не разполагаше с лукса да избира. Той не можеше да избяга. И въпреки че ужасът го обгръщаше като маларична треска, без каквато и да било видима опасност, той нямаше намерение да се поддава на инстинкта си.

Днес, реши Мошико, няма абсолютно никаква причина да се страхува. Беше ден като всеки друг, късна есенна утрин както стотици други преди нея. Никой не беше нарушил рутината в консулството, по коридорите не бяха звънели аларми, не се беше заформила и никаква дипломатическа криза през дългата седмица, която вече бавно привършваше. Да, работата му го правеше потенциална мишена за стрелба или саботаж, но почти като пилот-изпитател, той също както останалите служители на Държавната служба за сигурност живееше с тази опасност и през повечето време не я забелязваше.

Генералното консулство и Постоянната мисия към Организацията на Обединените нации заемаха пет етажа в незабележим небостъргач на Второ авеню в Манхатън. Приличаше на типична израелска държавна служба, преместена в западна среда. Вътрешните стени от дебел бетон бяха боядисани с латекс, а подовете — покрити с напукани плочи, сякаш купени на разпродажба от изгорял склад. Тежките дървени бюра бяха надраскани, с петна от хиляди мокри чаши и невнимателно загасени цигари, и едва ли можеха да се намерят два еднакви стола.

Изпоцапаните от мръсни пръсти стени, върху които почти нямаше украса с изключение на няколко чернобели снимки на някогашни държавници и работещи на полето кибуцници^[1], се използваха като таблата за обяви в американските пощи. Навсякъде висяха залепени съобщения от един отдел за друг. От „Личен състав“ съветваха секретарките да не прекаляват с извънредния труд. От „Сигурността“ напомняха на дипломатите, че трябва предварително да записват в дневника маршрутите си. От „Информация“ предупреждаваха всички, че контактите с журналисти трябва да минават само през тях.

И в съответствие с изискванията консулството беше освен това охраняван обект. Здравно укрепен преден пост на воюваща държава, вграден в архитектурата на непоколебим съюзник. То представляваше лабиринт от тайни коридори и изходи, от всеки ъгъл на който надничат

видеокамери, а входящата поща се преглежда на рентген за експлозиви. В чекмеджетата на бюрата тук имаше повече пистолети отколкото в резиденцията на колумбийски наркобарон.

Беше нещо шизофренично. Остров на обич и параноя, който горещо приветства приятелите си, но докато ги прегръща и потупва, ги претърсва като врагове за скрити оръжия. Работата на Мошико включваше последното. Една неприятна необходимост.

Той изживяваше последните десет минути от смяната си на четиринадесетия етаж на сградата. Тук се намираше първият етаж на консулството. Входът, през който влизаха израелци, за да удължат срока на паспортите си, където чужденци подаваха молби за визи или идваха родители на младежи с двойно гражданство — израело-американско, — за да молят синовете им да бъдат освободени от военна служба. (Обикновено притеснените момчета стояха до стената и упорито гледаха върховете на обувките си.) Посетителите имаха достъп само до това помещение. Защото нагоре се намираха дипломатическите кабинети, центрoвете за комуникации и тихите пещери на служителите от Мосад с техните усмивки, тънки колкото прикритието им на икономически съветници.

Постът на Мошико беше първата линия на отбраната, тъй като в консулството никой, нито обикновен куриер, нито съветник в Белия дом, не можеше да влезе просто така. Двойните врати на пътническия асансьор се отваряха в голямо антре, представляващо едновременно и стая за осигуряване на безопасността. Покрай стените имаше пластмасови столове, препълнени пепелници и евтини рекламни листовки от Министерството на туризма. В ъгъла върху метален прът висеше израелското знаме. На отсрещната стена отвъд протрития син килим имаше двойна метална врата с електромагнитна ключалка и голям прозорец от непробиваем за куршуми плексиглас.

Прозорецът беше ново допълнение, резултат от неприятна свада между Министерството на външните работи и ДСС, известна повече под израелското си название Шабак. Съвсем доскоро всички посетители бяха принудени да се кланят на магьосника от Оз, тъй като ги наблюдаваха през камери и им говореха по интерком — неуважение, за което от ДСС твърдяха, че било ефективна психологическа бариера. Но дипломатите успяха да ги убедят, че макар страната да е фактически във война с двадесет арабски държави и терористични

групировки, лицето ѝ зад граница не трябва да изглежда като на паникьосан затворнически надзирател. Мирният процес вече заема централно място в световните медии и макар консулствата да са наистина малки крепости, те не бива да изглеждат такива поне външно.

Всички служители на ДСС в Ню Йорк мразеха „аквариума“. Като един от членовете на екипа, Мошико трябваше да изтърпи своя дял от смените — да седи зад плексигласа и да се чувства като самотен банков касиер, пазещ държавната хазна. Той нямаше голямо доверие в непробиваемостта на плексигласа. В Ливан беше виждал какво може да направи едно просто РПГ с бронирана кола.

Той седеше зад бюрото откъм израелската страна на плексигласа в малка, слабо осветена стаичка. Редица монитори показваха други части на сградата. Върху бюрото имаше микрофон, през който да разговаря с посетителите в чакалнята, а до „бутона за аларма“ беше поставен червен телефонен апарат. Доколкото знаеше, досега никой от Шабак не беше натискал този бутон, който би задействал сирена като за тревога във военновъздушна база.

Под рамката на големия прозорец в бетонената стена имаше плитко метално чекмедже, което да се движи навън и навътре. В него хората поставяха паспортите или личните си документи. Встрани от него в сянката имаше редици снимки. На действащи антиизраелски терористи. Не на политически ръководители като Жорж Хабаш или Ахмед Джабрил, а на хора, които наистина са били замесени в отвличания, взривявания или престрелки. Мошико ги поглеждаше често. В тях виждаше не толкова врагове, колкото свой антипод.

В кобура, закачен на колана му, той носеше автоматичен пистолет „Берета“ 22-ри калибър. Възпиращата сила на това оръжие едва ли би била достатъчна, но в затворените помещения на консулството никой не би желал след като куршумът пониже терориста, да убие и някой нещастен нюйоркчанин, дошъл да се запише доброволец за бране на банани в някой кибуц. Освен това според традицията на израелската армия в такава ситуация не се очаква да убиеш нападателя. От теб се иска да се нахвърлиш.

Сред служителите на Шабак се разнасяше един виц за изобретяването на специален куршум, който да убива терористи, да ранява дипломати и само да отхвърля настрана всички останали.

Естествено, никой от тези млади хора не гледа на работата си като на игра, но както във всяка опасна дейност и тук е нужна известна противоотрова, за да могат те да останат нащрек като преследвани газели през всяка секунда от смяната си. Рутината е изморителна, но ако трепнеш, това може да се окаже мигът, в който ти и всички, които си се клел да защитаваш, ще умрете.

През годината, откакто Мошико работеше в консулството, не беше се случило нищо. Едно експлозивно устройство пристигна по пощата до генералния консул, но веднага беше открито и обезвредено. Друг път някакъв превъртял фен на Луис Фарахан беше излязъл от асансьора, размахвайки пластмасов пистолет, но го хвърли навреме, преди Мошико и двама от другарите му да са го екзекутирали набързо. Едва ли в близко бъдеще щеше да се случи нещо по-сериозно. Точно затова Мошико не можеше да разбере защо се е задъхал така, като че ли току-що е преминал полосата с препятствия в „Уингейт“.

Може би точно липсата на действие го тормози. И преди е изпитвал това чувство... Когато лежеше в засада до Марж Аюн, тъкмо преди да му свърши службата. Да, точно това е. Тъпо суеверие. Като някой бизнесмен, който е пътувал без проблеми стотици пъти, а сега има чувството, че нещата ще тръгнат наопаки.

Той седеше на стола, загледан в дланите си върху бюрото. В сградата беше топло, но пръстите му мръзнеха и трепереха, а коляното подскачаше под бюрото. Усещаше неприятен тик в ъгъла на дясното си око, а пулсът в ухото сякаш се опитваше да му каже нещо.

— Няма нищо — опита да се успокои сам. — Просто откачаш.

Решен да превъзмогне предчувствията, той си наложи спокойствие, като се опря на наученото от инструкторите. Тялото не е храм. То е роб, който трябва да се подчинява. Започна да диша чрез диафрагмата си, като бавно поемаше и изпускаше дъх и заедно с това забавяше биенето на сърцето си. Прилепи пръсти и ги задържа неподвижно, както правеше всяка седмица при тренировките по стрелба в провинция Насау.

— Хей, махараджа Йоги. Гледай да не проспеш последните си десетина минути.

Мошико почти подскочи от стола, но успя бързо да се съвземе. Вдигна поглед и видя образа на шефа си, отразен в стъклото. Ханан Бар-Ел — нисък, мускулест, четиридесетгодишен мъж, пристрастен

към тъмни ризи и вратовръзки на цветя, беше застанал зад гърба му под рамката на отворената врата.

— Практикувах крав-мага — каза Мошико и постави ръце в първа позиция за контактен бой.

— Добре, ама не удряй нищо скъпо — весело предупреди Бар-Ел. Като шеф на сигурността за района на Ню Йорк той не беше щедър на усмивки. Но Мошико му беше един от любимците. — И пусни тези нещастни, объркани руснаци вътре. До понеделник.

Бар-Ел затвори вратата. Мошико му махна с ръка.

Погледна през прозореца към петимата посетители в чакалнята. Четиримата бяха семейство руснаци. Млади родители с две бебета, които бяха облечени в топли зимни дрехи и приличаха на мечета. Напоследък повечето руски евреи търсеха златния си шанс в Америка, но това семейство беше стигнало до Манхатън, а мечтаеше за Йерусалим. Като бивш емигрант Мошико още се трогваше от подобен наивен идеализъм.

— Господин Пенковски? — заговори той в микрофона. — Моля, влезте. — Мошико натисна бутона, ключалката забръмча и руснаците така бързо влязоха през вратата, че той се почувства почти като портиер в Дисни Уърлд.

В чакалнята остана само едно момиче, което, изглежда, нямаше и двадесет години. Беше обута в яркожълти боти и носеше синя вълнена шапка. Докато Мошико я наблюдаваше, тя свали шапката и разтърси невероятния си водопад от червена коса. След това му се усмихна. Той ѝ махна с ръка.

Е, и къде е смъртната опасност?

Не съществува.

Той погледна часовника си.

Още шест минути и си тръгва.

Докато тревогата му бавно отминаваше, Мошико си позволи да се потопи в мечти. Със смесица от меланхолия и надежда се замисли за не твърде далечното си бъдеще. Скоро животът му като служител на Шабак ще приключи, но тогава ще започне нещо по-приятно...

Много отдавна Мошико беше разбрал, че няма да има блестяща кариера в израелската разузнавателна общност. Роден беше в Чехословакия като Моше Кубис, син на баща-християнин и майка-еврейка. Според библейските закони това го правеше член на Племето.

Затова на седемнадесет години той емигрира в Израел и „натурализира“ фамилното си име, за да започне нов живот.

Когато Мошико (умалително от Мойсей) приключи задължителните три години военна служба в пехотната бригада „Голан“, той кандидатства за назначение в отдел „Специални операции“ на АМАН — военното разузнаване на Израел. Почти веднага се разбира, че произходът от Източния блок ще му попречи, но за негов късмет член на комисията беше и майор Бенжамин Баум, който като дете на холокоста беше склонен да покровителства емигрантите.

— Кубис? — беше вдигнал вежди Баум, когато разглеждаше досието на Мошико. — Като Ян Кубис ли?

— Той е брат на дядо ми — едва прошепна Мошико, готов да бъде изхвърлен навън.

— Я виж ти, момчето ми — изненада се Баум. Освен блестящ офицер на АМАН той беше и историк-аматьор и се занимаваше основно с военните години. Ян Кубис е чехословашки герой. Сержант Ян Кубис бил спуснат с парашут от англичаните в чешките гори през зимата на 1941 година. Той ръководел операция, наречена „Антропоид“. Точно Кубис успял да рани смъртоносно обергрупенфюрера от SS Райнхард Хайдрих — нацисткия палач от Прага. След това бил убит в престрелка с Гестапо.

Баум бързо намери служба за Мошико в групата за физическа охрана на „Специални операции“, както и място на празничната трапеза в йерусалимския дом на семейството си. Но правилата в една бойна разузнавателна служба не могат да се заобиколят съвсем и когато стана ясно, че Мошико няма да получи достъп до приключенията, към които се стремеше, майорът му помогна да се премести в Шабак.

Почти както британската МИ-5 или американското ФБР, Шабак се занимава с контраразузнаване. Освен това обаче осигурява въоръжената охрана на пътническите полети на „Ел-Ал“, на летищата, на консулствата в чужбина, както и охраната на държавния глава. Често младежи от бойните подразделения на армията стават „горили“ (както наричат специалните въоръжени охранители), и то не само поради патриотични съображения. По този начин човек може да пътува по света, да притежава чужденки и да спести по някой шекел.

Единици успяват да се изкачат по стълбицата и да станат регионални шефове по сигурността, някои се връщат в Тел Авив и се отдават на кариера в по-сложната дейност за залавяне на шпиони и контрашпионаж. Но Мошико вече не хранеше подобни илюзии.

Само че си имаше тайна от своите колеги и затова понякога чувстваше известна вина. Щеше изобщо да напусне службата. И не само това, ами щеше да извърши нещо като предателство. Защото имаше намерение да остане в Ню Йорк и да се запише в университета.

Причината беше Катлийн.

Бяха се намерили на един купон по случай Все светии, където Мошико беше поканен от свой приятел, студент в нюйоркския университет. Той пристигна направо от работа в дъждовната нощ и затова не беше с карнавален костюм като другите. Нямахше дори и евтина маска.

Беше тайнствен непознат. Висок и силен, с мокра черна коса и сини очи. Катлийн имаше дълга, лешникова коса, бяла кожа и луничав нос, който се подаваше под розовата бандитска маска. Беше облечена в червена рокля, носеше магическа пръчка и се насочи право към него, за да го чукне по главата.

— И кой би трябвало да си ти?

Мошико държеше чаша водка, парченцата лед пукаха сред алкохола. Музиката гърмеше и наоколо се виеха тела. Чувствайки се някак скрит сред анонимността на костюмите на останалите, той отговори спонтанно, макар и малко глупаво:

— Таен агент.

— О, наистина ли? — Маската ѝ го изгледа от глава до пети и обратно. — Че къде ти е костюмът?

Отговорът му беше ужасяващо непрофесионален, но може би именно в този момент той разбра, че така или иначе няма да направи кариера в тази служба. Мошико откряна сакото си, показа ѝ пистолета върху десния си хълбок, после пак го покри и се усмихна.

— Леле... — Катлийн помълча дълго. После вдигна маската от лицето си. — И откъде се пръкна?

Но Мошико не чу въпроса, защото беше омагьосан от очите ѝ.

По-късно спомените от късната нощ преминаваха като най-любим филм през ума му. Малкият ѝ апартамент, споменът за мократа

вълна на палтото ѝ под пръстите му, дъхът ѝ в ухото му, хладната, гладка кожа, която се сгорещи под дланите му.

В Израел това не е нещо необикновено. Всеки втори младеж е като него. Почти всяко момиче носи пистолет в чантата си заедно с червилото.

Но тук за Катлийн той беше Джеймс Бонд. Тя не можеше да му се насити...

Внезапно Мошико осъзна, че се е отнесъл няколко мига с фантазиите си. Мечтите му бяха толкова хипнотично реални, че сега кръстоса крака и се приведе напред с надеждата да потисне възбудата си. Нямахше да му е приятно да си тръгне през коридорите на консулството с издут панталон и изчервено лице. Трябваше да запази това за по-късно. Двамата с Катлийн отдавна планираха да прекарат този уикенд в някой хотел по южното крайбрежие на Кънектикът.

Двойните врати на асансьора се плъзнаха встрани и се отвориха. Когато никой не се появи, той за миг пак изпита онова неприятно усещане. Пръстите му стиснаха ръба на бюрото. Погледна през прозореца, а после скришом хвърли око към часовника си. Една минута. Беше почти 12:30 часа на обяд преди шабат. След 12:30 няма повече „клиенти“. Край.

Той изсумтя презрително към собствената си глупост, когато фигурата пристъпи в чакалнята. Защото мъжът беше хасид — представител на най-религиозните евреи, с характерната черна шапка с широка периферия, дългите масури на пейсите, спускащи се покрай ушите, и гъста брада, от която върху килима се стичаха капки от дъжда навън. От шията до петите хасидът беше увит в дълго, черно вълнено палто.

„Поредното изкопаемо от деветнадесети век — помисли Мошико с известно успокоение. — Не по-опасен от гладно улично кутре.“ Защото човекът изглеждаше като излязъл от калдъръмените улици на древно полско гето.

С изключение на обувките. „Да не е някакъв религиозен празник?“ — зачуди се Мошико. Краката на човека бяха обути в мокри гуменки. В определени дни религиозните внимават да не носят облекло от животински кожи.

Докато хасидът бавно пресичаше чакалнята, Мошико набързо огледа лицето му. Всяка седмица оттук минаваха стотици като този,

подготвящи се за поклонничество в Светая светих в Йерусалим. Те дори не фигурират в списъка с опасни лица на ДСС. Ако им се наложеше да чакат по-дълго в чакалнята на консулството, човек можеше да ги види увити в талисите^[2] да се молят до прозорците.

Мошико гледаше лицето на човека и се опитваше да го сравни със скорошните си предчувствия.

Носът беше широк и прав, кожата не толкова бледа както обикновено при мъжете, които непрекъснато четат молитвениците си в мрачни стаи.

Нещо друго. Тъмните очи блестяха с огромни зеници, бялото бе леко жълтеникаво. Погледът — почти унесен. Втренчен, невиждащ.

„Човек, отдаден на Господ“ — реши Мошико, докато гледаше затворената уста на хасида и някакво странно движение в крайчеца на устните му. Спазъм.

Хасидът спря на крачка от прозореца. Червенокосото момиче вдигна глава от книгата си. Мошико натисна бутона на микрофона.

— *Шалом.*^[3] С какво мога да ви помогна? — попита той на английски.

Хасидът нито помръдна, нито отговори. Ноздрите му се разшириха леко. Дъхът му още пускаше пара от студа навън.

Мошико се изкашля.

— *Ефшар лазор леха?* — предложи отново помощта си, този път на иврит. Защото хасидът може да е роден в Израел и само да е на посещение в Бруклин. Да е дошъл за удължаване на паспорта. Да се връща в родината.

Никакъв отговор.

Мошико се зачуди дали да не повика Бар-Ел, когато хасидът бавно бръкна в джоба на дългото си палто и извади сгънат лист хартия.

„За Бога, та той е глухоням!“ Мошико поклати глава, възмутен от самия себе си. Бутна чекмеджето към нещастника, който пусна листа в него. После дръпна обратно металното чекмедже, взе бележката и я погледна.

Почеркът беше несигурен, като че ръката, която е писала, е била парализирана. Буквите бяха на иврит, големи. Бяха изписани само две думи, но Мошико не можеше да разбере смисъла им. Дали е някакво име? А може би е на идиш^[4]?

Но още докато произнасяше на глас фонетичното звучене на фразата, сърцето му се блъсна в гърлото.

— *Аллах Акбар.*

Аллах е велик.

Бойният вик на исляма.

Мошико изправи глава, но викът заседна в гърлото му. Защото сега, притиснати към прозореца, се виждаха размазаните черти на лицето на хасида. Усмивката се беше изпънала докрай през треперещите бузи, а между двата реда облечени в сребро зъби трептеше езикът, който оформяше някакви думи, които той така и не успя да чуе.

Видя юмука на мъжа да посяга към горното копче на палтото, където бърз като лапа на ягуар сграбчи малък пластмасов пръстен и дръпна. Мошико вече се хвърляше назад, отблъскваше се с напompани от адреналин мускули от бюрото.

Но знаеше, че е твърде късно.

Палтото на хасида сигурно му е тежало много, защото носеше поне двадесет килограма повече, отколкото в деня на купуването. Беше подплатено с четиридесет ивици „Семтекс-Б“ — моделируемия пластичен експлозив, произведен в Чехословакия, който изгаря със скорост седем хиляди и двеста метра в секунда.

Детонаторът, необходим да взриви първоначалния заряд, беше със самовъзпламеняваща се живачна капсула, съединена с още три като нея в пакет от цигари „Марлборо“ в джоба на палтото на хасида. Копчето на палтото беше свързано с жицата, затваряща простата верига, захранвана от батерия.

Хасидът изчезна сред блясъка, гръмотевичния тътен и горещина на взрива, който пръсна собствената му кръв и кости заедно с тези на червенокосото момиче. Стотици ножове от пламък се забиха по стените на чакалнята. И верен на твърденията на производителя си, осигурителният прозорец не се счупи. Той просто изхвърча от рамката си и се заби като гигантско бутало в стаичката на Мошико.

В тази последна микросекунда, преди светът пред очите му да почернее, преди тялото му да бъде блъснато и да премине направо през дървената врата зад гърба му, Мошико разбра...

Трябвало е да се вслуша в инстинкта си.

[1] Член на селскостопанска комуна в Израел. — Б.пр. ↑

[2] Молитвен шал, който се поставя върху главите на мъжете в синагогата. — Б.пр. ↑

[3] Мир. (иврит) — употребява се и като поздрав при среща, раздяла и др. случаи. — Б.пр. ↑

[4] Диалект на евреите ешкенази, немско-еврейски. — Б.пр. ↑

**ЧАСТ ПЪРВА
РЪКАТА НА БОГА**

1. ЙЕРУСАЛИМ

Подполковник Бенжамин Баум наблюдаваше последната искрица зимна светлина, потъваща зад каменните кули на църквата „Света троица“. Силуетите на кулите завършваха с блестящи, издути, зелени кубета, а от всяко се издигаше златен кръст, пронизващ като пръст спускащата се нощ. Но не масивната архитектура задържаеше погледа на Баум, който беше примижавал замислено хиляди пъти в тази посока. По-скоро беше необичайният вид на църквата, посипана със сняг, и увереността, че този необикновен ден, също както и кариерата му в армията, скоро ще избледнее завинаги.

С тежката си длан Баум избърса кръг върху замъгленото стъкло на кабинета, откривайки отново храма, приличащ на обърнатата към небето длан на православно християнство сред юдейското море. Тя се намира на върха на този хълм на Йерусалим, наречен Руския комплекс, в знак на уважение към поклонниците от Изток, които някога са потърсили убежище тук. Църквата представлява упорит анахронизъм, тъй като комплексът сега се състои от друг вид сгради, чиито обитатели не изпитват към своите богове онова уважение, което питаят монасите, когато палят благовонните си свещи в храмовете.

В ниската, обикновена сграда в западната част на комплекса се помещават стаите за разпити, комуникационните центрове и тъмните, потискащи затворнически килии на Държавната полиция. На изток съдебната палата с високите си каменни зали ехти от ударите на дървените чукчета на съдиите, които съдят безкрайните опашки от терористи и крадци.

А на юг, сред друг квартал от административни сгради, чиито изтъркани месингови табели лъжат случайните минувачи, управлението за „Специални операции“ на Израелското военно разузнаване продължава да обитава временната си резиденция. След пет години персоналът на „Специални операции“ на АМАН, служителите, аналитиците, мъдреците, наблюдателите, секретарките и чистачите му, вече не мечтае за обещаваната му нова сграда. Възможно

е скоро някъде в Тел Авив да се издигне някой модерен небостъргач от метал и стъкло с кабинети, покрити с мокет. Но като се имат предвид реалностите в израелското строителство, стачките и забавянията, както и факта, че най-добрите строителни работници са палестинци, на които е забранено да работят на подобен секретен обект, повечето от хората в СпецОп на АМАН отдавна се бяха примирили да приемат за свой дом Йерусалим.

Естествено, обещанието за нова сграда до морето не би мръднало Бени Баум оттук, защото за него домът винаги е бил в Йерусалим. Дойде тук като дете от лагерите на смъртта и продължаваше да е благодарен, че първите му спомени са от този облян от слънце град с прекрасни хълмове и улици, с хора по шорти и сандали, с въздух, изпълнен от пустинен прах и боров аромат.

Има градове на тази земя, които никога не чувстват смяната на сезоните и сега той си спомни как отдавна, преди онзи първи ноемврийски студ, също беше смятал, че Йерусалим е благословен с безкрайни слънчеви дни. Всъщност това донякъде е вярно. Спомените пазят каменните сенки под безоблачното небе, размаханите длани над бронзовите израелски красавици, бяло-розовия камък, магически прозрачен под слънцето и ярките дни на шестмесечното лято. Даже и когато дойде зима, тя само се мъчи да се вмъкне между слънчевите дни, които навсякъде другаде биха считали за пролет.

Но веднъж годишно, в ден, който Баум цени като детска усмивка, сякаш Бог изпуска четката си и тогава вали сняг. В този ден Йерусалим се превръща в каменен султански палат, издигнал се върху облак от сметана.

— Да не се покръстваш за християнин, Баум? Каж ми, че да мога навреме да ти огранича достъпа до секретни документи.

Бумтящият глас на генерал-лейтенант Ицик Бен-Цион отекна от стените на кабинета на Баум. Бени въздъхна, но не се извърна веднага.

— Всъщност се молах за отлагане. Не за отмяна.

Той погледна дланите си, в които стискаше доклад в три екземпляра. На никой нямаше да му притрябва, тъй като всичко вече се поглъщаше от компютрите. И въпреки това той беше съвсем сигурен, че в някой прекрасен ден всички тези харддискове, РАМ и ЛАН-ове ще се срутят и всички ще се сбият за писалки, докато някой не оправи бъркотията.

— Никой не те принуждава да напускаш, Баум.

Бени се извърна от прозореца и погледна командира си. Да, решението му да се оттегли беше доброволно, но някои хора щяха да пируват за напускането му.

Генералът влезе в кабинета, като наведе глава, за да мине под рамката на вратата. Баум не познаваше по-висок офицер от него. Това го отличаваше сред всички останали. Гъстата му, къдрава черна коса вече посивяваше, но орловият му нос продължаваше да се носи пред него като танково оръдие. А тъмните очи и гъсти вежди му придаваха вид на лешояд. С годините сенките под очите му бяха станали потъмни, но бръчките над скулите си оставаха плитки. Сякаш специално си налага да запази младостта си — не се усмихвай по-често от необходимото.

Рангът и силата бяха съкровища, които Ицик ценеше, но заедно с увеличаването им, духовното му благосъстояние намаля. Да, най-накрая стана генерал, но жена му се разведе с него и децата страняха от баща си. Онова щастие, което преди не ценеше, сега се беше преместило в нечий чужд дом.

— Говорех за операция „Лунен лъч“. — Бени съдържа една цинична усмивчица. Беше прието служителите на АМАН да се обличат цивилно, но откакто стана генерал, Ицик почти винаги носеше униформата си.

— Вече е твърде късно. — Ицик постави юмруци на хълбоците си. — Тази операция е в действие.

— Трябва да я огледаме отново.

— Оглеждали сме я хиляда пъти. На харизан кон, зъбите не се гледат.

— Мисля, че бъркаш поговорките. — Бени съжали за думите си в мига, когато ги изрече. Но да дразни Ицик за него се беше превърнало в досаден навик, от който не можеше да се отърве. Точно затова напускаше АМАН като подполковник, докато други, с двадесет години по-млади от него, вече носеха по три „кюфтета“ върху пагоните си.

— Пак започваш, Баум. — Генералът размаха пръст, докато Бени наведе глава и тъкмо щеше да промърмори някакво извинение. — Но този път ти и партньорът ти няма да ме провалите. Ще продължим.

Бени сви рамене. Ицик явно още се ядосваше заради скорошния сблъсък, след който беше преустановена една от замислените от него операции. Искаше му се да изпрати разузнавателна група дълбоко в западната иракска пустиня, за да установи възродената възможност на Саддам Хюсеин да използва ракети „Скъд“. Баум и дългогодишният му партньор Ейтан Екщайн бяха унищожили проекта, като доказаха, че човешкият риск е твърде голям в сравнение със сключването на сделка с американците, които да осигурят сателитно наблюдение на района.

Не за първи път те двамата убиваха някое от „бебетата“ на Ицик още преди раждането. Но успехите в оперативната работа на Баум и Екщайн също така бяха вдигнали репутацията на Ицик. Затова нищо чудно, че той приемаше със смесени чувства идеята за напускането на Баум.

— *Трябва* да огледаме „Лунен лъч“ — каза Бени. Листовете зашумяха в ръцете му, когато ги размаха. — Но просто не мога да разбера защо *другата* страна проявява такова нетърпение.

— Не ти е работа да разбираш. — Пръстът на Ицик продължаваше да сочи към носа на Бени. — Остави! — изрече той военната заповед за преустановяване на всякакви дискусии. После бръкна в джоба на панталона си и се извърна да си ходи, но се сети за какво е дошъл. — Преразгледах искането ти за връщането на Екщайн от Африка. Получавах отказ.

— Мога ли да попитам защо?

— Знаеш защо. Вие двамата сте твърде опасни заедно.

— За кого? — На Бени му се искаше да си държи устата затворена, но в присъствието на Ицик тя се извяваше по-бързо от разума.

— Няма да дискутирам този въпрос, Баум.

— И си мислиш, че затова трябва да ни държиш разделени? Като ученици, които говорят в час?

— Не! — викна Ицик. — Не е достатъчно да ви сложа на различни чинове. Вие двамата трябва да бъдете разделени от континенти!

— Мислех, че той ще може да ни помогне по този въпрос — продължи Бени със спокоен глас. — Може би ще види нещо, което ние сме пропуснали.

— „Лунен лъч“ е *твой* — продължи да крещи Ицик. Но този му начин на държание към подчинените не можеше да подейства на човек, който вече е свикнал. — Досега си се оправял сам и ще довършиш сам.

Преди Баум да успее да му отвърне с тактически ход, генералът излезе от кабинета и тръшна вратата.

— Слушам, командире — изръмжа Бени без никакво уважение.

Въздъхна още веднъж, загледан в документите в ръцете си. Никак не му се хвърляха в торбата за изгаряне, която висеше полупразна от алуминиевата си рамка.

Помайването беше нов навик за Баум и той изобщо не му харесваше. Преди се нахвърляше и преминаваше през мисиите си така, както още продължаваше да играе футбол в празничните дни — оставяйки съотборници и противници далеч зад себе си. С голямата си плешива глава и насочени напред широко разперени уши той летеше, привел едрите си рамена над пълния с шницелите на Мая корем. Петдесет и две годишното му тяло се носеше през играта както и в работата — с иронично присвити очи и усмивка, която му придава вид по-скоро на колбасар, какъвто би станал, ако беше останал да живее в страната, където се е родил.

Независимо от неудобствата, Бени никога не оставяше за утре работата, която може да се свърши сега. Няколко несполучили служители на АМАН не го обичаха заради прямотата, макар да завиждаха на успехите му. Но нямаше човек, който да не го уважава. Пък и началниците му никога не са се чудили какво *всъщност* мисли той.

Затова колебанието беше странно чувство за него. За близо тридесет години работа в разузнаването той никога не беше си представял така тези последни седмици. Както другите мъже на действието, той беше приел, че края на неговата кариера ще се стовари милостиво отгоре му. Нещо гръмко и бързо.

Но това? Няколко безцелни дни в прочистване на папки?

Е, поне няма да му се наложи да преживее мъчителния ритуал на изпразване на гардероба с ботуши, пагони и парадни униформи. Като *катам*, офицер за специални задачи в АМАН, той не е слагал униформа от години. Последният път беше през 1986 година на една тиха церемония в кабинета на министър-председателя. Екщайн беше

застанал до него с гипсирани ръце и шепнеше иронично, че медал, даден от партията „Ликуд“, направо може да се сравнява с „Железен кръст“. Едва ли...

Бени вдигна хартиите високо над торбата за изгаряне, изрева „Напред!“ като инструкторите на парашутистите в Тел Ноф и ги хвърли вътре. Доволен от малката си победа, сложи ръце на кръста и се огледа.

Така или иначе този кабинет никога не беше му харесвал. Прекалено голям и на третия етаж, твърде далеч от хората му. Но Бен-Цион беше настоял, че щом Баум ръководи отдел „Операции“, значи трябва да седи тук горе заедно с останалите от Олимп.

Разбира се, Бени винаги се справяше с неприятните положения, като ги хване направо за гушата. Така че „личният“ му кабинет се превърна в нещо като общодостъпен конферентен център за всички катами под негово ръководство. Той бързо разчисти кабинетната атмосфера, като накара подчинените си да поставят вътре шкафове за досиета, рафтове за книги, допълнителни бюра, стенни карти и два зелени сейфа. Твърдеше, че разузнавачите работят по-добре в задимени, клаустрофобични пространства. Удобното работно помещение те кара да отлагаш и да се маеш над проблема, докато задимената килия те принуждава да вземеш решение, за да излезеш на чист въздух.

Израелската армия има репутацията на егалитарна, незачитаща чина и изрядността на униформата, без субординация. Бени окуражаваше традицията, тъй като тя често допринася за изненадващо добри решения. В повечето западни държави войникът очаква да застане пред командира си върху полирания до блясък под, който служи като пропаст между ранговете. Бени беше заменил началническото бюро с Т-образно подредени маси, късата част на които използваше като свое работно място, докато екипът му седи върху пластмасови кухненски столове около дългата част. Това идваше да подсказва: „Да, аз съм шефът, но не се притеснявайте и спорете с мен.“

Баум мразеше мисълта, че подчинените му може да кажат „да“, когато всъщност мислят „не“, или „добра идея“, ако всъщност им се иска да извикат: „Ти луд ли си?“ Често по време на заседанията по планиране той поставяше някой друг да седне на председателското

място, докато всички от екипа му се разхождат, пият кока-кола и пълнят стаята с облаци цигарен дим.

В Управлението се носеше легендата, че когато веднъж генерал Бен-Цион влетял в кабинета на Баум с някаква заповед, намерил шофьора на полковника щастливо настанен на мястото му, вдигнал крака върху масата, облечен в униформа на майор от военновъздушните сили. Баум, Екщайн и останалите от екипа се кипрели в анцузи на някакъв футболен клуб, а оръжейникът зареждал саковете им с автомати „Узи“ и пълнители. Генералът си излязъл, без да каже и дума, явно решил, че е по-добре да не знае с какво точно се занимават.

Обаче социалистическият стил на управление на Баум не му пречеше да командва екипа си като гангстерски бос, а най-ясният сигнал за професионалната му етика беше пътният знак, обозначаващ „изкопна работа на обекта“, закачен здраво върху вратата на канцеларията. Никой никога не беше му гравирал табела с името и длъжността и понастоящем единственото доказателство, че зад тази врата се намира кабинетът на началника на оперативния отдел, беше малък, червен метален триъгълник, закован отпред. Знакът беше взет от телената ограда на минно поле на Голанските възвишения и значението му беше ясно за всеки: „Ако не си професионалист и не знаеш какво точно правиш... не влизай.“

Вратата внезапно се откряна и Бени се смръзна. Втора визита от страна на Ицик със сигурност щеше да извади на показ най-злите демони на неподчинението. Но главата, която надникна, принадлежеше на Рафаел Черниковски.

Дребният, оплешивяващ очилат служител, известен на всички с оперативния си прякор Очко, беше най-добрият аналитик и консултант на Бени. Той страдаше от неотменното задължение да присъства на всички съвещания по планиране на Баум, а после да посочва грешките и проблемите на всяко предложение. Беше непопулярна, но необходима длъжност.

— Приятна почивка — каза Очко и се вмъкна като срамежливо момче. Носеше лаптоп и единия край на ризата беше изскочил от панталона му.

— И на теб, Очко — отвърна Бени. Той погледна часовника си, ядосан, че даже и преди началото на уикенда не може да се отдаде в

самота на меланхолията си. — Какво има?

— Ами... — Очко приглади кичура червеникава коса върху блестящия си скалп. — За празненството по изпращането ти...

Бени извъртя очи към тавана. Даже не му се мислеше за подобен погребален купон.

— Нали би трябвало да е изненада?

— Аз... Разбира се. Май да... Но никой не мисли, че е възможно...

Бени скръсти ръце, замислен над двусмисления комплимент. Все пак той наистина си е велик майстор на конспирацията.

— Да... Ами правете каквото решите. Аз ще се съобразя.

— Тук, в кабинета ли? Или предпочиташ в ресторант?

— Хайде да говорим за това другата седмица — махна с ръка Баум.

— Ама остават ни само две седмици.

— Върви си вкъщи, Очко. Петък вечер е.

— Добре. Обаче момичетата искат да се подготвят. Питат дали...

— Върви си вкъщи! — изрева Бени и Очко се изпъна, като че е докоснал навлажнен електропровод. Тръгна заднишком към вратата и потърси дръжката зад гърба си.

— Добре, Бени. Приятна почивка. Ще се видим в неделя.

— Да.

Очко вече беше почти излязъл.

— Как мина при Ицик? — попита той, скрил се зад рамката на вратата.

— Гладко като задник на носорог.

— О... Значи Екщайн няма да ни прави компания?

— Не. Остава в Африка.

— Лошо.

— Вечерята ти *изстива*. — Бени отново започна да повишава тон. Вратата скри сянката на Очко и стъпките му отекнаха по коридора.

Бени се намръщи. Разбираше, че трябва да последва собствения си съвет и да си тръгне. Беше петък вечер. Уикендът беше започнал и сградата излъчваше ужасяващата тишина на стадион дълго след края на мача. Отдалеч се чуваха други звуци, защото трите етажа и подземните лаборатории винаги бяха населени от самотни мъже и

жени, които поддържат живота на Управлението. Тук-там тракаха телекси, звъняха телефони, някой принтер разпечатваше текст от компютър. Но общо взето, сградата почти не дишаше, изпаднала в приятната кома на уикенда.

Той се огледа и реши, че задачата му, макар и проста, е непосилна за днес. Мая и двамата му синове, Йош и Амос, приготвиха специална вечеря заради него. Някой друг път ще донесе два малки кашона и лесно ще натовари личните си вещи в колата.

По стените на кабинета му не висеше нито една плакета, награда, медал или грамота, макар да имаше достатъчно, но те събираха прах на тавана в къщата му в Абу Тор. Личните му приоритети обаче бяха показани ясно с няколко снимки, поставени върху рафта зад бюрото му. Първите бяха черно-бели, и показваха него — по-слаб, но мускулист, сред групи униформени другари. После блестяха ярко усмивките на семейството му от цветни фотографии. И накрая имаше няколко по-тъмни снимки на Бени и Екщайн на фона на чуждестранни градове.

В ъгъла на стаята обаче имаше един предмет, подпрян на стената, с който дори и Бени се гордееше толкова, че не си позволи да го прибере в някой ръждясал шкаф.

Дългата черна тръба приличаше на обой, долната част на която беше обвита в полирано дърво и се разтваряше към камбановидна форма с два дебели приклада като на пистолет, с ударник и спусък, излизаци от тежкото тяло. В дулото се виждаше зелена метална глава във фалическа форма с дезактивиран детонатор. Това беше реактивен противотанков гранатомет 7-Д, руското противотанково устройство, превърнало се в любимо оръжие на терористите от Белфаст до Багдад. Точно този „реактивный противотанковый гранатомет“ всъщност никога не е бил използван против израелски войски или танкове, тъй като е бил предназначен за много по-висока цел от обикновените на бойното поле.

Притежателят на оръжието се беше върнал в Израел през лятото на 1986 година, но за Бени онези дни на Рамадана като да бяха вчера. Всеки път, когато докоснеше вдлъбнатия белег от куршум върху корема си, той си спомняше операция „Флейта“ и си позволяваше да въздъхне с облекчение.

Бени погледна РПГ-то. Чудеше се дали върху него още могат да се открият пръстовите отпечатъци на Амар Камил, редом с тези на Ейтан и неговите, останали от редките моменти, когато, останали насаме, двамата го вдигаха и мълчаливо поклащаха глави.

Бени беше с почти петнадесет години по-възрастен от Екщайн, но още от първата им среща, преди много години, те бяха разбрали, че съдбата им е да бъдат партньори. И двамата бяха родени в Германия, и двамата бяха носили прашните униформи на бойни офицери, воюващи анонимно в прослава на АМАН. А приятелите и роднините и на двамата ги смятаха за скучни бюрократи, работещи в някое досадно държавно учреждение.

Те двамата живееха, ако може да съществува такова нещо, в умствена симбиоза, използващи нещо като телепатична връзка, която им позволява да действат като един, а силата им да е като на двама. Беше феномен, какъвто Бени преди това беше открил единствено в Мая, при това след години на щастлив брачен живот. Отношенията му с Екщайн бяха родени от кръвта, разбирателството и опасностите, както и от онова глупаво и необяснимо доверие, което човек може да изпитва към парашута си, ако изобщо се реши да скача с него.

Тези отношения едва не се разпаднаха през един зимен ден в Мюнхен, когато в бързината си да задраскат името на Амар Камил от наказателния списък на Израел те бяха причинили смъртта на примамката, поставена на пътя им. Наказанието на Бен-Цион беше да им забрани да мислят. Но в буквалния смисъл на думата самият Амар Камил ги спаси, като се завърна в родината си и възкреси операция „Флейта“.

И така репутацията им на хора, които не се съобразяват с общоприетите правила, си остана непокътната. Долу в малкото барче на втория етаж още стоеше залепена на стената карикатурата, нарисувана от един от умелите аналитици на Бени. На нея се виждаха главите на Баум и Екщайн, излизащи от едно тяло, чиито мускулисти ръце размахваха пистолети, куфарчета а-ла Джеймс Бонд и компютърни разпечатки. Надписът гласеше „Ужасните близнаци“.

За генерал Бен-Цион беше мъчително да гледа славата, която покриваше двамата мъже. Те изпълняваха не повече от една трета от неговите заповеди, възразяваха по втората третина, а на последната изобщо не обръщаха внимание. Не можеше да разруши връзката, която

му носеше похвали от Кнесета, но можеше да ги *повишава*. И така те получаваха по-високи чинове, а повишаването на отговорностите им причиняваше разделение на задачите.

И така, сега Бени беше подполковник и ръководеше оперативния отдел. Екщайн беше майор и командваше свой собствен екип в АМАН. Беше изпратен на дългосрочна мисия в Етиопия, значението на която Баум още не можеше да разбере. Но на подполковника му липсваше дясната ръка, дясната половина от мозъка и той смяташе, че Ейтан също така страда от мъката на подобна ампутация.

Това разделяне, както и падащата зимна нощ, може би беше знак, че е време да си ходи. Никое друго партньорство вече нямаше да е същото, а и Мая заслужаваше да сложи край на дългите ѝ самотни нощи. Не че тя беше изтърпяла протичането им мълчаливо, нищо подобно, но обикновено крещеше на снимката му, докато той е някъде далеч от нея.

Само след няколко кратки седмици Баум ще си отиде. Никой не е незаменим и той винаги се беше въздържал от лукса да си мисли, че ще го помнят дълго.

Но кой ще ръководи „Операции“? Кой ще води екипите на „Куинс Командо“ из чуждестранните пустини, из улиците на чуждите столици? Ако Ейтан Екщайн остане в АМАН, той вероятно би могъл да седне зад това бюро някой ден. Но Бени изпитваше известни съмнения по този въпрос.

Баум не беше дипломат, а Екщайн още по-малко. В АМАН трябва да си гъвкав като въздушен ас, пилотиращ F-16. А Екщайн е камикадзе.

— Е — прошепна тихо Баум. — Ще трябва да се научи да лети и сам. — Но му се искаше да има стария си партньор като помощник-пилот поне още веднъж.

Върху масата на Баум лежеше самотна папка. Дебела, с кафяви корици, надписана „Лунен лъч“ и напреко с гриф „Строго секретно“. Имаше намерение да се запише в дневника и да я вземе вкъщи, но се отказа и прибра папката в сейфа си. Всички подробности бяха разчетени и с малко късмет тази операция скоро щеше да приключи.

Израелската армия още имаше шестима пленници, задържани от вражески групировки в Близкия изток. В страна с по-малко от пет милиона души всеки живот е скъпоценен, а репутацията на

израелската армия се градеше върху решимостта ѝ никога да не оставя мъртъв, ранен или пленен войник на врага. Това вдъхваше увереност на всеки мъж или жена в армията, но също така даваше на врага и ужасно предимство. На политическия пазар стойността за размяната на израелец е много по-висока от ескадрила бойни самолети.

Всички пленници бяха задържани от терористични групировки, контролирани от вражески арабски държави. Трима от мъжете бяха пленени в разбитите им танкове през 1982 година в битката за Султан Якуб, планинско градче в Ливан, което се беше оказало укрепен сирийски преден пост. Сирийците бяха подарили тримата израелци на Ахмед Джабрил, шеф на Народния фронт за освобождение на Палестина. Президентът Хафез ал-Асад твърдеше, че нямал влияние над известния главатар на терористи, макар да се знаеше, че Джабрил ходи на турска баня в Дамаск с командира на сирийските тайни служби Мухабарат.

Съдбата на други двама военни не беше толкова ясна. АМАН и Мосад продължаваха да спорят по въпроса кой ги държи в плен. Това правеше вероятността за спасение по-неясна, но имаше надежда, че политиката на задържане на терористи в израелските затвори ще накара накрая врага да се издаде. Но като че ли засега никоя страна не се интересуваше от освобождаването на своите арабски братя, които чезнат по израелските затвори. А двамата израелски пленници оставаха скрити някъде като скъпоценна картина на Ван Гог в ръцете на крадци аматьори.

Разтревожените израелци хвърлиха всичките си усилия в борбата за освобождаването на американските и германски заложници, задържани в Ливан, и накрая постигнаха успех. Но надеждата, че израелските пленници ще се появят заедно с всички останали, беше напразна, а изтощените дипломати и разузнавачи се прибраха у дома с благодарствени писма от Вашингтон и Бон.

Най-после един от израелските военнопленници бе върнат при семейството му. Той беше друг^[1] от едно гордо планинско селце в Кармел. Върна се в ковчег... Самир е бил пребит до смърт от враговете и въпреки това правителството се съгласи да освободи двеста опасни престъпници в замяна на мъртвото му тяло.

Шестият беше вероятно най-известният пленник след израелския агент Ели Коен, обесен в Дамаск. Капитан Дан Сарел бе член на

елитната част на израелските морски командоси — малко поделение, в чиито умения влизат нощни парашутни десанти, подводно разузнаване и бойни изкуства, с които можеш да победиш ротвайлер.

В една безлунна нощ на 1986 година екипът на Сарел „Флотилия 13“ навлязъл в ливански води до Джуниех, нападнал командния пост на терористите на „Амал“ и го унищожил под буря от вражески куршуми.

По традиция като командир Сарел накарал хората си да се качат в лодките „Зодиак“ и да отплават, а той се върнал, за да измъкне тялото на убит другар. След секунди бил повален от откос на „Калашников“ и отнесен от бойците на „Амал“. Командването на израелската армия хвърлило всичките си сили, превръщайки тайната мисия в явна спасителна операция през цялата нощ. Но на зазоряване изтощените моряци се завърнали у дома, оставяйки след себе си димящия бряг. Било ясно, че ако Дан Сарел все още е жив, то той е на път към долината Бекаа.

За разлика от другите пленени войници следата на Сарел не изстина веднага. Командирът на „Амал“ Мустафа Дирани се нуждаеше остро от екипировка за бойците си и точно оцени стойността на израелския командос с най-висок достъп до тайни на израелската армия. Когато се оказа, че Сарел е останал жив въпреки многобройните си рани, последва търг, но никой друг шеф на терористи не успя да се пребори с паричните възможности на иранското правителство. Техеран бързо плати цената от 350 000 щатски долара, а после накара Дирани да предаде израелския капитан на Хизбула — осиротялото терористично крило на иранския ислямски фундаментализъм.

Израелците знаеха, че Техеран продължава да дърпа конците, но се примириха с правилата на играта и се обърнаха към марионетката Хизбула. Само че това е една желязна марионетка, която не успяха да помръднат дори и когато израелските елитни командоси от „Саярет Маткал“ — разузнаването на Генералния щаб — отвлякоха шейх Саид, духовния лидер на движението, направо от леглото му в Южен Ливан.

Години наред Бени Баум беше наблюдавал тревожно как други офицери посвещават живот, тяло и кариера на освобождаването на Дан Сарел. Снимката на съпругата на капитана, държаща на ръце петгодишната дъщеря, която никога не е била погалена от баща си,

обиколи световните телевизионни екрани. Евреи от цял свят носеха снимки на капитана по време на манифестациите по случай Деня на независимостта на Израел. Дипломати от различни страни отиваха да се молят на иранците, но молбите им си оставаха без отговор, удавени в кани кафе и обвити в мъглата на недоверието. Името Дан Сарел се превърна в символ на изгубения израелски боец. Шепнеха го из кафенетата в Тел Авив, агентите на Мосад рискуваха главите си в неприятелски държави заради него, изследователите от АМАН го търсеха сред стотиците прехванати разговори чрез телефони, факсове и сателитни комуникации.

Нищо.

И внезапно през една прохладна септемврийска утрин съобщението премина от напуканата ръка на един арабин в мазолестата длан на един евреин. Случи се в изоставеното ливанско село Абу Зиблех — купчина нацърбени от куршуми бетонни колиби, където израелските десантчици бяха дошли да тренират нахлуване в помещения с автомати и гранати.

Един израелски лейтенант възпря хората си с вдигната ръка и вик „Спри огъня!“

Наблизо мълчаливо беше застанал ливански селянин. От рамото му висеше древна пушка, в дясната си ръка държеше прострелян гълъб, а в лявата — плик. Лейтенантът прочете писмото, стисна ръката на селянина, даде му банкнота от петдесет шекели като доказателство, че са се срещнали, и без повече коментари заповяда на хората си да се оттеглят.

Сделката беше проста, ясна и твърде добра, за да е истина: Дан Сарел в замяна на шейх Саид плюс хиляда гуми за колесниците на F-4 Фантом, сто ракети за изстрелване от самолети и петдесет противотанкови системи. Писмото беше подписано от Абу Ясир, бойният прякор на Саид Абас Мусави, генерален секретар и оперативен командир на Хизбула. Мусави не притежаваше летяща машина по-голяма от делтаплан, затова на всеки беше ясно, че гумите и ракетите само ще бъдат преброени от хората му, а после ще ги изпратят в Техеран. Що се отнася до противотанковите системи, никой не очакваше израелците сами да снабдят терористите в Южен Ливан с екзекуторски инструмент на най-високо техническо равнище.

Но като деца на Леванта всички бяха наясно, че това е просто гамбит за откриване на танца по пазарлъците.

Тъй като естеството на исканията беше чисто военно, след разправия с Мосад задачата се падна на АМАН и на „Специални операции“. Бени Баум избра един от хората си, бивш командос от „Маткал“, да занесе отговора — искане за официална среща. Облечен в дрехи на ливански селянин и въоръжен само с пистолет, сигнален маяк за въздушно изтегляне и крака на спринтьор, той преспа три нощи сам в Абу Зиблех, докато ловецът на гълъби се появи...

Първоначално срещата между неофициалните представители се проведе в едно крайбрежно кафене в Кипър. Присъстваха само двама израелци. Единият беше адвокатът Ори Невиим, на когото в Хизбула имаха доверие, тъй като, без да работи в никаква израелска организация, се е занимавал на доброволни начала с освобождаването на палестински пленници. Вторият беше подполковник Бени Баум, избран за шеф по сигурността на операцията „Лунен лъч“. Министърът на отбраната беше споменал, че един от важните хора в Хизбула — шейх Тафили — е следвал във Франкфурт. Затова Ицик Бен-Цион предложи като негов партньор своя началник на оперативен отдел, роден в Германия.

Докато десетина офицери от АМАН и командоси от „Маткал“ наблюдаваха тайно, Баум и Тафили бързо съставиха доклада на немски. Всеки от тях отхвърли напълно условията на другия. И така, четиримата шиити и двамата израелци напуснаха кафенето, доволни от напредъка (според разбиранията на Близкия изток), който бяха постигнали.

След още три срещи — в Монте Карло, Атина и Палермо — Ори Невиим беше намалил исканията на Хизбула до връщането на шейх Саид, триста чифта гуми и четири тона бойно оборудване от несмъртоносен тип като бойни облекла и комплекти за първа помощ.

Израелските политици и Генералният щаб бяха ужасно подозрителни, но Ори Невиим ги предупреди, че постъпката на Хизбула е абсолютно самостоятелна. Защото други групировки като Ислямски джихад и Хамас със сигурност ще се опитат да попречат на сделката.

Баум настоя размяната да стане в морето. Това първоначално шокира шефовете му, но той обясни, че докато на сушата мястото би

могло да бъде атакувано от всякакви групи терористи, в открито море силата им е нищожна. Когато Баум представи аргументите си на поредното съвещание на Съвета, подкрепено с карти, малки модели на кораби и собствената си необорима логика, командирът на израелската флота каза:

— Аз пък мислех, че ние, белите шапки, сме най-умните. Браво, Баум! Моите уважения.

И така, след по-малко от две седмици един израелски ракетоносец трябваше да пусне котва близо до северните брегове на Мароко. Дан Сарел трябваше да пристигне с товарен кораб на Хизбула, плаващ под либерийски флаг, който да се приближи и да спре до него. Размяната щеше да прилича на едновременните процедури при „Чекпойнт Чарли“ в Берлин. Баум щеше да мине по прехвърлен между двата съда подвижен мост или с моторница „Зодиак“, за да вземе Сарел, а Тафили да направи същото за шейх Саид.

След това Баум щеше да се завърне в кабинета си, за да опакова снимките и да се прибере у дома навреме, та да успее да прочете заглавията във вестниците, в които изобщо няма да се споменава името му...

Бени завъртя старовремския диск на големия метален сейф и прибра папката вътре. Затвори касата, запали цигара, хвърли последен поглед към покритата със сняг църква и тръгна към вратата, когато тя внезапно се отвори.

— Добре, че те хванах — отново изпълни рамката Ицик Бен-Цион. Той затвори вратата и се облегна на нея.

— Не бой се, Ицик. — Бени реши, че генералът иска да подсили отново заповедта си, забраняваща участието на Екщайн в мисията. — Няма да правя нарушения.

— Има лоши новини. — Ицик никога не си правеше труда да омекотява неприятните вести. — Току-що пристигна кодирана телеграма, но докато подготвят всички документи, ще мине час. — Той замълча.

— Е? — Баум сложи юмруци на кръста, а цигарата увисна от устните му. Беше се научил да понася с известна твърдост лошите новини.

— Нападение с бомба в консулството ни в Ню Йорк — каза Бен-Цион. — Двама мъртви, петима ранени, един от тях сериозно.

Изглежда като самоубийствена атака... Всъщност човек-бомба.

Сега Баум разбра, но все още не схващаше защо лично Ицик идва да му каже това.

— Не е Хизбула — заяви той.

— Кой го каза?

— Аз казвам — опита да овладее тревогата си Баум. — На този етап, ако не искат да стане размяната, те могат просто да се обадят по телефона или да изпратят онзи проклет селянин в Абу Зиблех. Няма нужда да взривяват хора в Манхатън, да им го начукам на мамицата мръсна — довърши той с мръсната арабска ругатня, защото и сам не беше напълно убеден в думите си.

— И е бил облечен като хасид — продължи Бен-Цион.

— Като хасид ли? — ококори се Баум. Едва не се разсмя. — Глупости.

— Вижда се на видеозаписите на ДСС. — Докато Бени се опитваше да смели казаното, Ицик съобщи и най-лошото: — Най-сериозно раненият е човек на Шабак. Мошико Бен-Чехо. Той е в много тежко състояние. Загубил е едната си ръка и око.

Баум отпусна ръце. Пое дълбоко дъх и извади цигарата от устата си. Той беше като настойник на Бен-Чехо. Беше го ръководил, наставлявал. През ума му преминаха лицата и на други мъже и жени, осакатени, защото той ги е насочил към този вид работа. Кога най-после ще се научи, че препоръката да бъде приет някой в Службите не е същото като да помогнеш на младеж да влезе в университета?

Най-накрая Ицик се отдръпна от вратата. Седна върху края на масата, а Баум продължаваше да гледа невиждащо в пространството.

— Дай ми една — тихо каза Ицик. Баум бавно бръкна в джоба си и му подаде пакета с цигари. Ицик запали със собствената си запалка.

— Той непрекъснато пита за теб, Баум — каза генералът с такъв умолителен тон, какъвто почти никой не беше чувал да излиза от устата му.

Бени се обърна към началника си. Погледите им се срещнаха през дима. Какво говори Ицик? Дали иска да каже, че Мошико се нуждае от приемния си баща до леглото си, но това е невъзможно поради приближаването на датата за размяната? Това би било типично за Бен-Цион. Затова Бени зачака мълчаливо.

— Шабак и Мосад вече ще са се нахвърлили върху всичко като мухи на лайно — каза Ицик.

— Така е. Няма причина и АМАН да се намесва.

— Обаче като се има предвид приоритетът на „Лунен лъч“, ако моят началник на оперативен отдел *подозира*, че този акт може да е работа на Хизбула или някоя фракция, която иска да провали размяната... И ако *това може да има* някакво отражение върху операцията... Това вече е друг въпрос и...

„Добре, Баум — предупреди се Бени. — Не си отрязвай пътищата.“

— Е, *възможно* е да е Хизбула — каза той. — Би било лудост, но също би било лудост да ги изключим от подозрение, без да сме огледали добре доказателствата.

Ицик кимна бавно. Двамата достигаха до споразумение. Баум щеше да му е длъжник, а това беше рядко и скъпоценно нещо.

— Мошико непрекъснато пита за теб — повтори Ицик.

— Чух.

— Може да не му остава много да живее.

— Тогава аз какво правя още тук?

— Три дни, Баум — вдигна предупредително пръст Ицик. — Не повече.

Бени се поколеба. Имаше чувството, че купува стар мерцедес от шофьор на такси. Дали не е някаква клопка? Дали Ицик не се опитва да го отстрани от пътя и да прехвърли „Лунен лъч“ на друг служител или да го поеме сам той? Че какво от това? Бени просто няма да получи последното потупване по рамото от министър-председателя. Чудо голямо. Все едно да не напише последната глава от мемоарите, които и без това никога няма да седне да пише.

Ню Йорк. Да, най-важното сега е да отиде там, за да държи останалата здрава ръка на Мошико. И не по-малко важна, но може би забравена от Ицик е Рут.

Единствената дъщеря на Бени работеше по докторската си дисертация в Колумбийския университет. Там е вече от четири години, а двамата не са се виждали от две. Само че не физическото разстояние разделяше баща и дъщеря.

Двамата не си говореха. Беше мъка, която поне два пъти на ден караше Бени да докосва гърдите си като човек, който се измъчва от

киселини. А някакъв откачен бомбаджия му предлагаше шанс да спаси една душа. И той добре знаеше чия душа.

— Съгласен — каза Баум. — Три дни.

— И ще ми се обадиш от консулството — нареди Ицик.

— Веднага щом пристигна там.

— Но ако Тафили се притесни от тази работа и поиска да се ускорят нещата, ще хванеш веднага самолета — размаха му пръст Ицик.

— Първият възможен полет — обеща Бени. Погледна командира си. Може би Ицик все пак е научил нещо от собствените си неприятности. „Мъката променя всички ни“ — помисли си Баум.

Генералът се изправи, отиде до вратата и я отвори.

— Юдит! — изкрещя той колкото му глас държи. Никога не използваше интеркома. Въпрос на власт. После се обърна към Баум. — След един час от „Бен Гурион“ излита военен самолет. Мога да го задържа за петнадесет минути, но не повече.

Баум отиде до масата, наведе се към страничното шкафче и извади отвътре предварително готово куфарче. Когато идваш в „Куинс Командо“ от друго военно поделение, военната мешка се заменя с куфарче. Вместо чиста униформа, ботуши, гранати и амуниции в него има дрехи с чуждестранни етикети, комплект документи, подкрепящи „легендата“, тоалетни принадлежности от чужбина и три паспорта, никой от които не е израелски. Ако е необходимо да сложиш и пистолет, шансовете ти за завръщане спадат на петдесет процента.

Бени вдигна телефона и се обади на Мая. Каза й, че заминава за три дни, и дръпна слушалката от ухото си с гримаса, докато тя му крещеше. После също се развика:

— Отивам да видя Рут.

Последва известно мълчание. После Мая каза нещо на немски, на което Бени отвърна „и аз те обичам“, преди да затвори.

Юдит се появи на вратата. Тя беше с черна коса, блестящи очи и характер, който й беше позволил да остане секретарка на Ицик цели две години — по-дълго отколкото би изтърпял всеки друг млад войник. Отнасяше се с генерала като със сенилен баща, а той макар да й викаше, май харесваше отношението й. Като че ли все още има поне едно дете, което да го търпи.

— Какво искаш, Ицик? — попита тя. — Имам среща.

— Ще я отложиш — нареди той. — Баум трябва да иде до летището. Веднага. Ти ще караш колата.

— Бени — извърна се тя. — Защо да не се закараш сам? А?

— Мога да... — започна Бени.

— Не, не можеш — прекъсна го Ицик. — Нямаме достатъчно коли и не искам някоя от тях да стои неизползвана на паркинга без причина. Хайде, тръгвайте. — Бен-Цион излезе в коридора, вече възстановил самочувствието си, след като беше преживял известно неудобство поради собствената си сантименталност. — И да ми се обадиш, Баум! — отекна отдалеч гласът му.

Баум сви извинително рамене, навлече коженото си яке и вдигна куфарчето.

— Извинявай, скъпа — каза той и докосна Юдит по рамото, докато излизаха. — Ако побързаме, може да успееш да се върнеш навреме за срещата си.

— Ех, подполковник Баум! — обърна се тя към него с иронична официалност. Юдит вече беше на двадесет и четири години и с офицерски чин, но работеше с Бени още от първите си дни в армията. Той ѝ беше като любим чичо. — Все така ми се случва. И май ще си остана девствена.

— Разбира се — отвърна Бени. — Също като жена ми.

Тя се засмя, затвори вратата на кабинета и го хвана под ръка. Бени се опитваше да крачи в синхрон с нея надолу по стълбите.

— Ако не за друго, поне се радвай, че ще заработиш извънредни — опита да я успокои Баум.

— Притрябвали са ми — намръщи се тя. Защото, ако в израелската армия плащаха подобни премии, тя би трябвало да е богата като принцеса.

Юдит погледна Баум в очакване да продължат закачливия разговор. Но видя, че той не се усмихва, а гледа разсеяно някъде далеч. Към нещо, лежащо в сенките на собствените му мисли.

Беше виждала този поглед преди, когато той отиваше да прибере трупа на другар, а не някаква награда.

---

[1] Друзите са малка общност в Ливан, Сирия и Израел, изповядващи особена религия с християнски и мюсолмански

елементи. В Израел друзите са пълноправни израелски граждани. —
Б.пр. ↑

2. НЮ ЙОРК

Мартина Урсула Клумп вечеряше сама в най-отдалечения ъгъл на помещението.

Предпазливостта винаги я насочваше към последните купета във влаковете, тъмните и тесни места в опашката на самолетите. Предпочиташе върховете на ъглите, откъдето можеше да се види всеки, който се приближава отнякъде, и да фокусира добре приятел или враг.

Сега седеше с гръб към стената и обикновено така се чувстваше най-удобно. Но тази вечер в позицията ѝ сякаш имаше двойна предпазливост.

Тя вдигна чашата с червено вино към устните си, а когато наклони глава, леките краища на русата ѝ коса литнаха встрани от скулата ѝ към парата от чашата. Но металносивите ѝ очи не се взираха в белите стени, полираните дъбови маси или лъснатите стъклени чаши с идеално сгънати салфетки.

Погледът ѝ беше насочен към купчината вестници, натрупани в края на масата. Заглавната страница на „Ню Йорк Пост“ показваше мъж на средна възраст, подкрепящ покрусената си от скръб съпруга пред гроба на дъщеря им. Заглавието от десетсантиметрови букви крещеше:

ЕВРЕИ СРЕЩУ ЕВРЕИ??

Глупаци. Мартина мълчаливо наруга издателите за неверните предположения, макар противно на всякаква логика да ѝ се искаше да са прави. Подобно прибързано заключение за мистерията на тази експлозия със сигурност би облекчило неудобствата ѝ, но тя не хранеше подобни илюзии. Следователите много бързо щяха да зърнат вълка, скрит под дългото палто на нападателя. Техниката на саботьора твърде много напомняше на собствения ѝ подпис и тъй като тя нямаше

нищо общо с него, яростта ѝ от евентуалното свързване се увеличаваше.

До този момент всички части от плана ѝ се бяха нагласили идеално по местата си. Сега обаче над всичко надвисваше заплаха. Положението стана опасно. Имаше чувството, че е седнала на люлеещ се стол върху носа на бързоходен скутер.

Тя остави чашата. Вдигна очи към стенните аплици, които осветяваха картините на яздещи гаучоси, изгледи от Буенос Айрес и кожата от планинска дива котка, висяща до навитите въжета и красиво подредените едри камъни. Вероятно посещението в аржентинския ресторант беше завръщане към спомените, но Мартина им се беше отдала, без да изпитва какъвто и да било срам. Това беше един от малкото ресторанти от този тип в Ню Йорк, скрит сред многобройните бразилски кътчета в западната част на Четиридесет и шеста улица. Тя не го посещаваше често, но когато имаше нужда да обмисли нещо в спокойна обстановка, сядаше тук и изчакваше, докато тълпите отминат и останат само неколцината самотни аржентинци.

Музиката винаги беше една и съща — пиано, акордеон и топлият тенор на Карлос Гардел, трептящ в леките ритми на тангата от отдавна минали години. Всички сервитьори бяха емигранти, тъжни, мълчаливи мъже в черни панталони и сака, с колосани бели ризи и щръкнали папийонки. Този, който сервираше на Мартина, се кланяше, наричаше я „сеньорита“ и не фамилиарничеше.

Тя усети погледа на сервитьора, застанал надалеч до масивния дъбов бар. Знаеше, че държанието и лицето ѝ не предразполагат към никакви опити за сприятеляване. Наметнато върху облегалката на стола ѝ, черното кожено яке очертаваше горната част на тялото ѝ, чиито атлетични извивки бяха омекотени от гънките на бялата блуза с висока яка. Краката ѝ, дълги, но мускулести като на тенисистка, бяха кръстосани и скрити до глезените под дългата черна, вълнена пола. Носеше високи ботуши с връзки и равна подметка като на обувки за крос.

Мартина никога не слагаше високи токове, ако това не беше абсолютно наложително.

Лакираните нокти, дантеленото бельо и пръстените, също както грима, заемаха твърде ниско място сред приоритетите ѝ. Високите ѝ скули на европейка от севера, дългите вежди, по-тъмни от косата, и

леката трапчинка на брадата, нямаха нужда от допълнително подчертаване. Макар слънцето на Близкия изток да беше добавило няколко фини бръчки в крайчеца на очите ѝ, кожата ѝ бе гладка и младежка. Ако паспортът ѝ беше истински, той би показвал шест години повече от тези, на които изглеждаше — около тридесетте. Носът отиваше на лицето ѝ, макар върхът му да беше малко остър, а устните — по-широки и леко извити надолу в краищата.

Тя не внушаваше симпатия, но в репертоара ѝ фигурираше и усмивка — ярка и блестяща, която можеше да изобрази когато си поиска. Само че тази усмивка оставаше скрита зад устните, също както нийоркчанките криеха скъпите си колиета под блузите, за да не предизвикват вниманието на крадците.

Мартина не носеше бижута с изключение на сребърния „Ролекс“, макар че това не се дължеше на страх от манхатънските крадци, защото тя можеше да се предпази с такава лекота от тях, че би ги оставила зяпнали от изненада. Нейното тяло беше инструмент на професията, който тя държеше винаги готов чрез тичането, което предпочиташе поради това, че не я свързва с гимнастически салони или необходимост от специално оборудване. Но бягането беше последният инструмент, който Мартина би използвала при нападение, тъй като освен пистолета „Валтер П-38“, който тежеше в чантата ѝ, тя беше обучена на бойна техника, с която не само да обезкуражи, а и да осакати всеки нападател.

Тя беше жена, за която свободата означаваше да продължава да живее така, както винаги досега. С изключение на няколкото месеца в затвора „Брухсал“ в Западна Германия, които не смяташе никога да повтаря. Независимият ѝ външен вид и фигура не се бяха променили много от младежките години, макар да се беше научила, че мъжете лесно се заблуждават от модно облекло или сексуални намеци. Макар лицето ѝ да не бе претърпяло никаква хирургическа намеса, никой, видял снимката ѝ с късо подстригана коса в германската криминална полиция на Висбаден, не би могъл да го свърже със сегашната ѝ физиономия.

Тя беше купила също „Таймс“ и „Дейли Нюз“, но ако името ѝ изобщо беше споменато, това най-вероятно биха сторили в „Пост“. Въпреки свидетелите израелският кореспондент на вестника Ури Дан не се съгласяваше с идеята, че нападателят наистина е бил хасид. Той

изброяваше хора от Хизбула, Хамас и Фронта за освобождение на Палестина на Ахмед Джабрил, които биха имали мотив да го сторят. А на редакционните страници Евънс и Новак хвърляха цяла мрежа от предположения за ционистка конспирация, смехотворна теория, че израелците можели сами да взривят собственото си консулство. Две редици снимки показваха вдигнатите юмруци на бойците от „Амал“ в Сидон и изпъкналите очи на Арафат, който напълно отрича всякакво участие в клането. Но никъде в тези страници или пък в другите вестници не се беше появило името на Мартина.

Обаче липсата на публично обвинение не я успокояваше. Тя елиминира цялата журналистическа дрънканица, обмисли фактите и непубликуваните подробности. Познаваше добре начина на мислене на израелските професионалисти, които някога бяха пуснали снимката ѝ по цялата световна преса след подобна експлозия в Буенос Айрес. Но тъй като тя *беше* приготвила онзи взрив, тогава нямаше нищо против хрътките да подушат кървавите ѝ следи. Сега самата липса на името ѝ изглеждаше заплашителна. И си представяше пръстите, които прелистват досието ѝ в Йерусалим.

Самотен самоубиец, хитро скрил устройство с удобно оформен С-4 или семтекс и маскиран взривател, приближил се достатъчно до охраняван обект. Когато бъдеше осъзнат напълно начинът на действие, тя беше сигурна, че името ѝ ще фигурира сред първите в списъка на заподозрените.

Разбира се, че би могла да го направи.

Но не беше тя.

Сервитьорът се приближи със сребърен поднос, върху който носеше салати и „емпанада Архентина“ — вдигащо пара блюдо от увито в тесто месо, оформено като полумесец. Той постави таблата пред Мартина и се изправи.

— Как е, госпожице? — попита я той малко по-фамилиарно на испански с усмивка.

— Добре, благодаря — също на испански му отвърна тя и макар устните ѝ да изобразиха нещо като усмивка, очите ѝ го изгледаха така, че той се изчерви и веднага се отдалечи към бара.

Погледът ѝ също беше полезно оръжие. Хора със слаб характер веднага се притесняваха от него, а ниският глас, излизащ от гърлото ѝ, също ги правеше неспокойни. За аржентинците нейният испански я

определяше като сънародница, докато германците със същата увереност я приемаха за една от тях. Английският ѝ звучеше леко еротично поради дългите години, прекарани в Париж, и затова американците често я мислеха за францужойка, белгийка или скандинавка. Камуфлажът беше полезен.

Мартина наблюдаваше сервитьора, който посрещна семейство новопристигнали посетители, и ѝ се прииска той да беше малко по-привлекателен. Работата ѝ я обграждаше само с мъже, които обаче не можеше да докосне.

Когато премести стола си до масата и нагласи салфетката върху скута си, тя напипа с длан малкия белег върху корема под полата си. Беше го получила при бягството си от „Брухсал“. Оттогава насам на твърде малко мъже е било разрешено да видят този белег. Но онези, с които беше спала след тревожните дни на бягството си от Германия, бяха възхитени от твърдото, розово образувание.

Покойният ѝ съпруг винаги галеше белега. Знаеше какво е да те ранят, тъй като и той си имаше достатъчно белези.

Тя изхвърли мислите за неосъществени еротични преживявания от ума си и се зае с храната. Но освен аромата на пушеното месо нещо друго изпълни ноздрите ѝ и тя вдигна поглед. На съседната маса една жена палеше цигарата си с кибрит. Лекият дъх на фосфор и сяра отново я върна за кратко към спомените с мириса и звуците от преобръщаща се кола...

Усети пръстите си да треперят върху смъртоносния пластилин и далечните експлозии отекнаха в ушите ѝ. Мазният дим от горяща мотоциклетна гума проникна под вълнената маска, а потта щипеше кожата ѝ под якето. Пистолетът подскачаше в ръката ѝ от скоростта на насрещния вятър. Мускулите ѝ бяха изпънати, повдигаше ѝ се от ръмженето на кучетата и трясъка на порти и ключалки. А после вятърът я охлаждаше, когато бягаше и падна след ужасното пробождане в корема. Агонията я обхвана отново. Чувстваше студеното желязо на носилката, друсането на колата по черните пътища, благословеното убождане с иглата и спусналата се тъмнина. А накрая белотата на левантинското слънце, тръпката на зарастването, тихото пукане на далечни изстрели. И мириса на сяра от оръжията...

За част от секундата очите ѝ се спряха върху вестника. Но в този миг зърна блясъка на друга публикация. Бяха изменили повече от десет

години от онази статия в „Щерн“, но тя помнеше всяка дума и снимка. Нейната и тези на Фредерике Крабе, Барбара Майер и Инге Виет, всички блеснали под заглавието „Дамите от П-38“, като че ли любимите им пистолети бяха име на друга планета. И написаното за таланта ѝ с разрушителни взривни устройства. Бяха я нарекли с терористичния ѝ прякор „госпожа Сифор“. Госпожа С-4. Съпругата на пластичните експлозиви.

Да. Тя би могла да го стори.

Но не беше тя.

И за пръв път не можеше да разбере мотива, както и възможностите на този нов съперник. Тя знаеше тайната за размяната на пленници на Хизбула с израелците и беше сигурна, че фундаменталистите биха държали под контрол своите радикали. Лагерът на Арафат и без това развява бяло знаме, така че едва ли биха се изцапали с еврейска кръв. Повечето от противниците на ООП имаха добри намерения, но пък не бяха достатъчно добре оборудвани, за да направят подобно нещо. Та те не биха могли да се справят дори с отвличането на група сенилни туристи.

Мартина беше наета да провали предстоящата размяна. Смяташе, че онези, които са я наели, имат тактически знания и поради това не виждаше смисъл те да са направили нещо, с което да затруднят толкова много изпълнението на възложената ѝ задача. Но в тази експлозия беше наподобена точно нейната техника и тази имитация по-скоро я разяряваше, вместо да я радва. Някой не само беше откраднал нейната гръмотевица, но това можеше да накара врага да се изтегли на непробиваеми позиции.

Салатите бяха изгубили привлекателността си. Стомахът на Мартина се сви и тя остави вилницата върху чинията. Облегна се и издуха въздух през устните си. След това изпи виното от чашата на една дълга глътка.

— Няма значение — прошепна не съвсем убедено тя. — Рибата все пак ще влезе в мрежата.

Откъм нишата до тоалетната и телефоните на ресторанта влезе един мъж. Той се огледа, изглежда се стресна от собствения си образ в огледалото върху стената зад гърба на Мартина, а после тръгна към масата ѝ.

Муса Хауатмех явно не се чувстваше удобно в новия си, леко раиран тъмносин костюм, бяла риза и сива копринена вратовръзка, но Мартина беше настояла да се научи да избягва джинсите и кожените якета в такива по-официални случаи. Той разкопча сакото си и седна вдясно от нея, докато тя оглеждаше новата му прическа и добре избръснатите бузи, тъмните очи и младежко лице. Беше доволна, защото той приличаше на богат братовчед на някой саудитски принц или може би на млад бизнесмен от Рио де Жанейро. Че защо не и от Тел Авив?

Той се настани сковано на стола, постави ръце върху масата и сплете пръсти. После погледна към Мартина и се намръщи като момче, чиято майка го принуждава да ходи с къси панталони на училище.

Мартина се засмя и вдигна пръст, което докара на бегом сервитьора.

— Моля, господине? — този път сервитьорът остана на метър от масата, като да избегне погледа ѝ. Гледаше само към Муса.

— Той ще пие една „Ескудо“ — каза Мартина, а когато Муса започна да вдига длан, за да откаже, тя го хвана здраво за китката. — Да — настоя тя. — И освен това му донеси бифтек. Алангле.

— Много добре — прие поръчката сервитьорът и се отдалечи.

Муса вдигна очи към тавана. Като че се молеше за опрощение.

— „Ескудо“ е хубава бира — заговори Мартина на немски, който Муса беше научил под нейно ръководство. — Освен това трябва да се научиш да я пиеш, както и всичко друго, което ти предлагат в компания. — Тя замълча, защото ѝ се стори, че той не я слуша. — Слушай ме внимателно!

Той се подчини и се обърна към нея. Тя отново заговори с мек, поучителен тон.

— В Америка човек, който отказва да пие, може да бъде само две неща — продължи тя. — Бивш алкохолик или мюсюлманин. В интерес на мисията е време да се откажеш от правилата на Шериата. — Тя отново докосна ръката на Муса, но този път по-нежно. — Това е нещо, което враговете ви разбират добре. Как иначе евреите биха могли да водят бой по време на шабат? — Твърдият ѝ поглед се заби в меките очи на Муса, докато сервитьорът поставяше висока чаша с кехлибарено питие върху масата. — Най-малкото вие трябва да отвърнете на тяхната вяра с вяра, на тяхната воля с воля.

Муса вдигна чашата и с гнуслива физиономия отпи глътка от скверното питие. Мартина се усмихна и избърса с пръст пяната от горната му устна.

„Толкова много работа — помисли си тя. — Толкова много бариери, които трябва да се преминат.“ Чудеше се дали хората ѝ някога ще се издигнат на необходимото ниво, ще отхвърлят предразсъдъците на културата и религията си, за да служат на по-високите цели на Корана, който тя също уважаваше, но виждаше като основа, върху която да се издигне към по-висши неща.

В Ливан тя беше приела тези чувства и започна да ги променя. Учеше ги на чужди езици и култури, на електроника и импровизации. Беше ги научила не само да карат виртуозно коли, камиони и мотоциклети, но и да бъдат механици, да извършват поправки и подобрения. Научи ги на жизненоважната тактика на подвижността. Биеше ги заради ръждата по дулата на оръжията и ако не беше просто жена в един свят на мюсюлмани, би ги целувала, когато автоматите им АК-47 са добре смазани и улучват целта.

Именно Мартина беше видяла липсата на перспектива у господарите им, слабостта в йерархията на Хизбула, която връзваше ръцете на нейните бойци. Затова тя ги отдели, сформира непробиваема група от партизани, чиито идеали никога не биха могли да бъдат подценени. Те гледаха на наставницата си като на кралица, докато тя се считаше по-скоро като майка на тази група, която се нарече „Яд Аллах“. „Ръката на Бога“.

Тя знаеше, че вероятно точно в този момент това име се шепне из оперативните кабинети на всички западни разузнавателни служби. Но ако хората ѝ искат да оживеят и да се радват на преимуществата, които им дава това име, те трябва да се научат, че на Аллах понякога се служи по-добре, като не спазваш законите му.

Бяха се научили да лъжат заради Него. Бяха се научили да убиват заради Него. А сега, когато се намират на територията на враговете му, дали ще може да ги научи да го игнорират?

Имаше твърде малко време.

— Ще дойде ли? — попита тя, докато Муса отпиваше нова, по-малка глътка от бирата.

— Да, тръгнал е — отговори той мрачно, като че ли са го наказали.

За миг тя се замисли дали не е сбъркала, като избра за глутницата си само мъже. Тяхното усърдие и смелост бяха несравними, но им липсваха по-фините инстинкти и решимостта на жените. Във фракция „Червена армия“ беше работила дълги години с жени и знаеше, че в опасна ситуация, когато всичко изглежда загубено, никой мъж не може да се сравни с жените по яростта и жестокостта на лъвица, попаднала в засада. Но пък, от друга страна, там, където има жени, групите не са сплотени и никоя жена не може да ръководи дълго. А тези момчета веднага се подчиняваха на волята ѝ.

С изключение на легендарната господарка на терора Лейла Халед малко жени на този свят бяха командвали успешно групи от мюсюлмански бойци. И макар да не гонеше лично самочувствие, Мартина с известно удоволствие разреши на мъжете от групата си да ѝ дадат кодовото име „Лейла“.

Мартина погледна към входа на ресторанта. До бара беше застанал дребен мъж. Косата му беше бяла като крило на чайка, сресана назад над чело, потъмняло от вятъра и слънцето. Беше облечен в сив вълнен костюм, бяла риза и гладка, черна вратовръзка. Отгоре носеше дълго, тъмносиньо зимно палто. Очилата със златни рамки му придаваха вид на швейцарски часовникар. Когато я видя, той вдигна малкото куфарче, поставено до краката му, и тръгна напред.

Мартина забеляза, че човекът, когото познаваше като Омар, е заменил гладкия си кафяв бастун с по-скъп. Този беше прав с полиран метален връх. Тя често се беше учудвала защо този иначе пъргав човек изобщо има нужда от помощта на бастун. Сега реши, че това е просто нещо като декоративно оръжие.

Тя беше повикала този човек, който действаше като посредник. Той нае услугите ѝ за трета страна, като преговаря и се консултира с нея дълги месеци. Беше започнала да гледа на него по-скоро като на приятен събеседник, но имайки предвид последните експлозивни събития, сега се чудеше дали безобидното му държание не прикрива заплаха като цвете-канибал.

Когато дребният арабин ѝ се поклони и зае стола насреща, тя видя, че дръжката от слонова кост на бастуна представлява бюст на Лудвиг ван Бетовен.

— Имате вкус към музиката — заговори тя на английски без поздрав или предисловие.

— Аз съм от това поколение — сви рамене Омар, като да се извиняваше, докато поставяше куфарчето на пода.

— Някакво питие, сеньор? — попита сервитьорът, застанал вече до рамото му.

— Твърде силно е за сърцето ми — въздържано махна с ръка старецът, а когато сервитьорът се отдалечи, добави: — И зле за душата.

Муса изръмжа и отдръпна ръката си от чашата с бира.

— Добър вечер, млади приятелю — поклони се Омар на Муса, който само кимна в отговор.

— Той не се чувства много добре — обясни Мартина.

— О, съжалявам.

— Всъщност и аз — добави тя.

— Заради времето ли? — извърна глава Омар със съчувствие, но усмивката под тънкия му мустак не угасна.

— Понякога този град може да е толкова мрачен, че на човек Хамбург му се вижда като лятна градина. — При произнасянето на думите той замени „б“ с „п“, което винаги издава хората, чийто майчин език е арабски.

— Заради *политическите* ветрове — обясни Мартина и кимна към „Ню Йорк Пост“. Сервитьорът донесе стековете за нея и Муса. Тя набоде месото и отрязва парче с ножа. Кръвта се размаза по острието.

Омар гледаше ръцете ѝ, а тя наблюдаваше лицето му, но откри само любопитство, без каквато и да било следа от вина или неудобство.

Мартина изобщо не знаеше кого представлява Омар, което си беше стандартна процедура при подобни сделки. Беше от палестински произход, затова тя предположи, че господарят му е близък до Абу Нидал или Абу Ибрахим, чийто главен бомбаджия Мохамед Рашид някога беше обучен в собствената ѝ група от „Червена армия“ в Германия. Някой от тях, които не желяеха никакви израело-арабски преговори, вероятно я е предложил, а тя беше достатъчно умна, за да разбира нуждата от използването на този възрастен човек като буфер. Но би била пълна глупачка, ако позволи положението му да я накара да се въздържи от определено проучване.

— Чудя се кой ли би могъл да е толкова луд, че да извърши подобно ужасно престъпление — заговори тя учтиво.

— Срамно е — поде разговора Омар.

— Особено като се очаква скоро да бъде постигнат мир.

— Може би съвсем скоро.

Мартина сдъвка хапка от месото, докато Муса наблюдаваше по-старшите от него с мълчание на ученик. Самият той бързо беше изгубил интерес към храната.

— Тези тайни преговори и без това са достатъчно крехки — продължи Мартина, намеквайки за размяната на пленници.

— Като картонена къща — съгласи се Омар.

— Тогава кой би извършил тъкмо сега това странно деяние? То толкова напомня на мое изпълнение. Вие какво бихте предположили?

Възрастният мъж се размърда на стола си в отговор на неприятния въпрос. Той поглади мустака си, облиза устни и вдигна очи към тавана.

— Може би нашият недоволен цар на Вавилон? — предположи той, намеквайки за Саддам Хюсеин.

— Той е твърде зает да си ближе раните, за да рискува с подобно отмъщение за последния ракетен фойерверк, който му спретнаха.

Омар кимна и вдигна очи към лицето на Мартина, където беше посрещнат от обвинителен поглед.

— Уверявам те, дъще — заговори той, а Мартина се смръзна при подобно бащинско обръщение. — По този въпрос и аз не знам повече от теб. Но тъй като *ние* знаем за тайните преговори, които скоро ще започнат, твърде вероятно е за тях да знае и друг. Не е ли така?

Тя не отговори. С изключение на челюстните ѝ мускули остана съвсем неподвижна.

— Тази постъпка — продължи Омар, като почука с пръст по вестника — изглежда доста отчаяна. Сигурно е опит от страна на някого, който не е съгласен с предстоящите преговори и се опитва да изхвърли от релсите влака заедно с всичките му пътници.

— И смятате, че той може да успее? — прошепна Мартина. Забеляза, че тялото на Муса се изпъна. Той също беше разбрал намека. — Да не би да казвате, че скоро може да се наредя на опашката пред бюро за безработни?

Омар се засмя. Не можа да се сдържи, като си представи Мартина, облечена модерно да попълва графата „умения“ с думите:

„терористка, препоръките се представят при поискване“. Очите му се насълзиха и той извади кърпа да ги избърше.

Смехът му обаче не можа да подобри настроението на Мартина, защото, ако размяната на пленници се провалеше заради нападението на консулството, това щеше да означава, че собственият ѝ договор ще бъде анулиран. И тогава „Ръката на Бога“ ще трябва да проси пред задния вход на някоя джамия в град Джърси. Така че каквото и да отговореше сега Омар, тя трябваше да разбере по лицето, по тялото му дали не я лъже.

Той се наведе над масата, прилепи пръсти като за молитва и заговори, като гледаше Мартина в очите, сякаш е мил, възрастен професор, който споделя мъдростта си със съмняваща се студентка.

— Политиката има много нива, скъпа, а политиците имат гласове за пред хората. Зад тези гласове те крият души, в които живее тяхната истина. Гласовете, доколкото чувам, дори и в този момент крещат обвинения един срещу друг в ООН. Но душите им продължават пътя си, без да се отклоняват. От теб също се очаква да продължиш, въпреки страховете, които може би изпитваш в момента.

Муса се облегна на стола си. Внезапно му се допика, отчасти заради бирата, но по-скоро защото и преди беше ставал свидетел на яростта на Мартина, а предизвикателството към смелостта ѝ от страна на този старец можеше да възпламени непредвидима реакция. Ръката ѝ се протегна и го задържа на мястото му.

— Уверявам те, Омар, че аз не съм притеснена годеница — каза тя. — Но пък е добре известно, че *мъжете* често се паникьосват преди сватбата. Може би собственият им страх, че няма да могат да бъдат верни, ги кара да мамят, да предприемат опасни стъпки, а понякога да се отказват преди самата церемония.

— Е, *този* младоженец ще ти бъде верен — настойчиво я увери Омар, най-накрая показал известно нетърпение.

— Тогава кой ме оскърбява с имитация? Нямам нищо против лова, Омар, но искам да ми кажат, когато пуснат гончетата.

— Не знам — изсъска той. — Но ти предлагам просто да не обръщаш внимание.

Възмущението на Омар изглеждаше неподправено. Затова накрая Мартина кимна и приключи въпроса. Тя махна на сервитьора и

направи знак, като да приближава чаша към устните си. След това оформи нещо като „к“ с пръсти и показа „три“.

Никой не проговори, докато човекът прибираше чиниите и сервира трите кафета „капучино“.

— Наздраве — вдигна Мартина чашата си и отпи, докато двамата мъже отговаряха на тоста ѝ. Усмивката ѝ успокои напрежението, но тя продължи със сватбената аналогия.

— Та както бяхме говорили, цялата тази работа е скъпичка. Ще трябва да внесе депозити. Само цветята в днешно време струват цяло богатство.

„С половин милион долара ще си купиш доста цветя“ — помисли Омар с известен цинизъм, като докосна с крак куфарчето си.

— Парите са тук — каза той. — Но както се бяхме договорили, банката ще иска кратки подробности по разходите за празненството.

Мартина посегна към чантата си, а Муса наведе очи към ръцете ѝ. Познаваше я от десет години, но все още не можеше да предвиди действията ѝ. Тя може да е решила нещо и да го изненада, както често се случваше.

Но Мартина извади сгънат лист хартия и го подаде на Омар. Той внимателно го разгърна, вгледа се за миг, после свали очилата си и ги задържа пред хартията като лупа.

Малката страничка беше изписана с напечатани на английски думи. Списъкът беше дълъг, подробен и точен, както можеше да се очаква от германски „консултант“. Той не реагира на оборудването: карабини М-16 с еди-какви си възможности, униформи за определени чиновци, части за електронни уреди, каквито никога не би могъл да си представи. Имаше вписани четири коли, наем за самолет умножен по часове. Забеляза, че са вписани наеми за апартаменти в Хелзинки и цени за френски паспорти, купени на черния пазар.

Но всичко това беше засенчено от единственото описателно изречение в края на списъка. Той примижа силно и приближи листа към лицето си, а когато вдигна поглед, очите му бяха широко разтворени и подчертаваха мълчанието му.

— Ясно ли е всичко? — попита Мартина.

Омар кимна рязко.

— Ще го запомниш ли?

— Мисля, че няма да забравя — прошепна той.

Мартина отново посегна към чантата си.

„Не издържам повече — помисли Муса. — Ще се напикая.“

Мартина извади цигари „Кент“ и запали една със златна електронна запалка.

— Твърде нездравословен навик, скъпа — предупреди я Омар, имайки предвид опасности, доста по-сериозни от пушенето.

— Опитвам да се откажа. — Тя придърпа към себе си стъкления пепелник. После прибра листа от ръката на Омар, смачка го и го запали в пепелника. Хартията пламна веднага и изгоря за миг, като остави само тънък слой пепел. Пламъкът вероятно опари пръстите ѝ, но тя не трепна.

— Май не биваше да съм толкова сигурен — погледна Омар към пепелника като към катастрофирала луксозна кола. — Може и да не си спомня всички подробности по цените.

— Няма значение — смачка фасата си върху пепелта Мартина. — Те и без това варират на борсата. И освен това, както сме се разбрали, каквото остане, е за мен. Както вече ти казах, имам лични въпроси, за които да се погрижа, в случай че с булката се случи нещо лошо. Има и такава вероятност, нали?

— За съжаление. — Омар сякаш беше изгубил интерес към компанията на Мартина. Той наметна палтото си и посочи куфарчето, което остана на пода. — Това сигурно ще ти бъде достатъчно. И моля те, когато тази фаза от проекта приключи, свържи се с мен отново.

— Няма да е необходимо. Ще прочетеш за това във вестниците.

Омар я изгледа.

— Бог да е с теб — пожела ѝ той.

— Ако пожелае — усмихна се Мартина.

Възрастният мъж се подпря мълчаливо на бастуна си и бързо си тръгна от ресторанта.

Муса взе куфарчето и го постави до Мартина. Тя в миг си спомни за опита на Фон Щауфенберг да убие Адолф Хитлер и бързо надникна в него, за да се увери, че съдържа само пачки с банкноти.

— Бягай — обърна се към Муса. Беше забелязала притеснението му и най-после го пусна да стане от масата и да се насочи бързо към тоалетната.

Мартина се облегна. Отпиваше от капучиното, заслушана в тихите звуци на акордеона. Мелодията на бандонеона изрови

меланхоличните мисли за личните ѝ загуби...

За пореден път тя видя родителите си, въртящи се сред тълпата танцуващи в красиви черни костюми и червени бални рокли. Притиснати един към друг в гордата, възбудена стойка под музиката на тангото, родено в кръчмите на Ориля. Видя отново щастливите им усмивки, чу шума на собствената си бална рокля, усети спомена за чувството, че нищо не може да наруши този триъгълник на обичта, който представлява нейното семейство в онази магическа земя, наречена Буенос Айрес. Тогава нямаше и намек за опасност, макар тя да разбираше, че родителите ѝ и техните приятели живеят в Аржентина като членове на едно вече несъществуващо общество. Като графове и графини, чието кралство е изчезнало.

Баща ѝ се отнасяше към нея с обожание. Предлагаше ѝ обич и сигурност, каквито даваше и на майка ѝ. Той беше уважаван като блестящ учен. Често шепнеше на немски с хора, които идваха да потърсят съвета му, да споделят страховете си, след като времената се промениха. Някой, чието име беше Перон, вече го нямаше, но доктор Ото Клумп ги уверяваше, че техният свят ще си остане същият.

Той беше спокоен и подреден човек. Не арогантен, но упорит. Да, такъв беше. По-късно Мартина забеляза, че вече ги няма танцовите забави, а между него и Катарина започнаха „споровете“. Но и тогава той отказваше да напусне дома им на улица „Винсенте Лопес“ и да потърси анонимността на някой провинциален град като Сан Фернандо, където къщите бяха като колиби, построени върху кални, скалисти ливади.

Мартина продължаваше да пее детски песнички на немски у дома и да говори перфектен испански в училище.

Но внезапно светът се преобърна. През един майски ден на 1960 година. Ден, който щеше да се запомни, защото тогава смелостта на баща ѝ внезапно се пропука. Започна да звъни телефонът, късните нощни посетители шепнеха. Мъжете, които някога бяха изглеждали толкова могъщи, сега стояха бледи, с изплашени лица. С един от техния кръг се беше случила трагедия и той беше отлетял за някъде, отвлечен от някаква отмъстителна сила. Мартина се криеше объркана зад вратата на стаята си. Много скоро приятелите им избягаха, родители, с които нейните родители бяха танцували, деца, които бяха яздили понита на нейните рождени дни... Тя чуваше майка си да

шепне настоятелно, да споменава имена като Парагвай и Бразилия. Но баща ѝ каза, че нямало да бяга отново.

А после работата му в лабораторията вече я нямаше и заедно с нея изчезнаха и усмивките на майка ѝ. А накрая и увереността на баща ѝ приключи с един pistolетен изстрел. Точно това оръжие, което лежеше спокойно в чантата ѝ...

Тя вече не изпитваше ярост. А тъгата ѝ много, много рядко предизвикваше сълзи. Но пак се зачуди какво би станало, в какво би се превърнала тя, ако той беше останал жив.

Осъзна, че Муса отново е седнал на стола си и я гледа с очакване.

— Говори. Хайде — предложи му тя възможността да изкаже мислите си.

— Много е опасно, Лейла — каза той.

— Нима?

— Моля те, не ми се подигравай.

Мартина изостави ироничното си изражение, кръстоса крак върху крак и скръсти ръце. Слушаше го.

— Да, така е — продължи Муса. — И ти също го знаеш. За пореден път възразявам срещу целия план. Просто всички ще бъдем убити, без каквато и да било надежда за успех. — По горната му устна имаше малки капчици пот и той бързо ги избърса с кърпа.

— Без риск няма награда — каза Мартина.

— Това са безсмислени думи — ядосано възрази той, отново почувствал, че тя го поучава. — И още нещо. Включването по какъвто и да било начин на майка ти в това нарушава всички възможни мерки за безопасност.

— Немският ти наистина се е подобрил.

— Като брат на своя брат — Муса сграбчи ръба на масата и повиши тон — аз съм длъжен да изкажа *пълното* си несъгласие с това.

Мартина не се впечатли от речта му. И преди бяха спорили по този въпрос, а тя знаеше много добре как да го обори.

— Като брат своя брат — тихо отвърна тя — ти си длъжен да ме подкрепиш във всяка стъпка в живота. Поне Коранът предписва така. Така че ако си истински слуга на Аллах...

Тя остави изречението недовършено, защото Муса се облегна на стола си, вдигна поглед към тавана и прошепна нещо под нос.

— Ах! — въздъхна Мартина. Но вече знаеше, че е спечелила спора. Сега вниманието ѝ се насочи отново към входа, откъдето един младеж се приближаваше към масата им. Беше нисък, облечен в кожено яке и с торба през рамо. В едната си ръка носеше мотористки шлем. Той се усмихваше глупаво.

— Добър вечер — поздрави весело на арабски младежът и се настани на стол.

— Добър вечер — отвърна бавно на немски Мартина. — Защо ли не сложим тук една табела с надпис „Яд Аллах — отворено от 8:00 до 17:00 часа“?

Младежът се изчерви заради грешката си.

— Казах ти, Ияд, че ще се срещнем *по-късно*. В апартамента.

— Обаче аз реших, че ще искаш да видиш това сега — почеса се той по главата. — Бях там, навън, целия ден и преди малко ги извадих.

— Ще получиш медал — изсъска Мартина, но протегна ръка.

Ияд бръкна в платнената торба и извади два плика с цветни снимки. Скоро след като Мартина беше чула за експлозията в израелското консулство, тя изпрати хората си в центъра, за да наблюдават развитието на събитията на Второ авеню. Заповяда да се направят снимки на всички идващи и тръгващи си от мястото, защото чувстваше, че инцидентът може да попречи по някакъв начин на собствените ѝ планове. Нямахше голямо доверие на уменията за прикриване на Ияд, но той беше добър фотограф, а струпването на репортери пред консулството щеше да му послужи добре.

Тя се отдръпна от масата и постави снимките в скута си. После бавно разгледа запечатаните събития от деня. Снимките бяха отблизо и много ясни. Виждаха се мрачните физиономии на полицаите, плакатите на някаква група протестиращи евреи, израелският генерален консул, обграден от младежи с напрегнати и изморени лица. Виждаше се полицейският комисар на Ню Йорк, говорещ пред микрофон с голям надпис „Новини 4 канал“.

Внезапно тя спря. Гърбът ѝ бавно се изправи, сякаш по гръбнака ѝ пълзи нещо многокрако.

Гледа снимката дълго. Всъщност толкова дълго, че Муса и Ияд се размърдаха по столовете си, но не казаха нищо. Тя продължи да гледа снимката, после тази преди нея и следващата, но отново се върна

към същата и я задържа, докато сърцето ѝ бавно, много бавно се върна към почти нормалния си ритъм.

Не можеше да го сбърка. Дори и да беше сложил шапка. Не беше го виждала много отдавна, но лицето на майор Бенжамин Баум, може би вече полковник, не беше от тези, които би забравила скоро. Съвсем логично беше той да участва в подобно разследване, но съвпадението прониза тялото ѝ с тръпка — нещо като антитеза на любовната. Естествено, тя винаги се беше надявала на нова среща, но при условия, поставени от самата нея. Той може да е тук заради събития, които изобщо нямат нищо общо с нея. Но по отношение на Мартина Бени Баум, или Ханс-Дитер Шмид, или както и да се нарича той сега, е много опасен човек.

— Маркер — протегна тя ръка към Ияд, докато очите ѝ оставаха вперени в снимката. Той ѝ подаде червен маркер и тя бавно очерта с кръг плешивата глава със замислено лице и едрите рамене. После се наведе към Муса и постави снимката в ръката му.

— Проследи го — прошепна Мартина и се взря в него с изгарящ поглед. — Не го изпускай от очите си.

3. НЮ ЙОРК

— Я ми кажи, Бар-Ел. Да не би да не разбираш какво говоря?

Письците на сирените отдавна бяха заглъхнали зад барикадирания вход на Второ авеню номер 800. Но вътре в почернялата чакалня на израелското консулство като че ли скоро щеше да се наложи да извикат линейка, тъй като тирадата на Джак Бюканън заплашваше да се превърне във физическа разправа.

Бюканън беше специален агент, отговарящ за оперативната дейност на нюйоркското бюро на ФБР. Той нарочно произнасяше неправилно името на израелския шеф по сигурността. Казваше му „Барел“^[1], макар и най-простия селянин да можеше да разбере, че името е като на марката говеждо месо: „Бар-л“.

— В това ли е проблемът, Бар-Ел? Не ме разбираш ли?

Ханан Бар-Ел го гледаше нахално, предизвиквайки Бюканън да се разяри още повече. Двата мъже не бяха далеч един от друг, тъй като в помещението едва имаше място за всички следователи, твърдящи, че случаят е в тяхна юрисдикция. Атмосферата беше напрегната, миришеше на изгоряла пластмаса и във въздуха се усещаше надигащата се буря като преди затворнически бунт, а гласът на Бюканън заплашваше да срути и без това повредения таван.

Подът, стените и изпопадалите от стените на чакалнята плочи бяха черни като въглени. Килимът като да беше накълцан с лазер и навсякъде, където семтекът беше попаднал върху пластмаса, по пода лежаха странни, разлети форми. Така частите от столовете и рамките по стените бяха придобили формите на кошмари на Салвадор Дали. Помещението приличаше на вътрешността на фурна, в която заплеснат готвач е сложил да се пече торта, включил е на най-силно и е заминал в отпуска.

На отсрещната стена металната входна врата към консулството беше с изгоряла боя, но здрава за разлика от зяпналата отляво дупка, където бронираният прозорец беше пронизал стаичката на Мошико като летящо торнадо. Металната рамка на прозореца беше извита, а

изкривените откъснати краища на жиците на комуникационните връзки блестяха под прожекторите като шини по зъбите на крещящ юноша.

Бюканън и подчинените му бяха повече от израелските им колеги. Той стоеше в центъра на помещението. Беше висок над метър и осемдесет, с посивяла, късо подстригана кестенява коса и близко разположени очи върху келтското лице. Вените на врата му изпъкваха над яката на ризата, стегната с вратовръзка под сив костюм и бежов шлифер. Яростта на специалния агент беше инструмент, който той използва всеки ден в работата си, но през последните месеци беше открил, че и се събужда с това чувство. Петдесетия му рожден ден приближаваше и не можеше вече с нищо да излъже календара. Като се добави към всичко това спорът за територията, която считаше за своя, и малко расова омраза, значи вече беше готов да избухне.

— Може би трябва да повикам *преводач*?

Американците от следствената група трепнаха от избухването на шефа от ФБР. Естествено, израелците може да бъдат винени за много неща: нахалство, липса на маниери, отхвърляне на всяко мнение освен собственото. Но да намекнеш, че им липсва интелигентност или че не знаят езици, значи да загубиш предварително спора.

— Само ако искате да добавите и обида към нараняването — отвърна спокойно Бар-Ел.

Беше застанал като защитник пред разбития прозорец. В помещението беше студено, но той стоеше без сако, навил ръкавите на сивата си риза до лактите. Пръстите му бяха изцапани със сажди. Поставил юмруци на хълбоците, той имаше вид на боен офицер, който е загубил войник, обвинява за това себе си, но знае, че битката съвсем не е приключила.

От двете му страни стояха членовете на групата за охрана — едри мъже от ДСС, излъчващи същото настроение като шефа си. Те също бяха свалили саката, които скриват оръжията им. Сега пистолетите и резервните пълнители бяха пред очите на всички. Предвид обстоятелствата и факта, че са израелци, не можеше да им направи впечатление, че някой си бил повишил глас. Така че докато Джак Бюканън беснееше, те го гледаха с досада.

— Добре. Сега ще го кажа *съвсем* бавно. Тук е град Ню Йорк в щата Ню Йорк на Съединените американски щати. Тук *не* е проклетият

ви Тел Авив. — Бюканън свали шлифера си, а хората на Бар-Ел инстинктивно следяха ръцете му. — Тук е извършено престъпление. Престъпление от местно и национално значение. Което прави това помещение местна и федерална работа. — При тези думи той размаха федералната си полицейска значка. — И тъй като аз съм старши агент на *Федералното бюро за разследване*, аз имам пълната юрисдикция върху местопрестъплението. Сега ясно ли е?

Охранителят вдясно от Бар-Ел вдигна ръце, готов да изръкопляска, но Ханан бързо го дръпна, за да предотврати гафа.

— На мен, сър, ми е ясно едно — отвърна спокойно Бар-Ел. — Вие се намирате върху собственост, която попада в категорията на дипломатическата неприкосновеност. — Гладкият му английски сякаш още повече разяри Бюканън.

— Там е вашата територия — ръката на Бюканън посочи почернялата метална врата. — Това — той посочи пода, е щатът Ню Йорк. — Той се извърна бавно и огледа лицата на четиримата мъже и жени, облечени в сините якета на групата за борба с тероризма, тримата униформени полицаи, още трима цивилни полицаи, двама следователи, натоварени с оборудване, и още четирима агенти на ФБР. Никой от тях не се осмели да се намеси в разговора, който явно отиваше към конфронтация, но по лицата на всички можеше да се прочете неудобство и очакване. „А сега накъде?“

— Така — Бюканън отново се обърна към Бар-Ел. — Давам ви една минута да очистите това място, да се върнете вътре в собствената си територия и да позволите на хората ми да продължат работата си. Една минута. След това ще арестувам всички ви.

— *Ш'енасех* — изрече ясно на иврит един от хората на Бар-Ел. Той пъкна палци в колана си. Дясната му длан обхвана ръкохватката на мощния браунинг, който използваше за охрана от близки разстояния. Този път Бар-Ел не помръдна да го възпре.

— Какво, по дяволите, каза той? — избухна Бюканън.

— Каза „опитай само“ — преведе Бар-Ел.

Бюканън зяпна. Не беше свикнал някой да поема хвърлената от него ръкавица. Тридесет години политически борби му бяха осигурили ясна тактическа мисъл и сега разбираше, че собствената му увереност му е изиграла номер. Нямаше как да продължи да блъфира. Трябваше да изпълни заканата. Но какво би казал на това директорът? Приятел

на президента, избухлив, бивш съдия, който посещава коктейлите на всички приятелски посолства във Вашингтон. На шефа изобщо няма да му се хареса подобен скандал.

„Мамка му...“

В този момент дойде спасението.

— Успокой се, Джак.

Думите се чува от ъгъла на помещението, близо до металната врата с магнитна ключалка, където един едър мъж на около четиридесет години с къдрава коса, се поклащаше напред-назад и се взираше в нещо на тавана. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на зелено палто. По външния вид можеше да се приеме, че е един от израелците, но гласът му изрече думите с чист североизточен американски акцент.

— Кой каза това? — Ръката на Бюканън се спря по средата на жеста към подчинените му. Беше сигурен, че израелците няма да извадят оръжията си, но се надяваше да му се противопоставят и мечтаеше за едно старомодно юмручно меле. Но гласът го обърка.

— Успокой се, Джак. По-кратко.

Бюканън постави длан върху гърдите на заместника си, висок негър на име Голд, и го бутна настрана. Тогава позна човека в ъгъла.

— Какво, по дяволите, правиш *ти* тук? — изрева специалният агент. После се обърна към хората си. — Кой, мамицата му, пусна Управлението тук? Какво ви става бе, хора? Да не сте пуснали и някой репортер, за бога!?

Хората на Бюканън се спогледаха виновно, сякаш някой от тях е пръднал на погребение.

— Това е въпрос на федералните — обади се мъжът в ъгъла. — Както ти напълно тактично спомена.

— И *не е* работа на Управлението — размаха ръце Бюканън. Влажният му шлифер забърса тавана. — Затова се махай далеч оттук!

Но човекът не обърна внимание на Бюканън. Той бавно пристъпи напред, като гледаше в краката си. Светлината от прожекторите сега разкри известна сивота сред кестенявите му къдрици и повече бръчки около очите, намекващи за виране в бинокъл в миналото.

— Господин Бар-Ел — тихо заговори човекът, като се извърна към израелеца. — Извинявам се от името на моите колеги. Може би няма да е зле да поканите тук генералния консул.

— Ти какво? — избухна Бюканън.

— Аз също много бих искал, сър — отговори Бар-Ел. — Но тя сега е в кабинета на кмета за пресконференция.

— Ти се извиняваш? — направи една голяма крачка към служителя на ЦРУ Бюканън. — Ти се извиняваш *от мое* име? Чакай да ти кажа нещо за тези проклетници, господин Ленгли...

— Джак! — прозвуча тихо, но като изстрел гласът на човека от ЦРУ — Вече си на ръба, Джак. На самия ръб. Хайде, погледни долу — предложи той, на което, разбира се, Бюканън не се подчини, а само бузите му почервеняха още повече. — Виждаш ли какво е там долу, Джак? Скали. Големи, назъбени камънаци, които само чакат да хвърлиш цялата си проклета кариера върху тях.

Бюканън сви юмруци и кокалчетата му побеляха. Но се извърна, когато почернелите врати на асансьора се отвориха. Хората му се дръпнаха, за да дадат възможност на шефа си да си избере нова мишена.

В кабината на асансьора стоеше само Бени Баум. Беше облечен с бялото си поло, поизтритото кожено яке и носеше мекия си куфар в едната ръка. В другата държеше пропуска за посетител, издаден му от полицая долу във фойето. Беше си сложил очилата за четене и оглеждаше документа внимателно по навик, придобит от времето, когато служеше в „художествения“ отдел на АМАН.

— Какво пък е сега *това*, дявол да го вземе? — изръмжа Бюканън. — „Смъртта на търговския пътник“^[2] ли?

Американците избухнаха в нервен смях, защото макар едрият Бени да не приличаше на Уили Ломан, използваша възможността да освободят напрежението.

Бени вдигна глава и смехът замря. Не знаеха кой е и решиха, че се е обидил, но изражението му не беше реакция към смеха им.

Беше заради миризмата. Тежката, изгаряща ноздрите воня на експлозив, изгоряла човешка плът, кръв и кости. Беше я усещал и преди. На площад „Цион“ и на крайбрежната магистрала. В Бейрут, Белфаст, Йерусалим, по всички места на експлозии, където беше ходил като следовател, посетител или скърбящ сънародник. И всеки път, когато я усетеше, особено с отминаването на годините, изражението му излъчваше ярост, но също и усилие да не повърне.

Вратите на асансьора започнаха да се затварят, но Бени ги задържа. Един от следователите пристъпи напред и му подаде два светлосини предмета, приличащи на хотелски шапки за душ. Всички бяха обути в болнични платнени ботуши. Бени подаде куфарчето си на човека, нахлузи ги върху обувките и излезе от асансьора.

От пръв поглед Баум разбра положението. Той изобрази усмивка върху лицето си, мина покрай Бюканън и подаде ръка на Ханан Бар-Ел.

— Шалом, Ханан — каза топло Бени. С периферното си зрение забеляза едрата фигура на мъжа, който беше застанал пред Бюканън, да изчезва към тъмния ъгъл.

— Радвам се да те видя — отговори с искрена симпатия Бар-Ел и продължи на иврит: — Как да те наричам?

— С името ми — отвърна Бени. В Съединените щати нямаше да използва псевдоним. Твърде много служители от американското разузнаване го познаваха и подобна постъпка на съюзническа територия би била считана за лош вкус. — Очакваше ме май.

— Бадаш ми се обади, след като си говорил с него.

— Добре. — Ури Бадаш, шеф на оперативния отдел на Шабак беше добър приятел. Но тъй както Бени никога не би позволил някой да се меси в работите на АМАН, той също винаги се обаждаше, ако е необходимо да се включи в работата на друга организация. Той хвана Бар-Ел за лакътя. — Хайде да се отстраним от бойната линия на горилите. Тук ми прилича на Гражданската война.

Хората на Бар-Ел се ухилиха и дори Ханан не успя да скрие усмивката си, когато последва Баум към Бюканън. Бени застана до високия мъж от ФБР и подаде едрата си ръка.

— Бенжамин Баум.

— Джак Бюканън. — По лицето на специалния агент още можеше да се види заядливиото изражение, но ръката му попадна в яката хватка. Той показа значката си на Баум. — Началник на ФБР за този район.

— За мен е удоволствие. — Баум бръкна в джоба си и извади две визитни картички. Едната подаде на Бюканън, а другата на Бар-Ел.

В горния ляв ъгъл бяха отпечатани менората^[3] и венецът — символ на държавата Израел, а в средата с релефни букви беше изписано простичко:

БЕНЖАМИН БАУМ — СПЕЦИАЛЕН СЪВЕТНИК
НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ПО ВЪПРОСИТЕ НА
СИГУРНОСТТА

Нямаше адрес, само номер на телефон и факс. Докато Бюканън разглеждаше картичката, Бар-Ел вдигна едната си вежда.

— *Картис яфе*,^[4] Баум — прошепна той.

— Да. Мазилото изсъхнало ли е?

Бар-Ел потърка с пръст буквите.

— Май е добре.

— Е, господин Баум — изпъна се Бюканън. — С какво мога да ви помогна? — Не беше предложение да услужи. По-скоро „казвай за какво си дошъл и се махай“.

— Мисля, че може би аз мога да ви помогна — отговори Бени. Английският му беше със силен немски акцент.

Бюканън се намръщи към Баум. Голямата плешива глава на израелеца, дебелият му врат и широките рамене вече не му напомняха на търговски пътник.

— Не съм сигурен, че можете да помогнете, господин Баум. Просто мненията ни не съвпадат.

— Я — присви очи Бени. — Възрастта не ми е отнела обонянието. — Той докосна с пръст сплескания си нос на футболист. — Ще ме извините ли за момент?

Той се извърна към Бар-Ел.

Бюканън погледна към своите и вдигна за миг очи към тавана.

— Е, Ханан? — заговори на иврит Бени. — Разкажи ми набързо.

— Този кучи син...

— Ханан — вдигна пръст Баум. — В Ню Йорк има сума ти полицаи и детективи, които свободно говорят иврит.

Бар-Ел метна един поглед към хората на Бюканън.

— Този *господин* е единственият проблем. Вчера всичко беше наред. Хората от бърза помощ бяха страхотни, погрижиха се добре за Бен-Чехо. После, първите хора от ПУНИ^[5] пристигнаха и всички работехме заедно.

— Без конфликти?

— Ченгетата от Ню Йорк са професионалисти. Те си имат работа с консулствата всеки ден и знаят къде минават границите.

— Но нямат лаборатории за проверка на всичко това, нали? И не могат да превишават правата си.

— Точно така. И тогава се появяват целевите групи. И този тип започва да рече като Наполеон, решава, че ние нямаме право да разследваме нападение на нашата си, собствена територия!

— Кротко, Ханан — успокой го Бени.

— Готвеше се да ни арестува.

Бени примигна, а после се изсмя силно. Главите в помещението се извърнаха към него.

— Да ви *арестува* ли?

— Правилно ме чу.

Баум постави ръка върху рамото на Бар-Ел.

— Трябваше да му позволиш, Ханан. Тогава вече никога нямаше да чуеш за него.

— Е, да, ама ти провали работата, Баум — усмихна се Бар-Ел. — Сега си ми длъжник.

— Добре. Ако нямаш нищо против, сега ще се опитам да оправя работата.

— На визитката ти пише, че ти си шефът.

— Глупости — намръщи се Бени. — Това си е твоя територия.

— Да, ама Ури Бадаш твърди, че ти си магьосник. Хайде да видим някоя магия.

Бени свали ръката си от рамото на Бар-Ел и се почеса по брадата.

— Само още един въпрос. Кой махна тялото на терориста? — От собствен тежък опит беше научил, че понякога трупът на нападателя съдържа повече доказателства отколкото пленените оръжия или остатъци от експлозиви.

— *Телата*, Бени. И всъщност нямаше много от тях.

— Тела ли?

— Да. И на момичето. Взеха ги от градската морга.

— Какво момиче? — прошепна Бени. За него жертвите не бяха просто бройки. В Израел като че ли всеки познава всекиго или поне негов близък роднина, или приятел.

— Млада жена. На деветнадесет години. Беше тук, в чакалнята.

— От нашите ли?

— Американка. Дошла за работна виза. Не си виждал вестниците, нали?

— Не съм се спирал на едно място днес.

— От нея беше останало малко повече отколкото от терориста — каза Бар-Ел. — Достатъчно, че да може да бъде погребана.

Бени стисна юмруци в джобовете на якето си и погледна към смешните болнични боти, скриващи обувките му. „Деца — помисли той. — Изяждаме взаимно младите си.“ После се обърна към агента на ФБР и заговори на английски.

— Добре, господин Бюканън. Мисля, че разбрах трудностите.

— От чия гледна точка? — Бюканън скръсти ръце пред гърдите си.

— Сър — убедително заговори Бени. — Като имам предвид, че аз съм с ранг на полковник в армията на моята страна, никога не бих бил толкова невъзпитан, че да карам човек с *вашия* ранг и отговорности да обяснява гледната си точка.

Ласкателството постигна успех и Бюканън отпусна ръце.

— Благодаря.

— И така, ето какви са препоръките ми. — Баум вдигна ръце и показа чакалнята. — Този район технически е територия на Съединените щати, част от недвижимите имоти на град Ню Йорк. Така ли е?

— Точно така.

— Районът, включително тази стена — посочи Баум към разбитото помещение на охраната, — който също съдържа ценни материални и други веществени улики, е собственост на държавата Израел. Вярно ли е?

— Точно това казах, преди да дойдете.

— Ние ще предоставим *този* район тук на вашите следователи.

Хората на Бар-Ел погледнаха шефа си умолително, за да се намеси. Но Ханан ги смрази с твърд поглед.

— А нашите хора ще имат пълна юрисдикция над всичко, което бъде открито от другата страна — продължи Бени.

— Точно така — веднага се съгласи Бюканън, смятайки, че е измамил един политически неграмотник.

— Обаче — вдигна пръст Баум. — Има някои условия.

— Какви условия?

— Към вашите хора ще назначим израелец за свръзка, на когото вие ще предоставите безпрекословно всяко поискано вещественно доказателство.

Бюканън се поколеба.

— Ами не знам...

— А към нашите хора ще бъде назначен американец за свръзка, който ще работи при абсолютно същите условия.

Бюканън просто не можеше да възрази на толкова разумно предложение.

— И така, моля ви да изберете кой от израелците ще бъде вашата свръзка — добави Бени.

Бюканън се замисли за миг. С малко хитрост всичко можеше да стане така, както той иска. И разбира се, той ще даде на израелеца само толкова, колкото смята за необходимо и нито троха повече. Директорът ще е доволен. Не му беше нужно много време.

— Избирам вас — каза той и посочи Баум.

— Мен? — направи се на изненадан Бени.

— Сам го казахте, полковник Баум. Ранг и отговорност. А вие ми изглеждате разумен човек.

Бени погледна към Бар-Ел и сви рамене. После се обърна към Бюканън.

— Добре, сър. Както кажете.

— Да. — Бюканън започна да облича шлифера си.

— Ако нямате нищо против, аз също ще избира един американец за връзка с нас.

— Моля.

Баум кимна с едно от резките си немски движения. После се извъртя бавно, разглеждайки лицата в помещението. Накрая отново застана с лице към Бюканън, но сочеше някъде зад рамото му.

— Бих приел ето този човек там.

Бюканън се извърна. Баум сочеше служителя на ЦРУ.

— Няма начин — поклати глава специалният агент. — Той не може.

— Защо не, ако мога да попитам?

— Той не е от моята група.

— Тогава от каква група е?

— Той не е от целевата група — изсъска Бюканън.

— Аз съм от Ленгли — чу се глас откъм ъгъла.

— Ааа — възкликна Баум. — Ясно. Ами на мен ми се струва, че няма нищо нередно.

— Няма начин — избухна Бюканън. Яростта му отново забушува.

— Господин Бюканън — заговори Бени също с променен тон. — Аз няма да разследвам *тук*, както и *той* няма да разследва *там*. Ние просто ще се информираме. Задача, за която смятам, че и двамата сме компетентни. Аз избирам него.

— Забравете — кресна Бюканън. — И знаете ли какво?

— Да, да, разбирам — прекъсна го Баум и вдигна ръка. — Тогава ще си починем малко, докато аз се обадя на нашия посланик във Вашингтон. Ще го накарам да се свърже с Белия дом и да предаде възраженията ви. Става ли?

Бюканън зяпна, но не каза нищо. Устните му се движеха, докато си мислеше. „Скоро ще стана на петдесет. След три седмици. Петдесет години. Не ми трябва тези гадости. Даже не ми пука. Майната му.“

— Вие тримата! — посочи той униформените полицаи и започна да издава заповеди. — Двама от вас могат да слязат долу. Антитерористите, от вас ми трябва само трима тук. Лаборантите също да останат. — Той кимна към детектива от ПУНИ. — О’Донован, избери си групата — очите му се извърнаха към израелците. — И ги наблюдавайте като ястреби. Голд — прошепна към помощника си, — да се махаме оттук.

Той мина край Баум, докато някой натисна бутона на асансьора. Вратите се отвориха и Бюканън влезе в кабината, смъкна ботите и ги хвърли върху изгорелия килим, където един от следователите ги вдигна гнусливо и ги прибра в пластмасов чувал. Мъжете и жените последваха шефа си, свалиха по-възпитано предпазителите от обувките си и препълненият асансьор затвори врати.

Облак прах се завъртя в светлината на прожекторите след тръгналите си следователи. После като след сигнал „Свободно“ останалите подчинени на Бюканън се раздвижиха и се захванаха със задачите си.

Униформеният полицай зае поста си до асансьора. Двата техници разтвориха тежките си куфарчета с инструменти. Първо раздадоха пластмасови ръкавици на пожарникарите и следователите от

ПУНИ. После поставиха старите очила за откриване на активно инфрачервено излъчване, взеха фенерите с филтри и започнаха да оглеждат изгорения килим. Приличаха на извънземни насекоми, търсещи храна. Един експерт по експлозиви от лабораторията „Редстоун“ се появи с разноцветни знаменца и започна да бележи района на експлозията. Външните очертания щяха да са сини, а по-близо до центъра — червени. Нулевата точка пред прозореца на Мошико щеше да е жълта. Тримата детективи от ПУНИ се събраха в един ъгъл и извадиха бележници.

Бар-Ел се приближи до Баум с доволна усмивка.

— Също като Дейвид Копърфилд.

— Не съм го чел, откакто бях малък — каза Бени. — Каква е връзката?

— Говоря за фокусника — изсмя се Бар-Ел. Баум махна с ръка на комплимента.

— Е, сделката си е сделка. — Бени посочи с глава към металната врата. — Да влезем вътре.

— Не трябва ли да стоиш тук като свързка?

— Всяко нещо с времето си.

Паспортният и визов сектор в консулството беше затворен. Нямаше никой от персонала. Но тревожният звън на телефони се чуваше отвсякъде. Винаги, когато Израел преживява криза, като се започне от спасяването на етиопските бежанци и се стигне до Войната в Залива, като че ли половината от тристата хиляди евреи в голям Ню Йорк звънят да предлагат помощта си. Пилотите са готови да летят, медицинските сестри да се грижат за болни, а парашутистите да се включат във всяка акция, за която се изискват мускули. Но днес телефоните продължаваха да звънят, без някой да отговаря, защото никой с нищо не можеше да помогне.

Приемната беше почти незасегната с изключение на траекторията на експлозията, водеща от помещението на Мошико до редицата прозорци на отсрещната стена. Парчета от вътрешната врата бяха пръснати като назъбени части от дървена мозайка, а на мястото, където осакатеното тяло на Мошико беше се спряло до стената, бяха останали разхвърляни остатъци от материалите на „Бърза помощ“.

Празни пластмасови торби от системи лежаха като сплескани амеби, а от купчината бинтове още се носеше мирис на кръв. Един плосък армейски дюшек лежеше напоен до тъмнокафяво, а върху него се виждаха смачканите му джинси, сако и риза.

За миг Бени се взря в чифта черни обувки, които се бяха търкулнали встрани. После, когато хората от ДСС прескочиха окървавеното петно и се върнаха по служебните си места, той усети студения вятър, проникващ през счупените прозорци. Извърна се към паспортния сектор, зърна празна канцелария и повика с пръст човека от Ленгли.

Баум влезе в канцеларийката, постави куфарчето си върху бюрото и се обърна. Служителят на ЦРУ затвори вратата и скръсти ръце. Двамата се гледаха миг, а после лицата им се осветиха от широки, дяволити усмивки. Като двама ученици, които за пореден път са измамили подозрителния си учител.

— Създаваш си приятели навсякъде, а, Бени? — изсмя се Артър Розели, докато Баум се приближаваше. Те се прегърнаха като борци от тежка категория.

После Баум отстъпи и поклати глава.

— Когато те зърнах, Артър, бях сигурен, че ще се проваля.

— Но се справи като Соломон, стар пакостнико — отвърна Розели. — Онзи задник така и не разбра с кого си има работа.

— Ако аз съм пакостник, тогава ти говориш като предател — размаха му пръст Баум.

— „Той не е от моята група!“ — имитира Розели Джак Бюканън и двамата стари приятели отново избухнаха в смях.

Три години подред Артър Розели беше служил като шеф на бюрото на Централното разузнавателно управление към консулството в Йерусалим. Двамата с Баум се запознаха на един от онези дипломатически коктейли, които приличат на карнавал и всички служители на разузнаването се представят за нещо друго. По някое време след това Розели се срещна насаме с Баум. Търсеше помощ за деликатна задача. ЦРУ подозираше, че един американски емигрант, който служи в израелската армия, предава информация за американски оръжейни системи на румънски разузнавач. Войникът беше хванат от Баум и привлечен като двоен агент. От този момент Розели се превърна

в „снабдител“ на Баум, като променяше разузнавателните данни, които Букурещ продължи да купува.

Не много по-късно Баум попадна в положението на Розели и помоли служителя на ЦРУ да му помогне за операция „Флейта“ и хващането на Амар Камил. Без помощта на Розели Бени и Ейтан Екщайн можеха да свършат като старшини от запаса, проверяващи дамските чанти в някое кино.

В края на краищата Розели беше върнат във Вирджиния и издигнат за ръководител на антитерористичната програма на ЦРУ. Двата бяха останали във връзка, първоначално чрез кодираните комуникационни връзки. Но по време на Войната в Залива, когато ракетите „Скъд“ започнаха да падат в Израел, семейството на Баум се събуждаше винаги от телефонните обаждания на Розели, който звънеше веднага щом сателитите на ЦРУ откриеха, че иракчаните изстрелват ракета, за да имат време приятелите му да надянат газовите си маски.

— Откъде знаеше, че ще дойда? — попита доволен Бени.

— Първоначално не знаех — призна Розели. — Щях да изпратя един от хората си. Но после Ури Бадаш ми се обади.

— Хммм. Ще трябва да прочета на този шабакник една лекция по отношение на сигурността — привидно възмутен каза Баум. — Той май си мисли, че ми е секретарка по връзки с обществеността.

— Аз пък мога да ти благодаря, че ме направи служител на този Бюканън — отвърна Розели. — Само че няма да мога да остана.

— Няма нищо — ухили се Баум. — Аз също разполагам само с три дни. Но нашият колега от ФБР ще се радва, че може да те замени с някой от своите. Ние ще му даваме само онова, което поискаме, а на теб ще изпращаме истинските данни.

— Точно това смята да направи спрямо вас и Бюканън, шефе.

— Ще видим — присви очи Баум.

Розели внезапно стана сериозен.

— Моите съболезнования за загубите ви, Бени.

— *Загубите ни*, Артър. Момичето е било американка.

— Да.

— Мошико беше войник. Той знаеше какви рискове поема.

— Бадаш ми каза, че ти си познавал момчето.

— Познавам — поправи го Бени. — Идвам от болницата. От летището отидох право там. — Той запали две цигари и подаде едната на Розели.

— Ах, вкуса на древната страна — дръпна Розели от израелската цигара. — Ще оживее ли?

Бени мълчеше. Виждаше пред очите си нараненото и бинтовано тяло на Бен-Чехо в интензивното отделение на университетската болница в Ню Йорк. Към ръцете му капеха лекарства от системите, а мониторите бипкаха тихо като сигнали от изгубен космически кораб. Очите на момчето бяха превързани. Още в консулството му бяха направили трахеотомия, но сега отворът беше бинтован и той дишаше самостоятелно. Само че от сухите устни можеше да излезе само прегракнал шепот.

Бени беше взел парче лед от алуминиевата чинийка и го прекара нежно по устните на Мошико. После му говори, а ужасното усилие да се усмихне, което изкриви изгореното лице на Мошико, предизвика сълзи в очите на Бени.

— Тук съм — повтори на няколко пъти Бени. Когато Мошико посегна и се опита да го докосне с дясната си ръка, Бени избягна превързания остатък и хвана рамото му. Двамата нямаха помежду си други тайни освен професионалните и Бени не желаше да позволи някой непознат доктор да изпълни бащинските му задължения.

— Чуй ме, Мошико — нежно заговори той и се наведе към обезобразеното лице. — Няма да можеш да използваш отново тази ръка, синко. Нея я няма. Но аз мисля, че ти го знаеш, нали?

Мошико отпусна ръка и Бени я постави до тялото му. Разбира се, шокът от ампутацията беше преминавал вече часове през упоеното съзнание на Мошико, съобщавайки му чрез болката онова, което никоя уста още не се беше решила да му каже. Той кимна на два пъти към Бени, а брадата му трепна.

— И без плач — стисна нежно рамото на младежа Бени. — Солта ще навреди на очите ти. А ти отново ще виждаш. — Лицето на Мошико се извърна към гласа на Бени. — Да, така е. Докторът ми се закле. — Смяташе, че не е необходимо да казва точно сега, че ще вижда само с едното око. — О, и Ури Бадаш ти изпраща съобщение. Каза, че просто ще трябва да се научиш да стреляш с лявата ръка. Дава ти тридесет дни отпуска, след което те иска обратно на работа.

За пръв път след експлозията умът на Мошико му предложи образ, който да замени грозната гримаса на нападателя. Той наистина се усмихна. Сигурно го болеше ужасно, защото кожата по лицето му още беше изпъната от изгарянията, но той успя. После повдигна лявата ръка, сви юмрук и вдигна палец.

— Добре. — Бени го погали по главата. Черната коса още лепнеше от засъхналата кръв. — Аз трябва да отида в консулството, но ще се върна при теб. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? Нещо, което си видял и смяташ, че трябва да знам?

Мошико остана неподвижен за миг. После раздвижи устни и прошепна нещо.

Бени се наведе и постави голямото си ухо над устните му.

— Повтори.

Мошико повтори. Бени се изправи намръщен. Сега той зашепна.

— „Аллах акбар“ ли каза?

Мошико успя да кимне.

— Той ли ти го каза?

Мошико вдигна лявата си ръка и имитира писане.

— Написал го е?

Мошико размаха пръст.

— Вече е било написано?

Мошико направи знак за „да“ с пръсти.

— Дал ти го е. — Бени си представи размяната през чекмеджето за документи. — Бележка ли беше?

Мошико вдигна палец.

— Отлично — каза Бени. — Къде е тя?

Младежът махна с ръка. Бележката я нямаше. Изгоряла беше при експлозията.

— Разбира се — потупа го Бени по голото рамо. — Сега почивай. Ти си страхотен. Бих те целунал, но смятам да оставя това на тази прекрасна млада дама.

Той се усмихна на Катлийн, която седеше върху пластмасов стол от другата страна на леглото. В интензивното допускаха само най-близки роднини, но тя беше заявила, че е единствената близка на Мошико. Не разбираше разговора на иврит между любимия си и този едър мъж, който приличаше на бандит от филм за Джеймс Бонд, но

разбираше начина, по който беше докосвал Мошико. Като баща. И когато той ѝ се усмихна, тя отвърна със същото...

— Да, ще оживее — каза сега Бени на Розели. — Там с него имаше едно момиче. Много красиво. Той ще се оправи. Сигурен съм, след като я видях.

— Добре. — Розели се зачуди дали на негово място би пожелал да оживее след подобно обезобразяване.

Бени загаси цигарата си в мръсния пепелник.

— Трябва да тръгваме — усмихна се насила той. — Преди хората да започнат да клюкарстват.

— Чакай един миг, Баум. Ти още не си решил цялата работа.

— Какво искаш да кажеш?

— Версия — настоя Розели. — Баум без версия е като баклава без сироп. Какво мислиш?

Бени сви рамене.

— Познаваш ме, Артър. Малко съм бавен.

— Да бе — намръщи се Розели. — Така си е.

Баум знаеше, че Артър ще поиска да споделят предположения за експлозията, но смяташе да избегне този разговор. Не можеше да дава подробности за предстоящата размяна на пленници и поради това нямаше как да твърди, че Хизбула няма пръст в тази работа. Би изглеждало неразумно. А и цялата работа му изглеждаше неразумна, като имаше предвид разказа на Мошико за бележката.

— Би могла да е коя да е групировка — каза Бени.

— Е, хайде сега. И в нашата система като пуснеш за търсене „бомбаджия-самоубиец“, ще ти светне в отговор „мюсюлмански фундаменталисти“.

— Сигурно.

— Миналата година същото ви се случи в Аржентина — настоя Розели, като че имаше нужда да напомня на Бени скорошната случка. — Макар че ако си спомням правилно, за онова вие се опитахте да измъкнете от храстите някакво германско момиче.

— Това беше само примамка — махна с ръка Бени и отново се насочи към вратата.

— Чакай малко — дръпна го Розели за якето. — Имам подарък за теб.

Бени се извърна да погледне приятеля си и отново усети с пълна сила, че май му е време да се оттегли. Беше някакво чувство на слабост, като че ли е загубил способността да предвижда, сякаш Артър е дръпнал от него наметалото на измамата, под което винаги се е чувствал толкова удобно.

— Не е запалка с гравираното ти име отгоре — усмихна се Артър. — Зъб е.

— Моля?

— Зъб, Баум. — Розели отвори уста и чукна с пръст по един от големите си бели зъби. — Хората на Бюканън навън се опитват да приберат всичко, обаче той се е забил в тавана, точно над външната врата.

Очите на Бени се свиха, когато разбра значението на подобна находка. Знаеше, че Розели мисли същото.

Отделът за изследвания на АМАН е най-добрият в Близкия изток. В него работят експерти от всяка област, която би могла да се окаже полезна в разузнавателните операции. Преди няколко години в Ливан беше взет за заложник един американски офицер и като демонстрация за верността на твърдението си, похитителите бяха изпратили отрязан пръст в посолството на САЩ в Тел Авив. Но още преди да снее отпечатъци от пръста, Розели го беше занесъл на Баум.

АМАН повика „човека по ръцете“ — възрастен доктор, оживял в Аушвиц като експерт с особени познания, които направили впечатление дори и на есесовците. Само като видел ръката, той можел да каже дали човекът е миньор, чистач на крематориум или пазач. След годините на войната той беше разширил репертоара си.

— Това не е пръст на американски офицер — беше заявил възрастният специалист. — Това е среден пръст от ръката на ливански селянин. Виждате ли? На него дори има мазол от дръжката на сърпа. От кедрово дърво, разбира се...

— Не ми казвай, че си нямате и „човек по зъбите“ — каза Розели.

— Имаме, право да си кажа — призна Бени. — Но мисля, че той използва компютър и микроскоп за анализите си.

— Добре. Този зъб може да ви спести много предположения.

— Вероятно. — Всъщност Бени знаеше, че със списъка на компонентите, използвани за пломбиране, в рамките на един час би

могъл да знае местонахождението на зъболекаря, който го е лекувал, следователно произхода на терориста.

— Писна ми от твоите вероятности, Бени. — Розели удари приятеля си по гърба. — Давай да вървим.

Те се върнаха в чакалнята, където вятърът откъм счупените прозорци разлистваше няколко туристически брошури около масичките и преобърнатите столове. Ханан Бар-Ел помагаше на двама от служителите си да запушат дупките по стъклата с черни пластмасови чували за боклук и лепенки. Той забеляза Баум и Розели и се приближи.

— Вие двамата познавате ли се? — попита ги направо.

— Очи на ченге — обърна се Розели към Бени. Протегна ръка на Бар-Ел и му се представи.

— Ти ме спаси — каза Бар-Ел.

— Глупости — изсумтя Розели. — Просто не обичам да се стрелят в затворени помещения. — Той посочи с глава към взривената кабина. — Какво ти минава първо през ума по този въпрос?

Бени се опита да пресече предположенията.

— Вероятно е още рано да се обвиняват обичайните заподозрени. — Той говореше на английски, макар Розели да знаеше достатъчно добре иврит. — Нали така, Ханан?

Бар-Ел не обърна внимание на намека на Баум.

— Хизбула. Продължавам да мисля, че те ни нападнаха в Аржентина. Не сме ги чукнали достатъчно силно и станаха нахални.

— Ами какво ще речеш за намеците „евреи срещу евреи“ от вестниците? — подпита Розели.

— О, стига, Артър — изсумтя Баум. — За три години в Йерусалим би трябвало да ни познаваш по-добре.

— В Йерусалим ли си живял? — вдигна вежди Бар-Ел.

— Учесе в йешива^[6] — обясни Бени със съвсем сериозно изражение.

— Знам, че може да звучи налудничаво — призна Розели. — Но не го изключвайте от списъка засега.

— Ще го оставим съвсем накрая — каза Бар-Ел. — Ти какво мислиш, Бени?

Баум се принуди да размисли върху възможността Хизбула или някоя друга подобна групировка да се опитва да обърка размяната на

собствения им пленник. Но заради капитан Дан Сарел му се искаше да няма такова нещо.

— Аз мисля, че е по-добре да гледам, преди да скачам.

Една жена мина през паспортната секция и се приближи към тримата мъже. Беше дребна, на около тридесет и пет години, с гарвановочерна коса хваната здраво на конска опашка, тъмни очи и никакъв грим. Тя се обърна на иврит към Бар-Ел.

— Ханан, току-що ми се обадиха от Тел Авив. От националната полиция изпращат двама експерти по експлозивни със следващия полет на „Ел-Ал“.

— Добре — отговори Ханан.

Розели сведе поглед към красивата жена и протегна ръка.

— Арт Розели от Вашингтон.

Жената погледна протегнатата му ръка с усмивка, после я стисна здраво.

— Натали Шапира от Рамат Ган.

Розели се засмя.

— Артър е приятел — обърна се Бени към жената. Шапира беше шеф на връзките с обществеността на консулството и непрекъснато си имаше работа с представители на пресата. Освен това беше и местен агент на Мосад, двойна работа, която често превръщаше работните ѝ дни в двадесет и четири часови маратони. Тя и Баум се бяха срещали по различни семинари.

— Рядко и красиво нещо е един приятел — каза Натали и погледна сериозно едрия американец.

— Натали е шеф на нашия информационен отдел — обади се Бар-Ел.

— И затова трябва да отивам, да *информирам* — усмихна се тя и си тръгна без повече любезности.

— Готина шпионка — прошепна Арт на Бени.

Баум го изгледа изпитателно.

— Какво те кара да я наречеш „шпионка“?

— Ти току-що пристигаш и двамата с нея се познавате. Обаче не се *поздравихте*.

— Определено съм загубил форма — поклати голямата си глава Бени.

Бар-Ел се върна в кабинета си. Надяваше се, че специалистите от националната полиция ще пристигнат скоро и ще съберат всички веществени улики. След това той ще може да почисти и да вдигне на крака консулството, за да заработи отново от понеделник.

Баум и Розели минаха през металната врата.

— Ще ти трябва съюзник там — каза Розели тихо. — Аз ще те насоча в правилната посока.

Хората от отдела за борба с тероризма бяха отбелязали района на експлозията като трицветна роза от знаменца. Мъжете следователи вече бяха свалили очилата си и прибрали миниатюрните остатъци от експлозива в пластмасови кутийки. Сега пълнеха три големи чувала за боклук с парчета от дрехи и други останки. Торбите бяха надписани: „Женски“, „Мъжки“, „Други“.

Специалистът от лабораторията в Редстоун също пълнеше торба. Бени я изгледа с копнеж, защото тя сигурно съдържаше всякакви жички, микрочипове или части от детонатора, които биха съставили „подписа“ на конструктора на бомбата.

Розели заведе Баум до едната стена, където трима детективи от ПУНИ се бяха надвесили над някакъв предмет, частично покрит с бяла пластмаса.

— Какво открихте? — попита Розели с най-равнодушния тон, който успя да измъкне от себе си.

— Обувката на момичето — отговори един от детективите, без да вдигне глава. Побутваше предмета с гумичката на един молив. — Част от нея още е вътре. Искаш ли да погледнеш?

— Ще се въздържа — каза Розели.

Един от мъжете се изправи и изтупа коленете на панталона си. Беше висок и строен, но определено як под бялата риза и консервативна вратовръзка. „Като боксьор“ — реши Бени. Човекът изглеждаше на около тридесет и пет години с къса руса коса, която в Америка от седемдесетте години би го характеризирала като фашист, но сега изглеждаше шик. Имаше зелени очи и леко червеникави вежди. Лицето му с типично ирландска кожа все още беше леко зачервено от студа. Бени се опасяваше, че вижда един по-млад клонинг на Бюканън, докато на устните на младия мъж не се появи усмивката.

— Добро представление, Розели — каза детективът. — Обичам, когато гледам как действа Дарт Вейдър.

— По-добре е да се изплашиш, миличък. — Артър му протегна ръка.

Детективът само махна със своята, облечена в хирургическа ръкавица.

— Детектив Майкъл О'Донован — обяви с жест Розели. — Запознай се с Бенжамин Баум.

— Полковник — кимна леко младият мъж и погледна Бени.

— Вие двамата май се познавате — опита се да позатопли атмосферата Баум.

О'Донован погледна служителя на ЦРУ а после изпусна нещо като въздишка.

— Минали работи — тихо отговори той. После клекна и продължи работата си с останалите детективи.

Розели привлече вниманието на Баум, хвърли поглед надолу към гърба на О'Донован и кимна. „Това е твой човек“ означаваше сигналът му. Бени само с устни изрече иронично „много ти благодаря“.

После двамата се приближиха към почернелия ъгъл на стаята, където агентът на ЦРУ беше застанал при пристигането на Баум. Дълго време останаха мълчаливи.

— Мога ли да пуша тук? — попита внезапно Розели, без да се обръща специално към някого.

— Дробовете са си твои — отговори един от детективите.

Розели извади пакет „Кемъл Лайтс“ и измъкна една цигара с устни. Когато вдигна запалката си, спря и насочи поглед към тавана. Бени вдигна очи, докато пламъчето светеше.

Забит в почернялата звукоизолираща подложка, се виждаше малък бял предмет с размера на едро царевично зърно. Нещо метално явно беше част от съдържанието му, защото блесна и отрази пламъка.

Бени изгледа Артър с ококорени очи. Вече беше измерил разстоянието и знаеше, че няма да го достигне. Бръкна в джоба си, извади ключовете от къщи и измъкна малкото ножче от халката. Артър го взе с виртуозността на джебчия, но трябваше да изчака.

Разсейването дойде след минута. Внезапно вратите на асансьора се отвориха и заслепяваща светкавица накара детективите да вдигнат ръце към очите си.

— Исусе Христе... Какво, по дяволите! — извика някой.

— „Дейли Нюз“ — пропя женски глас откъм асансьора. — Усмийте се!

— Махнете фотоапарата, за бога — каза О'Донован. Не извика. Беше му се случвало много пъти. А и униформеният полицай вече беше хванал вратите на асансьора.

Розели се протегна нагоре и измъкна зъба от меката подложка. Баум вече беше подложил кърпата си и бързо прибра находката в джоба си.

— Вашите хора ме пуснаха горе! — пискаше жената.

— А моите ще те изведат — отвърна О'Донован и отново се зае с работата си.

— В тази страна има свобода на пресата — извика тя, когато едрият полицай натисна бутона на асансьора и вратите се затвориха.

— Свободна си да си идеш — промърмори О'Донован.

— Гадни лешояди — изръмжа друг.

Розели кимна на Баум. После побутна леко Бени към О'Донован като баща, който приканва срамежливото си дете да вземе участие в празненството. Смигна на Баум и се върна обратно в консулството.

О'Донован се изправяше откъм обувката и сваляше хирургическите ръкавици.

— Да извикаме отново хората от моргата за това, Джери — каза той на един от детективите си. — Може да ни каже нещо повече.

— Къде е телефонът? — попита детективът на име Джери.

— Влез вътре — предложи Бени. — Вдясно върху всяко от бюрата в паспортната служба има апарат.

— Благодаря. — Пуснаха детектива да влезе.

— Господин О'Донован. — Бени се приближи към младия мъж.

— Майк — поправи го детективът.

— Тогава Майк — усмихна се бащински Бени. — Кажете ми, имало ли е някакви други жертви? Ранени и така нататък?

— Имало е едно семейство руснаци. — Той още гледаше с предпазливо отчуждение към Баум. — Ушите им са пострадали малко.

— И само толкова ли?

— Били са вътре в консулството — каза О'Донован. Той взе сакото си от пода, свали ръкавите на ризата и ги закопча. — Мисля, че някои от *ваши* хора също са получили известни шокови травми, но нищо сериозно. — Лекото ударение, което той постави върху

„вашите“, накара Бени да разбере, че с този човек няма да е лесно да се сприятели.

Баум леко отстъпи, като гледаше пода и говореше, докато вървеше, така че О’Донован се принуди да го следва, докато облича сакото си.

— Чудя се — каза Бени, когато се отдалечиха от останалите. — Дали не можеш да ми отделиш половин час?

О’Донован изгледа Баум в лицето, докато оправяше вратовръзката си. Тонът на израелеца не беше обиден. Той по-скоро като че предлагаше да сподели някаква информация. Беше видял колко бързо изработи Бюканън. А агентът, макар и избухлив, не беше идиот.

— Какво си намислил, полковник?

— Бени, ако обичаш. Имаш ли кола?

— Паркирана е отвън.

— Добре — каза Баум. — Ако ме закараш на едно място, аз ще ти предложа малък подарък.

О’Донован изгледа Баум. Никой добър детектив не се отказва от информация, независимо колко съмнителен може да е източникът.

— Че то още не е Коледа — измърмори той и се обърна към колегите си. — Франк, когато медицинските експерти пристигнат, опитай се да привършиш. Двама униформени трябва да пазят непрекъснато. Аз ще се върна след половин час.

Хората от групата гледаха О’Донован, който протегна ръка към асансьора.

— След вас, полковник.

— Бени — настоя Баум и натисна бутона.

— Дааа — отвърна детективът, като че ли алхимик му предлага злато на намалена цена. Той свали предпазните боти, взе онези, които свали Баум от обувките си, и ги пусна в една от торбите.

О’Донован не се интересува много от цялата тази работа. Посещавал бе Близкия изток. Не толкова отдавна, пък и нямаше никой и нищо в онази част на света, което да му е харесало или да иска да си спомни.

Когато вратите на асансьора започнаха да се затварят, О’Донован погледна към мрачния тунел на чакалнята, през изкривената рамка на стаичката на охраната към по-светлите помещения на консулството.

Видя силуета на Артър Розели от другата страна на почернялата кабинка. Сенчестата фигура му се усмихна леко. О’Донован му показва среден пръст.

---

[1] Буре, варел (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Пиеса от Артър Милър. — Б.пр. ↑

[3] Седемсвещник, религиозен символ в юдейската религия. — Б.пр. ↑

[4] Хубава картичка (иврит). — Б.пр. ↑

[5] Полицейско управление на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[6] Училище за религиозни. — Б.пр. ↑

4.

КОЛУМБИЙСКИЯТ УНИВЕРСИТЕТ

Лицето, което изпълни обектива на мощния фотоапарат „Щайнер“ на Муса Хауатмех, го накара да въздъхне изненадано. Не беше очаквал да открие такава красавица, свързана по някакъв начин с едрия обект, който му беше възложено да следи. Той се съсредоточи върху лицето на младата жена. От изражението ѝ разбра, че срещата, протичаща на около двеста метра от него, не е случайна и между непознати. Но не беше сигурен дали ускоряването на пулса му се дължи на това откритие за тактическо предимство или просто на красивата жена. И естествено, нямаше начин Муса да знае, че лицето, предизвикало моментното му удоволствие, редовно създава неприятности на собственичката си.

Всъщност Рут Баум беше от онзи тип млади жени, които понякога мечтаят човечеството да е сляпо.

На тази земя има толкова много жени, които всяка сутрин се опитват да постигнат идеала от кориците на списанията, прекарвайки дълги часове пред огледалото. Те подчертават с грим извивки, които би трябвало да съществуват, а ги няма, опитват се да направят привлекателни обикновените си лица. Да уголемят тесните устни, да увеличат малките очи, да удължат къси вратове, да скрият двойни гуши.

Но Рут беше попаднала в онази, друга категория, която би трябвало да е благодарна на небето, вместо да го ругае редовно. Тя отхвърляше завистта на приятелките си, отвръщайки на комплиментите им с такава неприязън, че те скоро се научиха да преглъщат забележките си за външния ѝ вид. И така обезкуражаваше мъжкото внимание, че само смелите души, които можеха да потиснат мъжкото си его, бяха останали живи върху бойното поле на обществените ѝ взаимоотношения.

Рут правеше всичко възможно, за да остане по-незабележима.

Беше средна на ръст, но формите на тялото ѝ добавяха няколко сантиметра към нейната горда осанка. Краката ѝ бяха малки, бедрата

стройни и с приятна извивка към корема и талията. Ръцете ѝ бяха силни, ноктите без маникюр, бюстът ѝ малко по-едър от нейна гледна точка, а кожата притежаваше цвета на блед кехлибар от годините, прекарани под пустинното слънце.

Рут се придържаше към много строги рамки в облеклото. Носеше широки джинси и жилетки, за да прикрие всички извивки. Широките пуловери през зимата и дългите почти до коленете тениски през лятото успяваха доста добре да прикриват тайните ѝ, но по отношение на лицето си не можеше да направи нищо.

Червеникавата ѝ коса падаше върху раменете като завеса, която често се развява подире ѝ. Обикновено прибираше кичурите зад ушите, но тогава високото ѝ чело и извити вежди издаваха интелигентността ѝ. Големите ѝ сини очи над ясно изразени скули бяха почти винаги ясни въпреки дългите нощи над книгите, а правият ѝ нос явно беше наследство от някой далечен християнски немски предшественик. Устните ѝ бяха плътни и широки, което я дразнеше. Единственото успокоение идеше от факта, че са идеални за флейтата, на която свиреше за успокоение, когато настроението ѝ беше твърде мрачно, за да продължи да учи.

Беше култивирала сериозно изражение върху лицето си, подсказващо нежелание за общуване. Но най-големия проблем на Рут Баум при прикриването на нейната красота беше, че тя обичаше да се смее, а широката усмивка я променяше напълно.

Прекараните в Америка години не промениха много мнението на Рут за света, нито успокоиха напрежението, с което се раждат израелските граждани. За повечето израелци Америка е място, където човек може да забрави горчивите спомени за войните и възможността да умре по нечия вражеска граница. След злополучната война в Ливан от 1982 година желанието да напуснеш Израел вече не се считаше за престъпление както някога, когато емигрантите гледаха да се измъкват скришно. Сега израелците напускаха страната си често и мотивацията им за това беше съвсем ясна: бягство.

Причината Рут да се настани в Ню Йорк беше подобна, но след като бе изучила голяма част от програмата по психология, включена в темата на доктората ѝ, тя беше разбрала, че собственото ѝ „бягство“ е нещо съвсем лично. Освен това ѝ беше ясно, че никакъв успех в

професионално отношение или жизнени удобства няма да я освободят от връзките ѝ с миналото.

Беше дошла тук да учи с надеждата да се отърве от тъмната страна на характера си. Но сега беше възприела простичкото обяснение за психическото състояние на човека, изречено от един от професорите ѝ: човек може да загуби всичкия си материален багаж по пътя, но емоционалният винаги си остава с него.

И макар ежедневието на учението да беше започнал да ѝ тежи, тя обичаше утрините в университета. Поляните и алеите в огромния парк бяха от английски тип — с правилната си геометрия, камъните, тухлените сгради и мраморна архитектура. Вашингтонска по еlegantност, но с някаква невидима академичност, която не допускаше жестокостта на живота, който вилнее извън нея. Беше като убежище и макар Рут да бързаше да се дипломира, никак не ѝ се искаше да напусне това удобно гнездо.

В колумбийския университет има много чуждестранни студенти, но малко от тях са служили като офицери във война. Никой от тях като аналитик във военното разузнаване, подчинен директно на началник-щаба на армията. Никоя друга от жените не е достигнала до чин капитан, не е наблюдавала и ръководила нападателна акция на командоси от подземна оперативна зала в компанията на куп полковници. Рут рядко говореше за преживяванията си, но колегите бяха подочули нещо и красотата, която тя се опитваше да скрие, се обви и в мантията на известна тайнственост.

Знаеше, че желанието да търси анонимност е наследено от професионалните навици на баща ѝ и вероятно никак няма да ѝ помогне в академичната кариера. Не беше нахална, но също не и срамежлива, и тъй като принадлежеше към едно общество, където всичко е открито за спорове и компетентността на всеки е обект на спор, тя не харесваше американската система, където „професорът е Бог“. И ѝ се наложи да се научи на известна тактичност, каквато със сигурност родителите ѝ не бяха възпитали у нея.

През повечето време обаче не можеше да остава незабелязана, защото преподавателите ѝ бяха мъже. Първо забелязваха очите ѝ, после мекия и гърлен английски с израелски акцент привличаше вниманието им и те протягаха шии.

Опитваше да не се възползва от възможностите си, но след първата година борба реши, че не може да контролира благоразположението на професорите си. Допусна само една грешка в сексуално отношение, като започна да спи с един от хоноруваните преподаватели. И макар бързо да загуби интерес към нервните му изпълнения, ѝ се наложи да продължи връзката чак до края на семестъра. Сега понякога си спомняше с усмивка как през есенния семестър беше се извинявала с невъзможно дълги меноцикли. Получи шестицата си на изпита и приключи с връзката, а сега се държеше настрана от всички.

Не всеки член на факултета я намираще за очарователна. В американските университети вече не гледаха на Израел като на Давид от Близкия изток и понякога ѝ се налагаше да спори с тъпи, фашизирани възгледи. Веднъж един преподавател от руски произход направи грешката да обясни мнението ѝ по някакъв въпрос с произхода ѝ от потисническо и свикнало винаги да се отбранява общество.

— Ако исках да споря по политически въпроси, професоре — беше му отговорила Рут, — щях да се запиша в курса по международни отношения.

Отговорът ѝ спечели одобрението на колегите. А след като беше разкрил предразсъдъците си, надутият професор нямаше как да ѝ пише по-ниска оценка само заради това, че е израелка.

В социално отношение Рут беше затворена. След няколко грешки поради необоснована ревност тя спечели уважението на колегите си. Имаше съвсем малко приятели, с които да споделя, но винаги беше на разположение на многобройните си колеги, които търсеха съвета ѝ по професионални или лични въпроси. Вероятно за това спомагаше дълбочината на погледа ѝ, който разкриваше, че опитът ѝ е доста по-голям от други на нейната възраст. Но най-много я харесваха заради чувството за хумор. Тя обичаше саркастичните закачки, но и ги понасяше за своя сметка.

Винаги след първата лекция на нов професор приятелите я наобикаляха и започваха да я иронизират, без да е дала какъвто и да било повод.

— Е, как ще се справиш с този, Рут? — обикновено започваше Пол Дезмънд. Беше завършил „Корнел“ и все мечтаеше да е бил в

„Харвард“. — Хладна? Гореща и срамежлива?

— Доминираща — отвърщаше протичко Рут, докато групичката се отправяше да пие кафе.

— С камшици и кожи ли? — Лиза Боровиц беше съквартиранта на Рут. Живееха в западната част на 112 улица.

— Ще му докарат инфаркт — изкоментира една колежка на име Кит зад гърба на възрастния професор.

— Тогава с психологически мъчения — реши Рут.

— Да, в това си те бива — махна с ръка Пол и се отдели, за да отиде в спортната зала.

— Той те обича — каза Лиза на Рут, докато двете гледаха след Пол.

— Когато онази работа се вдигне, интелигентността спада — коментира тихо Рут.

Кит се изсмя.

— Ама и ти си едно фино цвете...

Рут нямаше влечение към Пол Дезмънд, нито към някой от другите си колеги. Беше ѝ трудно да контактува с обикновените американци на тази възраст. Защото в нейната страна на двадесет и една години момчетата вече понасяха ужасни отговорности, взимаха решения на живот и смърт за самите себе си и за други, под тяхно командване. Американските студенти все още притежаваха незрелостта на гимназисти, която израелските момчета надрастваха още след първите си седмици в армията.

И въпреки това тя не отхвърляше всички предложения и когато понякога се почувстваше привлечена както от ума, така и от тялото на някой мъж, без стеснение изразяваше желанията си. Рут обичаше секса и тъй като нямаше често възможност да се възползва, когато можеше, страстта ѝ беше направо трескава.

За нещастие на Рут обаче връзките ѝ не продължаваха повече от няколко седмици, тъй като партньорите започваха да ѝ отнемат време, с което тя не разполагаше. Таксата за докторат в Колумбийския университет е доста висока и затова тя трябваше и да работи.

На чуждестранните студенти в САЩ се дават работни визи с известни ограничения, но израелците могат да намерят всякаква работа в собствените си посолства, консулства и други държавни служби в чужбина. Така че тя работеше в „Мишлахат абилахон“ —

службата към Министерството на отбраната на Израел. Тази служба отговаря за закупуването на американски военни стоки с милионите, осигурявани като помощи и заеми от правителството на САЩ. Рут работеше като секретарка на един запасен генерал от израелската армия, който беше така любезен да ѝ позволява да отсъства, когато ѝ се налага заради учението. Освен това той беше и достатъчно умен, за да разбере след първия си и единствен гаф, че Рут не желае да ѝ се напомня как като дъщеря на Бенжамин Баум може да ползва някои предимства.

Освен това тя установи, че доброто познаване на английския език ѝ носи допълнителни финансови облаги. Други чуждестранни студенти я наемаха да „редактира“ работите им (ако се разбере, че им пише докладите, можеше и да я изключат). Някои от тях бяха доста богати и не се пазаряха за цената. Даже ѝ стана смешно, когато един братовчед на престолонаследника на Оман ѝ плати петстотин долара, за да му направи доклад, който ѝ отне не повече от час.

И все пак имаше моменти, когато финансовите трудности почти прекършваха волята ѝ. Тогава едва не хващаше телефона, за да се обади в Йерусалим и да поиска заем от родителите си. Но мисълта, че може баща ѝ да вдигне слушалката и да се наложи да го моли за помощ, я караше да се откаже. Тогава с нежелание изваждаше кредитната си карта, изтегляше авансово известна сума, а после я връщаше с ужасяваща лихва.

Рут вече не смяташе, че прибягването до подобни мерки се дължи на инат от страна на сърдито дете. Годишните изучаване на човешката психика я бяха научили, че това чувство на недоволство към неправилното отношение от страна на родителите трябва да бъде изучено, разбрано и отхвърлено. Тя и баща ѝ почти не бяха говорили, откакто беше пристигнала в Америка, но вече разбираше чувствата си и се надяваше, че някой ден ще има възможност да застане пред него като възрастна и да „проветри“ отношенията им.

Сега разбираше, че недоволството ѝ беше започнало да се формира чак когато самата тя стана служител в разузнаването. Тогава, останала на смяна, когато дните и нощите се сливаха в „Дупката“, дълбоко под Генералния щаб, тя разбра дълбочината на детските си разочарования. Виждаше как оперативните служители прегръщат работата си с почти еротична треска, без да обръщат внимание на

обажданията на съпругите си, на пропуснатите детски празници. За Рут това беше като внезапно запознанство с любовницата на баща ѝ, с онази гадост, наречена „дълг“, която ѝ бе отнела детството.

И заради какво? Да не би Израел да е почувствал и минутка спокойствие въпреки всичките му отсъствия? Да не би обясненията, че той „се бие“ за нейната безопасност да омекотиха болката от невниманието му? Да не би професионалните му успехи, толкова тайни, че дори не ги споменавахе, да си заслужаваха разкъсващото чувство, че е недостойна за вниманието му? През онези дълги дни, осветени от флуоресцентни лампи, които никога не свършват, пред компютърните екрани с мигащи кодирани съобщения или заслушана в тревожните радиосъобщения на агентите, Рут чувства в сърцето си студа на декемврийския йерусалимски вятър. Оглеждаше напрегнатите лица на мъжете около нея и най-после видя баща си такъв, какъвто е.

Той никога не можеше да запомни имената на приятелките ѝ. Едва промърморваше, когато тя получише шестица в училище. Флейтата ѝ не беше нищо повече от лек шум, а когато наоколо ѝ започнаха да се въртят и момчета, той дори и не ги поглеждаше достатъчно дълго, че да усети убождането на бащинската ревност.

Но начинът за водене на бой от врага? Това го знаеше наизуст. Биографиите на най-големите терористи? Можеше да цитира хиляди подробности. Беше сигурна без капка мъчително съмнение, че умът на Бенжамин Баум, експерт антитерорист, съдържа цяла вселена от телефонни номера и адреси, истинските имена на агентите и техните псевдоними, плановете на мисиите и подробностите по поддържането им. Тайни квартири и задънени улички, видове оръжия, скорост на стрелба, основни кодове и неизброими начини за създаване на двойни агенти. За внедряването им, за изтеглянето им и, да, за елиминирането им, когато „дългът“ го сметнеше за необходимо.

О, да, сигурна беше, че той никога не е пропуснал среща. А дипломирането ѝ в гимназията? Той го пропусна.

Баща ѝ не беше безчувствен човек. Той с удоволствие целуваше и прегръщаше децата си. Но когато Рут си спомняше мечешките му прегръдки и силните му целувки по бузата си, тези символични усилия между другото още повече я разяряваха. Защото не изискваха повече чувства от подреждането на куфара му, а само Бог знае пред колко

непознати се е преструвал, че изпитва подобни чувства, докато е планирал отстраняването им.

Само веднъж той показва известна гордост и то беше, когато я избраха да постъпи в разузнавателната школа в тренировъчна база 13. Но дори и тогава гледаше на военната кариера на дъщеря си с арогантността на директор, чийто син най-после се е съгласил да поеме бизнеса му. Така се и очакваше.

О, но когато тя обяви намерението си да се уволни от армията, да следва в чужбина и да се установи в Америка, *това* той го забеляза. Бенжамин Баум внезапно скочи! Той бил дете на холокоста, Израел бил дал на семейство Баум всичко, което имат. Имало само *едно* място на земята, където евреите се чувствали сигурно и гордо. Та какво право имала Рут да се присъедини към тази сган егоистични страхливци, които искат да напуснат родината си! Караниците бяха гръмотевични, но за щастие кратки, защото най-важното наследство на Рут беше упоритата ѝ решителност.

И след това тя замина.

Известно време изпитваше ужасна тъга, повечето заради майка си. Мая Баум се беше старала усилено да изпълнява двете родителски роли и сигурно заради нейните усилия Рут и братята ѝ бяха избягнали емоционален срив. Но докато Рут изучаваше избраната професия, дори и мъката по майка ѝ отслабна, защото се чувстваше като дете на един родител, който я е измъчвал, докато другият просто е стоял и гледал...

Но през този ден в началото на зимата от четвъртата година на следването ѝ Рут Баум не мислеше за миналото си. Размишляваше за съвсем близкото бъдеще.

Тя седеше до една от малките кръгли маси в библиотеката по психология на първия етаж на „Шермерхорн“. Стаята с няколко маси за четене, жълти пластмасови столове и метални рафтове за периодичните издания всъщност не беше съвсем научно заведение. Рут по принцип рядко посещаваше библиотеки, защото в тази атмосфера никога не можеше да се концентрира. За нея голямото пространство, пълно със студенти, не можеше да се нарече тихо. То беше изпълнено с погледите и повишената сексуална енергия на младежите, събрали се заедно и опитващи се да не обръщат внимание на еротичните си желаниа.

Но когато библиотеката по психология биваше празна, тя се настаняваше там, за да търси материали за предстоящата ѝ дипломна работа. Темата беше много рисковано начинание и тя търсеше начин да го направи по-приемливо.

Да представи дипломна работа по въпросите на психологията на тероризма просто нямаше да мине, защото това излизаше извън границите на „политическата коректност“ и можеше да застраши по-нататъшното ѝ развитие като доктор на науките. Но сега вече смяташе, че разполага с нещо, което да измами академичните среди: „Модели за първоначално стимулиране на членове в групите за политически насилствени действия“.

Все още си беше рисковано, но нямаше какво да се прави. Тя просто бе обладана от темата тероризъм. Личната ѝ библиотека преливаше от заглавия на иврит, английски и немски: „Ецба Елохим“ на Ури Дан, „Свещен гняв“ на Робин Райт, „Комитетът Баадер-Майнхоф“ на Стефан Ауст. Харддискът на персоналния ѝ компютър беше пълен с база данни за международни терористи и психологическите им профили, а голяма част от претоварените ѝ финанси отиваха, за да плаща телефонните сметки, навъртени от нейния модем. След като не успя да удържи фикс-идеята в рамките на обикновено хоби, тя беше решила да го използва в академичната област. Без да го съзнава, тя се беше превърнала в доста сериозен авторитет по въпроса.

— Ох, само да знаеше татко! — Понякога си представяше изненаданата реакция на баща си, ако можеше да сподели с него тайната си любов. Но никога не би го направила доброволно. Някой ден просто ще му изпрати по пощата първата си публикувана книга по този въпрос.

Тя се облегна, разкърши врата и ръцете си. После отпусна длани върху изтърканите джинси и ги погледна.

— Сигурно е заради джинсите — прошепна тя и се усмихна на собственото си объркване, докато прелистваше списанията. Винаги се разсейваше от бюлетина за шизофрениите, особено когато сама се чувстваше като пациент. Обичаше „Мотивация и чувства“, малко списание, написано в съдържан стил. Но днес заглавията като че плуваха пред очите ѝ: „Ефектът на хормоните“, „Модели на поведение от тип А“ и „Предизвикване на агресията у мъжете“.

— Боже мой — прошепна тя. — Какво ми става?

Една група шумни студенти влезе в библиотеката. Рут събра материалите си и облече палтото си от камилска вълна.

Тя се присви срещу вятъра и тръгна към главната административна сграда, голямо, бяло здание с атински купол и колони над две широки мраморни стълбища. Любимото ѝ място за уединение беше на стълбището, веднага зад огромното фоайе, където звуците бяха омекотени от голямото пространство и където можеше да се съсредоточи. Тя бързо заобиколи сградата, а подметките ѝ оставяха грайферните си следи в ранния сняг.

Беше ѝ мъчно за Йерусалим, макар всеки ден да се бореше все по-силно с това чувство. Писмата от майка ѝ не бяха достатъчни, а снимките на братята ѝ в униформа още повече влошаваха положението. Искаше да нахлузи тениска, шорти и сандали и да се разходи по „Бет Йеуда“ под ослепителното пролетно слънце, да намери мъж, когото ще разбира и на когото ще вярва. Да държи ръката му и да се разхожда по екзотичните алеи, както веднъж ходиха с баща ѝ, когато се осъществи желанието ѝ той да се върне и те прекараха заедно цяла весела сутрин. Искаше ѝ се да може да се телепортира в „Абу Тор“ поне за един час, колкото да види дома си, майка си и братята, да се увери, че всичко е още на мястото си и я чака.

В края на широките каменни стъпала точно пред входа на сградата тя спря внезапно. Примигна, прибра косата зад ухото си и отново примигна. Изпод палтото към студените ѝ бузи се надигна гореща вълна, а сърцето ѝ се разгуптя така, че чак колената ѝ се подгънаха.

Баща ѝ стоеше в средата на мраморния хълм и гледаше нагоре към нея, прегърнал букет червени рози.

Седнаха в отделението за пушачи на „Космополитен“, кафене на самообслужване на „Бродуей“, близо до ъгъла със 114 улица. Подът беше от червени, теракотени плочки, столовете от извити метални тръби, а от тавана висяха евтини полилеи тип „Тифани“, които придаваха на помещението вид на космически кораб. Рут харесваше двамата братя собственици, които изпълняваха поръчките зад

стъклената витрина на бара. Те винаги бяха усмихнати и я наричаха „нашето красиво и умно момиче“, без каквито и да било задни мисли.

Тя беше много горда от себе си. Толкова горда, та ѝ се струваше, че е пораснала с няколко сантиметра. Не беше се затичала към баща си, за да му се хвърли на врата и да заплаче, нито пък беше позволила на недоволството си да я накара да му обърне гръб. Вместо това тя успокои разтуптяното си сърце и бавно слезе по мраморните стълби. Лицето на баща ѝ отразяваше несигурността му. Надежда, но и страх, като на генерал, който предава сабята си.

Рут спря на едно стъпало пред него, погледна го в очите, а после се взря в цветята.

— Индианците обикновено предлагат лулата на мира — каза тя.

— Цветарят не разполагаше с такава — отвърна Бени. Не беше сигурен дали дъщеря му няма просто да му обърне гръб.

— Е, поне можеше да оставиш пистолета си.

— Аз не съм въоръжен, Рути.

Тревожната му усмивка изчезна. Докато Рут наблюдаваше лицето му, видя в очите му неща, което почти никой не е зървал. Беше молба. През последните две години възрастта вече беше започнала да се отразява в погледа му. Не беше загубил и един килограм от теглото си, нито пък едрите му мускули бяха омекнали, но изглеждаше някак по-дребен. Тя разбра, че това се дължи на собственото ѝ нараснало самочувствие.

Тя не го целуна, нито докосна розите, но го хвана под ръка и го поведе към изхода от университета на „Бродуей“. По време на дългата разходка и всъщност докато влязоха в кафенето, Бени все очакваше тя да спре някое такси, да го бутне вътре и да затръшне вратата.

Ядоха хамбургери и пиха кока-кола. Бени страдаше, докато разговаряха за незначителни неща, а Рут се чувстваше „на висота“ и се наслаждаваше на неудобството му. Баум беше единственият оживял от своето семейство, а Мая от нейното, така че имаше твърде малко теми за семейни клюки. А Рут не си направи труда да омекоти атмосферата. Само спомена, че както академичната ѝ подготовка, така и животът ѝ в Ню Йорк са успешни.

Естествено, попита го за майка си, за Йош и Амос, за което той ѝ беше благодарен. И ѝ разказа няколко смехории за неуспешните любовни приключения на нейните братя, което я развесели.

— А как е великият генерал Бен-Цион? — попита тя. В командира на баща си виждаше нещо като Макиавели.

— Кисел както винаги — отговори Бени. — Но все така здравословно амбициозен.

— А Ейтан? — Ейтан Екщайн беше единственият колега от света на баща ѝ, когото тя наистина харесваше. Доста време през пубертета си даже беше влюбена в красивия, мълчалив агент с руса коса и тъжни очи. Това беше нейна тайна, която караше сърцето ѝ да подскача винаги, когато той се появеше пред входа на дома на Баум.

— Изпратиха го да изпълнява задача в чужбина — каза Бени.

— Без теб?

— Без мен.

— Знаеш, че той е добрата страна на душата ти, татко.

Бени я погледна. Много отдавна не беше чувал подобни нежни думи от устата ѝ.

— Знам — отвърна той. — Липсва ми. Но не толкова, колкото ми липсваш ти.

Рут не се усмихна, но изражението ѝ казваше: „Продължавай все така.“

— Станала си толкова красива — каза баща ѝ. — Чак ми е трудно да те гледам.

— Не красотата ми ти създава трудности, татко. А двадесет и шестте години грешки. Повечето от тях твои. — Тя изчака, докато той кимна. — И ще трябва да разговаряме по този въпрос. Друг път, но скоро. Може би ще са ни необходими няколко дни. Ще имаш ли смелостта да го направиш?

След един миг, през който Бени си представи потока от ярост и обвинения, които ще се изсипят от устата на Рут, той отговори:

— Да, ще имам.

— Добре — усмихна му се най-после тя. — Временно отлагам екзекуцията.

Бени се поотпусна. Свършиха обяда си и Рут стана, за да донесе кафе.

— И как ме откри? — попита тя, когато и двамата вече държаха вдигащите пара чаши.

— От канцеларията ме упътиха към центъра по психология. А там младежите ме насочиха към главната сграда. Бяха много любезни.

— Шпионин — засмя се Рут. Тя посегна, взе една цигара от пакета на Бени и запали.

— Чух, че кампанията против пушенето тук понякога добива жестоки размери — подхвърли той.

— Баща ми твърди, че пушенето помага за концентриране на мисълта — повтори тя любимото му извинение по отношение на навика.

— Така е, обаче никой американец няма да поиска да те целуне.

— Затова и пуша. Да не ме целуват.

— Аз също — каза Бени и Рут се засмя. Той приличаше на всичко друго, но не и на Казанова.

— Е, някои мъже все пак *се решават* да се преборят с вкуса на дима — продължи тя.

— Господ да им е на помощ — възкликна той, но веднага добави: — В положителен смисъл го казах.

Рут се пресегна и погали месестата му ръка.

— Разбира се. И така, господин полковник — заговори тя на немски, който заедно с иврита и английския говореха свободно всички в дома на семейство Баум. — Каква тайна мисия те е довела в тази страна? Макар че, естествено, очаквам да ми разкажеш една хубава легенда.

— Ще ти кажа две истини — каза Бени.

— Това ще е нещо ново.

Бени не обърна внимание на сарказма.

— Тук съм заради експлозията в консулството. Но използвах това, за да се видя с теб.

Рут наблюдаваше очите му. Техника, която беше научила от него.

— А ако нямаше експлозия?

— Пак щях да дойда. — Това не беше лъжа. Раздялата го измъчваше и той със сигурност щеше да долети още преди края на годината. — Майка ти наистина се измъчва. — Майката на Рут определено натискаше Бени да се сдобрят, но Рут знаеше, че на ината му е нужно време.

— Знам — отговори Рут. — Тя ми пише. — После реши да престане да се заяжда с него. — Е, кажи ми какво мислиш за експлозията. Аз работя в службата към Министерството на отбраната, а там всеки си има мнение по въпроса.

— В службата към министерството ли?

— Като секретарка.

— Ясно. — Реши, че не бива още да ѝ предлага парична помощ. Тя би могла да се обиди. — Ами да видим... Какво мисля аз?

Бени инстинктивно се огледа. Най-близкият посетител до масата им беше възрастна жена, която четеше некролозите в „Ню Йорк Таймс“. Един млад мъж с тъмно лице се беше свил до масата в ъгъла, на достатъчно разстояние от тях. Въпреки това той заговори тихо на иврит. Разказа ѝ за Мошико, за маскировката на нападателя като хасид и за американското момиче, убито при експлозията. Спести информацията за бележката, която му беше съобщил Мошико, и се готвеше да смени темата, когато изведнъж Рут започна да го разпитва така, че той вдигна вежди в учудване.

— Разкажи ми за експлозива, татко.

— Експлозивът ли?

— Семтекс ли е използвал? С-4?

— Още не знаем. Вероятно семтекс.

— Някакви следи?

— Питаш дали е пипал нещо?

— Не, говоря за почерк — отговори Рут. — Странен начин на свързване. Детонаторът. Някакви находки?

— Ами американците ще се опитат да установят точно.

— Те установиха точно какво е станало с техния взривен самолет от полет 206 и въпреки това заключенията им бяха погрешни. — Говореше за самолета, взривен във въздуха над Хорнъсби в Шотландия. Бени не отговори и тя продължи: — Ами лицето на „хасида“? Бар-Ел има ли го записано на видео?

— Да, има го на лентите. Но човекът е бил с широкопола шапка, а камерата се намира нависоко.

— Ами описанието му от Мошико?

— Той временно не вижда. Може да направи описание, но няма да може да потвърди рисунката.

— Все пак го накарай да ти го опише, докато е прясно в паметта му. Така или иначе визуалните спомени на човек са по-точни, когато очите му са затворени.

Бени не отговори. Започна да вижда дъщеря си в странна светлина, което го накара да се размърда с неудобство върху стола.

— Нападателят казал ли е нещо? — продължи разпита Рут.

— Засега не знаем — отвърна той с полулъжа.

— Много необичайно. Значи е отишъл до прозореца, не е казал нищо и се е самовзривил, без дори да извика „мамка ви, ционистки кучета“?

— Явно е така.

— Значи искаш да кажеш — облегна се Рут и издуха дълъг облак дим, — че този нападател-самоубиец взривява израелско дипломатическо представителство, без да каже каквото и да било, а после никой не се обажда да поеме отговорността?

— Такива са фактите.

— Доколкото са известни на теб.

— Да, доколкото ми е известно.

— Нетипично — замислено произнесе Рут.

— Да, може да се каже...

— Прилича на Аржентина — добави тя.

— Да, всъщност... — Бени млъкна на средата на изречението. — Какво знаеш за Аржентина?

— Вероятно колкото теб — каза Рут. Тази експлозия продължаваше да се води неразкрит случай. Тя загаси цигарата си, скръсти ръце и присви очи към тавана.

През ума на Бени премина светкавица. Държанието на дъщеря му беше дотолкова професионално, че не би могло да се обясни даже и с военната ѝ кариера. Възможно ли е още да работи за правителството? Възможно ли е да е вербувана от Шабак или Мосад без негово знание? Глупости. Невъзможно!

— Я ми кажи, Рути — много тихо заговори той. — Никога не бих се усъмнил във възможностите ти за логическа дедукция, но как така си толкова „навътре“ по тези въпроси?

Рут беше решила да не казва на баща си за своето „хоби“. Но той беше дошъл при нея, опитвайки да се сдобрят, и тя внезапно реши, че би постъпила съвсем по детски, ако скрие.

— Темата на дипломната ми работа ще бъде анализ на психиката на терориста. Но те предупреждавам, татко — бързо добави тя и го заплаши с пръст. — Не *смей* да изразяваш и една йота гордост.

Бени я гледаше зяпнал. Естествено, разбираше защо тя смята, че той ще се гордее, и даже вече изпита началото на зародилото се

чувство. Но всъщност изтръпна като боен пилот, чийто син току-що е заявил намерението си да лети с един от същите свръхзвукови ковчези.

— Затвори си устата, че има мухи — усмихна му се Рут.

— Ще чакам с нетърпение да я прочета — едва успя да смутолеви той.

— Та така — продължи разговора тя. — Значи имате нападател самоубиец, семтекс, никакви политически декларации. Предположи нещо.

— Още не знам — отговори Бени като неопитен ученик. — Може би Хизбула.

— Много лесно.

— Тогава Ахмед Джабрил. Абу Ибрахим.

— Възможно. Може би използващи почерка за заблуда. Но аз не мисля така.

— Добре, Рут. — Той вече малко се ядоса, но се сдържаше. — Защо не ми кажеш какво мислиш *ти*?

— На мен ми прилича на Мартина Клумп — каза тя.

— Моля?

— Мартина Урсула Клумп. Германката. Родена в Аржентина, емигрирала в Европа. Госпожа Сифор, господарката на бомбаджиите от ФЧА^[1].

Бени нямаше нужда да му припомнят биографията на Мартина Клумп. Беше чул Рут съвсем ясно и думите ѝ предизвикаха ледена тръпка от гърба чак до основата на плешивата му глава.

— Какво те кара да мислиш за Клумп? — прошепна той.

— Начинът на действие. И особено склонността към конструиране на сложни експлозивни устройства, използвани за нападения, за които никой от вероятните заподозрени не поема отговорност. Да видим... — Тя разтри челото си, опитвайки да си представи своята база данни за Клумп. — Май няма баща. Струва ми се, че е бил някакъв германски учен. Самоубил се, което определено е повлияло върху психиката ѝ. Започнала да се проявява в „Аксион директ“^[2] в средата на седемдесетте години, а после се присъединила към Фракция „Червена армия“, където усъвършенствала уменията си. Мисля, че е била хваната, лежала известно време в затвор в Германия, после избягала и се скрила в началото на осемдесетте. Била е забелязана в Ливан да обучава нападатели-самоубийци за Хизбула.

Рут вдигна поглед. Баща ѝ я гледаше като шашнат. Розите лежах в ъгъла на масата и той несъзнателно късаше листата на една от тях с лявата си ръка и ги разтриваше като кървава плът между пръстите си.

— Нападението със самоубийци все още е рядко срещана техника в средите на терористите — продължи Рут. — През всичките ни години на войни само няколко палестинци са го правили. Единственият скорошен подобен акт беше убийството на Ганди от една жена, сепаратистка от сикхски произход. И много се говореше, че за подготовката на нападението е била наета тази Клумп. Ти не четеш ли вестниците, татко? Или поне собствените си досиета?

— Мммм. — Бени се беше подпрял на масата и се държеше за брадата. — Ще трябва да помисля по този въпрос. — Но той вече мислеше и позата, която беше заел, само му помагаше да скрие треперенето, което би проличало, ако не внимава.

Мислеше за Мартина Урсула Клумп и защо не я беше вписал веднага в своя списък с потенциални извършители. Защото беше отхвърлил тази възможност. Ето защо. Тя може и да е минала през ума му, но той я беше отхвърлил веднага.

Мислеше за Германия и за есента на 1981 година. Тогава той и Ейтан Екщайн бяха отишли във Висбаден, за да информират германската криминална полиция за предстоящите срещи на ФЧА. Тогава можеше да се направи клопка и Клумп да бъде хваната жива.

Спомняше си малкото градче в Южна Бавария, железопътната линия близо до Бад Райхенхал, себе си и Екщайн, наблюдаващи през бинокли, докато екипът от GSG-9^[3] гонеше Мартина по мокрите от дъжда траверси. Спомняше си как тя спря и хвърли пистолета си, а якето ѝ се разтвори, когато вдигна ръце. Лаещите кучета я притиснаха към земята.

Виждаше я отново, вътре в килията на изолатора под масивния замък, в който се помещаваше затворът „Брухсал“. Добрият му германски приятел Бернхард Локоевски беше му уредил среща насаме с нея. Само Баум и Клумп, затворени в бетонения пашкул, в който имаше едно желязно легло, а стените бяха толкова дебели, че само Господ би могъл да подслуша разговора. Мартина, облечена само в платнения парцал, който по никакъв начин не би могъл да бъде разкъсан, за да се направи клуп за обесване.

Виждаше лицето ѝ, горящите очи, хлътнали от годините живот като бегълка, русата коса, подстригана късо като на момче, устните, които въпреки грозната като чувал рокля биха показали, че тя е жена, ако не бяха стиснати толкова силно в тънката линия на недоверието.

Преживяваше отново онази ужасна нощ в Мюнхен след бягството на Клумп. Беше последната нощ на октомврийския карнавал. Той и Ейтан бързаха към централната гара, надявайки се да имат късмет, въпреки че разумът им говореше противното.

На гарата с размери на пет самолетни хангара има двадесет и седем перона, а по гигантските стени примигват неоновии реклами. Влакът за Берлин от Ансбах е закъснял и пасажерите се тълпят пред жълтите му вагони. В купетата е претъпкано, а прозорците им са скрити зад избелелите брокатени завеси. По пероните мирише на повърнато, а по дървените скамейки лежат пияни, неуспели да хванат влаковете си.

Бени стои в началото на перона и гледа как Ейтан претърсва всеки вагон, наднича през прозорците, докато пияните от бира пътници зяпат към него. Екщайн е облечен в джинси и кремав пуловер, но зеленото палто разваля намерението му да изглежда като разтревожен за гаджето си младеж.

Екщайн със сигурност знае, че ако Мартина е във влака, тя може да е онзи мъж в джинсови дрехи с къдрава, кестенява коса, скрит зад вестника в тъмното купе. Или да е онази възрастна жена с изцапана бежова чанта, която му е обърнала гръб и отпива от бутилка бира. Или пък ако информацията на Локоевски е вярна, тя може би е мъртва.

Далечната фигура на Ейтан скача върху релсите и излиза от другата страна на вагона. Накрая измъчената му фигура се приближава, а Бени чува двама пияни младежи с огромни карнавални шапки да си говорят. Единият посочва с брада към Екщайн.

— Този е агент на немската полиция.

Бени би се усмихнал, ако не беше бездната от чувството за вина, разтворила се в стомаха му. „Професията е вярна, ама сте сбъркали държавата.“

Пътниците започват да крещят доволно, когато вратите на влака една по една се затварят. Облеченият в синя униформа кондуктор се качва и влакът тръгва. Той е електрически и затова няма никакви други

звуци освен скърцането на колелата по релсите. Две жени върху перона махат с кърпички към отминаващите вагони.

Ейтан поглежда Бени и казва нещо на немски.

— *Форт.*

Изчезна...

— Татко. Казах да помислиш, а не да се отнесеш.

Бени се сепна.

— Да. — Той се усмихна насила и докосна слепоочието си с пръст. — Да, много интересна идея.

— Искаш ли да видиш моите файлове по този въпрос? — попита Рут, опитвайки да скрие надеждата в гласа си.

— Разбира се.

— Ще ти покажа апартамента си. — Тя взе чантата с учебниците си. — Само на две минути оттук е.

Бени вдигна едва оживелите от ръката му цветя.

— Рути — заговори несигурно той. — Да знаеш, че съм тук само за три дни. Нямам много време.

— Разбира се. — Тя беше подготвена. Очакваше го. Извинение като от песента на Гручо Маркс „Здравей, тръгвам си“.

— Какво ще кажеш да ми правиш компания? — внезапно предложи Бени. — Аз ще работя, но поне можем да бъдем заедно.

Рут погледна баща си. Това вече не беше очаквала. Щеше да отсъства от занятия. Имаше да пише доклад. Но пък щеше да прекара повече време с него. Може би даже като колежка. Да изживее реалността. Ще трябва да пропусне няколко досадни лекции.

Устните ѝ се разтвориха в широката усмивка, която винаги караше сърцето на Пол Дезмънд да се свива.

— Добре — отвърна тя тихо. — Обаче без тайни.

— Разбрахме се. Никакви тайни.

— Лъжец.

Бени се изсмя. Стана, наведе се през масата и я целуна по челото. Двамата напуснаха „Космополитен“ хванати за ръка.

Минута по-късно Муса Хауатмех също напусна кафенето. Беше студено и трябваше да срита нервно на няколко пъти мотора „Сузуки“, за да запали. Но после тръгна много бавно по „Бродуей“. Наблюдаваше мъжа, когото Мартина мразеше, да пресича булеварда заедно с

момичето, а после да тръгват по 112 улица, където влязоха в малък жилищен блок.

Когато подпря мотора до кабината на уличния телефон и пусна монета, той трепереше от студ. Изчака дълго, преди да му отговорят.

Заговори с усмивка.

— Мисля, че току-що открих една перла в грозната ти мида.

---

[1] Фракция „Червена армия“. — Б.пр. ↑

[2] „Пряко действие“, френска терористична група. — Б.пр. ↑

[3] Германска антитерористична група. — Б.пр. ↑

5. РЕКА ИЙСТ

Омар бин Ал-Уафа искаше да се измъкне.

Да го прехвърлят към друга задача, да го освободят от задълженията, дори, недоволни, да го изпратят у дома. Вече нямаше никакво значение. Беше стар, служил бе добре на господарите си и това е. Искаше да приключи. Добре разбираше, че ролята, която играе, си е жива лъжа. Но дори и собственото му двуличие си имаше граница. Последната му среща с Мартина Клумп го беше разтърсила до дъното на душата, защото чувстваше, че го използват, за да я провалят, а ако го превърнеха в убиец на тези смели деца, нямаше да може вече да се погледне в огледалото.

Острието на бастуна му почукваше по заледения тротоар, докато се спускаше внимателно по отсечката на Четиридесет и втора улица между Първо авеню и федералната магистрала. Очилата му бяха замъглени от собствения му дъх, а кичурите бяла коса под черната барета създаваха впечатление за ексцентричен френски турист, чиято старческа сенилност го е довела в район, който не е за разхождащи се самотни възрастни хора.

Външно изглеждаше привлекателен обект, но мрачното настроение беше повишило кръвното му налягане и изострило рефлексите му.

В безлунната нощ той зави на ъгъла към градинката „Робърт Моузес“ с високата ѝ метална ограда и празни алеи. Бездомниците под стрехите дори не бяха запалили огън, защото бе твърде студено, за да напуснат картонените си убежища. Беше сам. Но чуваше внимателните стъпки на гумени подметки зад гърба си. От време на време по шосето минаваха коли, но Омар знаеше, че в този сатанински град те няма да спрат, за да помогнат, дори и да видят, че някой убиец души голо пеленаче.

Омар спря внезапно. После се обърна и застана лице в лице с нападателя. Скитникът също спря, само на пет крачки от него, като се усмихваше под късата си брада. Беше много едър и носеше вълнена

шапка, някакво окъсано яке, смачкани джинси и войнишки обувки. Омар премести бастуна в лявата си ръка. Хвана пръта по средата.

Скитникът се учуди на отбранителната поза на стареца, но не вярваше, че той ще го удари по главата с дръжката от слонова кост. Измъкна дълъг, сгъваем нож, задържа го до бедрото си и натисна бутона. Острието изскочи с металически звук и блесна.

— Два пъти съм по-едър и по-млад от теб, дядо — прошепна той. — Така че просто дай парите и няма да танцуваме.

Омар посегна с дясната си ръка, сграбчи главата на бастуна, извъртя я и дръпна. В следващия миг той държеше много дълъг, закален стоманен меч, с който се хвърли напред.

— *Ан гард*^[1] — изрече той с неприятно спокоен глас.

Скитникът инстинктивно отскочи назад и се присви. Лицето му пламна от ярост. Той вдигна ножа на нивото на очите.

— Добре — изсъска. — Мога да се справя.

Но преди да направи първото си движение, Омар размаха меча като синкава, блестяща светкавица, издаваща опасно съскане.

Скитникът замръзна. „О, мамка му — помисли той. — Пак ли?“ Само преди седмица една млада жена го беше изненадала с онези пет хиляди волтови джобни бръмчила. Тъкмо посягаше към огърлицата ѝ, а в следващия миг се гърчеше върху тротоара сред локва от собствената му урина.

Омар внезапно изкрещя като разярен бабуин и се хвърли напред, насочил острия връх към врата на скитника. Но младият мъж вече бягаше и изчезна сред белия облак на собствения си дъх.

Омар остана неподвижен цяла минута, загледан в облаците пара, излизащи от устата му, и заслушан в заглъхващите стъпки на нападателя. После си кимна и ако не беше отдаден на мрачните си мисли, сигурно щеше да се усмихне доволно под замръзналите мустаци. Не беше му се случвало да попадне в подобна физическа конфронтация от двадесет години насам, но със задоволство установи, че ръцете му все още са здрави. Той прибра острието в дървената кания и завинти дръжката с достойнство.

После погледна към небето и ниските среднощни облаци, осветени от светлините на никога незаспиващия град. За миг затвори очи и замени студения вятър откъм черната река с топлия полъх на хамсина, носещ се откъм Галилейското езеро. Студът не му пречеше и

можеше да го изтърпи, както е правил в много от световните столици. Защото в ума му винаги го топлеше приятният климат на Близкия изток, който чака да прегърне костите му в края на всяко пътуване.

— Скоро ще се върна там — прошепна той. — Но не като Юда.

В този момент топлината пристигна в по-бърза и практична форма. Един тъмносин „Линкълн Континентал“ се плъзна по улицата покрай сградата на ООН. Той зави зад ъгъла, фаровете му примигнаха и Омар пристъпи напред. Задната врата се отвори и той се вмъкна в колата.

— Добър вечер, господине — пожела му един глас от тъмния ъгъл на купето. — Как сте със здравето? — говореше на сирийски арабски с лек акцент.

— Добре, слава на Аллаха — отговори Омар, докато се настаняваше върху кожената седалка.

— Чай? — Една ръка му поднесе чаша черен чай и Омар разбра защо тъмното купе е обвито в мъгла. Но отказа напитката.

Домакинът на Омар се приведе напред и лицето му се видя под слабата светлина откъм страничния прозорец. Али-Хамза Асави имаше меки, незабележими черти, къса черна коса и тясна челюст под добре поддържаната брада. Макар да виждаше идеално, той често носеше очила с метални рамки, за да засили академичния външен вид, към който се придържаше. Черният му вълнен костюм с жилетка беше типичен за иранските дипломати. Бялата риза без яка бе закопчана догоре и единственият белег на уважение към западната упадъчна култура беше вълненият шал, увит около врата му.

Дипломатическото прикритие на Асави беше като пресаташе и секретар на Мохамед Аятолахи, ирански посланик към международната агенция за атомна енергия. Притежаваше документи на професор по журналистика от университета „Шариф“ в Техеран и наистина преподаваше понякога там, но службата му нямаше нищо общо с висшето образование.

Али-Хамза Асави беше шеф на отдела по психологически и контраразузнавателни операции в западното полукълбо към САВАМА — иранската революционна тайна полиция. След падането на шаха САВАМА беше организирана набързо, за да замени САВАК, чиито обучени в Америка и Израел агенти бяха екзекутирани или прогонени в изгнание. Сега новата разузнавателна служба трудно би могла да

бъде различена от предшественичката си. Тя дори я надвишаваше по фанатизъм и жестокост, въпреки че политическата ѝ ориентация да беше коренно противоположна.

Макар и само на четиридесет и две години, Асави бързо се беше издигнал до един от най-могъщите постове в САВАМА. Като капитан от пехотата през 1979 година, той фактически нямаше подготовка за разузнавач, когато постъпи като доброволец в тайната полиция на Аятолах Хомейни. Тогава организацията се нуждаеше остро от преподаватели и съветници. Асави предложи един прост план, който веднага беше приет. Той арестува бившия шеф на програмата за психологически и контраразузнавателни операции на САВАК. Държа го цяла година с обещание за помилване и спасение от греховете пред Бога, ако агентът разкрие тайните на своята професия.

Прекара почти всеки ден от дванадесетте месеца с бившия си враг, изучавайки хитрото изкуство на тайните операции, подчиняване на групи хора, дезинформация, прехващане на комуникации и технически фокуси, забранени от международните закони. Когато, задоволен от наученото, приключи с разпитите, той благодари на своя „наставник“ и нареди да го екзекутират чрез публично обесване.

През последните няколко години Асави, изглежда, беше ангажиран от усилията да подкрепя твърдението на Мохамед Аятолахи, че Иран има същите права за технологичен напредък, както всяка друга страна по света. Той твърдеше, че малкият изследователски реактор в Шариф е наистина само това и нищо по-различно. И макар огромните нефтени запаси на Иран да можеха да поддържат електроцентралите му хиляда години, кой друг освен Аллах би могъл да каже, че страната не заслужава богатата на мирната атомна енергия?

Но уменията на Асави бяха по-скоро в областта на измамата, отколкото в научното познание. Той засипваше американското Министерство на търговията с искания за разрешения за покупки: компютър Е-Ес/9000 от Ай Би Ем, интегрални платки от „Текстроникс“, таймери от „Рокуел“. И докато отнемаше времето и отвличаше вниманието на ФБР, Държавната хазна и митниците в борби с индустриалните лобисти в Капитолия, той разпращаше агенти, които да закупуват вакуумни помпи и балансиращи машини от

„Лейболд“ и „Шенк“ в Германия, супермагнити от „Тисен“, берилий от Семипалатинск и ракети М-9 от Северна Корея.

Съвсем малко американски компоненти стигнаха до Шариф. Но благодарение на тези обходни маневри голямо количество жизненоважно европейско оборудване пристигна в Исфахан, затворения ирански град на джамии и минарета, където се работеше усилено по създаването на собствено ядрено оръжие. Но на този етап Асави и господарите му знаеха, че ще влязат в следващия век, без да са видели гъбата на ядрения облак да разцъфне на пясъците на Дашт-е-Лут.

Асави довърши чая си и остави чашата върху барчето в лимузината, в което имаше само минерална вода, няколко бутилки безалкохолни и медно кафениче върху електрически уред за затопляне.

— Продължавай по пътя — каза той на шофьора с акцент, който караше американците обикновено да го приемат за индиец. Между купето и шофьора нямаше преграда, но той се чувстваше сигурен, че негърът шофьор няма да разбере сирийския му арабски. Колата принадлежеше на иранската мисия към МААЕ и всеки ден се проверяваше по електронен път за подслушвателни устройства. Шофьорите се сменяха всяка седмица. Наемаха ги чрез американска посредническа фирма.

Лимузината зави надясно по Четиридесет и първа улица и се насочи на запад към центъра. Омар не си направи труда да попита накъде са тръгнали, тъй като беше придружавал Али-Хамза Асави стотици пъти по такива, на пръв поглед безсмислени маршрути. Беше се мотал с Асави из улиците на Париж и веднъж едва не замръзнаха заедно на един лифт в Алпите. Друг път бяха наели коне в Южна Испания и се бяха разхождали по плажовете на Малага, за да се отдалечат от наблюдателни погледи. И любопитни уши. Всъщност през всичките години, докато работеше за САВАМА, Омар нито веднъж не се беше срещал с Асави в сграда, която дори и да намеква за революционното правителство на Иран, или в кабинет, който да е нещо повече от временно наета стаичка за дадения случай.

Омар беше пристигнал в Техеран през 1968 година, когато хиляди палестински араби бяха потърсили убежище в други страни на Близкия изток, с надеждата, че изгнанието им ще бъде временно. Тъй като беше отчасти с ирански произход, той се почувства удобно сред

хората и тяхната култура. Макар месторождението му да не беше забравено, той успя да стане уличен полицай, израсна до чин сержант-следовател и спечели професионална репутация, считана за аполитична от новите управници на Иран. Отдадеността му към палестинската кауза го представи добре пред новото революционно управление и макар да беше близо до пенсиониране, един представител на Асави дойде да го завербува. По онова време човек не можеше да откаже помощта си за утвърждаването на фундаменталистите на исляма.

Като цяло Омар беше благодарен, че още работи активно на възраст, когато повечето мъже се отдават на игра на табла по уличните кафенета. Али-Хамза Асави винаги се отнасяше към него с уважение и никога не беше карал Омар да се заема с мисия, която би предизвикала у него конфликт с палестинския му национализъм. Но сега съвестта на Омар изместваше желанието му да се чувства необходим.

И все пак нямаше да е лесно да се оттегли. Макар да беше станал пълноправен иранец, той, синовете му и техните деца бяха считани за хора от чуждестранен произход, а работата му в САВАМА осигуряваше на всички тях определена сигурност.

— И така, приятелю — започна разговора Али-Хамза Асави на арабски. — Как е нашата госпожа Сифор? — Макар шофьорът да не разбираше нищо, Асави не би използвал имена.

— Изглеждаше доста разтърсена от експлозията — отговори Омар. Той свали баретата си и разкопча палтото. В лимузината беше приятно топло, а блясъкът на уличните лампи преминаваше като мъгливи факли от среднощна демонстрация покрай замъглените прозорци.

— Разтърсена ли? — изненада се Асави.

— Е, може би по-скоро „обидена“ би била по-точната дума.

— Защо?

— Тя мисли, че инцидентът може някак да попречи на собствената ѝ мисия.

Асави се усмихна.

— И така ще бъде — каза той.

Омар се обърна, за да погледне в лицето Али-Хамза. Макар съмненията да заплашваха да излязат от устата му, той не можеше да

си позволи да обвинява шефа си. После облегна бастуна върху седалката и го потупа с длан.

— Между другото, Али-Хамза — каза той, — този предмет ми послужи много добре тази вечер. Едва не ме убиха.

— Ами?

— Точно преди да пристигнеш.

— Хубаво! — зарадва се Асави. — Сега може би хората ми наистина ще разберат защо, когато отиват на мисия в Ню Йорк, не им подарявам одеколон за след бръснене. Разрешаваш ли ми да разказвам за приключението ти? — попита иранецът.

— За мен ще бъде чест — усмихна се Омар. После веднага смени темата. — Кажи ми, Али-Хамза, не мислиш ли, че израелците наистина може да заподозрат госпожа Сифор за експлозията?

Очите на Асави блеснаха от доволство.

— Може би.

— Но тя няма нищо общо.

— Така е.

— Обаче нападението *прилича* на извършено от нея.

— Ако съм си свършил добре работата — без да извърта повече, призна Асави.

Значи така. Мартина е била права и яростта ѝ справедлива. Тя подозираше, че работодателите ѝ я вкарват в клопка, а Омар в наивността си го беше отрекъл. Той събра кураж.

— Али-Хамза — заговори Омар, насочил погледа си право напред. — Искам да бъда освободен от тази задача.

Асави дори не трепна. Не беше изненадан, защото Омар Бин Ал-Уафа всъщност беше мил човек с чувство за справедливост. Поради тази причина той беше много подходящ за целта, за която го използваша.

— Съвестта ли те мъчи, Омар?

— Не бих искал да бъда инструмент за унищожаването на тази млада жена — призна Омар.

— Тя не е жена — каза Асави. — Тя е оръжие и ѝ се плаща достатъчно добре, за да бъде използвана, както сметем за необходимо.

— Не желая да участвам в това — настоя Омар.

— Тогава ще разговаряме за напускането ти, *след* като ми разкажеш всички подробности.

Омар разбра настойчивостта му и се облегна с въздишка. Али-Хамза беше прав. Човек не може да се оттегли от действаща операция независимо от недоволството си. Но ако Омар бъдеше принуден да продължи, поне искаше да знае каква е крайната цел. Беше свикнал със сложния начин на манипулиране от Асави, но сега се чувстваше наистина объркан. Мартина не бе извършила нападението, но Асави беше сложил нейния „подпис“ върху деянието. С каква цел?

— И така, Омар — продължи Асави. — По време на срещата ти почувства ли, че нашата мила дама може и да предположи кого всъщност представляваш?

— Не, в никакъв случай.

— Значи тя вярва, че мотивите ти са искрени? Че произходът ти е истински?

— Той е истински. Също както акцентът ми. Не че тя би могла наистина да схване такива тънкости.

— Защо не?

— Няколко години в Ливан не могат да превърнат една германка в арабски учен. — Омар се раздвижи на мястото си. Разговорът с Али-Хамза придобиваше неприятния вкус на разпит.

— И не е задавала повече въпроси по отношение на твоите „работодатели“?

— Тя вярва в онова, в което ѝ се иска да вярва — повиши леко глас Омар. — Че аз съм палестинец и представител на някой от лидерите на Фронта, който отхвърля съглашенията.

— Но ти си палестинец — изрече с известно презрение Асави.

— А ти си иранец — повиши глас Омар, а шофьорът ги погледна в огледалото за обратно виждане. — Но преди всичко ние сме мюсюлмани и сме верни единствено на Аллах...

Омар замълча. Али-Хамза го наблюдаваше с тънка усмивка. Той вдигна пръст и го размаха.

— Пак се хвана, Омар Бин Ал-Уафа.

Омар се облегна притеснен.

— Възрастта ме прави невъздържан — въздъхна той.

— Никога не е късно да се поучим. Чувствата ти са твърде близо до повърхността — усмихна се Асави. — Но аз съм сигурен, че като детектив ти разбираш психиката на затворниците.

— Смяташ ли и мен за затворник?

— Не ставай глупав — изсумтя Асави, макар в действителност да смяташе възрастния човек точно за такъв. За заложник на желанията и командите на САВАМА. И двамата ясно съзнаваха, че положението на семейството на Омар зависи от неговите заслуги. — А сега ми разкажи подробности за плановете на милата дама.

Лимузината сви надясно по Шесто авеню и тръгна бавно на север, докато Омар повтаряше наизуст списъка, който Мартина му беше показала. Когато стигна до изречението, което сумираше плана ѝ за действие, Асави се приведе напред, като че не го е чул добре.

— Повтори последното — каза той.

— Тя има намерение да се сдобие с прототипа на преносимо оръжие, нещо като торпедо, за да го използва против корабите и да осуети размяната на пленници.

— „Прототип“ на оръжие ли? — примижа към пода Асави.

— Нещо като миниторпедо.

— Миниторпедо — предпазливо повтори иранецът. — И как смята да „се сдобие“ с това оръжие?

— Ще го отвлече.

— Откъде?

— От военноморска база на САЩ. Някъде в Европа, по мое мнение.

Сега Асави започна да се смее. Той подпря длани върху коленете си, облегна се в ъгъла на седалката и се разтърси от смях.

— Това не е виц, Али-Хамза — каза Омар.

— Но е ужасно смешно — едва успя да промълви Асави.

— Уверявам те, че тя е упорита жена. Планирала е всяка подробност и е твърдо решена да успее. А от онова, което видях, „Яд Аллах“ ще направи всичко, което тя поиска. Те са ѝ верни като кучета.

— „Яд Аллах“ — изсумтя Асави.

— Но имаше и още нещо — продължи Омар. Искаше да се освободи от напрежението на отчета. Трябваше да съобщи всичко, което беше запомнил, без да запише и една дума. — Парите. Стори ми се, че ще останат известни суми, но госпожа Сифор намекна, че има свои лични нужди. Било в случай, че умре.

Асави кимна. Той помълча известно време. После отвори бутилка безалкохолно, наля си и отпи замислено.

— Знаеш ли, Омар — каза накрая той, — че нашата приятелка има майка?

— Всички слуги на Аллах си имат майки — отвърна Омар. Знаеше, че скоро отново ще се изгуби из лабиринта на умозаклученията на Али-Хамза.

— Да, приятелю. Но *нейната* майка е жива и здрава. И живее тук, в Ню Йорк.

Разкритието изненада Омар. Оперативните служители, които работят на „острието“ — агенти, специалисти по „мокри“ поръчки, терористи, които се наемат за извършване на задачи, — винаги внимават много да не разкрият онези, които обичат, пред работодателите си. Това е иронията на службата в разузнаването. И този феномен е известен по целия свят. Щом даден агент покаже сляпа привързаност, той веднага се превръща в издънка. Семейството или приятелите могат да бъдат използвани за изнудване. В случая Омар смяташе Мартина Клумп за неестествен феномен. Същество без произход, което се е появило от политическата миазма на левите екстремисти. За него тя беше като езекутор от „Макбет“. Същество, което не е родено от жена.

— Откъде знаеш? — попита той, макар да усети още в мига, когато го зададе, че въпросът му е по детски наивен.

— Приятелю — отвърна Асави. — Едва ли бихме наели толкова опасен човек, ако преди това нямаме достатъчно пълно досие за него. Тя може и да не е станала „арабски учен“ в Ливан, както го каза ти. Но през тези години със сигурност е разкрила доста от себе си пред моите колеги.

Али-Хамза винаги казваше „колеги“, когато ставаше дума за членовете на религиозната партия. И в гласа му винаги се усещаше презрение, като че религиозната ревност на Хизбула е някаква аномалия за космополитния офицер от САВАМА. Омар имаше впечатлението, че Али-Хамза използва Хизбула за свои собствени цели и не се обвързва с политическите им аспирации.

Все пак Хизбула беше създадена от група офицери на Иранската революционна гвардия, изпратени през 1982 година в Ливан под ръководството на САВАМА. Преговарящият на Хизбула за предстоящата размяна на пленници шейх Тафили се отчиташе пряко на Саид Абас Мусави, оперативен командир на организацията. От своя

страна Мусави се отчиташе пред Мохамед Хюсеин Фадала, духовният лидер на движението. И макар Фадала да се смяташе за напълно независим, той приемаше „предложенията“ на Мохамед Джавад Лариджани, съветника на иранския президент по въпросите на разузнаването.

Ако САВАМА изискваше Хизбула да се заеме с определена задача, дори и нещо толкова неприятно като предаването на израелския капитан Дан Сарел в замяна за друг пленник, позицията на Али-Хамза Асави му даваше власт да издава съответните заповеди към Фадала чрез Лариджани.

— Да, разбира се — каза Омар. Но никак не му беше приятно да разбере, че местонахождението на майката на Мартина е известно. Чудеше се как ли ще реагира германката, ако разбере, че името на майка ѝ е било споменавано в разговор по оперативни въпроси. И тази мисъл не му донесе никакво успокоение.

— А майчината любов е силно чувство — добави Асави.

— Да — повтори Омар. „Но не достатъчно силно, че да предпази синовете от смъртта.“ Той мислеше за онзи милион иранци, които бяха пожертвани в кървавата война с Ирак. Виждаше безкрайните редици гробове, които се простираха до хоризонта около Техеран, тъжните портрети на загиналите, гледащи от металните рамки над плоските камъни. Мислеше за собствената си племенница, останала прекършена, с икони вместо синове.

Асави бръкна в джоба на сакото си и извади малък бележник, подвързан с кожа.

— Списъкът ѝ подсказваше, че операцията ще бъде проведена в Европа, така ли? — попита той, докато вписваше нещо със скъпата си писалка.

— Така изглеждаше.

— Значи ще се проведе на американска земя — уверено заключи той. И издаде следващата си заповед към Омар. — Ето какво искам да направиш. Свържи се с нашата известна дебютантка и я информирай, че палестинските ти господари смятат плана ѝ за глупав.

Омар зачака продължението. „Защо не ме накара просто да се поля с агнешка кръв и да се хвърля в басейн с акули?“ — мислеше си той.

— Кажи й — продължи Асави, — че са хвърлени много пари, че планът й никога няма да може да бъде осъществен и че тя трябва да обмисли някои по-обикновени идеи. Като например леководолази и магнитни мини.

— Леководолази и магнитни мини — повтори тихо Омар като пациент под хипноза.

— Да. А след като го направиш — Асави откъсна малкото синьо листче и го подаде на Омар, — ще се обадиш по горещия телефон в полицейското управление на Ню Йорк. Няма да звъниш на 911, защото там говориш само с диспечер. Ще се обадиш на един от известните телефони на криминалната полиция или на отдела, отговарящ при стрелба срещу полицаи. — Той посочи хартията в ръцете на Омар. — Ще им дадеш това име и адрес, без да казваш нищо повече.

Омар сведе поглед към бележката. Внезапно почувства възрастта си, също както се беше усетил млад само преди двадесетина минути. Заповядваха му първо да обиди непредвидим агент, а после да разкрие слабото й място пред врага. Сега беше моментът да настоява за освобождаване от тази мисия. Но макар да не се боеше за себе си на тази възраст, той отговаряше и за живота на членовете на своето семейство.

— С цялото ми уважение, Али-Хамза — тихо заговори Омар. — Такъв натиск може да я накара да полудее.

— Точно така — веднага отговори Асави. — И ако израелците вярват, че тя е виновна за експлозията, с това малко, но щедро подсказване, което ти ще осигуриш, предстои заключението, до което *трябва* да стигнат. Те ще я преследват с типичния си отмъстителен ентузиазъм.

Омар свали очилата си, затвори очи и отпусна глава върху облегалката. Беше работил с Али-Хамза дълго време и никога не беше си позволявал дързостта да го пита за крайните му цели. Но този път искаше да разбере, за да има някаква мотивация. Трябваше да разбере защо иранците първо уреждат размяна на пленници, после задействат план за осуетяването й, а сега упражняват натиск върху собствения си съюзник!

— Извинявам се — въздъхна Омар. — Малко съм изморен... Знаем, Али-Хамза, че не е моя работа...

— Но искаш да разбереш.

— Да. Признавам веднага, че искам.

— Прав си. Не ти е работа.

Омар отвори очи, извърна глава и се усмихна изморено на Асави.

Асави отвърна на усмивката му.

— Съчувствам ти. Сляпото подчинение е за съвсем младите, но не можеш да знаеш всичко, приятелю.

— Разбира се, че не. — Омар сложи очилата си и Асави, разбрал, че той му се подчинява, реши да рискува и да прояви известна щедрост.

— Нещичко обаче мога да ти кажа. Нас почти не ни интересува връщането на шейх Саид на Хизбула и още по-малко ни пука за връщането на израелския командос.

— Да. — Омар слушаше внимателно.

— Тази размяна на пленници не е нищо повече от прикритие. Начин да се отвлече вниманието на израелското разузнаване. Следиш ли мисълта ми?

— Разбира се.

— Добре. И така, ако има някой, който се опитва да *провали* размяната, евреите ще удвоят усилията си да я *защитят*. Те ще бъдат принудени временно да пренасочат усилията на разузнаването си и на своите оперативни работници. И за щастие поне временно те ще изоставят *други* области.

— Да, това е логично. — Внезапно Омар разбра. За миг беше забравил какъв талант е Али-Хамза в областта на измамата. Никога досега работата на Омар не е била пряко свързана с основната задача, независимо каква е тя.

— И накрая — продължи да обяснява Асави с леко самодоволство, — човек си избира извършител. В нашия случай това е госпожа Сифор, която няма да се отклони, тръгнала веднъж по пътя си. Ако междувременно ѝ създаваме пречки, решимостта ѝ само ще се увеличи. А по този начин ще улесни изпълнението на нашата истинска задача.

— *Машалла*. — Омар вдигна малката си длан. Думата означаваше „браво“ и не беше изречена иронично. — Разбирам. Глупаво беше от моя страна...

— Не се извинявай — махна с ръка Асави. — И не се бой. Няма да ти кажа нищо повече.

— Няма и нужда да знам.

— Значи ще изпълниш следващите дребни задачи?

— С цялото си умение. Уверявам те.

— Аллах ще те възнагради.

Разговорът приключи и двамата мъже потънаха в приятно мълчание.

Лимузината беше отминала площад „Гайм“ и минаваше през квартала на театрите. Асави каза на шофьора да влезе в паркинга в западната част на Четиридесет и седма улица и да премине през него до следващата пресечка. Беше свикнал да го следват наблюдатели от американските разузнавателни служби, а по този начин щеше лесно да забележи всяка подозрителна кола.

Линкълнът отново се насочи на север. Омар не можеше да спре да размишлява каква ли е тази важна мисия, която да изисква толкова скъпа и световноизвестна личност за маскировка. Вътре в колата беше станало много топло и той откряна прозореца си, за да влезе малко свеж въздух. Минаха покрай някакъв строеж, заграден с дълга ограда от дървени пана, покрити с плакати на призрачни реклами, който никой не би погледнал. Театър „Анджелика 57“ представяше ретроспекция на американски пиеси от началото на епохата на Студената война и дебелите букви на рекламата върху фона на червен облак проблясваха непрекъснато.

Кафе „Атомик“

Омар затвори прозореца.

През по-голямата част на последното десетилетие усилията на САВАМА бяха насочени към изпълнението на две основни мисии: разпространяването на ислямския фундаментализъм в Близкия изток и създаването на Бомбата. Омар знаеше, че повечето от задачите на Али-Хамза са свързани с осигуряването на ядрени компоненти. Въпреки това Иран още не беше успял да се присъедини към международната ядрена общност и САВАМА най-вероятно се занимаваше с източването на алтернативен ядрен поток.

Може би някоя от откъснатите се съветски републики достатъчно отчаяно се нуждае от средства, за да продаде една-две ядрени глави на Иран? Това със сигурност би било в оперативната компетентност на Али-Хамза, както и концепцията, че подобна операция би трябвало да се замаскира от друго събитие. Иначе

израелците биха направили всичко възможно, за да попречат на доставката.

Омар внезапно почувства стягане в гърдите. Помисли за внуците си, живеещи под сянката на иранското правителство, за което изобщо не можеше да се каже, че е стабилно и затова със сигурност не би трябвало да разполага с ядрени играчки. Но в края на краищата той беше само един възрастен човек, който се подчинява на волята на Аллах.

Реши, че ако мисията му излезе успешна, ще трябва да премести семейството. Отново. Пак в изгнание. Имаше слухове, че израелците и ООП провеждат тайни разговори. Разбра, че сега повече от всякога се надява те да имат успех.

Колата се приближи до тротоара и спря. Омар погледна Асави, който сви рамене с леко притеснение.

— Извинявай, Омар — каза той. — Знаеш как е. Намираме се само на няколко метра от главния път. — Той натисна един бутон и електронните ключалки на вратите и те щракнаха. Усмихна се. — Вярвам, че бастунът няма да ти послужи за друго освен за подпиране.

Омар отвори вратата си и слезе. Постави баретата на главата си и се огледа. През черните клони на дърветата се виждаха белите светлини на таверната, намираща се на улица „Грийн“. Беше в Централ парк.

— Омар — обади се откъм тъмното купе Асави. — Радвам се, че успях да те разубедея от отказването. Сбогом.

— Аллах да те пази — отвърна Омар и затвори леко вратата. Изправи се, пое дъх и тръгна.

Асави наблюдаваше как дребната фигура изчезва към западната част на Централ парк. После махна на шофьора и колата тръгна в обратна посока.

Той посегна към телефона, набра номер и заговори на арабски.

— Резервирай ми място за следващия полет за Техеран.

После върна клетъчния телефон върху поставката, отвори шкафчето под бара и извади малка бутилка коняк. Наля си половин чашка, включи радиото на станция, предаваща кънтри музика, облегна се, праметна крак върху крак и отпи.

Нямаше намерение да остава в Ню Йорк, когато Мартина Клумп започне да бълва яростта си.

---

[1] Защищай се (фр.). — Б.пр. ↑

6.

АМЕРИКАНСКИЯТ САМОЛЕТОНОСАЧ „ИНТРЕПИД“

Неприятният рев на японските самолети отдавна беше заглъхнал сред ветровете на Тихия океан. Раната от забилата се в палубата на самолетоносача японска машина сега беше покрита и оздравяла. Там, където димът беше задавял оживелите моряци, сега висеше само облак от многоцветни балони. На мястото, където стотонната бомба беше избила половината екипаж на палубата с хангарите, сега светеха коледни лампички. А там, където ужасените пожарникари се бяха борили с потоците самолетно гориво, работливи бармани се мъчеха да угасят жаждата на празнуващите.

Сега гръмотевичните удари на войната бяха само спомен, а огромният самолетоносач на тихоокеанската флота беше превърнат във военноморски и военновъздушен музей. Килът му беше затънал в тинята на река Хъдзън, а бордът — закрепен здраво към кей номер 86. Изпълнена с експонати от историята на американската авиация, палубата представляваше музей на неподвижни самолети, неразделна част от Западен Манхатън.

Музеят обикновено се затваряше привечер, но различни организации бяха открили екзотичната атмосфера, където можеха да се провеждат обществени мероприятия. Нощем и особено през ваканционния период на борда на „Интрепид“ можеха да се видят празнуващи във вечерно облекло.

Тази вечер организаторите на празненството от клуба на войниците, моряците и пилотите весело се чудеха дали корабът наистина не би могъл да се отдели от пристана си. Макар големите телевизионни компании да бяха спрели вече да показват онзи видеоклип, в който „умната“ бомба улучва главната квартира на военновъздушното разузнаване на Саддам Хюсеин, гордостта от „Пустинна буря“ още не беше затихнала и събра хиляди ветерани на този следвоенен бал.

Нощта беше тиха и ясна. Ако беше заваляло, сигурно щеше да има и сняг. Зад входната врата към кея палубата на самолетоносача се

издигаше нависоко, а крилете и опашките на самолетите върху нея сочеха към небето като събрано стадо акули. Полегатите страни на корпуса бяха облени в зелено сияние от светлините, а четирите входа към кораба се открояваха като жълти правоъгълници над зиг-зага на водещите към тях стълби.

На събитието присъстваха много от важните клечки в градската управа на Ню Йорк, защото след 1945 година рядко се удаваше възможност човек да се покаже сред униформени американски военни. През портала минаваха лимузини, контингент на нюйоркската полиция проверяваше пропуските на гостите, а офицерите в пълна парадна униформа се наслаждаваха на козируващите им с белите си ръкавици часови от военноморската полиция.

Една фигура, прегърнала голям метален цилиндър с наливна кока-кола мина покрай дългата редица зяпачи. Извиняваше им се, докато вървеше към един от полицаите. Качулката на черния анцуг беше пристегната около лицето, а върху нея се мъдреше шапка на член от екипажа на „Интрепид“. Върху гърба на червеното яке с надпис на музея се виждаше изрисуваният силует на кораба. Остра кашлица от зимна настилка разтърсваше приведените рамене на човека, който спря при пропуса. Полицаят се смръщи на кашлицата.

— Хайде, човече, че тази работа тежи цял тон — прошепна хрипливо човекът от екипажа. Ченгето му махна нетърпеливо.

Човекът от екипажа забърза покрай паркираните лимузини към тримата сервитьори, които се появиха при служебния вход, натоварени с провизии. Той тръгна подире им по стълбите, където се промъкваша покрай празнуващите с „моля направете път, отдръпнете се, ако обичате“. Мина през двойната входна врата, където го посрещна силната музика на духовия оркестър. Празненството върху хангарната палуба се вихреше с пълна сила. Моряци с тъмносини куртки, армейски офицери в закопчани догоре зелени кители и морски пилоти в бели костюми въртяха дамите си в бални рокли под звуците на диско-музика. От тавана висяха огромни макети на космическата капсула „Джемини“ и различни видове торпеда. Приличаха на коледна украса в салона на гигант. Дансингът беше покрит с паркет, така че докато оркестърът свиреше, подът се тресеше от тропането на стотици крака. Оркестърът беше настанен върху триметровата палуба за наблюдение, а солистът надуваше тромпета си надолу към тълпата.

Покрай стените бяха подредени барове, приличащи на столови. Човекът, облечен в униформата на екипажа, си проби път към най-близката маса, където изпотеният сервитьор го зърна и извика:

— Благодаря. Остави го някъде.

Той остави контейнера върху пода и отстъпи. Загледа тълпата. Група сервитьори вървеше бързо към помещенията за обслужващия персонал на кърмата. Нахлупил ниско шапката и с ръце в джобовете на якето, той ги последва.

Както на повечето кораби, тоалетните тук бяха проектирани по-скоро да поемат много хора, отколкото да бъдат красиви. Редици уринатори и мивки се редяха покрай лабиринт от стени и той трябваше да се промъкне покрай войниците, които се миеха. В далечния ъгъл намери празна кабинка, влезе, заключи и свали бейзболната шапка. След това бързо развърза стегнатия ширит на качулката.

Мартина Клумп разтърси силно глава. Русата ѝ коса се развя като жълт ореол и падна върху лицето ѝ. Тя я издуха и отметна кичурите от очите си. След това продължи работата си.

Свали якето и го окачи върху металната кука. Обувките с високи токчета, които висяха под мишниците ѝ на черен канап, окачен зад врата, увиснаха върху якето. От предния джоб на анцуга измъкна сгънатата найлонова торба, червило, спирала за мигли, шишенце с парфюм, сгъваема четка за коса и малка, черна чантичка с дълга дръжка от сребърен синджир. Постави всичко това върху капака на тоалетната.

Много внимателно свали горницето. Краят на правата ѝ черна рокля беше вдигнат и закачен под мишниците. Тя свали панталона до глезените си. Чорапите ѝ бяха здрави, коланът с жартиерите на място. Зелените копринени бикини със същия цвят като на сутиена бяха точно толкова привлекателни, както беше пожелала. Естествено, дебелите, къси чорапи и маратонките не подхождаха, но това скоро щеше да се поправи.

Тя освободи роклята и я пусна надолу. Беше с дълги до китките ръкави, но еластичността ѝ не скриваше извивките на тялото. Тя вдигна ръка към врата си. Перлената огърлица беше на място.

Свали маратонките и чорапите, измъкна крака от панталона, откачи обувките и ги обу. Сгънатите останки от екипажната униформа намериха място в дъното на торбата. Тя парфюмира врата, китките и

подмишниците си с „Есте Лодер“ от шишенцето, а после нанесе спиралата върху миглите, без да ползва огледало. Когато накрая въздъхна дълбоко, отключи кабината и излезе, носеше само торбата, чантичката и позата на елегантно нахалство.

Мина покрай двама едри моряци, които се бяха хванали за уринаторите, като че ли корабът е разклатен от силна буря. После пристъпи към най-близката мивка, пусна торбата и се наведе към огледалото, за да си сложи червило. Хареса изображението си. Беше като пеперуда, излязла от пашкула си. Бързо среса косата си. Видя в огледалото зяпналите я трима армейски офицери.

Мартина се усмихна, извърна се към тях и вдигна торбата.

— Както обикновено, господа, опашката в женската тоалетна е направо непоносима — весело съобщи тя.

Отдалечи се от мивката с достатъчно разклатена походка на пияна. В тази отдалечена част на кораба снабдителите подтичваха като разтревожен оръдеен екипаж при морска битка. Бързо разопаковаха доставените табли със сандвичи, чипс и сладкиши. Мартина скри торбата си в купчина разкъсани кашони.

Тя се вмъкна сред тълпата покрай дансинга. Двойки се отдалечаваха оттам със смях, други бързаха да се качат. Само за около минута тя забеляза поне още двадесетина блондинки с дълги черни рокли, но не се разтревожи от конкуренцията.

Мартина знаеше, че можеше и да се откаже от маскировката като служител на музея и просто да си намери покана за събитието. Едва ли някой я е проследил от сградата, където живееше в апартамент под наем и под фалшиво име. На идване смени на два пъти метрото към Ийст Сайд, после нае такси и слезе на един пуст ъгъл в онази част на Бауъри, където се намираха складовете за снабдяване на ресторанти. Там Ияд ѝ даде контейнера. Нищо наоколо не я беше разтревожило. Понякога работата ѝ я дразнеше заради параноичната предпазливост, но тя беше свикнала и я изпълняваше по навик. Също като репетицията на музикант преди концерт.

Все повече чувстваше неприятната връзка между себе си и експлозията в консулството, тъй като концепцията за съвпаденията не беше приемлива за нея. Във всичко това имаше някакъв неприятен шум, който се издигна до писък, когато видя снимката на Бенжамин Баум. Познаваше тази мелодия. По-късно щеше да започне и романсът.

А съобщението на Омар, прошепнато по време на кратката среща в претъпкан автобус, със сигурност оказа обратен на очаквания ефект. Как смеят той и господарите му да й казват как да провежда акция? „Леководолази и магнитни мини?“ Идиоти. Като професионалист тя би приела проста заповед да прекрати операцията, но реагира с неприязън към настояването за промяна на тактиката. „Аз съм хирург. Ако сте ме наели, мълчете, заспивайте и оставете на мен да режа.“ Искаше й се да го убие там, на място, но той беше само свръзка и тя предпочете изобщо да не му отговаря.

Стигна до първата маса с напитки и я заобиколи. Застана до бармана. Въпреки тълпата от мъжки ръце, протегнати просещо към него, той се извърна.

— Госпожо?

— „Столичная“, ако обичате — усмихна се Мартина. — С лед.

Тя взе напитката, вдигна я в мълчалив тост към морския лейтенант, който гледаше към гърдите й, и изпразни чашата, усещайки как ледът вътре пука. За тази вечер това щеше да е единственият алкохол, но сега й се пиеше и го изгълта бързо. Беше изненадана от нервността си. Като ученичка, поканена на танцова забава от Сади Хокинс. Знаеше как изглежда. Огледалото не лъже. Но думите на Муса я бяха накарали да се замисли дали ще може да го направи. Сутрешната им кавга подсили съмненията й.

— Няма нужда да го правиш, Лейла. — Той беше повишил глас, докато я наблюдаваше как събира „оборудването“ си.

— Трябва.

— Не по този начин.

— По кой начин тогава да го направя, Муса?

— Можем съвсем спокойно да откраднем.

— А, разбирам — смръщи се тя. — Четирима мъже се боричкат на улицата. Но това ще привлече внимание.

— Можем да го проследим. До някое пусто място.

— Представи си обаче, че в плановете му не фигурира подобно място. Ако се качи на такси и слезе пред хотел „Плаза“?

Логиката й го разяри, а желанието й да използва тялото си още повече.

— Тогава можем да го примамим — унило предложи Муса, без да съзнава, че така попада точно в мрежата на замисъла й.

— Точно това имам предвид и аз, Муса.

— Но не по *този* начин!

— Защо не? Ще бъде военен, а *твоят* начин може да предизвика сбиване. Тогава ще разполагаме с измачкана и окървавена униформа.

— *Шармута* — изсъска той и се извърна ядосан.

— Какво каза? — Но със сигурност беше чула арабската дума за „курва“.

— Така постъпват блудниците! — Лицето му се изчерви като на ядосано дете, когато ѝ се развика.

Мартина го изгледа. Смрази го с поглед, докато той се извърна и се тръшна върху един стол. В Ливан тя подлагаше мъжете на бой с пръчки за подобно неподчинение. Докато се научат, че тя не е от същото тесто като техните майки и сестри от селата. Никой от „Яд Аллах“ никога не беше я предизвиквал по този начин, но Муса не беше просто един от войниците или обикновен подчинен. Той беше роднина, връзка, която според мюсюлманството не може да се скъса толкова просто.

Мартина беше женена за Хюсейн Хауатмех, по-големия брат на Муса. Естествено, съвместният им живот беше кратък. Нямаше кой знае каква сватба, нямаше булчинска рокля и воал, изчервени шаферки, сватбена музика или черква. Нямаше лимузина, която да отведе двойката на някой слънчев остров за меден месец и мечти за бъдещето. Беше ритуал, извършен заради уважението, публично обещание пред Бога. Защото Мартина и Хюсейн се желаеха, но не можеха да нарушат моралните закони на религията си. Така че булката носеше булото и галабията на Бекаа, а младоженецът — камуфлажна униформа. Мюезинът пееше от минарето, докато моллата ги благослови под слънцето, което блестеше ярко по метала, тъй като гостите носеха калашници вместо цветя.

Вероятно дори и съпруг на „черната вдовица“ не е бил по-прокълнат, защото, когато Хюсейн срещна Мартина, надгробният му камък вече беше готов. В лагера „Марвдашт“ до Техеран беше завършено обучението и заклеването му като един от „исаргараните“ — мъченици за правата вяра. В „Асайда Зайнаб“ до Дамаск бяха усъвършенствали уменията му на шофьор. На Мартина остана да довърши процеса, да изпрати хората си в тила на израелските позиции до Мардж Аюн, да изберат превозно средство, съвпадащо с онези,

които войниците обикновено пускат да минат без проверка. После внимателно да проектира и да смеси композицията от хексоген и пентаеритритолов тетранитрат, както и да конструира детонатор с двойно подсигуряване, който трябва да бъде активиран от ръката на Хюсейн, но също така да може да бъде взривен и дистанционно по радиото, ако ръката на мъченика трепне и му изневери.

Чак по-късно тя осъзна, че мисията е била изпитание. Не за верността и смелостта на Хюсейн, а за нея. И скоро след като експлозията изтри него и дванадесет израелци от лицето на земята, тя с горчивина разбра, че и той е бил подложен на изпитание. Заповядали са му да се ожени и да спи с тази чужденка, като по този начин са поставили на изпитание характерите и на двамата. Не че имаше някакво значение, защото желанието му към плътта на Мартина не би могло да му бъде инжектирано от някой севернокорейски психолог. А и тя също беше изненадана от страстта си към него и мъката, която последва смъртта му. В Ливан тя се беше преродила и с тази промяна дойде младежката страст, неподправеното желание, което замъглява младите глави и никога не може да бъде изпитано към следващите любовници. И между деня, когато Хюсейн за пръв път слезе от прашния джип в лагера, и залезът, само четири месеца по-късно, когато той си тръгна почти по същия начин, Мартина се бореше с надеждата, че той може да избяга. Да ѝ остави бележка с молба да му прости малодушието, с признание за любов, по-силна от тази към Аллах, с обещание за среща на някое далечно място след година.

Но вместо това той се самоуби, както беше планирано. Доста ужасно изпитание за една младоженка.

Събитието разтърси и Муса Хауатмех. Разбуди го от покорното подчинение на Хизбула и докато пред хората той празнуваше до Мартина, насаме и двамата тайно скърбяха. Решиха никога повече да не позволяват да бъдат манипулирани от невидими ръце. Отведоха верните си хора първо към анклавите на юг, където участваха в боеве по свое желание, а после изобщо извън Ливан. Но Муса не можеше да се освободи от веригите на собствената си култура. Според исляма сега той носеше отговорност за Мартина, вдовицата на Хюсейн.

Мартина знаеше, че ако бяха продължили да живеят в Близкия изток, щеше да е длъжна да се омъжи за Муса. Но тъй като тя нямаше подобни намерения, той се чувстваше още по-объркан. Дали я обича?

Може би не, но със сигурност обича паметта за Хюсейн и мисълта, че Мартина ще легне с друг мъж дори и заради каузата, беше непоносима...

Тя погледна към дъното на чашата си, откъдето последните капки „Столичная“ се изцедиха в гърлото ѝ. Треперенето в стомаха ѝ подсказа, че рискува нещо много по-голямо от собственото си самочувствие. Защото като настоя за този начин на действие, сега трябваше да докаже, че той е правилен от оперативна гледна точка. И след като най-важният етап от мисията трябваше да започне скоро, би било опасно да застане пред хората си с празни ръце.

Бяха минали няколко години, откакто ѝ се беше случвало да съблазни непознат. Фигурата ѝ беше в идеална форма, лицето скриваше възрастта, а в гърлото си чувстваше неприятен вкус. И също като пенсиониран снайперист се чудеше дали все още може да улучи целта.

„Успокой се — заповяда си тя. — Тук е пълно с глупаци. Действай спокойно.“

Оркестърът засвири виенски валс и внезапно тя се усети, че вдига глава към лицето на един висок, елегантен мъж, който ѝ предлага ръката си.

— Мога ли да ви поканя, госпожо?

Той физически не беше подходящ за целта ѝ. Много по-едър от Муса. Русата му коса беше започнала да посивява и униформата му беше черна. На инженерния корпус към армията. Но беше подходящ за загарване.

— Можете. — Тя остави чашата си и го хвана под ръка.

Висшите офицери бяха заели дансинга, защото по-нисшите вероятно не бяха научени да танцуват под музиката на Щраус. Партньорът на Мартина обхвана с една ръка гърба ѝ, със свободната хвана дланта ѝ и започна да я върти. Беше строен, грациозен и бърз. Погледът му беше насочен към някаква далечна точка, докато се въртяха под ритъма на валса. Той се движеше мълчаливо като войник от друго поколение. Помещението се превърна в калейдоскоп и притисната към прусашката поза, черния костюм и блестящите копчета, Мартина отново танцуваше с баща си...

За разлика от много други забравени любовници от миналото ѝ, убити командири и даже Хюсейн, тя не беше забравила неговото лице.

Макар че е била само на пет години по времето, когато той се самоуби, образът му беше запечатан в паметта ѝ. Тя си спомняше как краката ѝ се пързалиха върху лъснатите му кафяви обувки, как брадичката ѝ се беше забила в корема му и тя гледаше нагоре с фалшива строгост. А татко се правеше на неин принц, изпънал гордо брада с блеснали под полилея очила, усмихнати очи и толкова красива и гъста коса, като козината на остарял ракун. Но те никога не бяха танцували като сега и тя още тъгуваше, че той не доживя да я види пораснала, за да се гордее с нея.

Сега знаеше за него много повече, защото когато порасна, започна да събира всички подробности за живота му. Естествено майка ѝ беше останала жива, но по онова време алкохолизмът на Катарина Клумп беше замъглил паметта ѝ и тя объркваше Мартина с противоречиви спомени. Явно съпругата на германския офицер е живяла в благословено незнание и не е задавала много въпроси по отношение кариерата на мъжа си.

Истината, доколкото тя се разкри, беше обикновената история на един учен, който би станал световноизвестен със своя ум и постижения, ако знамето, което се развяваше пред министерството му беше не със свастика, а със звезди и райета. Доктор Ото Клумп заемаше престижно място като професор по физика в Берлин, когато германската политика бе обхваната от духа на националсоциализма и предложи на талантливите учени да избират: безграничните възможности за изследвания, свързани с военната машина, или академична забрава. Макар униформите и чиновете да не можеха да му направят впечатление, докторът беше роб на собственото си научно любопитство. А кой би отхвърлил подобно предложение — да замени старите маси и бунзенови горелки с екип от петдесет изследователи? Така той започна да работи като един от вундеркиндите на Алберт Шпеер. Отчиташе се директно пред Карл Зауер, шефа на техническото управление в Министерството на войната.

Министерството беше рай за физика, където, насърчавано от желанието на Адолф Хитлер за създаване на тайни оръжейни системи, плодотворното въображение създаваше дистанционно насочвани ракети и умни торпеда. Клумп и колегите му чертаеха проекти, конструираха модели, ругаеха несполуките и скачаха от радост, когато и най-невероятните им фантазии *наистина летяха*. Междувременно те

оставаха предпазливо незапознати с Нордхаузен, където успехите им биваха осъществявани от хиляди умиращи работници-роботи. Беше време на блестящи постижения, спъвани само от липсата на все още неродените компютри и микрочипове и с напредването на съюзническите войски.

И внезапно един ден доктор Ото Клумп се превърна от любимец на фюрера в преследван. Американското армейско контраразузнаване прочистваше изгорената германска земя като ангел на отмъщението и архитектите на нацистката военна машина един по един бяха хващани и подложени на разпити, съд, затвор и екзекуция. Но Ото Клумп нямаше да стане беглец. Затова той изпрати Катарина при сестра ѝ в Бавария, а сам зачака да дойдат младите, униформени американци.

Той прекара почти година в Шене, дворец близо до Версай, превърнат в затвор от американската армия. Много от германските учени минаха през това централно чистилище, където следователите на Съюзниците измъкнаха знанията, които биха могли да им помогнат в неизбежния конфликт със Съветския съюз. Пълното сътрудничество можеше да спечели място в Сенчестия проект, тайна програма, създадена с цел да се отведат важните учени и семействата им в Америка, където да работят анонимно в американската отбранителна индустрия. Алтернативата беше място върху скамейката на обвиняем в Нюрнбергския процес. Когато дойде неговият ред, докторът изигра ролята си и начерта всичките си проекти до последната линия.

Но наградата така и не се материализира. Президентът Труман, който вече беше разрешил на хиляди бивши нацисти убежище върху американска земя, реши да затвори вратата. Клумп беше освободен и информиран, че разполага с две седмици, за да напусне Европа (защото американците не желаеха руснаците да вербуват онези, на които самите те са отказали). Дадох му името на човек в тайна организация за бежанци, която да му помогне да стигне до Аржентина. Подсказаха му ясно, че не бива да се приближава на по-малко от това разстояние до Съединените щати.

Друг човек сигурно би се разочаровал, но Клумп се почувства щастлив. Беше жив и свободен. Взе със себе си Катарина и скоро те се превърнаха в стълб на все по-нарастващата германска общност в Буенос Айрес. Правителството на Хуан Перон симпатизираше на бежанците, а оръжейната му индустрия жадуваше за таланти. Първото

и единствено дете на преуспяващото семейство, Клумп се роди през 1955 година.

Съюзниците се отнесоха с Ото и преселените му сънародници с такава симпатия, че те направо забравиха за другите си, по-строги съдници. Евреите. Но израелците, след като закърпиха раните от холокоста и се пребориха със съседите си, не ги забравиха. Ото Клумп беше учен на първо, последно и всякакво място. Той гледаше на антисемитизма като на неприятен лост, с който нацистите са си помогнали да вземат и да задържат властта. Но когато израелците започнаха лова си и Адолф Айхман изчезна, за да се появи зад стъклената кабина в йерусалимския съд, Клумп разбра, че светът няма да предложи повече спасителни организации. Приятелите му забягнаха, изгуби работата си, оптимизмът му пропадна и той намери окончателното решение в куршума.

Усмехнатото дете, което беше наричал „моята малка принцеса“, остана само, ако не се счита безпомощната майка с разбито сърце...

— Водите ме.

Мартина погледна нагоре, осъзнавайки, че нейният партньор е спрял да танцува и ѝ се усмихва.

— Не че имам нещо против, мадам. Но ще трябва да постигнем споразумение.

— О, извинете. — Тя вдигна длан към устните си и престорено се изкикоти като гимназистка. — Музиката ме омая, а краката ме предадоха. — Тя покорно подаде ръка. — Моля.

— Французойка ли сте? — попита офицерът, когато започна отново бавно да я върти.

— Да — отвърна тя. — И понякога държанието ми е такова.

Той се засмя и затанцува вихрено, а Мартина се съсредоточи в танца. Не беше довършила спомените си, но завърши мислите за баща си така, както го правеше почти винаги. С молба за прошка.

Дълги години, докато беше в нелегалност като член на ултраекстремистката германска групировка, тя го беше отхвърляла и се беше отказвала от него. Другарките я бяха убедили, че нацистка Германия е била управлявана от мъже с расистки разбирания, напълно противоположни на нейните възгледи за глобална свобода. Но със зрелостта тя достигна до убеждението, че всички ефективни политически движения съдържат все същата група от образи. Малко от

лидерите са идеалисти, а повечето от простите бойци са чисти хора, повярвали, че убийствата са естественото развитие на нещата. А нейният татко не е бил нито от едните, нито от другите. Просто професор, един добър човек, който я е обичал и е бил изплашен до смърт...

В другия край на дансинга тя внезапно зърна обекта на търсенето си. Един морски офицер в парадна униформа: двуреден черен кител с блестящи копчета, редици от орденски знаци и златни ленти на ръкавите. Кожата му беше възмургава, косата къса и блестяща. Не беше много висок и триъгълният му гръб бе скован, докато танцуваше с бърлива, явно досадна brunетка и като че се молеше валсът да свърши и да засвирят диско. Не беше като близък на Муса, но лесно можеше да бъде сбъркан.

Когато партньорът на Мартина я завъртя отново, тя попадна в полезрението на морския офицер и се втренчи упорито, докато той не погледна към нея. Тя му се усмихна с разбиране и в отговор той леко се изчерви, отвърна на усмивката ѝ и извъртя очи към тавана.

Двойките се разминаха, но когато погледна през рамо към моряка, Мартина видя, че той продължава да я следи. Сега вече тя мечтаеше валсът да свърши, за да може новооткритата ѝ любов да се отърве от партньорката си. После се успокои. Знаеше, че той няма къде да иде, особено след като беше използвала точно *тази* усмивка.

Море от униформи, сред което тя усещаше някакво странно удоволствие, вероятно като спомен от аржентинските вечеринки в детството ѝ. Част от нея ги обожаваше заради глупавите им заблуди, детинските игри на слава. Всички военни са надути. Самочувствието се вижда отдалеч, като орден върху гърдите им.

С изключение на Бенжамин Баум.

Свиня, която се представя за вярно, чистокръвно куче. Лешояд, маскиран под добротата на гълъб. Подлец, принадлежащ към онази каста военни шпиони, които се стремят към чин и власт също както бойните командири, но не рискуват драгоценната си кожа в битка. Лъжец, който е оставил униформата си в някой гардероб в Йерусалим, а вместо нея е облякъл костюма на баща, приятел или любовник, убедил сам себе си, че Господ му е дал правото да мами в името на мисията.

Отровна змия, която няма достойнството да се покаже явно.

Десет години бяха изминали, откакто кучетата я бяха повалили в Бад Райхенхал. Но на Мартина ѝ трябваше по-малко време, за да подреди мозайката и да разбере, че епизодът, който едва не завърши със смъртта ѝ, още от самото начало е бил гаден заговор от страна на Ханс-Дитер Шмид, Хюго Клайн или Бенжамин Баум, все един и същ човек от израелското военно разузнаване.

Тя не случайно беше изпратена от германското Министерство на правосъдието в „Прьойнгесхайм три“, женския сектор на затвора към съдебния комплекс във Франкфурт. Беше необичаен избор за терористка, чиято глава е оценена на 50 000 марки. Не някакъв далечен, изолиран затвор, а само ограден с високи стени блок в северните покрайнини на града. Там, в женската част, успокоена от фалшивия естетичен декор, розовите стени и памучни перденца, тя не случайно за пръв път чу името си, носено по вятъра през решетките. Мъжете престъпници, заключени зад масивните стени на „Прьойнгесхайм две“ блъскаха по стените, докато скандираха непрекъснато: Мартина Урсула Клумп, Мартина Урсула Клумп, Мааартина Урсууула Клууумп. Дали са прочели за затварянето ѝ във вестниците? Могли ли са да разберат къде се намира от радиото или телевизията?

Не. По никакъв начин. Това беше част от заговора на Баум. Затворническите власти се разтревожиха, че ФЧА може да се опита да я освободи. Затова се наложи да я преместят по-близо до неговия капан.

А чия беше идеята да я закарат в „Брухсал“? Онази огромна тухлена крепост с масивни стени и средновековни кули за въоръжени с картечници пазачи? Казаха, че било заради сигурността ѝ, когато тя надникна от затворническата кола, возеща само нея, на влизане в двора на сградата, която едва не се превърна в неин гроб. Наистина ли е била толкова наивна? Или и тогава, както преди, въпреки жестокостта и смелостта си се е поддала на фалшивата доброта на мъжа, представляващ поколението на липсващия ѝ баща? Баум беше организиран това крайно унижение. Да я затворят в затвор за мъже — убийци и изнасилвачи. Да я лишат от достойнство, да я заключат в килията ѝ. Да не може дори да се храни в обща столова или да спортува, пък било то и в компанията на каймака на германските престъпнички.

А после — наградата. Сделката. Върховното унижение. Майор Бенжамин Баум, пристигнал да я измъкне като спасител. „Няма да пострадаш — беше казал той. — Всичко е уредено — уверяваше я. — Ескортът ти ще бъде повален с един удар, хеликоптерът ще те отнесе над северната стена и ти няма и да докоснеш земята. Само след двадесет секунди ще бъдеш в него и ще си изчезнала.“ Даже сподели с нея страхотната тайна на онова място. Че дори охраната да се съблазни да открие огън, никога няма да посмее поради близостта на детската болница, намираща се само на петдесет метра отвъд онази стена. Та Господ да им е на помощ, ако предизвикат катастрофа на хеликоптера.

Тогава тя не му повярва напълно и би трябвало да се довери на собствения си цинизъм. Но се намираще дълбоко в крепостта в килията на изолатора и се довери на топлата, немска реч на Баум, неговите разкази за децата, мюнхенските му вицове, клетвата му, че ако му повярва още веднъж и сподели с него някои неща от близкото минало, ще бъде свободна да започне живота си отново.

Само ако му се довери...

А после тя тичаше по плаца, студеният вятър от въртящите се перки биеше в лицето ѝ. Затича с нови сили, когато зърна надвесения от охранителната кула силует, видя стрелящата картечница и усети как металното чудовище я вдига нагоре. Докато викаше името му и ругаеше бързината му, тя някак си успя да се изкатери и да увисне върху плаза на хеликоптера. Кръвта течеше по краката ѝ, но бягството успя.

„Има детска болница“ — беше казал той. На Баум ли му пука за децата? Той не се интересува от нищо извън собствената си цел. Баум ли познава болката? Искаше ѝ се той да усети раните на собствената си измама. Баум ли беше казал „доверие“? Мечтаеше да може да жигоса тази дума върху гърдите му. Предател.

Ако ѝ се отдаде възможност, тя ще го научи какво значи любов. И загуба...

Партньорът на Мартина ѝ се покланяше. Валсът най-после беше свършил и тя отвърна на жеста му с усмивка и лек дамски поклон.

— Едно питие? — предложи той.

— Дамската тоалетна — извинително му се усмихна тя и се отдалечи.

Тръгна към кърмата, но почти веднага зави обратно и започна да се движи по края на дансинга. Намери го застанал до една от масите на бара, отпиващ яркочервено питие. Краката му в лъснати кожени обувки бяха леко разкрячени, а тъмните му очи оглеждаха дансинга. Лесно можеше да си го представи застанал върху мостика на кораб. Тя приглади роклята си и разкърши рамене. Изхвърли от ума си всякакви други мисли освен желанието, което трябваше да изпитва към този непознат морски офицер. Престори се, че минава случайно край него, спря в обсега на погледа му, усмихна се и махна с ръка към офицерската фуражка, стисната под мишницата му.

— Тръгваме ли си вече?

Офицерът погледна към шапката си, а после отново към нея.

— Ние ли, госпожо?

Мартина се засмя гърлено.

— По европейски. Исках да кажа „вие“.

Той ѝ върна усмивката. Много бели зъби.

— Ами ние мислим, че не сме от добрите танцьори и сме настъпили достатъчно пръсти за една вечер.

— Така ли? — разочаровано се намръщи Мартина. — Аз пък мислех, че танцувахте много добре с дамата си. — Тя нарочно явно погледна към лявата му ръка. — Вашата...

— Непозната — каза офицерът и разбрал, че тя има сериозни намерения, я погледна в очите.

Тя задържа погледа му за миг, после отново се усмихна.

— Това ми звучи добре.

Той сведе поглед към чашата си, приближи с една широка крачка към бара и поръча „Блъди Мери“ с капитански тон, като че ли заповядва „ляво на борд“.

Барманът го обслужи веднага, за да се отърве, а той предложи студената напитка на Мартина. Тя я пое с лявата ръка и му протегна дясната.

— Сандра Ръсел — каза, когато усети ръкостискането на силната и загрубяла от морската служба ръка.

— Рик Делгадо.

— Весели празници. — Чукна чашата си в неговата и двамата отпиха. — Хубаво е. — Тя облиза доматиения сок от горната си устна. — Какъв чин имате?

— Лейтенант.

— Извинете ме. Не съм наясно с военните чинове.

— Значи сте цивилна. — Той я хвана за лакътя и двамата се отдалечиха от тълпата пред бара.

— Признавам си.

— И не сте от Щатите.

— Че тогава какво правя тук? — Тя въздъхна, като че победена от досетливостта му. — Добре, признавам. Баща ми е англичанин, а майка ми французойка. Работя за аташето на френското консулство и той настоя да взема поканата и да очаровам някои от американските му колеги.

— И как се справяте?

— Краката ме болят! — Не я боляха, но Мартина се наведе като скиор, свали обувките с токчета и ги вдигна като отровни влечуги. — Аххх...

Гласът на ръководителя на оркестъра отекна от тонколониите.

— Приятели. Тук сме около хиляда души, затова съм сигурен, че има поне трима рожденици. — Един сервитър се плъзва върху ролкови кънки на дансинга, вдигнал над главата си бяла торта със запалени свещички. — Момчетата и момичетата, които са рожденици, моля на дансинга! — извика ръководителят на оркестъра, докато тълпата викаше и ръкопляскаше. Музикантите засвириха силно песента на „Бийтълс“ за поздрав и няколко от гостите бяха избутани върху дансинга от партньорите си. Останалите ги поздравиха с викове.

Мартина хвана Делгадо за лакътя.

— Можем ли да пропуснем това? — попита тя, като че ли той я държи насила цялата вечер.

— Разбира се.

Те тръгнаха към носа, като отпиваха от чашите си. Минаха през една част от хангара, представляваща лабиринт от експонати. Откъм дълги стъклени витрини блестяха големи модели на кораби, по стените висяха увеличени снимки на морски битки. Един плакат от началото на четиридесетте години показваше мускулест металург с вдигнат юмрук. „Да отмъстим за 7 декември!“^[1] — гласеше надписът.

— Все пак има и справедливи войни — подхвърли Мартина, докато гледаше цветния плакат.

— Хммм — иронично се усмихна Делгадо.

— Дядо ми беше от Съпротивата — натърти тя. — Бил е убит близо до Париж през 1944 година.

— Така ли? — спря се лейтенантът с уважение. — Онази е била справедлива война.

— Ами в Залива?

— В някои отношения.

— Ти беше ли там?

— С разрушител.

Тя го повлече напред. Гледаше надолу и влачеше крака по дебелия килим, сякаш да облекчи болката в краката си.

— Научила съм се да не задавам много въпроси на военни. Тайните им ги правят... Как да го кажа? Нервни.

— Аз нямам много тайни.

— Ще видим. — Тя леко го стисна за ръката и отпи от чашата си, без да го поглежда. Внимаваше да не показва, че обещава твърде отрано прекалено много.

Пристигнаха в предния сектор на хангарната палуба. По-голямата площ тук беше заета от два идеално запазени самолета. Един бомбардировач „Къртис“ и един „Груман Хелкат“. Под високите крила на втория се виждаха ракети, а в сянката отдолу един морски сержант прегръщаше тънката талия на облечена в червено девойка, която изучаваше с езика си всичките му зъби.

Делгадо опита да се отдалечи, но Мартина го задържа със здравата хватка на воайор. Те гледаха дълго, а после тя се вдигна на пръсти и допря устни до ухото му.

— Това ли означава „да се целуваш под опашката на ракета“? — прошепна тя. Делгадо се разсмя толкова силно, че тя трябваше да се отдръпне. Когато се върнаха към дансинга, където оркестърът изпълняваше „Лунна серенада“, те продължаваха да се смеят.

— Е, това ми е по-лесно — каза той, докато гледаха танцуващите.

— Един танц — каза Мартина. — После ще те пусна да си ходиш.

— Аз не бързам.

— Но може би аз ще бързам — намекна тя за опиянението, каквото не изпитваше, защото само бе допирала чашата до устните си и не беше пила почти нищо.

Те оставиха чашите си върху един стол. Тя го хвана за ръката и го поведе към дансинга. Обърна се към него и все още с обувките в ръка, обви ръце около раменете му и го погледна в очите. Сега и двамата не се усмихваха, а Делгадо я прегърна през кръста и затанцуваха.

Светлините над дансинга помръкнаха и носталгичната балада на Бени Гудман получи акомпанимента на лекото потропване с токчета, шума на роклите и шепота на танцуващата тълпа. Мартина допря буза към гърдите на Делгадо и топлия ѝ дъх се издигна към врата му. Тя притисна гърдите си в неговите и се усмихна вътрешно. Почувства ерекцията му до корема си. Тялото му се стегна и той притеснено опита да се отдръпне, но тя бавно спусна ръка, плъзна я около кръста му и го притисна към себе си, докато чу тежкото му дишане.

— Къде трябва да се явиш? — прошепна тя.

— Никъде — отвърна той прегракнало. — В отпуска съм до понеделник.

— Значи няма да липсваш на никого, лейтенант Делгадо?

— Не. — Разбирайки, че бързо ще стигнат до квартирата, той добави: — Обаче аз съм отседнал в общежитието на военноморските сили в Бруклин. ОО.

— Какво ооо?

— Общежитието за офицери.

— Имаш ли съквартирант?

— Да.

— Аз пък нямам.

— Къде живееш, Сандра?

— Доста наблизко.

Те танцуваха мълчаливо известно време. Мартина притисна другата си ръка към широкия му гръб и го задържа до себе си. Ентусиазмът му не спадна. Гласът ѝ обаче стана сериозен.

— Но трябва да ми кажеш две неща, лейтенанте.

— Говори.

— Знаеш ли как да се справиш с колан за жартиери?

— Боже! — Той едва не се задави от намека. — Мисля, че мога да се справя.

— И още един въпрос. — Тя вдигна лицето си и постави пръст върху бузата му. — Практикуваш ли безопасен секс?

— Да — отговори той, а очите му блестяха като на измъчено животно.

— Добре — каза Мартина. — Аз също. — Тя дръпна главата му надолу и тъкмо преди да притисне устни към неговите, прошепна: — Никакво чукане, докато не стигнем.

Пътуването с таксито беше замъглено сред объркани коси, пръсти и езици. Мартина почти не изпускаше устните му. Смучеше го така, че Делгадо май се зачуди кой от двамата е морякът, зажаднял за секс. Той притискаше гърдите ѝ през роклята, а когато тя се натисна силно в него, ръката му се спусна към коляното, където повдигна роклята, а после се насочи по бедрото върху екзотичните жартиери, които му беше обещала, към коприната, вече влажна от възбудата ѝ пред близката победа. Шофьорът, който беше возил стотици подобни двойки, не отделяше поглед от улицата пред себе си и каза само „Наблизо сме, приятелчета“, когато зави към източната част на Шестдесет и втора улица. Надяваше се да избегне гадната работа по почистването на сперма от задната си седалка. В този момент Мартина плъзна ръка под панталона на Делгадо и с една дълга, страстна въздишка го стисна, знаейки добре, че в такова възбудено състояние мъжът едва ли забелязва заобикалящата го среда.

После бяха вече в леглото на скромното студио на Сандра Ръсел. Униформата лежеше върху един фотьойл като спукан балон, коланът и сутиенът на Мартина се търкаляха върху обувките и шапката му на пода.

Когато видя мускулестото му тяло, тя веднага реши да му се наслади. Разполагаше с времето си. Седна върху ръба на леглото и го притисна към себе си, докато сваляше роклята си. После се излегна и го накара да извърши останалото. Той я съблече трескаво, а после я облада. Тя се изненада, че свърши още преди него. Испита към него обич, каквато изпитва ловецът, преследващ птица, кацнала на мушката му.

След като и той свърши с мъчителен вик, предизвикан от питиетата и страстния акт, тя го бутна да легне по гръб и бързо го доведе отново до възбуда.

Сега той беше обхванал талията ѝ, изненадан от удоволствие, докато тя го яздеше. Тя се издигаше и спускаше, пръстите ѝ се забиваха в мускулите на гърдите му все по-бързо, макар сега тя да не

беше задоволена. Но Делгадо не можа да различи преструвката, докато се радваше на късмета си и гледаше устните ѝ, които изпускаха тихи възклицания, които се усилиха, докато накрая тя извика:

— *Сега! Сега! Сега!*

Вратата на апартамента внезапно се отвори само на два метра от леглото и влязоха трима маскирани с качулки мъже. Господ знае какво си е помислил Делгадо, когато първият отхвърли Мартина върху пода с един шамар. После мълчаливо го удариха по главата с щанга и той изпадна в безсъзнание.

Овързаха го със здрава лепенка. Залепиха устата му, овързаха ръцете и краката му. После му поставиха две инжекции с натриев пентотал, дозата на които беше близка до смъртоносната, и сложиха тежкото му тяло в найлонова торба, като оставиха ципа отворен, за да влиза въздух, а след това го заключиха в гардероба, който беше изненадващо празен за апартамент на красива жена.

Нямаше какво толкова да се прибира, защото шкафовете на Сандра съдържаха само прах, а всичко останало беше евтини завивки. Те сгънаха униформата на Делгадо, взеха обувките му и затаиха дъх, докато проверяваха портфейла му. Оказа се съкровищница с пропуски на американския флот.

Накрая тримата мъже свалиха качулките си. Муса застана в центъра на стаята и изтри с вълнената качулка изпотеното си лице. Още дишаше тежко и приглади къдравата си влажна коса с пръсти. Изгледа доволно Мартина с нахална усмивка на по-висш от нея. Да, нейният начин сполучи, но тя също така доказа пред него, че когато я беше нарекъл курва, не е сбъркал.

Наметнала син, копринен пеньоар, тя беше скръстила ръце пред гърдите си. Бузата още я болеше на мястото, където я одра часовникът на Муса, но не това я ядоса.

Беше изражението му и това на другите двама мъже, които сега я гледаха тъпо ухилени, тъй като бяха видели командира си в положение, което никой боец не би трябвало да вижда.

Разполагаше само със секунда, за да възстанови контрола си. После всичко щеше да е загубено, вероятно завинаги. Мартина пристъпи към Муса, вдигна дясната си ръка и го зашлеви с такава сила, че го хвърли върху леглото.

Той се надигна на лакти, после докосна лицето си и я погледна с изненада и неразбиране.

— Не желая да изпитваш чак толкова голямо удоволствие, когато си вършиш работата — каза тя.

---

[1] 7 декември 1941 година — нападението над Пърл Харбър. — Б.пр. ↑

7.

ПОЛИЦЕЙСКОТО УПРАВЛЕНИЕ НА НЮ ЙОРК

Участъкът, обслужващ Център-север, заемаше повечето от втория етаж на бившето кметство в западната част на Четиридесет и четвърта улица. Онези от служителите му, които си представяха кариерата си сред историческата архитектура в старата част на Ню Йорк, трудно успяваха да се справят с първоначалното разочарование. Никое филмово студио никога не изпрати тук свои представители, нито пък телевизионни екипи идваха с прожекторите си, за да снимат някое полицейско шоу. Стаите бяха прекалено претъпкани, за да може да влезе човек с камера и дори никой от манхатънските фотографи не беше снимал ченгетата. Помещенията приличаха по-скоро на градска гимназия, превърната в поправителен дом.

Никъде нямаше и парче резбовано дърво, не се виждаха тежки балюстради. Не се чуваше скърцането на паркет, таваните не бяха високи като в катедрала, нито пък прозорците с арки, през които слънчевите лъчи да осветяват облаците цигарен дим. Полицейската зала представляваше дълъг правоъгълник, покрит с линолеум, с боядисани тухлени стени, тесни прозорци с железни рамки и редици метални бюра със столове, подредени с въображението на денонощна служба за недвижими имоти. Всички настолни лампи бяха с еднакви ръждясали стойки и флуоресцентна светлина, и създаваха уют, колкото в зъболекарски кабинет.

Основното обзавеждане беше хартия. В огромни количества. Бели и цветни правоъгълници, залепени по стените, купчини, плъзнали се по стъклата, покриващи някои бюра, папки, препълнили телени кошници, розови и сини копия на подадени оплаквания, търкалящи си напред-назад из мъркащите машини за подреждане на екземплярите. Никаква снимка, цветна картичка или дори класическият плакат на полицаи с дете не украсяваха някое кътче за отмора на очите. Нямаше нищо, което да не е свързано с работата. Това беше по заповед на лейтенанта, която искаше да подчертае, че нежните черти на пола й нямат нищо общо със службата.

Общото помещение на участъка беше унило до степен на демотивация според мнението на психолога, изпратен служебно да оглежда участъците. Мястото едва ли можеше да се различи от всяка друга градска бюрократична инстанция, ако не бяха показващите се понякога пистолети от коланите на служителите и високата три метра килия за временно задържане, изработена от железни решетки. Но така или иначе вътрешното оформление зависеше от мнението на лейтенанта на управлението, изпълняващ ролята на крал в участъка си. Или в този случай, кралица.

Едно ченге, облечено в зимната си униформа, с палка, белезници и кобур се изкачи по стълбите, тропайки като рицар без кон. Тя мина покрай двете негърки, които печатаха докладите при входа на помещението, зави надясно и почука срамежливо на вратата, върху гравираната табела, на която беше изписано само „сержант“.

— Влез — чу се през матовото стъкло.

С изключение на кабинета на лейтенанта в североизточния ъгъл на помещението, стаичката на детектив Майкъл О’Донован беше единственото отделено място на етаж. Тя едва ли можеше да се нарече кабинет, тъй като в нея се събираха само бюрото му, една закачалка, лавица за книги и метален шкаф за документи. Освен това оставаше място за един стол „за гости“. Имаше вътрешен прозорец, гледащ към общото помещение, но той беше покрит със снимки на търсени престъпници и полицейски рисунки по описание, залепени по стъклото отвън. Под прозореца върху тясна лавица имаше два компютърни терминала и ако на вратата не висеше табелката „не ме безпокойте“, взета от хотел „Шератон“, жените от администрацията често влизаха, за да напечатат документ или да потърсят по мрежата пръстови отпечатъци. Зад главата на О’Донован имаше две коркови дъски, пълни с бележки и съобщения. Два листа, напечатани на принтер, служеха като табели. На едната беше името на сержант О’Донован, а на другата на сержант Рамос, с когото работеха заедно. Листовете служеха за напомняне, че тук нищо не е вечно и сигурността на службата ти зависи от изпълнението на работата.

— Имате телефонно съобщение, сержант — каза му униформената.

О’Донован четеше синкавия бюлетин за неразкритите убийства. Той взе подадения лист, без да вдигне поглед.

— Благодаря.

Униформената полицайка се обърна към вратата.

— Полицай — каза О'Донован.

— Да?

— Остави я отворена. — Той ѝ се усмихна. — И да не настинеш.

Тя се изчерви и си тръгна с наведена глава.

О'Донован облиза устни. Чудеше се защо всички жени полицайки в центъра приличат на дребни джуджета, докато онези в главното полицейско управление имаха вид на кинозвезди. После престана да се чуди. Знаеше защо.

Прочете четливо написаното съобщение и се намръщи.

— Страхотно — промърмори под нос. После смачка листа и го хвърли в кошчето. — Как можах да се набутам така? — Той остави бюлетина върху бюрото, преплете пръсти на тила на русата си глава и се изпъна назад, докато гръбнакът му изпука. Вдигна глава към ниския таван и въздъхна дълбоко на няколко пъти.

Майкъл О'Донован имаше толкова много работа, че вече му се повръщаше. Отговаряше като сержант за работата на участъка Център-север, което означаваше, че ръководи всичко, макар лейтенантът да беше титуляр. Но както във войската, и тук заместниците вършеха цялата работа. О'Донован отговаряше за назначенията на детективите по делата, той надзираше напредъка на разследванията, разпределяше радиоколите и оборудването, проверяваше дали документите са издадени навреме и поддържаше връзка с останалите сектори на управлението, които може да потрябват по време на следствието. На О'Донован му се струваше, че от 2 500 случая годишно все по-малко вече се разрешават лесно и се приключват бързо, за да бъдат изпратени в съда. С увеличаването на тежките престъпления и прилива на евтино огнестрелно оръжие в ръцете на все по-млади и диви социопати, кражбите и убийствата вървяха към категорията на „мистериите“ — прекалено много неразкрити и висящи дела, заради които човек като О'Донован изпитваше отговорност и срам. Искаше да се справя добре, което нямаше нищо общо с придобиването на по-висок чин или слава. За О'Донован да се справя добре означаваше да изпълни задачата си.

Той се беше уволнил от армията през 1980 година като недоволен двадесет и три годишен младеж. С право беше очаквал да направи

кариера като военен и да бъде такъв през целия си живот. Но се върна в родния Ню Йорк, защити бакалавърска степен в „Джон Джей“, след това веднага постъпи в Академията и я завърши след шест месеца с почти пълен отличен. Следваха две години в униформа, още една година цивилен в отдела за автокражби, след което му дадоха златна значка и чин патрулен полицаи. О’Донован се издигаше към върха. Щеше да служи в един от специалните екипи за разследвания на Управлението за борба с тероризма, кражбите или наркотиците. Нямаше да бъде един от онези обикновени полицаи, които изслужват двадесетте си години и се оттеглят спокойно в пенсия на някоя яхта във Флорида.

Но ето го сега, вече отслужил половината от кариерата си, а сякаш всеки път, когато се приготви да тръгне напред, проклетата му съвест го дърпа назад. Съвсем наскоро беше ухапан голям случай с кражба от местния клон на „Кемикъл банк“. Шестима въоръжени мъже застреляли стария пазач и откраднали почти един милион долара. О’Донован работи денонощно. Гонеше деветимата мъже и една жена от екипа си, докато хванаха извършителите в Бруклин. Една важна клечка от екипа по разкриване на тежки престъпления покани О’Донован да се занимава с този случай. Но докато хората от екипа му бяха потънали в други, по-дребни случаи, а той се занимаваше с това дело денонощно, вместо да се подмазва на когото трябва, някой друг зае мястото в групата за разкриване на тежки престъпления.

А пък сега беше сезонът на грипите. О’Донован беше потънал до гуша в работа. Често се подвизаваше на улицата, извършвайки разследвания на местопрестъплението. Работа, с която не се беше занимавал от години. Здрав и силен, както може и да се очаква от бивш сержант от Специалните сили, той ругаеше собственото си здраве. Сержантът от Седемнадесети участък лежеше с бронхопневмония и затова нареди на О’Донован да замести и него. Кое си беше трудна работа, след като една трета от хората на Седемнадесети участък бяха прехвърлени към отдела по организирана престъпност.

Точно поради тази причина той се оказа замесен в разследването на тази експлозия в израелското консулство, което се намираше под юрисдикцията на Седемнадесети участък. Случаят беше голям и даваше възможност за постъпване в целевата група за борба с тероризма. Но О’Донован не искаше да има нищо общо с него.

— Хей, О-Ди. — Джери Байндър надникна през вратата на О'Донован. Байндър беше мускулист, четиридесет и пет годишен мъж, който всеки ден тренираше щанги и никога не пропускаше да вдигне своите 120-килограмови жезла. — Обядва ли вече?

Донован показа металната кошница, препълнена с доклади.

— Не мога да се измъкна от хартиите.

— Хайде — настоя Байндър. — Ще идем в закувалнята. Ще хапнем телешко на скара. — Той вдигна черните си вежди така, че О'Донован едва не се разсмя. Огромната челюст на Байндър, пакостливата му усмивка и гъстата черна коса винаги му напомняха за сержант Рок от рисуваните филмчета. Байндър също беше ветеран от Специалните сили. Факт, който веднага беше сприятелил двамата мъже.

— Няма да мога, Байндър — отвърна, без да се извинява О'Донован. — Ще поръчам да ми донесат нещо.

Байндър отвори вратата и застава под рамката. Оправи вратовръзката си. Изглеждаше обиден.

— Не си ти от Специалните — обвини го той. В света на Байндър имаше само два вида хора. Такива, които са служили в Специалните сили, и всички останали. И най-голямата обида според него беше да те постави във втората категория. — Не може да си — поклати той глава, като че отказът на О'Донован да хапне телешко на скара е бил последната капка, преляла чашата на доверието. — Ще ида да ти погледна досието, за да проверя. Сигурно си ме лъгал.

— Ще го получиш, ама заедно с един куршум 38-ми калибър, ако не ми се махнеш от кабинета.

— Ха! — Байндър се потупа по гърдите като Тарзан. — Изчезвам! — Той отпусна ръце. — Коего ми напомни. Кога, по дяволите, ще ни дадат деветмилиметрови?

— Нямах нужда от деветмилиметров — ухили му се О'Донован. — Всъщност би трябвало да ти вземем и този. Не ти трябва.

Беше шега, но граничеща с истината. Когато някой престъпник видеше фигурата на Байндър да се надвеси над него, обикновено се предаваше, без да е необходимо той да вади и пистолета си.

— Хей, Джери — извика някой откъм общото помещение. — Десет и едно на жена ти. — Беше полицейският код, означаващ „обади се вкъщи“.

Байндър се обърна.

— Винаги ѝ давам десетка, Манкузо — отвърна той. — А на нея ѝ се иска да е с един път по-малко.

— Хайде, хайде — смръщи се О'Донован. — Имаме дами тук.

Франк Манкузо застана на прага до Байндър. Беше строен тридесетгодишен мъж със северноиталиански произход. Имаше руса коса, добре поддържани мустаци и усмивка, която при разпити винаги го представяше като „доброто ченге“.

— Не се притеснявай, О-Ди — каза Манкузо. — Лу е в Мартиника или там някъде.

Лейтенантът беше в отпуск, а този факт винаги служеше като разрешение за просташки изказвания.

— И не я наричай Лу — предупреди О'Донован и размаха пръст. — Не помниш ли какво стана последния път?

— Да бе! — Манкузо придоби изплашено изражение, когато си спомни гафа.

— Никога няма да станеш сержант — каза му Байндър и се отдалечи, за да се обади по телефона.

— Хей, серж — появи се Тим Грифин на вратата. Едър ирландец, емигрирал отдавна в Бостън, с бялата си коса и розово лице, той би могъл да се пенсионира и да си живее добре, като играе роля на ченге в местните сапунени опери. Грифин вече беше отслужил двадесет и пет години, но работата му харесваше. — Какво става със случая на брадатия? — По шифъра на ПУНИ „брадат“ означаваше евреин.

— Кой *брадат*? — попита нетърпеливо О'Донован. В участъка на управлението влизаше и кварталът на бижутерите. Имаха петдесет случая, които могат да попаднат в тази категория.

— На *Брадатия* — обясни Гриф. — Бомбаджията.

— Едва сме го започнали.

— Какво казаха патолозите? — попита Манкузо.

— Че е имало шрапнелни рани, фатално налягане, обикновените глупости — отговори О'Донован. — Бомбаджията даже не е останал цял, но докторите са намерили няколко шрапнела в части от тялото му. Също и от момичето. Видя ли го?

Манкузо сбърчи нос. Не му се искаше да си спомня онова, което беше видял.

— Ами лабораторните изследвания?

— ФБР взеха повечето веществени улики. От отдела по пожари и експлозии искаха да се заемат, обаче федералните си имат собствени лаборатории. Дойде онзи техен човек от „Редстоун“. Нашите не могат да се мерят с тях — сви рамене О’Донован.

— Да — съгласи се Грифин с цинизма на ветеран. — Даже не знам как онези от борба с тероризма ни позволиха да докоснем терена.

— Районът е наш, значи случаят е наш — каза О’Донован.

— Не — поправи го Манкузо. — На Седемнадесети участък е.

— Засега аз ръководя и онзи участък, така че случаят е наш.

— Късметлии сме — каза Грифин. — А ти документира ли онзи изгорял зъб?

— Какъв зъб? — попита невинно О’Донован.

— Хайде бе, детективе. Документира ли го?

— Аз водех дневника на местопрестъплението — Манкузо се присъедини към конспирацията на О’Донован. — Не си спомням никакъв зъб. Ами ти, О-Ди?

Грифин изгледа двамата мъже и бавно поклати глава.

— Деца, ако сте решили сами да разследвате нещо, по-добре се подгответе за скандал, в случай че не направите разкрития.

Тим Грифин така напомняше на бащата на О’Донован, когато започнеше да говори поучително, че го караше да се чувства като направило пакост петгодишно хлапе.

— Хей, Гриф — започна О’Донован, само за да прикрие притеснението си.

— Какво?

— Документирай това. — Той му показва среден пръст. Манкузо се изсмя, но Грифин остана сериозен. Той само отново поклати глава.

— Хайде, другарчета — плесна с ръце зад гърба им Байндър. — Изрекох си домашното. Отиваме да папкаме.

— Ти идваш ли на обяд? — попита Манкузо О’Донован.

— Да бе, почини си малко — подкани го Грифин.

— Не, няма да дойда на проклетия ви обяд — отвърна О’Донован. — Какво сте намислили? Да не ми организирате някакво празненство?

— Днес рожден ден ли ти е, сержант? — попита Байндър.

— Не.

— Тогава дъвчи си някой сандвич на работното място — ухили се той, козирува и добави: — *Сър*.

Тримата детективи тръгнаха да си вземат палтата и ръкавиците. О'Донован се върна към справката си. Поклати глава, когато разговорът на тримата мъже заглъхна надолу по стълбите.

— Като стана дума за празници — питаше Грифин, — какво се предвижда за Коледа?

— Вероятно смяна от четири до четири — горчиво отвърщаше Манкузо.

Байндър запя:

— Над замръзнали дръвчета бляскат взривове, ракетки, две крадчета-веселушки си висят на мушка... Ла-ла-ла-ла... Дядо Коледа пристигна с кървава дружина...

Смехът и гласовете заглъхнаха със затръшването на вратата.

Обикновено просташките приказки в управлението успяваха да подобрят настроението на О'Донован и да го издигнат на по-високо и по-весело равнище, откъдето да може да погледне обективно на своя свят. Но сега се чувстваше по-скоро като онова холандско момче, което запушило теча в дигата с пръст. Погледна към сините листа пред себе си. Четеше, без да вниква. „Дженкинс Тимоти, М/Б/24, убийство с пистолет, 1 септ. 1990 г.“ Имаше цветна снимка на местопрестъплението, защипана към справката. Беше спирката на метрото „Кълъмбъс Съркъл“, четири оградени с тебешир гилзи, локва кръв, жълта предпазна лента и безпомощно застанали детективи и униформени, бръкнали в джобовете си, търсеци отговорите във върховете на обувките си. Трупът го нямаше на снимката, защото приятелите на младежа го бяха вдигнали бързо и качили на такси до болницата „Сейнт Люк-Розуел“. Бил е вече мъртъв, но хората, които обичат, обикновено отказват да приемат горчивата истина.

Полицията щеше да приключи това дело, защото четирима от шестимата извършители, убили Дженкинс заради парите му, бяха хванати и щяха да бъдат изпратени в поправителен дом. Никой от тях не беше навършил и петнадесет години.

Подобен успех би трябвало да възнагради самочувствието на О'Донован, но за съжаление беше засенчен от стотици други, неразкрити престъпления. Правилникът не позволява да се приключи дело за неразкрито престъпление. Затова папките се множаха като

неизвестна, нелечима болест: цели камари върху бюрата, завързани на купчини папки, без надежда да бъдат прибрани, цветни страници, подаващи се от чекмеджетата като нахални, обвиняващи изплезени езици.

На О'Донован му се искаше да ги подпали и изгори. Искаше му се да си заключи вратата, за да не му се налага никога повече да вижда лицата на гражданите, присъстващи на местопрестъплението. Да не се сблъсква с разбитото им доверие, когато са им откраднали телевизора или стереоуредбата, а никой не си прави и труда поне да смене пръстови отпечатащи.

Експлозията в израелското консулство би могла да се превърне в трамплин към по-добър професионален живот, ако успееше да използва политическия момент, за да уреди прехвърлянето си. Знаеше, че макар работата в целеви екип да изглежда привлекателна, тя също носи доста тревоги, но мисълта, че ще може да се съсредоточи само в една област на разследвания успокояваше измъчената му съвест. Човек може да стане експерт, а не вечно да се подвизава като дилетант. Да се занимава само с един вид престъпления, вместо да е „специалист по всичко“.

Бащата на О'Донован, религиозен ирландски католик, който беше прекарал тридесет години като патрулен полицай и си бе спечелил прозвището „краля на Бедстой“, винаги е казвал на сина си, че за да се издигнеш, трябва да си нещо много повече от добро ченге. Човек трябва да знае с кого да се ръкува, на кого да купува бира, кога да покаже знанията си и кога да си държи езика зад зъбите.

Баща му никога не успя да се отърве от униформата. Семейството на О'Донован не можеше да се похвали с това, че членовете му си държат езика зад зъбите.

Но може би първата крачка на О'Донован към целевия екип за борба с тероризма е била успешна...

Той се намираше в Седемнадесети участък и преглеждаше докладите на предишната смяна, когато му се обади. Един униформен полицай, патрулиращ на Второ авеню, чул експлозията, веднага пристигнал на място и задъхано се обади в участъка си. О'Донован веднага звънна в детективското бюро на собствения си участък, че тръгва нататък. Подкара колата си в обратна посока по Второ авеню. Байндър и Манкузо едва не се блъснаха в него, когато

двете коли се срещнаха пред номер 800. Цивилни хора по сака или само по ризи държаха кърпи върху устите си, докато изскачаха от входа на небостъргача.

— Франк — извика О'Донован на Манкузо, като дръпна Байндър със себе си. — Обади се на пожарната.

— Вече го сторих — отвърна Манкузо. Измъкваше се от колата, но още държеше микрофона на радиостанцията в ръка.

— Тогава се обади на отдела за бързо реагиране да са в готовност.

— Слушам.

— И на „Бърза помощ“.

— Внимавай! — изкрещя Манкузо. О'Донован се обърна и отскочи. Двойка санитарии от „Бърза помощ“ едва не го събориха, тичайки към страничната врата с носилка като двойка откачени сърфисти.

— Франк, докарай няколко униформени тук — беше последната заповед на О'Донован, преди двамата с Байндър да си пробият път в сградата. Сержантът не очакваше да попадне на терорист. Доколкото знаеше, експлозията била предизвикана от изтичане на газ. Но ако взривът е в резултат на атентат, той трябваше да запази целостта на местопрестъплението, да ограничи потока от цивилни и полицаи. Невнимателни посетители биха могли да унищожат жизненоважни улики. „Не забравяй — често повтаряше баща му, — че когато влизаш, ти носиш нещо със себе си. А когато излизаш, нещо изчезва.“

Байндър показва значката си на пазача на сградата, който не си стоеше на мястото, но асансьорът вече беше заминал и детективите бяха изпуснали хората от „Бърза помощ“.

— Полицаи ли сте? — попита ги един жилав младеж със силен акцент, когато видя значката. — Последвайте ме. — Той бързо заобиколи, отвори една врата и хукна по стълбите. Байндър и О'Донован затичаха подире му. О'Донован забеляза, че младежът носи пистолет, и разбра, че това няма да е просто поредното дело.

Двамата детективи бяха в добра форма, но израелецът прескачаше по три стъпала наведнъж, без да се задъха. Когато минаха осмия етаж, Байндър едва успя да промълви:

— Мразя... младите.

Първите мигове из лабиринта на консулството бяха изпълнени с гробна тишина, прекъсвана от приглушени викове, пронизителен детски плач и хъркането на собствените им гърди. Те последваха момчето от охраната по един дълъг коридор към паспортния и визов сектор. Двамата санитарии и трима цивилни бяха коленичили на пода над осакатено тяло. Сив облак с мирис на изгорял експлозив висеше под тавана като обърнато мъгливо езеро, движещо се бързо към брега от счупени прозорци вляво. Отдясно се появиха двама души. Изглежда, там беше мястото на взрива. Носеха черни, гумени газови маски и червени пожарогасители.

Единият от мъжете остави пожарогасителя, дръпна маската си и изръмжа нещо на иврит, което О'Донован и Байндър не разбраха. Но и двамата бяха участвали във война и гледаха израелеца със съчувствие, когато той блъсна вратата на мъжката тоалетна.

Вторият мъж свали маската си, отиде до един от счупените прозорци и се показва навън, за да поеме свеж въздух. О'Донован осъзна, че човекът се обръща към него и Байндър.

— Копелето уби едно момиче — каза той.

— Къде? — О'Донован се приближи към него.

— В чакалнята. — Израелецът погледна през рамо.

— Добре — обади се в същото време един от санитарите. — Да го стегнем към носилката и да го сваляме с асансьора.

— Забрави асансьора — бързо се намеси един цивилен израелец. — Надолу по стълбите. Петима сме, ще го пренесем.

— Добре — отвърна гласът на американеца.

— Кое копеле? — попита О'Донован.

Ханан Бар-Ел се извърна от прозореца.

— Онова, дето е на парчета. — Той се взря в черно-червеното лице на ранения мъж, когото вдигнаха върху носилката. Прошепна нещо към изпадналия в безсъзнание, а после се обърна към О'Донован. — Може би копелето е убило и мойто момче тука.

После тишината свърши. Откъм улицата завиха сирени, а когато пристигнаха пожарникарите с пожарогасители и куки, тропането стана непоносимо. Появи се един ококорен полицаи, а после сержант от групата за бързо реагиране. След него пристигнаха сапърите и хората от отдела за разследване на пожари и експлозии, облекли надписаните си якета с величието на кинозвезди.

Но мястото на престъплението беше на О'Донован и той веднага пое командването. Извика Манкузо да води дневника със записки, а Байндър да подсили охраната на обекта. След като районът беше обявен за безопасен, следователите се захванаха за работа. Тогава пристигна Джак Бюканън с хората си.

О'Донован очакваше, че специалният агент ще се опита да го отстрани, но беше приятно изненадан.

— Ти ли отговаряш? — попита Бюканън.

— Да. О'Донован. Център-север.

— Аз съм Бюканън. От отдела за борба с тероризма. Има убити, нали?

— Засега двама. Единият може да е извършителят.

— Знаеш ли правилата ни?

О'Донован ги знаеше. Отделът за борба с тероризма работеше съвместно с детективи от ПУНИ и агенти на ФБР. Целевата група лесно можеше да отстрани другите власти от подобен политически случай.

— Да — отговори О'Донован.

— Добре — кимна рязко Бюканън. — Значи ние ще работим по всичко, с изключение на мъртъвците. Вие отговаряте за тях. Ще държим връзка по време на разследването. Искаш ли да го впишем официално?

— След като приключим.

— Добре. Как ти беше името?

Бюканън остана да наблюдава работата на О'Донован. Явно му направи впечатление, защото в събота сутринта и преди кавгата с израелската охрана той се беше приближил към детектива и му прошепна:

— Сътрудничеството ни, сержанте, е доста успешно. Мога да ти предложа шанс да се отървеш от веригите. Имаме нужда от хора. — Той му намигна и се отдръпна...

Телефонът звънна и О'Донован трепна. Гледа го известно време, но после вдигна слушалката.

— Център-север.

— О'Донован?

— На телефона.

— Обажда се Джак Бюканън.

О'Донован се поизправи. Сети се за една от поговорките на баща си. „Ако много мислиш за дявола, той ще се появи.“

— Какво има, сър?

— Докъде стигнахте? — попита Бюканън.

— Имаме доста основни находки. Регистрационни номера на коли, намирали се около местопрестъплението. Половината вече са проверени и се оказаха чисти. Четирима външни свидетели. Всички казват, че човекът е бил сам. Знам, израелците твърдят, че няма начин той наистина да е бил хасид, но мисля, че все пак не е зле да пуснем описанието му. Да речем в Бруклин.

— С полицейска рисунка ли? Или компютърна компилация?

— Израелците имат видеолента, господин Бюканън.

— Джак — поправи го човекът от ФБР. Замълча замислено, преди да продължи, съзнавайки, че сам не би постигнал успех. — Мислиш ли, че ще можеш да вземеш копие чрез онзи полковник? Как му беше името?

— Баум ли?

— Да. Баум.

— Той ще идва насам по-късно днес. — О'Донован се помъчи да не покаже недоволството си. — Току-що получих съобщение.

— Изработи го, Майк. Майк беше, нали?

— Да, сър. Майк съм.

— Изработи го, Майк. Дръж се така, сякаш ти сам отговаряш за всичко. А после ще ме осведомиш. Става ли?

— Готово.

— Добре.

Бюканън затвори.

О'Донован също остави слушалката. Под яката му се надигна някакво неприятно усещане. Имаше нещо в Бюканън, което баща му би разкрил веднага и никак не би харесал. Нямахме как да разбере дали агентът от ФБР гледа на него като на потенциално попълнение или като на удобен роб, когото ще забрави веднага, щом получи реколтата.

Реши, че това няма значение. Началникът на детективите беше одобрил сътрудничеството, а Бюканън току-що издаде заповед: действай.

Но какво да каже за Артър Розели? Човекът от ЦРУ, който си беше позволил да покаже презрение към Бюканън в смесена компания.

Дали Бюканън е забравил за „делката“, според която Розели трябваше да играе ролята на свръзка с евреите? Не, хора като Бюканън не забравят, когато са им извили ръцете. Агентът от ФБР просто прескачаше Розели и го заменяше с О’Донован.

Но Майк О’Донован не можеше лесно да прескочи Артър Розели. Те имаха общи преживявания, които никакви кавги не биха могли да изтрият...

Среднощният вятър носи пясък. Тонове пясък и пустинни камъчета, вдигнати от бурята на гигантските метални перки. Камъчетата удрят като куршуми лицето му, изпълват всяка пролука между врата и яката, вмъкват се под закопчаните му ръкави. Няма кислород за дишане, а само задушливо море от прах, пълнеща стиснатите му очи и ноздри, събираща се на кални топчета между зъбите му, запушила ушите му и превърнала лицето му в изкривена гримаса.

Гръм. Яростната мощ на дванадесетте мотора на шестте гигантски РХ-53Д. Хеликоптерите на корпуса на морските пехотинци. Жестокото виене на перките им се присъединява към писъка на още шестнадесет турбини под крилата на четирите транспортни самолета С-130. Хор на стоманени валкирии, разтреперил иранската пустиня и каращ краката ти да омекнат, а волята ти да се размъти. Толкова плътен звук, че почти можеш да го докоснеш, така всепоглъщащ, като че са ти сложили стереослушалки, през които някакъв демоничен инквизитор е пуснал воя на ураган.

И въпреки това той се усмихваше.

— Тук сме — каза, макар никой да не го чуваше. И сам не можеше да се чуе. — Ще го направим.

Нямаше още два часа сутринта. Беше 24 април 1980 година. Близо шест нетърпими месеци петдесет американски граждани бяха държани като заложници в Техеран. Със завързани очи, оковани, измъчвани и ритани заради удоволствието на един луд, наречен Хомейни. Несравнимата мощ на Великия Сатана остана безпомощна пред ръждивите дула на разбойническата сбирщина на пасдараните. Но след по-малко от двадесет и четири часа на света щеше да бъде припомнено, че Америка не е някакво сополиво момче от Третия свят. Сборният отряд за специални операции „Д“ от „Делта“ на въоръжените сили на САЩ беше кацнал през нощта върху солените

пустинни равнини на Пошт-е-Бадам. Операция „Орлов нокът“ беше в ход и когато приключеше, израелската акция в Ентебе щеше да изглежда като нападение на детска градина.

Сержант първи клас Майкъл П. О’Донован всъщност не беше член на „Делта“. Той беше специалист по леки и тежки бойни оръжия с група от дванадесет души от десета военновъздушна група на Специалните сили, част от Първи батальон, със седалище в Бад Тьолц, Западна Германия. Когато чу, че полковник Чарлз А. Бекуит — Сърдития Чарли — събира нещо много специално във Форт Браг, който е освободен от затворниците, за да се създаде място за новата антитерористична дивизия, Майк заедно с още един младеж от Специалните сили поискаха да постъпят там. Командирът на „Десета“ Отар Шаликашвили окуражи сержантите си да кандидатстват за групата на Бекуит. Но имаше ограничения във възрастта. Минимум двадесет и две години. А рожденият ден на О’Донован беше мъчително далеч. И така той остана да гледа, чувствайки се като притеснен първокурсник, докато батковците си играят. А после се изненада, когато професионалисти, старши сержанти и капитани, ветерани с три мандата във Виетнам, се завърнаха от изпитанията за селекция на Бекуит със смачкано самочувствие, клатейки глави. Само един човек от „Десета“ мина през изпитанията и Майк зарови мечтите си за „Делта“ в шкафчето.

Минаха почти две години и операция „Орлов нокът“ беше навлязла дълбоко във фазата на планиране, когато пристигна тревожна новина. Не всичките петдесет заложници се намират затворени в американското посолство на улица „Талигани“. Трима мъже — американският шарже д’афер Л. Брус Лейнгън, политическият служител Виктор Томсет и офицерът от охраната Майкъл Хауланд — са били задържани отделно в иранското Министерство на външните работи, намиращо се на няколко пресечки южно от посолството. Бекуит нямаше достатъчно обучени войници в „Делта“, за да може да раздели на две групата за операцията. Затова той се обади на „Десета“ да снабди „Орлов нокът“ с група от Специалните сили. „Шали“ избра групата на О’Донован за участие.

Тренировките започнаха в края на ноември 1979 година. Капитанът на О’Донован представи упражненията като поредната „задача“, без да съобщи каквито и да било подробности. Но

интуицията на хората от групата схвана промяната в обикновено тайните им рутинни операции. В Бад Тьолц имаше достатъчно съоръжения, където да се построят макети. Само че за тази задача ги водеха по други места. Пътуваха нощем в различни коли с цивилни немски регистрационни номера, носеха туристически дрехи, а оръжията им се прибираха в цветни спортни сакове. Пътуваха на юг и завиваха на запад към Яхенау по виещия се планински път, където практикуваха нападение в една изоставена фабрична четириетажна сграда, през чиито изпочупени прозорци виеше баварският вятър. Винаги се връщаха в Бад Тьолц преди зазоряване, спяха няколко часа, а после правеха писмен разбор на действията си. Капитанът съобщаваше на групата нови „разузнавателни данни“, но за разлика от другите упражнения, той май не се консултираше за работата си със заместник-командира им.

— Имаме трима затворници и дванадесет пазачи, всички на втория етаж — обявяваше той и излизаше. След това се връщаше. — Поправка. Пазачите са четиринадесет, шест на втория и осем на третия етаж. — Групата преработваше плановете, пътуваше да ги изпита през нощта, а на следващата сутрин получаваше нова изненада. — Отхвърлете всичко предишно. Имаме трима затворници, всичките на третия етаж, двама в стаята, означена върху плановете ви като „сянка“, един в стаята, означена като „залез“, двама пазачи в „сянка“, двама в „залез“, петима в „удар“ и петима в „изгрев“. Оръжията на врага са Г-3, вероятно и 45-калиброви револвери.

Сградата в планините също се променяше. Една нощ групата откри, че прозорците на третия етаж са с балкони от железни решетки, и затова хората използваша обвити в гума метални куки, за да закрепят въжета за катерене. Друга нощ железните решетки бяха обявени за нестабилни, така че трябваше бързо да сглобяват подвижни алуминиеви стълби.

Нямаше ги тежките въздишки и острите шеги, които винаги придружаваха тактическите промени, защото капитанът съобщаваше новостите без обичайния си подигравателен тон. Освен това още в началото той даде да се разбере, че всеки, когото хване да дискутира „проблема“ с външен човек, включително и самия командир на „Десета“, ще се намери обратно във Форт Девънс по-бързо, отколкото успее да изрече думата „пехота“. Някой даже изпрати други служещи в

Бад Тьолц да поразпитат и да проверят дискретността на групата, но те бяха отблъснати с „глей си работата“.

А после, в една ужасна, ледена февруарска нощ, всички прошепнати предположения престанаха. Лично командирът се появи при макета на обекта заедно с някакъв цивилен „гост“, когото капитанът представи.

— Това е Артър от Ленгли. Няма фамилно име. Той е работил дълго време в района на операцията, познава лично тримата ни затворници и ще се присъедини към нас. — Капитанът се изкашля и направи пауза, за да подсили ефекта. — Господа, от тази нощ сме официално зачислени към „Делта“. Ще освобождаваме заложниците в Иран.

Когато виковете затихнаха, Арт Розели се превърна в тринадесетия член на групата на О’Донован. Той носеше купища снимки — на затворниците и затвора им, на Техеран, на бази Едно и Две в пустинята — както и огромни познания, събрани от двете му години в посолството на САЩ в Иран. Спокойното му и весело държание, както и отговорността за мисията, която вече изпитваше цялата група, веднага го направиха част от семейството, което обикновено се отнасяше с презрение към външни хора.

Точно на следващия ден готвачът в базата Бад Тьолц направи грешката да попита какви са тези „странни вибрации“, излъчвани от групата. Розели и О’Донован се пресегнаха през тезгяха, вдигнаха го за престилката, издърпаха го през таблите с храна и го хвърлиха на пода.

След това никой не задаваше повече въпроси.

Хеликоптерите закъсняха много, а когато най-накрая пристигнаха в база Едно в пустинята, само шест от осемте бяха преживели ужасния полет от самолетоносача „Нимиц“ през ослепяващата пясъчна буря на хабоба. Но сега почти всички бяха презаредени с гориво от дебелите маркучи, излизащи от коремите на С-130, а О’Донован и групата му очакваха адския първи етап на „Орлов нокът“ с надежда, непомрачена от лоши предчувствия. На пътя от Язд към Табас бяха спрели с леко противотанково оръжие един ирански камион с гориво и осветени от пламъците му, членовете на „Делта“ се движеха като танцьори под звуците на диско-музика. Един цивилен автобус също беше спрял и около четиридесетте му пътници

— възрастни иранци и деца — сега се гушеха под дулата на оръжията на американските командоси.

Нападателните групи бяха облечени еднакво с тъмносини вълнени шапки, черни бойни якета, сини джинси и войнишки боти. На рамената на всички якета имаше избродирано американското знаме, но то щеше да остане покрито с лепенка, докато започне нападението. Никой не носеше отличителни знаци. Бяха ослепени от пясъчната буря, предизвикана от перките, и трябваше да се приближат нос в нос, за да си кажат нещо, да се познаят или да изкрещят заповед. Беше като контролирано нападение на летище в кошмарите на болен човек.

О'Донован беше се привел, опитвайки да предпази от пустинния прах „детето“ си — скъсена версия на карабина М-16. Искаше му се да може да увие цялото си оръжие в найлон. Повечето хора от групата му седяха на земята и чакаха заповед да се качат на хеликоптерите, но Майк щеше да си почине само няколко минути, след което отново да се изправи, за да обходи, види и прецени за пореден път хода на операцията. Искаше му се да са вече във въздуха, сред относителното спокойствие и тишина на ръмжащия РХ-53Д, на път към втората пустинна база в една долина близо до Гамсар, където ще останат скрити до следващата нощ. А после Специалният нападателен отряд ще се отдели от „Делта“, ще влезе в Техеран с микробус „Фолксваген“, ще спре пред Министерството на външните работи и... Опита се да не мисли за после. Бяха го упражнявали хиляда пъти.

Един мъж обикаляше свитите фигури на хората от групата на О'Донован. Навеждаше се ниско, за да открие лицето, което му беше необходимо. По къдриците, показващи се под вълнената шапка, О'Донован позна Арт от Ленгли, който го изгледа два пъти, докато се сети, че ирландското момче е боядисало в черно русата си коса. Едрият офицер от разузнаването постави ръка върху рамото на Майк и двамата приближиха глави като рибари сред буря.

— Не ми харесва тази работа — извика Розели.

— Какво? Повтори?

— Казвам, че ми се струва *отрицателно*. Червено и Синьо започват да товарят, но Орел се е свързал по сателита с Чук и не е доволен.

Розели казваше, че два от екипите на „Делта“ са започнали да се товарят на хеликоптерите, но полковник Бекуит говори по сателитната

комуникационна връзка с генерал-майор Джеймс Вогт, командир на обединената целева група. И че нещо не е наред.

— Какво се чува? — извика О'Донован.

— Проблем с хидравликата. Само пет от машините могат да летят.

О'Донован вдигна глава и погледна Розели. Човекът от ЦРУ кимна. За „Орлов нокът“ бяха осигурили минимално необходимия брой машини, без които операцията не можеше да се осъществи. *Шест* хеликоптера, а не *пет*.

След това всичко стана много бързо. Появи се капитанът на О'Донован и без да каже дума, се наведе към всеки един от хората, като правеше с ръка знак като прерязване на гърлото си. С изключение на недоволните ругатни те всички преглътнаха новината, станаха, събраха оборудването си и последваха командира към черния корем на един от самолетите С-130.

Единият от хеликоптерите на морската пехота, който се беше презаредил от „Херкулес“-а, започна да се издига, когато О'Донован стъпи върху желязната рампа на самолета и стисна очи, за да ги запази от облака прах, вдигнат от перките на хеликоптера. След това ревът от перките се чу неестествено близо и той отвори очи, когато звук като от трион върху варел изпищя откъм кабината на С-130. Гигантско бяло огнено кълбо обхвана хората от Синия екип, които вече бяха седнали вътре, а пилотите и екипажът изчезнаха сред бурята на експлодиралото гориво и мунции. Последва ужасно унищожение.

О'Донован отскочи от самолета, спъна се и падна под купчина пищящи мъже, изгуби сака с оборудването си, но успя да се изправи. Тогава видя купчината размахващи се ръце, някои вече в пламъци. Командосите се опитваха да изпълзят от горящия ад, а той хукна навътре. Видя Арт от Ленгли да се бори с един от мъжете, който викаше:

— Оръжието ми! Оръжието ми!

Опитваше да се върне сред пламъците, докато ракетите с инфрачервено насочване започваха да излитат в нощта като гигантски фойерверки.

По някакъв начин всички от Синята група на „Делта“ се спасиха заедно с групата на О'Донован. Много от тях се търкаляха в прахта, за да угасят искрите и пламъците от дрехите си и сваляха шапките от

главите си. Прегрупираха се и се хвърлиха отново въпреки пламъците, които пълзяха към резервоарите, за да измъкнат горящите и пищящи морски пехотинци от пламналия хеликоптер. Трима останаха в огнения ад заедно с петима от самолетния екипаж. Всички се надяваха да са загинали моментално още при експлозията.

О'Донован не си спомняше ясно много от по-нататъшните събития. Продължаваше да сънува кошмари за тъмния фюзелаж на С-130, от който се чува сирена и заповед „Отмяна, качете се на борда“, а после се превръща в приливна вълна от бял, огнен ужас. Кошмарите му обикновено свършваха така, защото останалото беше бавно, шокирано затваряне дълбоко в себе си, както стана и с всички останали. Безкрайният полет обратно към остров Маршал до Оман, тревожните тиради на Чарли Бекуит, които всички разбираха, но не им обръщаха внимание, още един полет до Уади Кена в Египет и накрая дългото завръщане към военновъздушната база на Ленгли във Вирджиния. Всичко се състоеше от прегърбени рамене, бездушни стъпки, поклащащи се глави и мълчаливо съчувствие. Беше точно като погребение. Един безсмислен ритуал за хора, които си обичал, но вече ги няма.

О'Донован се върна в Германия, но знаеше, че с кариерата му в Специалните сили е свършено. Ако останеше, винаги щеше да се мъчи да преодолее срама от „Пустиня едно“, а нямаше как да успее. Затова се уволни. Десет години по-късно, когато войските тръгнаха за „Пустинна буря“, той не чувстваше съжаление. Съжаляваше тях и приключенията, които очакват, защото той лично презираше Близкия изток и знаеше, че много от тях скоро ще му бъдат другари по съдба...

О'Донован гледаше разсеяно, когато Байндър, Манкузо и Грифин се върнаха. Байндър влезе в стаичката и остави книжна кесия върху бюрото.

— Не си ял, нали? — попита той като загрижена майка.

— Благодаря.

— Няма защо. Телешко печено. Сержант?

— Да.

— Събуди се. Живей си живота — ухили му се Байндър и си тръгна, докато си събличаше палтото и подсвиркваше.

О'Донован се усмихна и отвори кесията. После отново стана сериозен. Живот. Да, жив беше, но какво от това? Заради кого

всъщност се труди? Повечето от онези мъже си имаха семейства. На първо място бяха жените и децата им, а чак после работата. О'Донован беше женен някога за едно момиче, с което се запозна в „Джон Джей“. Тя беше сладка ирландка, точно за каквато се беше молила майка му. Но Тери никога не беше чувала за посттравматичен стресов синдром, а красивият ѝ, мрачен бивш войник така я ужаси, че след по-малко от година тя го напусна. Сега той живееше сам в апартамент в горната част на Уест Сайд и избягваше връзките, криейки се зад извънредната работа.

Живот.

Комак, сержантът от рецепцията, се появи на вратата на О'Донован. Огромният полицаи запълни отвора, подпрял с ръце рамката като Самсон Филистинските стълбове.

— *Гостите* ти пристигнаха, серж.

О'Донован успя да вдигне палец, докато Комак се отдръпна, като го гледаше странно с ококорени очи и вдигнати вежди.

Израелският полковник на име Баум стоеше отвън в общото помещение. Беше облечен със същото кожено яке като преди, пъхнал ръце в джобовете му, докато разглеждаше помещението с лека усмивка. Като че ли някаква носталгична мисъл преминаваше в ума му. Върху голямата му, плешива глава имаше кафява мека шапка, която никак не му отиваше. Сякаш беше принуден да я носи, защото му е подарък от някой, на когото държи. Много повече щеше да му отива сива тиролска шапка със зелено перо.

О'Донован стана от стола си, излезе през вратата и спря, внезапно объркан.

До Баум беше застанала млада жена. Тя гледаше настрани, но когато се обърна, погледът на детектива остана залепен за нея. Беше обута в къси кафяви ботуши, сини джинси и палто от камилска вълна, върху което падаше дългата ѝ червена коса. Очите ѝ бяха яркосини, изрязаните като от скулптор скули червенееха от студа и не беше сложила никакво червило, за да подчертае устните си. Дългите ѝ, черни вежди бяха изключително изразителни, но когато го погледна, без да мига, изражението ѝ не се промени.

Първоначално О'Донован помисли, че тя вероятно е дошла във връзка с някакво оплакване и хитрият колега мъдро я е скрил от очите на останалите служители. Вероятно е била извикана от някой плейбой

като Манкузо за безсмислено свидетелстване по дело. Може би е някоя от ослепителните манекенки, на която са откраднали например любимото кученце.

— Детектив О’Донован — весело пристъпи към него Баум, протегнал месестата си длан.

— Майк — поправи го сержантът, веднага прехвърлил вниманието си към него.

— Да, Майк — поправи се и Баум. — Как си?

— Зае, полковник. — О’Донован беше готов да извика някое късметлия копеле, за да се заеме с младата жена, когато Баум постави ръка върху рамото ѝ.

— Детектив, искам да те запозная с дъщеря ми, Рут. Рут, това е детектив О’Донован. — Последните си думи изрече като прикрита подкана: „А сега подай ръка като добро момиче.“

— Рут. — Тя подаде ръка. Ръкостискането ѝ беше силно и хладно. — Като в Библията.

Той усети как гърленият ѝ глас го удари направо в коленете. Сигурно мислите му се бяха показали върху лицето, защото бузите ѝ се поизчервиха още малко.

— Питат ме как съм разбрал... — Байндър зареждаше в пишещата си машина петте екземпляра от обичайния формуляр и припяваше началото на „Дим в очите“. О’Донован му хвърли един поглед и той млъкна.

Бени Баум се направи, че не забелязва искрата, прехвъркнала между дъщеря му и американеца.

— Надявам се, нямаш нищо против... — Той прегърна Рут през рамо.

— Не, не — веднага възкликна О’Донован.

— Добре. Може ли да поговорим? — попита Бени.

Докато вземаше допълнителен стол и канеше гостите си в кабинета, О’Донован се огледа. Байндър беше притиснал длан към устата си, а Манкузо пред очите си. Грифин безпомощно сви рамене като баща на млади палавници.

О’Донован затвори вратата и се промъкна зад бюрото си. Баум си свали шапката и якето. Закачи ги на закачалката. Израелският полковник седна, като междуременно избърса широкото си теме с кърпа. С леденосините си очи, широко лице и пуловер с висока яка той

напомняше на детектива за някой от онези руски артисти, които могат моментално да се превърнат от Дядо Коледа в Распутин, в зависимост от необходимостта.

— Госпожице Баум? — О’Донован предложи да поеме палтото на Рут.

— Още ми е студено — каза тя. Седна до баща си, кръстоса крак върху крак и скръсти ръце пред гърдите си.

— Рут е студентка тук в Колумбийския — гордо се похвали Бени.

— О, така ли? — О’Донован опита да предположи на колко ли е години. — Каква специалност?

— Психология — отговори Рут. — Готвя докторат. — Акцентът ѝ беше определено чуждестранен, но тя произнасяше гласните и съгласните съвсем правилно с богатия си алтов глас.

— Обикновено не водим гости със себе си — каза Бени. — Но двамата с Рут не сме се виждали отдавна. — Дъщеря му го погледна и леко се усмихна. — И тъй като тя освен това е бивш офицер от военното разузнаване, все ще имаме полза от нея. — Той посегна и я потупа по коляното, докато О’Донован се опитваше да си я представи в униформа, после преглътна тежко и се опита да не си я представя.

— Много интересно — каза той, като се мъчеше да поддържа безсмисления разговор. — Значи всички сме ветерани. Така че...

— Кажете, господин О’Донован. — Рут разглеждаше дъската за бюлетини зад главата му. — Трябва ли детективите да имат университетско образование?

— Не е задължително. Аз съм завършил „Джон Джей“.

— Тогава мога ли да попитам защо сте само сержант? — продължи тя, когато забеляза напечатаните имена и длъжности за него и Рамос.

О’Донован се смути.

— Ами... — Щеше да започне да обяснява за цивилните служебни степени сравнени с ръководните длъжности в ПУНИ, но се досети, че тя просто му хвърля въдица. — В семейството ми е имало много бракове между роднини — продължи той със спокоен, сериозен глас. — Умствена изостаналост, нисък коефициент на интелигентност.

Рут се вторачи за миг в сериозното му изражение, а после избухна в смях, като отхвърли глава назад и сложи ръка върху гърдите си. Баум също се усмихваше.

— Извинявай, Майк — каза Бени. — Познаваш ли израелците?

— Не отблизо.

— Ние сме съвсем прями, както виждаш. Освен това сме искрени. Хората често ни мислят за нахални и арогантни. — Той вдигна ръце. — Прави са. Но добрата страна е, че у нас няма фалш, няма *двуличие*. Когато кажем на някого „намини“, ние очакваме той наистина да ни дойде на гости. Нашето приятелство обикновено приключва единствено поради смърт.

О’Донован беше изненадан. Може би ще трябва да преоцени категоризацията си за всички, които живеят на изток от Гърция.

— Казаха ми — усмихна се той.

— Да — потвърди Рут. — Казаха ти. — Тя се обърна към баща си. — *Бен-адам нехмад* — коментира на иврит, което в общи линии означава „симпатичен мъж“.

Бени заговори по работа.

— Е, Майк. Има ли напредък?

— Ами, полковник...

— Моля те, наричай ме Бени — каза Баум. — Да приемем, че това е разузнавателна операция. Никакви чинове. Става ли?

О’Донован сви рамене.

— Ще опитам. — Той никога не беше се обръщал към американски полковник с друго освен „сър“ или „шефе“. — Засега нямаме твърди следи. Целевата група по антитероризъм се е захванала здраво с куките си. Опитват се да измъкнат нещо от някоя от арабските групировки.

— Той говори за информатори — каза Бени на Рут.

— Знам, *тата* — отвърна търпеливо тя.

— Антитероризъм — замислено измърмори Бени. — Това господин Джак Бюканън ли е?

— Да.

— Мммм — подръпна ухото си Бени. — А твоето участие какво е? — Когато беше закарал Бени към университета, О’Донован остана много мълчалив.

— Аз работя по убийството. Проста детективска работа. Профил на нападателя или може би на някой друг, който го е изпратил.

— Видя ли? — бутна с лакът баща си Рут, но той не й обърна внимание.

— Ами взривното устройство? — попита Бени.

— Лабораториите на ФБР и хората от „Редстоун“ се занимават с това. Но тъй като нашите патолози са прибрали човешките останки, хората от отдела по експлозивни тук, в Ню Йорк, също ще изследват шрапнелите.

— С какво разполагат?

— Ами... — О’Донован се поколеба за миг. Годишите в Специалните сили го бяха научили да се въздържа от споделяне на такава информация. Но Баум би помирил въздържанието от десет километра и ако О’Донован не сподели, няма и да получи нищо. — Като начало имаме семтекс със следи от РДХ, така че те мислят, детонаторът е бил живачна капсула с взривател на основата на РДХ. Няма намерени микрочипове или части от приемателно устройство, но пък върху части от трупа на нападателя са открити следи от киселина. Вероятно от батерии. На мен ми се струва, че е било обикновено самодетониращо се устройство. Без радиоконтрол.

— Да, мога да се съглася — каза Бени. Тази сутрин той беше разговарял с Ханан Бар-Ел. Специалистите от Тел Авив също бяха стигнали до такива изводи. — Изглежда, познаваш експлозивите, Майк.

— Служил съм в армията — отговори детективът.

— И какво точно си правил в армията? — попита Рут.

О’Донован я погледна мълчаливо.

— Боя се, че не много — отговори накрая той.

Думите му бяха изречени така мрачно, че Рут веднага реши, че иска да научи повече за живота на О’Донован. Тя наблюдаваше светлите му очи, които за миг изгубиха остротата на погледа, червеникавите вежди, свити в лека бръчка над носа му. Тъмнорусата му коса беше гъста като козина, а бръснарят бе одраскал леко бузата му. Поиска ѝ се да докосне лицето му.

— Ами зъбът? — настоя Бени.

— Би трябвало да са готови вече. Може ли да отвориш вратата?

Бени я бутна и О’Донован извика към общото помещение:

— Байндър, изпрати тук Дейвис.

— Слушам, сър — отговори иронично Байндър, но бързо отиде към дъното и скоро Арон Дейвис се появи на вратата. Много висок негър на около четиридесет години, Дейвис носеше очила със златни

рамки и имаше слабост към костюми на Армани. Беше елегантен, интелигентен детектив, много по-зрял от останалите в участъка. О'Донован не можеше да е сигурен, че Байндър или Манкузо ще се държат достатъчно прилично в присъствието на Рут. Докато Дейвис от своя страна изобщо не се интересуваше от бели жени и ги наричаше „морски риби“.

— Господа? — предложи услугите си с оперетен бас Дейвис.

— Къде беше? — попита О'Донован.

— На задната седалка. — Дейвис често се оттегляше в дъното на залата, за да се концентрира върху досиетата си. О'Донован се усмихна.

— Арон Дейвис. Запознай се с Бенжамин и Рут Баум. Те са от Израел.

— За мен е удоволствие — поклони се в отговор на кимването им Дейвис. „Откачени бели. Женят се за малки момиченца“ — помисли той.

— Дейвис, провери телекса. Трябва да има съобщение за мен от Епщайн от патологията. Ще бъде списък с химически съставки.

— Готово.

О'Донован остана с двамата Баум в кабинета. Чакаха напрегнато. После стомахът му изкърка и той го удари с длан. Заповяда му: „Тихо!“

— Трябва да хапнеш — посочи Рут към кесията от закусвалнята.

— Няма нищо. Ще изчакам.

— Ако те е срам, ще ти правя компания. Баща ми ме взе, преди да успея да обядвам.

— В такъв случай... — О'Донован започна да отваря кесията.

— Още една черна точка в бащиното ми досие — въздъхна Бени.

— А то вече е пълно — каза му Рут. Тя стана, разкопча палтото си и го остави върху облегалката на стола. Отдолу беше с тъмнозелен пуловер с висока яка, а когато О'Донован зърна горната част на тялото ѝ, бързо наведе очи и започна да развива хартията, с която беше увит сандвичът. — Обаче се хващам на бас, че ти си ял. Нали, татко? — добави тя.

— Познаваш ме, Рути — мушна се с пръст в корема Баум. — Джобовите ми винаги са пълни с бисквити.

Рут се ухили и приближи бюрото на О'Донован. Зъбите ѝ бяха снежнобели, а върху бузите ѝ се появиха малки трапчинки. Той

раздели сандвича и ѝ подаде половината.

— *Бетевон*. — Тя седна и си отхапа.

— Моля? — О'Донован отвори кутийката кока-кола.

— Означава „добър апетит“. Винаги ли ядеш еврейски деликатеси?

— Байндър научи всички ни. Той е *местен*. — Изненаданите погледи на гостите му накараха О'Донован да се засмее. — В участъка ни влиза и бижутерският квартал. Човек свиква с жаргона.

Рут дъвчеше и кимна бавно, като че ли събира досие.

Арон Дейвис се появи с лист от телекс.

— Сигурно е това, О-Ди.

— Благодаря. Остани. — О'Донован искаше да балансира чувството за неудобство, което изпитваше. Дейвис се облегна върху рамката на вратата.

В телекса пишеше:

ОТ ЛАБОРАТОРИЯТА ДО ЦЕНТЪР-СЕВЕР. АНАЛИЗ НА СЪДЪРЖАНИЕТО И СТРУКТУРАТА.

Не се споменаваше думата „зъб“, защото О'Донован беше помолил Епщайн да му съобщи резултатите извън официалните канали.

ВЪЗРАСТЕН БИОПРОДУКТ: ЕМАЙЛ 8%, ДЕНТИН 47%, ПУЛПА 23%, НЕСКЪПОЦЕННА СПЛАВ, ЗАПЪЛВАЩА ПУЛПОТОМИЯ 21%, ВКЛЮЧВАЩА НИКЕЛ, БЕРИЛИЙ, СРЕБРО, КОБАЛТ. НЕЗНАЧИТЕЛНИ СЛЕДИ ОТ ВЪГЛЕРОД И ЧОВЕШКА КРЪВ, ГРУПА Б ОТРИЦАТЕЛНА.

Списъкът свършваше с две думи в долния десен ъгъл:

НИКАКВИ ЗАКЛЮЧЕНИЯ.

О'Донован се облегна и въздъхна притеснено.

— Страхотно — измърмори той. Подаде разпечатката на Баум, който погледна страницата и посочи телефона на О'Донован.

— Може ли?

— Разбира се.

— С чужбина?

— Става — отговори О'Донован.

Бени стана и се надвеси над бюрото. Започна да набира номера.

— Моите хора вероятно ще успеят да го дешифрират бързо.

— И кои точно са твоите хора, полковник? — реши да попита с прямотата на гостите си О'Донован.

— Къде си служил в армията, Майк? — контрира въпроса му Баум, докато чакаше да се свърже с Йерусалим.

— В Специалните сили.

— Същите значи са и моите — каза Бени. После започна да говори бързо на иврит. Взе молив от бюрото на О'Донован, написа един номер върху гърба на визитната картичка на детектива и затвори. Размаха листа от телекса. — Бих искал да изпратя това по факса, ако разрешите.

— Не можахте ли да им го прочетете по телефона, господин Баум? — попита малко надутто Дейвис.

Баум се обърна към него с усмивка.

— Откритите сателитни телефонни разговори могат лесно да бъдат подслушани, господин Дейвис. Но устройствата за прехващане на факсове са доста скъпи и сложни. Така се намалява вероятността за пробив.

Дейвис вдигна ръце, като че се предава.

— Не съм чак такъв професионалист — каза той. Погледна към Рут, а после О'Донован. — Може би ти също, О-Ди.

— Покажи на полковника факс-апарата, Арон.

Високият детектив изведе Баум от канцеларията. Рут отпи от кока-колата и подаде кутийката на О'Донован. Зачака да види дали той ще избърше ръба или ще прилепи устни към мястото, откъдето беше отпила.

— Е, Майкъл — заговори тя, след като смачка салфетката си и я хвърли в кошчето. — Каква е *твоята* версия?

О'Донован отпи от кока-колата.

— Честно ли?

— И професионално.

— Нападателят е бил облечен като хасид. Може и да е бил такъв.

— Най-очевидното заключение и така нататък — кимна Рут. —

Ами мотивите? Или връзките?

— Не са лични. Може би религиозни или във връзка с някоя от вашите крайно десни групировки.

— Политически?

— Възможно.

— Религиозни младежи с комплекси — смръщи се Рут. Като психолог не можеше да приеме подобно твърдение.

— Дори и некомпетентните са опасни.

Тя го погледна. После обърна стола си, за да бъде точно срещу него, и прибра кичур коса зад ухото си.

— Позволи ми да ти кажа нещо по отношение на евреите — заговори тя с усмивка. — Ние може и да се самобичуваме, но не се самовзривяваме.

О'Донован се разсмя.

— Това е абсолютната истина — настоя Рут. — И аз няма да отстъпя от твърдението си.

— Надявам се да докажа, че не си права.

— Опитай.

— Моля?

— Ще се хвана с теб на бас.

— Готово. На какво?

— Една вечеря.

Усмивката изчезна от лицето на О'Донован. Усети как откъм гърдите към лицето му се надигна жестоко изчервяване.

Рут сведе поглед към ръцете си и поклати глава.

— Извинявай — каза тя. Обвиняваше себе си. Той просто много ѝ напомняше за младите израелски мъже, които така ѝ липсваха. Целенасочени мъже със сдържан хумор, но винаги готови за шеги. Той беше много красив и притежаваше скрита сила както някои от колегите на баща ѝ. Напомняше ѝ за Ейтан Екщайн. Тя вдигна глава. — Не биваше да го казвам. Но ти не носиш пръстен, а полицаите обикновено слагат на бюрата си снимки. На съпругите, на децата си...

— Няма нищо.

— Знаеш ли, аз съм родена в държава, която е непрекъснато във война. Животът може да бъде доста кратък. Ние понякога бързаеме.

— Рут — прекъсна я той. — Хванахме се на бас.

Тя го изгледа.

— Ти просто си възпитан.

— Не — въздъхна той. — Опитвам се да бъда смел като теб.

— Чудесно. — Тя се плесна по бедрата. — Ако аз спечеля, ти ще готвиш. Хич не ме бива в готвенето. Ако ти спечелиш, отиваме на ресторант. Честно е, нали?

О'Донован отново се разсмя.

— Да бе, като състезание по стрелба за слепци. — Пакостливата усмивка на Рут някак беше повишила настроението му.

Баум се върна заедно с детектив Дейвис, като потриваше ръце.

— Мина — каза той. — Ние имаме доста добри патолози, занимаващи се със зъби. До петнадесет минути те ще открият произхода.

О'Донован се съмняваше и забеляза същото изражение върху лицето на Дейвис, който почистваше очилата си с червена носна кърпа.

— Какви са твоите версии, полковник? — попита О'Донован, докато си взимаше телекса.

— Ами... — Бени облиза въздебелите си устни. — Може ли да пуша?

О'Донован отвори едно чекмедже и постави стъклен пепелник върху бюрото си. Баум извади непознат на вид пакет цигари и запали, докато Дейвис мръщеше нос.

— Съблазнявам се да кажа Хизбула — започна да се разхожда Бени из съвсем малката стаичка. Естествено, предпочиташе напълно да изключи „Божията партия“ от списъка на заподозрените, като се имат предвид надеждите за успех на „Лунен лъч“. — Това е най-очевидният избор. — Той се спря и примижа към двамата детективи през дима. — Познавате ли ги?

— Не лично — каза Дейвис. — Но четем вестници.

— Ирански марионетки — изръмжа О'Донован.

— Да — продължи Бени. — Но аз говоря за нещо по-неизвестно. Вероятно Хамас са много активни в нашата страна, на Западния бряг. Много жестоки. Но и „Червените орли“ стават като кандидати за тукашното нападение. Или Ислямски джихад. — Той търсеше друга

следа, която би могла да го отклони от онова, което сочеха инстинктите му. — Абу Нидал все още е доста опасен. Наскоро той нареди да убият шефа на охраната на Ясер Арафат в Тунис. Абу Ияд. Той би направил всичко, за да попречи на сближаване между нас и ООП. Включително и операция от типа на тази. Под фалшив флаг.

— Не ви разбрах — обади се Дейвис.

— Да я маскира. Да направи така, че да изглежда сякаш друг я е извършил. — Бени очерта с ръцете си правоъгълник. — Подправена работа, така ли беше?

— Измама — поправи го О'Донован.

— Ах, да.

— Близо си, татко — обади се Рут.

Тримата мъже я погледнаха. Бени се усмихна снизходително.

— Рут си има свои идеи — каза той. — Освен че изучава психология, тя също е и аматьор антитерорист.

— Аматьор всъщност означава работа без заплащане, татко — натъртено му каза тя. — Но като имам предвид заплатата ти, и ти си почти в моето положение.

Дейвис се изсмя.

— Трябвало е да я наказвам по-често — каза недоволно Бени.

Рут не му обърна внимание.

— Детектив О'Донован пък мисли, че всъщност нападателят е бил евреин.

Баум изглежда американеца.

— Наистина ли? — попита той с такъв тон, сякаш О'Донован току-що е съобщил, че е бил отвлечен от извънземни. — Какъв абсурд.

— Видя ли? — посочи Рут О'Донован. — Между другото, аз обичам италианската кухня.

Детективът набързо я прекъсна:

— Ти още не си споменала своите съмнения, госпожице Баум.

Тя се поколеба за миг. После се обърна към баща си.

— Може ли? — попита го, като че иска разрешение да заложи дребна сума. По-скоро го направи от професионално уважение, отколкото поради чувство на подчинение на дете към баща.

Бени вдигна ръце и сви рамена. Почти веднага обаче съжали.

— Моята теория е доста по-проста от тази на баща ми. — Рут скръсти ръце пред гърдите си, докато О'Донован се мъчеше да не

отклонява очи от лицето ѝ. — И аз мисля, че тя е по-близка до вашата линия на разследване. — Тя погледна Дейвис. — Все пак като детективи, занимаващи се с убийства, вероятно повече се интересувате от хващането на убиеца, отколкото от обвиняването на някаква политическа групировка. Права ли съм?

— Напълно — отвърна Дейвис.

Бени не пропусна да забележи как Рут се позова на мотивацията на полицая. Той отново седна на стола си, знаейки, че тя няма да спре дотук. Но му се искаше да не е така.

— Мисля, че нападателят е бил просто мъжко муле — каза Рут. — Докато *създателят* на бомбата е жена.

О'Донован се приведе напред.

— Жена ли?

— Мартина Урсула Клумп. — Рут натисна с пръст челото над носа си, затвори очи и си припомни подробностите, които току-що беше извлякла от своята база данни. — Родена в Буенос Айрес през 1955 година, като единствено дете на бивш нацистки физик и съпругата му. Бащата се самоубива през 1960 година. Майката реагира с дълбока депресия и алкохолизъм. Дъщерята се чувства осиротяла. — Тя отвори очи за миг и вдигна пръст. — Това между другото е обща черта на радикалните жени-терористки. — След това тя зае отново замислената си поза. — Госпожица Клумп учи в Сорбоната около 1973 година, където е завербувана от „Аксион директ“, войнстваща френска терористична групировка. Тя не завършва следването си, прехвърля се в университета във Франкфурт и става член на германския студентски съюз. Пише няколко радикални статии за „Конкрет“ — левичарско немско списание. И тогава я забелязват от „Баадер-Майнхоф“.

Тя вдигна глава, за да се увери, че американците я слушат. Дейвис направи знак с ръка и тя продължи.

— Клумп е наследила или научила уменията на баща си по отношение на експлозивни устройства. Тя проектира, конструира и взривява доста бомби за Фракция „Червена армия“ в Европа. Има афинитет към пластичните експлозиви, обикновено откраднати от американските военни бази в Европа. Затова става известна като „госпожа Сифор“ — госпожа С-4. — Рут показа с ръце форма на малка тухла. — Някъде в началото на осемдесетте години тя е хваната от GSG-9.

— Командосите на Улрих Вегенер — каза О'Донован.

— Точно така — усмихна му се Рут и продължи: — Но някак успява да избяга, преди да я осъдят.

Бени скочи от стола си. Всички се стреснаха, когато той се хвърли към пепелника и рязко загаси фаса си. Беше чул само едно простичко изречение от устата на дъщеря си, което му напомни за десетте години кошмари. „Но не я прекъсвай — заповяда си той. — Не сега.“ Затова седна обратно на стола си, махна извинително с ръка и запали нова цигара.

Рут го изглежда. Хладните му сини очи бяха като огледален образ на нейните. Тя продължи.

— Тогава тя изчезна, но после е била забелязана да тренира терористи в Ливан. Някои експерти приписват на нея взривяванията на самоубийци там. След като напуска Ливан, следите ѝ се губят.

— Като Карлос — вметна О'Донован.

— Да, само дето се смята, че Илич Рамирес Санчес просто се е оттеглил.

— А тази Клумп не е ли? — попита Дейвис.

— Не.

— А защо я свързваш с това? — попита О'Донован. Той беше силно впечатлен от познанията на Рут, но те бяха чисто академични. Защото доколкото разбираше, тя не беше натоварена с разследването на случая.

— Добре, нека погледнем от ваша гледна точка — вдигна пръста си тя. — Мотив: пари, тъй като е известно, че тя работи като наемничка. И политика. Дълго време е работила в услуга на леви и антиционистки групировки. — Рут вдигна втори пръст. — Начин: доказаните ѝ умения. Само преди три години един индийски държавен глава беше убит от нападателка-самоубийца. Смяташе се, че техническата част е изработена от Мартина. Миналата година израелското посолство в Буенос Айрес, моля забележете мястото, беше разрушено от кола-бомба, същата каквато Клумп е конструирала за едно нападение на Хизбула през 1984 година. Даже снимката ѝ се появи в израелските вестници, които често се използват като инструмент на нашите разузнавателни служби. Те вероятно са се опитвали... Как бихте го казали по вашето? Да я притиснат.

Бени не се обади. Той беше се втренчил в цигарата си, като че тютюнът ѝ е направен от камилска фъшкия.

— И накрая — сега Рут вдигна три пръста като поздрав на скаут. — Възможност. Тя е лингвист и има вероятно поне три законни паспорта. Аржентински, френски и германски. А кой знае с колко фалшиви документи разполага. Не се обиждайте, но вашите служители на летище „Кенеди“ може и да са слепи.

Дейвис погледна О'Донован и направи физиономия.

— Какво ли не говорят децата.

— Тя вероятно не е сама — добави Рут. — Съществуват подозрения, че госпожа Клумп ръководи собствена група от наемници, нейни бивши ученици в Ливан.

— Не е толкова лесно да дойдеш тук — обидено се намеси О'Донован.

— Моите уважения, Майкъл — отвърна Рут. — Човек се качва на чуждестранен самолет, да речем, в Найроби. Той лети за Ню Йорк. По пътя човекът скъсва тунизийския си паспорт, който струва около петстотин долара на черно и го пуска в тоалетната, откъдето съответно парченцата литват във въздуха. На летище „Кенеди“ той заявява, че иска статут на бежанец, подписва декларация, че ще се върне за интервю пред емиграционните власти, а после изчезва. Така може да се вкара цяла армия.

— Не мисля, че ѝ трябва чак толкова. — Дейвис изглеждаше впечатлен.

— Господи — прошепна О'Донован. Беше слушал изпълнението на Рут с нарастваща тревога, но не информацията ѝ го шокира. А източникът. „Не си чак такъв професионалист“ — беше казал Дейвис.

— Е — плесна с ръце Бени. — Както виждате, моята Рут ни предлага добра история. Обаче аз мога да ви нарисувам три други сценария, които да са не по-малко убедителни. Знаете...

— Не се излагай, татко — прекъсна го Рут.

Баум се опита да я изгори с погледа си, но сърцето му подскочи, защото разбра, че родителските му права направо са отнети. Тя изобщо не се впечатли от недоволството му.

— Можеш да ни намериш последните сведения за Клумп. — Тя започна да го избутва в ъгъла.

— Можеш ли наистина? — хвана се О'Донован за идеята.

— Предполагам...

— Разбира се, че може — намеси се Рут. — Може да получи всичко, което поиска.

— Дали ще включват последните ѝ придвижвания? — попита Дейвис.

— Всъщност никой не може да каже — отчаяно търсеше път за спасение Бени.

— Освен ако не ги поискаш — настоя Рут.

— Рути — обърна се на иврит към нея Бени. — Престани.

— *Лама? Ми ма ата мефахед?*^[1] — Тя познаваше много добре баща си. Ако го обвини, че се страхува, той би скочил и от небостъргач, за да докаже обратното. — Просто се обади пак, татко, и поискай последната страница от досието — примоли се тя с фалшива нежност, която наистина го ядоса.

Бени въздъхна и стана от стола. Виждаше дебелия папка в сейфа си. Върху корицата ѝ имаше написана само една дума. ТАНГО. А напреко на нея с червено беше изписано „Свръхсекретно“. Но всъщност какво значение имаше? Само няколко избраници можеха да проникнат в сейфа му, така че в най-добрия случай щяха да изпратят добре почистена от компютрите на АМАН разпечатка. Защо не? Това няма да докаже нищо.

Той отново посегна към телефона на О’Донован. Отдавна беше надживял времето, когато трудно прикриваше чувствата си. Но трябваше да се съсредоточи, за да прикрие и тревогата си.

В собствения му кабинет в Йерусалим отговори един тънък, мъжки глас. Беше Рафаел Черниковски, или така нареченият Очко. Бени си представи неговите очила с метални рамки и тънките, сериозни устни.

— Очко! Как е?

— Ханс — отвърна Очко, без да отвърне на поздрава. Той автоматично използва един от псевдонимите на Баум поради евентуалната опасност от подслушване. — Шефът пита за теб. Искане да знае кога се връщаш.

— Кажи му след месец, за да го ядосаш.

Очко не се засмя. Едно от любимите хобита на Баум беше да предизвиква яростта на Ицик Бен-Цион. Забавление, заради което обикновено си го отнасяха подчинените на Бени.

— Как върви конференцията? — попита Очко. Служителите в „Специални операции“ бързо научаваха кодирания език, с който се говори по неосигурените против подслушване телефонни линии. Когато не можеха да използват кодиращи устройства, си имаха определен речник за разговори. Бени веднага се включи.

— Засега доста досадно — каза той. Имаше предвид, че разследването още не е дало никакви плодове. — Проспах цялата лекция за високото напрежение. — Значи никакви конкретни следи или заключения от американска страна.

— А как мога да ти помогна?

— Трябват ми малко сведения за маркетинга.

— За какво става дума?

Бени се изкашля.

— Танго.

По линията се възцари мълчание. В такъв момент стандартната процедура диктуваше Очко да му откаже. Не можеше да знае дали командирът му не е пленник или някой не се обажда от негово име. Затова трябваша три предварително уговорени пароли, за да изпълни искането.

— Къде са те? — попита Очко.

— В чекмеджето отдясно под снимката на госпожа Шмид.

— Един момент — отвърна Очко, макар да не мръдна от стола си до масата в кабинета на Баум. Снимката на съпругата на Бени, поставена в рамка, потвърждаваше, че наистина той говори по телефона. Но в чекмеджето на масата не можеше да бъде оставено каквото и да било оперативно досие, а те и двамата знаеха това.

Обаче споменаването на „Танго“ от страна на Баум наистина беше твърде необичайно. Очко беше един от двамата служители на АМАН, заедно с Ейтан Екщайн, които знаеха, че „Танго“ е досие с ограничен достъп и се държи единствено в сейфа на Бени. *Това* досие беше истинското и пълното, докато в компютрите на „Специални операции“ фигурираше „редактираната“ версия.

— Нямам ключ — каза Очко, опитвайки се да разбере дали Баум има предвид пълното досие в сейфа.

— Няма да ти е нужен — каза Баум. — То е отключено.

— Добре. — Значи Бени има предвид компютърната версия, до която имат достъп всички служители на „Специални операции“.

— На кой телефон да те намеря? — попита Очко.

— Едно, нула, три, нула, седем, две, четири.

Очко надраска цифрите, извади единица от всяка и получи 0929613, което беше военният идентификационен номер на Бени Баум. Второ потвърждение.

— Разбрах — каза Очко. Последното потвърждение щеше да е по-особено. Баум трябваше да си спомни преживяване, споделено само от него и Очко, за което никой друг в управлението не знае.

— Знаеш ли, Очко — весело заговори Бени. — Тук на конференцията има едно девойче.

— Така ли?

— Тя ми напомня за онази малка умница от Атина. Лина ли се казваше?

Баум почти чу изчервяването на Очко. Аналитикът не беше известен със сексуални похождения, но веднъж двамата с Баум бяха останали по принуда цяла нощ в гръцката столица, за да изчакат Екщайн и групата му да дойдат от Крит. Докато убиваха времето си в един бар, закръглената млада сервитьорка, която следвала компютри, беше започнала разговор с Очко. В края на смяната ѝ тя го покани на гости, за да си поиграят с нейния лаптоп. Бени и Очко бяха наели стая заедно, но през онази нощ Баум спа сам.

— Да — изкашля се Очко. — Лина. А коя част от брошурата искаш?

— Само най-последните сведения за продажбите. — Бени имаше предвид последните страници от компютърния файл, на които би трябвало да се намират сведения за местонахождението на обекта и движението му. — Ще ти дам номер на факс. — Той съобщи номера.

— Ще ми трябват няколко минути — каза Очко. — Става ли?

— Чудесно. Поздрави всички.

— Да не забравиш да се обадиш на шефа — умолително каза Очко.

— Че как бих могъл? — изсумтя Бени и затвори.

Баум се обърна към детективите, които възпитано слушаха разговора на иврит, от който не разбираха нищо. Рут обаче го гледаше с критична ирония заради детските машинации.

— Благодаря, татко — каза тя, знаейки добре, че той лесно би могъл да манипулира изпратените данни в своя полза. — Може ли една

цигара?

Бени ѝ подаде пакета цигари и запалката си. О'Донован почувства облекчение, когато я видя да запалва цигара. Колко жени го бяха оставяли само като им споменеше за този си навик?

Вратата се отвори рязко. Джери Байндър започна да говори, а после размаха ръка, за да прогони дима.

— Господи, някой трябва да извика пожарната тук.

— Какво има, Байндър?

— По-добре излез оттук, О-Ди. Имаш светкавица от Централата.

О'Донован стана, а гостите му излязоха в общото помещение, за да може и той да се измъкне от стаичката си.

В същото време двама детективи качваха по стълбите един мъж с ръце, хванати в белезници на гърба, като го държаха за якето. Беше със сплъстена червена коса и злобен поглед. Докато минаваха, той погледна Рут.

— Как ми се иска да ѝ го начукам отзад — измърмори той.

Без да спира, един от придружаващите го спъна с крак и онзи падна по лице на пода. Извика от болка.

— О, извинявай — каза другият детектив и двамата го издърпаха към килията.

Франк Манкузо се приближи откъм чупката на помещението. Носеше телекс и факс, написани на иврит. Байндър взе факса и го подаде на Бени Баум.

— Това трябва да е за теб — каза той. — Ние тук сме безбожници.

Рут пристъпи и зачете през рамото на Бени. Баум се ухили широко и размаха факса като знаме.

— Е — изрече с триумф той. — Още не съм виждал хасид, на когото да са му правили пломбите в Техеран.

— Вярно? — Арон Дейвис се отказа от резервираното си държание и дръпна листа от ръцете на Баум. Като че очакваше да се случи някакво лингвистично чудо и листът да му разкрие тайните си.

— Добре, татко — обади се Рут. Не успя да скрие разочарованието си. — Все пак това не изключва участието на Клумп. — После тя погледна към О'Донован. Ясно беше, че току-що е спечелила баса.

Детективът не се включи към радостта на Баум. Байндър, Манкузо и Грифин бяха наобиколили него и спешния телекс, дошъл от детективското бюро в Манхатън. О'Донован отпусна ръката си с телекса. Погледна първо към Баум, а после към дъщеря му.

— Някой току-що се обади на телефона за информация за извършени престъпления. Записват разговорите в централата, а после ги изпращат на управленията, които отговарят по случая. — Той отново вдигна листа и започна да чете.

— Получено в 1:45 следобед. Детектив Френкел на първа линия. Обаждат се лице от мъжки пол. Английски с акцент, предполагаемо от Близкия изток или от Източния блок. Да се предаде на детектив Майкъл О'Донован в Център-север. Следва разговорът. — О'Донован прочисти гърлото си. — „Мъжът: Имам информация за взрива в израелското консулство. Френкел: Бихте ли си казали името, господине? Мъжът: Става дума за адрес. Госпожа Катарина Клумп. Източната част на Осемдесет и девета улица, номер сто шестдесет и седем. Френкел: Господине? Бихте ли? Господине? (Разговорът е прекъснат.)“

Последва дълъг миг на смразено мълчание. Нито Байндър, нито Манкузо или пък Грифин разбираха значението на обаждането, но хипотезата на Рут още занимаваше умовете на О'Донован и Дейвис. И двамата бавно вдигнаха глави и я погледнаха като газели, подушили лъвица в храстите.

Тя покри устата си с длан.

— Господи — прошепна, изплашена от собствената си пророческа точност.

О'Донован присви очи към Баум, но Дейвис изказа мисълта му.

— Прекалено хубаво, за да е вярно.

— Хммм — измърмори О'Донован.

— Разбира се. — В гласа на Рут изригна ярост. — Баща ми идва тук, взривява собственото си консулство, а сега ние ви заблуждаваме само с цел да ви направим добро впечатление.

— Леле, к'ва е — обади се Байндър. Тя му хвърли светкавичен поглед.

О'Донован бързо се намеси.

— Не това искахме да кажем, Рут.

Тя обърна глава, готова да поиска обяснение, когато заговори баща ѝ.

— Господа, това е като харизан кон. — Последното, което би желал, беше да се съгласи с хипотезата на Рут. Но задачата му бе да разкрие случая с експлозията и ако е възможно, да открие кой е направил бомбата. Всички лични предпочитания трябваше да останат на заден план. — Човек може да му разгледа зъбите или направо да си го язди.

— Гадна полицейска жестокост! — развика се новият арестант откъм килията си. Но никой не му обърна внимание.

— Та коя е Катарина Клумп? — попита Байндър.

— Майката на вашата заподозряна за експлозията — отговори Рут едва чуто.

— Каква заподозряна, шефе? — попита Манкузо.

— Ще ви кажа после — отговори О'Донован и се обърна към Рут. — Значи тя живее тук, в града?

— Явно. Ако онзи, който се е обадил, говори истината.

— Франк. — О'Донован подаде телекса на Манкузо. — Провери името и адреса.

— Готово. — Манкузо се отдалечи.

— Искам адвокат, мамка му! — виеше арестантът. — И съм гладен!

— К'во ша кайш за един по мутрата за обяд? — изръмжа му някой.

Грифин се отдалечи към един от детективите, който му махаше от дъното на залата. Малката групичка остана мълчалива, чакайки потвърждението на Манкузо. Дейвис намери пепелник и го местеше от Рут към Бени като свещеник, поднасящ кутия за дарения. Те загасиха фасовете си, а Грифин се върна с два нови факса.

— Още добри новини от Светите земи — каза той.

Рут взе листите и погледна баща си. Той кимна.

— Пропусни източника — каза ѝ той на иврит.

Тя изчете първата страница, написана на иврит, и започна да превежда, като пропускаше онова, което смяташе, че не е необходимо да се знае от външни хора.

— Няма потвърдено засичане на обекта от 1987 година. През 1985 е била забелязана на три пъти в Алжир, където се смята, че има

нещо като главна квартира или команден пост. — Това беше нова информация за базата данни на Рут. Тя стигна до съобщение за предадена информация от страна на германската криминална полиция и пропусна да преведе източника в съответствие с предупреждението на баща си. — През 1986 година майка ѝ е изчезнала от Буенос Айрес. — Тя вдигна очи, за да се увери, че слушателите са си взели бележка. — Между тази дата и ноември 1987 година Мартина е забелязана веднъж в Лондон, веднъж в Лисабон и два пъти в Хонконг. — Тя подаде първата страница на баща си.

— Ако си бизнес-дама, имаща връзки в Европа и Азия, къде би трябвало да е пристанището ти? — подсказа О'Донован.

— В Гнилата ябълка — отговори Байндър.

— Моля? — погледна Бени към едрия мъж.

— Ню Йорк — замислено отговори на въпроса му Рут. Но разглеждаше снимките върху втората страница. С нарастващата популярност на факс-машините, сканираните снимки в компютрите на АМАН можеха да бъдат дигитализирани и отпечатвани като образ, състоящ се от малки точки в черно и бяло. Отпечатаните върху факса снимки бяха невероятно ясни.

Първата снимка беше на Мартина Урсула Клумп на 26-годишна възраст, с дата от 1981 година. Беше анфас, направена при залавянето ѝ от германската криминална полиция. На нея се виждаше руса жена с твърд поглед на светлите очи и свити устни. Другите три снимки бяха номерирани, правени по време на следенето.

Номер едно показваше млада жена, която пие кафе от чашата си, седнала на масичка в улично кафене. Имаше дълга, черна коса, слънчеви очила и бенка до лявата ноздра.

Номер две беше профил на възрастна жена с кърпа на главата, която наднича в пазарската си чанта.

Номер три беше снимка на две фигури върху мотоциклет. „Водачът“ беше облечен в кожен гащеризон. Очилата и шлемът покриваха напълно остригана глава. Една страхотна блондинка в летни дрехи беше прегърнала мотоциклетиста през кръста, но дебелият черен стрелка сочеше към *водача*.

Рут не каза нищо, когато бавно подаде листа на О'Донован. За първи път в живота се чувстваше така, сякаш пресича онзи тъмен тунел от главния щаб на разузнаването към реалността на бойното

поле. От безопасността на базата данни към опасностите на противниковата територия. За пръв път надникваше в света на баща си.

Тя го погледна и сърцето ѝ се разтуптя, когато видя изражението му. „Трябваше да те оставя у дома, обич моя“ — говореха очите му.

— Мили Боже — възкликна Байндър, когато надникна през рамото на О’Донован.

— Можеш да я пуснеш за издирване — каза Грифин. — Обаче как, по дяволите, да обясним заради какво?

— Мисля, че намерих! — весело съобщи Манкузо, който се приближи към групата. — Там има старчески дом. Няма Клумп в списъка, но аз се обадох и се представих както обикновено, че съм от Социалната служба. Имат възрастна германка, която се казва Катарина и е регистрирана като госпожа Оберст.

— Госпожа Оберст — повтори Рут. — Госпожа полковниша. — Тя се обърна към баща си. — Ото Клумп не беше ли полковник? — попита го тя на немски.

Бени сви рамене.

— Ти знаеш по-добре от мен — излъга той, докато започна да разкъсва на тънки лентички първата страница от факса.

— Хей! — запротестира О’Донован.

— Той го е запомнил — тихо го успокои Рут.

О’Донован махна с ръка и се обърна към своите хора.

— Няма да пуснем никакво издирване. Ще се хванем за адреса.

Щяха да започнат следене на старческия дом.

Детективите се пръснаха да си вземат палтата и в залата веднага се почувства напрежението. Гласовете се повишиха, чуваше се отваряне и затваряне на чекмеджета, дрънкаха ключове от коли, скърцаха кобури.

— Искаш ли да предупредя Бюрото? — извика Манкузо.

— Да. — О’Донован влезе в кабинета си и се върна облечен в тъмносино палто и понесъл горните дрехи на Бени и Рут.

— А телекса и факса? — попита Байндър.

— Засега ги задръж — каза О’Донован. — Престъплението е в нашия район...

— Ние ще открием престъпниците — довърши Байндър.

— Искаш ли подкрепа от Деветнадесети участък? — попита Грифин. — Някои хора от криминалния?

— По-късно — отговори О'Донован. — Ако се наложи да стоим след полунощ.

Групата се събра пред кабинета на О'Донован. Всички закопчаваха палтата си.

— Джери, вземи помпата — нареди О'Донован. — Ако се появи, тя може да доведе и приятелчетата си.

Бени гледаше как едрият детектив се отдалечи към стаята в дъното. Когато се върна, понесъл пушката, Баум прошепна на иврит:

— *Афилу бли хаврия, зе ло язор леха.*

Детективите погледнаха Рут.

— Дори и без приятелите й — преведе Рут, — това няма да ви помогне.

Мъжете изгледаха Баум, който като че се събуждаше от някакъв сън. Той се обърна, опита да им се усмихне и сви рамене.

— Да вървим — каза О'Донован. Но когато Баум и Рут тръгнаха след детективите, той внезапно спря.

— Чакайте. — Той докосна ръката на Бени. — Полковник, не мисля, че ти можеш...

— Аз съм твоята свръзка. Не помниш ли, детективе? — отвърна Бени, без да показва някакъв ентузиазъм. — А мислиш ли, че ще можете да я забележите без мен? Ако да, тогава...

— Добре — съгласи се детективът. — Но Рут да я няма.

Тя хвана ръкава на О'Донован.

— Защо? — попита настоятелно, но той не се извърна към нея. Знаеше, че няма да може да издържи. Затова се обърна към баща й, който вече слизаше надолу след останалите мъже от групата.

— Полковник — умолително извика О'Донован.

Баум спря.

— Остави я да дойде — каза той. После изгледа дъщеря си, преценявайки връзката, която това щеше да създаде помежду им, и потенциалната опасност за нея. — Остави я — прошепна той и отново тръгна надолу.

О'Донован цъкна с език. Рут продължаваше да го държи за ръкава. Той се дръпна. Искаше да не се поддава на влиянието й. После прекара пръсти през косата си и въздъхна.

— Ако се наложи да нападаме, ти не можеш да дойдеш — заяви той колкото можеше по-строго. — Ще трябва да чакаш в колата.

— Добре.

— Може да стоим цяла нощ.

— Добре.

— Ще бъде много студено — направи той последен, безнадежден опит да я разубеди.

Рут плъзна ръка под мишницата му и го ослепи с онази усмивка, която О'Донован започваше да мечтае никога да не беше виждал.

— Дръж мотора си запален — каза му тя.

---

[1] Защо? От какво те е страх? (иврит) — Б.пр. ↑

8. ЙОРКВИЛ

Назъбеното острие на среднощния вятър режеше в очите на Мартина Клумп, която караше срещу приближаващата буря. Вятърът беше толкова студен, че изглеждаше почти течен, и превърна черните ѝ джинси в ледена кора. Той обгръщаше ръкавиците ѝ и пронизваше кожата под кожените маншети. Блъскаше под визьора и пляскаше бузите ѝ. Разкъсваше каишката, държаща вдигнатата ѝ яка и барабанеше лудо по шлема с твърдата ѝ катарама.

Въпреки това бедрата ѝ бяха топли под полипропиленовата предпазна престилка, а топлината от триенето, която се надигаше към слабините ѝ, успокояваше като среднощна вана за масаж в баварска планинска хижа. Прекрасният трепет идваше от конските сили на голямото черно „Сузуки“, крал сред вида машини, които тя предпочиташе повече от всички останали начини за придвижване.

Мотоциклетът даваше скорост, неограничавана от тежестта на луксозните коли. Той предлагаше пълно пренебрежение към задръстванията, призрачни отклонения из тъмни алеи и дори възможност за изпреварване на бягащи хора по стълби. И макар времето да беше ужасно неприятно за каране, тя нямаше желание да слезе от мотора. Защото не искаше да се чувства отново като кацнал на земята ястреб, разполагащ само с ноктите си за нападение или отбрана.

Тя намали скоростта, сви вдясно по източната част на Осемдесет и четвърта улица и спря съвсем наблизо до Второ авеню. Остави двигателя да работи, защото Ияд седеше зад нея и щеше да я смени. Погледна към ръцете му в ръкавици, прегърнали я през корема. Наблюдаваше как омръзналите му длани бавно се разтварят. Когато се качиха на мотора, той се колебаеше да я прегърне както обикновено прави пътникът. А сега не можеше да се освободи.

Тя слезе върху тротоара и подскочи няколко пъти, за да стопли краката си, обути в черни маратонки „Рийбок“. Ияд се премести напред и хвана ръчките, докато Мартина сваляше черната си раница от

гърба му с безцеремонността при разсъбличане на мъртвец. Тя нахлузи раницата върху гърба си, а после хвана партньора си за врата и вдигна визьора на шлема му.

Лицето му представляваше ококорена маска от изтръпнала и замръзнала кожа, ужасено до смърт от нейната страст към високите скорости. Тя също вдигна визьора си и духна към него, като че да изчисти стъкло. Ияд успя да раздвижи лицевите си мускули и опита да се усмихне.

— По-добре ли е? — попита Мартина на немски.

Той кимна и двамата допряха визьорите на каските си.

— Добре. Слушай сега. — Тя приближи устните си до него, но никой не би объркал позата ѝ с някакви чувства. — Ако се върна, добре. Ако не, или видиш някого, или нещо, което да не е наред, ще се измъкнеш и ще изхвърлиш торбата. — Тя тупна кафявите кожени дисаги, прехвърлени върху резервоара. — А после, Ияд, ако те следят... ще се измъкнеш. Ясно ли е?

Той кимна отново. Мартина му подаде шлема си и се отдалечи.

Сля се с пешеходците по Второ авеню, като сложи вълнена скиорска шапка на главата си. Ходеше бързо, за да раздвижи кръвта в краката си, а когато стигна Първо авеню, сви вдясно, продължи няколко метра, а после спря. Обърна се бавно, сякаш объркана за миг, но съвсем не се беше изгубила.

Ледената нощ и късният час бяха предпочитаният избор на Мартина за рисковани срещи. По улиците имаше малко пешеходци и лесно можеше да зърне преследвачите си, които биха пристъпили бързо между паркираните коли или под сенките на сградите. Ако не е шофьор на такси, човек едва ли би тръгнал да се разхожда с кола по улиците, защото дори и манхатънските проститутки не излизаха в такъв студ.

Тя погледна ъгъла на Осемдесет и четвърта улица, но не видя там никого. Нямаше и коли. След това тръгна на север и зави наляво по Осемдесет и пета улица, като междувременно се наведе веднъж уж да затегне връзката на обувката си, докато поглеждаше назад между присвитите си колене.

Когато отново зави надясно по Второ авеню и вдигна глава към сивата фасада на Спестовна банка „Йорквил“, сърцето ѝ се сви от мъка. Половината от металните букви над часовника ги нямаше.

Останалите изписваха само „кв л“. Гордата стара германска колония в Манхатън вече беше мъртва. Оставили бяха само някоя добра душа, която да информира най-търпеливите.

Някога Йорквил беше гордостта на родените в Германия жители на града. Десетте пресечки на квартала в горната част на Ийст Сайд представляваха постоянен празник на уюта, където храната, музиката и езикът на родината се лееха за всички берлинчани или техни приятели, германофили. В Йорквил човек винаги можеше да намери меню с картофена супа и свински наденички, да ги полее с тъмна бира и да отиде да послуша квартета, който свири мелодии от Моцарт пред черквата на Богородица. По празниците градските оркестри маршируваха гордо по авеню „Лексингтън“, а по време на октомврийския карнавал цели групи мъже в кожени къси панталони се стичаха тук от „Хайделберг“, за да танцуват.

Мартина беше избрала Ню Йорк за последна резиденция на майка си, защото той беше нейно пристанище при многобройните ѝ пътувания. Всички приятели на Катарина в Буенос Айрес бяха починали, тя беше изпаднала в старческа деменция, а Ню Йорк изглеждаше най-практичният и безопасен избор. Откриването на Йорквил беше приятно допълнение, макар сега Мартина да разбираше, че би трябвало да усети моралния упадък на квартала още в началото на осемдесетте години.

Обикновено пристигаше след смяна на няколко таксита направо от летището в старческия дом „Еделвайс“ в източната част на Осемдесет и девета улица. Но сега, като се придвижваше пеша, тя можеше да види ефекта на застаряването. Хотелчето „Хайделберг“ още си беше тук, но над него се извисяваше алуминиево-стъклената сграда на някакъв копирен център. Когато зави наляво по Осемдесет и шеста улица, тя направо остана шокирана. Ресторант „Идеал“, където някога се беше смяла на огромния шницел, докато един стар акордеонист пееше народни песни, беше взривен от експлозия на някакъв бойлер. „Бремер хаус“, където човек можеше да си купи щрудел, каса пилзенска бира или дори Железен кръст с дъбови листа, ако знае как да поиска, сега беше превърната в обширна пицария.

Тя спря на ъгъла на Трето авеню, докато един повей на вятъра по Осемдесет и шеста улица премина откъм Сентрал парк, понесъл вихрушки от замръзнали боклуци. Тя наведе глава и стисна очи,

опитвайки да изхвърли меланхоличните мисли от ума си. Мина едно такси. Шофьорът намали, докато я гледаше оптимистично, но после засили и се отдалечи. Тя извади ръце от джобовете си, зави по Трето авеню и тръгна по-бързо.

В един хартиен плик носеше 150 000 долара. Бяха в раницата ѝ заедно с пълен комплект облекло и розов пуловер, с които можеше да се преоблече бързо в някоя от страничните алеи. Носенето на такава сума пари по тъмните улици на Манхатън не я притесняваше, защото под якето и червения скиорски пуловер нейният П-38 почиваше в кобура, прикрепен към колана на джинсите ѝ.

Надяваше се парите да стигнат за дълго. Ако бъдеше принудена да остане в чужбина поне пет години, те щяха да са достатъчни, за да платят стаята и храната на майка ѝ. Ако бъдеше убита, тогава щяха да влязат в употреба събраните пари от вноските, които тя плащаше на един богат ливански адвокат в Лондон. Господин Фарад имаше здрави връзки с патолога на британската полиция. В такъв случай щяха да идентифицират тялото на някоя скитница като това на Мартина Оберст и майка ѝ да получи 200 000 лири стерлинги като застраховка „Живот“ от една британска застрахователна компания. Но ако я хванеха, осъдеха и затвореха...

Това се беше случило само веднъж. И няма да се повтори.

Но образът на майка ѝ, седнала в люлеещия се стол, гледаща към прозореца и очакваща дъщеря си, която никога няма да дойде, внезапно накара гърлото ѝ да се свие. Това я изненада и тя преглътна сълзите си. „Мамо, няма да те изоставя“ — обеща мълчаливо тя. Крехкото тяло с бели къдрици, набръчкано лице и големи сини очи вече не разбираше изречените с думи уверения. Беше загубила представа за времето много отдавна. Умът ѝ беше застинал в дните, когато Ото, нейният любим, беше жив, а малката Марти я обожаваше така, както и сега.

Мартина много отдавна беше простила безпомощността на майка си след самоубийството на баща ѝ. Защото макар сега и тя да се чувстваше вдовица, младежката ѝ дързост превръщаше оживяването ѝ в дар, докато за нейната майка нямаше живот без съпруга ѝ. Първоначално тя беснееше против алкохола, който позволяваше на майка ѝ да се оттегли в сънищата си, и затова избяга, боейки се, че също може да изпадне в отчаяние. Но по-късно, когато порасна,

поумня и размисли, когато разбра, че обича баща си още повече, тя пренасочи чувствата си от него и ги подари на мама. Ото беше обожавал Катарина и Мартина бе длъжна да поддържа жива единствената му връзка с този свят.

Тя вдигна ръка и изтри ъгълчетата на очите си с ръкавицата. Изтри и сантименталността си. Сега няма да е последният път, когато ще види майка си. Няма да е.

Пресече на ъгъла с Осемдесет и седма улица, като прескочи краката на един скитник, легнал върху решетката на отдушника на метрото и завит със сиво войнишко одеяло. Виждаха се само очите му и върхът на подплатената с вълна кожена пилотска шапка.

Арон Дейвис наблюдаваше минаването на Мартина. После посегна към подвижната радиостанция, стисната между коленете му, и натисна два пъти бутон на микрофона. Изчака малко и го натисна отново два пъти. Беше само сигнал „внимание“, който беше подавал вече дванадесет пъти през изминалите четири часа, щом някоя млада жена с определена височина, фигура и лице, което би могло да бъде опасно, преминеше покрай него. Беше се преоблякъл в микробуса за наблюдение и заел позицията си. Позволи да го сменят само веднъж, докато отиде да се изпикае и да си купи парче пица. Останалите от групата мислеха, че е откачил, но решетката беше най-доброто място за „следене“.

Мартина хвърли поглед към булеварда, докато по него минаваше такси. Нищо в колата не привлече вниманието ѝ и не подсказа, че това е същата кола, която беше минала край нея и преди.

Тя продължи пътя си. Искаше да стигне по-бързо, да види мама, да я накара да се усмихне, да ѝ поднесе кутията напълнени с ликьор шоколадови бутилчици, да я прегърне колкото е възможно по-дълго и да си тръгне. Тъй като мисията ѝ вече беше в етап на изпълнение, всяка предвидима среща криеше опасност от риск. След нея трябваше да се заеме със стотиците други въпроси, които все още оставаха без отговор.

Омар не я беше предупредил за друга среща, но пък и тя му даде да разбере, че такава не е необходима. Чудеше се дали работодателите ѝ са се хванали на лъжата, че има намерение да открадне ракета от някоя европейска база. Като част от операцията ѝ това не беше важно, но измамата все пак осигурява по-голяма безопасност. Най-важно беше

истинското оръжие, неговото движение и местоположение. Преносимото торпедо все още беше прототип, макар изпитанията му да бяха минали идеално. Конструкцията му се основаваше на американската оптически и радионасочваща се противотанкова ракета, използвана от САЩ и съюзниците им. В този случай корпорацията „Хюи“ беше възприела същата конструкция, но с възможност да бъде използвана от морските командоси „Тюлени“. „Миноу едно“ както се наричаше прототипът, беше сравнително малък, прикачен към надуваема подложка с допълнителен винтов двигател и можеше да превърне всеки смел леководолаз в смъртоносна подводница.

Мартина плащаше значителна годишна сума за информация по отношение на подобни оръжейни системи. Източник беше един мъж на име Сам Тамил, собственик на охранителна и консултантска фирма, наречена ДДС. Тамил бе известен като най-лъжливия доставчик на охранителна техника в западния свят. Шарлатанин, продаващ повредени устройства за проследяване на семействата на жертви на отвличане, той би могъл да продаде очила за нощно виждане даже на слепец. Въпреки това фирмата му разполагаше с база данни за техническа информация, чиито услуги можеха да бъдат купени на невъобразими цени. Но самият Тамил си имаше ахилесова пета — собствената му скъпа кожа. Той никога не отказваше да получи пари в брой дори и за суперсекретна и недостъпна информация. Щом парите влязат в сметката му обаче, човек само трябваше да заплаши живота му и той би обърнал света, за да достави информацията.

В Лондон Тамил беше показал на Мартина секретни документи за „Миноу едно“. Тя зяпна, когато видя чертежите, защото в дневника на баща ѝ се споменаваха чертежите му за подобно устройство, което той беше нарекъл „Летящата риба“. Нацисткото оръжие никога не излезе от етапа на проектиране върху хартия, но когато Тамил ѝ показа „Миноу“, тя разбра, че точно това оръжие ще избере за целта си. Всъщност не очакваше той да ѝ го достави и затова му предложи 50 000 долара, които да получава в рамките на една година, като всеки месец я информира за местата, където отива оръжието, и за преминаването на изпитанията. Скоро след като парите бяха прехвърлени от швейцарската банка, тя предупреди Тамил, че всяка грешка в информацията му или изтичането на сведения към когото и да било ще бъдат дискутирани с неговия син Абрахам на погребението

на баща му. И така сведенията пристигаха навреме в нейната пощенска кутия в Манхатън.

Всеки аспект от плана ѝ, който можеше да бъде подсигурен чрез изнудване, заплаха, пари или измама, беше проверен и препроверен. Но тя беше сама, а за толкова комплексна задача бе принудена да разчита на други. При това само на мъже.

След по-малко от четиридесет и осем часа първият етап от плана ѝ, от три части, трябваше да бъде изпълнен без грешка. А той се състоеше в събирането на материалите, бързо придвижване на големи разстояния, точно спазване на графика и голяма доза от нещо, чието съществуване тя презираше. Късмет. Факторите, които не можеха да бъдат контролирани, я тревожеха най-много. Дали лейтенант Делгадо е жив или мъртъв? Сега съзнаваше, че е трябвало да го убие, макар по време на акцията решението да ѝ се струваше логично. Един труп бързо би се размирисал, докато здраво надрусан мъж едва ли скоро би успял да повика помощ. Но съществуваше възможност да са го открили и в такъв случай животът му беше заплаха.

Най-силната заплаха за спокойствието ѝ беше присъствието на Бенжамин Баум. Това, че се намира отново в един град с него, я караше да се чувства като мишка, затворена в клетка на гладна боа. Какво всъщност прави той в Ню Йорк? Дали е дошъл само заради експлозията? А ако тя е обект на разследването му, откъде е могъл да разбере местонахождението ѝ? Възможно е „Яд Аллах“ да е проникната. О, да, тя познаваше способността на израелеца да манипулира, да посее съмнение, да убеждава, докато жертвата му повярва и попадне в клопката. Но кой от групата ѝ би рискувал да стане предател, след като знаеха много добре как ще се разправи тя с тях? И освен това беше действала толкова внимателно, толкова прикрито. Никой от мъжете ѝ с изключение на Муса не знаеше повече от собствените си задачи. Никой няма да разбере целта на мисията, докато не бъдат напълно въоръжени и на път. Само Муса се досещаше, че майката на Мартина е още жива. А може ли той да я предаде? Невъзможно. Той е религиозен, а вярата му налага да се подчинява.

Близо до ъгъла на Осемдесет и девета улица тя мина покрай бял закрит камион, върху каросерията на който беше изписано „Кабелна телевизия Манхатън“. Надникна през прозореца и видя шофьора, отпуснал глава върху облегалката и хъркащ под твърдата жълта каска,

смъкнала се върху лицето му. Това беше детектив Джери Байндър, облечен в гащеризон на техник от кабелната телевизия.

На отсрещния ъгъл малката закусвалня на Йорквил оставаше единственият източник за тревоги в околността, тъй като все още беше отворена в този късен час. Зад замъглените прозорци се виждаха гърбовете на двама мъже, надвесени върху картонените си чашки, от които парата се виеше покрай вълнените им шапки. По-ниската фигура предизвика яда ѝ за пореден път, но чу бръмченето на мотоциклета на Ияд, който се зададе откъм Трето авеню, и затова тя бързо зави по Осемдесет и девета, отнасяйки чувствата със себе си.

Бенжамин Баум. Ако не беше го срещнала, кой знае какво щеше да бъде? Ако само беше разбрала по-рано какво всъщност представлява той. Ако не беше се размекнала пред силата на неговата убедителност, ако беше парирала психологическите му атаки и грубите, безсмислени намеци за вината ѝ по асоциация. Това отслаби защитните ѝ сили, направи я податлива на неговата съблазън и обещания. Само ако знаеше тогава онова, което научи чрез болката: че те всички са еднакви. Всички. Подли кучета, които служат на господарите си, носейки блестящи табелки с надпис „патриотизъм“, „вярност“ или „любов“, докато всъщност се стремят единствено към власт, която да им разрешава да хапят и разкъсват. Какво ли щеше да се случи с нея в такъв случай? Дали щеше да надрасне радикалната си младост, да се измори от живота на беглец, да се оттегли през някой благословен слънчев ден като онзи, когато видя бебе в ръцете на майка си и разбра собственото си, искрено желание? Сега вече никога няма да узнае. И за това е виновен Бенжамин Баум.

Тя вървеше по тротоара на напречната улица. Тъмен и заледен пасаж с паркирани сред купчини мръсен сняг коли. Мина покрай тъмносив „Феърлейн“, чийто двигател ръмжеше и кихаше. Тя надзърна към младата жена, свита под хвърленото върху задната седалка палто, а после забърза напред. Редицата от пететажни къщи, се издигаше върху северния тротоар като стари книги върху рафт на фона на черното небе. Кафяви, червени и сиви правоъгълници. Всяка от тях си имаше зиг-зага на ръждясала противопожарна стълба, а сградите, притиснати до старческия дом „Еделвайс“, разполагаха освен това със скоби за хващане и къси разстояния между стъпалата. Защото Мартина не беше избрала старческия дом само заради вътрешните му удобства.

Тя спря пред циментовите стъпала, издигащи се към стъклената врата на номер 167. Сградата беше с тухлена фасада, пресечена от железните противопожарни балюстради и малка, метална табела с гравирани надпис „Еделвайс“ на немски език. Тя чу сузукито на Ияд да минава зад нея, тъй като момчето, макар и с ограничена интелигентност, изпълняваше безпрекословно дадените му от нея инструкции. Той трябваше да спре към средата на пресечката, да паркира мотоциклета и да влезе във фойето на сградата на отсрещния тротоар, откъдето да наблюдава. Не беше кой знае колко сложна работа даже и за пълен глупак. Но ако основните ѝ бойци не бяха заети, тя би използвала Джавад или Фуад.

Тя свали ципа на якето си, приглади предницата на пуловера си, за да е сигурна, че не е смачкан, пое дълбоко от студения въздух и заизкачва стълбите.

Входното антре на „Еделвайс“ беше като на всяка скромна резиденция в Манхатън. Втората врата също беше от стъкло, с електронна ключалка, а встрани във фойето се намираше дългият дървен плот на рецепцията пред канцеларията на администрацията. Възрастният нощен служител в протритото синьо сако завършваше впечатлението за западнал пансион в европейски стил. Той вдигна глава от вестника си, вгледа се в Мартина и натисна бутона за отключване на вратата.

От мига, когато видя лицето му, тя разбра. Той не се стресна, не скочи към телефона, а се усмихна, поизправи се в стола си, изражението му беше твърде ентузиазизирано. Краищата на устните му трепкаха върху изкуствените челюсти. Един възрастен пазач, германец, като види млада жена, цялата облечена в кожа да пресича антрето му почти в полунощ в неделя, би трябвало поне да се намръщи със съмнение.

Тя почувства как малките косъмчета по гърба ѝ настръхват, слухът ѝ се наостри тревожно. Свали скиорската си шапка, когато откъм фойето я блъсна вихърът на топлия въздух, и докато пресичаше дебелия кафява пътека, очите ѝ бързо огледаха всички сенки в древното фойе, зад зелените фотьойли и поувехналите палми в саксии.

— Добър вечер — каза тя на немски, поставила лявата си длан в края на плота. Десният палец обхвана ръкохватката на пистолета под

пуловера, когато се притисна към дървото. „Само ще се отблъсна с лявата, ще го измъкна, докато се търкалям, и ще се изправа със стрелба.“

— Добре дошла, госпожице — отговори също на немски нощният служител.

Тя чакаше сигнал. Нищо не се случи. Възрастният човек продължи да я гледа през дебелиите си тъмни очила. Сивата му коса беше разрошена, като че я е сресвал назад с нервни пръсти. Но усмивката му си беше на място и за миг тя помисли, че е сбъркала. Докато не видя угълчетата на вестника, който той държеше, да трепкат като крила на пеперуда.

Тя погледна тъмния коридор към асансьора, после назад към входната врата. Нищо. Бързо свали раницата си.

— Дошла съм да видя майка си.

Нощният пазач явно усети, че трябва да си влезе в ролята.

— Много е късно.

— Тя не спи много.

— Така е с всички тук.

Мартина зачака следващия логически въпрос, но той само я гледаше.

— Катарина Оберст — каза тя.

— Ах, да. — Той остави вестника и бутна стола си назад. — Пет В, нали?

— Пет А — поправи го тя.

— Правилно — каза той, като че ли тя току-що е казала верния отговор на задача.

— Но преди това бих искала да оставя нещо в кутията ѝ.

Нощният пазач въздъхна и тревогата на Мартина се засили. Той явно искаше да се отърве от нея. Тя бързо отвори раницата си и постави плика върху плота.

Възрастният мъж го взе и стана. Отвори вратата на канцеларията и тръгна навътре.

— Ключът — припомни му Мартина.

Той спря и се извърна.

— Моля?

Тя държеше малко ключе в ръка. Той се върна да го вземе и този път хладният ѝ поглед напълно изтри принудената усмивка от лицето

му. Той измърмори нещо, докато влачеше крака към канцеларията, намери номерираната кутия и сложи своя и нейния ключ в ключалките. Когато пликът беше поставен вътре и заключен, той се стресна от факта, че тя е застанала зад гърба му.

Мартина прибра своя ключ и се върна към плота, без изобщо да го поглежда. Парите вече бяха в стоманения сейф и в законно притежание на майка ѝ. Можеше да убие стареца, но сумата вече принадлежеше на майка ѝ. Естествено, нямаше намерение да го прави, но от него направо лъхаше на предателство и това накара кръвта ѝ да се раздвижи и кипне.

— Не забравихте ли нещо? — попита тя, докато наблюдаваше асансьора.

— Извинете?

— Книгата.

— О, да. — Той извади големия дневник за посетители, отвори го на нужното място и отново опита да се усмихне, докато ѝ подаваше химикалката.

Тя се обърна и втренчи в него, докато той се оттегли една крачка назад. Тогава взе химикалката, драсна само една дълга, черна линия напреко на страницата и се отдалечи.

Нощният пазач седна, дръпна металното чекмедже и извади шишето си с шнапс. Отпи голяма глътка, след което постави пръст върху бутона за отваряне на входната врата. Загледа я с очакване. Полицаят му беше казал да не прави нищо, но той изпитваше непреодолимо желание да сграбчи телефона, да набере 911 и да избяга.

Мартина мина покрай единствения асансьор и блестящите месингови пощенски кутии. Междувременно отново метна раницата си на гръб и прибра ръкавиците в джобовете на якето. Бръкна под пуловера си, стисна своя П-38, блъсна вратата към сервизното стълбище и влезе.

Нищо. Тя погледна нагоре към спускащите се кафяви, метални парапети. Дишаше леко и чакаше да види някаква сянка, някакъв намек за внезапно нападение.

Тишина.

Затича нагоре по металните стълби, с поглед, вперен напред. Устата ѝ беше затворена, дишането спокойно. Единственият шум

идваше от скърцането на коженото ѝ яке. Отминаваше бързо площадките и затворените в стената пожарни маркучи.

На петата площадка спря и се заслуша. През вратата се чуваше тихият звук от работещ телевизор, но освен това нямаше забързани стъпки или драскане от напрегнати гърбове, прилепени към стените. Тя влезе в коридора.

Чисто.

Сега усети сърцето си, блъскащо се силно под еластичния сутиен. Мечтаеше за студа на вятъра покрай мотоциклета, защото в затоплената сграда под мишниците ѝ вече течаха струйки пот.

Може би се лъже и вече я обхващат суеверията на възрастта. Може би самата предпазливост вече се превръща в опасност, измъчваща я с предчувствия. „Бъди готова — предупреди се тя. — Но остани спокойна.“

Намираше се в задната част на сградата с лице към коридора. Стените бяха покрити с тапети на цветя, а таванът боядисан в кремаво с блестящи, флуоресцентни лампи. Тя отпусна ръце, изправи се и тръгна.

Малката гарсонiera на майка ѝ се намираше в предната част на сградата, където Мартина беше поискала, като заплати и малка премия за тази привилегия. Имаше голям прозорец, от който майка ѝ можеше да се наслаждава на отминаването на сезоните, а Мартина да наблюдава улицата отдолу. Тя приближи вратата. Не беше заключена. В подобни заведения, където обитателите често падаха и си чупеха кости, това беше вътрешно правило.

Тя завъртя стъклената топка и тихо отвори вратата.

Първото, което я посрещна, беше миризмата. Смесица от нафталин и стара вълна, усилена от топлината. После се усмихна, защото усети друг аромат. На черно кафе, което майка ѝ толкова обичаше.

Тя затвори вратата зад себе си. Единствената светлина в стаята идеше от лампа с абажур върху висока метална поставка, намираща се от едната страна на удобно кресло, което тя беше купила преди няколко години. То беше с гръб към нея и отгатак облегалката му можеше да се види ниската, стъклена масичка с полирана до диамантен блясък повърхност. Махагоновият китайски гардероб си беше на мястото до дясната стена, а кръглата маса със столове го

балансираше отляво. Останалата част от обзавеждането се състоеше от снимки в рамки, които покриваха всички хоризонтални повърхности, включително ламперията на радиатора под прозореца. Сребърни рамки, месингови рамки, дървени рамки с толкова познати снимки, че нямаше нужда да ги гледа, за да разбере какво има на тях.

Най-големите бяха все на татко. Във вълнени костюми с шапка, по шорти и трикотажни ризи, сложил навито въже на рамо. На някои от тях той прегръщаше една млада и весела Катарина, на други се къпеше в пълния с обич поглед на съпругата си и малката си дъщеря. Имаше го заедно с други мъже, надвесени гордо над чертожните дъски. И навсякъде, освен върху черно-бялата снимка, на която беше с униформата на полковник от Вермахта, той беше широко усмихнат.

Имаше и други снимки, няколко копия на картини с баварски пейзажи, изрязани от списания. Нямаше нищо аржентинско, като че този период беше изхвърлен от историята. Имаше също и няколко снимки на млада жена, която би могла да бъде Мартина, но всъщност беше нейна фотодвойничка, избрана от досиетата на една парижка рекламна агенция. Мартина беше заменила с непознатата всички свои снимки, доверявайки се с право на намаляващото зрение на майка си.

Тя наблюдаваше високия, черен люлеещ се стол, който леко кимаше към прозореца, където няколко снежинки бяха се залепили върху тъмното стъкло. Тихите звуци на Петата симфония на Бетовен се чуваха откъм старото радио, но тя знаеше, че изборът е случаен. Тази година май никой не беше пипал копчето за настройка.

Тя пристъпи тихо вляво и през тъмната арка в спалнята. Мускулите ѝ се стегнаха, докато бързо огледа, отвори вратата на банята, и излезе оттам някак по-спокойна. Отиде до люлеещия се стол, нежно го спря и погледна с усмивка надолу.

— Добър вечер, мамо — прошепна весело тя и се наведе да целуне копринените бели къдрици.

Катарина вдигна очи от плетивото си и без да спре да тананика мелодията от радиото или да покаже друго освен горещо удоволствие в блестящия си поглед, също се усмихна.

— Добър вечер, съкровище — отговори Катарина, все едно че дъщеря ѝ изобщо не е отсъствала, а просто се връща от следобедното си пазаруване. — Хубава вечер, нали?

— Да, мамо — съгласи се Мартина. — Хубава вечер.

Тъй като не искаше да се показва прекалено дълго през прозореца, тя веднага коленичи на пода и обърна стола към себе си. Майка ѝ се изненада радостно от малката промяна, а Мартина видя, че тя плете някакъв шал от синя прежда, изпълнен с дупки и изпуснати бримки.

— Как си? — Мартина постави длани върху костеливите колена под розовия, домашен халат.

— Как ли? — попита Катарина, сякаш въпросът е част от често повтаряна игра. — Стааара — изпя тя, наведе се и допря чело до Мартина.

Двете се засмяха. Мартина се насили да остане широко усмихната. Гледаше очите на майка си, все още яркосини, както сигурно са били много отдавна сред ухания, планински немски въздух. Търсеше някаква тъга, разбиране, че дъщеря ѝ може би се тревожи, че е сама, че е в опасност. Нямахше такова нещо.

— Но не чааак толкова стара — добави майка ѝ. Мартина се наведе и я целуна по бузата. После бързо свали раницата, разкопча я и извади дълга кутия с шоколадови бутилчици, пълни с ликьор.

— Купих ти нещо. — Тя остави кутията в скута на майка си, но Катарина дори не я погледна. Вместо това протегна костеливата си ръка и докосна лицето на дъщеря си.

— Обич моя — каза тя.

Мартина покри ръката ѝ с длан и затвори очи за миг, за да запомни това докосване. После се изви да закопчае раницата си и да седне върху изтъркания килим. Дулото на револвера се притисна в слабините ѝ. Напомни ѝ, че не бива да се отпуска. Тя хвана двете ръце на майка си.

— Мамо — опита се да проникне зад замъгленото съзнание. — Аз ще трябва да замина.

— Да, естествено. Но гледай да донесеш кекс, Марти. За кафето.

— Не, мамо — стисна по-силно ръцете ѝ Мартина. — Може би няма да ме има доста време.

— О, да. Знам, скъпа. Но ти винаги се връщаш, нали?

— Да, мамо. Връщам се.

— И ще ми донесеш някоя сладка изненада?

— Ще се опитам да ти донеса нещо много специално.

— И да постоиш при мен малко по-дълго?

— Аз винаги оставам при теб, мамо. Нали?

— Да. Ти си добро момиче. Точно както каза и приятелят ти.

— Да.

Мартина почувства някаква тежест в гърдите си. Приятелят ѝ. Какъв приятел? Нямаше познати, които да познават и майка ѝ. Но се опита с всички сили да задържи израза на лицето и гласа си да не трепнат.

— Моят приятел?

— Да. Толкова приятен човек. — Майка ѝ размаха шеговито пръст. — Той е джентълмен — каза тя, като че предупреждавайки Марти да не го изостави.

— Такъв е. — Гласът на Мартина беше прегракнал, но тя се бореше да задържи усмивката си. — Нали?

— Да, да — изкикоти се Катарина.

— Господин Франц — каза Мартина с последна надежда, че този приятел е роден от фантазията на майка ѝ.

— Да — отвърна майката, но после поклати глава. — Не. Господин Клайн.

Мартина скочи права. Клайн. Хуго Клайн.

Бенжамин Баум е бил тук!

И тогава тя чу. Още докато се мъчеше да успокои собствената си кръв и да заглуши шума в ушите си. Вече го беше усетила, но не обърна внимание като коренен жител на Калифорния, който не забелязва слабите земетресения. Бързо потропване на стъпки откъм далечното стълбище.

Тя се обърна и тръгна към вратата. Усмивката ѝ се превърна в яростно изкривяване на устните, докато вадеше пистолета си. Беше готова да дръпне спусъка, когато чу скърцането на люлеещия се стол зад гърба си. Майка ѝ беше станала и тръгна след нея.

— Марти? — Гласът на Катарина си беше все така весел, недокоснат от рязката смяна на настроението в стаята.

Мартина се извърна, отпусна дясната ръка с пистолета до бедрото си и хвана с лявата длан брадичката на майка си.

— Иди да седнеш, мамо — прошепна тя. Всеки миг ѝ се струваше като вечност. — Върви. — Тя целуна силно майка си по челото. — Веднага ще се върна.

Изчака Катарина да тръгне отново към прозореца. После отвори вратата.

Вратата на апартамента вдясно също се отвори и фигурата на един млад мъж замръзна наполовина излязла в коридора. Беше висок и рус, с вратовръзка и дълго палто. За миг тя си помисли, че немската криминална полиция я е проследила дотук. В дясната си ръка той държеше хромиран револвер, насочен към пода, а в лявата малка радиостанция. На колана му блестеше златна полицейска значка. Очите му се втренчиха в лицето на Мартина, после се преместиха над рамото ѝ и тя разбра, че той се е смръзнал поради присъствието на майка ѝ зад нея. Тя вдигна пистолета към лицето му и стреля. Ехото на изстрела отекна по коридора.

О'Донован се хвърли назад в празния апартамент и се стовари на пода, а моторолата падна от ръката му. Той протегна крак и затръшна вратата, пропълзя назад, стиснал с две ръце оръжието си. Остана така, като дишаше тежко.

Мартина държеше пистолета си насочен към вратата, докато посегна с лявата си ръка назад, намери дръжката и затвори входа към майчиния си апартамент.

Вратата в края на коридора при стълбището се отвори рязко и в коридора проникнаха две фигури. Пистолетът на Мартина се извъртя към тях. Те спряха като замръзнали силуети под ярката флуоресцентна светлина.

Бени Баум носеше окъсано военно яке и тъмна вълнена шапка. Едрата фигура на Джери Байндър стърчеше зад него. Жълтата му каска представляваше ярка мишена, от която той беше забравил да се отърве.

Бени не беше въоръжен. Той бавно се изпъна и разтвори ръце с обърнати нагоре длани. Видя дулото на пистолета на Мартина. Малкият отвор беше широк като влаков тунел, но той не го задържа пред погледа си, а се взря в очите ѝ. Яркосините ириси като немигащи стъкълца над ноздрите ѝ се разтвориха подобно на подивяла кобила, дръпната от юздата.

— Легни, Бени — прошепна Байндър през стиснатите си зъби. Не беше донесъл пушката в старческия дом, но пистолетът бе в ръката му, скрит от погледа на Мартина. — Аз ще я сваля.

— Не — веднага отвърна Бени. — Не тук.

Бени направи една крачка напред. Толкова бавно и отмерено движение, че приличаше на стъпка на мим. Той протегна ръцете си още по-встрани, за да покаже, че не крие нищо под ръкавите. Заговори на немски.

— Мартина — колкото можеше по-нежно каза той, докато сърцето му вече усещаше удара от летящия куршум. — Чууй ме.

За миг изпита надежда, защото тя не помръдна. Но после лицето ѝ потъмня, брадичката се издаде напред и тя извика:

— *Не! Никога повече! Особено теб!*

Байндър сграбчи яката на Бени и се блъсна в гърба му, повлякъл Баум със себе си, когато изстрелът на Мартина проехтя в коридора. Ослепителна светкавица и оглушителен гръм придружиха куршума, който прелетя край носовете им и се заби в стената зад тях. Те се изтъркаляха настрани един от друг. Байндър скочи, пистолетът му намери сянката, но Мартина се вмъкна в апартамента отляво. О'Донован изскочи от другия апартамент, видя пистолета на Байндър и се прилепи до стената на коридора.

На улицата долу изстрелите на Мартина се чува съвсем слабо. Не по-силно от затварянето на гардеробна врата. Но всеки, който ги очакваше, разбра какво става.

Рут беше излязла от колата на О'Донован и залитна, когато чу заглушения звук. Замръзна на мястото си, вдигнала глава към „Еделвайс“. Паниката я обхвана веднага, когато си представи падналото тяло на баща си. Тя хукна към вратата на сградата. Подхлъзна се върху леда, а Арон Дейвис я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Пусни ме — извика тя, но високият мъж я стисна, докато тя не престана да се дърпа. Той също гледаше нагоре. Радиостанцията в ръката му внезапно запращя от напрегнатия шепот на О'Донован.

— Арон, повикай групата за бързо реагиране. Може да имаме заложник.

— Веднага — прошепна в отговор Дейвис.

Двамата с Рут извърнаха глави към рева на голям мотоциклет. Верен на нарежданията на Мартина, Ияд беше излязъл от прикритието си и яхнал мотоциклета, но сега се паникьоса и форсирането на двигателя привлече вниманието на Франк Манкузо, чиято задача беше да следи за помощници на Клумп. Облечен в черно скиорско яке и

бейзболна шапка, Манкузо скочи от стълбата, подпряна върху отсрещната сграда, и хукна по хлъзгавата улица между паркираните коли. Той измъкна револвера си и извика нещо, когато голямото сузуки изрева, задната му гума забоксува, но то тръгна бързо напред.

Внезапно Ияд се сети, че трябваше да се освободи от дисагите. Искаше просто да ги изхвърли, но Мартина строго му беше забранила толкова явно действие. Той реши да наклони мотора и да бутне торбите, които просто да изпаднат, но направи грешката да се извърне, за да погледне назад, откъдето една полудяла фигура го настигаеше тичешком. Задното колело се плъзна по някаква снежна бабуна, а след това цялата машина се наклони вдясно. Предпазителят на двигателя изстърга искри от асфалта и моторът попадна под предната броня на един паркиран джип „Чероки“.

Ияд изкрещя, защото нещо остро се заби през джинсите в левия му крак. Той се извъртя, напрегна се и се освободи. Дръпна ръчките на мотора с всичка сила, но мотоциклетът се беше заклешил под колата. Той се изправи и спринтира към Второ авеню, като дръпна шлема от главата си и го хвърли настрани.

В тъмния апартамент до този на майка й Мартина зърна блясъка на чиния върху табла. Взе я, пусна я на пода и с крак я бутна под вратата. Откъм спалнята се чу тих, изплашен вик на немски.

— Кой е? Кой е?

Но тя скочи към прозореца на хола и блъсна с длан рамката. Наскоро боядисаното дърво не помръдна. Тя се извърна към стаята. Забеляза голяма, дървена кутия с преди за плетене. Усетила намеренията откъм коридора, тя насочи пистолета към вратата, затвори очи, за да не я ослепи светлината от изстрела и стреля. После прибра пистолета в кобура, вдигна кутията и като се завъртя веднъж като дискохвъргач, я метна към прозореца. Ударът пръсна стъкла и кълбета цветни преди в нощта.

О'Донован и Байндър бяха притиснали гърбове от двете страни на вратата в коридора. Байндър държеше Бени настрани вляво от себе си и всички гледаха към килима, посипан с трески от изстрела на Мартина. Вратата към апартамента на майка й започна да се отваря. О'Донован посегна и я затвори. Детективите стиснаха пистолетите си с две ръце и когато чуха счупването на прозореца, О'Донован кимна.

Байндър вдигна дясното си коляно и ритна назад с крак като муле. Вратата изскочи от пантите си, треперлив старчески вик се чу някъде отвътре и О'Донован нахлу зад протегнатото си оръжие.

Вятърът нахлуваше през назъбената дупка в стъклото, а навън бели снежинки се въртяха из тъмния въздух.

— Джери, по стълбите — заповяда О'Донован.

— Слушам — обърна се Байндър, очаквайки да дръпне подире си Баум. Но краката на израелеца вече тропаха по коридора и той го последва бързо.

На улицата Рут и Дейвис чуха звъна на стъклото и изтичаха към западния ъгъл на старческия дом, където сградата беше разделена от съседната с четириметров процеп. Манкузо се присъедини към тях, понесъл задъхан дисагите от мотоциклета. Тримата зяпнаха нагоре към далечната сянка на Мартина, когато краката ѝ изчезнаха над последната секция на противопожарната стълба, извиваща се към покрива.

Дейвис приближи радиото към устните си.

— Тя се качва нагоре върху покрива, сержант.

— Разбрах — дойде хрипливият отговор, а после О'Донован се появи върху стълбата. Още стъкла изпопадаха, когато палтото му забърса отвора. Той се прилепи към тухлената фасада и бързо се насочи към стълбата. Погледна нагоре, после към лицата далеч отдолу. Косата му беше разрошена, а палтото му се развяваше като криле, докато пъхаше радиото в джоба. Направи кръгово движение с ръка, а после започна да се изкачва.

Входната врата на старческия дом се отвори и Рут се извърна. Видя баща си. Лицето му беше изкривено от напрежение, както обикновено на съботните футболни мачове, но изглеждаше ужасно, защото я нямаше обичайната радост. Той профуча покрай нея, хукнал нагоре по хълма към Трето авеню, а Байндър го следваше по петите.

— Дейвис! — викна задъхано Байндър, изненадан от скоростта на дебелия израелец. — Ти и Манкузо на другия фланг!

Дейвис и Манкузо веднага хукнаха в обратна посока, а колата на Грифин зави в улицата и ги последва. Рут остана сама. Тя се огледа за миг, чувайки приближаващите сирени. Виждаше правоъгълниците светлина, появяващи се по околните сгради. Хукна след Бени.

Мартина не се колебаеше. Беше минавала този път преди и сега просто трябваше да го измине отново. Процепът между гърба на „Еделвайс“ и същата като нея сграда на Деветдесета улица беше твърде широк, за да го прескочи, но при следващата сграда на изток той се стесняваше до три метра. Тя хукна по натрупания върху покрива сняг и прескочи разделителната стена към съседната сграда.

На половината на пътя забави ход, защото чу тропането на краката на полицая зад себе си и вика му, отнесен от вятъра, когато сви наляво. После тя се засили и скочи напред и нагоре. Черната алея на процепа между сградите премина под нея. Краката ѝ прескочиха ръба на отсрещния покрив и тя се приземи с идеално парашутистко превъртане върху снега. Изтърколи се с присвити колене. Остана легнала, извади отново пистолета си и зачака да чуе засилването на полицая, който да повтори скока ѝ. После се изправи и насочи пистолета си през пролуката. Той зяпна, размаха ръце и падна по гръб сред облак бял сняг. Нямахше нужда да стреля. Беше убила скоростта му.

Тичайки на зиг-заг, за в случай че той се опита да стреля подире ѝ, тя хукна по покрива на номер 210 на Деветдесета улица и спря в края му. Подаде глава над перваза на пететажната сграда, огледа се на запад, а после на изток. Засега нищо. Но те щяха да дойдат.

Тя прибра пистолета, хвана ледената метална стълба и яхна перилото. Смъкна се до първата противопожарна платформа. После се спусна като моряк по съседните скоби върху фасадата. След десет секунди висеше в края на последната платформа. Не обърна внимание на болката в дланите, когато скочи върху тротоара от три метра височина.

Баум зави откъм булеварда, следван по петите от Байндър, а зад него от Рут. Но Мартина имаше да пресича много по-малко разстояние.

Стройният небостъргач „Рупърт Тауърс“ се намираше точно отсреща ѝ на тридесетина метра от тротоара. Към осветеното стъклофоайе се извиваше път за коли, а отдясно асфалтът свършваше при висока до гърдите извита тухлена стена. От нея започваше огромен частен парк с извити алеи и голи дървета. Приличаше на малка градска гора.

Тя изчака на южната страна на улицата, подпряла длан върху заснежения капак на една кола и приклепнала леко, за да не могат да я

улучат, но и достатъчно високо, за да не я изгубят от поглед. Тримата тичаха по улицата вляво от нея. Отдясно двама мъже също тичаха по хълмчето, размахали ръце и следвани от жълто такси.

Тя вече беше задъхана не толкова от бягането, колкото от ярост. „В дома на майка ми — едва не извика тя. — В дома на собствената ми майка!“ Пребори се с желанието да излезе на открито и да открие огън. „Чакай — заповяда си тя. — Чакай!“ Трябваше да се приближат повече до нея.

Когато Мартина тръгна, Баум беше само на четири коли разстояние, а мъжете отдясно не много по-далеч. Тя хукна с всичка сила през улицата, като се усмихна от удоволствие, щом чу изненадания вик отзад и отгоре на ченгето, което я наблюдаваше откъм противопожарната стълба. Пляскането на обувките ѝ в кишата и скърцането на коженото яке заглушиха виковете на преследвачите. Тя се хвана с ръка за стената, прескочи я и хукна с наведена глава из парка.

Бени все още водеше групата, а Джери Байндър се опитваше да не изостава от полковника. Рут ги следваше наблизко. Не разбираше защо и тя тича като действащо лице от кошмар, внезапно оживял пред очите ѝ. Дейвис и Манкузо я изпревариха, приближиха Байндър и Баум. Държаха пистолетите си вдигнати като олимпийски факли.

Бени стигна стената, подпря се с ръце в горната част, вдигна се и се претърколи от другата страна. Инерцията го изправи бързо. Байндър най-накрая го изпревари, прескочил стената с един невероятен скок. Двамата мъже се хвърлиха подир изчезващия сред парка силует. Дишаха задъхано като локомотиви. Сърцата ги предупреждаваха, че подобен крос не е за тяхната възраст и скоро ще трябва да го прекратят.

Между черните дънери на дърветата забелязаха висока метална ограда в другия край на парка. Тя извиваше вляво, където в далечината завършваше до стената на сградите. Вдясно се връщаше към Деветдесета улица. Отвъд оградата се виждаше само тъмнина, тъй като изкуственият парк завършваше при каньона на открития паркинг. Байндър за миг се обнадежди, че Мартина Клумп е сгрешила. Че ще бъде хваната като в клопка. Но Бени не изпитваше глупав оптимизъм.

Спринтиращата фигура на Мартина достигна оградата, но не се поколеба. Тя подскочи върху нея и се покатери по свързващата верига като паяк, застана върху хоризонталния железен прът, изпъна се с

разперени ръце и скочи. Чу се резониращ звук, когато тялото ѝ се удари във високия уличен стълб на три метра от оградата. Тя го обгърна с ръце и крака, спусна се надолу и избяга.

Байндър блъсна с ръце желязната ограда. Разбираше, че не са му останали повече сили за гонитбата. Раздрусал метала с големите си длани и изръмжа:

— Маmicата ѝ мръсна, кучка с кучка?

Бени застана до едрия американец, погледна надолу, а после се строполи по гръб върху снежната покривка, опитвайки да възстанови дишането си...

На шест метра под тях черните подметки на Мартина пресякоха меката затревена ивица, която извиваше към паркинга под сградите в едната посока и към Деветдесет и първа улица в другата.

Пътят за бягството ѝ се оказа успешен, но доволството ѝ беше помрачено от други чувства, които изкривиха лицето ѝ в маска на ярост.

— Значи искаш да си играем *семеjни* игрички, Бени? — прошепна тя, докато тичаше в нощта. — Те обаче се играят от двама.

9.

РЕСТОРАНТЧЕТО НА АВЕНЮ „ЛЕКСИНТЪН“

Подполковник Бенжамин Баум сведе поглед към ръцете си. Те почиваха на ръба на малката маса, застлана с бяла покривка, обърнати с дланите към него. Бяха едри, с широки и дебели като евтини пури пръсти, с дълбоки гънки като сухи корита на реки. Плоският венчален пръстен беше притиснат зад едрата става на безименния пръст на лявата му ръка и можеше да се извади само с хирургическа намеса.

Баум се чудеше как отдавна починалите му родители са си представяли, че подобни ръце биха могли да летят над нежните клавиши на пиано или как жените, които е познавал преди, са разрешили на подобни копита да опипват гърдите им. Тези ръце, които бяха толкова удобни за хващане на пистолет, за превъртане на бутоните на радио, да сочат разтреперани подчинени и да хващат за яките обвиняеми. Стотици различни валути бяха минавали през тези пръсти. Бяха защитили завинаги живота на някои хора, а други бяха отхвърлили като пращинка върху ревер.

Както ръцете на известен актьор, те принадлежаха на един човек, но жестовете им означаваха много за други. Бяха ръцете на пълничко бебе, наричано Биби, и на пробивно говедо, на име Бени. Това бяха ръцете на Ханс-Дитер Шмид, Хуго Клайн, Джордж Харингтън, Антоан Арбре, Максвел Пайн и Найджъл Трънк. Някои от тези личности вече бяха мъртви, други временно оттеглили се, но всички те живееха в отделни сейфове и всяко действие, което извършеха — убийства, героизъм, измама и съблазняване, — беше вписано в историята им така, като че и шестимата са от плът и кръв, живеещи действително от деня на раждането си, докато умрат.

Но те всички споделяха тези две грозни ръце и докато Бени гледаше тези остриета от плът, мечта за някой майстор на таекуондо, наистина се чудеше. Върху масата имаше голяма бяла чиния с чудесно парче печено, изпускащо приятна пара край купчината пюре от картофи. Пръчици млади аспержи допълваха гастрономическото удоволствие, което стоеше недокоснато.

За пръв път, откакто се помнеше, Бени беше загубил нещо, от което никоя от личностите му не се отказваше. Въпреки напрежението, опасностите или дори редките заболявания.

Беше загубил апетита си.

Ножът и вилицата лежаха върху масата и Бени бавно ги вдигна. Но кулинарните му оръжия отказваха да влязат в бой и той стоеше там като затворник, протестиращ в столовата на затвора.

Той отмести очи и огледа тясното помещение. Чашите потрепваха от преминаващото отдолу метро, бизнесмени си почиваха от изпълнения с работа ден. Дълъг овален бар от кървавочервено тиково дърво заемаше центъра на залата, а над него като сталактити висяха стотици винени и бирени чаши. Нямаше разделителна стена между ресторанта и фойето на хотел „Люис Съмит“ и той видя двама изморени пилоти от „Ел-Ал“, бутнали назад върху посивелите си глави униформените шапки с козирки да носят пътните си чанти към рецепцията. „Люис“ беше заместил „Лексингтън“ като неофициална нюйоркиска резиденция на израелските държавни служители. Беше наскоро подновен, чист и модерен. Но на Бени му беше мъчно за „Лексингтън“.

Картината на пустиня привлече погледа му и той погледна мълчаливия екран на гигантския телевизор, който предаваше поредния репортаж на Си Ен Ен за затрудненията на инспекторите на ООН в Ирак. Никой от останалите обядващи май не се интересуваха от тази вече отминаваща драма. Но когато покажат индекса на борсите, сигурно всички ще вдигнат глави.

Бени се предаде и остави приборите на масата. Той вдигна пръст и след миг една яркоизрусена сервитьорка в тъмен костюм с бяла якичка се появи до него.

— Желаете ли нещо, господине?

— Може ли нещо за пиене? — опита да се усмихне той.

— Перие?

— „Бек“.

— Веднага.

Той замислено бръкна в джоба на якето си и извади пакет цигари. Смръщи се към червено-бялото „Марлборо“, но си спомни, че е привършил израелските цигари.

— Като няма „Тайм“^[1] — измърмори той иронично и запали.

Обаждането на Ицик Бен-Цион го беше събудило много преди зазоряване. Но не времето го притесни, защото професията го беше приучила на внезапни събуждания. По-скоро тонът и думите на Ицик.

— Достатъчно, Бени — изръмжа генералът, без да поздрави. — Утре да си се върнал.

— Тъкмо стана напечено, Ицик — опита да се измъкне Бени, без да изпитва реална надежда. — Има доста интересно развитие.

— Видя ли дъщеря си?

— Да.

— А Бен-Чехо?

— Веднъж. Днес ще го видя отново.

— Добре. Идва група, която да те смени.

— Ицик, да знаеш...

— И естествено, няма нужда да ти напомням приоритета на мисията ти. Утре да си тук. Това е заповед. — Щрак.

Всъщност нямаше значение. Бени не би могъл да обясни на командира си защо експлозията беше придобила такова значение за него. За да го направи, щеше да му се наложи да разплете цяло десетилетие засукани лъжи, а даже и тогава генералът с право ще му напомни за „приоритета“.

Сервитърката постави високата чаша върху масата и бързо я напълни от зелената бутилка. Бени наблюдаваше ръцете ѝ и мислеше как германците наливат бирата артистично, американците го правят бързо, а израелците винаги пият от бутилката.

— Порцията ви добра ли е? — попита тя тревожно.

— Порцията е чудесна — каза Бени. — И сигурно храната също. — Той ѝ смигна, а тя махна с ръка и се отдалечи. Той отново се смръщи.

Последното му посещение при Мошико не го зарадва. Момчето вече беше съвсем наясно с нараняванията си. Лекарствата просто облекчаваха болката от жестоката ампутация и ужаса от изгубеното око. Вицовете за непомрачените от инвалидността сексуални и политически успехи на Моше Даян звучаха тъпо.

Бен-Чехо беше преместен в самостоятелна стая и можеше да става. Но сега, когато беше сигурно, че ще живее, той не можеше да се чувства благодарен, че само е бил осакатен.

След седмица щеше да бъде върнат в Израел за рехабилитация в „Тел Ашомер“. Бени обеща да се обади на своя стар приятел Нафтали Росман, военен инвалид и директор на болницата, който беше направил чудеса за хиляди ранени млади израелци. Без да споменава Мартина Клумп, той също така увери момчето, че разследването напредва. И се опита да успокои отмъстителните реплики на Мошико с напомнянето, че нападателят му вече е изтърпял присъдата си, тъй като сам се е разкъсал на парчета.

Мошико само изръмжа в отговор. Неотлъчната Катлийн седеше и прелистваше израелски туристически брошури, които някоя добра душа ѝ беше донесла от консулството. Младостта и красотата ѝ бяха помръкнали и изморени. Снимките на чуждата земя и култура само я убеждаваха, че няма да види повече своя ранен воин. Тя го гледаше как се разхожда пред прозореца и дърпа със здравата си ръка болничния халат. Окото му гледаше снега, а любовта им изтъняваше сред бездната от несподелени различия...

Бени дръпна силно от цигарата, поотвори устни и от носа му излезе ивица дим, напомняща на дух, завръщащ се в лампата си. Една жена от другата част на ресторанта го гледаше, но той беше седнал в сектора за пушачи и затова отвърна на погледа ѝ и отпи от бирата си, докато тя отмести недоволно очи.

Може би алкохолът ще възвърне апетита му. Тази липса на апетит беше странно чувство за него, но той разбираше причината. Изоставяше операция. Все едно гинеколог да отиде да обядва по време на раждане. Беше аномалия, престъпление срещу собствената му природа.

Логичната мисъл, че експлозията е странично явление, изобщо не го успокояваше. Да, беше дошъл да успокои Мошико и да се сближи с Рут, но както често става на този свят, правилата се бяха променили по средата на играта. Тази предизвикателна непредвидимост беше факторът, който го привлече към професията му, но сега вече му предстоеше да се оттегли, да слезе от сцената.

Друга болка се беше загнездила под лъжичката му, но това не беше натискът от надутото самочувствие, защото Бени никога не гледаше на себе си като незаменим. На този етап той би се стегнал, организираше оперативен щаб и свикаше всичките си специалисти. Но

чувството за вина идеше от двойственото му отношение към Мартина Клумп.

Връзката ѝ с експлозията беше безсмислена от оперативна гледна точка. „И не е нужно да има някакъв смисъл“ — каза си той, докато гледаше течността в дъното на чашата си. Актът спокойно можеше да си остане единичен, работа на жесток скулптор в огромната галерия на политиката в Близкия изток. Но както беше казала Рут, без някой да поеме вината, всичко това е безсмислено. Без подписа на художника, производението му не би имало никаква стойност.

Времето на нападението в навечерието на размяната на пленници би могло да бъде просто комбинация от случайности. Съдба, както казват евреите. Но като всеки добър равин и професионален разузнавач Бени не можеше да приеме съществуването на случайността.

— Ах, Мартина. — Устните му мръднаха леко, докато оставяше чашата върху масата. Усети, че цигарата му е изгоряла, и запали нова от фаса. — Ако само можех да поговоря с теб.

Разбираше желанието ѝ да му отмъсти, защото на нейно място и неговото сърце би изгаряло от подобни чувства. Но какво би могло да я накара да мисли, че някаква експлозия в Ню Йорк би го засегнала в Йерусалим? Нямаше начин тя да знае графика за охрана на консулството и да е изпратила човека-бомба, за да осакати Мошико, дори и да ѝ е била известна връзката на Бени с момчето. А дори и поради някакво ужасяващо проникване в израелската мрежа тази информация да ѝ е била известна, подобен далечен удар по Бени е чужд за нейния смел начин на действие.

Ако само би могъл да ѝ обясни, да ѝ се извини. Само няколко кратки минути. Знаеше, че може да я убеди. Че случилото се в „Брухсал“ е било ужасна грешка. Каквото и да си мислеше тя, той не обещава лесно. Нямаше причини да я лъже, че бягството ѝ е осигурено, а да урежда снайперист, за да я убие. Само едно обаждане от неговото правителство и тя би останала в затвора до живот. Само една среща с Бернард Локоевски и тя трагично би „извършила самоубийство“ в собствената си килия.

Яростта ѝ беше разбираема. Дори и връзката ѝ с ливанските терористи и убийствата на израелски войници. Той имаше властта да я оправдае за престъпленията и да ѝ гарантира помилване, но първо тя трябваше да го изслуша. Чувстваше се като родител, чието дете се е

забъркало в някакъв неприемлив култ, и ако не го измъкне и изпрати на лечение, няма начин да си го върне.

Досието „Танго“. Сега го ненавиждаше. Онази дебела папка с доклади, разговори, коментари, двойно кодирани и неразбираеми за никого освен него. Като ръкописите от Мъртво море. То лежеше там, в сейфа му в Йерусалим, като мумия, обвита в гнили бинтове от лъжи. Как му се искаше сега да го е споделил с някого. Пък бил той Ицик Бен-Цион. Защото сега носеше сам срама на отговорността. И в същия задушен гроб лежи и другото досие, „Лунен лъч“. Подробностите за размяната на пленниците, която приближава осъществяването си, но е заплашена от опасности, които той чувства, но не може да определи.

Картината изникна пред очите му, когато се облегна и загаси цигарата в пепелника. Танго под лунните лъчи. Някак бяха свързани. Мартина и размяната. И се въртяха прегърнати като във вихъра на еротичен танц. Гърди до гърди, разделящи се и прилепящи се отново, галещи се, докато ръцете им крият остри ками.

Но каква е връзката? Как? Ако можеше Екщайн да е сега до него, двамата биха успели да разберат. Колко често им се беше случвало. В толкова много чужди столици и градове. Докато вдъхваха дима на цигарите и смучеха литри кафе, те будуваха по цели нощи и накрая лабиринтът се предаваше. Опита да си представи гласа на партньора си, намиращ се в другата половина на земното кълбо.

— Е, значи Мартина е изпратила нападателя? — каза Екщайн в главата на Бени.

— Кой го казва? — мълчаливо възрази Баум.

— Взимаме го за дадено.

— Защо?

— Престани да се противопоставяш, Бени.

— Добре. Каква ѝ е мотивацията?

— Нищо лично. Тя не би могла да гарантира, че ти ще се занимаваш с разследването.

— Тогава политическа.

— Чудесно. Това е едностранен акт.

— Тогава защо никой не поема отговорността, Ейтан?

— Добре. Отхвърля се. Значи е оперативно действие.

— Целта?

— Размяната на пленниците.

— Тя не би могла да знае за нея.

— Но знае, Бени. Противоречиш си.

— Добре. Тогава кой я ръководи?

Можеше да си представи как Екщайн мисли и се чеше по тила.

— Никой вече не я ръководи — каза гласът на Екщайн. — Тя сама се ръководи.

— Добре. Тогава кой я финансира?

— Хм. Хизбула.

— Няма логика.

— Добре. Тогава Джабрил. Нидал, Абас, палестинските отцепници.

— Всъщност не се връзва с размяната. Мислиш едностранно, Ейтан. Но не забравяй, че бомбаджията е бил иранец.

— Чудесно. Значи сам си отговори на въпроса.

— Иранците ли? — Бени натискаше с пръст челото си, стиснал очи. Дирижираше собствената си симфония. — Защо те? Те контролират Хизбула, очевидно са одобрили размяната, искат военните доставки, макар и да не дават пукната пара за шейх Саид.

Мисленият глас на Екщайн не отговори веднага.

— Имат някакъв друг мотив — реши накрая призрачният шепот.

Но Бени не можа да продължи и диалогът свърши. Просто не можеше да се раздели на две и да играе с успех и двете роли.

Опита да продължи сам. Ако нападението е опит да се попречи на размяната, то той се е провалил. А дали няма да има други опити? Ицик беше прав. Той трябваше да се прибере и да се заеме с тази работа „отвътре“.

Но ролята на Мартина в симфонията на събитията продължаваше да нараства. Появи се мотоциклетистът, който изостави машината си и избяга. Намерените дисаги съдържаха безполезни лични вещи и една следа, която не можеше да бъде оставена без внимание. Беше поокъсана карта на Бостън, с начертан кръг около израелското консулство в града. Въпреки протестите на Баум, че подобен очевиден пропуск в работата на Мартина със сигурност е примамка, Ханан Бар-Ел не можеше да постъпи другояче, освен да го приеме като нова заплаха.

Групата от Тел Авив вече беше пристигнала и Бени проведе съвещание с хората в хотела. Те бяха хора на Мосад, тъй като Бен-

Цион реши, че „цивилните“ трябва да носят отговорност за разузнаването в чужбина, докато АМАН си има друга важна работа. Повечето от младите агенти бяха израелци, родени в Англия, и Бени се впечатли от елегантните им костюми и английски апломб. Спомни си собственото вербуване през шестдесетте години, когато „службата“ трябваше да организира курсове по връзване на вратовръзка и поръчване на аперитив.

Те му благодариха за сведенията, а после се събраха с колегите си от държавните служби за сигурност и ПУНИ, готвейки се да отпътуват на север към Бостън. Бени трябваше да възпре завистта си, която го накара да им пожелае неуспех, за да го извикат отново да разплете случая.

— Егоист — нарече се той. Вече мисли като пенсионер, ревнуващ дързостта и ентузиазма на младите.

Решил все пак да опита яденето си, той взе от пюрето. Имаше вкус на студен, влажен пластилин и той срещна погледа на сервитьорката, като ѝ посочи празната си бирена чаша.

Ако трябва да си замине, искаше да го направи сега. Да тръгне направо към летище „Кенеди“ и да хване последния за деня полет до „Бен Гурион“. Но друго събитие продължи мъките му.

Веднага след като обаждането на Ицик го събуди, телефонът в хотелската му стая звънна отново. Този път беше генерал-лейтенант Авраам Ярон, военното аташе в израелското посолство във Вашингтон. Ярон поздрави Баум като стар приятел от армията. Той беше командир на взвода на Баум преди тридесет години. Пътищата и кариерите им често се кръстосваха и те взаимно се канеха на сватби, раждания и годишнини.

— Здравсти! — изрева Ярон в слушалката.

— Авраам! — усмихна се Бени въпреки лошото си утринно настроение.

— Нямахте да ми дойдеш на гости, нали, Баум — със закачлива обида каза генералът.

— Ти беше следващ в списъка ми. Кълна ти се. Обаче Ицик ме вика у дома.

— Кариерист — подигра му се бившият командир. Но после гласът му стана сериозен. — Да, ама сега ще *трябва* да ме посетиш.

— Защо? — Бени седна вече съвсем разбуден върху леглото.

— Първо, Ханан Бар-Ел се обади на нашия шеф по сигурността. Нещо за Бостън, което върху *моята* карта се намира в Масачузетс, но нашата охрана все пак се върти като побъркана, сякаш очакваме сирийско нападение. Знаеш ли за това?

— Да.

— Така си и мислех. Иска ми се да чуя цялата история от разумен човек. Но не за това ще идваш тук.

— Ами?

— Нощният куриер донесе някакъв пакет — каза Ярон. — Адресиран до теб.

— И? — попита Бени леко объркан. — Накарай да го изпратят в Йерусалим с дипломатическата поща.

Генералът се изсмя кратко, но не весело.

— Не става, Баум. Пакетът няма адрес на подателя, тежък е и е покрит с марки. *Ливански* марки.

Бени разбираше, че подобен пакет автоматично трябва да бъде определен като „подозрителен“ и да не се изпраща никъде, докато не бъде проверен.

— Ох — въздъхна той. — Значи няма обратен адрес?

— Точно така — отвърна Ярон. — Защо? Да нямаш роднини в Бейрут? Пише само *твоето* име и *моя* адрес. Благодаря ти много! Сапъорите са го прибрали в мазето, но искат да дойдеш за церемонията по отварянето.

— Разбирам.

— Нещо свързано с онази скапана работа в Ню Йорк ли, Баум?

— Може би.

— Добре. Тогава идвай. Може да пожелаеш да видиш какво има вътре, ако не избухне преди това.

— Добре — въздъхна Бени. — Мога да хвана нощния самолет. Утре има ли полет към дома?

— Разбира се! — изръмжа Ярон. — Това тук е Вашингтон, а не Петах Тиква. Той помълча. — Баум?

— Какво?

— Нямаше да ми дойдеш на гости, *нали*?

— Върви по дяволите, Авраам!

— Падни за тридесет! — изсмя се генералът, спомнил си доброто старо време, когато можеше да тормози Баум с лицеви опори.

„Сега пък и това“ — мислеше Бени, докато сервитьорката пълнеше отново чашата му. Даже не му се искаше да предполага какво означава пакетът, но имаше неприятното чувство, че е с халка на носа, а Мартина го води, извива главата му и дърпа до кръв.

Всичко се дължеше на съвсем малкото време, с което разполага, и серията събития, които го изхвърлиха от собствената му траектория. Беше планирал да остави последната си вечер за Рут, спокойна вечеря, по време на която да вземат някои лични решения. Най-лошото от всичко беше, че двамата с дъщеря му тъкмо бяха започнали да отстраняват препятствията, които ги бяха разделяли толкова години, а сега той трябваше да скъса връзката отново, преди да е успял да създаде нова.

Краткото им време заедно далеч не беше идеално. Изобщо нямаше нищо общо със спокойна екскурзия в Галилея, където биха могли да гледат звездите, докато той признава родителските си грешки. Но бяха действали заедно, признали таланта и фобиите си един пред друг. Може би сега тя го разбираше малко по-добре, а вероятно той беше разбрал дълбочината на нейното разочарование. Винаги я беше обичал, винаги се е гордеел с нея, но сега вече знаеше, че един родител, колкото и да е зает с професията си, би трябвало за споделя на глас чувствата си със своите деца. Не може да се очаква детето само да разбере обичта или окуражаването. Те трябва да бъдат изречени.

Точно това се опитваше да му каже Рут. Че не е късно, че тя ще му прости двете десетилетия невнимание. Тя му даваше нов шанс, но сега възможността да говори с нея се отлагаше, а той никак не беше сигурен, че тя ще му предостави и друга.

А какво да каже за двамата си синове, Йош и Амос, които вече са в униформи? Не беше ли отгледал и тях в същата тази атмосфера на приятелско невнимание? Сигурно. А бяха ли извиненията му със служебните задължения достатъчни да запълнят самотата им по време на неговите отсъствия? Дълбоко се съмняваше. И няма ли лошият му пример като мъж и баща да ги превърне в родители, които също така погалват децата си по главичките, докато връзват бойните си обувки и се завръщат в поделенията си? Единият сега беше новобранец парашутист, а другия кандидат пилот. А той ги беше научил да заменят интимността с жертвоготовност.

Бени никога и с никого, дори и с Мая, особено с Мая, не беше споделял най-ужасните си страхове — да загуби някое от децата си. Като млад баща се беше събуждал от ужасяващи кошмари на автокатастрофи, задушавания, терористични атаки върху детските им градини. И като всеки войник, решил да оживее, той беше потискал тези страхове, прикривал грозната си тайна.

„Да, боя се за нея“ — призна си сега той. Рут живееше в един град, изпълнен с ужаси, пред който Йерусалим изглеждаше като провинциално село. А като се прибави към това и жена като Мартина, макар Рут да беше странично лице, страховете отново се надигнаха в гърдите му.

Ако О’Донован беше реагирал правилно, когато му се удаде възможността, този кошмар вече нямаше да съществува.

Но това беше и другият фактор, който предизвикваше киселини в стомаха му. О’Донован. Не можеше да не забележи факта, че между американеца и Рут беше започнала да се оформя връзка. Достатъчно трудно му беше като баща да приеме сексуалността на дъщеря си, но тази потенциална връзка с всичките ѝ недоизречени намеци и жадни погледи го тревожеше много дълбоко.

„Рут О’Донован.“ Само звукът от словосъчетанието го караше да се чувства нещастен.

— Не съм те виждала в тази поза, откакто „Макаби“ от Тел Авив загуби баскетболната купа през седемдесет и девета.

Бени вдигна глава и видя Рут, застанала точно срещу него на масата и доволна, че е хванала баща си в толкова безпомощно положение. Беше подпрял лакти върху масата и глава върху дланите. Той бързо прибра ръце върху скута си и ѝ се усмихна.

— *Ерев тов, яфафея шели.*^[2] — Комплиментът беше искрен, защото, когато тя дръпна стола и се настани, той забеляза, че за времето, откакто не я е виждал, е станала още по-красива. Косата ѝ беше току-що измита, под палтото от камилска вълна беше облякла синя копринена блуза, а краят на някаква пола разкриваше голяма част от бедрата ѝ.

— Татко. — Тя се наведе през масата и го целуна по бузата.

Парфюм. А блузата ѝ не е закопчана до врата. Бени наведе глава да надникне край масата и погледна краката ѝ.

— С рокля си.

— Това е джинсова пола, татко.

— Изглеждаш много хубава. *Чорани?* Не може да бъде! Това не е Рут!

— Благодаря. — Тя постави малката си кожена чанта върху масата и посочи чинията му. — Това трябва да ти е второто. — Никога не беше виждала пържола да оживее в негово присъствие достатъчно дълго.

— Да — усмихна се едва той. — Вече хапнах макарони със скариди.

Рут вдигна вежда със съмнение. Както повечето израелци, баща ѝ не обичаше твърде тестени храни.

— Желаете ли нещо за пиене? — появи се сервитьорката до нея.

— Джин с тоник, моля — отговори Рут, превключила моментално на английски. После се обърна пак към баща си. — Е, ето че пак тръгваш, татко.

— Много съжалявам, Рут. — Бени се подготви, сигурен, че тя ще му се разсърди заради ненавременното заминаване. — Искаше ми се да мога...

Тя постави длан върху юмрука му и го прекъсна с усмивка.

— Няма нищо, татко. Наистина. — Забеляза цигарите му и измъкна една от пакета. — Знаеш, че през изминалите три дни прекарахме заедно повече време, отколкото през последните пет години.

Бени кимна и затаи дъх като обвиняем, когато председателят на съдебните заседатели става, за да съобщи присъдата.

— Беше много хубаво — блеснаха очите на Рут към него. — Много по-хубаво, отколкото можех да очаквам.

Той изпита силно желание да стане и да притисне дъщеря си в прегръдка. Но остана на мястото си, изненадан от нейното великодушие.

Тя запали цигарата, облегна се и издуха дима.

— Аххх — въздъхна с удоволствие. — Екстра.

Бени се усмихна.

— Е, много ли работа свърши днес? — попита той, решил да поддържа приятелската атмосфера.

— Написах си домашните като добро момиче. — Тя се понаведе и премести една бяла книжна торбичка за покупки към него. — Вътре

има парфюм за мама. А на Йош и Амос съм им купила талисманчетата за армията. Да не я забравиш на някое летище.

— Няма.

— Също така съм ти сложила копие от черновата на дипломната ми работа. — После добави със самоирония: — Може да ти помогне да заспиш в самолета.

— Глупости. Ще бъда очарован. Благодаря.

Тя сви рамене и отмести поглед.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — предложи ѝ Бени.

Тя се извърна с колебание в очите си.

— Мислех, че трябва да тръгваш.

— Ами да...

— Няма нищо — бързо го прекъсна тя. — Ще хапна нещо покъсно.

Той усети някакво притеснение в гласа ѝ, някакво въздържание. Но не настоя.

— Щях да хвана нощния полет към дома, но трябва да прескоча до Вашингтон.

— Наистина ли? А какво става? Нещо ново от нея?

— Не. — Никак не му се искаше да говорят за Мартина. — И да ти кажа право, наистина много съжалявам, че няма да можем да вечеряме заедно.

— О, престани, татко. Извиняваш се за втори път в рамките на две минути. Това направо ме плаши.

Бени се подчини и се насили да се усмихне. Наблюдаваше дъщеря си, която гледаше към мълчаливия телевизионен екран. Защо е толкова мила? Къде е ядът ѝ, детинските обвинения? По-удобно му беше, когато тя изразяваше онези чувства вместо това странно добродушие към ранното му заминаване. Като че ли нямаше търпение да го изпрати.

— Рути? — с внезапна веселост каза той и бутна чинията си настрана. Скръсти ръце и се приведе напред.

— Да?

— Какво ще кажеш да тръгнеш с мен?

Над носа ѝ се появи лека бръчка.

— За Вашингтон ли?

— Не — ухили се той. — За дома.

— Сега не мога да си взема ваканция, татко. На средата на...

— Не за ваканция — каза Бени, все още понесен върху вълната на внезапния си оптимизъм. — Говоря за постоянно.

Рут бавно се облегна. Гледаше го, като че ли е видяла косми върху езика му.

— Не, наистина — продължи Бени, без да забележи предупредителния сигнал. — Можеш да се прехвърлиш в йерусалимския университет. Ще ти наемем отделен апартамент.

— Татко. — Тя заклати глава.

— Там имат страхотна програма. Моето управление използва главния им психолог.

— Татко — вече по-строго изрече Рут през стиснати зъби. — Ще развалиш всичко.

— Защо? — настоя той, подтикван от собствените си чувства, от страховете си. — Защо не?

— Защото — изсъска тя и яростно загаси цигарата си. — Аз не съм дете, което трябва да бъде наблюдавано от мама и татко.

— Че аз и не съм казал такова нещо.

— *Точно това* имаш предвид.

— Ти не разбираш опасностите.

— Какви опасности?

— Сляпа ли беше през последните три дни?

— Не, не съм била сляпа, татко. — Сега тя се наведе към него с горящи очи. — Изобщо не бях сляпа. Ти се опита да се отнасяш с мен като с дете през цялото време. Ти се ядосваше всеки път, когато се опитвах да помогна.

— Не е вярно — поклати глава Бени. — Ти не разбираш. — Нямахме как да ѝ обясни предчувствията си. Не можеше да ѝ съобщи достатъчно факти, за да я накара да го разбере.

— Напротив, разбираш — повиши глас Рут. — Аз мисля, че ти ревнуваш. Не можеш да понесеш да се състезавам с теб като равна.

— Глупости — плесна по масата Бени. Приборите подскочиха.

Сервитьорката се вмъкна сред спора им и постави питието на Рут до ръката ѝ. Рут грабна чашата и отпи голяма глътка.

— Боя се, че не са глупости — изрече тя с високомерието на психолог.

— Рут — опита отново Бени, без да обръща внимание на намръщването ѝ, когато чу детското си галено име. — Тревожа се единствено за теб. Можеш да го наречеш драма, ако искаш, но тук вилнее една много опасна жена. Тя ме познава добре, а може да заплаши и теб.

— О, стига! — изсмя се подигравателно Рут. — Движа се из Ню Йорк от години и ти никога не си се тревожил от това! — Повишеният ѝ тон накара няколко от останалите посетители да извърнат глави. Езикът им беше непознат, но кавгата си е кавга на всички езици.

Бени се облегна и наведе глава.

— Напротив, тревожил съм се — прошепна той, а останалото признание изрече само в ума си. „Винаги съм умирам от страх за теб. Винаги. И това ще продължи, докато съм жив. Всеки ден. От мига, когато се роди.“

Внезапно той осъзна собствената си грубост. Как бързо и невнимателно беше откъснал коричката от започналата да зараства рана. „Трябва да сме пълни глупаци — помисли той, — за да мечтаем, че някога ще постигнем мир, щом като аз не мога да поддържам и тридневно примирие със собствената си дъщеря.“ Какво му дава право да бъде толкова проклето нахален? Каква психическа несигурност го кара да се бори да командва, да контролира, да заема постове, където винаги последната дума ще е неговата? Каква е тази негова подлост спрямо Рут, че се опитва да я изплаши като някаква безпомощна некадърница? Просто трябваше да ѝ каже: „Боя се за теб. Обичам те и се страхувам от опасности, които не бих могъл да отстраня. Но ти си голяма, умна и практична жена и затова се доверявам на преценката ти.“

Срамът накара лицето му да се изчерви. Би се извинил още веднъж, макар да прозвучи глупаво. Той вдигна очи да я погледне и моментално се окуражи, като видя усмивката върху устните ѝ. Но тя не гледаше него.

Детектив Майкъл О’Донован приближаваше към тях. Високият американец явно не беше дошъл по служба, облечен в черно поло, сини джинси и вълнено яке със зелени кожени ръкави. Бени веднага разбра значението на това облекло и оптимизмът му отстъпи пред тъмно недоволство от намесата.

О'Донован се приближи до масата, като избягваше да гледа Рут в очите.

— Полковник — каза той и протегна ръка през масата.

Бени с нежелание я пое, като без да иска бутна чашата си, която се наклони. О'Донован я хвана бързо с лявата си ръка.

— За малко — скромно каза детективът и дръпна стол.

— Добри рефлексии — поздрави го с усмивка Рут.

— Ама не съвсем — измърмори Бени на иврит, а Рут му хвърли такъв поглед, че ако имаше коса на главата си, сигурно щеше да окапе.

— Здравей — весело я поздрави О'Донован. Беше усетил хладната атмосфера и се опита да не я забелязва.

— Здравей — отговори му тя.

Бени наблюдаваше как погледите им се срещнаха. Беше в състояние да различи скрития подтекст във всеки поздрав, но този беше като отворена книга.

— Желаете ли нещо за пиене, господине? — попита сервитьорката, моментално застанала до рамото на детектива.

О'Донован посочи чашата на Рут.

— Какво е това?

— Джин с тоник — каза тя.

— Същото и за мен.

Бени усети стомаха си да се свива.

— Е, полковник — наведе се към него О'Донован. — Съжалявам, че трябва да заминеш по-рано.

„Да бе, сигурно“ — помисли недоволно Бени, но само сви рамене.

— Служба — отговори той.

— Да — въздъхна О'Донован. Мълчанието продължи дълго. Докато пристигна питието му и той вдигна чашата си. — Наздраве. Всички я познаваме добре.

Рут чукна чашата си с тази на О'Донован. Бени не пи.

— Защо, по дяволите, не я застреля, Майкъл? — внезапно попита с равен, презрителен глас той.

Рут и О'Донован замръзнаха с чаши до устните.

Американецът остави питието си. Вече не гледаше толкова приятелски.

— Казах ти вече, полковник.

— Татко — обади се предупредително Рут.

— Защо, детективе? — попита отново Бени, без да смее да погледне към дъщеря си. — Да, както ти каза, не ти е била на мушката. Но ако преодолееш сантименталността си...

О'Донован отвори уста и отмести възмутено поглед. После потисна яда си, насили се да се усмихне търпеливо и се обърна да срещне погледа на Баум.

— Сега ще ти кажа, Бени.

— Не! — Рут постави длан върху рамото на О'Донован. Когато се наведе към баща си, беше ясно на чия страна е. — Разбира се, че и ти не би го одобрил, татко! Да застреляш дъщерята пред очите на майка й!

Бени мигна, облиза устни и кимна.

— Моля те да извиниш стария воин — тихо каза той. — Ние не отстъпваме лесно. — Стана, заобиколи стола на Рут, погледна надолу към нея, а после се наведе и я целуна по косата. Тя не помръдна. — Трябва да тръгвам за Вашингтон — каза тихо. О'Донован се изправи. Този път Бени протегна ръка с мълчаливо извинение.

О'Донован разбираше, че избухването на Бени не е свързано толкова с него или с Мартина Клумп, а главно с Рут. Почувства съжаление към Баум, както и облекчение, че той ще отнесе черния си облак със себе си.

— Късмет, полковник — каза той и стисна ръката на Бени. — За мен беше чест да се запознаем.

— За мен също — отвърна Бени.

— Ще се опитаме да оправдаем доверието ти.

Бени стисна много силно ръката на детектива и го погледна в очите.

— Не мога вече да я пазя — каза той, без да посочва към Рут. — Но ти можеш.

Той изчака, докато О'Донован кимна. После пусна ръката му и излезе от ресторанта.

Навън, на булевард „Лексингтън“, не му се наложи да се оглежда за такси. Жълтите лимузини бяха паркирани на опашка до тротоара пред входа на хотела. Нощта беше студена, но той остана за миг на

тротоара, опитвайки се да успокои болката в сърцето си с няколко дълги глътки леден въздух. Булевардът беше оживен в края на работния ден, когато хората бързаха да закупят подаръците преди Коледа. Никой не го погледна, не се виждаше никаква фигура да чака на разстояние, правейки се на разсеяна. И въпреки това няколкото посивели косъма на врата му настръхнаха предупредително. Сякаш чуваше шепота на Екщайн в ума си: „Тази крушка си има опашка.“

Но не можа да забележи наблюдателя. Вече губеше инстинктите си, но тази загуба не го тревожеше така, както би трябвало. Страдаше от горчивото съжаление на старите воители, които, събудили се някой ден сред тишината на старостта, желаят да са паднали в бой.

Първото такси приближи до него. В съответствие с професионалната предпазливост, Бени отказа да го наеме.

Влезе във второто такси и потегли за летището „Ла Гуардия“. Към Вашингтон, а може би към неизвестни страни и събития.

---

[1] Време (англ.), също и името на една от най-употребяваните марки израелски цигари. — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер, красавице моя (иврит). — Б.пр. ↑

10. РЕСТОРАНТЪТ

Бащата на Рут си беше тръгнал, но духът на родителското му присъствие остана, надвиснал над масата като барутните облаци, които веднъж беше наблюдавала над опустошените от войната хълмове на Ливан. Тя гледаше в далечината и се чудеше дали някога ще дойде ден, когато двамата ще се срещнат като равни. Може ли онзи, който я е повивал като бебе, някога да погледне на нея като на човек, който няма нужда от пелени? И ще намери ли тя някога начин наистина да се почувства напълно самостоятелна и да приема неговите забележки с олимпийско спокойствие?

Колко време ще ѝ отнеме? Той вече не е млад. Отдавна е навлязъл във възрастта, когато сърцата на работохолиците внезапно се пръсват. Няма ли да ѝ се наложи скоро да застане до леглото му и да направи последен опит да проникне зад тези огромни, нищо нечуващи уши?

Тя затвори очи и въздъхна. Напомни си, че не е сама, и се насили да се успокои. „Ще има и друга възможност — каза си тя. — Сега започнахме добре...“

Вчера един изстрел едва не заличи цялото бъдеще, а работата на баща ѝ би могла утре да донесе същото. Неговият начин на живот предполага преждевременна смърт. Тази мисъл я разяри, после я изплаши и накрая се разтвори в отчаяние.

Усети една длан леко да притиска рамото ѝ. Майкъл О'Донован все още беше тук, смръщил тревожно червеникавите си вежди. Рут погледна галското му лице и поиска да избяга. Какво, по дяволите, прави тя тук? Какво детинско привличане към онази „зелена трева на моя роден край“ я е накарало да фантазира, че помежду им може да възникне истинска връзка? Беше прекарала целия ден в мечти за сексуални игри с този мъж, а после половин час се гласи като дебютантка. И за какво? За да попадне в емоционално задънена улица.

Тя бавно измъкна ръката си изпод пръстите му и скръсти ръце в скута си.

— Извинявай, Майкъл — опита да му се усмихне мило. — Мисля, че моментът премина.

Той не показва разочарование, нито доказателство за наранено мъжко самочувствие. Кимна бавно и заговори.

— О, богове. Излекувайте таз рана от скръбната ми душа. — Той го рецитира драматично, сякаш всеки детектив от ПУНИ държи в запас за всеки случай стиховете на Шекспир.

— Моля? — Рут видя как усмивката се върна върху устните му с някакво странно чувство на лекота. Като че ли е зърнала внезапно обладан от нещо човек.

— Това е от „Крал Лир“ — каза той.

— „Крал Лир“.

— Да. Шекспир.

— Знам автора, Майкъл. Но *актьорът* ме изненада. — Въпреки настроението си тя реши да възпре желанието си да се махне. Посегна към чашата си. — В академията ли сте го учили?

— Баща ми беше почитател. — О’Донован също взе чашата си. — Големият ирландски уличен полицаи. Мразеше телевизия, след вечеря ни караше часове наред да четем. Любимото му забавление беше да глобява докторите заради пътни нарушения. Позволяваше им да му поговорят известно време, а после, докато им пишеше актовете, им рецитираше „Хенри Пети“.

Рут се усмихна.

— Изглежда приятен човек.

— Беше.

— О, извинявай.

— Бог да поживи душата му — изрече с ирландски акцент детективът и вдигна чашата си към тавана. — И на майка ми също.

Атмосферата отново помръкна, защото напомни на Рут тленността на Бени. Тя се намръщи.

— Значи така преценяваш моя баща? Като горкичкия крал Лир, измъчен от дъщерите си и понесъл се срещу бурята?

— Не — отвърна изненадан О’Донован. — Така оценявам теб. Като оскърбената Корделия, която се опитва да го достигне.

Рут го гледаше мълчаливо и изненадано. Все още обвита в удобното наметало на самосъжалението, тя не беше подготвена да бъде разбрана от някого. А източникът на подкрепа беше толкова неочакван,

мъж, когото едва познава, полицейски детектив, ежедневно изложен на жестокости, които би трябвало да убият възможността да изпитва някакви чувства. Но тя беше виждала американски мъже да постигат това. Те изучават женски списания. И обикновено знаят какво да кажат.

— Не ми казвай, че си от онези чувствителни, освободени мъже, Майкъл — подозрително го изгледа тя.

О'Донован вдигна вежда.

— Е, предполагам, че можеш да попиташ подчинените ми. Те сигурно ще ти отговорят, когато престанат да се смеят.

— И аз така си помислих.

— Но това не означава, че съчувствието ми е някаква игра.

— Тогава какво е? — Остатъците от яда я караха да търси спор.

— Може би е просто разбиране — отговори той. — Вероятно сме израсли в подобна среда.

— Хммм. — Тя се съмняваше, че някой би могъл да харесва детство под родителския надзор на вечно отсъстващия Бенжамин Баум.

— Но е интересно, че ти го намираш за опасно — замислено и без каквото и да било предизвикателство каза той.

— А ти защо мислиш, че е така?

— Не знам, Рут — сви рамене той. — Ти си психологът. Изследвай го.

Тя отпи от питието си и загледа чашата. „Нямам нужда от това — мислеше си. — Кръстосан разпит от някакъв аматьор аналитик. — Почувства как ядът ѝ нараства, но внезапно си спомни реакцията на баща си към нейните думи само преди десет минути. — Точно като твоя старец, нали, Рут? — напомни си тя. — Истината боли, а?“

Тя прибра кичур коса зад дясното си ухо и го изгледа замислено. Той отвърна на зародилата се усмивка и сега тя разбра защо ѝ се искаше да избяга. Беше се подготвила за примитивна привлекателност, а не за мъж, притежаващ освен това ум и сърце.

— Знаеш ли какво, О'Донован? — каза му тя. — Ти май си твърде сложен за мен. Може да не се окажа на ниво.

— Странно. Един от моите предположи същото. Обаче наопаки.

— Добро предупреждение и за двама ни.

— Хубаво, дай да сменим темата.

— Чудесно. — Тя махна с ръка, като да отпъди всички скорошни неприятности. — Е, май ми дължиш вечеря.

— Случаят още не е приключен.

— О, хайде сега!

— Може би нападателят е бил *ирански* евреин — опита се да остане сериозен той.

— Скръндза — ухили му се тя.

— Добре, добре — вдигна ръце той. — Да поръчваме.

— Всъщност не съм гладна.

— Господи! — Той вдигна очи в привидно разочарование.

Рут се засмя.

— Знаеш ли какво? Да си поръчаме по още едно питие, а после ще се преместим. Ще идем другаде за вечеря.

— Става. — О'Донован направи знак на сервитьорката и посочи празните чаши.

Ресторантът се пълнеше с гладни посетители. Опашка от шумни граждани, огладнели от ходенето по магазините и натоварени с опаковани подаръци, се беше насъбрала при входа. Някои слизаха на долния етаж. Откъм бара се носеше коледна песен, а сервитьорката донесе двете чаши заедно със сметката като намек или да си поръчат вечеря, или да освободят местата.

О'Донован вдигна чашата си.

— Честита Коледа.

— Весела Ханука^[1] — отвърна Рут, когато чукнаха чаши. — Но мисля, че е още рано за тези празници.

— Всяка година ги започваме все по-рано — каза О'Донован. — Някой път сигурно ще започнем да пеем „Ние, тримата царе“ и да хукуваме за подаръци още през юли.

— В моята страна още не сме комерсиализирали Ханука.

— А би трябвало.

— Е, не се възхищавай толкова. Затова пък на Йом Кипур с хиляди ходим на пикници по плажовете.

— Ние, католиците, одобряваме модерната жертвоготовност.

— През 1973 година бях още дете — припомни си Рут. — На онзи Йом Кипур половината от населението беше в синагогите. Арабите постъпиха хитро. Тогава ни атакуваха. А до вечерта цялата ни армия беше изпратена от молитвите направо на заколението. — Тя

въздъхна. — Затова на човек понякога му иде да каже „майната ти“ на Господ.

— Внимавай, госпожице — предупреди О'Донован.

— Защо? — смръщи се тя. — Какво би могъл да ми направи? Да ме изпрати в Ливан?

О'Донован се изсмя. Джери Байндър често използваше същия израз, само че мястото беше Виетнам.

— Майкъл. — Рут го изгледа с умолително изражение.

— Да? — Той се раздвижи на стола си, готов да парира ново заяждане.

— Имаш ли цигари?

С известно облекчение той бръкна в джоба на якето си.

— Само „Кемъл“.

— И камила ще свърши работа, щом няма мерцедес.

— Моля?

— Това е нашенска поговорка. — Тя запали от поднесената запалка, а О'Донован също запуши. — Май си помисли, че ще ти задам някакъв личен въпрос.

— Това не ме плаши.

— Как си със сексуалния живот?

Детективът се задави. Кашля по-дълго, за да спечели време, а Рут му се ухили.

— Извинявай, обаче те предупредих още вчера — каза тя.

— Да, знам. Че карате направо като чук за центровка.

— Какво е това?

— Инструмент. — Беше готов да обясни по-подробно, но отпусна ръце. — Не е важно.

— Добре, оттеглям въпроса.

— Не, няма нужда. — Щом тя иска да говорят по този въпрос, той няма да го отбягва. — Сексуалният ми живот... — той се позамисли — бих го определил като... празничен.

— Празничен ли? — ококори се тя, представяйки си карнавални оргии.

— Да. Обикновено по големи празници ми излиза късметът.

Рут се изсмя, впечатлена от скромността му. Беше сигурна, че едва ли му се случва толкова рядко.

— А твоят? — попита О’Донован, очаквайки с право тя да му отвърне „не е твоя работа“.

— Моят ли? — Тя подпря лакът на масата и облегна брада върху дланта си. — Бих го определила като *избирателен*.

О’Донован кимна. Избягваше да я погледне. Двамата пушеха. Избирателен. Какво ли означава това? Дали не намеква, че той може да е един от малкото или че трябва да се откаже от надеждите си?

— Хайде да сменим темата — предложи Рут.

— Добре — веднага се съгласи той.

— Да говорим за кариерата ти в армията.

Оптимизмът изчезна от лицето му.

— Може би е по-добре да се върнем към секса.

— После. Първо ще си разменим малко войнишки лъжи.

О’Донован сведе поглед към дланите си.

— Трябва ли?

— Така ми се струва.

Той разбираше какво има тя предвид. Армията очевидно е голяма част от неговата биография и характер. Също както и от нейните. И ако избягват разговор по този въпрос, няма да стигнат далеч. Той огледа близките маси, после приближи стола си към Рут, която, свикнала с подобно поведение, се наведе към него.

— Бях на деветнадесет години, когато се записах доброволец в осемдесет и втора военновъздушна дивизия — започна той. — На двадесет години постъпих в Специалните сили...

Той спомена накратко общите аспекти на армейския живот, защото Рут със сигурност беше минала през същото и то й беше достатъчно известно. Но когато стигна отново, както през многото безсънни нощи в леглото си, до онази адска нощ върху солените плата на пустинята, разказът прозвуча както никога преди. Изповедта му се изля искрено с потоците запомнени миризми и образи, несвързани случки, които той чувстваше, че тя ще разбере така, както никой свещеник или боен другар не би могъл. Преди той винаги беше съдържал болката си. Но сега, седнал пред тази жена, произхождаща от воинско племе, той се предаде на чувството, че Господ най-после му е изпратил един закален в битките ангел, който може да го разбере и вероятно да му даде опрощение. Най-после щеше да разкаже всичко.

Когато накрая свърши разказа си, ръцете му останаха неподвижни, а цигарата се беше превърнала в цилиндърче сива пепел. Сега пръстите на Рут почиваха върху рамото му.

— Било е жестоко, Майкъл — нежно изрече тя.

— Да — прошепна той.

— Чувала съм тази история.

— Тя не е тайна.

— Не. Казвам, че съм я чувала. АМАН прехвана всички предавания от Иранската пустиня през онази нощ. Аз още не бях в армията, но съм слушала записите. Било е ужасно.

Той я погледна. Очите му се присвиха от мисълта, че трябва да затвори прозореца към душата си.

— Срамуваш ли се, Майкъл? — попита тя. Лицето ѝ беше много близо до неговото.

— Не — започна да лъже той. — Да. Или поне тогава се срамувах. И това трая дълго. Сега не знам. По-скоро ме е яд.

— Или ти е тъжно — поправи го тя.

Той кимна. Тя премести дланта си надолу, докато хвана китката му.

— Мога ли да ти кажа нещо? — попита, но всъщност не искаше разрешението. — Ти си като член на каста, поставена извън закона от вашето общество. Може би Войната в Залива ще промени това, не знам. Но тук твоят опит все още е опит на самотник. Затова всичко се е превърнало в срамна тайна за самия теб. — Другата ѝ длан покри юмрука му и тя продължи да говори. — Аз бях офицер от разузнаването. Работех в Дупката — в Главния щаб в Тел Авив. Наблюдавах развитието на различните мисии. Ние рядко съобщаваме на света за провалите си, но заедно с всяка победа като тази в Ентебе, има поне три малки провала. Заедно с всеки рейд на суперкомандосите, достигнал световните заглавия, аз съм чувала за дузина неуспехи.

О'Донован гледаше блясъка на очите ѝ и усещаше топлината на дланите ѝ.

— Онова неприятно спокойствие на командирите, когато започват, а после шумът, стрелбата, объркването — продължи тя. — Искало ми се е да си запуша ушите, да викам, да избягам от проклетата стая. Да се махна от армията. Да се махна от страната. Чувала съм

хеликоптерите, писъците на момчетата, крясъка на сержантите за медицинска помощ, когато войниците им са смъртно ранени. И понякога, когато не издържах, когато се чувствах като някаква воайорка, кучка, заключена в онази антисептична дупка, хващах някой също така разстроен офицер и отивахме в болницата. Да видим ранените, да ги носим от хеликоптерите до операционната. За да не подлудеем от мъка.

Една сълза потече от дясното ѝ око, но тя не помръдна. Сълзата капна от бузата върху копринената ѝ блуза. Той продължи да я гледа замръзнал на мястото си.

— Ти не си сам на този свят, Майкъл. — Тя бавно поклати глава. — Просто не си срещнал сродна душа. — Тогава тя примигна, вдигна ръце, изтри очите си и отпи голяма глътка от чашата си.

Двамата останаха заедно мълчаливи известно време. Наблюдаваха подтичването на сервитьорките, слушаха звъна на приборите, смехът, сдържан през целия работен ден. О'Донован усети как го облива вълна от облекчение. Нямахте нужда вече да пази тайните си, да ги крие от страх, че ще го осъдят. На този свят имаше и други, жени, които няма да се уплашат от кошмарите му, защото също сънуват свои кошмари. Животът с нея като нея би започнал на съвсем друга основа. „Колко е прекрасно — помисли си той. — Да можеш без страх и без да се криеш да изпадаш понякога в лошо настроение заради спомените си.“

— Какво има? — би попитала тя.

— Пак Иран — би отговорил той. А тя би кимнала с разбиране и вероятно би го целунала с красивите си устни.

— Знам — би казала. — Знам...

После внезапно фантазията му се замени от меланхолия. Съзнаваше, че няма пътека, която да води към подобна утопия. Интересът ѝ към него сигурно щеше да отmine, а и престоят ѝ в Ню Йорк ще свърши. Вероятно тук тя изпитваше същото доволство, което той би чувствал в бедуински лагер. Една любовна афера с нея би била като романс по време на пътуване: всеобхватна, докато оркестърът свири и луната блести върху вълните. А после, разделени от реалността, под ярката светлина на сушата. Рут О'Донован. Той поклати глава. Със същия успех можеше да се влюби в марсианка.

— Искаш ли да поговорим за баща ти? — попита той, в търсене на тема, която да наруши създадената интимност.

Рут го изгледа, вдигнала вежда.

— А защо не за кървяща язва?

— Не, наистина — настоя Майк.

— Не — поклати глава тя. — Наистина.

— Добре.

— Искам да се оправя сама.

— Ясно.

Тя въздъхна.

— Но може би ще трябва да поговоря по този въпрос. — Рут скръсти ръце пред гърдите си. — Той не се завърташе много вкъщи. Но както всички израелски деца, ние не бяхме по-особени от останалите. Имам двама братя. Те сега са войници. — Тя вдигна чантата си, намери кърпичка, издуха си носа и я смачка на топка. — Когато той си беше у дома, се държеше както всеки друг баща с особена работа. Никога не ни говореше за работата си, като че ли е зъболекар или кой знае какво. „Е, просто поредния труден зъб за вадене, деца.“ — Тя се извърна към О’Донован и сви дланите си в юмруци. — Но той не беше зъболекар или адвокат, нито шофьор на автобус. Ние знаехме какво работи, а той не искаше да споделя с нас. Не можеше, но въпреки това нас ни болеше. Особено мен. — Тя махна с ръка и се намръщи. — Глупави детски психози.

— Твоят проблем не е толкова тривиален — намеси се О’Донован — Макар да знаеш как се казва.

Рут се приготви да отговори, но замълча. Помисли си, че никой обикновен познат няма право да бъде толкова красив, толкова умен, с толкова голямо сърце, такива рамена и толкова сини очи. Как има нахалството само за няколко минути да се превърне в нещо повече от обещание за една-две нощи забавления? Докъде, по дяволите, мисли да стигне с цялата тази работа?

Тя посегна и леко хвана брадата му. Усети мекото бодване на бръснатите косъмчета.

— Не забравяй, Майкъл — прошепна тя настойчиво, като че го караше да се закълне. — Където и да си, каквото и да се случи, с която и жена да ги имаш... децата ти да са винаги на първо място за теб.

— Ако се случи — съгласи се той.

— Ще стане. Обещай.

— Обещавам. — Той посегна и хвана китката ѝ. — Ако и ти обещаеш нещо.

— Какво?

— Че твоите дъщери, ако са като теб... няма да докоснат мъж като мен, а после да го оставят.

Мина секунда, но после тя разбра. Стана от стола си и се наведе напред. Поколеба се, когато устните ѝ се приближиха до неговите, а погледите им се срещнаха. Пулсът им се ускори, а в следващия миг той се докосна до нея. Когато устните им се съединиха, те затвориха очи. Въздъхнаха леко един към друг с вкус на дим и лед, запечатани от невероятно нежна топлина.

Рут бавно се отдръпна. Косата ѝ го погали по бузата. Очите му останаха затворени, а тя с очакване го наблюдаваше. Той въздъхна дълбоко, постави ръка на сърцето си и прошепна нещо.

Тя се приведе напред.

— Моля?

— Обади се на деветстотин и единадесет — повтори той, продължавайки да се държи за гърдите. После се ухили изчервен.

Тя отвърна на усмивката му.

— Ще те отведе до линейката.

— Амин.

Двамата се извърнаха към извинителното покашляне на салонния управител. Младият мъж със зеленикав двуреден костюм и къса, кестенява опашка беше застанал на прилично разстояние. Усмиваше им се.

— Добър вечер.

Те кимнаха.

— Ако желаете да поръчате вечеря, ще може ли да ви преместя на маса за двама? — посочи той към другия край на залата. Майк и Рут се спогледаха. Всеки се опитваше да разбере какво мисли другият. — Или ако искате по още едно питие, да ви предложи да седнете при бара? Следващото питие е от заведението — усмиваше се той, макар предложението да не беше изгодно за него.

О'Донован можеше да покаже значката си и човекът би ги оставил на мира. Но баща му го беше учил, че подобно поведение кара обществеността да се отнася със съмнение към полицията.

Той подаде на управителя достатъчно пари за покриване на сметката и бакшиша.

— Много благодаря — измърмори младежът и се оттегли.

— Весели празници — отвърна му О'Донован.

— Друго място ли имаш предвид? — попита Рут.

— Всъщност не. Как е апетитът ти?

Тя погледна тавана.

— Може би малко възбуден.

— Какво ще кажеш за „Малката Италия“?

— Далечко е. — Лицето ѝ изобрази невинност. — Знаеш ли какво? Макар че ти загуби баса, няма да те карам да готвиш.

— Мъдро решение.

— В горната част на Уест Сайд има хубав китайски ресторант.

— Страхотно.

Двамата станаха и закопчаха палтата си. Сложиха си ръкавиците. Рут го хвана под мишница и погледна нагоре към лицето му.

— Аз живея наблизо — каза тя. — Можем да вземем храна за вкъщи.

— У вас ли? — Искаше му се да е сигурен, за да не си прави илюзии.

— Мога да ти покажа файловете от моята база данни.

Той ѝ се усмихна весело.

— Модерният еквивалент на „бродирани покривчици“ ли е това?

— Не те разбирам.

— Ще ти обясня друг път.

— Добре — каза тя. — Води ме, Макдъф.

— Хей! Ти цитираш Барда!

— Все пак съм учила в гимназия.

Те излязоха от ресторанта хванати за ръце.

В по-далечния край на овалния бар в ресторанта един дребен човек седеше върху столчето и опипваше с пръсти горната си устна, сякаш търсеше нещо по наскоро обръснатата кожа. За Фуад това беше странно усещане, тъй като още от юношеството си беше носил брада и мустаци. Но мисията изискваше незабележимо, обръснато лице и той се подчини, надявайки се, че Бог ще му прости.

Наблюдаваше как високият американец и красивата еврейка се прегръщат нескромно и се отправят към вратата. Човек би помислил, че следващото му действие е предизвикано от висока температура. Той погледна към по-ниското ниво на ресторанта, вдигна ледената зелена бутилка с безалкохолна бира и я опря до челото си.

В ниската част на около десетина метра от него до ъгловата маса седяха трима души. Широките гърбове на двама добре облечени мъже бяха обърнати към залата, а срещу тях жената като че се радваше на вниманието им. Косата ѝ беше дълга и права, черна като козината на сибирска норка, с бретон, спускащ се ниско над тъмните вежди. Носеше тъмни очила със сини рамки над внимателно начервените си устни. Роклята ѝ беше от дебело вълнено трико, достигаща до кръстосаните глезени.

Жената държеше дълга бяла цигара, чието огънче описваше малки кръгове, докато тя говореше оживено, усмихваше се на придружителите си и отпиваше от виното. Нищо в позата ѝ не показва, че е видяла жеста на Фуад откъм бара, макар веднага след това тя да си поигра малко със златната си запалка, като запали пламъка на два пъти.

Фуад остави десет долара върху бара, смъкна се бързо от столчето и забърза подир двойката. През стъклената фасада на хотела ги видя да се качват в такси. Това беше чудесно. Щеше да се качи в колата на Мохамед, която ще ги следва още преди онзи да се е паникьосал и да е тръгнал сам подире им.

Жената посегна към чантата си. Извади пейджър, изключи звука и го вдигна така, че да вижда добре написаното върху екранчето.

Погледна двамата едри младежи и едва не се изсмя, защото те продължаваха да се усмихват все така глупаво, както докато слушаха вече от час безсмисленото ѝ бърборене. Единият тъкмо беше получил голяма чиния с пилешка салата, а другият със спагети. Но и двамата не бяха докоснали храната.

— Сега ще чакаме — каза Мартина. Двамата мъже я погледнаха, но останаха неподвижни. — Яжте си храната.

Те приведоха мускулестите си рамене и с благодарност се заеха със задачата, като че досега ги е държала гладни.

— Не бързайте — направи им забележка Мартина. Те забавиха поглъщането на храната. Тя се сети как Централното разузнавателно управление беше нарекло „ръбове“ хората от групата ѝ и за миг се

зачуди дали американците не са запознати все пак с начина им на хранене. После отново се усмихна, като си представи полицаия, който я беше гонил, и дъщерята на Бенжамин Баум.

„Няма нужда да бързам — мислено си каза тя. — Тези двамата ще потанцуват, преди да идат да се чукат.“

Всъщност Рут и Майк не танцуваха. Но и не бързаха.

По време на дългото пътуване с таксито на север, разговорът им затихна. Наближаваха квартирата на Рут и очакването накара и двамата да се затворят в себе си. Спряха при китайския ресторант на „Бродуей“, наречен „Пинг Тунг“ и изчакаха да изпълнят поръчката им. Стояха загледани в аквариума със златни рибки, но никой от двамата не мислеше за живота в моретата.

После отидоха пеша до апартамента на Рут, приведени пред насрещния вятър. Сега не се държаха за ръце, а Майк носеше пакета с храната. Номер 550 беше голяма, стара сграда без портиер и Рут, прегърнала двете бутилки с безалкохолно, извади ключовете си и бутна с рамо тежката входна врата. Качиха се до третия етаж със стария асансьор, затварящ се с метална решетка.

Влязоха с облекчение в апартамента ѝ, намиращ се в края на дълъг коридор. Радиаторите бяха го изпълнили с приятна топлина и докато Майк събличаше якето си, с изненада забеляза, че мястото много прилича на собствения му апартамент, намиращ се на двадесет пресечки отгук. Стените бяха боядисани в същия цвят с пластове бежова боя, като че ли манхатънските притежатели на имоти ползваха един и същ склад за бои. Върху големия персийски килим имаше модерно, но неподбрано обзавеждане. Над малкия диван в рамка се виждаше панорамна снимка на Йерусалим, а светлата масичка за кафе беше почти затрупана от книги по психология и разхвърляни листи. В шест глинени вази имаше подредени сухи цветя, сякаш тук никой нямаше време или желание да сменя водата на живи растения.

Майк погледна към отсрещния край на хола, където се виждаха отворените врати на две малки спални.

— Имаш ли съквартирантка?

— Само на книга — отвърна Рут, докато окачаше връхните дрехи и взимаше плика с храната от ръцете на Майк.

— Къде е тя? Или е той?

— Тя временно отсъства. — Рут дръпна шнурчето и запали високия лампион, после се отправи към кухненски бокс. — Влюбена е.

— Харесваш ли я?

Тя спря, преди да влезе в кухнята, намръщи се и се извърна, като да търсеше нещо.

— Тя е приятна, весела, еврейка е и отсъства. Ако бях мъж, бих се оженил за нея.

Той се усмихна, а тя се втрени в малката масичка. После я приближи, вдигна крак и с едно бързо движение изрита всичките си книги на пода. След това постави пакета с храната върху масата, потри длани и му се ухили.

— Вечерята е сервирана — изрече величествено.

— Много си старателна. — Той тръгна към дивана. — Предпочитам без официалности.

— Като спомена — погледна Рут към полата си. — Отивам да се преоблека. Ей сега ще се върна.

Докато Майк вадеше храната от омазнения плик, Рут се появи откъм спалнята си в сини джинси и сива спортна блуза с надписа на университета. Беше боса. Нямахше да му се стори по-секси дори и да беше облякла копринено бельо, купено от „Виктория“.

Тя включи малкия телевизор и двамата седнаха върху дивана да гледат местните новини, докато демонстрират неспособността си да се хранят с китайски клечки. Макар да бяха минали само четири дни, нападението над израелското консулство беше оставено на заден план, след новините за последните разкрития на връзките на Белия дом с иранските контри и доста приказки за тениса на кмета по време на отпуската му. Не се споменаваеше нищо за снощната престрелка в горната част на Ййст Сайд. Щом няма ранени, значи няма и новина. Гейб Пресман, когото Рут много харесваше, най-накрая заговори за експлозията. Но беше принуден да вземе интервю от друг журналист, Робърт Фридман, когото Рут презираше заради кариерата, направена на основата на самообвинения към собственото му малцинство. Фридман заяви, че нападението може да е работа на фанатични евреи, последователи на равина Кахане, а Рут направо го освирка.

Тя вкуси от говеждото с ориз на Майк.

— Лютооо!

Той опита нейната порция и така се подлюти, че изгълта на един дъх половин чаша сода.

Тя загаси телевизора и пушна музика на компактдискплейъра. Дискът беше с бавни, носталгични израелски фолклорни песни, аранжирани от Арик Айнщайн. Докато слушаха мелодичната балада за момичето и дома, Рут преведе думите на Майк:

Имам си момиче, казва се Рут.

Тя ме чака на онзи бряг...

Нямаше повече признания за мъчителни военни преживявания. Разказаха си някои спомени от детството, търсеха нещо общо, каквото всъщност нямаха, и се усмихваха на представата си за другия в онези ужасни, безпомощни години на пубертетски тревоги, училищни летни лагери и открития. Когато стигнаха до младежките години, когато явно и двамата са били тревожени от чувства към другия пол, и двамата замълчаха.

— Какво ще кажеш за малко кал? — попита Рут, когато и двамата приключиха с храната.

— Това предложение за лицева маска ли е или за борба?

— За кафе. Турско кафе.

— Ти готвиш?

— Хайде да не преувеличаваме.

Тя отиде в кухнята, а Майк се отпусна върху дивана, заслушан в китарите и нежните мелодии, изпълнявани на нейния език. Гласът на певица беше топъл, а думите му напомняха италиански или гръцки. Майк беше очаквал да чуе характерните арабски извивки и сега се почувства някак засрамен. Но разбираше, че не би могъл да попълни незнанието си за една вечер.

Виждаше гърба на Рут през арката към кухненския бокс. Тя стоеше пред печката, отметнала коса върху гърба си и постоянно повдигаше конусообразното джезве, докато то кипеше, а тя го дръпваше, преди да е преляло. Когато сложи лъжичка в джезвето и започна да бърка, задникът ѝ се люшна като на диригент, а той отмести поглед.

После отново седяха един до друг, отпиваха от сладката, тъмна „кал“, а тя посочи към другия край на стаята.

— Ей там е моят звяр.

Всъщност Майк не беше забелязал компютъра. Този вид уреди вече се бяха превърнали в нещо обикновено като обзавеждането на баня. Намираше се върху малко бюро, прибрано под библиотечни лавици, които бяха готови да се срутят от натрупаните отгоре им книги.

Рут отиде до него, дръпна стола и включи машината. После изпъна пръсти като пианист и започна да чука по клавиатурата.

— Ще извикам най-интересното — каза тя, докато чакаше компютъра да се събуди. „Колко ли ще се бави? — Тя потропваше с пръсти по края на клавиатурата. — Аз вече го целунах веднъж и няма да повтарям.“ — Използвам „Дибейз 3“, но ми се иска да го ъпгрейдвам. „Ако беше израелец, нямаше да започнем с яденето“ — протестираше тя мълчаливо. — Наистина ми трябва по-бърза машина. — „От друга страна, ако беше израелец, всичко щеше да свърши за десет минути и сега щеше да мърмори, че храната е изстинала.“ — Готово. Да хвърлим един поглед на мадам Клумп. — Тя започна да въвежда инструкции: търсене на „тероризъм“, прехвърляне към „германски“, прехвърляне към „Фракция «Червена армия»“. — „Може би е от чесъна“. — Тя прекара език по зъбите си, направи грешка при писането, удари клавиатурата и започна да пише отново. — „Хайде, Майкъл. Кажи нещо. Направи нещо или ще те изпъдя!“

— Ама това е на иврит, за бога!

Рут се смръзна. Той беше застанал зад нея. Чувстваше тялото му да се допира към гърба ѝ, а гласът му кълтеше точно над главата ѝ.

— Не за Бога — отговори тя. — За сигурност.

— Да, ама аз не мога да го прочета. — Той постави длан върху рамото ѝ.

— Мога да ти превеждам — едва прошепна тя. — „Внимавай за какво се молиш“ — предупреди се тя и лека тревога накара лицето ѝ да се изчерви, докато се молеше все по-горещо. — Защото темата е доста чувствителна.

Усети, че той отмята косата от дясното ѝ рамо, а после пръстите му докоснаха врата ѝ и се насочиха към брадичката. Тя вдигна глава и го погледна.

— Ти също — прошепна Майк и наведе глава към нея. —
Въпреки фасадата си.

И тогава я целуна.

Първоначално устните им бяха внимателни. Леко докосване без жар, без движение. После Рут притисна босите си крака в пода, завъртя се със стола, лицата им се разделиха, те се погледнаха в очите и се прилепиха отново. Тя вдигна ръце към лицето му и го задържа към своето, докато той коленичи между колената ѝ.

Сега устните им вече не можеха да спрат, пръстите опипваха лицата, очите, косите. Рут разтвори устни и се потопи в замайващите аромати на храна, кафе и сладост. Притисна тила му, опитвайки да го обгърне цял, а после се плъзна, целуна очите, веждите, косата му. Неговите устни се впиха в шията ѝ и двамата се плъзнаха върху пода.

Той се обърна по гръб и тя се изви към него. Косата ѝ се разпиля върху лицето му, тя обгърна кръста му с колене и сведе глава към лицето му. Той усещаше как кръвта изпълва слабините му, но копнееше за лицето ѝ, което беше желал да докосне от мига, в който я видя. А сега беше свободен, най-последно можеше да го стори и докато се целуваха, той галеше бузите ѝ, шията ѝ. После я стисна за раменете и нежно я отблъсна, защото искаше пак да зърне очите ѝ.

Тя ги отвори. Бяха още по-сини отпреди, разширени и задъхани. Тя седна, отметна косата си и двамата потръпнаха.

— Горещ си — отбеляза прегракнало Рут. Посегна към кръста му, а той се надигна и тя с едно решително движение съблече полото му.

— Ти също — каза той. Ръцете и на двамата хванаха края на блузата ѝ. Тя отново се изправи. Носеше скромен бял сутиен, но тялото ѝ бе такова, че никакво бельо не би могло да скрие страстта.

— О, Господи — прошепна Майк, докато я гледаше застанала така с кичури коса върху почервенелите бузи. Диафрагмата ѝ се надигаше в такт с туптенето на сърцето му.

Той искаше да изчака, да ѝ достави удоволствие, да удължи мига. Да изчака, докато тя бъде готова, докато му подаде сигнал, докато го погълне. Тя трябваше да реши. Искаше да ѝ даде търпението си, нежността си, убеждението, че е тук първо заради нея, а чак след това заради себе си.

Тя като да прочете мислите му.

— Познавам те, Майкъл О’Донован — изрече тихо. — Знам какъв човек си. — Тя го целуна нежно. — Недей да ми показваш колко силна воля имаш. Искам те *сега*.

Той притисна устни към нейните, а тя посегна с ръка зад гърба си и бялото бельо падна. Останалите им дрехи се смъкнаха, без да отделят устните си. Възбудената им кожа внезапно усети килима. Внезапно Рут стана, хвана го за ръката и бързо го поведе към спалнята си. С едната си ръка загаси светлината, а с другата го обгърна.

Застанаха за миг пред леглото, отново прилепили нежно устни. После паднаха върху белите чаршафи като в гнездо и след миг и двамата се извиваха задъхано, съединени в успокояващата топлина на телата си.

Когато свърши, толкова бързо, сякаш е паднала светкавица, те останаха легнали, окъпани в пот, с оплетени крайници и заслушани в ехото на задъханото си дишане в малката спалня. Влажната ѝ коса покриваше шията и раменете му, двамата се взираха в лицата си сред тъмнината, сякаш всеки се чудеше дали е възможно другият наистина да е бил доволен за толкова кратко време. Беше като пътна катастрофа. Внезапен изблик на енергия, оставил само спомен за събитието, резонанса от физическото докосване и поток от адреналин.

Както при всички за пръв път срещнали се любовници, напрежението изчезна заедно със съмненията. Сега можеха да се наслаждават истински, да върнат очакванията си отново към върха.

Започнаха отново с леки докосвания и целувки, които се изместиха от устните, към неизследваните равнини на телата. След доста време устните им се срещнаха отново. Рут се плъзна върху Майк, гърдите ѝ докоснаха неговите и тя започна бавно да се движи. След това изстена, вдигна го към себе си и го погледна решително. Той обхвана лицето ѝ, целуна гърдите ѝ. Гледаше я и знаеше, че може да ѝ даде точно онова, което тя желае. Очите ѝ се затвориха и дългите вежди почти се сключиха в бръчката над носа, когато тя започна да шепне на иврит.

— Сега, сега! — извика тя.

После отхвърли глава, а ръцете ѝ се стегнаха като камък. Тялото ѝ затрепери. Майк внезапно чу някакво ехо от възбудения ѝ вик.

Беше друг вик. Подобен, но без екстаза на любовната възбуда. Бяха женски, умолителни писъци. Но идеха отвън. Откъм коридора

отвъд вратата на апартамента. Той отдели Рут от себе си, притисна я силно към гърдите си, но когато тя отвори уста да заговори, той допря пръст до устните ѝ.

— Шшшш.

Тя надигна глава и се заслуша.

— И аз го чувам — прошепна тихо.

Двамата лежаха като ловци в засада. Чу се отново.

Тънък, женски вик, дълъг поток от „ох“, всеки последван от леко блъскане, като че ли някой се опитва да чука върху вратата на апартамента на Рут.

Тя се надигна на лакти.

— Я — прошепна тихо. — Може би е Лиза.

Тя скочи от леглото и хукна към вратата на спалнята, като пътьом грабна бял халат от закачалката. Бързо го облече и завърза колана, докато Майк също се надигаше на лакът.

— Тя няма ли ключ? — попита той. От разказа ѝ беше разбрал, че Лиза е „идеалната“ съквартирантка на Рут. Но му се стори повече от странно, че тя би се появила в полунощ и ще чука на вратата на собствения си апартамент.

Но Рут вече крачеше към вратата, вероятно окуражена от присъствието на „своя“ детектив. Майк не беше толкова уверен и докато я наблюдаваше как наднича през шпионката и бързо отключва, той скочи от леглото и навлече бельото си, мислейки за сигурността, която би му дал 38-калибровият пистолет от джоба на якето.

Светлината от коридора нахлу в хола и за миг, преди Рут да се хвърли напред и да коленичи, той зърна малките подметки на женски обувки. Токчетата сочеха свито на кълбо тяло, извиващо се от болка.

Засрами се от моментното съмнение, което беше изпитал. Пресече хола и погледна в коридора. Нито една от вратите не беше отворена. „Нюйоркчани“ — недоволно си помисли той.

Когато стигна вратата и видя Рут, коленичила над фигурата, той усети как в гърдите му се надига гордост. Изненадваща вълна от удоволствие извика усмивка и убеждение, че тази нощ е началото на нещо прекрасно.

Той пристъпи през вратата. В този миг един тридесетсантиметров железен прът се появи отляво и го удари в основата на носа. Просто чу удара на метала в костта си, масивната

експлозия в главата и пред очите му блесна яркожълта светкавица. Той залитна назад, размахал ръце. Китките му се удариха в рамката на вратата и той рефлекторно опита да се задържи. Но отдясно дойде нов удар: юмрук, крак или приклад — не би могъл да разбере, защото болката в слънчевия сплит го накара да се свие. Още един удар и гърбът му се блъсна в пода, а следващият отметна главата му назад. Той отвори уста, за да извика името на Рут, но в гърдите му вече нямаше въздух, а голите му ръце и рамене бяха стиснати в огромна маса мускули, които го влачеха назад.

Рут почти нямаше време да извърне глава.

Тя се опитваше нежно да успокои жената, да види лицето ѝ, скрито под свитата ръка. Беше погалила обърканата черна коса и усетила кръвта, течаща от носа. Нещастната фигура беше облечена в мръсно сиво палто и червена скиорска шапка.

— Няма нищо. Ще извикаме линейка — шепнеше Рут, когато чу шумолене на дрехи зад себе си и един силен удар накара главата и да се извърне. Когато видя двама огромни мъже да влачат Майк, тя замръзна само за част от секундата, а после отвори уста, за писък.

Но от устата ѝ излезе само задавена въздишка, защото една ръка се уви около врата ѝ. Тя понечи да се извърне отново към падналата жена, а очите ѝ вече изпъкваха насълзени, защото усети, че някой я вдига. Ръцете ѝ се опитваха да се освободят от мощната хватка.

Пръстът на Мартина се беше забил така надълбоко в нежната плът, че от устата на Рут не можа да излезе нито звук. Тя размахваше ръце и се мъчеше да ритна с крака, но Мартина, стиснала зъби в мъртвешка гримаса я вдигна и хвърли назад към отворената врата.

Уплахата на Рут се превръщаше в паника, но тя успя да стисне косата на жената и за част от секундата изпита надежда, когато я дръпна с всичка сила. Но косата и шапката се отделиха веднага в ръката ѝ, а от устните ѝ изскочи лек вик, защото откъм рамото на онази силна ръка ѝ се хилеше лицето от снимката, направена в германския затвор.

Мартина с лекота изблъска отпуснатото сега тяло на Рут в апартамента. Тя ритна с крак вратата и я затвори, вдигна свободната си ръка и заби иглата на стъклена спринцовка през дрехата под рамото на Рут.

Но не лекарството постигна моментален ефект.

Рут припадна от ужас.

---

[1] Празник в чест на победата на Юда Макаби и преосвещаването на Храма в Йерусалим. Празник на светлините, който трае осем дни и се пада обикновено в края на декември. Всеки ден се пали по една от осемте свещи в свещника в чест на чудото, когато малко шишенце елей е горяло осем дни, докато пристигне новото осветено масло за Храма. — Б.пр. ↑

11. БРУКЛИН

Полираните дървени топчета на броеницата почукваха в ума на Муса Хауатмех, сякаш страховете му се брояха върху сметалото на подозрителен арабски счетоводител. Не съзнаваше, че пръстите му местят зърната, нито че стъпва бос по пода, че се разхожда по персийския килим. Бореше се с цялата си воля да не поглежда отново към часовника си.

Разбираше, че през целия си живот, изпълнен с жестокост, никое смъртоносно оръжие не го е изнервяло така, както този малък часовник върху китката му сред тази безкрайна нощ. Откъм улицата се чу шепотът на автомобилни гуми и за миг той спря, стисна зърната, вдигна глава и се заслуша. Но фаровете осветиха за миг завесите на прозореца и надеждата му изчезна.

Муса въздъхна и продължи да се разхожда из клетката си — дълъг хол в порутена къща на ъгъла на „Карлтън“ и „Де Калб“ в квартала Форт Грийн на Бруклин. Беше една от многото подобни изоставени къщи, чиито собственици бяха разбрали, че престъпността заплашва живота им, и затова избягали към слънчевите парцели с портокалови дървета и палми. Възрастната двойка с благодарност прие авансов наем за шест месеца, тъй като не смяташе собствеността си за безопасно място. Мартина я нае за тайна квартира.

Четириетажа от очукани, стари тухли с керемиден покрив се издигаха сред вълните на замръзнала и неподдържана градина. Неприятният изглед се подсилваше от черната желязна ограда. Изолираността беше привлякла Мартина, защото така нямаше да бъде подложена на нападенията на скитащи хулигани. Сигурна беше, че потенциалните вандали, изпитали уменията на хората й веднъж, не биха се приближили никога повече. Обаче любопитството на съседите би й попречило и точно затова масивната заключена порта към пътя беше затвърдила избора й. Пътят извиваше от странична улица към голям гараж за две коли, от който към кухнята водеше вътрешна врата. Ако човек внимава, тук би могла да се настани трупата на цял цирк и

никой да не забележи кой влиза или излиза, когато понякога пристигне кола.

Макар времето на престоя им в резиденцията да беше твърде кратко, Мартина беше заповядала никой от членовете на „Яд Аллах“ да не използва входната врата на къщата. Тази привилегия беше запазена за нея като наемателка, както за Фуад и Ияд, които винаги влизаха и излизаха облечени в дрехи на бояджии. Имаше табела с надпис „Реставрация, извършвана от фирма «Макфий и синове»“, поставена върху тревата, а върху входната врата беше закачен шперплат и до него в страни купчина строителни материали. Всичко това прикриваше случайното бръмчене на триони отвътре и звъна от чукане по желязо.

Заради прикритието и камуфлажа, вероятно би изглеждало по-мъдро да избере място за лагера си в мюсюлманския квартал на град Джърси или сред търговците на пити и халва на Атлантик авеню, където още няколко левантински физиономии биха се изгубили като камъчета в каменна градина. Но тези места бяха пълни с наблюдатели на ФБР и информатори на Мосад, докато тук, в това забравено място в Бруклин, Мартина и хората ѝ щяха да останат незабелязани. Беше избрала самотното място и поради психологически причини. Искаше хората ѝ да останат нащрек на неудобното място, сетивата им да не бъдат заблуждавани от познати звуци, миризми или вкус. Искаше да са като командоси в тила на врага и рефлексите им да бъдат изострени поради изолацията.

Беше постигнала целта си. Никой не наруши самотата им. Нито приятелски настроен съсед, нито любопитният нос на някой полицаи. Сега оставаше само един час и спокойната подготовка за „Операция Скорпион“ щеше да донесе успех. Но Муса не се чувстваше вдъхновен от напредъка, защото самата скорпионка закъсняваше.

Той се предаде на притеснението и вдигна ръка, загледан в циферблата на часовника си. Два часа и пет минути. В същата ръка държеше радиостанция „Моторола“ с малък обхват. Натисна бутона и прошепна:

— Какво става?

Погледна към високия таван, опитвайки да разбере на кой етаж се разхожда и наднича през тъмните прозорци Мохамед. След миг чу отговора.

— Нищо.

Муса се намръщи и огледа затвора си. Помисли, че в най-лошия случай, ако Мартина не се появи, това ще означава край на напрежението и свобода всеки да се махне, да „дезинфектира“ личността си и да търси собствен път за прибиране у дома. Ако това е Божията воля, някой ден ще се съберат отново върху някой от хълмовете на Ливан, за да обмислят всички „ако“. А ако нея я хванат, то нямаше да е поради това, че не я е предупреждавал, а защото отмъстителността ѝ я е хвърлила в клопка, която той не успя да опише толкова живо, че да я изплаши. И освен това никой не би могъл да обвини „Яд Аллах“ заради грешка, защото въпреки че тя ги гонеше като товарни добичета, те бяха изпълнили всяка и всичките си задачи докрай.

Сега той ги гледаше с гордост, докато се движеха бързо. Мълчаливи, работещи сенки. В центъра на дневната имаше дълга маса, върху която под алуминиев рефлексор блестеше черното униформено сако на морски офицер. Набил, техникът на групата с диплома от Каирския университет, беше сложил бижутерски очила и преглеждаше сложна верига от жици и антени, зашита в подплатата на сако. Дребното му тяло се местеше от униформата към отворено черно куфарче, чието фалшиво дъно беше облепено със слой тъмножълтеникава маса. До куфарчето лежеше модифициран електронен бележник, от който към малка крушка се проточваха две къси жици. Набил се върна към униформата, стисна нещо с пръсти и погледна как крушката светва силно и изгаря.

Инженерът кимна, изключи миниатюрния компютър, обезопаси бутона за включване с лепенка и внимателно замени крушката с две малки медни тръбички. После внимателно зарови тръбичките в пластичния експлозив, затвори фалшивото дъно на куфарчето и нави жиците, които постави заедно с компютърчето вътре. Няколко изписани листа и папка за американска морска операция допълниха пространството, след което той затвори куфарчето и щракна ключалките.

Погледна към Муса над очилата си, посочи куфарчето и размаха предупредително пръста на другата си ръка. „Внимавай, приятелю.“ Макар устройството сега да не беше включено, щом Муса натиснеше бутона на компютърчето, щеше да носи смъртта си в собствената си ръка.

Муса се извърна към мястото, където Салим, Али, Джавад и Якуб бяха коленичили на пода до блестящ махагонов ковчег. Мъжете бяха облечени в маслинозелени тениски и камуфлажни панталони, но не бяха обули обувките си, защото още не бяха си казали молитвата. Косите им бяха подстригани и лицата гладко избръснати. Светлокожият Али бе боядисал косата си светлоруса. Джавад, чийто баща беше от полуевропейски произход имаше рижава коса и луничаво лице, с което би се гордял всеки ирландец. Останалите приличаха на американски момчета от италиански или пуерторикански произход.

Дъхът им излизаше на облаци в студения въздух, докато опаковаха и поставяха етикети върху пакетите с черни траурни костюми, всеки означен с номер, за да не се получи объркване. Покрай стената, покрита с избелели тапети, бяха подпрени шест карабини М–16 А1, върху дулата на които почиваха кепета на морски пехотинци, а към прикладите им бяха закрепени с лепенка по два пълнителя с 5,56-милиметрови патрони. Наблизо се виждаха и шест радиостанции „Моторола“, поставени в уредите за зареждане.

„В Америка можеш да купиш цяла армия — помисли Муса с известен цинизъм и благодарност. — Но не и това.“ Той се извърна към двете дървени магарета, които поддържаха дълга дъска, покрита с тънък дунапренов дюшек и издутини от бял найлон. В средата на дъската лежеше обезглавен труп. Всъщност това беше медицински манекен, чиято глава бе отрязана внимателно, за да останат гърдите, корема, бедрата и крайниците цели.

Тялото беше пъхнато в бял, неопренов леководолазен костюм, а облечените в бели ръкавици китки лежаха кръстосани върху гърдите. На краката имаше лъснати черни обувки. Покрит с меката найлонова материя, трупът създаваше убедителна илюзия. С изключение на последния детайл. Над празната яка в дървения калъп оставаше незапълнена дупка. Ияд трябваше да осигури неприятното допълнение и Господ да му е на помощ, ако не успее.

Четиримата „морски пехотинци“ бяха поставили пакетите си в дъното на ковчега и сега приближиха дъската, вдигнаха я и се върнаха към саркофага. Те внимателно положиха „починалия“, а найлоновата му фигура съвпадна точно с формата на подплатата на ковчега.

Виенето на лазерния принтер привлече вниманието на Муса и той излезе от дневната, мина покрай извитата стълба към един осветен правоъгълник. В бившата стая за шиене един висок и костелив младеж на име Фахми седеше пред компютър и цветен принтер. Върху масите имаше купища цветна хартия и инструменти, но шишенцата, четките и писалките на класическия фалшификатор не се виждаха, защото Фахми беше технически гений от модерния свят.

По-голяма част от работата му вече беше завършена. Създаденото от него изкуство щеше да докаже артистичността му, като бъде прието за истинско. Регистрационните номера бяха направо възхитителни, създадени с графичен софтуер. Буквите и цифрите изглеждаха релефни, защото всички бяха със сенки. Той беше ги отпечатал върху дебел картон, а после ги залепи върху алуминиеви правоъгълници. След това ги напръска с три пласта лак, а накрая позацапа готовите произведения с капчици кал.

Военните документи на Муса нямаха нужда от поправки, защото принадлежаха на истинския лейтенант Рик Делгадо. Но Фахми използва гражданските документи на офицера като мостри. Сега имаха шофьорска книжка и регистрация за собственост на лимузината, наетия камион и последен модел „Шевролет“, преобядисан като служебна кола на флотата.

Пресъздаването на документите не беше много трудно, защото американците ламинираха по навик всичко, поради което не беше необходимо хартията на документа да съответства точно на оригинала. Почти всеки печат можеше да бъде намерен „под тезгяха“, а лазерният принтер беше достатъчен дори и за подправяне на смъртен акт.

Паспортите обаче бяха съвсем друга работа, защото човек никога не бива да подценява ентузиазма на граничните власти. За да фалшифицират различните влакна, водни печати и инфрачервени фокуси, повечето разузнавателни служби си имаха цял „художествен“ отдел. Фахми нямаше нито времето, нито оборудването за подобно нещо и затова беше измислил алтернативен, макар и скъп план за измъкването на „Яд Аллах“ от американска земя.

През последния месец те бяха пристигнали през Ню Йорк и Маями в предварително уговорен график като търсеци убежище бежанци. Бяха използвали афганистански и тунизийски паспорт, закупени на черно, които разкъсаха и изхвърлиха в тоалетните на

самолетите. Всеки „бежанец“ след това мина през емиграционните власти и подписа обещанието да се яви за изслушване.

Фахми от своя страна пристигна като добре облечен френски турист, използвайки оригинални документи на жител на Париж. В подплатата на сакото му бяха защити дванадесет истински малтийски паспорта, чиито златни печати с два делфина бяха обогатили с по петстотин английски лири джобовете на подкупния министър в Ла Валета. Сега всеки от групата имаше в джоба на траурния си костюм, който щеше да му послужи за излизане от страната, паспорт с американска входна виза, изработена от Фахми.

Фахми беше доволен, че е надвишил бюджета си, за да закупи допълнителен паспорт, защото Мартина със сигурност щеше да му намери приложение.

Сега той се потеше въпреки студа в къщата, тъй като времето напредваше. Избърса пръсти в панталоните си и провери току-що залепената снимка на младата жена. Муса се беше справил добре, когато изщрака цял филм със снабдения с телеобектив фотоапарат, докато получи снимка в анфас, с очи вперени към обектива. А сега последната подробност. Фахми направи огледално копие на печата на американската митническа и емиграционна служба за влизане през летище „Кенеди“. После бързо прекара върху него памуче със спирт, постави копието върху празна страница на паспорта и го притисна с камък. Когато отлепи помощната хартия, образът беше напълно идентичен с онзи от металните щемпели от служителите. Той запълни празното място за „дата“ с писалка с черно мастило, след това размаха паспорта във въздуха, за да изсъхне, обърна се и се усмихна на Муса.

Муса се поклонил пред художника си, успя да изобрази спокойна усмивка и тръгна към фойето. Погледна отново часовника си и трепна. Два и двадесет.

Атмосферата в голямата къща изглеждаше странно заспала. Всички прозорци бяха покрити с тежки завеси, подсилени с тъмен плат, който не позволяваше светлината от работните лампи да проникне навън и да предизвика нечие любопитство, но също така заглушаваше и шумовете на къщата. Алуминиевите рефлектори хвърляха конуси светлина, през които се извиваше цигарен дим и с приглушените възклицания на арабски това напомняше на Муса за

сирийска военна болница — място, към което не изпитваше носталгични чувства.

Той трепна, когато един пръст докосна рамото му и се изви. Набил му поднасяше военното сако като камериер. Муса изръмжа, а после започна да вмъква ръце в ръкавите, като се движеше бавно, за да не повреди някоя от жичките на Набил. Инженерът бързо го облече и закопча металните копчета.

— Почти сме готови — прошепна Набил, извади четка за дрехи и започна да почиства сакото. — Но отново искам да кажа, с цялото си уважение, струва ми се, че по-скоро ще се превърнем в мъченици, отколкото да надвием цял взвод американски морски пехотинци.

Той повдигна лявата ръка на Муса, сгъна я в лакътя, изви китката и обърна края на ръкава. От подплатата се подаде малка метална халка, подобна на взривателя на ръчна граната, задържана на мястото си с няколко бода конец.

— Щом включиш калкулатора, Муса, куфарчето ще бъде заредено — каза му Набил тихо. — След това просто трябва да пъхнеш пръст в халката и да дръпнеш много силно. — Той потупа с длан левия джоб на сакото, където Муса усети към гърдите му да се притиска тънка, метална кутия. — Стоманената жица ще освободи пружинния бутон на трансмитера. Той е поставен тук и не може да изпадне, но ако по някакъв начин халката се издърпа *преди* да си заредил куфарчето, когато включиш калкулатора... — Той замълча, сви рамене и погледна към тавана.

Муса не се разтревожи, защото имаше пълно доверие в безупречната работа на Набил. Много повече се тревожеше от предчувствията на инженера.

— Трябва да вярваш — каза той и постави длан върху рамото на Набил. — Ако имаме поне малко късмет, американците сега са хвърлили всичките си сили да опазят Бостън.

— Ако са намерили примамката на Ияд — със съмнение каза Набил и изчисти едно конче от сакото.

— Намерили са я. И трябва да ѝ се хванат.

— Но младият глупак си изгуби мотоциклета.

— Да, обаче ще им трябва време да го проследят. А дотогава ние ще сме си отишли.

— По един или друг начин — усмихна се Набил на собствения си черен хумор. После сви вежди. — Но къде е тя, Муса? Защо са тези нейни отклонения? Не разбирам, а и останалите също.

Муса погледна към другите мъже, които усърдно разрушаваха останалите неща: частите от манекена, допълнителните униформи и карти, които бяха запомнили наизуст.

— Лейла си има причини да следва този път — каза той, макар сам да не беше съгласен с голяма част от нейните методи. — Освен това ние не можем да загубим. — Той се усмихна на инженера. — Ако се самовзривим, ще бъдем приети в рай. Ако успеем, резултатите ще са същите.

— *Инш'Аллах* — отговори Набил.

Муса потупа инженера по бузата — знак, че времето за размисъл е приключило. Набил кимна, въздъхна и се върна към задачите си. До работната му маса имаше светлосиня детска количка. Той наниза конец в една игла и се наведе над нея.

Муса сведе поглед надолу към острите ръбове на униформения панталон и босите си крака. Всъщност не вярваше много на собствените си уверения. Хладният професионализъм на Мартина беше подхранван от нещо друго, от някаква съвсем лична фикс-идея. Тя като че изпитваше нужда да мъсти за миналите си грешки и апломбът ѝ беше предизвикан от появата на онзи израелски офицер от АМАН. Преди експлозията в консулството тя не беше го споменавала пред Муса, а тъй като той познаваше по-голяма част от миналото ѝ, появата на този непознат скелет от килера някак го тревожеше. Той поклати глава и отново погледна часовника си. „Е, поне каузата е чиста“ — помисли, но очите му се разтвориха тревожно, когато видя часа. Той грабна моторолата и тъкмо щеше да натисне бутона, когато от нея заговори гласът на Мохамед.

— Тя е тук!

С яростна облекчена въздишка Муса пристъпи към масата, взе пистолета „Берета“–92Ф и го скри зад гърба си — пристигането на другар винаги можеше да бъде последвано от това на враг. Далечната кухненска врата, водеща към гаража, се отвори и тя мина по коридора, а после в салона, следвана от едрите Юсуф и Рияд.

За миг мъжете замръзнаха, вперили поглед в своята лъвица. Тя приличаше съвсем на американски младеж: ниско подстригана и

сресана назад коса, пилотски очила и дори тънки мустаци. Носеше бейзболна шапка с надпис на „Янките“, тъмно вълнено яке с кожени ръкави и гащеризон. Ако попаднеше на борда на американски самолетносач, Муса беше сигурен, че никой от екипажа не би я спрял, ако реши да излети с боен самолет.

Тя застана под рамката на вратата, свали очилата си и извика на немски:

— Хайде, защо спряхте!

Мъжете се сепнаха и веднага се заеха за работата си.

— Трябва да бъдем на път. След тридесет минути! — изръмжа отново Мартина.

После свали шапката си, приближи Муса, докато си сваляше и мустаците с бързо движение, което го накара да трепне. Тя спря до него, след това отстъпи крачка и го огледа.

— Много добре. — Заобиколи го като шивач, оглеждащ добре свършената си работа. — Къде са ти обувките?

— Щяхме да се молим — отговори Муса.

— Ще се молите наум. Нямаме време.

Тя се отдалечи, хвърли якето на пода, а след това взе торбата, в която се намираше нейната униформа на морски пехотинец. Никой освен Муса не посмя да я погледне, когато разтвори ципа на гащеризона, свали го и остана само по бельо. След това започна да облича униформата.

Тя дръпна ципа на панталона и се смръщи, когато видя, че ѝ е широк. Напрежението през последните дни я беше лишило от няколко килограма, които не биваше да губи. Когато се опита да наниже колана, пръстите ѝ изневериха. „Мамка му“ — изруга се тя и продължи да ругае, докато накрая успя. После стегна колана така, че я заболя.

Бързо нахлузи през глава масленозелена тениска, погледна часовника си и опита да потисне паниката. Имаха да вършат още много неща и да изминат доста път. Отчаяно ѝ се искаше да тръгват, защото не беше поставила никого на пост в района на действие, който да ѝ съобщи успокоителни новини. Щеше да има само един шанс и затова графикът трябваше да бъде абсолютно точен.

— Набил, самото на Муса готово ли е? — Тя седна на пода и обу чифт зелени военни чорапи.

— На него е — отговори Набил със заглушен глас откъм детската количка.

— Искам прост отговор! — изсъска Мартина, издавайки тревогата си.

Той вдигна глава и премигна.

— Да, Лейла.

— А батериите?

— Навсякъде са подменени с нови.

— И работи ли?

— Идеално — заяви той, без да се колебае.

— Господ да ти е на помощ — предупреди Мартина, макар да знаеше, че заплахата е напразна. Ако оборудването на Набил не заработи, реакцията ще бъде моментална и смъртоносна. И много пострашна от собствената ѝ заплаха. „Господ да ми е на помощ“ — помисли тя. Беше свикнала да работи внимателно, методично, предвиждайки действия и контрадействия. Но сега чувстваше, че не спазва основни принципи.

— Къде е Фахми? — попита тя, докато връзваше военните си боти.

— Тук съм — отговори глас зад гърба ѝ.

— Документите?

— Всичко е готово.

— Къде са.

— Регистрационните номера и талоните са в жабките на колите. Паспортите са в джобовете на пътните костюми.

— Моите?

— В палтото ти. Виси заедно с полата и блузата на закачалка в камиона.

— А табелите?

— Всички са по колите заедно с инструменти за смяна.

Тя извърна глава и погледна костеливото момче. Лицето му излъчваше вяра в собствения му професионализъм и на нея ѝ се прииска да стане и да го прегърне. Вместо това му кимна одобрително, макар да ѝ се искаше човешка прегръдка. Несигурността ѝ не можеше да бъде успокоена от каквато и да било проверка по списък.

Сега беше абсолютно сигурна, че е била заподозряна за експлозията в консулството и че Бенжамин Баум е изиграл главна роля

в онази засада. Безопасността и бъдещето на майка ѝ бяха несигурни, но докато американците и израелците я гонят по петите, тя не може да направи нищо по този въпрос. Имаше само една скрита карта, но сега идеята ѝ изглеждаше толкова слаба и отчаяна, че докато навличаше военното яке, едва сдържа сълзите си.

„Не! — възпря се тя. — Никога! Няма да позволя да видят подобно нещо!“

— Муса? — стегнато заговори тя. — Самолетът.

— Нает е и чака.

— Сигурен ли си, че пакетът е пристигнал?

— Изпратих го със специален куриер. И тъй като твоят „приятел“ тръгна за Вашингтон, можеш да си сигурна, че не е отишъл, за да разглежда паметниците.

Мартина престана да се занимава с дрехите си и го погледна. Толкова млад, толкова смел и готов да последва съдбата на брат си. Облечен в открадната униформа на американски офицер, който без съмнение вече е умрял, акт, който със сигурност би го изпратил на електрическия стол, ако бъде пленен. И тя трябваше да се издигне на нивото му, да има същата смелост. Щом трябва да осигури благоденствието на майка си, тя трябва да оживее и да не попада зад стените на затвора. Бяха ѝ платили и тя разпредели парите. Единственият ѝ шанс беше да извърши успешно операция „Скорпион“ и да остави жертвите си мъртви, а групата „Яд Аллах“ да избяга.

— А ти взе ли перлата? — попита Муса, макар да се надяваше Мартина да се е отказала от неразумната застраховка.

— Бижутото е на студено. — За пръв път, откакто беше пристигнала, нещо като усмивка премина през устните ѝ. Поне тази импровизация се беше получила без грешка.

Муса се намръщи.

— Какво означава „на студено“?

— В лимузината.

— Сама?

— Фуад я наглежда. — Сега тя се обърна към мъжете, които се бяха събрали до карабините в другия край на салона. Тъй като Юсуф и Рияд току-що бяха пристигнали с нея, Али, Джавад, Якуб и Салим помагаха грубичко на двамата едри мъже да си облекат униформите.

— Салим! — извика Мартина и високият ливанец извърна глава. — Защо отговаряш на това име? — скара му се тя. — Има ли американски морски пехотинец на име Салим?

— Не ма'ам — отвърна Салим с южняшки акцент, който беше практикувал, гледайки филми. — Стори ми се, че казахте Джайрин.

— А ти? — посочи тя Якуб, едър, мускулест, двадесет и шест годишен сириец.

— Фацио, Антъни. Три-две-пет, седем-шест, едно-седем-нула-едно — изръмжа думите Якуб. — Втори взвод, рота „Браво“, първи, трета редица. Охрана.

Останалите мъже бяха застанали в поза „мирно“.

— Ти — посочи тя Джавад. — Занеси униформата и оръжието на подчинения си в лимузината.

— Слушам — отговори Джавад и грабна торбата с написано върху нея име „Фостър“.

— Не видях служебната кола. — Чудеше се дали има нещо, което да са изпуснали, някаква поправка, която да им напомни кой ръководи.

— Паркирах я на две пресечки оттук — каза Набил.

Мартина се извърна към него.

— На две пресечки? Да не си луд?

— Лично взех решението — заяви смело той и изпъна рамене. — Това е единствената кола, която не бива да бъде виждана да влиза или излиза от тази къща.

— А ако я *откраднат*? — направи крачка към него тя.

— Кормилото е обездвижено.

— Ами ако й нарежат гумите? — Тя беше застанала лице в лице с дребния мъж.

— В гаража има четири резервни. — Той не смееше да помръдне. Все едно че върху врата му лази отровна тарантула.

Мартина го изгледа, после вдигна дясната си ръка и я постави върху лицето му. Муса трепна, очаквайки Набил да получи плесница заради независимите си действия, но Мартина внезапно го целуна по бузата. После се отдръпна и се усмихна. Всички около нея си отдъхнаха.

— Няма по-добър от теб — прошепна тя. Въздържа се от понататъшна изява на чувства и се извърна. — Къде е първото ми палто и галошите?

— В куфар — каза Набил, все още изчервен от гордост. — Ще го сложа на задната седалка на служебната кола. Не искам някой да го открадне междувременно.

— Разбира се — съгласи се Мартина. Тя огледа още веднъж стаята и когато погледът ѝ попадна върху блестящия ковчег, бавно го приближи. Гърбовете на хората ѝ се смръзнаха. Тя вдигна тежкия капак и го задържа за момент, а после внимателно го затвори. Остана загледана в полираното дърво и попита почти нечуто:

— Къде е главата?

Никой не ѝ отговори. В къщата настана гробна тишина. Тя вдигна ръка и плесна по ковчега.

— Къде е главата?! — изкрещя високо. — Къде е? И къде е онзи идиот Ияд?

— Ще дойде — опита да я успокои Муса. — Закъснява.

— Закъснява ли? — извърна се тя към Муса. — *Закъснява?* — Вдигна ръце и се тупна по бедрата. „Този проклет глупак — крещеше наум, докато се разхождаше яростно. — Приближава се до нас пред хора, дрънка на арабски, едва не проваля примамката, а на всичкото отгоре губи проклетия мотоциклет.“ Тя се ядоса, че го е задържала въпреки допуснатите грешки още от самото начало. Той не само остави на властите откраднатата машина, по която биха могли да ги проследят. Сега на всичкото отгоре не успя да осигури ключа към бягството на „Яд Аллах“. Тя зарови пръсти в косата си, опитвайки да измисли нещо.

Точно в този момент моторолата на Мохамед се свърза с тази на Муса. Шепотът беше последван от бързо почукване по входната врата. Муса хукна, отвори и Ияд почти падна във фойето.

Косата му беше мокра от дъжд и пот. Той беше силно задъхан и макар да почувства погледа на Мартина, избягна да я погледне, а се обърна към другарите си.

— Съжалявам — поклати глава Ияд и се огледа. — Съжалявам. — Той остави черната лекарска чанта на пода и съблече шлифера, под който носеше зелена униформа на болничен санитар. — Не можах да го направя. — Ръцете му трепереха. — Залата за аутопсии беше пълна с лекари — изхлипа той. — Моргата беше като гара. — Той бръкна в малкото джобче за цигара и я запали с треперещи пръсти, опитвайки да отложи яростните ругатни, които знаеше, че ще последват скоро. —

Тези нийоркски шофьори са по-лоши от ливанските. Толкова много катастрофи има тази нощ.

Мартина се приближи до него. Отклони очи от безполезния човек, сведе поглед към черната чанта и я вдигна. Отвори я. Беше празна. Нищо.

Тя пусна чантата и се извърна. Юмруците ѝ се свиваха и отпуснаха като че помпа черния балон на апарат за кръвно налягане. Очите ѝ се преместиха от ковчегата към работната маса на Набил, към трионите му, а после към далечната кухня. Там, върху пластмасовия плот имаше две големи мивки и празния метален цилиндър, който Набил беше поставил върху малък триножник. Там бяха и инструментите от погребалното бюро, гримовете, спирта и балсамиращите течности. Грозните инструменти блестяха под ярката светлина на лампата.

Ако заблудата с ковчегата не е пълна и действа неубедително по какъвто и да било начин, те никога няма да се вдигнат от земята. Никога няма да напуснат Америка.

Тя погледна часовника си. Сърцето ѝ биеше в такт със секундарника. „Само една грешка? — изрече наум бавно въпроса, а сърцето ѝ се сви. — И тази е достатъчна, за да е свършено с мен, нали?“

— Съжалявам, Лейла.

Шепотът на Ияд като че премина над главата ѝ, но тя остана съвсем спокойна и неподвижна. Беше отпуснала ръце. Сви пръсти, но ги отпусна отново. „Може ли това да означава, че му прощава?“ — чудеха се мъжете, докато я наблюдаваха. Тя погледна Мохамед, който беше слязъл до средата на стълбите и я зяпаше оттам като дете, което се е скрило, докато родителите му се карат.

После бавно се приближи до работната маса на Набил, където имаше отворена и почти празна голяма бутилка от безалкохолна напитка. Тя я вдигна, погледна през прозрачната пластмаса, после я приближи до устните си и изпи остатъка от течността.

Обърна се и тръгна към Ияд, като разклащаше празната бутилка между пръстите си. Очите на мъжете я следваха като плувци, които се боят от акулата сред тях. Но на устните ѝ се беше върнала усмивката, а в очите ѝ имаше нещо като съчувствие.

— Съжалявам — повтори Ияд, някак по-спокоен, след като Мартина всъщност не беше избухнала. — Но човешка глава? — той потръпна. — Това никак не е лесно.

— Няма нищо — каза Мартина и вдигна дясната си ръка. — Нищо.

Тя спря на метър от него, все още усмихната, докато той трепереше, свел поглед към краката си. После тя посегна към колана си, извади своя П-38, вкара дулото дълбоко в отвора на бутилката, допря дъното до гърдите му и стреля.

Изстрелът не беше толкова силен, колкото тропането от краката на мъжете, които отскочиха ужасени. Тялото на Ияд се изви и литна във въздуха. Цигарата му излета като искра, а ръцете му се размахаха за миг, преди трупът му да се стовари върху дървения под на фойето. От дробовете му изскочи въздух, краката му трепнаха конвулсивно, а после тялото остана неподвижно.

— Няма нищо — прошепна отново Мартина, докато прибираше пистолета обратно под колана си. Тя отпъди малкото облаче дим с длан. — И твоята ще свърши работа.

Измамното зимно слънце огря река Потомак с призрачна бяла светлина. Фалшивата пролетна топлинка едва не излъга няколко птички в провинция Принц Джордж в Мериленд да разтворят гърлата си. Ранното утринно небе оцвети черните дървета покрай реката в синьо, предлагайки илюзорното чувство, че следващите три студени месеца са прескочени като повредени канали на стара грамофонна плоча. Но южните дъбове нямаха още пъпки, дъхът на пасящите коне се издигаше във въздуха като от комина на локомотив и нито един от морските пехотинци, дежурни в Центъра за военноморски оръжейни системи, не се излъга да свали вълненото си бельо и да го замени с памучно.

Както повечето военни утрини на полуостров Мериленд, и тази беше достатъчно студена и задържа персонала на ЦеВМОС край чашите с горещо кафе в белите дървени бараки. Центърът не беше типична военноморска база, тъй като тук живееха главно учени, инженери и офицери с много лентички от отминала бойна слава. Те водеха цивилизовано съществуване, прекарваха скромния си работен

ден в лабораториите и в този час алеите и паркингите бяха празни. Единствено изключение правеше онази част от населението, чиято задача беше да опазва тайните на това място. Както винаги, морските пехотинци ставаха първи.

Две коли с тихо ръмжащи мотори минаха бавно през триъгълния площад, водещ от входа към центъра. Превозването на тайното оръжие до площадката за изпитания близо до Далгрин трябваше да се извърши, без да се привлича излишно внимание и видът на водещата кола определено лишаваше мисията от романтика. Леко бронираният всъдеходен джип все още носеше белезите от краткото си участие в „Пустинна буря“. Хъмърът имаше склонност да се преобръща, а този го беше сторил от една висока дюна в Кувейт. Драскотините и хлътналите места по него му придаваха вид на участник във военно рали.

Един по-обикновен, триосен камион, покрит с брезентов камуфлаж следваше тумбестия джип. В колите имаше шестима мъже от ротата за охрана, плюс един техник от лабораторията на Центъра. Техникът спеше в кабината на джипа, докато ескортиращите морски пехотинци седяха изправени по местата си, придремващи като кучета-пазачи с полузатворени клепачи и здраво стиснали своите М-16.

Младши сержант Марк Миликен намали ход, когато мина покрай големия знак на ЦеВМОС, представляващ бронзов силует на племенен вожд с корона от пера. Той спря до тухлената къщичка на охраната, където едър сержант от шерифското управление на провинция Чарлз плъзна встрани вратата. Миликен бутна назад военната си фуражка, под която се показаха кичури царевичножълта коса. Той подаде на сержанта пътния лист.

— Хубава утрин, а? — каза сержантът и вдигна димящата си чашка с кафе.

— По-добре е, отколкото да караш из снега — отговори Миликен. Някои от морските пехотинци се дразнеха, че входът към Центъра се охранява от цивилни с каубойски шапки. Но не и Миликен. Ченгетата бяха спокойни и много възпитани, но той веднъж беше виждал как двама от тях се справиха с един досадник като в жесток рейд против градски наркотрафикант.

— Къде отивате? — попита сержантът.

— В центъра в Далгрин.

— Очаквано време на пристигане?

— След около час. Ще поема по шосе номер 210, после по 225:425,6 и накрая по 301. Нищо работа, ако изпреварим задръстването по моста.

— Аха. — Сержантът прегледа заповедта, за да провери съвпада ли указаният пътен график. — Да прегледам ли товара?

Миликен се ухили. Макар че транспортирането беше рутинно, естеството на задачата му не подлежеше на дискусии и ченгето го знаеше. Той погледна хъркащия на предната седалка техник и се обърна пак към сержанта.

— Един факир, шестима тъпанари и един голям, здрав...

Сержантът се изсмя.

— Ясно. — Той посочи радиостанцията си. — Накарай някой да ми свирне, като стигнете. — Всички, които работеха в Центъра, знаеха жаргона.

— Готово — отвърна Миликен и включи на скорост. Стандартната процедура беше да се поддържа радиоконтакт с мрежата на морската пехота, но той винаги държеше връзка и с ченгетата. Ако по пътя възникнеха неприятности, шерифите от провинция Чарлз можеха да стигнат до мястото много преди да се натутка военната полиция.

Миликен даде знак за тръгване с лявата си длан и камионът го последва по пътя към шосе номер 210. Утринният вятър засвири през пролуките на джипа, той затвори прозореца си и се облегна, за да се наслади на пътуването по обляната в слънце равнина на Мериленд.

Правилата в ЦеВМОС бяха всъщност досадни и след първите няколко пътувания за охрана и пренасяне на суперсекретни оръжия мисиите бързо губеха своята романтика. Сержантът се опитваше да държи хората си нащрек с ежедневни доклади за терористични заплахи и опити за отвличане на американски военни товари. Но всички тези събития се случваха в Европа, Централна Африка или Филипините. Тук човек по-скоро би се сблъскал с някоя скитаща крава, отколкото с опит за отвличане.

Миликен беше преживял своята война. Вярно, че през по-голямата част от времето се беше потил в една тенекия пред бреговете на Кувейт, но накрая морските пехотинци бяха стъпили на брега. Имаше няколко шумни сражения, макар че ротата на Миликен по-

скоро хвана тен, докато пазеше вражеските военнопленници. Все пак щеше да има какво да разказва на децата си, когато се родят.

В замяна на това Мериленд беше скучна работа, от която не би имало много за разказване. Монотонността му личеше на всеки километър — чисти пътища с подредени край тях големи магазини, „Пица Хът“, „Макдоналдс“, магазини за алкохол и видеоцентрове. Единственото развлечение беше изобилието от скучаещи гимназистки, които не без удоволствие забелязваха тялото на мъж, който може да направи шестдесет лицеви опори за съвсем кратко време. Морските пехотинци никога не се изморяваха, нито пък Сузи Ъпхам. Миликен работеше с усмивка през седмицата в очакване на съботната вечер с дългокраката си приятелка. Той беше тук за кратко. Оставаха му тридесет дни, но двамата със Сузи си бяха направили план за по-нататък, в който щеше да вземе участие един мотоциклет.

Той намали, за да свие надясно към шосе номер 225. Провери дали камионът е наблизил, докато минаваха покрай кафенето „Самотна звезда“, където двамата със Сузи бяха прекарвали доста ноци в потни танци.

В каросерията на камиона нямаше добро прикритие от вятъра. Макар тежкото брезентово покритие да беше завързано здраво към металната каросерия, студът режеше през пролуките и виеше из товарния отсек. Задният край беше затегнат с дебело парашутно въже, но ъглите оставаха свободни, за да може охраната периодично да следи пътя отзад.

Един много черен и висок морски пехотинец седеше в ъгъла откъм десния борд, показал глава през малкия триъгълник.

Когато малкият конвой зави от шосе 210 към 225, той наблюдаваше една черна лимузина и катафалка, идващи по насрещното платно, които ги последваха на завоя. Той затвори брезента и стисна приклада на своя М-16, който почиваше между коленете му с дулото към пода.

— Хубав ден за погребение — прошепна си той.

— Какво? — не го разбра вторият морски пехотинец, нисък, широк и мускулест мъж, седнал на отсрещната седалка.

— Една лимузина и катафалка със светещи фарове — повиши глас първият, за да надвика шума в каросерията.

— Винаги успяваш да ме развеселиш, Хюмсън — измърмори ниският.

— Това ми е работата, Дел Рей. Ти си мой човек.

Пехотинецът на име Дел Рей се усмихна.

— Представлява ли заплахата за сигурността? Да го премахнем ли?

— Та той и така си е мъртъв.

Дел Рей кимна. После посочи странния начин, по който Хюмсън държеше оръжието си.

— Може да го обърнеш наопаки, Хюм. Тук не ти е хеликоптер. Няма да улучиш перките.

Хюмсън погледна оръжието си.

— Знам. Но си мислех дали да не си понижа крака. — Той вдигна крак и го сложи върху цилиндъра, закрепен помежду им върху каросерията на камиона: широк, зеленикав, от фибростъкло, дълъг около метър и широк петдесет сантиметра. Краят на „това нещо“ беше с конусовиден нос, а задната част беше покрита с цилиндричен черен предпазител. Под устройството надута гумена подложка поддържаше уреда като сандвич „хот-дог“. А цялото устройство беше закопчано към дървена люлка с метални ленти.

— Хайде бе, животът ни тук не е толкова лош — каза Дел Рей. После показа ботата на Хюмсън. — И си махни проклетия крак от държавната собственост. Ако шефът открие драскотини, ще ни скъса задниците и на двамата.

Хюмсън с нежелание свали крака си от цилиндъра, а после се понаведе да изтрие мястото. После повиши басовия си глас и имитира носовия изговор на лейтенант Йейли.

— Доставете тази рибка, господо — изви глас Хюмсън. — Не я продавайте. И да не я загубите.

Дел Рей се изсмя и изръкопляска с облечените в ръкавици длани.

— Добре го правиш. Добре.

— Този дребен гадняр си е направо задник — каза Хюмсън.

— Той е офицер. Какво да го правиш?

— И какво, по дяволите, е това нещо? — зачуди се Хюмсън, като показва жълтата лепенка върху цилиндъра:

ВОЕННОМОРСКИ СИЛИ НА САЩ — СЕКРЕТЕН ПРОТОТИП.

— Не знам — сви рамене Дел Рей. — Прилича на „Дракон“ — каза той, имайки предвид широко използваното от пехотата противотанково оръжие.

— Прилича на оная работа на татко ми.

— Иска ти се — изсмя му се Дел Рей.

— Така ли? — предизвика го Хюмсън, като показва към панталона си. — Искаш ли да видиш ей този прототип?

Дел Рей не му отговори. Надникна през свободния ъгъл на брезента. Минаха покрай пътен знак на шосето: „Северен Мериленд 425 — заснежен път“. Двете платна на асфалта се виеха между групи борови дървета. На около стотина метра назад късите светлини от фаровете на катафалката блеснаха, а после изчезнаха в завоя. Дел Рей затвори ъгълчето на брезента.

— Вече сме на четири-две-пет — каза той. — На половината на пътя.

— Още шест месеца — отвърна Хюмсън. — И после съм си у дома.

— След три аз ще съм в Норфолк — каза Дел Рей. — Той също искаше да се измъкне от корпуса, но смяташе да постъпи в по-елитна част.

— Да — горчиво изсумтя Хюмсън. — Ти ще станеш „тюлен“, а аз ще бъда гимназиален учител.

— Стига де. Корпусът беше добро начинание за теб, Хюм. Може дори да ти осигури по-добра работа.

— Като какъв? Пожарникар ли?

— Горе главата, мой човек — посъветва го Дел Рей. — Е-Би-Би-Си — изпя той инициалите. ЕББС — Единство, Братство, Бог, Страна.

— Това виждаш ли го? — показва му среден пръст Хюмсън, а после затвори очи и облегна глава върху металната подпора...

Отпред в джипа Миликен намали скоростта по път номер 425, макар да му се искаше да профучи по сухото виещо се шосе. Пътят извиваше приятно по хълмовете, но следващият го камион не беше много стабилен поради височината си и можеше да се преобърне при висока скорост и да изпусне смъртоносния си товар. Това би означавало карцер, никаква Сузи и може би никакви еротични пътувания с мотоциклет след уволнението. Той погледна в огледалото за обратно виждане. Чък Норман, шофьорът на камиона, се мъчеше да

го настигне. Затова той намали още и взе слушалката на апарата за връзка, монтирана между него и пътническата седалка.

— Браво две, да не ме цунеш — усмихна се Миликен. — Че ще ни улучат с един куршум.

— Няма, първи — изхриптя Норман през слушалката и камионът изостана.

Изминаха още девет километра открито поле. Зимната трева тънеше сред черна кал, а покрай оградите петната от сняг упорстваха под слабото слънце. Виждаха се неподдържани къщи със следи от гуми в предния двор и купища стари коли отзад, вдигнати върху трупчета.

Спуснаха се по дълъг склон и приближиха кръстовище, където задължително трябваше да спрат поради пресичането на път с предимство. Техникът, изглежда, усети кръстовището през дрямката си, защото се размърда и надигна глава. Беше с брада и смешна бяла престилка, която издаваше професията му. Разтърка очите си с пръсти.

— Къде сме? — попита той.

— Айронсайдс — каза Миликен и спря джипа. Пред него от запад към изток минаваше шосе номер 6. В югозападният ъгъл на пресечката беше поставен стълб с изрисуван герба на провинцията и стрелка, сочеща към баптистка черква в Ненджимой. При югоизточния ъгъл се виждаше порутена бяла сграда, но от комина ѝ излизаше дим, а върху въжетото в градината се вееха прани чаршафи.

— Има ли си име тази барака? — попита техникът.

— Дом Господен — отвърна Миликен.

Той се поколеба, защото към кръстовището от запад приближаваше жълт товарен камион. Но макар да имаше предимство, шофьорът му предпочете да пусне военните коли да направят завоя. Миликен му махна с благодарност и забеляза ръкава на камуфлажно яке върху ръката, която отвърна на поздрава.

— Човекът е военен — каза той и включи на скорост.

— Вероятно се мести със семейството — отговори техникът.

— На по-добро място, ако е късметлия — измърмори сержантът.

Докато завиваше наляво, той погледна часовника си и реши да спечели малко време. Камионът беше съвсем близо зад него. Той натисна газта на джипа по спускащото се през Айронсайдс шосе. Нямаше никакво движение. Вляво на пътя се намираще тихата бяла

сграда на местната пожарна и един нисък гараж с ръждясали бензиноколонки, които явно не работеха. Не се виждаше жива душа. Вероятно и преди сто години на това място не е кипял живот.

— Колко още остава? — попита техникът, когато влязоха в малкото село.

— Хилтоп, Уелкъм, а после ще сме на път 301 — отговори Миликен, докато се бореше с лоста за скоростите.

— Кафе?

— На връщане ще спрем в Порт Тобако.

Тъкмо беше успял да се позасили и минаваше покрай един сив хамбар до пътя вдясно, когато изкрещя:

— Мамка му!

Изад хамбара внезапно се появи жена. Беше увита от шията до петите в дълго, черно палто. На главата ѝ беше завързана червена забрадка, и носеше тъмни очила, така че се виждаше само белият ѝ нос. Този ужасяващ призрак, излязъл пред джипа на Миликен, би могъл и така да го накара да припадне, но на всичкото отгоре тя буташе голяма, синя бебешка количка и вървеше право напред, като че е сляпа, глуха и откачена.

Миликен стисна кормилото и натисна с всичка сила спирачка, завивайки рязко вляво. Носът на джипа се заби надолу, а задните гуми изхвърлиха струя пясък, когато колата поднесе надясно. Техникът се подпря с длани в тавана, а единственият морски пехотинец отзад направо падна на пода.

— Идиотка — изкрещя Миликен, докато гумите му стържеха по асфалта. Лицето на жената мина само на три метра пред десния калник, но макар колата да спря, тя падна. Той я видя да залита и да пада надясно, като че вятърът от спирането я е блъснал и обърнал заедно с бебешката количка.

Чу се ново свирене на гуми и Миликен обърна глава, очаквайки камионът да се блъсне в джипа. Но той спря на няколко метра, а зад него се виждаше високата каросерия на жълтия товарен камион. В този момент той осъзна, че свиренето на гумите е дошло отпред.

От изток към него се беше приближила бързо зелена военна кола, която спря рязко. Докато Миликен стискаше кормилото и се опитваше да поеме дъх, вратата на колата се отвори и отвътре излезе морски

лейтенант в парадна униформа. Носеше малко куфарче и изглеждаше ужасно ядосан, докато крачеше към джипа.

— О, загубен съм — прошепна Миликен, зяпнал към приближаващия се офицер. — Сузи, няма да можеш да ме посещаваш в ареста.

Внезапно се сети, че би трябвало да помогне на падналата жена, защото иначе военният съд ще му прикачи и неизпълнение на дълга към пострадалата. Той откопча предпазния колан и отвори вратата.

— Стой на мястото си, сержант — изпъна ръка като регулировчик морският офицер, щом стигна до колата на Миликен. Той дръпна вратата и едва не изхвърли сержанта с нея. Грубо бутна куфарчето към гърдите на Миликен. — Дръж това и не мърдай!

Миликен не каза нищо, когато лейтенантът се обърна.

Той тихо затвори вратата и внимателно постави куфарчето върху металната кутия на радиостанцията. Погледна към техника, който дишаше тежко и клатеше глава.

— Олеле, човече, загазих — прошепна отново Миликен и се замоли на жената да ѝ няма нищо.

Муса заобиколи бронята на джипа. Мартина лежеше свита на топка до детската количка и твърде наблизко до колата, но нямаше какво да се прави. Той коленичи на пътя, притиснал бедра към задника ѝ и се наведе върху нея. Очилата ѝ отразяваха бялата му фуражка. Устата ѝ се беше превърнала в неподвижна черта, а ръката ѝ се намираше върху спусъка на мощната пушка-помпа „Итака“, увита в одеяло в детската количка. Той се стовари отгоре ѝ с цялото си тяло, докато пъхаше пръст в левия си ръкав. Намери пръстена на Набил и го дръпна.

След секундно забавяне пътят се разтърси от силен гръм, последван веднага от скърцане на метал от газовете на експлозията в кабината на джипа. Корпусът на колата се изду като картон с ферментирало мляко, капачката на резервоара литна към небето, двете врати отхвъркнаха и се блъснаха в корпуса. Малък фонтан оранжеви пламъци и черен дим обгърнаха колата и изскочиха през счупените прозорци, но нямаше димен облак, нито хвърчащи късове метал. Набил си беше свършил работата. Експлозивът беше точно колкото трябва. Никакви излишъци.

Експлозията не накара Мартина да се прикрие зад количката. Още преди ехото да отmine, тя се измъкваше изпод тялото на Муса, дръпна помпата и хукна приведена встрани, за да не се подпалят дрехите ѝ. Спря на десет метра върху пътя и се извърна, хванала помпата с две ръце. После се изправи и тръгна обратно към горящия джип. Приличаше на домакиня от кошмар на градско ченге.

Муса се изправи и погледна само за миг горящата кола. От ада в кабината не се чуваха викове, но щракването на предпазител го задейства. Той се огледа за Мартина, видя я да приближава и бързо пресече пътя ѝ, като заобиколи левия калник на джипа, докато вадеше беретата си.

В кабината на камиона Чък Норман беше зяпнал. Предното му стъкло беше спукано, а като вдигна ръка към очите си, разбра, че очилата му ги няма. Експлозията беше спукала рамката над носа му и той усети кръвта, която се спускаше отстрани. Видяното беше направо нереално. Не можеше да разбере какво е станало.

— Боже мили — успя да прошепне. Преди секунда Миликен беше спрял, за да не сгази пешеходка, а след миг последва ад. Сега към кабината на Норман се приближаваше някакъв флотски лейтенант. Отдясно, жената, изглеждаща съвсем здрава и хванала тъмносива тръба, вървеше през облак дим. В огледалото за обратно виждане откъм жълтия товарен камион спринтираха размазаните фигури на въоръжени морски пехотинци.

Тогава той разбра. Обърна се към пасажера си, деветнадесетгодишно момче, току-що прехвърлено от Куантико.

— Перис! — изкрещя Норман. — Скачай навън!

Обърканият младеж се обърна да попита нещо, тъй като не разбра заповедта. Но Норман вече измъкваше пистолета си и скачаше от кабината. Перис изхлипа нещо и го последва веднага, стиснал карабината си. Постави крак върху стъпалото и се хвърли към пътя.

Мартина се прилепи до каросерията на камиона, за да не повреди скъпоценния му товар при престрелката, и улучи Перис още във въздуха с изстрела на помпата. Тялото му отхвъркна настрани и падна на пътя по очи, а автоматът му излетя напред. Тя опря помпата в хълбока си, прескочи тялото, докато гилзата изскачаше от оръжието, и продължи наляво, където приближаваха Салим и Якуб, водени от Али.

От другата страна Джавад водеше Юсуф и Рияд. Всички се движеха много бързо, а очите им блестяха от възбуда.

— Внимателно! — извика им Мартина. — Товарът!

Самотен pistolетен изстрел отекна откъм другата страна на камиона и тя се извърна нататък.

— Чисто е! — веднага чу вика на Муса.

В каросерията на камиона Дел Рей и Хюмсън бяха объркани. Те бяха добри войници и биха се сражавали като демони, ако бяха разбрали какво всъщност става. Но никой не издаваше заповеди, а пред тях имаше шестима морски пехотинци, забили дулата на автоматите си в лицата им.

— Гадна, проклета тренировка — изръмжа Хюмсън. Той отвърза брезента, постави ръце на тила и ритна резето. Капакът изтрака върху задната броня.

— Глупости, тренировка — отвърна Дел Рей, но зае същата поза, след което скочи долу до Хюмсън, който го гледаше объркан.

Дел Рей едва се беше изправил след скока, когато Джавад го удари по лицето с приклада на своя М-16. Но американското оръжие не е направено за ръкопашен бой срещу твърдите глави на морски пехотинци. Затова прикладът се спуска, макар да блъсна здраво Дел Рей, който падна в безсъзнание.

— Хей! Мамица... — започна да вика Хюмсън, но дъхът му изскочи, когато Али го блъсна в корема с дулото на автомата си. Хюмсън се стовари по задник на пътя, после падна по гръб и се изтърколи настрани.

— Обездвижи го — заповяда Мартина, обърна се и хукна нагоре по хълма.

Али нагласи предпазителя за единичен изстрел, отстъпи и изстреля един куршум в бедрото на Хюмсън. Войникът подскочи силно, но не извика.

— Хайде! — извика през рамо Мартина, докато тичаше към военната лека кола. Забрадката ѝ излетя на пътя, очилата също. Подстриганата ѝ руса глава щръкна над черното палто.

Муса я изпревари, скочи в колата, обърна бързо и забави, когато тя стигна до него, отвори вратата от другата страна и скочи вътре.

Сега напълно окупиран от новите си собственици, военният камион подскочи напред, после бавно заобиколи горящия джип. Сред

останките му патроните загоряха и гърмяха като далечни изстрели. Бензинът също се беше подпалил и огънят лижеше пътя. Рияд, който караше камиона, заобиколи отдалеч джипа, обърна назад, набра скорост и подкара след колата на Муса.

Черната лимузина се появи от мястото, където беше спряла при кръстовището, сви наляво, заобиколи един труп и парчета счупени стъкла, и се присъедини към процесията, следвана наблизко от катафалката.

Хюмсън се извъртя бавно по корем и се вдигна на лакти. По голямото му лице се търкаляха сълзи и падаха върху студения асфалт. Той погледна изоставения жълт камион, чиито врати се люшкаха отворени. После извърна глава към мястото, където се намираше военният камион. Дел Рей лежеше по гръб на шосето. Неподвижен, сякаш се пече на слънце. Ботите на Чък Норман се подаваха от плитка канавка вляво на пътя. Онова, новото момче, как му беше името, лежеше по очи върху жълтата разделителна линия на шосето, а от тялото му течаха три блестящи ручейчета.

През извиващия се дим откъм взривения джип, който сега гореше с пълна сила, той видя военната кола, водеща конвоя убийци, да изчезва над върха на далечния хълм. От пасажерския прозорец на колата хвъркна във въздуха черното палто на жената, изви се като пиратско знаме и литна към банкетата.

Хюмсън посегна надолу с лявата си ръка и намери в джоба си моторолата. Издърпа я, опитвайки се да не обръща внимание на разкъсващата болка в бедрото си и горещата локва, която се събираше върху асфалта. Издърпа черната кутия към устата си и натисна бутона за предаване.

— База Браво — прошепна той. — Говори Браво две. Имаме пожар. — Той въздъхна дълго и бавно, опитвайки да държи главата си изправена. — Повтарям. Имаме пожар!

След това припадна.

Всъщност това вече нямаше значение. Радиостанцията не работеше, пък и оттук така или иначе обхватът ѝ не достигаше базата.

12.

ВАШИНГТОН

Извиващо се облаче мъгла се издигаше бавно над укрепената собственост на израелското посолство. Бялата пара беше предизвикана от необичайното за сезона слънце, разтопило снега върху паветата на двора. Лекият утринен полъх я гонеше през желязната ограда и градините, наблюдавани постоянно с камери. Накрая тя се изви и изчезна покрай каменните стени на сградата.

Бени Баум седеше на задната седалка на такси, спряло на ъгъла на междуцатското шосе и улица „Ван Нес“ и гледаше сградата с изморен поглед. Двигателят работеше, шофьорът потропваше с пръсти върху кормилото, броячът въртеше, но Баум не помръдваше.

Красивата резиденция на представителството на държавата му напомняше много за отоманска крепост. Въпреки модерните си извити прозорци и израелското знаме, развяващо се от ветреца, тя не беше нещо различно от затвор, който ги изолира от останалата дипломатическа общност. Беше последната му спирка, преди да се завърне с облекчение към нормалната си, рутинна работа, но усещаше, че зад тези стени се крият тайни, които е по-добре да останат неразкрити. Чувстваше се като новак на мач между професионалисти, объркван от фалшиви движения, които водят само до ново объркване.

Бени се колебаеше, загледан към смачканите си панталони. Неизгладената му синя риза и смачкана вратовръзка издаваха, че е спал облечен и на стол, което всъщност си беше истината.

Предишната нощ се беше настанил в хотел „Риц-Карлтън“ с чувство на зловна отмъстителност. През по-голямата част от кариерата си Бени се беше подчинявал на мърморенето на стиснатите счетоводители от АМАН и отсядаше в стаи под наем и евтини пансиони, но докато пътуваше към Вашингтон от международното летище, внезапно реши да подразни Ицик Бен-Цион. Генералът щеше да лудне, като види сметката, а Бени щеше да му каже да върви по дяволите.

Беше се настанил в стаята, когато се сети, че във Вашингтон би трябвало да бъде облечен в костюм. Тъмносиньото му сако беше смачкано, но вместо да повика камериерка и да го даде за гладене, той го измъкна от куфара заедно с измачкана карирана риза, облече ги, а после стоя десет минути в банята, докато горещата вода от душа се лееше в празната вана. Но обработката с пара не помогна за изправянето на гънките, а той излезе задъхан, стовари се в едно от креслата, после придърпа куфара си и извади черновата на Рут изпод купчината свои карти и бележници.

Там си и остана. Зачуден на всяка страница, изненадан от нейния английски и дълбокия анализ на психологията на терориста. Когато изпита желание да ѝ се обади, видя, че минава един часът, и се отказа. Продължи да чете. По някое време заспа. Сънува я като щастливо дете, прекрасна девойка и ядосана жена. После тя се превърна в друг човек и той се събуди. Пепелникът му беше пълен с фасове, в устата си усещаше вкус на скоч, а слепоочията му пулсираха от болка...

Сега гледаше посолството, задържан от собственото си колебание. Входът за дипломатически коли беше затворен с масивна черна порта на колела. Пред нея излезе едно щатско ченге, което зае позицията между таксито и портата. Бени разбра, че ако продължава да се мотае, скоро ще бъде отведен в участъка за разпит.

— *Кадима*^[1] — заповяда си той, плати на шофьора и излезе. Слънцето и ветрецът накараха зачервените му очи да се свият, докато носеше протъркания си куфар през улицата, с принудена усмивка към полицаия. Ченгето кимна мрачно, изгледа куфара, но не се намеси. Тази работа я вършеха израелците зад оградата.

В портата имаше малка врата за посетители, идващи пеша. Бени се готвеше да натисне бутона на домофона, когато ключалката бръмна. Той погледна към огледалните стъкла на прозорците, приел, че генерал Авраам Ярон е заповядал да му отворят.

Пресече широкия преден двор, влезе в сградата и пусна паспорта си в чекмеджето на кабината на охраната. Все още страдащ от суеверието, че носи лош късмет за младите бойци, той се въздържа да размени някоя любезност със служителя на ДСС зад плексигласовия прозорец.

— Не искате ли ние да отнесем куфара, господине? — предложи младежът.

— Да — отговори Баум. Появи се втори шабакник, който възпитано пое куфара.

Той премина през следващата врата с магнитна ключалка и влезе в огромното фоайе на посолството. То беше предвидено за пресконференции, коктейли и дори концерти на израелската филхармония, но днес представляваше просто празен хангар. Две симетрично разположени стълбища водеха нагоре към извит балкон.

— Баум! — Бени вдигна глава и видя Авраам Ярон, който се беше навел над парапета. — Идвай — заповяда генералът и махна с ръка. Бени тръгна към стълбите, но не можа да принуди краката си да вървят с подходящия ентусиазъм.

Кабинетът на военното аташе представляваше луксозно помещение, предназначено за посрещане на колегите му от Пентагона. В него имаше голямо плюшено канапе с дълга ниска маса за кафе, дървени кресла и масичка на колелца за топли и студени напитки. Бюрото на Ярон беше луксозно в противоречие на вкуса на генерала в родината, където се чувстваше най-удобно заобиколен със сковани от сандъци за амуниции столчета и метални шкафове, посипани с пясък. Документите върху бюрото бяха подредени зад строените четири телефонни апарата. Стената беше покрита с бели метални плакети от дузина израелски бойни подразделения и поставени в рамка снимки на израелски оръжейни системи.

Генералът беше облечен в онази странна вълнена парадна униформа на израелската армия, осигурявана само за офицерите, които посрещат чуждестранни величия. Явно и днес му предстоеше подобно събитие, защото, като видя леката усмивка върху лицето на Бени, той погледна към острите ръбове на панталона си.

— Като клоун, нали? — с измъчена физиономия каза Ярон.

— Ами не е в твой стил, Авраам — съгласи се Бени.

— Я? Не знаех, че имам стил.

— Нямаш — отвърна Баум. Двамата се засмяха и си стиснаха ръцете. Ярон беше остарял, но все така с кестенява коса, посивяла съвсем леко на слепоочията. Бръчките на лицето му, получени от годините примижаване под слънцето, бяха затъмнени от два дълги, извити като ятаган белега върху лявата буза. Ярон се усмихваше често, но ако човек не го познава, трудно можеше да разбере извивката на ранените с шрапнел устни.

Генералът посочи канапето и Бени се стовари върху него. Ярон наля две чаши кафе, настани се на креслото и подпря крака на масичката, от което стъклото отгоре ѝ потрепери.

— Изглеждаш ужасно, Баум — коментира той смачканото облекло на приятеля си.

— Наздраве — отвърна Бени и отпи от тъмната напитка.

— Сериозно говоря. — Ярон извади пакет „Тайм“, запали цигара и бутна кутията към Бени, който въздъхна с благодарност, като че ли са му хвърлили спасителна жилетка. — Виждаш съм те много по-отпочинал на Голанските възвишения след шестчасова бомбардировка.

Бени издуха облак дим и погледна тавана.

— Тогава животът беше прост, нали?

Двамата пушиха мълчаливо известно време.

— Е, Авраам — заговори Бени. — Аз скоро ще се пенсионирам.

— Разбира се, Баум — мрачно се съгласи Ярон. — Когато Ицик те изведе навън с опрян в гърба автомат.

— Не. Наистина.

— Щом казваш, Биби. — Ярон не можеше да си представи как Баум доволно се припича на някой плаж. — Но аз наистина се пенсионирам. Това е последното ми назначение.

Бени кимна.

— Знам.

Генералите, които са били на високи постове в израелската армия, като например командир на парашутните десантчици и пехотата, често получаваша пост в чужбина в края на кариерата си. Военен аташе в Съединените щати беше върхът на подобни назначения. След това човек няма накъде повече да се издигне.

— Значи може би ще започнем заедно някакъв бизнес — каза Ярон.

— Да продаваме малокалибрени оръжия ли? Или комуникационно оборудване? — презрително предположи Бени, тъй като всеки втори пенсиониран полковник от израелската армия се насочва към подобен бизнес.

— Аз бих бил по-склонен да се заемем с продажба на бикини — каза Ярон и двамата се разсмяха от сърце. — Както и да е. Да се хващаме за работа. — Той загаси цигарата си и се поизправи. — Онзи

твой задник, Бен-Цион, отново се обади тази сутрин. Накара ме да обещава, че ще те изпратя с първия полет от летище „Дълес“.

— Ах. У дома — въздъхна Бени с ентузиазма на човек, който очаква екстрадиция.

— Вие двамата да не работите по нещо голямо?

— Дребна конспирация.

— Не ми разказвай — каза Ярон. — Ще ти завидя и накрая ще подам заявление да ме върнат като действащ в армията.

— Няма — обеща Бени, макар да знаеше, че Авраам и не очаква от него да споделя секретни подробности по работата си.

— Те вече са почти готови с колета ти. — Генералът се обърна към отворената врата и извика: — Шейла!

След миг се появи стегната брюнетка с костюм в прасковен цвят. Лицето ѝ припомни на Бени, че жената на генерала винаги е настоявала секретарките му да бъдат по-грознички. Тактиката не беше кой знае колко успешна, защото това не можеше да затвори очите на генерала към прелестите на други жени, но поне придаваше на канцеларията му достоен вид.

— Кажу ми, Авраам? — погледна го въпросително Шейла.

— Извикай Надав, ако обичаш.

— Той вече се качва по стълбите.

Ярон махна величествено с ръка. Шейла се оттегли, без да приеме това като обида.

В кабинета на генерала влезе висок, слаб мъж. Беше облечен в „униформата“ на всички шефове на охраната от ДСС в чужбина: скъп тъмен костюм, меки обувки с гумени подметки и вратовръзка от изкуствена материя. Беше с къса, червеникаворуса коса и лунички, запечатани върху кожата на лицето му от годините полска работа в неговия кибуц.

Надав спря до вратата, с ръце, прилепени към бедрата, като че се готви за скок от люка на С-130.

— Добро утро — весело поздрави той.

— Надав, това е Бени Баум — каза Ярон.

— А, нашият „получател“. — Той се насочи към Баум, който се понадигна от канапето. Двамата се ръкуваха и Бени отново седна. Надав зърна каната върху другата масичка и се насочи веднага към

кафето. — Ти си приятел на Ури Бадаш. — Той си наля чаша и седна до Баум. — Той те спомена в един телекс.

— Да — въздъхна Бени. — Но имам чувството, че всъщност ме наблюдава. Може би мисли, че съм двоен агент.

— Може — съгласи се Надав. Като шеф на контраразузнаването на „Шабак“, Ури Бадаш беше длъжен винаги да подозира всекиго. — А така ли е? — закачливо попита той.

— Ами децата ми със сигурност ме третират като вражески агент — оплака се Баум.

— Това им е работата — засмя се Ярон.

— И я вършат добре — едновременно изрекоха Бени и Ярон. Надав се усмихна, разбирайки, че двамата са работили дълго заедно.

— И така, Бени — каза шефът на охраната. — Подаръкът ти беше сканиран в мазето. — Пакетът е бил изследван с рентгенови лъчи и електронен детектор за експлозиви. — Не показва нищо, но моят сапър още го проверява.

— Чист ли е? — попита Ярон.

— На теория. — Надав посегна към пакета цигари и взе една. Беше се отказал от пушенето, защото водеше ежедневните тренировки на хората си, а те повечето вече бяха непушачи. Той повъртя цигарата в ръце. — Но човек никога не знае. Вече правят пистолети от пластмаса и взривяват „Семтекс“ с електронни поздравителни картички.

Бени изръмжа.

— Значи все пак може и да избухне.

— Защо мислиш съм тук горе да си пия кафето? — преглътна Надав. Ярон и Баум се усмихнаха на офицера, защото бяха сигурни, че е висял над главата на сапъра си, докато не се увери, че вероятността за експлозия е почти нулева.

Ярон се обърна към Баум.

— Е, какво става на север?

— Ами... — Бени съобщи в общи линии последните събития, без да разкрие нищо за размяната на пленници или своето отношение към Мартина Клумп. Изобщо не спомена и името на Рут. Когато приключи с подробностите по отношение картата на Бостън, Надав се размърда тревожно на стола си.

— Щом като тази карта сочи Бостън — каза той, — аз бих сметнал, че Вашингтон е по-вероятната цел.

Баум го изгледа. Внезапно осъзна, че и той би трябвало да направи такова заключение.

— Ще разположа допълнителна охрана, Авраам — продължи Надав. Заради експлозията в Ню Йорк той вече беше поставил хората си в повишена бойна готовност, но информацията на Баум възбуди професионалната му параноя. Той стана от канапето.

— Днес тук ще идват хора от Капитолия — предупреди го Ярон. — Не искам посолството ни да заприлича на „Шпандау“^[2].

Но Надав не обърна внимание на генерала и тръгна към вратата. Армията си има своите тревоги, дипломатите техни, а Шабак трябва да си върши работата.

— Не ми пука даже и да заприлича на „Ансар“ — каза той. Така се нарича израелски затвор, където лежат палестински терористи. — По обяд ще претърсвам сенаторите.

— Успокой се, Надав. — Опитът на Ярон да го спре беше прекъснат от появата на млад мъж, който рядко се вясваше по етажите на дипломатическите кабинети. Беше техник по комуникациите, който работеше в далечна стаичка на последния етаж на посолството, член на екипа, чиято работа е да изпраща и получава кодирани съобщения в Тел Авив. Освен това хората от екипа прехващаха предавания до и от посолствата на вражески държави, както и всякакви други местни комуникационни връзки, представляващи интерес.

Младежът беше задъхан. Той свали очилата си и ги избърса с края на вратовръзката, докато затваряше вратата на кабинета. Поколеба се, явно притеснен от очаквателните погледи на началниците си.

— Е? — попита Ярон и се изправи.

— Хмм, Авраам — заекна младежът с обичайната липса на официалности, но не успя да скрие неудобството си пред генерала. — Току-що хванахме нещо, което ти трябва... Реших, че ще поискаш да чуеш.

— Казвай. — Ярон постави юмруци на хълбоците си.

— Има тревога. До всички американски военни формирования в областта. *Нямаше как* да не го чуем. Целият ефир гърми с това. — Той изглеждаше някак притеснен, като воайор, хванат на местопрестъпление.

— Какво има? — вече ядосано попита Ярон. — Да не се разполагат отново в Залива? Какво?

Младежът заговори бързо. Вече му се искаше да го е съобщил по вътрешната телефонна връзка, а не лично.

— Изглежда, някаква терористична група е нападнала американски конвой на морската пехота, пренасящ оръжие. Ако съм разбрал правилно жаргона им, няколко от морските пехотинци от ескорта са убити. Но, изглежда, има пълно медийно затъмнение върху събитието, тъй като май е откраднато някакво секретно оръжие или ракета.

Техникът нямаше повече новини и отпусна ръце, сякаш най-накрая се е решил да си признае, че е повредил колата на баща си. Но не мръдна от мястото си. Явно чакаше някакъв съвет, инструкции или дори заповед.

— Боже мили — прошепна Надав и се обърна към Ярон. Подозренията му че Бостън е примамка, току-що се бяха оправдали.

— Вероятно събитията нямат връзка — каза Ярон.

— Да бе. И оная ми работа няма връзка с топките си — натъртено отвърна Надав.

Бени не каза нищо, макар да се беше изправил и стиснал цигарата между пръстите си така, че се беше превърнала в лента, а димът се виеше над рамото му. Искаше му се да застане на страната на Ярон, да подкрепи твърдението му за случайно съвпадение, но не можеше. В ума си видя стрелки, изрисувани върху картата на североизточната част на Съединените щати, стрелки на часовник и сметки за разстояния. Една жена прелетя на фона на нощното небе, изпълнено със снежинки, и се спусна по уличен електрически стълб, докато от прашни развалини хора издърпваха тела на овъглени морски пехотинци, които внезапно се превърнаха в трупове на млади израелци с изписани в жълто инициали на израелската армия върху окървавените униформи. Една двойка танцуваше танго под лунните лъчи, а пред очите му, тъкмо преди да ги стисне, се мярна дулото на пистолет.

Силен звук го накара да отвори очи. Някой чукаше по вратата на кабинета на Ярон.

— Влез! — извика генералът, а техникът по комуникациите отскочи встрани. В стаята влезе друг мъж. Беше с джинси и дебело яке, косата прилепнала от пот, но явно беше оставил предпазната си каска някъде другаде. Сапърът носеше голям плик, върху който имаше

плитка, бяла картонена кутия. Отвътре беше подплатена с тънка хартия, сякаш е съдържала нова риза. Без да знае за току-що получените новини, той кимна доволен, че отново е успял в работата си.

— Кой е рожденикът? — попита сапърът.

Ярон показа с глава към Баум и сапърът се приближи към Бени като камериер, предлагащ услугите си. Баум насили пръстите си да не треперят, когато посегна и бавно разгърна тънката хартия.

На дъното на кутията имаше книга. Беше с твърди корици и лъскава черна подвързия. Върху горната половина на подвързията беше изрисувано чело с извити, тъмни вежди и огромни, яростни очи върху женско лице. Тя го гледаше, а носът и устата ѝ бяха затъмнени от някакъв воал. Върху подвързията с ярки блестящи букви беше изписано заглавието на книгата.

Убий първо жените

Бени гледаше подаръка — наскоро публикуван бестселър с биографиите на жени-терористки. Разбираше, че сънародниците му са го заобиколили, за да видят какво е получил.

— Книгата на месеца като награда, а? — пошегува се сапърът, но Баум чуваше само шума на пулса в ушите си. Той дръпна ръце и бръкна в джобовете на панталона си, а докато гледаше очите от корицата, погледът му се замъгли.

— Авраам! — викаше някой. — Авраам! — Ярон се извърна към виковете на Шейла, които отекваха откъм коридора.

— Какво има? — изкрещя в отговор.

— Телефонът, за бога!

Чак тогава мъжете осъзнаха, че един от апаратите върху бюрото на генерала направо подскачаше от звън. Той скочи към него, а Шейла повика отново:

— Прехвърлят го от централата.

— Да? — притисна слушалката до ухото си Ярон и запуши с пръст другото ухо. — Какво? Кой?

После се обърна към Баум и му подаде слушалката.

— За теб е.

Баум се приближи. Внезапно усети обувките си да натежават като скиорски. Извади ръка от джоба, изтри потта ѝ в ризата си и пое черната слушалка от ръката на Ярон. Бавно я притисна към ухото си и затвори очи.

— Баум?

Беше женски глас с почти приятелски тон. За миг изпита надежда, че обаждачата се ще го освободи от ужасяващата спирала, ще го изведе от кораба, насочил се към бурята, че гласът е на всеки друг, но не и *нейният*.

— Да? — прошепна той.

Тя заговори на немски и надеждата му се изпепели.

— Този път *ти* си мой пленник — каза Мартина Клумп като че откъм дъното на минна галерия. — И ако направиш нещо, каквото и да било... да напуснеш Вашингтон, да спреш размяната, да извикаш групата си... *кълна се*, че жена ти никога няма да ти прости.

Разговорът прекъсна. В слушалката се чу статичното пукане на линията. Баум погледна апарата и остави слушалката на мястото ѝ. Краткият миг на размисъл внезапно приключи и той издаде някакъв животински звук. Веднага започна да рови в джоба на якето си.

— Какво има, Баум? — върна се към него Ярон, видял паниката върху лицето на приятеля си. — Какво става? — Опита се да постави ръка върху рамото на Бени, но той я отметна.

— Външна линия — изхриптя Бени. — Външна! — Прелистваше малкото си тефтерче с телефонни номера като брокер, който всеки миг ще загуби цяло състояние.

— Червеният телефон — посочи Ярон. — Той е директен.

Докато Бени се хвърли нататък, Авраам се обърна към Надав.

— *Докторът* — само с устни му каза той.

Шефът на охраната се поколеба, но Авраам Ярон познаваше Бени Баум почти откакто се помни и никога не беше го виждал да реагира по този начин.

— *Бързо!* — изсъска той и Надав изхвърча през вратата на кабинета.

Бени набра номера на телефона в апартамента на Рут в Манхатън. Когато телефонът започна да звъни, той се облегна на ръба на бюрото и отпусна вратовръзката, за да си поеме дъх. При седмото

позвъняване, когато никой не отговори, той пусна слушалката върху вилката и започна отново да прелиства тефтера си.

— Бени? — отново опита да привлече вниманието му Ярон. Но Баум отново поклати яростно глава.

Набра нов номер.

— Център-север — отговори дежурният сержант.

— Детектив О'Донован — извика Бени.

— Кой го търси?

— Бенжамин Баум — каза Бени и повтори по-ясно. — Бен-жамин Ба-ум.

— Минутка.

Само след няколко секунди обаче по линията се чу измореният и мрачен глас на Арон Дейвис.

— Полковник Баум? — Той изчака Бени да му отговори. — Обажда се Арон Дейвис. Полковник?

— Да — прошепна Бени.

— Майк О'Донован е в болница, сър. Опитвахме се да се свържем с вас.

Бени не можеше да говори и последва дълга размяна на тежко дишане, докато Дейвис събираше смелост да продължи.

— Но има нещо по-лошо от това, полковник.

Детективът въздъхна, а после гласът му прошепна с тревожно извинение:

— Дъщеря ви е отвлечена.

---

[1] Напред (иврит). — Б.пр. ↑

[2] Берлински затвор. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА НАЙЛОН

13.

ЕТИОПИЯ

Очите на Ейтан Екщайн бяха сини като водите на езерото Тана. Сега, когато утринното слънце се беше издигнало в небето, а водата, нагрята от безветрената жега, се плъзгаше бавно към огромния водопад Тесисат, приликата беше още по-очевидна. От другата страна на огромното водно пространство, което в някои земи би било наречено море, жълтеникавата омара обгръщаше далечните планини. Същият цвят пепел покриваше веждите на Ейтан, а папирусовите лодки, които се поклащаха върху плитчината, бяха с формата и розовината на присвитите му от умора клепачи.

Половин нощ беше карал на юг от Асмара, единствения град в земите на Юдейския лъв, съхранил вкусовете на многобройните си, неуспели европейски завоеватели. Беше напълнил резервоара на гористозеления си джип „Рено“, а след това зареди собствения си стомах с порция спагети. Но планините на провинция Гондар всяка нощ губят топлината си и нито храната, нито брезентовият покрив на джипа или вълненият пуловер, успяха да спрат тракането на зъбите му. Студът обаче е съюзник на изморения шофьор и непрекъснатата му хватка го спаси от падане из урвите на прохода Уолкфит.

Сега новият ден беше събудил всичките си дяволи и декемврийската жега яростно приближаваше своя апогей. Покривалото на реното беше вдигнато, а дебелият моряшки пуловер изхвъркна на задната седалка. Въпреки лъчите, които почти го ослепяваха, и гъстия от горещината въздух, който се плъзгаше покрай предното стъкло като струя от реактивен самолетен двигател, Екщайн вече не изпитваше нужда от сън. За него беше по-лесно да преживее още един жестоко горещ ден, вместо студената нощ. Беше роден в Германия, но в Израел тялото му се научи да се чувства добре, когато е окъпано в пот.

Макар да беше офицер от израелската армия, Екщайн почти не приличаше на колегите си от другите поделения: не носеше лъснати кафяви боти, маслинозелена куртка с пагони или кокетно кривната червена барета, които да напомнят за онези носталгични дни във

военновъздушните сили, преди да постъпи в Специалния отдел на АМАН. Сега косата му спокойно можеше да бъде наречена „мръсно“ руса, направена от изминатия из планините път и достатъчно дълга, за да бъде хваната на опашка, стегната с черен ластик на тила. Ръкавите на сивата му тениска бяха отрязани до раменете, а избелелите червени букви върху гърдите — прерязани по средата с нож, за проветрение. Затова инициалите на Нюйоркския университет се бяха превърнали в „НУ“, случайно съвпадение с израза за нетърпелива подкана на иврит. Крачолите на кафеникавите шорти с огромни джобове свършваха по средата на бедрата му, а бежовите платнени боти бяха избрани много внимателно заради френския им етикет. Бейзболна шапка с надпис на отбора на нюйоркските „Янки“, тъмни очила с черни рамки и синята, непромокаема чанта за фотоапарати, която подскачаше върху седалката на реното, довършваха външния вид, създаден заради „легендата“.

Но макар и без униформа, както всичките си колеги, Екщайн продължаваше да се смята войник. Терминът „агент“ рядко се използваше от професионалистите на АМАН, и то предимно по отношение на цивилните им колеги. Защото с тази дума се наричат също и други професионалисти с по-съмнителна репутация — мениджъри на артисти, продавачи на недвижими имоти или застраховки.

Екщайн караше бавно по единствената улица на Гондар, намиращ се малко на север от Тана и представляващ столица на провинцията. Групата едноетажни сгради от избелели дъски оформяха „града“, малко по-голям от „Шук Хапишпишим“, битпазара на Тел Авив. Животни и пешеходци изпълваха улицата, а Екщайн намали ход, за да пропълзи бавно между дървена каруца, дърпана от магаре, и двама старци, които крачеха величествено из прахта, като се подпираха на чепатите си тояги.

Когато стигна южните покрайнини на града и увеличи скоростта, той хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Реши, че в Гондар не го е последвала никаква друга кола и никой не го е причакал по самотния път, пресичащ високите плата от кафява пръст и зелени храсти, които толкова приличат на Северен Негев. Едно малко момче с гола глава му махна с ръка и го дари с приятната усмивка, така обичайна за тези далечни потомци на цар Соломон и Савската царица, владетелката на древна Етиопия. На Екщайн жителите на тази земя с

жесток климат му изглеждаха невероятно красиви с тъжните им очи, отразяващи тежка съдба. Но мисълта, която го тревожеше сега, когато отвърна на поздрава на детето, беше, че собственото му бяло лице и колата са станали доста познати в района. Чудеше се дали местните духовни пастири не са му присвоили вече някое тайно име, защото, ако е така, значи дните му като оперативен работник тук са преброени.

В Адис Абеба, Баир Дар и Асмара хората познаваха Екщайн единствено като Антъни Хартстоун. Роден в Англия и учил в Мюнхен фотограф, което обясняваше неговия перфектен английски с лек германски акцент. Тони беше християнското име, което беше използвал преди, но съчетано с фамилията Екхард за работа в Европа. Службата по вътрешна сигурност обаче беше решила, че господин Екхард трябва да се пенсионира, и затова измислиха друга фамилия, която да се запомни лесно поради близостта с „Екщайн“. „Корнстоун“ беше твърде буквален превод и затова в отдела „Легенди“ на щаба измислиха името Хартстоун^[1].

За всички, с които се срещаше сега в Африка, той беше веселият и приятен фотожурналист, работещ на хонорар за „Щерн“ от Хамбург. Изглеждаше около тридесетгодишен, макар всъщност да беше на тридесет и осем, а задачата, възложена му от списанието, беше да продължи отразяването на трудностите в Рога. Това го правеше странен остатък след потока от телевизионни, радио и вестникарски репортери, които бяха налетели като пустинни мухи, когато сушата достигна смъртоносния си връх, а после бързо се пренесоха към Войната в Залива и изобщо не се върнаха назад. Журналистите бяха напуснали Етиопия, но гладът не.

Този глад и отражението му върху останалите тук етиопски евреи, които не бяха откарани в Израел по време на въздушния мост на операция „Соломон“, представляваха действителната цел на Екщайн. Израелското правителство продължаваше да гледа на прибирането на изгнаниците като на мисия, не по-малко важна от всяка друга. Затова оперативните служители от разузнаването често биваха изпращани да си „отпочинат“ след поредната антитерористична операция, като се заемат с измъкването на бедстваща еврейска общност от някое далечно и враждебно място. На тези мисии се гледеше като на най-чистата проява на народната душа, поради което израелските войници и агенти

ги изпълняваха със същата готовност, с която се хвърляха срещу обикновено вражеско нападение.

Екщайн беше в страната вече почти два месеца като командир на специална оперативна група, със задача да спасят една такава общност от етиопски евреи, известни под името фалаши. Операцията му едва не пропадна поради многобройни препятствия, но днес тези тревоги бяха забравени и той бързаше поради спешното съобщение, което беше получил в Асмара.

Всяка нощ точно в дванадесет независимо от умората или неудобното място Екщайн търсеше най-високата точка в околността. На последния етаж на някой порутен хан или на върха на хълм той изваждаше своето мъничко радио „Панасоник“, увиваше жицата на антената около клона на дърво или метална тръба на чешма, поставяше си слушалката и слушаше предаването на световните новини по Би Би Си. Около пет минути той наистина слушаше новините, за да може да оправдае ексцентричния си навик с цитиране на основните заглавия. Но точно четири минути и петдесет секунди след полунощ, той натискаше бутона за предварително настроената честота и слушаше още цели пет минути, защото това беше единствената му връзка с истинската му същност.

Повечето нощи той просто гледаше в тъмнината и чуваше само пукането на статичните изпразвания, докато дъвчеше парче местен сладкиш или отпиваше от почти безалкохолната бира. След това прибираще малкото си обикновено радио и продължаваше да си върши работата.

Но в дванадесет и пет снощи, докато клечеше върху тъмния балкон на пансиона, той внезапно се изправи и слушалката едва не изскочи от ухото му. Гласът беше много слаб. Като шепот на пясък в нощта. Но бавният и внимателно произнасящ думите американски глас без съмнение говореше точно на него.

— Бавария, говори Арт Модилиани. Искай гола земя на две-девет-нула, две-седем-шест, две-четири-едно-четири. Повтарям...

Екщайн бръкна в джоба на шортите си за бележник и молив, записа името и цифрите, които на пръв поглед го объркаха. Съобщението беше повторено още два пъти, докато той със затворени очи се опитваше да хване всеки звук от думите, заглушавани от планинския вятър и пукането в слушалките. После настъпи тишина, но

той изчака до края на петте минути, макар да не очакваше да чуе съобщението отново.

Бавария.

Явно беше за него, защото бе използвал този псевдоним през един дълъг и труден период от кариерата си. Но само няколко избрани хора от обкръжението му го знаеха, а този басов американски глас, прекъсван от пукането на вълните, преминаващи през стратосферата, не приличаше на никой от тях.

Арт Модилиани.

Човекът се беше представил така, като че очаква Екщайн да го познае. Но доколкото си спомняше, никога не е срещал подобен странен псевдоним. Освен да го е чувал като наименование на изложба в музей, но там думите биха били подредени по-правилно.

Ами „искай гола земя?“ Той повтори шепнешком фразата, но единственото, което му хрумна, бяха инструкциите, давани по радиото на американските морски пилоти, за да съобщят, когато са готови да кацнат върху палубата на самолетоносач. Тогава какво означава всичко това? Че Екщайн трябва „да се приготви за кацане?“ Липсата на яснота го подлудяваше.

Пък и накрая цифрите: 290–276–2414. Не приличаха на никой познат телефонен номер на който и да било континент. Но в съответствие с практиката на Управлението, Екщайн прибави по единица към всяка от цифрите и получи: 301–387–3525.

Той седна върху студения цимент на балкона, извади малко фенерче и като го закри с ръка, загледа цифрите. Три-нула-едно. Прилича на американски щатски телефонен код, следван от още седем цифри.

И тогава се сети.

Арт Модилиани. *Италианец.* Колко души познава, които да са с италиански произход и чийто глас да му звучи някак познато? Само един. Арт Розели, бившият шеф на бюро на ЦРУ в Йерусалим.

И не беше „искай гола земя“, загря Екщайн и се плесна по челото, докато тихичко се ругаеше на иврит, който не беше говорил вече шестдесет дни. По-скоро трябва да беше „искай гола глава“.

Спешно съобщение. Само така можеше да го категоризира, защото беше изпратено на честота, запазена само за него, а автентичността ѝ беше потвърдена с тайния му псевдоним. Молба,

достигнала го през милиони други радиовълни. Съобщение от Арт Розели да се обади на Бени Баум на някакъв телефонен номер в Съединените щати.

Ейтан беше изненадан от така разкодираното съобщение и докато прибираще слушалката, антената и радиото, през ума му минаха купища въпроси. Какво събитие е накарало Бени Баум да се свърже с него тук, в Африка? Баум нямаше никакво участие в операция „Йеремия“, провеждана от Екщайн. Следователно нуждата да говори с него не е свързана с това. Ако Баум беше разкрил нещо, свързано с мисията му, той щеше да го изпрати със стандартния код чрез комуникационния център в Йерусалим.

Макар и разделени от Ицик Бен-Цион, Бени и Ейтан тайничко си разменяха сведения и намираха начин да се свържат, независимо къде и по каква работа се намират. Но и двамата знаеха, че другият би нарушил правилата на секретността само при особено спешни обстоятелства. Дали не е нещо във връзка със семейството на Ейтан? Той трепна, но годините на разузнавателна дейност го бяха научили да не се поддава на панически предчувствия. И каква е връзката със Съединените щати? Какво прави Баум там? Би трябвало да е потънал в работа по „Лунен лъч“ — връщането на капитан Дан Сарел. За което Екщайн не би трябвало да знае нищичко. И накрая защо техният стар приятел Артър Розели се свързва, от името на Баум? Ейтан можеше да помисли, че Баум някак е възпрепятстван, обаче „голата глава“ чака с нетърпение на телефона. Може би Розели се е свързал, защото само той има достъп до съответното радиопредавателно оборудване?

Екщайн престана да рови в ума си и погледна часовника си. Имаше цели дванадесет часа, през които да избере безопасно място, откъдето да се обади. Стандартната процедура позволява на оперативния служител да забави свързването с половин ден, защото онзи, който го търси, никога не може да познава напълно положението, в което той се намира. Ако съобщението на английски беше съдържало кодовата дума „нар“ — превод на жаргона на иврит за „ръчна граната“, — тогава Ейтан трябваше да се свърже с членовете на групата си, да унищожи оборудването и всички да се насочат по предварително избран маршрут извън Африка. Но подобно предупреждение нямаше.

Той смяташе да поспи до зазоряване, а после да тръгне по дългия път към Адис Абеба, но след кратко пресмятане реши само да хапне и

да потегли веднага. По обяд може да е стигнал до Баир Дар в южния край на езерото Тана. Дори и всички телефони в провинцията да не работят, цифровата линия на летището в Дар ще действа.

Той прибра фотоапаратите си, напълни раницата с бельо и чорапи за три дни, взе си нещо за четене и напусна пансиона...

Сега караше бързо покрай ниските планини до Адис Земен. Колата се пълнеше с прах, лостът се плъзгаше под лепкавата му от пот и прах длан. Той внимаваше в извивките на пътя, като само понякога поглеждаше към обширния географски феномен, който е осъдил етиопците да живеят този вечно напрегнат и труден живот. На изток горските масиви, които се съживяваха за кратко през септември, сега бяха сухи и кафяви от постоянното слънце, поляните от жълти цветя изобщо ги нямаше. На запад езерото Тана беше плоско и блестящо като полирана стомана. Ято розови фламинго докосваха с черните си клюнове водата и огледалното им отражение ги караше да приличат на извънземни насекоми.

По полегатия склон, издигащ се към пътя, едно овчарче водеше две магарета, натоварени със сухи клони. Върху един камък го чакаше възрастна двойка. Мъжът беше наметнат с избеляло парче плат, а жената държеше над главата си чадър, направен от суха трева.

Когато Ейтан отмина, разбра, че родителите се усмихват на сина си — веселото лице на детето отразяваше тяхната гордост, докато то се катереше нагоре с животните. Сърцето му се сви от мъка, защото докато следеше пътя, видя черните къдрици на Симона, блясъка на сините ѝ очи и трапчинките върху бузите на сина си под купчината руса коса, толкова подобна на неговата собствена. Орен вече приближаваше четвъртата си година и Ейтан беше благодарен, че повечето му задачи напоследък не са го отвеждали далеч от Йерусалим, нито пък са траяли дълго. Чувствата към жена му винаги са били много силни, дори и когато са се карали. Но преди раждането на Орен Ейтан никога не беше си представял, че може да има толкова голяма привързаност, такава обич, която да не се помрачава дори и от собствените му мрачни настроения, случайните бели на сина му или хилядите километри разстояния и седмиците, без да го види.

Много често си представяше Симона сама в леглото им в Талпиот Мизра в Йерусалим, обляна от лунните лъчи. И ежедневно пред очите му беше Орен, който излиза весело от детската си градина с

раничка с формата на Мики Маус, подскачаща върху слабичките му рамене. Ейтан знаеше, че макар Симона да изпълва останалия без бащата апартамент с удобства и радост, понякога момчето застава пред чернобялата снимка на Ейтан, намираща се върху масичката в хола, и пита със сладкото си звънливо гласче:

— Кога ще си дойде тати?

Но всички войници, ако искат да оживеят, трябва да могат да потискат подобни чувства. Ако не можеш, значи ти е време да се оттеглиш. Честотата, с която Екщайн мислеше за семейството си, и очите, едва съдържащи сълзите, го караха да започне да преосмисля бъдещето си. След още две години щеше да навърти пълни двадесет години в израелската армия. Много от офицерите тогава се пенсионираха и понеже са на четиридесет години, и още сравнително млади, устройват отново своя живот и кариера. Освен това опасната оперативна разузнавателна дейност е доброволна и човек просто може да поиска да бъде изтеглен да „пилотира бюро“, както иронично описваше канцеларските си сражения Бени Баум. Но Екщайн се познаваше добре и знаеше, че онази кръв, която някога го накара да постъпи като доброволец в парашутните десантни войски, а после в „Куинс Командо“ на „Специални операции“, винаги ще тече във вените му. Ще трябва да напусне изобщо армията, защото иначе винаги ще се опитва да си заложи главата някъде.

Друг фактор, който му тежеше на душата, беше, че самият Бени Баум е на път да се пенсионира. И всъщност това, че ги бяха разделили един от друг, дотолкова промени правилата на играта, та ентусиазмът на Ейтан се стопи. Не беше загубил вяра в мисията си, но необходимостта да изпълнява задачи без „по-добрата си половина“ го поставяше пред сериозни изпитания. Струваше му се, че съдбата ги е свързала с Бени Баум да бъдат като едно цяло и макар никой от двамата да не беше събрал кураж да го признае пред другия, Ейтан можеше да се закълне, че Бени изпитва същото.

Бени Баум никога няма да признае, че има нужда от определен човек, но караниците му с „Личен състав“, задето постоянно съставя група от едни и същи хора, винаги със заместник Ейтан, бяха достатъчно доказателство. Екщайн и Баум бяха двете половини на един мозък, който просто функционираше непълноценно, когато бяха разделени. Взаимоотношенията им бяха нещо повече отколкото между

баща и син, свързани с успешен семеен бизнес. Бяха наистина много близки, а сега на твърде голямо разстояние един от друг. Затова Ейтан толкова бързаше по шосето към Баир Дар.

След още половин час бързо каране, което изстиска и последните му сили, той въздъхна с облекчение и намали. Приближаваше покрайнините на най-бързо растящия град на Етиопия. Вече виждаше паяжината от електрически жици, кръстосващи се над покривите на ниските сгради, текстилната фабрика, която привличаше селскостопанските работници, изморени от битката си със земята. Погледна часовника си, доволен, че има още достатъчно време. Но човек не може да разчита на телефонните връзки и затова той щеше да се обади от първия апарат, който намери. Ако не успее, ще продължи към летището, с надеждата да попадне на по-редовно поддържана линия.

Откъм страната на езерото до пътя се появи малка бензиностанция и Екщайн реши да опита. Зърна телефонен кабел, издигащ се от покрива на бензиностанцията към близкия стълб. Освен това на отворената врата имаше бяла табела, която с червени букви рекламираше крайпътно кафене. Можеше да измие „коня“ си, да напълни стържещия вече стомах и да се надява да успокои тревогите си.

Той паркира джипа доста надалеч от двете стари бензинови колонки, загаси двигателя и спусна крака върху омазнената от нафта пръст. Остана така за миг, като разтриваше дългите розови белези около дясното си коляно. Бяха минали повече от пет години, откакто откосът на един „Скорпион–68“ едва не го беше осакатил на шосето от Мюнхен към летището. Сега вече се беше възстановил напълно и дори си позволи на два пъти да играе мач с местните жители. Но винаги, когато останеше неподвижно прекалено дълго, коляното отново започваше да го боли. Той се изправи, преглътна стона си, свали шапката и избърса потта от челото с предницата на тениската. След това отново постави шапката на главата си. Взе от джипа чантата с фотоапаратите и раницата си и тръгна към сградата.

Когато влезе от яркото слънце в нежния полумрак на кафенето, Екщайн внезапно се почувства като сляп. Чуваше тихото бръмчене на електрически вентилатор и звуците на дългата дървена свирка, с която пастирите успокояват стадата си. Сравнително хладното помещение

веднага го освежи. Той свали слънчевите очила и ги пусна да висят на черния шнур около врата му.

Вътре имаше само четири дървени маси, две отдясно и две отляво, край които бяха поставени сгъваеми метални столове с ръждясали крака. На една от стените до прозорец с метални решетки беше залепена избеляла снимка на големия нилски водопад. Ярките слънчеви лъчи, прекъснати от решетките, хвърляха върху циментовия под светлина като в затворническа килия. До задната стена имаше нещо като тезгях на бар, зад който се подаваха главата и раменете на малко момче. Купчина къдрава коса покриваше тъмната му глава. То беше облечено в синя риза със следи от засъхнала пот и свиреше на дървената флейта. Момчето погледна Екщайн, усмихна му се с очи, но довърши мелодията си дисциплинирано като на репетиция за концерт.

Екщайн приближи бара. Нямаше касов апарат, а само дървено чекмедже, разделено за различните по стойност банкноти. Малък вентилатор се въртеше бавно в единия край на бара, а до него не се виждаше телефон, но това не го притесни.

— Здравсти, приятел — весело каза Екщайн. Вече доста добре се оправяше на амарски, който е преобладаващия диалект на етиопските евреи. Но тъй като другите граждани използват различни племенни езици, в повечето градове човек можеше да се справи и на развален английски.

— Здравсти, гуспудине — ухили се момчето. — Бинзин ли трябва?

— Май първо ще хапна нещо.

— Искаш ли уат? — Местната манджа представляваше яхния от леща, грах и боб с много подправки, някое яйце и парченца тайнствен вид месо, ако имаш късмет. Всъщност на Екщайн много му се ядеше хумус, пиеше му се студена бира „Макаби“, но тук това си беше чиста фантазия.

— Става — отговори той. Момчето остави дългата свирка върху тезгяха и се вмъкна през вратата в „кухнята“, която май беше само покрито с тента пространство в задната част на сградата.

Екщайн отиде до най-близката маса и остави раницата и чантата с фотоапаратите на пода. Върна се към тезгяха.

— Приятелче — извика към вратата.

Момчето се появи, като бършеше ръце с памучен парцал.

— Да, гуспудине?

— Случайно да имаш телефон?

Момчето бръкна под тезгяха и постави пред Екщайн един древен европейски апарат с такава гордост, сякаш е показало златната корона на самия цар Соломон.

— Страхотно — възкликна Екщайн, макар съществуването на стария апарат все още да не доказваше нищо. Етиопците често се хвалят с уреди, които всъщност не работят. Той бръкна в джоба на шортите си и измъкна шепа етиопски банкноти заедно с американски долари. Момчето махна с ръка.

— Плащаш после — каза той.

— Ще се обадя за тяхна сметка — обясни му Екщайн. Това беше стандартна процедура, защото търсеният номер и сумата ще се появят само в сметката на получателя. — Но въпреки това искам да платя за ползването.

Момчето му се намръщи и поклати глава.

— Другата страна плаща — опита да му обясни Екщайн и махна с ръка надалеч. — Но аз искам да платя на теб. — Всъщност не искаше да го прекъсват по време на разговора. Той подреди банкнотите като ветрило карти за игра. — Хайде, избери си карта.

Очите на момчето се ококориха към пауновата опашка от банкноти. То измъкна една двадесетдоларова от тях и когато чужденецът не посегна да си я прибере, се засмя щастливо и излетя към кухнята.

Екщайн измъкна малкия си бележник с автоматичен молив от джоба и ги постави върху тезгяха. Вдигна слушалката и набра нула. Когато се обади телефонистката от Баир Дар, той обясни какво иска и съобщи номера. След това изчака почти минута, докато си я представяше как търси свободна линия върху панела на старата телефонна централа. Чу разваления ѝ английски, въпросите на американската телефонистка, а после неприятна тишина, докато приемат повикването за тяхна сметка.

— Ало? — Гласът на Бени Баум не можеше да бъде сбъркан дори и през пуканията на многобройните връзки.

— Мислех, че никога няма да ме потърсиш тук — преглътна буцата в гърлото си Екщайн и заговори на английски, обхванат от чувство за облекчение.

В другия край мълчаха.

— Шефе? — смръщи се Ейтан. Не знаеше дали Бени използва псевдоним и затова реши да се обърне без име.

— Здравей, Тони — въздъхна измореният глас на Бени. — Благодаря, че ми се обади.

— Какво става? — попита Ейтан.

— Ами нещата са доста интересни.

Ейтан замълча. След толкова години заедно, двамата мъже си бяха разработили личен код, различен от онези, давани им от службата. Положение, описано като *интересно*, означаваше опасно, ужасно и невероятно объркано. Събитие, съобщено като *досадно* би означавало стандартните трудности в професията им. Значи това наистина беше нещо спешно. Мускулите по рамената и врата на Екщайн се стегнаха.

— Е, добре — отговори Ейтан със спокоен тон. — Животът винаги трябва да е интересен — добави, имайки предвид обратното.

— Хммм — изръмжа Бени. Тонът му беше толкова депресиран, че сърцето на Ейтан подскочи.

— Всъщност къде си ти? — попита Ейтан.

— В болница.

— О? Кой е пациентът?

— Аз.

Ейтан не отговори нищо. Чуваше собственото си дишане и се опитваше да потисне предчувствията.

— Няма нищо — каза Бени. — Утре се изписвам.

— А какъв беше проблемът?

— Това няма значение, Тони — нетърпеливо го прекъсна Бени. — Имам някои промени в ценоразписа за медицински изделия. Носиш ли каталога?

Ейтан гледаше вилката на телефона. Момчето носеше димящата чиния с яденето му към масата. А Бени преминаваше на кодиран разговор. Каквото и да се е случило, то е достатъчно сериозно, щом като Баум иска да му го съобщи кодирано, тъй като смята, че разговорът не е достатъчно „безопасен“. Естествено, не ставаше дума за никакви „медицински изделия“. Промяна в ценоразписа просто означаваше, че Екщайн трябва да запише серия цифри. „Каталогът“ беше ключът за кода, който се намираше в раницата му.

— Имам го — каза Екщайн и се приготви да записва.

— Готов ли си? — попита Бени.

— Да.

— Добре. Започваме със страница шестдесет и четвърта от каталога. После...

В горния ъгъл на чиста страница на бележника си Ейтан написа цифрата 64. После започна да изписва съобщаваните цифри вертикално, докато Бени му ги диктуваше.

— Тридесет и шест, две, двадесет и четири, осем, шест, единадесет, нула... — Баум издиктува още дванадесет цифри и каза: — Освен това бинтове.

Екщайн обърна нова страница и изписа още четиринадесет цифри.

— Спринцовки — продължи монотонно Бени и Екщайн отново обърна страница, за да запише диктуваните цифри. Процесът се повтори още два пъти за „хирургически материали“ и „антибиотици“. Докато записваше бързо цифрите на шифъра, на Екщайн му се искаше Бени да беше избрал стоки, които повече се връзват с прикритието му като фотограф. После осъзна, че Баум го е премислил и е решил, че така няма да направи впечатление сред множеството разговори с чужбина от Африканския рог за медицинска помощ, докато списък с фотоматериали и обективи би се отличавал много и би привлякъл веднага вниманието.

Най-накрая Бени замълча.

— Това ли е всичко? — попита Ейтан.

— Мисля, че е достатъчно.

— Дай ми около петнадесет минути. След това ще ти се обадя, за да кажа дали можем да поемем количествата.

— Добре.

— Там ли ще бъдеш? — попита неспокойно Екщайн, тъй като още не знаеше какъв е проблемът на Баум.

Бени само изсумтя и затвори.

„Никаква шега“ — помисли Екщайн. Нито едно иронично подмятане, за да покаже, че Баум контролира ситуацията, което той винаги успяваше независимо от сложността на положението, в което се намира. Екщайн не можеше да си спомни някога Мечока да е говорил толкова отчаяно.

Той вдигна глава. Момчето гледаше любопитно бележника му.

— Имаш ли вода, момченце? — усмихна му се той.

— Бутилка ли?

— Да.

— Не — извинително отвърна момчето. Но после се усмихна. —
Имам „Пепси“.

— Супер. — Екщайн плесна по тезгяха и се премести на масата. Седна с гръб към стената на кафенето и придърпа чинията към себе си. Апетитът му беше изчезнал поради нетърпението да декодира съобщението на Баум, но той взе голямата метална лъжица, напълни устата си с храна и измърмори с удоволствие, от което момчето се ухили широко и постави топла кутийка с безалкохолно върху масата му. Предният прозорец се затъмни от някаква сянка. Един голям жълт пикап спря пред колонките за бензин. Момчето веднага изскочи през вратата.

Екщайн вдигна раницата си, отвори страничния джоб и извади тънка книжка с оранжева корица. Беше издадената през 1975 година от „Пенгуин“ книга „Сбогом на оръжията“ от Ърнест Хемингуей. Томчето беше доста измачкано и страниците му едва се държаха, но Екщайн бе подлепил кориците и зашил страниците. Естествено, би могъл да си купи и ново издание, но това беше същото, с каквото разполагаше Бени Баум и нямаше нищо общо с естетиката.

Кодирането с книги е един от най-старите и примитивни инструменти в разузнаването, но си остава сред най-сигурните методи за предаване на съобщения. Двама оперативни работници с еднакви копия от което и да било издание, било то на „Нюзуик“, „Вол де нюи“ или Библията, могат да шифроват и дешифрират, разчитайки на относителна безопасност.

Изпращачът започва, като първо написва съобщението си вертикално, като думите и изреченията се изписват като в графата „отвесно“ на кръстословица. После отваря коя да е страница от книгата и започва да кодира, като внимателно избира съответствието на всяка буква от съобщението с първата съответстваща ѝ, която се появи в началото на някой ред от текста. Отбелязва поредния номер на мястото на този ред и започва да номерира буквите нататък, включително точките, но не и разстоянията между думите. Ако някоя буква липсва в реда, изпращачът поставя „нула“ и продължава. В резултат се получава матрица от числа, която после може да бъде кодирана математически, но това рядко се налага. Обикновено тези

кодове са много трудни за дешифриране, ако бъде прехванато съобщението, тъй като буквите в различните издания никога не са на мястото, обозначено с дадената цифра, и няма надежда текстът да бъде дешифриран по друг начин. Без книгата, по която е направен кодът, е невъзможно той да бъде разчетен.

Екщайн взе първата цифра, която Баум беше избрал от своя „каталог“ — страница 64. Извади единица от двете числа и отвори на страница 53 полуавтобиографичната книга на Хемингуей, разказваща за американски шофьор на линейка, служещ в италианската армия през Първата световна война.

10 ГЛАВА

В отделението на полевата болница ми съобщиха, че следобед ще дойде да ме види един посетител. Беше горещ ден и...

Той забеляза второто потвърждение от страна на Бени с думата „болница“ още на първия ред. После приближи страничката от бележника и започна да дешифрира. Рядко беше използвал този метод, но успяваше бързо да преброи думите като сумирани групи. Тридесет и шестата буква в първия ред беше „л“. Във втория втората буква беше „у“. На третия двадесет и четвъртата беше „н“.

Петте колони от цифри съответстваха на пет страници. Краят на изреченията Бени беше белязал чрез промяната на вида на стоката. Трябваше му само пет минути, през които Екщайн не се опитваше да разчете изреченията, които се образуваха в бележника, а наблюдаваше вратата, през която виждаше етиопското момче да разговаря с шофьора на пикапа.

Екщайн затвори книгата, върху корицата на която имаше червен кръст и част от снимка под заглавието. Снимката беше на самия Хемингуей по време на войната. Беше в униформа, седнал на инвалиден стол, по времето, когато се е възстановявал от раните в крака си. Снимката напомни на Екщайн собственото му дълго

оздравяване, когато нетърпеливо буташе инвалидния стол из обляната със слънце градина на военната болница.

Той прибра книгата в раницата и затвори бележника, когато младият собственик се върна в кафенето.

— Хубаво ли е? — попита момчето, докато минаваше край масата с шепа банкноти. Екщайн вдигна палец, после отвори пепсито и изпи половината от питието, за да преглътне лютивата храна. Момчето се ухили, взе ресто от чекмеджето и отново излезе.

Екщайн въздъхна, отвори отново бележника и бързо прочете петте реда на съобщението.

ЛУНЕН ЛЪЧ В ДЕЙСТВИЕ
СИНЯТА КРАЛИЦА СЕ ВЪРНА
ВЗЕЛА Е РУТ ЗА ЗАЛОЖНИЦА
НА ПЪТ КЪМ ТВОЯ Р. Д.
ИЗГУБЕН СЪМ

Остана дълго, примигващ към наредените думи. Препрочиташе ги и се чудеше дали все пак не е допуснал грешка при разчитането. Но една или две сбъркани букви не биха променили съобщението. Чувстваше сърцето си да се блъска в гърдите под влажната тениска, страни тръпки по ръцете и горещината, която внезапно стана толкова неприятна въпреки сянката в кафенето и вентилатора, че не му позволяваше да диша.

„Лунен лъч в действие.“ Значи размяната на пленниците ще стане на определена дата, която той не знае.

„Синята кралица се върна.“ Мартина Клумп се е появила от самоналоженото оперативно изгнание, а използваното за нея кодово име означава, че тя отново работи за врага.

„Взела е Рут за заложница.“ Екщайн не можеше да разбере, не можеше да повярва, че е разчел правилно това. А трябваше, защото в противен случай оставаше единствено предположението, че Бени е полудял. Рут, тази красива и привлекателна Баум, към която Ейтан винаги е изпитвал почти бащинско чувство. Когато тя порасна, той беше благодарен на голямата разлика във възрастта им, а отношенията му с Бени изключваха всякакъв намек за фантазии. Веднъж, като вече

пораснало момиче, тя съвсем сериозно го уведоми, че има намерение да се омъжи за него, но след сватбата му със Симона явно се отказа от тогавашните си намерения. Рут учеше в Ню Йорк. Сега Бени също беше в Америка. Но как, по дяволите и за бога...

„На път към твоя Р. Д.“ Мартина Клумп е отвякла Рут и пътува с нея към района на действие на Ейтан? Към Етиопия? Не, Бени го е казал по-общо. Някъде в Африка. Но с каква цел?

„Изгубен съм.“ В това нямаше никакъв подтекст. Баум явно е отчаян. Признание, което Екщайн никога не е очаквал да чуе, прочете или открие дори ако старият му приятел поема последния си дъх.

„Господи, каква бъркотия“ — мълчаливо възкликна на иврит в ума си, докато трескаво се опитваше да подреди отчаяните изречения в някаква логическа последователност. Размяната на пленници, годините колективни усилия на израелските военни, дипломатически и разузнавателни служби и накрая Баум, който всеки момент трябваше да обере плодовете на труда им... Мартина Урсула Клумп, почти забравена заедно с омачканото досие „Танго“ в сейфа на Баум, някак отново е излязла наяве и кой знае как е свързана с „Лунен лъч“. И представлява опасност за изпълнението на мисията. Нейната съдба и тази на Бени са се срещнали отново. Може би Баум се е опитал да я отстрани, а Синята кралица е контраатакувала, като е взела скъпоценната зложничка. *Разбира се*, че Бени ще е „изгубен“. Всъщност ръцете му са оковани. Всяка реакция от негова страна може да доведе до смъртта на дъщеря му.

Екщайн погледна часовника си. Бяха минали почти петнадесет минути, макар да не се съмняваше, че Баум ще седи до телефона часове наред, докато той му се обади. Установи, че опипва джобовете на шортите си за цигари, а после се сети, че вече не пуши. Знаеше много добре, че като го е осведомил за ужасните си проблеми, Бени го поставя на кръстопът. Ако Ейтан реши да се посъветва с Ицик Бен-Цион, за да изиска помощ от Управлението, генералът с право може да отложи или отмени размяната. Обаче като не знае намеренията на Мартина, Ейтан не би могъл да предвиди реакцията ѝ. Дали с това ще спечели време за Рут? Или ще предизвика смъртта ѝ? Дали има достатъчно време, през което да се проведе спасителна акция? Или остават само часове, или минути? А ако Екщайн *не* съобщи тази

бъркотия на Ицик, възможно ли е това да се превърне в трагедия за израелския пленник Дан Сарел?

И разбира се, стоеше въпросът за собствената мисия на Екщайн. Операция „Йеремия“. Вярно е, че той и групата му чакат пристигането на двама души от Европа, но не би могъл да си вземе отпуска и да хукне нанякъде, когато „Йеремия“ е в действие. Подобен акт би бил непостима грешка, опасност за другарите му по мисия и явна покана за военен съд.

Внезапно образът на Рут Баум затъмни разума му. Видя я отново като млад войник, появила се гордо на входа в къщата на Бени в деня на първата си отпуска. Видя лицето, което може да възвърне вярата на човек в чудесата на Сътворението. Онази толкова ярка усмивка, която би могла да освети безлунна нощ.

Видя я как се извива пред дулото на пистолет.

Стана и се хвърли към тезгяха, където етиопчето тъкмо вдигаше телефона, за да го скрие отново отдолу. Екщайн го сграбчи и в отговор на изплашеното изражение на момчето, бързо измъкна парите си, подаде двайсетачка и каза:

— Само още един разговор. Става ли?

Момчето взе банкнотата, засмя се и отново изчезна в кухнята.

Мина безкрайно много време, докато чуе отново гласа на Бени.

— Как ти се струват цените? — веднага попита Бени.

— Шокиращо високи, ако правилно съм ги разбрал.

— Правилно си разбрал.

Екщайн пое дълбоко дъх.

— Създават проблеми.

— Да. Така е.

— Има един въпрос.

— Питай.

— Астрономическият феномен пряко ли е свързан с останалите промени във времето?

— Да — каза Бени.

— Тогава ако има лунно затъмнение, може ли да не видим Венера?

След толкова години работа заедно, можеха да импровизират и все пак да разбират намеците си. „Луната“ беше очевидна. Венера можеше да е само Рут.

— Може изобщо да не видим повече тази планета — трепна гласът на Бени.

Ейтан замълча, опитвайки да си представи дълбочината на мъката на своя приятел.

— Разбирам — каза той. — Точно от това се страхувах.

— Страх — изплю с презрение думата Бени. — Има по-точен израз.

„Ужас“ — веднага помисли Ейтан.

— Амиии — накрая заговори той. — Аз излизам в отпуска...

— Чакай — прекъсна го Бени, но Екщайн не му позволи да продължи.

— Напускам столицата довечера. — Тонът на Ейтан даваше да се разбере, че решението му е окончателно.

— Имаш работа — възрази Бени, но тонът му не беше убедителен, а надеждата твърде голяма, за да се противопостави твърдо.

— Тя може да почака. След двадесет и четири часа ще бъда там, където Рик срещна Илза за последен път.

Дори Баум да не е разбрал веднага, че Ейтан има предвид Казабланка, Арт Розели беше стар фен на Богарт и сигурно бързо ще се досети.

Бени не каза нищо и Ейтан се зачуди дали старият му приятел не се е отчаял напълно. Дали страхът не го е осакатил дотолкова, че да не се реши да хване бика за рогата за пореден път. Когато най-после Баум заговори, този път на немски, Ейтан не пропусна да усети задавената му благодарност.

— Шефът ни ще те разжалва в сержант — предупреди с шепот Бени.

— Е, всеки чин си има своите привилегии — отвърна Ейтан.

Той остави слушалката върху вилката, вдигна раницата си и чантата с фотоапаратите и тръгна към джипа.

---

[1] Носещ или ъглов камък в основата на сграда, каквото означава също „екщайн“, „екхард“ или „корнстоун“. — Б.пр. ↑

14.

БЕТЕСДА, МЕРИЛЕНД

— Просто ми го дай, Баум.

Гласът на Бюканън беше като бавно стъргане с нокти по суха черна дъска. Произнасяше думите протяжно и злобно, сякаш свири на нарочно разстроена цигулка.

— Дай ми го *веднага*. Всичко каквото имаш. Така ще избегнем неприятните формалности.

Бюканън не можеше да вика тук и това определено му пречеше. „Интервюто“ се провеждаше в самостоятелна стая на интензивното отделение в кардиологичния блок на Националния военноморски медицински център и макар правата на специален агент от ФБР да му бяха осигурили достъп, той добре разбираше ограниченията. Всички служители в Бетесда бяха от персонала на американската флота и морската пехота. Униформените доктори, медицински работници и санитарии, които служеха тук, гледаха на огромната сграда като на поредния морски съд, на борда на който работят. НВМЦ дори се „командваше“ от контраадмирал. Тъй като беше бивш морски пехотинец, Бюканън познаваше морското право и се опитваше да се държи като цивилен, принуден да се качи на борда.

— Разполагаш с всичко, което имам и аз — излъга Бени Баум. Някога в Лайпциг цяла седмица го бяха разпитвали агенти на Щази и сега той изпитваше тайно желание да се подиграе със заплахите на Бюканън. Но саркастичният хумор, с който обикновено посрещаше подобни заплахи, го беше напуснал.

Той лежеше върху голямо регулируемо легло и се бореше с желанието да навлече дрехите си и да избяга от болницата. Да избяга на летището, някъде, където и да било на изток, към Рут. Гледаше към червените и бели ивици, които съединяваха кремавите стени и чистия таван, поставил отпуснатата длан върху голите си гърди. От системата към китката му капеше глюкоза, а електродите на електрокардиографа бяха все така прилепени към кожата му, макар вече да не беше свързан с апарата.

Под одеялото лявата ръка на Бени стискаше смачкания на топка лист от бележник, върху който беше кодирал съобщението си за Екщайн. Сега му се искаше да го беше унищожил, но след обаждането на Екщайн в три часа през нощта и толкова безсънни часове, бе задрямал веднага.

Внезапното пристигане на Бюканън с целия си цирк в часа за закуска и яростното му изпълнение бяха изненадали Бени. Книгата на Хемингвей лежеше на видно място върху нощното шкафче, но потта на дланта му скоро щеше да превърне съобщението в неразгадаем, смачкан парцал.

— Глупости — изсумтя Бюканън. Той стана от червения пластмасов стол при краката на Бени, бръкна с големите си длани в джобовете на панталона си и пристъпи към широкия прозорец. Внезапно шумно разтвори венецианските щори и загледа навън, като че очаквайки някакво просветление. Стаята си остана все така мрачна, тъй като дъждовната утрин не успя да прогони здрача.

— Защо не позволиш да опитам аз, Джак?

Бени извърна глава. Гласът идеше от остроото лице на брадат мъж, облегал върху затворената врата на банята. Той беше облечен в изтъркани сини джинси, черни бойни боти и армейско яке, но палците, пъхнати в колана му, откриваха кобур с автоматичен пистолет, което разваляше вида му на „строителен работник“. Името му, както се представи, беше Дени Байлър, агент от флотската разузнавателна служба. В стаята освен Бюканън вече имаше шест души. Те стояха или седяха наоколо с моливи върху приготвените бележници като репортери на важна пресконференция. Но всички имаха жадния и неспокоен вид на ловни кучета, чакащи сигнала на господаря си.

Бени съчувстваше на притеснението им. Всъщност даже не разбираше възпитаното им въздържание. Ако положението беше обратното — да е откраднато израелско бойно оръжие от флотата и да са били убити от засада израелски войници, — той вече би стискал за гърлото всеки, пък бил той пациент в болница или здрав човек.

Чувствата му бяха напълно раздвоени в шизофренична треска, над която като махало се клатушкаше чувството му за лоялност. Проблемът беше ясен, но нерешим по никакъв разумен начин. Вляво бяха окрадените съюзници и ако им помогнеш за контраудар, това вероятно би спасило Дан Сарел от сигурна смърт.

Вдясно беше животът на Рут.

Изборът беше очевиден, макар всяка дума и действие сега да го караха да направи следващата стъпка по въжето, опънато високо над арената. Знаеше, че скоро ще се срамува от измамата. Той погледна Байлър и сви рамене.

— Можете да използвате лекарства — предложи Баум. — Но вероятно ще получите признания само за любовните ми похождения. Доста досадни, при това на иврит. Как сте с иврита, господин Байлър?

Агентът от ФРС изгледа Бени и сдъвка някаква невидима хапка, скрита под бузата му. Той вдигна средния пръст на единия си юмрук, но вместо да го покаже директно, почеса носа си с него.

Отговорът от страна на останалите мъже не беше толкова спокоен. Те понастръхнаха и Бени съжали за кавалерския си тон, който сега предизвика промяна в атмосферата.

— Прав си, Джак. Това са глупости — каза агент Чарлз Голд, високият, черен помощник на Бюканън, който се беше облегал на стената зад стола на шефа си. Той разпери ръце. — Да прескочим цялата тази работа и да я прехвърлим в Съвета за национална сигурност. — Той посочи към Баум. — Ще викнем аташето им в Белия дом и ще го накараме да вземе мерки. Нямаме време.

Предизвикан от думите на заместника си, Бюканън се извърна от прозореца.

— Ти разбираш ли какво става всъщност, Баум?

— Разбирам.

— *Откраднат* е секретен прототип, полковник! Убити са хора. — Бюканън се понаведе, но се сдържа и не приближи леглото. — Нападателят са били водени от жена. Ти я познаваш.

— Разбирам естеството на събитието — опита да го успокои Бени. — Както и последствията.

— Не, не разбирате, господине — обади се друг агент на ФРС, който се разхождаше пред затворената врата на стаята. За разлика от Байлър той беше облечен в тъмносин костюм с бяла риза и униформена вратовръзка. Питър Кол беше командир на Байлър и с късата си черна коса, квадратно лице и оклахомски акцент би могъл да бъде звезда в някой уестърн. — Не разбирате. Или просто не ви пука, защото не са били ваши хора.

Бени посегна към бутоните на леглото и повдигна горната част на тялото си.

— Извинете ме, ако съм създал впечатление, че не ми пука — каза той. — Съвсем не е така.

— Да, обаче така *изглежда*, дявол го взел — избухна Голд.

— Господа, не се опитвайте да четете мислите ми — предупреди Бени. — Няма да разберете. Аз искам тази жена да бъде хваната не по-малко от вас.

— Тогава изплюй камъчето! — почти изкрещя Бюканън.

— Вие знаете точно колкото мен — отново отстъпи Бени, с ужасно чувство за вина. — Колкото германците или Интерпол. Сигурен съм, че имате всичко в досиетата.

— Но каква е целта ѝ? — Третият представител на ФБР в стаята беше Хал Новак, който служеше като връзка на Бюрото с Пентагона. Той седеше върху другото легло в стаята с гръб към израелеца и въпреки яростта гласът му звучеше спокойно. — Какво смята да прави с него?

— Откъде, по дяволите, мога да знам? — изсумтя Бени. Започна да му писва от разпита. Отнасяха се с него като със закоравял обирач на банки, който е прибрал плячката си в тайно скривалище. После внезапно осъзна, че има възможност да измъкне малко информация за собствените си цели. Тихо и с искрена тревога той попита: — Да не би да твърдите, господа, че този прототип функционира? Че може да бъде зареден и изстрелян от всеки амбициозен крадец?

Никой в стаята не се реши да отговори веднага, макар че Бени бързо огледа лицата им за някакъв намек. В далечния ъгъл вляво от дървената врата имаше метална мивка, над която се намираще рафт с кутия хирургически ръкавици. Един мъж, когото не бяха представили по име, се беше облегал на нея. Явно не се интересуваше много от „разпита“ и си играеше с една от ръкавиците, като разпъваше пръстите ѝ като балони. Много едър, той беше облечен в черно поло под кафяв, австралийски непромокаем шлифер, а леко посивялата му черна коса беше сресана назад в дебела опашка. Бени реши, че той трябва да е представител на специалния оперативен екип, на който ще възложат спасяването на торпедото. Вероятно офицер от екип номер седем на „тюлените“. От вида му се виждаше, че животът на едно израелско момиче изобщо не би представлявал пречка за него.

Един от другите мъже беше седнал по-наблизо до Баум, върху празното легло вляво от него. Беше дребен и плешив и макар облечен изискано, напомняше на Бени за Очко, който сигурно вече направо се тресе от тревога в Йерусалим. Доктор Вернер Карсуел беше директор на проекта „Миноу“ в ЦеВМОС. Той носеше голяма мека чанта, издута от документи, като че сред тях някъде може да лежи рецептата за спасяване на собственото му отвлечено дете. Беше свалил очилата си и нервно сгъваше и разгъваше рамката. Погледна към Питър Кол за разрешение и получи леко кимване.

— Ами... полковник — въздъхна въздържано Карсуел, — да речем, че „Миноу“ е създадено за облекчение. На обслужването, така да се каже. Всъщност то е много сложна конструкция, комбинираща някои от характерните възможности на торпедото като гониометъра, който проследява променливата на движението на снаряда и сигнализира промените, докато операторът го наблюдава с оптично устройство. Но освен това има и някои характеристики на „Хелфайър“-РБ 17. Като например двойния начин за действие, инфрачервения търсач, който също може да се самонастройва, ако операторът не може да остане стабилен. И освен това, естествено, притежава стандартната бойна глава.

Бени примигна към дребосъка, с което предизвика лека усмивка от страна на Дени Байлър и изчервяването на доктор Карсуел, който разбра, че ентузиазмът му го е отвел твърде далеч в разкриването на секретността.

— Браво, докторе — обади се недоволно Петер Кол. — Но аз мисля, че полковникът искаше простичкия отговор „да“ или „не“.

— Разбира се — поизкашля се Карсуел. — Ами всичко е направено така, че да е много лесно за обслужване. Не бих казал, че е просто за някой пехотинец, но за обикновен „тюлен“ би било съвсем лесно да го задейства.

Едрият мъж с опашката изпъшка болезнено, което потвърди предположението на Бени за длъжността му.

— Значи, докторе, вие твърдите, че нашите терористи могат лесно да разберат как работи „Миноу“ и да го използват? — продължи Бени.

— Ами вашите израелски войски използват собствения ви „Дракон“ — каза Карсуел. — Ако дадете един от тях на необучен

човек, той може ли да го използва?

— Инструкциите за изстрелване са отпечатани върху корпуса — каза Баум.

— И нашата концепция е същата — сви рамене Карсуел.

— Инструкциите са *отпечатани* върху онова проклето нещо? — недоверчиво хлъцна Бюканън.

— Всеки прототип е предназначен да изпита всички аспекти на проекта, сър — обидено отвърна Карсуел.

— Господи, Исусе Христе! — прошепна Чарлз Голд.

За миг Бени си помисли, че мъжете се замислят над липсата на секретност в собствената си работа. Но Хал Новак, чиято работа беше да търси пропуски в сигурността на отбранителната система, се обърна към всички в стаята.

— Вижте, смятам, че тя предварително е знаела как да го използва — мрачно каза той. — Предварително е знаела всичко за него. Никоя разумна жена не купува диамант, преди да го разгледа през бижутерска лупа. — Новак стана от леглото и се обърна с лице към Баум. Беше облечен в кафяв костюм с жилетка, на която се виждаше ланецът на джобен часовник. Гъстата му сива коса и мустаци допълваха образа на „строг съдия“ от град на източното крайбрежие. Длъжността му в контраразузнаването изискваше търпеливост, подозрителност и ум. — Аз мисля, полковник, че Мартина Урсула Клумп разполага с вътрешна информация. Тя е знаела какво иска, както и къде и кога да го вземе.

— Съгласен съм — каза Баум. — В такъв случай трябва веднага да огледате персонала си в Центъра за оръжейни системи.

— Аз гледам вас — отвърна Новак, без да си прави труда да прикрие подозренията си.

— Значи очите ви са замъглени — повиши Бени глас, обърна се наляво и върна на Новак презрителния поглед.

Навън в коридора тихо звънна сигналът за повикване на сестра. На Бени той му се стори като гонг за започването на нов рунд, тъй като американците веднага го нападнаха с въпроси.

— Защо дойде тук, Баум? — започна Бюканън.

— Много добре знаете защо, господин Бюканън. Да разследвам експлозията в консулството.

— Знаехте ли, че Клумп е замесена? — намеси се и Чарлз Голд.

— Все още не съм убеден, че е била — отговори Бени. — Експлозията и отвличането на оръжието може да са чисто съвпадение. — Той вече не го вярваше, но не можеше и да открие логическа връзка между двете събития. Защо Мартина ще се издава толкова грубо?

— Да бе — изсумтя Дени Байлър. Подутината зад бузата му се оказа тютюн, тъй като той изплю къса, кафеникава струя в картонена чашка.

— Вие сте знаели, че тя е тук, полковник — обвини го Хал Новак. — Както и какви са намеренията ѝ.

— Съгласен съм — обади се Питър Кол.

— Господи — изръмжа Баум, измъкна лявата си ръка изпод одеялото и скръсти ръце на гърдите си. Хартиеното топче вече се беше превърнало на каша и той го хвърли ядосано. — Значи *наистина* си мислите, че един израелски офицер, ваш съюзник, ще пристигне тук, знаейки със сигурност, че ще бъде направен опит за кражба на секретно американско оръжие и няма да сподели тази информация с Министерството на отбраната? Вие луди ли сте?

— Абе вие си имате собствени планове — каза Байлър, като че Баум е глава на мафиотска фамилия с различни морални ценности.

— Когато нападнахте Бейрут през осемдесет и трета — добави Хал Новак, — двеста и петдесет морски пехотинци загинаха, докато вашите сигурно са знаели предварително за всяка по-сериозна терористична акция, която ще се провежда.

— И ви предупредихме *двадесет пъти*, проклети да сте! — изрева яростно Бени. Сега вече защитаваше честта на страната си, а не толкова семейните си интереси. — Щом като пращате хората си в бойна зона, защо им забранявате да ходят със заредено оръжие? Не разбирате ли, че така ги обричате да бъдат взривени от някакъв маниак с кола-бомба? Що не потърсите вината в себе си, а?!

— Я виж ти — изръмжа едрият „тюлен“ откъм ъгъла си, явно споделящ подобно мнение по отношение на тъпите правила.

— Да не спорим, Баум — намеси се Джак Бюканън. — Приемаме, че си *знаел*, че онази Клумп е хвърлила око на „Миноу“.

Бени въздъхна, събра последните си остатъци търпение и преплете пръсти върху корема си.

— Господин Бюканън — заговори бавно той. — Тук няма никакъв спор. Защото простият факт е, че аз изобщо не знаех за вашето

„Миноу“, докато вие не ми разкрихте така щедро тайната си тук, в тази стая.

Бюканън задържа погледа на Баум, докато останалите се споглеждаха и се чудеха кой ли ще пострада сега заради *това* нарушение на секретността.

Баум каза истината. Той не знаеше предварително за „Миноу“, нито за намерението на Мартина да го краде, макар сега наистина да подозираше как смята да го използва. Естествено, той не беше разкрил дълбочината на познанията си по отношение на нейната биография и подробности от досието „Танго“, които скоро щяха да означават много. Във всеки случай фактът, че Ото Клумп е бил ученият, измислил такова оръжие много преди технологиите да позволят осъществяването му, нямаше нищо общо с всичко това. По ирония на съдбата обаче то попадна в ръцете на Мартина и ѝ даваше възможности, каквито човек просто не иска да си представи.

— Но съм съгласен с господин Новак — настойчиво продължи Бени. — Тя е знаела за оръжието. И всички ние, като офицери от разузнаването, можем да си направим заключенията. Или вие имате чужд агент в армията, може би дори платен информатор, който е разкрил тайната пред Клумп, или пък вие самите вече сте препродали „Миноу“ на други потребители. Някоя страна от Третия свят? Може би някоя арабска държава?

Оказа се, че и двете му предположения са точни, макар само доктор Карсуел и Питър Кол да можеха да потвърдят теорията на Баум. Кол обаче предпочете да се възмути.

— Това са пълни глупости, господине — изръмжа той и постави юмруци на кръста си.

— Така ли? — изсмя му се Бени. — Като разузнавач, който би трябвало да мисли точно онова, което казах, ми се струва, че възмущението ви е твърде зле изиграно.

— А пък аз мисля, че ти просто се опитваш да се измъкнеш — изсъска Кол.

— При това с финес, Баум — поклати глава Бюканън. — С финес.

Бени за пореден път успя да се въздържи. Но докато гледаше право в очите им, почувства дълбоко разочарование. Болка от недоверието в лоялен приятел.

— Господа — заговори тихо той. — Не ми е нужно да се измъквам. Опитвам се да работя заедно с вас, но атмосферата тук ме доведе до тъжното заключение, че изглежда ще трябва да се обадя и да повикам юриста от моето посолство.

Мъжете го гледаха. Някои от тях вече разбираха, че обратът не е в тяхна полза. Бяха последвали Джак Бюканън и повториха обвиненията му като глутница вълци. Никой не беше се замислил да поеме известната роля на „доброто ченге“, а сега се сблъскваха със силен противник, който нямаше да позволи да бъде притиснат. Безименният „тюлен“ вече беше решил, че при други обстоятелства ще помоли за помощта на този Баум, за да проведат съвместни учения с израелските командоси. Питър Кол от своя страна не можеше да разбере кога е победен и трябва да смени тактиката.

— Значи искате да говорим за юристи, полковник? — предизвикателно се обади той. — Ние имаме един много добър в съда. Прокурорът Дигенова едва ли е задоволил апетита си с Полард.

Намекът на Кол за американския аналитик, който беше осъден заради шпионаж в полза на Израел, направо заседна в гърлото на Бени. Той се извърна към него със светкавици в очите.

— Ще смятам забележката ви като официално нарушение на дипломатическия протокол, сър — каза той. — И като имам предвид присъствието на дълбоко засекретени американски агенти на наша територия, на които ние възпитано позволяваме да си играят с *техните* си играчки, ще уведомя министър-председателя, че вие вече не спазвате честно правилата на играта.

Бени блъфираше, тъй като контраразузнаването беше в пълномощията на Ури Бадаш и ДСС. Но забеляза моменталната бледност, която покри лицето на Хал Новак. Можеше само да се чуди какво ли означава това. Всъщност Новак викаше „Млъкни!“ наум, тъй като наскоро беше открил, че суперсекретният отдел на Министерството на отбраната, наречен „Поддържане на разузнавателна активност“, има двама дълбоко засекретени агенти, които в момента служеха в елитни поделения на израелската армия.

На вратата се почука и Питър Кол отстъпи встрани, когато тя се отвори. Бени видя ръката на униформения морски пехотинец на пост пред вратата, но сърцето му трепна, когато в стаята срамежливо пристъпи медицинска сестра. Тя не погледна никого, докато вървеше

през мълчанието, гъсто като горчив крем, постави електронен термометър в устата на Баум и зачака да отбележи температурата му.

Забавянето го поуспокои и той се облегна върху възглавницата. „Къде, по дяволите, е Артър?“ — мислено се чудеше той. Защо ли Розели не беше дошъл да го подкрепи против атаката на Бюканън? Агентът на ЦРУ беше напуснал болницата предната вечер, като само каза, че има някои идеи за по-нататъшния начин на действие на Бени. Но сега Баум беше затворен в стаята с тези мъже, които явно виждаха в негово лице жертвено агне, и се чудеше дали спонтанната му тактика от предната сутрин е била избрана правилно...

Реакцията му към телефонното обаждане на Мартина не беше изиграна, а ужасната новина за отвлечането на Рут, която му събщи Арон Дейвис, направо подгъна коленете му и той се строполи на пода в кабинета на Авраам Ярон. Повдигаше му се и му се виеше свят. Но още докато Ярон кресна повторно да извикат доктора на посолството, Бени беше в състояние да мисли и пресмята. Не можеше да разкрие истината пред никой от собствените си другари, нито дори пред кръвен брат като Авраам. И нищо по-дребно от спешно постъпване в болница не би ограничило нетърпението на Ицик Бен-Цион да иска завръщането му.

Успя да даде на Ярон телефона за връзка с Розели в Ленгли и след минути линейката на военноморската болница летеше на север по булевард „Кънектикът“ към Бетесда.

Състоянието на шок на Баум не беше престорено. Лекарите от линейката го потвърдиха с кръвното му налягане и докато той дишаше тежко под маската с кислород, тревожните му мисли бяха замъглени от успокоителното, което му вливаха чрез система. Едва си спомняше завоя към спешното отделение на болницата, каменната кула на Бетесда, когато минаха край нея, мърморенето на шофьора на линейката, щом видя, че входът е задръстен с линейки, от които сваляха по-сериозно ранени.

Линейката се насочи към главния вход на болницата и спря пред масивната стъклена фасада, която отразяваше необичайното зимно слънце, и Баум примижа болезнено, докато изваждаха носилката и го бутаха към болницата. Картините и звуците минаваха край него: бръмчене от перките на хеликоптер, лицето на Арт Розели, надвесено над него, изплашеното изражение на Авраам Ярон до това на

американеца, съскането на хидравликата на входните врати и извиканите заповеди. От балкона над голямото фоайе висеше огромно американско знаме, любопитни цивилни се изправиха от креслата си, за да видят разиграващата се драма, върху квадратен син флаг беше изписано мотото на болницата: „Ние знаем да се грижим най-добре.“

Прекара по-голямата част от деня в „трето“ отделение в реанимацията за сърдечносъдови заболявания, вързан върху високо легло в остъклена единична стаичка. Изследванията показаха, че няма заплаха от фибриляция или мускулно увреждане на сърцето, и затова Бени изпрати Авраам в посолството да съобщи за случилото се с него на Ицик Бен-Цион, а след това да посрещне своите конгресмени. Розели остана при него.

Най-накрая, когато докторите стабилизираха състоянието му, разрешиха на Бени да поговори тихо с Артър. Той почти не се изненада, когато старият му приятел съобщи фактите, които биха му се сторили халюцинации, ако ги беше чул от друг. Розели бе прекарал цял живот изложен на различни заговори и беше се научил на търпение, но накрая чувствата присвиха очите му в яростни, тъмни цепнатини.

Артър даде идеята да се свържат с Ейтан Екщайн. Той предложи да използват преподавателя на Ленгли за връзка. Бени му даде честотата и времето за контакт, а Артър побърза, за да хване крайния срок в 16:00 часа, тъй като Адис Абеба беше с осем часа напред. Преди да си тръгне, той обеща да се върне при първа възможност, като преди това уреди някои неща, които смята за необходими.

— Междувременно бъди готов да те нападнат хиените — предупреди той. — Те ще дойдат.

Когато излезе от реанимацията, той разговаря с един лекар и уреди Бени да бъде преместен в западното крило на сърдечното отделение. Записа номера на стаята и този на прекия телефон в нея, после показа личната си карта на шефа на охраната. Строго му разпореди израелският пациент да бъде преместен точно в определената стая и го посъветва да постави охрана.

В късния следобед Бени беше прехвърлен в новата си стая. Чувстваше се леко замаян и не знаеше, че Бюканън и Чарлз Голд вече са пристигнали от Ню Йорк, а жарките им настоявания да го разпитват са били отрязани до следващата сутрин поради стриктната заповед „никакви посетители“, издадена от военните лекари. След вечерята,

която остана недокосната от Бени, Розели се обади веднъж, за да провери телефонната връзка, да го увери, че е изпратил „телеграмата“ и да му каже кодирано, че „разтърсва дърветата“.

По-късно, когато нощта настъпи под покривалото от зимни облаци, Бени намери сили да стане от леглото. Като държеше системата си нависоко с една ръка, той бръкна в куфара си, донесен от един от хората на Надав, и извади бележник заедно със своя екземпляр „Сбогом на оръжията“.

Съставянето на съобщението за Екщайн и точното му шифроване му отне много време. Вниманието му се разсейваше постоянно, а когато най-накрая разкодира собственото си съобщение и то излезе правилно, силите му се бяха изчерпали напълно.

Но въпреки това не заспа. Чакаше, светнал всички лампи в стаята, страхувайки се, че може да не се събуди, когато звънне телефонът. Часовете минаваха като мъчително пътуване през собствения му живот, през образите на семейството, които другото му „аз“, професионалистът, се опитваше да отстрани, докато се бореше с логиката, търсеше план, измисляше контраудар и се мъчеше да открие клопките. Сам.

Но без информация беше безпомощен да разработи правилната стратегия. Сблъскваше се със силата на едно чудовище, което винаги беше държал настрана: неуспеха.

В два часа сутринта идеите му бяха мъртви, образът на Рут беше закрил всички останали и висеше над него, докато той се молеше тя да е още жива. Лежеше неподвижно, притиснал очите си с длани. Веднъж или дважд гърдите му трепнаха от хлипания и той усети смъденето на солената течност между кожата на лицето и дланите си. Стоя така, докато Екщайн се обади, а после позвъни отново. Най-накрая тази инжекция с надежда му позволи да намери малко спокойствие. Господ беше милостив и той не сънува...

— Нормална е — каза сестрата, когато извади термометъра, и бързо излезе през кордона мрачни мъже.

Последва миг на мълчание, а после Дени Байлър измърмори:

— Нормално като бирен запой в Мека. — Говореше не за температурата на Баум, а за събитията от последните двадесет и четири часа.

Джак Бюканън изръмжа. Отново гледаше през прозореца.

— Полковник Баум — заговори той, като за пръв път се опита да бъде по-сърдечен. — Караниците помежду ни подкрепят врага.

Бени, който очакваше подновяване на атаките, разтвори присвитите си очи.

— Съгласен съм — отговори той. — Всяка минута я отдалечава от нас.

— Със скоростта на полета — добави Чарлз Голд.

Бени погледна заместника на Бюканън.

— Да разбирам ли, че е във въздуха?

— Наела е малък пътнически самолет — отговори Бюканън. — Но не смятаме, че и пилотите са в играта. Вероятно го е завзела над Атлантическия океан. — Той се извърна от прозореца и погледна нетърпеливо офицера от ФРС. — Намеси се, щом намериш за добре, Кол.

Лицето на Питър Кол се стегна да възрази против подобно сътрудничество, но после отгърна бележника си и съобщи набързо.

— Отвлекли са камиона в Айронсайдс, на около петдесет километра от Центъра за оръжейни системи. Насочили се на север и го изоставили заедно с фалшива служебна кола, преди да стигнат шосе номер 225. — Той погледна Баум, напомняйки си, че човекът е чужденец и добави: — Това е в Мериленд.

Баум кимна, а Кол продължи:

— Появили се ни лук яли, ни лук мирисали на цивилно летище близо до Помонки. Били с лимузина и катафалка, имали си паспорти, минали митницата, натоварили един ковчег на борда и излетели.

— Ковчег — прошепна Баум, а кожата му настръхна.

— Вътре лесно може да бъде прибрано „Миноу“ — каза доктор Карсуел и Бени отново успя да поеме дъх.

— Минали митницата ли? — изпъна врат Чарлз Голд. Чартърните самолети рядко биват преглеждани преди полет, при това право за оглед имат само местните митнически власти. — Това летище международно ли е?

— Не — каза Кол. — Но полетът е бил за Малага и тя вероятно не е искала да рискува извънредно. Затова е помолила да извикат митничар.

— Тя ли е поискала митничар? — ококори се Хал Новак.

— Да — потвърди Кол.

— Ега ти топките — прошепна Дени Байлър.

— А какво е положението с камиона и служебната кола? — попита Новак. — Можем ли да вземем отпечатъци от тях?

Кол поклати глава.

— Или са ги избърсали, или са носели ръкавици. Оживелият морски пехотинец казва, че колата е била карана от морски офицер, но ние сме сигурни, че униформата е открадната. В болницата в Ню Йорк лежи един младеж в кома. Външният му вид съвпада с описанието на неявил се по местоназначението си лейтенант. Един хазяин с добро обоняние го намерил в чувал за умрели.

— Господи — прошепна Бюканън, като че ли чува това за първи път.

— Какво е станало с катафалката и лимузината? — попита Новак.

— Тръгнаха си — каза Кол. — Още не сме ги открили.

„Значи е оставила хора тук“ — помисли Бени и инстинктивно погледна към прозореца. Заплахата на Мартина не е била безпочвена. Може да е наредила да го наблюдават, за да разбере дали е напуснал територията на Съединените щати.

— Може ли да попитам? — тихо каза Бени, извърнал лице от посетителите си. — Има ли описание на пътниците?

— Две жени и деветима мъже — отговори Кол.

— И никакви подробности? — Бени едва успя да запази гласа си равен.

— Показахме снимка на Клумп на персонала на летището и получихме положителна идентификация. Другата жена не е известна. Повечето от мъжете са били от Близкия изток. Араби, според работниците по зареждането на летището.

— Ръбове — изрече един по-дебел глас откъм вестибюла до вратата. Мъжете се извърнаха към източника на странната обида.

Артър Розели беше застанал на входа с ръце в джобовете на син анорак и почернели от дъжда рамене. На розов шнур около врата му висяха тъмни очила в несъответствие с времето, които му придаваха безгрижен вид на ски-учител.

Бени чу как Бюканън въздъхна недоволено, но се въздържа от изявления. Затова пък Баум въздъхна с облекчение.

Розели се огледа. Познаваше хората от ФБР, но не и тези от ФРС, Карсуел или мълчаливия „тюлен“. Той извади пропуската си от джоба, показа го и измърмори:

— Розели от Ленгли. — Все едно че е тъпа парола на гимназисти за допускане на купон. — РъБо-ве, господа — каза той. — Хората на Клумп. В средата на осемдесетте години тя беше свързана с Хизбула в Ливан. После се отдели със собствена група. Наемници. Наричат себе си „Яд Аллах“, тоест „Ръката на Бога“. Разбрахте ли? РъБо-ве. — Той се втрени в Бюканън и добави с най-приятелския тон, който успя да изтръгне от себе си. — Но предполагам, че ти вече знаеш това, Джайк.

Бюканън нямаше изход. Трябваше или да покаже яда си, или да остави въглените да тлеят за по-добри времена. Спорът му с Розели се точеше вече близо двадесет години, от времето, когато Бюрото искаше да вкара свои хора да ловят изменници в Ленгли, а ЦРУ реагира като домакиня, чийто съпруг иска да наеме млада девойка за гувернантка. Но всъщност взаимната неприязън беше „тиха“, а враждата бе възникнала още преди времето на Дж. Едгар Хувър, чиито агенти ръководеха вътрешното и външното разузнаване чак до Втората световна война. След това се появи новото Централно разузнавателно управление с неговите шпиони, възпитаници на „Йейл“.

— Така е — каза Бюканън. — Знаем почти същото. — Той почеса квадратната си брада. — Обаче това „Ръбовете“ не бях го чувал.

— Жаргон на Управлението — отговори Розели и се усмихна, готов да склочи примирие. — Знаете ни. Луди сме по съкращенията.

Бюканън изръмжа и опитът му за усмивка изглеждаше по-скоро като гримаса от зъбобол.

— И какви са чувствата отвъд реката? — попита Чарлз Голд.

— Само това, че тази работа не е открадната, за да бъде препродадена — каза Розели. — Тя не е задигнала „Миноу“, за да го продава на друг.

— И откъде вадите подобно заключение? — попита с надежда доктор Карсуел.

Розели изгледа учения. Никога не го беше виждал преди, но съвсем правилно го определи като „компютърен гений“, привлечен за консултант от цялата клика.

— Оръжието е прототип — каза Розели. — Единствен. Не е като „Червено око“, които вече летят навсякъде наоколо, защото ги давахме

като бонбони на афганистанците.

Питър Кол вдигна едната си вежда, впечатлен, че Розели публично критикува политиката на Управлението.

— И всяка трета страна, която вземе оръжието, знае, че всичките ни шпиони ще го търсят — продължи Розели. — А всеки от нашите разярени командоси от СпецОп ще гори от желание да убива, за да си го върнем.

„Всички врати на милосърдието ще бъдат затворени.“ — помисли си безименния „тюлен“ в ъгъла. Така ги учеха навремето в Анаполис.

— А ако някой го използва против кораб — намеси се Карсуел, — винаги ще могат да се намерят останки, по които да идентифицираме „Миноу“, дори и да се наложи да ги извлечем от морското дъно.

— Точно така. — Розели погледна Бюканън. — И тогава вие сигурно ще успеете да откриете кой го е използвал. — Комплиментът не беше пресилен, защото никой не можеше да се сравнява с възможностите на лабораториите на ФБР.

— Със сигурност ще го открием — каза Голд.

— Така че торпедото не е за продан — завърши Розели. — Тя самата ще го използва, защото не ѝ пука от никого.

— Топки — отново пошепна Дени Байлър, докато дъвчеше тютюна.

— Имаш ли друга теория? — обърна се Розели към брадатия агент, приемайки, че забележката е против твърдението му.

— Имах предвид нея — отвърна Байлър.

— Ааа — кимна Розели. — Има си ги. — После за пръв път се обърна към Баум: — Така ли е, полковник?

— *Кнолен* — изрече на немски мръсната дума Бени и вдигна юмрук, за да покаже размера на тестисите.

Вратата се отвори отново и Баум се зачуди дали целият Пентагон няма да се опита да се набути в стаята му. Но когато видя, че новият посетител е Майкъл О’Донован, лицето му се изчерви от яд. Беше заклеймил О’Донован да се грижи за дъщеря му, а той не успя да изпълни ролята на обикновен бодигард. Значи може да я сваля, но не може да я предпази от опасности. После внезапно осъзна, че ядът му е несправедлив и отразява собственото му чувство за вина. След това

обаче самоосъждането беше заменено от тръпка на несигурност, защото О'Донован можеше да разкрие, че Рут е била отвлечена. Факт, който той трябваше да скрие от Джак Бюканън.

Страховете му веднага бяха облекчени, защото макар и с мъчително изражение на лицето, О'Донован прекара пръст по устните си, за да му покаже, че няма да издаде нищо.

— О'Донован! — възкликна Джак Бюканън. — Ти ли си това?

Розели направи крачка встрани, молейки се детективът да успее да се справи сам.

— Малко поодраскан — отвърна О'Донован. Върху носа му имаше лепенка, а лилавите петна под очите му приличаха на маскировка.

— Кой е той? — попита Чарлз Голд.

— О'Донован — учудено обясни Бюканън. — Център-север. — Той се обърна отново към детектива: — Какво пък, дявол да го вземе, се е случило с теб?

— Катастрофирах с колата — отговори спокойно О'Донован.

— Ченге ли си? — попита Питър Кол. Опитваше се да разбере какви са отношенията му с останалите.

— ПУНИ — отговори Бюканън вместо О'Донован. — Работеше по експлозията в консулството.

— Има ли достъп за тази ни работа? — попита Кол с детинско чувство за собственост.

— Той е с мен — намеси се Розели.

— Ама има ли *достъп*? — натърти Дени Байлър, подкрепяйки шефа си.

Розели се обърна рязко към младия агент на ФРС:

— Той е бивш член на Специалните сили. Десета група. Достъпът му е до козирката. — Всички в този бизнес знаеха, че служещите в Специалните сили преминават проучване като най-засекретените агенти на Управлението. — Бяхме заедно в „Пустиня едно“ — добави Розели, за да усиле ефекта на думите си. — *А ти?*

Байлър само примигна. През 1980 година той току-що постъпваше в гимназията.

— Разказаха ли ти последното развитие на събитията, О'Донован? — попита Бюканън.

— Да.

— Подробно — добави Розели.

— Значи знаеш какъв ни е проблемът. — Бюканън се взря мрачно в О'Донован. Не му беше твърде приятно да види човека, когото съвсем наскоро беше смятал за обикновен изпълнител. — Да беше заковал онази кучка миналата седмица. Така сега щяхме да се готвим за съд вместо за погребения в Арлингтън.

Очите на О'Донован се присвиха, което явно предизвика и физическа болка.

— На мен ми беше възложено само да разследвам убийството — натъртено отвърна той. — Спомняш ли си? Май ти ръководеше групата за борба с тероризма, Джак.

Бюканън мълчаливо мръдна устни. После само ги стисна.

— Нямаме време за такива спорове — намеси се Хал Новак. — Розели, какви ще са разпорежданията ти? Хората чакат задачите си.

Арт Розели се почеса по брадата и погледна към Бени. Тази част я бяха планирали внимателно, но още не беше доогладена.

— Значи първо сме длъжни да приемем, че всеки американски плавателен съд оттук до Червено море е в опасност. Всеки кораб в открито море, да речем... какъв е ефективният обхват?

— За да се задейства, на „Миноу“ са му нужни сто метра — каза доктор Карсуел.

— Значи става дума за всеки кораб, намиращ се на сто метра от брега — довърши Розели.

— Мамка му — възкликна Питър Кол. — Та това са стотици обекти.

— Пссс — изпусна звук като от изхвърляща баласт подводница безименният „тюлен“. Хората му никога не биха успели да се справят с такъв списък от възможни вероятности.

— Но аз мисля, че нашият гост би могъл да стесни обхвата — каза Розели. Той скръсти ръце и продължи да гледа Баум.

— Мисля, че вече ти казах, господин Розели — заговори Бени през зъби. — Точно този риск си е само наш. Работа на Израел.

— Рискът за мишената може и да е ваш — отвърна Розели. — Обаче оръжието е наше.

— Ама какво става тук? — объркано се намеси Бюканън. — Вие двамата познавате ли се? За какво, по дяволите, говорите?

— Срецали сме се преди — изигра недоволство Розели. — И имаме известни несъгласия по този въпрос.

— Защо ли не съм изненадан, мама му стара? — възкликна Бюканън.

— Хайде, Баум — настоя Розели. — Изплюй камъчето. Кажи им. Иначе просто ще гоним дивото.

Точно това бяха планирали двамата, макар на Бени да не му се искаше да използва ресурсите на американското разузнаване и армия. Беше съвсем сигурен къде вероятно ще кацне Мартина. Мястото, откъдето ще скочи, за да нападне провежданата в Средиземно море операция „Лунен лъч“. С американската си плячка тя със сигурност няма да кацне в никоя европейска или африканска страна, където има значително американско присъствие, или в район, където израелците могат да действат спокойно.

Сега Алжир беше открито враждебен към двете държави, предвид разрастването на мюсюлманския фундаментализъм, така че предположението от досието „Танго“ за вероятен подвижен команден пункт на Мартина в Алжирска Сахара изглеждаше приемливо. Бени можеше съвсем съзнателно да укрие тази информация от гостите си, а Розели имаше възможността да насочи някои от разузнавателните източници на ЦРУ към Алжир, без да съобщава подробности за мотивите си. Но Баум пак не се чувстваше спокоен поради сложно измислената измама.

Въпреки това Артър го беше убедил, че ако не подхвърлят истинска примамка, не биха могли да отвлекат вниманието на американците от тайната размяна на пленници, нито от смъртоносната заплаха над Рут. На тези хора просто трябваше да им бъде дадена алтернативна мишена.

— Добре — въздъхна измъчено най-накрая Баум. — Добре. — Той вдигна очи към тавана, като да молеше за прошка поради предстоящото предателство. — Мартина Клумп ни има зъб. Говоря за Израел. Също и на Германия. Както всички знаете, тя някога беше един от търсените членове на Фракция „Червена армия“. Съвместната израело-германска операция излезе успешна. Тя беше хваната и затворена. Но се закле да отмъсти.

Всичко това звучеше ужасно драматично, но всъщност не беше далеч от истината. Той въздъхна дълбоко, като че следващото

разкритие изисква всичките му морални сили.

— Скоро предстои да бъде извършена тайна сделка между Бон и Йерусалим — излъга той. — Израелската флота закупи две бойни подводници от Германия. Трябва да ги получим следващата седмица в Бремерхавен. — Той вдигна ръце, сякаш да покаже, че не е скрил нищо. — Тези подводници, господа, или едната от тях, най-вероятно са мишената на Клумп.

Като че възмутен от собствената си недискретност, Бени отпусна ръце върху леглото.

Последва кратко мълчание, а после всички мъже реагираха като баскетболен отбор, който едва не е загубил играта заради грешката на един от играчите. Те запъшкаха, някой се плесна по челото и в задушната вече стая се чуха полугласни псувни.

— Господи, мамка му, Баум! — обобщи с удоволствие Бюканън. — И ти си траеш?!

— Можеше да ни спестиш цялата разправия — промърмори Питър Кол.

— Та ние също можем да бъдем дискретни, полковник — каза Хал Новак.

— Нали ти казах, Баум — натякна му Розели.

Бени избра да отговори на коментара на Новак.

— Сигурен съм, че можете — каза той. — И се извинявам. Но и вие трябва да разберете колко е конфиденциално. Ние сме се заклели пред Бон да не разкриваме нищо за покупката. Левите елементи в германското управление са много силни и от всичко това може да възникне опасност от вот на недоверие към правителството... Признавам, че трябваше да ви кажа по-рано. Но нямах правото да го сторя.

— Добре. Благодарим ти, че сподели с нас — изръмжа Бюканън. Настроението му се повиши, защото поне мишената не беше американски морски съд.

— Но има и още трудности — продължи Баум, като че убеден в дискретността им. — Не можем да предупредим германците за тази опасност, защото те може да се оттеглят от сделката. На нас тези подводници са ни необходими и... — Той като че се натъжи. — Поради някои предишни недискретни операции сме обещали да не действваме на германска земя.

Розели пое ролята си.

— Значи казваш, че на мястото, при пристаните на подводниците няма да има израелска охрана? Нито дори и с отбранителна цел?

— Само екипажите на подводниците ще са там — потвърди Бени. — Никой друг.

— Добре — намеси се Бюканън, като дърпаше замислено устната си. — Добре. Поне имаме върху какво да мислим. — Той погледна Розели. — Ленгли, вашите небесни очички не са ли зърнали самолетчето?

— Засега не. Проверихме и във Федералната агенция по авиация, но те нямат получен сигнал за отвлечане от нито един самолет в атлантическия сектор. Освен това вчера времето се изясни след силни бури и доста закъснели полети са се вдигнали във въздуха. Било е голяма бъркотия.

— Ами човешките ресурси? — попита Питър Кол за информация, идеща от оперативни агенти в различни държави.

— Вече накарахме хората си да проверят всяко потенциално европейско летище. В рамките на разумното, разбира се. Предлагам и вие да направите същото.

— Ще го направим — съгласи се Кол и се понаду. Обърна се към безименния „тюлен“ в ъгъла и отвори уста, за да му разпорежи нещо. Човекът го нямаше. — Къде ли е отишъл? — измърмори той.

— Сигурно да си точи ножовете — презрително предположи Дени Байлър. Той някога искаше да стане „тюлен“, но беше отпаднал по време на тренировката, наречена „адската седмица“ в Коронадо.

— Голд — обърна се Бюканън към заместника си. — Най-добре е ние да се свържем с нашите хора в Германия. Кой е най-близкият голям град до онова пристанище?

— Хамбург — подсказа Бени. Като видя как американците се хванаха на въдицата, подадена им от него и Розели, отчаяно му се прииска вече да си тръгнат, за да го оставят на мира. Той протегна ръка към звънеца за сестрата и го натисна няколко пъти.

— Ще се свържа с консулството там — каза Голд.

— И дай да съберем описанията от Помонки и да ги изпратим по факса — добави Бюканън. — Не, по-добре да докараме хората от летището във Вашингтон и да изработим комплект за идентификация.

— Правилно — каза Голд, докато записваше нарежданията в бележника си.

Бени изтръпна, когато си представи, че лицето на Рут ще бъде разпространено заедно с тези на останалите „заподозрени“.

— Мисля да се върна в Пентагона. — Хал Новак вече обличаше бежовото си палто. — Да видим дали ще поемат част от нещата.

— Тръгвай — каза Бюканън с неподходящ за длъжността му авторитет. Новак само го изгледа накриво.

Внезапно вратата се отвори, но този път не се появи срамежливата сестра. Жената, която влезе, беше с тъмнозелена пола и по-светла униформена блуза с пагони. Беше висока и представителна, с късо подстригана коса около красиво лице. Носеше капитански отличителни знаци и стетоскоп. Насочи се право към леглото на Баум.

— Какъв е проблемът, полковник? — попита тя и погледна медицинския му картон.

— Няма проблем, докторе — отвърна Бени, все едно е натиснал бутона за повикване по невнимание. — Чувствам се малко изморен, обаче...

Тя се приближи, хвана китката му, притисна два пръста към пулса и загледа часовника си. След десет секунди издаде заповед, без да вдига очи от часовника си.

— Всички вълн!

Доктор Карсуел скочи от съседното легло и започна да си събира книгата като ученик, на когото се е скарала учителката. Останалите мъже се спогледаха, но също тръгнаха към вратата. Розели и О'Донован изостанаха.

— Отиваме да се хващаме за работа — обърна се откъм вратата Бюканън. — Но ти не ни се измъквай. — Докато казваше това на Бени, той гледаше подозрително към Розели.

— Нямам и намерение — обеща Бени. Ченгето от ФБР го изгледа недоверчиво, но накрая излезе.

Бени въздъхна с облекчение.

— Изглежда, всичко е наред — каза докторката и пусна ръката му. — Някакви трудности при дишане?

— Не.

— Болки?

— Никакви.

— Много добре. Така се справяме ние в американските военни болници — почти му се усмихна тя. — Как го казвахте на иврит?

— *Шлили*.

— *Нахон* — отвърна тя на същия език. — Вярно. — В отговор на изненаданото изражение на Бени, тя обясни: — Прекарах три месеца в Хайфа с Шести флот.

— Еха — възкликна Розели. — Видя ли, Баум? Никога не можеш да си сигурен.

Докторката се смръщи към двамата останали посетители.

— Вие също — каза тя и посочи с пръст вратата. — Той трябва да си почива.

— Искам да поговоря с тях — примоли се Бени. — Само няколко минути.

— Само няколко — съгласи се лекарката капитан и отстъпи към вратата. — Докато сте тук, полковник, сърцето ви е мое.

Баум се усмихна и козирува към гърба ѝ.

— Сърцето ти е мое, а? — ухилено му прошепна Розели.

Баум сви рамене, а усмивката на служителя от ЦРУ угасна, като си спомни подробностите по случая Клумп, които Баум с мъка беше споделил с него вчера. Проблемите с откраднатото „Миноу“, отвличането на Рут и тайната размяна на пленници бяха достатъчно тежки, но пък предисторията им поставяше Бени направо в невъзможно положение. Много му беше мъчно за Баум. Беше срещал дъщерята на Бени на няколко пъти в Йерусалим и можеше да си представи ужаса, обхванал сърцето на стария воин.

Майкъл О’Донован стоеше до края на леглото, забил поглед в обувките си. Бени погледна нараненото лице на младия детектив. Драскотините изпъкваха върху бялата му кожа. Той видя истинската мъка на скърбящ влюбен и тъкмо се готвеше да заговори, когато О’Донован вдигна глава.

— Полковник, не знам как да го кажа...

— Тогава не го казвай, Майкъл — успокои го Бени. — Станалото — станало. Ще си разкажем подробностите после, ако могат с нещо да ни помогнат. Но сега трябва да действаме, при това бързо.

О’Донован го гледа дълго.

— Така е — съгласи се накрая.

Бени направи знак на Розели да се приближи, защото се чувстваше наистина изморен и трябваше да се облекне на възглавницата.

— Какво ще правим сега, Артър? — попита той почти шепнешком. — Екщайн е на път за Казабланка, макар че Господ знае какво очаква от мен там. — Той почеса носа си замислено. — Боя се да мръдна оттук.

О'Донован приседна на леглото и също заговори тихо:

— Наистина ли мислиш, че тя има наблюдатели тук, полковник?

— Агентите го потвърдиха, Майкъл — въздъхна Бени. — Оставила е някои от хората си тук.

— Да — съгласи се Артър. — Трябва да приемем, че е така. — Той вдигна слушалката на телефона и набра някакъв номер.

— Тогава защо не накараш хората си просто да ги арестуват? — попита с нетърпелив тон О'Донован, като се обърна към Розели. — Те трябва да са някъде наоколо, за да са близо до полковника.

— *Бени*, за бога — напомни му за пореден път Баум. — И не може просто да ги арестува. Това ще накара Мартина да действа... — Гласът му трепна и той стисна юмруци.

— Моите хора могат да действат по друг начин — каза Розели. После заговори по телефона. — Добре, Триножник — каза той и затвори. — Може ли да се пуши тук?

— Само ако искаш да умреш в женски ръце — измърмори Баум, имайки предвид строгата си докторка.

— Има и по-лоши начини да умреш — изсмя се Розели, но прибра цигарите си обратно в джоба.

Тримата мъже замълчаха, всеки замислен за собствените си проблеми. Бени се обърна към О'Донован.

— Не трябва ли да се връщаш в Ню Йорк, Майкъл?

— Имам болнични — отвърна О'Донован.

— Хммм — измърмори Бени. После избухна. — *Ани мухраш ливорах ме по.*^[1]

— *Савланут*^[2] — отговори Розели и изненада О'Донован, който не знаеше за работата на агента в Йерусалим.

Вратата се отвори, а морският пехотинец отвън отдаде чест. Трима мъже влязоха бързо в стаята. Бяха облечени в униформи на офицери от морската пехота и Бени изруга под нос пред перспективата

за поредната делегация, пристигнала да го тормози. Той посегна към бутона за повикване на сестрата, но Артър веднага го хвана и спря ръката му.

— Добре дошли на борда, господа — каза Розели с весела усмивка.

Мъжете също му се ухилиха. Единият даже козирува и тракна с токове като Чарли Чаплин. Баум и О'Донован се вгледаха в мъжете.

Първият офицер беше подполковник, вторият майор, а третият носеше блестящи капитански нашивки. И тримата бяха с фуражки, а приликата помежду им беше очевидна. Всичките бяха високи около метър и седемдесет, с широки рамена и мускулести тела. Бяха гладко избръснати и кръглите им лица блестяха от дъжд и някакво пакостливо изражение.

— Помниш ли „Флейта“? — попита Розели, докато оглеждаше с удоволствие хората си. — Оттам ми дойде една идея.

Баум примижа към приятеля си, объркан от споменаването на операцията от 1986 година, която направо циментира връзката помежду им. После разбра естеството на гамбита на Розели и отново обърна глава към тримата „офицери“.

— Двойници — каза Розели и скръсти ръце. — Господа — обърна се към офицерите. — Това е Майк О'Донован, а проснатия върху леглото приятел е подполковник Бенжамин Баум.

Тримата мъже кимнаха с уважение. Бяха служители в Управлението, хора, работили дълги години с Розели в различни тайни операции. „Капитанът“ се усмихна.

— Аз съм Първи двойник — каза той.

До него „майорът“ се усмихна.

— Аз Втори.

— Тогава аз трябва да съм Тройник — заяви третият и свали фуражката си. Главата му беше почти напълно плешива. Само зад големите му уши имаше сресани назад няколко посивели косъма. О'Донован и Баум направо зяпнаха от очевидната прилика между агента от ЦРУ и Бени.

— Тази сутрин си я направих — каза „подполковникът“ и прекара едрата си длан по лъснатото си теме. — Жена ми не хареса прическата.

Двамата офицери избухнаха в смях. Розели ги последва. О'Донован и Баум също не успяха да сдържат усмивките си.

— На мен пък ми се струва привлекателна — каза Бени. — Много даже.

Смехът премина в покашляне. В стаята се възцари по-спокойно настроение с лек оптимизъм, когато едрият агент пристъпи напред. Щом приближи лице към Баум всички се почувстваха смаяни от приликата. Като че се срещнаха двама братя, разделени от дълги години.

— Е, полковник — заяви агентът и започна да се съблича. — Удобно ли е леглото ти?

---

[1] Трябва да изляза отгук (иврит). — Б.пр. ↑

[2] Търпение (иврит). — Б.пр. ↑

15.

НА БРЕГА НА СЕВЕРНА АФРИКА

Частният самолет „Дасо Фолкън“–900 се плъзгаше из хладния черен въздух. Лъскавият му корпус се намираше на 11 000 метра височина, а металните му криле се накланяха вляво и вдясно, докато се бореше с ветровете над Атлантика. Удълженият нос и полираните илюминатори на механичния ястреб отразяваха ярката луна, която плуваше из вълните на стратосферата, а гръмовната горещина на двигателите му оставяше дълга, къдреща се следа зад издигнатото острие на опашката. Тази нощ самолетът летеше високо, но не толкова, колкото духът на Мартина Урсула Клумп. Тя наблюдаваше в прозорчето отражението на собствената си усмивка, показваща успокоението ѝ след месеци на напрежение. Но докато очите ѝ надничаха през облачната покривка към повърхността на тъмния океан, тялото ѝ отказваше да се отпусне.

Беше се настанила удобно в тапицираната с бежова кожа седалка, която би съблазнила повечето пътници да заспят, но върхът на ботата ѝ потропваше, раменете и бедрата ѝ се стягаха под тъмната вълна на дългата ѝ рокля, а когато звуците на alegrото от Деветата симфония на Бетовен изпълниха слушалките на ушите ѝ, тя започна да дирижира. Със затворени очи клатеше глава и черните кичури на перуката ѝ се мятаха по челото. Вдигна юмруци и Лондонският симфоничен оркестър заедно с хора станаха нейни. Тя ги дирижираше и ръководеше, докато напълно ѝ се подчиниха, а накрая завършиха едновременно в невероятния финал на творбата.

Тя се отпусна задъхана назад, свали слушалките и отвори очи. Салим беше замръзнал върху стола си отсреща и гледаше шокиран своята командирка. Тя започна да се смее с отметната глава, докато очите ѝ се напълниха със сълзи.

Най-накрая се успокои, преплете пръсти и се изпъна. Над главата ѝ мониторът показваше картата с полета на самолета, отбелязан като бяла линия над синьо море, която се насочва към контурите на Гибралтар. Зад монитора кристалните вратички на шкафчетата в

салона отразяваха примигващите диоди на компактдисквата уредба, а през предната врата можеше да види обувките на Муса, чието тяло беше скрито от облегалката на креслото за катапултиране. Веднага пред краката му избелените и идеално изгладени ризи на пилотите ограждаха блясъка на уредите върху командното табло.

Мартина се извърна и продължи да оглежда самолета. Беше наела произведената във Франция машина единствено заради товароподемността и възможността за далечен полет, но летящата ѝ находка освен това бе обзаведена луксозно като за графиня.

„Направих го. — Тя се плесна по бедрото и отново погледна Салим, седнал напрегнато и готов да скочи, щом му заповяда. Усмихна се на контраста в позата на Мохамед, заспал в креслото срещу Салим. Ръцете му висяха надолу и пръстите му опираха в червения килим на пода. — Измавих ги всичките. Избягах от стотина американски хрътки, които ме гонеха по петите, откъгнах им скъпоценната играчка и ги оставих да си хапят задниците.“

Тя престана да се оглежда и остана с лице към задната част на самолета. Обожаваше тези мъже, разположили се в напълно заслужената луксозна обстановка. Цялото помещение представляваше обширен салон, облицован с кремав материал с грапава структура, наподобяващ кожата на рядко животно. По извития таван се виждаха панели с лампи за четене и позлатени дюзи за свеж въздух от климатичната система. Покрай страничните стени имаше полирани шкафчета от червено дърво. Още четири кресла заобикаляха красиво резбована маса за хранене, прикрепена към дясната част на фюзелажа. Якуб, Джавад и Али играеха карти върху едната половина, докато седналият до тях Набил тихичко почукваше по клавишите на преносимия си компютър. В кабината беше прохладно и мъжете още бяха облечени в тъмните сака на „траурните“ си костюми, а заниманията им ги правеха да приличат на млади принцове, забавляващи се на борда на летящо казино.

Зад тях непълна преграда скриваше малката спалня на фолкъна, но тя виждаше черните панталони на Рияд и Юсуф, а срещу тях върху канапе, чиято тапицерия съответстваше на килима, обувките на момичето.

„Веднъж се доверих на Баум — припомни си тя. Горчивината на яда ѝ обаче беше намалена заради сладостта на отмъщението. — Но

сега съм му вързала ръцете.“ Отвори златния капак на пепелника, запали тънка цигара и натисна бутона, за да полегне облегалката на креслото ѝ. Отдаде се на задоволството от успеха на първия етап на „Скорпион“.

„Всички сме тук. И сме живи — радваше се тя като боен командир, извадил невероятен късмет. После се намръщи при мисълта за Ияд. — Е, не всички сме съвсем живи...“ Неговата глава пътуваше, но тялото му беше прибрано в един хладилник в мазето на тайната квартира в Бруклин. Но в смъртта си Ияд се беше оказал десет пъти по-полезен, отколкото когато още дишаше. Усмивката се върна върху устните на Мартина, когато си спомни американския митничар, който вдигна за малко капака на ковчега и го пусна, като да беше зърнал трупа на самия граф Дракула.

Кой знае къде биха били сега, ако го нямаше този последен щрих на прецизността. Не би могла да бъде съдена от моралните ограничения на юдео-християнството за подобна постъпка. А всеки имам, свидетел на сляпата вяра и всеотдайна смелост на „Яд Аллах“, би благословил постъпката ѝ като необходимост за джихада.

Разбира се, не беше и съвсем вярно, че всичките ѝ мъже са тук. Фуад и Фахми трябваше да останат, за да откарат лимузината и катафалката от летището. Защото, ако бяха изоставили колите, все някой щеше да се усъмни. Освен това Баум също трябваше да бъде убеден, че на американска земя са останали хора, които да го следят. Съществуваше риск те да бъдат хванати, но абсолютно никакъв, че ще проговорят. И освен това те ще се съберат отново. Всички, обещаваше си тя. Ще пият ментов чай на балкона на хотел „Империал“ в Бейрут, залязващото в Средиземно море слънце ще къпе лицата им с лъчите си, а те ще си спомнят и ще се смеят...

Колко гладко мина всичко. По-скоро като холивудски филм, отколкото като истинска операция, когато често се случват непредвидени грешки. Видя себе си отново. Как върви през черния дим на горящия джип, неудържима като танк. Видя хората си да тичат към нея, привлечени от силата ѝ, докато отстраняват човешките пречки и изпълняват задачите си. Вятърът отново развяваше потната ѝ коса през прозореца на колата, с която бързо се отдалечиха от мястото на засадата.

А после свиха от пътя в скрита зад един хамбар барака. Всички бяха сменили дрехите си още в колите. Униформите и оръжията бяха натъпкани в брезентови торби и пуснати на дъното на предварително проучено блато. Грубо измъкнаха торпедото „Миноу“ от люлката му и пъхнаха рибката в ковчега, а него обратно в катафалката. После всеки провери облеклото и документите на партньора си за евентуални предателски следи. И тръгнаха отново. Този път към летището.

Спряха още веднъж край пътя, защото тя искаше да е напълно сигурна. Обиколи колите, като надничаше през прозорците.

— Оправи вратовръзката си — нареди на Джавад. — Обувките ти са кални — каза на Рияд. — Няма да влачите момичето — отново напомни на хората си. Рут беше в съзнание, но лъщящите ѝ очи и отпуснатата глава заплашваха с потенциално издаване. Чак толкова мъка беше в повече дори и за много скърбяща млада вдовица. — Само я стискайте за лактите и гледайте да съзнава, че ще я застрелям, ако създава проблеми. — Тя подаде на Али ампула с амоняк, която да счупи под носа на момичето.

— Перуката ти е изкривена — с извинение ѝ каза той, след като взе ампулата.

Мартина му благодари и се оправи в последните минути, преди да пристигнат на летището, докато мъжете почистваха ръцете и лицата си с напоени в спирт кърпички.

Почти не си спомняше качването в самолета. Пред очите ѝ се мяркаха откъслечни образи, както от собствената ѝ сватба. Всичко беше извършено бавно, защото така искаше тя. Все пак бяха погребална процесия, а не банкови обирджии. Персоналът на летището не беше свикнал да обслужва богати клиенти или самолети с размерите на фолкъна, но поради скръбния характер на събитието селскостопанските пилоти и неделните летци, намиращи се на летището, се държаха на разстояние от групата. Говореха само Мартина и Муса и макар пилотите да се съмняваха, че ковчегът ще влезе в товарния отсек на самолета, Набил беше пресметнал всичко до последния сантиметър. Беше купил сгъваема стойка за електронно пиано, която постави в дъното. Единият край на ковчега беше нагласен върху нея и ъгълът позволи на вратата да се затвори с пневматично съскане.

— Проклет да съм — възкликна главният пилот, докато се почесваше по темето.

— Бих казала благословен — отвърна Мартина, докато благодареше на митническия инспектор, който само сви рамене, все още объркан от факта, че точно той е бил повикан от тази аристократка, след като има опит само в тъпи разправии с ядосани пътници.

С чувство на гордост тя си спомни лицата на Фуад и Фахми. Решителни, с гордо вдигнати глави, застанали до лимузината и катафалката, те я гледаха как тръгва към стълбичката на самолета. Не можеше да им махне за сбогом, да ги прегърне, както ѝ се искаше, но в последната секунда измисли нещо. Върна се към тях, за да им даде „бакшиш“, както се очаква от богат клиент като нея. Докато им подаваше стодоларовите банкноти, тя стисна ръцете им с такава сила, че те никога нямаше да забравят това сбогуване.

А после вратата се затвори, самолетът се насочи към единствената дълга писта и тя затаи дъх, докато накрая той се издигна в утринното небе. Слънцето едва беше започнало да осветява върховете на борове в горите на Мериленд...

Тя присви очи зад дима от цигарата си и отново погледна малките женски стъпала в спалното помещение на самолета. Видът им предизвика неприятен спомен за друга изпусната нишка. Майка ѝ, която оставаше безпомощна и сама в Ню Йорк. Но мама най-вероятно е потънала в безопасност сред старческите си спомени. Може и да е била разпитана набързо от американците, но те сигурно веднага са разбрали, че не може да им бъде полезна. Надутата, гъмжаща от адвокати американска съдебна система би отхвърлила ползата от майка ѝ като свидетел. Може да я наблюдават с безплодна надежда, но накрая ще бъдат принудени да я оставят на мира.

Самолетът подскочи леко във въздушна яма и краката на момичето помръднаха като крайници на заспало куче. Действието на инжекцията, която ѝ биха веднага след качването в самолета, сигурно вече отминава, но с Юсуф и Рияд като гувернантки, Рут Баум едва ли би могла да представлява някаква заплаха. Мартина погледна часовника си. Оставаше по-малко от час...

Рут също плаваше из облаците, но това бяха обърканите, тревожни сънища от наркотика. Слънцето беше бяло и ярко, много

далечно, като точка сред блестящото синьо небе. Ръцете ѝ бяха протегнати напред и тя летеше. По пръстите ѝ блестеше пясък от почивката на плажа, която нямаше да свърши, нямаше да дойде тъжният ѝ край. Тънък сребърен пръстен блестеше върху пръста ѝ, тънките памучни ръкави се развяваха около раменете ѝ, а хладните изпарения галеха бузите ѝ, докато плуваше, носена от екстаза си.

Тя погледна надолу към приканващите я пластове от облаци, изви глава и се намести върху кремавия чаршаф. От възглавницата ухаеше на чисто и на мъжки одеколон. Леглото, безкраен матрак без ръбове или краища, се надигна нежно и отново пропадна. Тя усети допир върху гърба си, нежно погалване и се обърна, протегнала ръце да докосне гладките мускули на раменете му, нежните косми върху врата му. Разтърсването се повтори, но сега това беше общият им ритъм, прегръдката. Тя изпъна глава назад и въздъхна.

Леглото подскочи силно, но тя внезапно осъзна, че това не е любовна игра. Слънцето изчезна, денят се превърна в нощ бързо и ужасяващо, сякаш се затвори капак на ковчег върху лекарска грешка. Ръцете ѝ се размахаха във въздуха и тя се опита да се надигне, после чу гласа на Майк, който викаше някого. Но това не беше неговият глас и акцентът звучеше странно.

— Тя се събуди. Тя се събуди.

Очите ѝ бяха като залепнали. Тъмнината беше заменена от ослепителната болезнена светлина, а после над нея се надвеси някаква черна гъба. Видя на сантиметри от себе си лицето на жена с голяма уста и черна коса. Рут изпищя.

Пръстите на Мартина се забиха в рамото на Рут. Повдигна я да седне върху дивана. Главата на Рут увисна напред, а една ръка я блъсна по челото. Точно зад Мартина някакъв едър мъж се наведе напред и посегна към нея. Вълната на прилошаването я вдигна на колене и тя повърна. Някой изруга, някаква врата се отвори, нокти се забиха в ръцете ѝ и я набутаха в малко помещение. Вдясно от нея имаше златна мивка. Една ръка извъртя главата ѝ вляво, но там имаше само някакъв масивен стол. Тя не можеше повече да се сдържа, но внезапно капакът се вдигна и откри тоалетна. От устата ѝ не можа да изскочи нещо повече от горчива слюнка и тя се закашля силно, а от очите ѝ потекоха сълзи.

Най-накрая бунтът на тялото ѝ утихна. Една мокра кърпа отметна косата ѝ и избърса устните. Тя се отпусна бавно назад и седна върху петите си. Ръцете ѝ трепереха, когато се подпря на тоалетната. Чу заглушения вой на самолетни двигатели и действителността я удари с пълна сила като мъката на скърбящ, който чака зората, но знае, че тя няма да му донесе облекчение и няма да върне времето назад.

„О, Господи. — Тя разтърси глава и в мозъка ѝ се раздвижи водовъртеж. — Още съм тук.“ Спомни си как вървеше замаяна към самолета и ѝ се искаше да вика, но една ръка стискаше лакътя ѝ, а жената гледеше как я водят със смръщени вежди и очи, които предвещават смърт.

Това е била реалността, а брачното ложе само сън. Тя отвори очи. Беше облечена в дълга черна рокля, измокрена с вода. „Къде ли си сега, татко?“ Мълчаливата ѝ молитва предизвика вълна от ярост и придаде известна сила на ръцете ѝ. Веднага помисли и за Майкъл. За последно беше видяла как тези мъже влачат полуголото му тяло обратно към апартамента ѝ. Какво ли са му сторили тези копелета? Дали са го убили? И са го оставили на пода, за да бъде намерен от други полицаи? И как са позволили да се случи? Как са позволили тя да бъде отвлечена от тези манааци?

Имаше само един отговор. Били са мъртви. И двамата. Баща ѝ и Майкъл. Усети, че започва да хлипа и с мъка преглътна сълзите си. Не. Татко беше заминал за Вашингтон. В посолството. Никой не би могъл да му навреди там, а сега той сигурно вече знае, че тя е била отвлечена. Беше сама, да, но само тук, а не в целия свят. Засега е безпомощна, но все още владее собствения си разум. Може да скърби за Майкъл или да се надява, че той също е останал жив. Избра живота, за да ѝ даде сили.

Големи мазолести длани я хванаха за раменете и този път тя се стегна, докато мъжът ѝ помагаше да се изправи. Не знаеше името на Юсуф, но позна голямата глава с къси, черни къдрици, плоският нос и дебели устни. Същият мъж, когото видя в профил, когато замахна с нещо към лицето на Майкъл. Тя погледна очите му и видя, че не са жестоки, а само големи и тъмни — очи на послушен пазач. Ще го попита за Майкъл, но по-късно. Той ще ѝ отговори с очите си.

Жената я хвана за кръста откъм гърба и тя пристъпи напред. По тялото ѝ полазиха тръпки. Едрият мъж отстъпи, наведе се да мине през вратата и тогава тя видя салона на самолета. От креслата в двете

страни на тунела се надвесиха мъжки глави и се обърнаха да я изгледат като филмови продуценти, възмутени от пияна дебютантка.

— *Зетцен зи зих*^[1] — изкомандва един глас, а тялото ѝ беше блъснато вляво. Тя замаяно се зачуди защо жената е решила, че знае немски. Видя тъмночервения диван и позволи на коленете си да се подгънат отново. Стовари се върху него, когато самолетът пак подскочи. „Бременност — помисли тя и облегна глава назад върху облегалката със затворени очи. — Сигурно така се чувства човек.“ Неподходящото сравнение я изненада и тя си спомни една стара, момичешка фантазия за любовна връзка с Ейтан Екщайн и мечтата да има бебе от него. Екщайн. Ако той беше тук, би минал през тази летяща консерва с терористи и би застрелял всички между очите.

Тя чу отварянето на метална кутийка с напитка. Някой хвана брадата ѝ и тя видя германката, надвесена над себе си. Държеше кока-кола като телевизионна звезда от канал „Ад“.

— Пий — каза Мартина. — Ако слушаш, няма да има повече приспивателни.

Рут взе кутийката и изля сладката, студена течност в сухото си гърло. Мартина постави длани на кръста си.

— *Ин орднунг?*^[2] — попита тя като грижлива бавачка.

— По-добре — прошепна Рут.

Мартина кимна.

— Няма да създава неприятности — каза на някого, обърна се и се отдалечи.

„Ще те убия“ — мълчаливо се закле Рут, докато гледаше отдалечаващия се гръб на Мартина...

Пилотите на фолкъна не бяха особено разтревожени от ексцентричното държание и странния състав на пътниците си. Нито от необикновените инструкции на жената, която ръководеше представлението. Когато човек работи за „Джетстар Авиейшън“ ООД, знае, че не е нищо повече от луксозен шофьор. Всеки полет е с нови пасажери, нов шеф, крал или кралица за деня. Имаше странни изисквания, различни вкусове по отношение на филми — от Дисни до порно. Фанатици непушачи, които искаха пепелниците да бъдат стерилизирани, и дебелаци, поръчващи цели кутии със скъпи пури.

Джо Доусън, мъжът в лявата седалка, беше летял на А-4 „Скайхоук“ като пилот във флотата по време на Виетнамската война.

Помощникът му Чип Берг беше пилотирал F-4 „Фантом“, макар да бе твърде млад за „Игрите в Югоизточна Азия“. Никой от двамата не искаше да служи с години в гражданската авиация, докато стане главен пилот. Затова бяха избрали тази работа, която им напомняше за военните години. Човек никога не знае накъде ще потегли със следващия полет.

Сега обаче все пак беше малко по-странно от друг път. Първо те винаги летяха със стюард или стюардеса, които се грижеха за пътниците. Клиентът отказа тази услуга. После, бяха им казали да попълнят летателен план от летището в Солсбъри в Мериленд до Малага, Испания, поради което напълниха резервоарите до дупка и провериха маршрута в Балтимор, докато Доусън въвеждаше кодовете на „от“ и „до“ в системата на автопилота. Оказа се, че ще изминат четиринадесет отсечки, представляващи около 3 250 морски мили за малко под седем часа при попътен вятър със скорост 33 възла и на височина 11 100 метра. Но точно преди излитането, точката на тръгване беше променена с някакво летище в Мериленд, което даже го нямаше върху картите им. Берг веднага прелисти ръководството за въздушни полети и накрая изнамери Помонки, което имаше пистата от 1 500 метра. Но когато го показа на Доусън, му посочи и напечатаното предупреждение. „Внимание, скитащи кучета по пистата.“

Доусън го изглежда.

— Скитащи кучета ли?

— Бау-бау — отвърна Берг.

И двамата бяха бивши военни пилоти. Свиха рамене и излетяха към Помонки.

Ковчегът беше изненада. А още повече се изненадаха, когато той влезе в багажното отделение, като че то е проектирано единствено за такъв вид товар. Доусън си имаше правило да вози всичко с изключение на оръжие и наркотици, но митническият инспектор го спаси от необходимостта да задава неудобни въпроси. Както и да е, тази група си изглеждаше съвсем погребална. Затова те двамата с Берг си сложиха „сериозните маски“ върху обикновено веселите лица и се насочиха към Испания.

Жената беше възпитана, много делова и красива по онзи особен начин, който напомняше на Доусън за жените във флотата, които успяваха да се наложат в мъжкото братство. Веднага щом излетяха, тя

влезе в кабината и издаде няколко странни заповеди. Двамата с Берг трябвало да свалят леките си слушалки и да слушат радиотрафика по говорителя в кабината, а да отговарят през ръчния микрофон. Освен това всички разговори трябвало да бъдат предавани по вътрешната система към наушниците в пътническия салон и тъй като другата пътничка е болна, трябвало да искат разрешение, преди да ползват тоалетната. И им пожела приятно пътуване.

Когато жената си отиде, Берг хвърли един поглед на Доусън. Пилотът отвърна с извъртане на очите: поредната откачена клиентка. За миг мисълта за отвличане му мина през ума, но отхвърли подобна вероятност, тъй като полетът и така си беше частен. Нямаше нужда жената да ги отвлича, щом и без това плащаше сума ти пари, а те бяха длъжни да правят каквото поиска. Да зареждат и да кацат където поиска, щом има подходящи условия за това. Онова настроение „да върви по дяволите“, с което Доусън се беше защитил от излишни бръчки, запазил гъстата си коса и младежкия си вид, бързо се възвърна. Готвеше се да направи пред Берг цветиста забележка за „жената прилеп“, когато тя се върна с един възтъмен и сериозен мъж, който се настани върху креслото на стюардесата, скръсти ръце и започна да ги наблюдава. Този тип не мръдна цели шест часа. Не отиде дори да се изпикае.

По някое време, след като бяха летели почти два часа над Атлантическия океан, Доусън се опита да заговори младия мъж. Пилотът обичаше самолета си, но точно тази машина имаше недостатък, който винаги караше клиентите да се смеят. Цифровият чип за предупреждения в кабината е бил програмиран от инженер с говорен дефект. Вместо „поддържай скоростта“ този казваше „попържай скоростта“, а вместо „задръж от спускане“ нещо като „дръж на друскане“. Независимо колко пъти пускаха записа, той винаги размиваше клиентите. Този тип в резервното кресло обаче дори не се и усмихна.

Мартина се появи на входа към кабината. Облегна се върху рамката и погледна напред.

— Как върви, господо?

Доусън извърна глава. Гласът на жената беше тих и гърлен с нещо като френски акцент. Правата ѝ черна коса закриваше голяма част от лицето.

— Всичко е наред, госпожо — отговори той. Любопитен беше да разбере защо другата жена изпищя, а после видя, че я водят към тоалетната. — Как е младата дама?

— Ще се оправи. — Очите на Мартина останаха втрещени напред. — Лоши сънища. Прилоша ѝ от полета.

— Съжалявам — каза Доусън. — Скоро ще намалим височината и ще има повече въздушни ями. Тя ли е вдовицата?

— Да.

— Лоша работа — цъкна с език той. — Мъжът млад ли е бил?

— Да. Мозъчен кръвоизлив — отвърна Мартина. Муса се размърда в креслото си.

— Боже — съчувствено изрече Берг.

Мартина вдигна ръка към устните си и Доусън забеляза, че държи цигара.

— Госпожо — притеснено каза той. — Длъжен съм да ви помоля да не пушите в пилотската кабина.

Мартина се извърна към него и спокойните сини очи предизвикаха ледена тръпка в стомаха му.

— Ами помоли ме — спокойно отвърна тя.

— Госпожо — заговори отново той, съзнавайки, че това може да струва доста пари на „Джетстар“. — Моля, не пушете в пилотската кабина.

Тя му се усмихна, но само с устни. Нито зъбите ѝ се видяха, нито очите ѝ трепнаха. После се извърна към кухненския отсек зад тях, пусна цигарата в идеално чистата мивка и отново се загледа напред, докато говореше като инспектор от асоциацията на пилотите.

— Невнимателно изпуснатата цигара може да принуди пилотите да гасят пожар в критична ситуация по време на полет.

— Точно така, госпожо — каза Доусън. — Радвам се, че разбирате.

— Макар че така или иначе сте на автопилот. Нали?

Наистина лостовете на фолкъна се движеха грациозно, без да бъдат докосвани от ръцете на пилотите. Още от Мериленд векторите на полета се контролираха от компютрите „Хъниуел ФМС“, в съответствие с летателния план. Пилотите само наблюдаваха екрана на монитора и подобните на часовници уреди, показващи височината, налягането, горивото, времето, напредването и векторите. Щяха да

поемат управлението само ако се наложат маневри за избягване на усложнен трафик или тридесет минути преди кацането.

— Да — отвърна Доусън с необяснимо притеснение. — Ние сме на високотехнологична машина.

— Къде се намираме? — попита Мартина.

— На около сто и петдесет километра от Гибралтар — каза Чип Берг. Не погледна към жената. Чудеше се дали и Доусън получава същите тръпки от вида ѝ.

— Ще променим курса — заяви Мартина.

— Моля? — Доусън наклони глава вдясно, сякаш не я чу добре.

— Ще променим курса. Не отиваме в Малага.

— Не отиваме — спокойно се съгласи пилотът.

— Ще се насочим към Оран — каза тя.

Берг погледна Доусън с вдигнати вежди.

— Това е град в Алжир — каза Мартина. — На северното крайбрежие.

— Искате ли да съобщя в Малага? — попита Доусън, макар да нямаше нужда от подобна процедура. Това не беше редовен полет с цял куп пътници, чиито роднини ги очакват.

— Не — отговори Мартина. — Освен ако жените ви не ви чакат там.

Пилотите си замълчаха. Но и не се разбързаха да изпълнят нареждането.

Мартина се приведе, а Муса прибра краката си, за да ѝ освободи повече място. Тя посочи хоризонталната конзола между пилотските кресла и им заговори с началнически тон.

— Да не искате аз да го направя вместо вас, господа? — Пръста ѝ сочеше клавиатурата под един от компютрите. — Просто намерете кода на новата точка от справочника, заместете го след последната, над която се намираме, натиснете бутона на автопилота, а после „НАВ“ за навигацията и тази приятна машинка ще свърши останалото.

Лицето на Джо Доусън стана яркочервено, както само когато успееш да го ядосат собствените му пубери. Трябваше да се насили, за да не повиши тон.

— Сигурно сте летели, госпожо.

— Хоби — отвърна Мартина. После се изправи. — Оран е западно от Гибралтар. Вероятно ще е необходима промяна само на

един вектор и допълнително разстояние от двеста четиридесет и две морски мили.

— Ще ни трябва разрешение — каза Доусън.

— Не, няма. Всъщност няма да кацаме там. На около шестдесет километра преди това ще завиете надясно и ще летите към едно по-малко летище.

Доусън въздъхна.

— И къде е това, госпожо? — Той погледна Берг, който беше свил юмрук върху коляното си. От тридесет пилоти на „Джетстар“ точно на тях да им се натресе тази Амелия Еърхарт^[3]!

— По на юг. Ще имате достатъчно гориво.

Внезапно тя хвана рамото на Доусън, стисна го, наведе глава и му се усмихна. Нужно му беше да събере цялата си воля, за да не я отблъсне. Помисли си, че тя вероятно е от онзи вид любовници, които обичат да карат мъжете да крещат.

— И няма нужда да досаждате на федералната служба по полетите, господин Доусън. — Дъхът ѝ миришеше на кафе и цигари. — Моят човек отзад печата новия ви план за полета. — Тя се извърна към мрачния младеж в допълнителното кресло. — *Рух!* — Думата не фигурираше в нито един от езиците в лексикона на Доусън.

Муса стана и бързо тръгна към задната част на самолета, а Мартина се настани на неговото място. Тя кръстоса крака, подпря лакът върху коляното си и опипа перлите около врата си, докато гледаше пилотите, чиито рамена сега показваха напрежението, което очакваше от тях. Звукът на говорителите беше намален до минимум, но тъй като фолкът навлезе във вечерния трафик над Средиземно море, започнаха да се чуват повече гласове като на безкрайно и досадно представление в театър на Бродуей.

Доусън и Берг мълчаливо чакаха инструкции, докато всеки от тях тайно желаше да изключи автопилота, да хване щурвала, да кацне в Малага и да си потърси друга работа. Може и като куриер на „Федерал експрес“, където писмата и колетите не могат да те командват. Не за пръв път Джо Доусън мечтаеше двамата с помощник-пилота да знаеха някакъв тайнствен чужд език, неразбираем за клиентите. Но усещаше, че дори и да знаеха суахили, ако си пошепнеха нещо, жената щеше да избухне.

Муса се появи отново. Подаде на Мартина два напечатани от компютъра на Набил листа. Компютърът му разполагаше със софтуер, подобен на справочника за полетите. Новият план беше съставен като таблицата от три колони и показваше съответния вектор за всяка от тях, разстоянието, времето на летене, необходимото гориво, скорост на вятъра, скорост на машината и „фактора на остатъка“ за горивото в резервоарите след кацане. Курсът започваше над Гибралтар, извиваше на юг към Оран, минаваше над Тлемсен, завиваше на юг-югоизток над Фиджуг и завършваше в края на Алжирска Сахара на място, наречено „Скорпион“.

Мартина се замисли, като несъзнателно си вееше с листовете, сякаш за да се разхлади.

— Добре — каза на Муса на немски. — Угаси светлините в салона и кажи на хората да са нащрек.

Муса тръгна да изпълни задачата, докато Мартина се върна към наблюдението напред. Не се интересуваше от естеството на облаците по нощното небе. Знаеше, че ако полетът ѝ е разпознат от американските военновъздушни сили, тук ще се опитат да я прехванат с военни самолети. Защото имат самолетноносачи в Средиземно море и много съюзнически бази, където да я принудят да кацне. Зад гърба ѝ ярко осветеният пътнически салон се превърна в пурпурна пещера, а мъжете се прилепиха към прозорците, наблюдавайки за опасни пламъци от реактивни двигатели. Тя подаде на Доусън една от разпечатките.

— Спусни се на осем хиляди метра — заповяда му като капитан на подводница. — Полегато към първата точка на отклонение.

Доусън и Берг всъщност си отдъхнаха, когато пое контрола от компютрите. Чувстваха се по-добре с ръце върху лостовете и щурвала, вместо да гледат механичното им помръдване.

— Дай ми честотата на кулата в Оран — каза Мартина. — Едно-едно-седем, точка едно.

Берг нагласи радиото.

— Микрофон — заповяда Мартина.

Доусън се съблазняваше да отговори със „слушам, сър“, но само откачи ръчния микрофон и ѝ го подаде над рамото си.

— Оран, Оран — заговори в микрофона Мартина. — *Иси вол Нанси, ньоф-зеро-зеро Франс-жарден.* — Тук полет „Н-девет-нула-

нула-Ф-Ж“.

Продължи да говори на своя парижки френски, от който Доусън разбираше тук-там по някоя дума, въпреки четирите години изучаване на този език в гимназията. От приятните, почти шеговити отговори, които получаваше от кулата в Оран, беше ясно, че тя има пълен разрешен достъп за алжирското въздушно пространство.

— *Нанси ньоф*. Край — каза тя и върна микрофона на Доусън, като задържа дланта си върху рамото му. — Можеш да слезеш на шест хиляди метра височина.

Пилотите продължиха спускането, като се вслушваха в шума на двигателите и следяха температурата и налягането им. Двигателите на фолкъна рядко се повреждат, но суеверието сред пилотите твърди, че може да стане, когато най-малко очакваш.

— Ще заповяdate ли да направим следващия завои според вашия план? — попита Доусън. Нямаше намерение въпросът му да прозвучи иронично, но Мартина беше познавачка на крехкото мъжко самочувствие.

— Сарказмът може да ти отнеме премията, господин Доусън — заяви тя. — Просто следвай плана. Към края става доста сложен.

Чип Берг носеше класическа капитанска шапка. Той посегна и я бутна назад, като почеса челото си, после я свали и постави върху дясното си бедро. Почака малко, оглеждайки уредите върху конзолата, докато откри лицето на Мартина, отразено в една от стъклените лещи. Когато тя извърна глава и извика нещо към погребалния си кортеж, той бързо окачи шапката върху малка червена метална капачка в далечния, десен ъгъл на конзолата.

Доусън погледна помощника си, който продължаваше да се взира невинно напред. Само за миг устните на Берг се извиха в лека усмивка.

Капачката над коляното на Берг покриваше едър щифт с надписани под него възможности за ръчно или автоматично включване и превключване, който сега беше скрит под шапката. В случай на катастрофа сигналът за помощ би се включил автоматично. Но ключът също така можеше да се премести ръчно и да изпраца непрекъснат, беззвучен радиосигнал за помощ по международната честота 121.50.

Берг беше изкарал по-голямата част от службата си като летец в американски военни бази в Южна Европа. Картите на този континент, както и на африканското крайбрежие отсреща все още бяха свежи в

паметта му. Знаеше, че щом пресекат алжирската брегова линия и се насочат на юг, пустинята се появява много бързо. След Беха нямаше писти дори и за малки самолети. Щяха да бъдат почти без гориво, а двигателите на фолкъна не понасяха пясъка.

Доусън поддържа същия курс още десет минути. Самолетът не се спускаше рязко, но скоростта му беше с над петстотин възла по-висока от необходимото. Той обаче не я намали, защото всъщност нямаше да кацат в Оран. Няма защо да се престарава. Успокои се с мисълта, че колкото по-бързо закарат този странен антураж, толкова по-бързо ще могат да се върнат с Берг в Оран, да презаредят, да намерят добро място да се повеселят, а на зазоряване да се отправят обратно към Балтимор. А ако ексцентричността на тази жена изпразни резервоарите им, ще трябва да се бръкне, за да им плати една цистерна с гориво.

Напред и под тях северноафриканският бряг беше обвит с пухкави, зимни, средиземноморски облаци. Светлините на скритите градове се опитваха да проникнат през памука на облачната покривка. Сега самолетът наистина започна да подскача. Доусън чу да пада една кутийка от безалкохолна напитка и да се търкаля по пода на пътническия салон. Жената в допълнителното кресло като че не усещаше треперенето на машината. Не беше затегнала колана, но и той нямаше намерение да ѝ напомня. Беше убеден, че дори да обърне самолета с главата надолу, тя пак ще си остане там и ще се хили като гаден клоун.

Точно на четиридесет цяло и една десета морски мили от Оран той направи рязък деветдесет и шест градусов завой надясно и навлезе в новия вектор.

— Добре — обади се Мартина. — Сега, както виждате от плана, имате двеста четиридесет и две цяло и четири морски мили до следващата точка за промяна. — Тя се плъзна от креслото и клекна между двамата пилоти. — При сегашната ви скорост векторът ще ви отнеме около тридесет минути.

— Трябва да седнете и да затегнете колана, госпожо — каза Чип Берг. — Когато преминем през облаците, ще друсам доста силно.

— Имам си майка да се грижи за мен — отвърна Мартина. — Гледайте си полета.

„Най-добре да литнеш през прозореца, мамицата ти“ — помисли Берг, но само кимна като кукла.

— В края на този вектор — продължи инструкциите си Мартина — трябва да сте слезли на хиляда и петдесет метра.

— Хиляда и петдесет — потвърди Доусън. „Просто карай по течението, Чип — опита да предаде телепатично към по-младия си колега. — Просто по течението.“

Мартина наблюдаваше внимателно уредите и проверяваше напредването на самолета по своя план. С изключение на ветераните от Виетнам, прекарвали много време скрити под храстите, Доусън беше виждал само няколко други мъже, които можеха да стоят клекнали толкова дълго. Като гледаше облачната покривка, която се сливаше с безкрайната черна пустиня в далечината, той изпита внезапното чувство, че вижда жената, застанала върху дюна, облечена като Лорънс Арабски с бяла кърпа върху главата. По някое време тя се изправи за миг и извика назад нещо на език, който той предположи, че е арабски. Някой ѝ донесе черна чанта и тя отново зае неподходящата за жена поза. Доусън се запита дали пък няма да си пудри носа. После се зачуди какво ли бельо носи тя, ако изобщо има такова.

През втората половина на този вектор ръцете и на двамата пилоти бяха заети, тъй като напречният вятър ги отнасяше на югоизток, а корпусът подскачаше от яростното движение на облаците. В други случаи, когато возеха богаташи при такива неприятни условия, пътниците обикновено мърмореха високо. Сега откъм затъмнения фюзелаж не се чу нито звук. Тъй като мъглата над пустинната земя беше много гъста, пилотите преминаха на инфрачервено наблюдение, като се надяваха, че компютърният гений на жената не е пропуснал някой остър връх. Когато прозорците на кабината започнаха да се проясняват, Доусън посегна към бутона на чистачките, но Берг хвана ръката му.

— Това е пясък, Джо.

— Боже мили!

— Издига се от пустинята.

— Страхотно. Ей сега излизам да поставя филтри на двигателите.

— Спокойно, господин Доусън — обади се Мартина. — Ще се измъкнем от пясъчния облак след триста метра.

Доусън стисна до побеляване на кокалчетата щурвала, но не от страх, а от яд. Искаше му се да изправи фолкъна на опашка, за да се търкулне тази кучка презглава.

Но тя отново се оказа права. Внезапно излязоха от облаците и макар пясъкът още да удряше по стъклата и вятърът да не ги изостави, острите контури на повърхността се виждаха ясно. Вдясно се извиваше ниска камениста планинска верига, която приличаше на изпечен банан. Вляво безкрайните ниски кафеникави вълни се подчертаваха от дълги овални дюни. Пустинята изглеждаше безобидна от тази височина, но сенките показваха, че дюните са огромни.

Една много тясна черна ивица следваше извивките на планината и изчезваше в далечината. По цялата панорама имаше може би пет светлинки, сочещи цивилизовани поселища. Можеше да са градове, хотели или най-вероятно бедуински огньовете.

— Направете завоя — изкомандва Мартина.

Самолетът се наклони леко вдясно и зави на четиридесет и пет градуса към следващия вектор. После се изправи, разтресен от страничния вятър.

— Имате шестдесет и една морски мили до кацането — каза тя. — Заемете се с управлението.

— И аз си имам майка — изсумтя Доусън. Този път не успя да се сдържи.

За негово учудване жената се изсмя.

— Браво — каза тя. — Дай ми честота едно-едно-едно точка две.

Доусън ѝ подаде микрофона. Тя започна да говори, този път на арабски, докато той изпъна врат, търсейки да зърне светлините на пистата. Нищо. Само тази черна лента между планините и дюните.

— Къде е пистата, госпожо? — Вече хич не му пукаше за правилата на „Джетстар“ по отношение на пътниците.

— Ще я видите след минута — каза Мартина. — Без завой и вектор на насочване. Ще кацнете право напред. Но ще ви трябват параваните.

Доусън обърна глава и я изгледа. Крилете на фолкъна бяха екипирани с допълнителни елерони, наречени „паравани“, намиращи се в предната част. Използваха се само при съвсем къси писти за кацане. Мартина, хванала микрофона, го изгледа, наклонила глава като невинна ученичка.

— Колко е дълга пистата? — попита той.

— Достатъчно.

— Не е ли летище?

— Не в смисъла, който ти разбираш.

— Няма ли кула за управление на полетите?

— Представлява двупосочно шосе. Достатъчно широко, право и напълно приемливо — отвърна тя.

Той я изгледа за миг, а после обърна глава към уредите. Върху лицето му беше изписана решителност. Когато хвърли поглед към Берг, лекото поклащане на главата потвърди решението му.

— Няма да го направя, госпожо — каза Доусън.

— Няма ли? — В гласа ѝ прозвуча любопитство.

— Не — заяви той твърдо. — Не сте предупредили „Джетстар“ за подобно нещо. Не е вписано в договора.

— Разбирам — замислено произнесе Мартина. — Добре тогава. Ще бъдеш ли така любезен да усилиш малко звука на говорителя?

Берг завъртя копчето. Усмихна се. Бяха победили. Доусън вече започна да прави широк ляв завой. Насочваха се обратно на север.

Мартина заговори в микрофона.

— Скорпион, тук е Оса. Ако ме чуваш, моля, отговори на английски. Край.

— Оса, тук Скорпион — отговори глас със силен акцент, прекъсван от пукането на връзката. — Чувам те високо и ясно. Край.

— Каж ми, Скорпион — спокойно заговори тя. — Самолетът е „Фолкхън“–900. Познаваш ли този модел?

— О, да, мадам — отговори с ентузиазъм гласът.

„О, да, мадам“ — мълчаливо повтори Доусън. Вече наистина му беше писнало от тази игра.

— Добре тогава — продължи Мартина. — Ако убия пилотите, мислиш ли, че мога да кацна сама?

— О, разбира се, мадам. Този самолет фактически каца сам.

Доусън и Берг извърнаха глави. И двамата бяха зяпнали за миг, а после направо заскърцаха със зъби. Мартина беше свалила перуката си. Сега виждаха същото стоманено лице, но заобиколено от гъста, руса, късо подстригана коса. Тя държеше в ръка много голям пистолет.

— Мамка му — изпъшка Берг и отново се извърна към таблото.

Доусън продължи да я гледа.

— Вие сте луда, госпожо — процеди той през зъби.

— Напълно — съгласи се Мартина, макар в гласа ѝ да беше останал само ледът. — И освен това имам тлъста застраховка, която покрива и самолетни катастрофи. Нямам деца, нито „любими“. Мога да ви убия или да ви разцелувам, но май ще предпочета да ви гръмна.

Доусън ѝ повярва. Обърна се към таблото.

— Не ни плащат за подобни глупости — промърмори под нос.

— А сега продължавай глупавата си маневра — заповяда Мартина. — И направи пълен кръг на триста и шестдесет градуса. Горивото ти е на свършване.

Върнаха се на курса след по-малко от минута. Когато приближиха черната ивица на шестдесет метра отгоре, Мартина разпореди:

— Дай наляво и следвай пътя.

Доусън се подчини. Сега луната светеше ярко и контурите се виждаха ясно, но не беше достатъчно, за да кацне. Вече не му минаваха мисли за пиене в хотелски бар и за мек дюшек. Надяваше се само да не „ритне камбаната“.

— Дали няма коли? — измърмори той.

— Няма да има.

— Трябва ни осветление.

— Стига си хленчил, господин Доусън. Просто дръпни щурвала и спусни колесника.

Колелата се плъзнаха надолу и щракнаха, а двигателите виеха, за да задържат самолета във въздуха към мястото за кацане.

— Никакви светлини — заповяда Мартина и Берг сви рамене, като отдръпна ръка от бутона за прожекторите.

Тя отново заговори на арабски в микрофона. След миг една дълга и права ивица на хиляда метра пред тях се освети от жълтия блясък на двадесет прожектора, поставени в идеален ред от двете страни на пътя.

— Е, сега вече по става, мамицата му — прошепна Доусън.

Двамата с Берг се трудеха яростно, за да изравнят самолета с линията на пистата. Докато пръстите им шареха по таблото, Берг бързо бутна и лостчето на предавателя за излъчване сигнала за помощ, но Доусън бе твърде зает, за да забележи. Беше извършвал успешно много опасни кацания през кариерата си, но се закле повече никога да не го прави.

Сега бяха доста под билото на планинската верига отдясно. Склоновете преминаваха покрай тях и спускащият се отгоре вятър се опитваше да повдигне крилото. Намираха се на тридесет метра над първия прожектор. По пътя се виеха пясъчни змии, но те не им обърнаха внимание и насочиха самолета надолу. Щеше да бъде горещо и твърдо приземяване, но не знаеха с какво разстояние разполагат, а им трябваша *непременно* поне хиляда и двеста метра.

Шосето не беше гладко. Издигаше се към центъра и Доусън коригира кацането, за да изравни страничните колесници и не спусна носа, докато не стана абсолютно необходимо да стъпи върху пропукания от зимата асфалт. Двигателите виеха, а фюзелажът се тресеше, сякаш ще се разпадне върху околните камъни, но докато пясъчните спирали се блъскаха в носа на машината, пилотите натискаха спирачките. Последният прожектор отмина, а самолетът рязко наклони носа си напред. Фолкът спря, но преди това се плъзна наляво със свирене на гумите на левия колесник, който се насочи към една издупина, докато облак пясък посипваше крилата.

Тишина. Никой откъм пътническата кабина не изръкопляска.

Доусън и Берг останаха неподвижни и най-после си позволиха да въздъхнат дълбоко през стиснатите си устни.

— Много добре — заяви Мартина, като че ли двама несръчни курсанти внезапно са я изненадали с доброто си представяне.

— А сега какво? — измърмори Доусън.

Тя не отговори, но пръстът ѝ посочи напред към носа на самолета.

Изад една висока дюна върху пътя излезе пикап, който се обърна със задницата си към самолета. В откритата каросерия седеше мъж с тъмно военно яке. Черна кафия покриваше главата му, а единият ѝ край закриваше лицето. Той държеше върху скута си автомат АК-47.

Върху задния капак на пикапа беше закачен голям шперплат. Бяха го боядисали в бяло, а големите, черни букви изписваха на английски:

СЛЕДВАЙ МЕ

Трябваше да помогнат на Рут, за да слезе по стълбичката на самолета. Остатъците от сънотворното в кръвта ѝ, липсата на храна и повишаването на адреналина от грубото кацане бяха обездвижили

мускулите на краката ѝ. Юсуф нямаше търпение да я чака и затова се обърна, вдигна я и я свали на земята като малко дете.

Макар че в кабината на самолета бе тъмно, вълнистите равнини на Сахара бяха още по-тъмни. Луната се криеше зад крайбрежния пласт облаци и отникъде не се виждаше човешка светлинка. Тя се взря към булото на сенките, които ѝ напомняха за среднощно плуване по дъното на неосветен басейн.

Но познаваше мириса на пустинята. Двигателите на самолета бяха изключени и студеният, безжизнен вятър беше отвял изгорелите газове, за да изпълни ноздрите ѝ с познатия мирис на сухи камъни и пясък. Неподвижността на пустинната нощ нямаше аналог в природата, тъй като тук не се чуваше шум на листа, бръмчене на насекоми или потропване от лапите на дребни животни. Ако човек чуе някакво шумолене, то е, когато змията е вече до краката му.

Нямаше представа върху коя от хилядите земни пустини се намира. Но със сигурност не беше Негев.

Тя се стресна, когато стълбичката се вдигна обратно в самолета. Пилотите не бяха се появили, но Рут смяташе, че и те са част от „екипажа“ на Мартина. След кацането самолетът рулира дълго върху твърдия пясък по плавно извиваща се пресъхнала вада, чието дъно е било подравнено с лопати и кирки. Но тук, при устието на вадичката, земята беше мека. Тя чу щракването на кука, после виенето на далечна лебедка и самолетът се задвижи отново. Гумите му подскачаха върху камъните и голямото му тяло изчезна тъмно и безжизнено като на умрял кит.

— Почистете соплата и го покрийте с мрежи.

Рут се извърна към гласа, който говореше на немски. Вече виждаше по-ясно. Намираше се на върха на широк кръг от високи дюни, заграждащи площ колкото футболно игрище. От другата страна пред склона се издигаше редица хълмчета като пресни гробове. Над всяко имаше конусообразен метален капак, подобен на китайска шапка. Вниманието ѝ беше привлечено от Мартина, чиято фигура се появи като черен силует, крачещ по равния пясък.

Рут потрепери. Някоя пустиня, независимо от горещината през деня, не може да задържи температурата си дълго след залез. През зимата контрастът е невероятен. От смърт от топлинен удар до смърт от замръзване. Юсуф пусна ръката ѝ за миг, свали сакото си и го метна

върху раменете ѝ. После я стисна отново, по-силно, за да не обърка тя грижата за живота ѝ на заложничка с милосърдие.

Сега вече виждаше и другите фигури. Сенки, които се движеха уверено по дъното на пясъчния казан. Зад нея някакви мъже пъшкаха, като че вдигат тежести, после минаха край нея, носейки дълъг сандък върху рамената си. Мартина ги спря.

— Занесете го в дупката, поставете го в машината и извадете Ияд за погребение. После заключете вратите. Искам да няма никакъв прах и тази нощ да се проверят схемите.

Мъжете се отдалечиха бързо с товара си. Не следваха пътя на самолета, а се насочиха в съвсем друга посока. Дали има и друг самолет? После Рут се досети, че Мартина не беше използвала точно тази дума. Беше употребила немската дума за „хеликоптер“.

— Стаята ти е готова — каза Мартина.

Стая ли? Рут се огледа. Не видя нищо, което да прилича на сграда, барака или дори палатка.

— Не очаквахме гостенка като теб — добави Мартина като обяснение.

Забележката сякаш донесе някакво минимално облекчение на Рут. Явно действията на тази жена не са били импровизация, но отвличането ѝ не е било част от плана. После надеждата ѝ веднага угасна. Какво значение може да има това тук и сега?

Тя се насили да заговори.

— Мога ли да попитам къде се намираме?

— Можеш — отвърна Мартина, но явно не се чувстваше задължена да отговори. Обърна се и погледна в посоката, накъдето бяха издърпали самолета. Рут проследи погледа ѝ.

По „парадния плац“ на Мартина се приближаваха петима мъже. Двете фигури в средата като че се препъваха замаяно. Ръцете им бяха странно прибрани пред телата. Останалите трима мъже сякаш ги подкрепяха. Вятърът носеше приглушените звуци на ядосани гласове, говорещи на английски. Когато мъжете приближиха, Рут забележа белите ризи на пилотите под разкопчаните им тъмни якета. Ръцете им бяха вързани. Те явно не бяха част от екипа на Мартина.

— Ти и мутрите ти прекалихте, госпожо! — изплю се Джо Доусън, когато залитна напред, но беше задържан от няколко яки ръце.

— Виждам, че сте много по-смел на земята, отколкото във въздуха, господин Доусън — отговори Мартина. В гласа ѝ се усещаше усмивка и Рут погледна към нея.

— Да ти го начукам — изплю се сега Чип Берг.

Мартина се изсмя.

— Както биха го казали у вас, няма да ти излезе късметът. — Тя заговори на немски. — Рияд, отведи ги на една дълга разходка на изток. Поне пет километра.

Главата на Рут се извърна отново към мъжете. Мутрите на Мартина държах в ръцете си черни автомати. За миг ѝ мина мисълта, че ще я затворят заедно с пилотите и няма да е сама. Но очите ѝ се ококориха, когато групата задържа пилотите. Водеха ги към екзекуция и тя не можа да се въздържи, изоставила собствения си инстинкт за самосъхранение.

— Не! — извика, а после изпищя, когато Юсуф я стисна и заби пръстите си до костта на ръката ѝ.

Главата на Доусън се извърна, но го бутнаха и той падна на колене. Рияд го вдигна и ескадронът на смъртта тръгна към дюните. Вятърът отнесе звука от стъпките им и яростните псувни.

Рут беше се присвила от болката в ръката, но я дръпна нагоре и вдясно и за миг остана свободна. Ръката на Мартина обаче се спусна и стисна роклята пред гърдите ѝ. Издърпа я към себе си с учудваща сила.

— Не ги убивай — замоли се Рут. — Няма нужда. Защо ще ги убиваш? Недей!

Гласът ѝ замлъкна, защото Мартина я дръпна рязко и закричи бързо по пясъка. Рут залитна, но се задържа на краката си.

— Няма да бъдат убити — каза Мартина.

— Недей! — замоли се отново Рут, понеже не беше чула думите ѝ. — Моля те, недей. Те може би имат семейства, деца. Не бива...

— Казах, няма да бъдат убити! — спря Мартина и обърна лице към Рут. Юсуф едва не ги събори, забързан след тях. — Ще ги пуснат на свобода.

Тя остана така, докато тялото на Рут се отпусна. Момичето се беше дърпало, но когато накрая наведе глава, Мартина се почувства впечатлена от глупавата ѝ смелост. Пред заплахата пилотите да бъдат убити тя беше забравила за самата себе си.

Мартина отпусна ръка и хвана дланта на Рут. После я поведе бързо към северозападния ъгъл на пясъчния котел.

Силите напуснаха Рут. Последните емоции бяха изразходвали всичките ѝ резерви и сега се чувстваше изтръпнала и отпусната. Вървеше и усещаше само стискането от ръката на Мартина, както и едрите лапи, които я бутаха по гърба. Видя земята внезапно да хлътва зад тясна рампа, а после тръгнаха надолу по тъмен окоп. Дори и светлината от звездите не проникваше под мрежата, опъната над прохода.

Може би пилотите нямаше да бъдат екзекутирани. Може би ще ги пуснат на свобода. Но тук, сред зимната пустиня, беше все едно да ги убият.

— Ще замръзнат до смърт — прошепна Рут последния си слаб протест.

До ушите ѝ стигнаха звуци от ръждясали панти и точно пред тях в подземната тъмнина се отвори сив квадрат от слаба светлина. Мартина я бутна към стаята и в гласа ѝ отново прозвуча намек за усмивка:

— На мен обаче ми трябва само един коз, скъпа.

---

[1] Седни (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Наред ли си? (нем.) — Б.пр. ↑

[3] Американска авиаторка, изчезнала при полет над Тихия океан около 1937 г. — Б.пр. ↑

16.

КАЗАБЛАНКА

Ханс-Дитер Шмид беше преминавал успешно хиляди паспортни проверки през своя живот.

Като търговски директор на фармацевтичен концерн със седалище в Мюнхен, Шмид беше прекарал в чужбина голяма част от последните двадесет и пет години, за да се среща с чуждестранни клиенти. Едно преминаване на граница вече не можеше да предизвика у него по-голямо напрежение от посещението на местната поща. Сред безкрайните редици от изморени, влачещи краката си пътници той беше отработил стойката и изражението на пасивно равнодушие. Дали в Ларнака или в Лондон, в София или в Сайгон, в демократична държава или лоното на тирания, той се беше научил да не обръща внимание на арогантността на митническите чиновници и стоманените погледи на граничната охрана. Излъчваше впечатлението за изморен, равнодушен посетител, на когото рядко някой обръщаше внимание.

Затова тазсутрешното пристигане на летище „Мохамед V“ в Казабланка не би трябвало да го развълнува повече от пътуване с влак от Залцбург до Виена, но Шмид знаеше, че това е най-важната гранична проверка в живота му, и се чудеше дали подскачащото му сърце няма да го издаде.

От ръкава за слизане от полет 205 на кралските въздушни линии на Мароко до ескалаторите към митническата зала безкрайните коридори бяха пълни с двойки облечени в бежови униформи гранични полицаи, които поглаждаха мустаци и оглеждаха внимателно всяко лице. В края на ескалаторите, където достигаха неспокойните опашки откъм гишетата за проверка, огромната златна скулптура, която се спускаше от извития купол, изглеждаше също като гилотина. И макар Шмид да не носеше никаква контрабандна стока, след като мина проверката на визата и последното преглеждане с рентгенови лъчи на ръчния багаж, по челото му бяха избили капки пот.

Вероятно докато търсеше правилните отговори на въпросите, които може да му бъдат зададени, се появиха и бледите спомени от

детството му в Дахау и чувството, че съдбата му е в ръцете на насилници. Препрочете първата страница на „Франс-соар“, като се ядосваше още повече на бюрократа, който бавно сравняваше снимките с лицата и проверяваше информацията по свързания с националната мрежа компютър. После установи, че кипящото му недоволство е напълно безполезно, тъй като му поставиха печата с визата и му пожелаха любезно „Добре дошъл“.

Задъхан като освободен затворник, Шмид взе куфара си от лентата за багаж и излезе в главната зала. Насочи се направо към гишетото за обмяна на валута. След като се въоръжи с петстотин дирхама, той отиде при гишетото за информация до безмитния магазин и запрелиства брошурите за Магреб^[1], докато американецът най-накрая се появи откъм митницата и си проби път сред тълпата местни граждани. Високият рус мъж се забелязваше лесно, тъй като Северна Африка все още страдеше от липса на туристи в резултат от Войната в Залива и повечето хора бяха облечени в галабии.

Шмид го последва през стъклените входни врати и излезе под приятното африканско слънце. Американецът отказа на двама младежи, които предлагаха да носят багажа му. Същото направи и германецът, докато двамата застанаха един до друг пред редицата таксита „Мерцедес“.

— Искаш ли да пътуваме заедно? — попита американецът.

— Защо не? — съгласи се Шмид.

Двамата се качиха в поочукана бежова кола. Шофьорът реши, че целта им е да стигнат в центъра, и тръгна. Пълният германец се обърна към стройния американец.

— Ах, Близкият изток стопля костите ми — заяви Бени Баум.

— Нищо не може да се сравни с Ню Йорк — отвърна Майк О'Донован.

Бени кимна.

— Л'отел „Шератон“, с'ил ву пле^[2] — каза той на шофьора. Останалата част от пътя мина в мълчание като между развеждаща се семейна двойка.

Появата на Бени на мароканска земя сама по себе си не беше рисковано начинание. В сравнение с останалите арабски държави израелците смятаха Мароко за най-толерантна. Монархическата власт тук на думи служи на каузата на арабското единство, а вестниците

подкрепят Палестинския национален конгрес със статии. Но в заседателната зала на Оперативния отдел на АМАН, където върху голямата карта, покриваща една от стените, държавите, считани рисковани за израелските служби, бяха оцветени с червено, Мароко носеше съвсем бледорозов цвят.

Израел и Мароко поддържаха тайни връзки от много години. Екипи на ДСС бяха обучавали най-близките телохранители на крал Хасан. Израелски съветници от Световната банка помагаша на Министерството на икономиката в Рабат. Даже Ицхак Рабин беше посетил тайно двореца на Хасан, маскиран с перука като на „Бийтълс“ и черни очила, за което в отдела по „костюми“ в Мосад още се разнасяха вицове.

Когато групите от Специални операции на АМАН започнеха обучението си на улицата, те първо се гонеха из израелски градове, после ги местеха из европейските столици. Онези мъже и жени, които показваха обещаващи умения в проследяването, избягване на „опашки“ и правилно ориентиране из уличките, се „дипломираха“ за обучение в „неприятелски“ градове с ниска степен на риск. Като Казабланка и Тунис например. Ако човек не може да се оправи в Танжер, със сигурност няма да бъде изпратен в Дамаск. Тези сравнително безобидни практически упражнения не означаваха обаче, че мароканската държавна сигурност би погледнала добродушно на израелски служители, извършващи неразрешена мисия на тяхна суверенна територия. Поради реакцията на международната общност, ако бъдеше разкрито подобно нещо, то би било наказано със затвор. Нещастните участници със сигурност щяха да бъдат репатрирани, но едва след като са излежали приемлива присъда във вонящите марокански затвори.

През двете години, когато Ейтан Екщайн работеше като шеф на тренировъчния център на СпецОп, той използва помощта на Бени, за да тренира три групи по улиците на Казабланка. Двамата мъже живяха тогава в „Шератон“ и макар днес да не бяха се уговорили за среща там, подполковникът знаеше какво би помислил неговият майор...

Що се отнася до Майкъл О’Донован, американските Специални сили всъщност са бойна единица и той не беше обучаван като истински шпионин. Въпреки това за десетте години служба по улиците на Ню Йорк беше събрал повече „ловен“ опит, отколкото оперативните

агенти получават за подобен период епизодични операции. Той знаеше малко немски и френски и макар да нямаше представа точно какво са намислили Баум и Розели за Северна Африка, беше твърдо решен да вземе участие.

Чувството му за дълг към ПУНИ беше заменено от ужасяващата тежест на отговорността, жаждата да спаси жената, която навлезе толкова бързо в душата му. Кратката среща на умовете и телата им му даде надежда, че може би има на света сродна душа. И макар напълно да съзнаваше, че връзката им може да не издържи дори и кратка проверка на времето, той скърбеше, сякаш Рут е била блъсната от товарен камион, чийто шофьор е избягал, а после все още жива, е била отнесена в неизвестна посока. Той беше позволил да я отвлекат и нямаше да се успокои, докато не я види отново.

Първоначално Баум се противопоставяше на включването му в мисията, но О'Донован му даде ясно да разбере, че няма да позволи да го отблъснат. Детективът заплаши да го проследи като ловно куче накрай света и ако това не помогне, да отиде при Джак Бюканън, да издаде намеренията на Бени и да се включи в усилията на държавните служби, които със сигурност щяха да дадат резултат.

— Добре... — отстъпи накрая Баум. — Предполагам, че едно разярено нюйоркско ченге може да се окаже полезно.

Арт Розели бързо снабди О'Донован с нов паспорт и документи на името Майкъл Конъли, адвокат от Ню Йорк, специализиран по сливания на фармацевтични предприятия. Също така му осигури писмо от нюйоркски хирург, забраняващо участието на О'Донован във всякаква полицейска работа за срок от тридесет дни, което беше изпратено на неговата началничка. Тя веднага се обади в апартамента му, но успя да разговаря само с телефонния секретар, защото О'Донован така и не се върна от Вашингтон...

Лицето на Казабланка не беше се променило много от последното посещение на Баум. Състоеше се от същите алабастрови, великолепни марокански сгради и бели френско-средиземноморски фасади. Из гънките му се бяха издигнали още няколко модерни бизнес-кули, а булевардите във френски стил се бяха удължили към Аземур и Рабат. Финиковите палми по тротоарите също бяха пораснали. Но градът все така изглеждаше като безсмъртната вдовица на морски капитан, застанала на брега на морето, което бавно плиска полите ѝ,

миришеца на изсушени от слънцето рибарски мрежи, нефт и солен, влажен бриз.

Макар Магреб още да се кланяше на консервативните мюсюлмански традиции, Мароко като входна врата към Иберийския полуостров, изглежда, беше отстъпен от имамите в полза на търговията. Казабланка цъфтеше под шизофреничния вятър на свободата си. Високата джамия на Хасан II беше доказателство от милиарди долари за верността към монарха и Аллах, докато ресторанти за кашер на останалите в града евреи процъфтяваха под ръководството на собствениците си, които вече не се бояха от репресии. Да, тук още имаше мюсюлмански жени, които ходят забулени, но много носеха по-модерни, цветни дрехи, без изобщо да покриват главите си, и не по-малко се разхождаха в бизнес-костюми и доста предизвикателни поли. В ярък контраст с Техеран тук нямаше религиозна полиция, която да застреля жена, осмелила се да си сложи червило и грим.

Лисабон, Женева и Виена бяха служили като неутрален плацдарм за тайни битки между фашисти и демократи, комунистически и империалистически идеологии. Бейрут също беше изживял времето си като приют на нелегални борци, но вече беше изоставен след двадесетте години гражданска война и чуждо нашествие. Даже и най-безстрашните наемници се въздържаха да си вършат работата там. Но блестящата архитектура от тридесетте години на Казабланка, извитите улички на мистериозната Казба и палмовите горички, люлеещи се под френската и арабска музика, превръщаха града в безопасен рай за дипломати и търговци на оръжие, крадци и предприемачи, контрабандисти и шпиони.

На ъгъла на булеварда на кралските въоръжени сили и улица „Колбер“ Баум и О’Донован влязоха в огромното фоайе на хотел „Шератон“. Вече беше късна утрин и бизнесмените се събираха в открития салон за закуска. Огромният фонтан пръскаше блестящи струи, а крясъците на папагалите във висящите клетки се смесваха с джазовата мелодия, така че пространството сред високите стени бръмчеше като смесица между кафене и карибски зоопарк.

Те се приближиха до рецепцията, в отсрещния край на фоайето. Тя представляваше висок до гърдите правоъгълник от полиран мрамор, и се обслужваше от облечени в сини сака мароканки. Попълниха

регистрационните листове, Баум гарантира плащането със златната карта „Виза“ на името на Шмид, регистрирана във франкфуртска банка. Докато О’Донован, разсеян и мрачен, наблюдаваше движението във фоайето, Бени се опитваше да не поглежда към щанда за подаръци в другия край на помещението. На стената до магазинчето имаше закачена пощенска кутия, в която висок европеец с американско пилотско яке и черни джинси пускаше пощенски картички. Тъмнорусата му коса беше вързана на опашка. Чиновничката подаде на Бени две пластмасови карти-ключове.

— Седемстотин и единадесет, хер Шмид — каза тя.

— Ние сме пушачи — предупреди Бени.

— Такива са повечето от гостите ни — усмихна му се широко чиновничката. — Мароко все още е цивилизована страна.

— Много благодаря — отвърна на френски Баум.

— Удоволствието е наше.

Един млад пиколо вдигна чантите им, но когато тримата приближиха асансьорите, Бени му подаде двадесет дирхама и каза на френски:

— Благодаря, ще се справим.

Момчето отстъпи с ръка върху гърдите.

Ейтан Екщайн ги последва в асансьора, но пристъпи направо към огледалната стена на кабината, без да погледне Бени. О’Донован хвърли поглед към отражението на третия мъж, изгорялото от слънце безизразно лице и скритите зад тъмни пилотски очила очи. Знаеше, че Баум няма търпение да се срещне със свой приятел, офицер от АМАН тук, но този мъж не би могъл да бъде майорът. Приличаше повече на германски терорист или в най-добрия случай на шведски барабанист от рок-група.

Бени и О’Донован слязоха на седмия етаж и когато стигнаха 718, Бени спря да вкара пластмасовия ключ, докато О’Донован извърна глава и се смръзна.

Третият мъж се приближаваше бързо. О’Донован се обърна към Бени и смигна предупредително. Но Баум отвърна съвсем спокойно:

— Надявам се, че тук ще е по-добре от онази дупка в Танжер.

После отвори вратата, хвана американеца за лакътя и грубо го бутна в стаята. Мъжът с опашката влезе веднага след него, Бени

затръшна вратата с крак и двамата с непознатия се прегърнаха в здрава мечешка прегръдка, от която направо им спря дъхът.

Баум и Екщайн се разделиха, без да кажат дума. Бени отиде право при телевизора върху полираното бюро и без да поглежда стаята, изрече:

— Да, това място изглежда много добре. — Той включи телевизора, намери европейския музикален канал и песента „Следж Хамър“ на Питър Гейбриъл отекна от стените.

— Леглата също изглеждат удобни. Нали, Майкъл? — подсказа реплика Бени, и тъй като О’Донован само гледаше глупаво, му направи знак с ръка да отговори.

— Да — най-после разбра намека му детективът. — Наистина е хубаво.

Екщайн нямаше представа кой може да е този така объркан американец, но явно беше с Бени, а той не за пръв път идваше на среща с някой *томех* — чуждестранен, но верен помощник, според жаргона на СпецОп. Екщайн свали очилата си, приближи О’Донован и се усмихна зад вдигнат към устните пръст. После посочи едно от леглата. О’Донован сви рамене и седна, чувствайки се въпреки опита си в полицията като първолак.

Последва странен балет. Баум и Екщайн се движеха бързо, като че повтаряйки пантомима, която често са играли с пътуващ театър. Тя напомняше на О’Донован първоначално претърсване на местопрестъпление, но без звук.

Нито един от израелците всъщност не изпитваше подозрения, че мароканският Мухабарат ще се интересува от тях дотолкова, че да наблюдава действията им. Но вражеските служби също си имаха хора в Казабланка, а Мартина Клумп със сигурност не получаваше парите за дейността си от „Макдоналдс“. Някой я поддържаше и независимо дали този banker е сирийското, иракското или либийското правителство, тя сигурно получаваше и техническа помощ. Затова двамата мъже действаха по професионален навик като пилоти, които правят проверка преди полета.

Бени дръпна завесите върху широките прозорци, после извади от контакта всяка от лампите в стаята и тя потъна в кафеникав мрак, осветяван само от стенните аплици във фойето.

Въпреки общоизвестното мнение, че високите технологии си служат със захранвани с батерии миниатюрни подслушватели, които работят почти неограничено време, повечето подобни уреди все още се поставят в безобидни електроуреди и се захранват от тях. Изваждането на щепселите намалява донякъде риска. Друг често използван начин е да се скрият микрофони в кутията на контакта. Бени нямаше намерение да разглобява контактите в стаята и затова отиде до куфара си и извади дебел целофанен пакет. Съвсем естествено беше един търговец на средна възраст да си носи еднократни подложки за обувки на „Доктор Шол“. Той свали опаковката на няколко от дунапреновите подложки и нежно ги залепи върху всеки от контактите.

Екщайн излезе от банята, където беше пуснал душа, докато опипа всички лампи, тръби, кранове и празни пространства зад мивката, бидето и тоалетната. Невнимателните разузнавачи нерядко са приемали банята като достатъчно сигурно място за тайни разговори. Затова тези помещения често стават място за скрити акустични приемници. Претърсването му беше само повърхностно и затова той елиминира риска, като остави водата да тече, а после излезе и тръшна вратата.

О’Донован наблюдаваше как Баум и Екщайн сега се гледаха, застанали в двата края на голямата стая. И двамата мечтаеха да разполагат с преносимо проверяващо устройство, което би улеснило неимоверно работата им. „Магьосниците“ на АМАН вече произвеждаха много чувствителен модел, представляващ многовъннов приемател със скенер и насочваща се антена. Човек си слага слушалки, изпълва помещението с предварително записана музика на магнетофон и започва да „прослушва“ всяка стена, килим и мебел. Ако някой предавател в стаята функционира, скенерът хваща честотата, а операторът чува записаната музика през слушалките си. Но тези устройства са много скъпи и макар винаги да са маскирани като уокмен или компактдисково устройство, не се дават на оперативните работници без разрешение на командира. Управлението не желае някой митничар от Третия свят да конфискува такъв уред в полза на подрастващата си дъщеря.

Баум и Екщайн се оттеглиха към противоположните ъгли на стаята като изморени боксьори, обърнаха се и започнаха отново.

Екщайн използваше фенерчето си, за да огледа гардеробите в антрето. После забеляза, че голямото огледало виси на кука и може да бъде свалено от стената. Баум отвори решетката на радиатора под прозореца, извади възглавниците на креслата, прекара върха на молив по пролуките на мебелите, после легна под масичката като автомобилен механик. Екщайн се качи на стол и прекара лъча на фенерчето си по решетката на климатика, докато Баум вадеше чекмеджетата на бюрото, оглеждаше ги, връщаше ги на място, а после взе телефона, постави го на леглото и нежно го покри с две възглавници. Сега двамата мъже започнаха да лаят като слепци, които си търсят изгубеното копче. Опипваха всеки сантиметър от килима, надничаха под леглата и галеха мебелите, рамките на прозореца и картините с такава нежност, каквато и двамата не бяха показвали към жена от доста време насам.

Целият танц по обезопасяването отне по-малко от двадесет минути, но когато свърши, и двамата мъже бяха се изпотили. Не бяха толкова глупави да се чувстват абсолютно сигурни, но направиха всичко каквото можеха с помощта на своята воля и опит. Бени отвори минибарчето, подаде на Ейтан портокалов сок и отвори за себе си кутийка с газирана вода. Направи знак на О'Донован да си вземе каквото иска. Сега някаква британска диджейка говореше глупости и носът ѝ едва не беше изскочил през екрана на телевизора. Бени засили звука, а Екщайн се приближи до него в ъгъла до покритите със завеси прозорци.

Бени се облегна на стената и вдигна поглед към по-младия си другар, съзнавайки, че ако не бяха разрушили оперативния им съюз, вероятно нямаше сега да се намира в това положение. Съдбата сигурно би се стекла съвсем иначе. Рут вероятно щеше да си бъде в своя нюйоркски апартамент и да се занимава с учението си, нямаше изобщо да сънува за съществуването на О'Донован и да предъква недоволството си спрямо своя баща. В безопасност. Но щом като това е сега жестоката реалност, най-добре беше да я посрещне заедно с Екщайн и Бени едва сдържаше чувствата си. Те разговаряха тихо на иврит и думите им бяха изпълнени с недомлъвки.

— Не трябваше да си тук — каза Бени с измъчена усмивка.

— Нито пък ти, приятелю. — Ейтан искаше да каже: не в такова ужасно положение. — Кой е битият телохранител?

— Детектив от Ню Йорк — отвърна Бени. Ейтан погледна О'Донован, който сега пушеше и гледаше замислено в екрана на телевизора. — Работеше по експлозията в консулството. Ицик ме изпрати там като свързка.

Баум разказа накратко останалите подробности. Не му се искаше да изважда наяве връзката между Рут и Майк, но тя беше ключът към последвалото отвлечане. Екщайн се опита да не реагира рязко, но сексуалните картини са твърде близо до повърхността на мъжкия мозък и той не можеше да не завиди на американеца. Екщайн веднага забеляза, че въпреки разликата в прическите, той и О'Донован си приличаха физически. Детективът още носеше лепенка върху носа, а под очите му имаше синини. Лепенката се набиваше в очи като сикхски тюрбан. Трябваше да я махне, а останалото да се покрие с пудра.

О'Донован погледна Екщайн, който събра пръстите на лявата си ръка и направи движение, като че къса грозде от ниска лозница. Този израелски жест означава: „Още малко търпение.“

— Сигурно нямаш никакви идеи — с надежда изрече Бени.

— Дори и без фактите, вече съм подготвил част от инфраструктурата.

— Винаги си бил нестандартен — похвали го Бени. — Аз знам фактите, но още не съм се свързал с никого освен теб. „Мафията“ ще помогне с всичко, каквото може.

Баум намекваше за Арт Розели, но Ейтан също така разбра, че Бени смята предварителните усилия на партньора си за напразни. Той погледна Баум. Не беше сигурен, че при тези обстоятелства подполковникът ще е в състояние да действа със спокойно и ясно съзнание. Тъкмо се готвеше да признае съмненията си и да разкрие действията, които вече е предприел, когато на вратата бързо се почука.

Баум тръгна да отпрати вероятно някоя от камериерките, когато Екщайн докосна гърдите на едрия мъж и го задържа. Гледаше го с извинително изражение.

— Не винаги съм такъв инат, за каквото ме мислиш — каза Ейтан. Той се запъти към вратата.

Когато я отвори, в стаята влезе генерал Ицик Бен-Цион.

Командирът на „Специални операции“ наведе глава, докато минаваше през антрето. Нямаше препятствия, но предишни сблъсъци с

касите на вратите вече му бяха създали навик. Беше облечен в светлосив двуреден костюм, бяла риза и синя копринена вратовръзка. Страничните рамки на стилни слънчеви очила изчезваха под твърдите прошарени къдрици на слепоочията му, освен това носеше и лек английски шлифер, защото дори и в Казабланка времето може внезапно да се промени през зимните месеци.

От дълги години Бени не беше виждал Ицик на работа в чужбина или всъщност без униформа. Изглеждаше като сицилиански дон, тръгнал на среща на Фамилиите. Но не облеклото на генерала занимаваше Бени. Екщайн явно бе издал целия сценарий на шефа им, включително отвлечането на Рут, като с това беше изложил живота ѝ на още по-голяма опасност, хвърляйки съдбата ѝ по вятъра на амбициите на Ицик. Изненадан и с чувството, че е предаден, Баум скръсти ръце и преряза Екщайн със смразяващ поглед.

— Длъжен бях, Бени — каза Екщайн. — Твърде сложно е, с много фактори, като „Лунен лъч“ не е последният. — Баум мълчеше. — Има и още рискове, животът на други хора също е заложен — продължи Ейтан. — Ти *знаеше*, че ще трябва да споделиш, но нямаше време да те убеждавам.

Лицето на Баум не трепна, макар зад присвитите от ярост очи да разбираше, че Екщайн е прав. Той нямаше да се съобрази с нищо и никого освен Рут. Щеше да пожертва Дан Сарел. Някой е трябвало да действа вместо собствената му, временно увредена логика.

Бен-Цион приближи двамата мъже, спря и кимна към О'Донован, който поклати глава за поздрав и продължи да гледа телевизора.

— Какво е това? — попита Ицик, като че американецът е гумена кукла.

— *Томех* — отговори Екщайн.

— Прекрасно — изръмжа саркастично Ицик и хвърли шлифера си върху малкото канапе. — Много обичам непосветени свидетели.

— Той е сто процента сигурен. И не разбира езика — увери го Екщайн.

Бен-Цион не му обърна внимание и се обърна към Баум. Генералът прие, че вече са огледали стаята, но телевизорът гърмеше и затова тримата приближиха глави като адвокати, които дискутират тактиката си пред заседаващия вече съд. Можеше да използва

псевдонимите им, но искаше да разруши бързо защитата на Баум. Свали очилата си.

— Екщайн твърди, че си искал да ми кажеш нещо за досието „Танго“, Баум. И по-добре карай направо.

Бени изгледа надвесения над главата си началник и тъмните очи, които го гледаха с онзи „стига си ме лъгал“ поглед, който той често използваше, за да накара коленете на служителите в Управлението да омекнат. После изгледа бързо Екщайн, чието измъчено изражение и леко кимване бяха като на съучастник, подканващ към признание. Това е. Край. Усети годините, лъжите и товара на собствената му тайна да изскачат като въздух от спукана гумена топка. Човекът, който не издаде нито една тайна дори и разпитван жестоко от врагове, сега започна да дрънка признания като донжуан.

— Мартина Урсула Клумп беше наша — каза Бени на Ицик. После отиде до бюрото, взе един пепелник, върна се и го постави върху облегалката на креслото. Ицик се размърда и отново се надвеси над подполковника, докато Екщайн гледаше завесите, като че ли можеше през тях да зърне летището на Казабланка.

— Я повтори? — присви очи Ицик и наведе глава.

— Клумп беше наша. — Бени запали цигара и издуха дима.

— Какво искаш да кажеш с „наша“? — попита Ицик с нарастваща тревога.

Бени го погледна в очите.

— Тя беше мой агент. Аз я завербувах.

Бен-Цион примигна. Въпреки че започваше да разбира величината на това разкритие, той не искаше да приеме произтичащите от него изводи. Генералът живееше с тайни, събираше ги, използваше ги като професионални и политически лостове. Гордееше се, че знае скритите съкровища на всички тайни групи, които споделяха пълната истина само с него. Не беше възможно някой от хората му, дори и тези „ужасни близнаци“, да са скрили такова нещо от него.

Той се изправи и се извърна към по-младия си подчинен.

— Какви ги дрънка тоя, Екщайн? — попита, сякаш Баум му говори на китайски.

— Слушай го — отвърна кратко Ейтан.

— Беше преди почти двадесет години, Ицик — каза Бени.

Държеше цигарата си и гледаше горящия ѝ връх. — Преди да дойда при вас от цивилните. — Бени беше започнал разузнавателната си кариера като служител на Мосад, а после взе да сътрудничи на шефа на АМАН Шломо Газит, за да му помогне да сформира отдела по Специални операции към военното разузнаване, който първоначално се наричаше „Група 509“. — Работехме в Париж и се опитвахме да проникнем в „Аксион директ“. Тя току-що беше пристигнала от Буенос Айрес и следваше в Сорбоната. Баща ѝ е бил нацистки инженер. Стигнахме до нея, когато беше още начинаеща левичарка.

Бен-Цион познаваше много добре сценария. По време на революционните студентски години в края на шестдесетте и началото на седемдесетте, децата на бившите фашисти бяха пораснали. Те често бяха объркани, клоняха към радикалната политика, симпатизираха на Третия свят, на борбата с империализма, но тайничко бледнееха, когато арабските терористи убиваха израелски ученици, повтаряйки престъпленията на техните бащи. Понякога можеше да се свири на струната на това чувство за вина.

Ицик поклати глава, запали цигара и издуха дима с ръмжене. Знаеше, че има още. Осъществено.

— И сигурно си ѝ купувал сладолед в „Яд Вашем“ — саркастично изрече той. Музеят на холокоста до Йерусалим беше предпочитана спирка на израелските екскурзоводи.

— Два пъти — призна Бени.

И сега е общоприета практика завербуваните чуждестранни лица да бъдат довеждани тайно в Израел за убеждаване. Често ги снимаха там в компанията на униформени офицери. Това се правеше с цел да бъдат хванати здраво и да не се опитват да мамят.

— Леле-мале — прошепна Бен-Цион. Вече разбираше, че Баум говори не за кратък период на младежко объркване, по време на което момичето е съобщило няколко имена и адреси. Тя не беше обикновена „гадина“, израелският жаргон за временен информатор. Била е вербувана, обучавана и ръководена от Баум. — Истински двоен агент ли? — Ицик присви очи към Бени, но просто не можеше да повярва.

— Съвсем — отговори Екщайн. Той се дръпна от прозореца и го затвори. Самочувствието на Ицик беше на път да се срути.

Генералът се опита да си представи цялата история. Мартина Урсула Клумп, известна германска терористка, подозирана за десетки

нападения в Европа, експлозии на ФЧА, акции в Ливан. Можеше ли да е истина, че един от собствените му отдели я е ръководел под нищо неподозиращия му нос? Опита се да успокои наранената си гордост с потенциалния поток от похвали. Възможно ли е, докато Мосад е държал Клумп начело в своите елиминационни списъци, тя да е била ръководена от собствения му дебелоглав Баум? Та това е *фантастично!* Германската фанатичка, за чиято глава се дава награда, всъщност е придобивка на АМАН! Това може да накара даже и министър-председателя да се разсмее.

— Как го направи? — попита той Бени с неприкрито възхищение.

— Кое?

— Да я завербуваш.

Бени се поколеба. После се изчерви и погледна към Екщайн за помощ.

Очите на Ицик блеснаха към двамата офицери.

— Какво има? — В ума му преминаха картини на изнудване и мъчения. — Какво използва?

Бени въздъхна.

— Естествения инструмент на професията — каза той, свел очи към пода.

Ицик направо зяпна.

— Ти си я *прелъстил*?

— Тогава още е имал коса върху главата си — опита се да обясни Ейтан.

Бен-Цион се плесна по челото и бавно се завъртя.

— *Страхотно!* — Сексът, разбира се, е една от приоритетните техники за вербуване на чуждестранни агенти, но това обикновено се прави от експерти. Обучени мъже красавци и фаталните жени на Управлението. Мисълта, че неговият подобен на булдог полковник е съблазнил и спал с която и да било чужда жена, беше просто невероятна.

Но Бени не беше в състояние да гледа на събитията с безгрижна носталгия. До този момент само Екщайн знаеше тайната за вербуването на Мартина и Баум разбираше, че никакви оправдания с патриотичния дълг нямаше да му позволят някога да си прости. Не, той не винаги е бил толкова дебел, плешив и настъпателен оперативен

командир. Спомняше си времето, когато беше на тридесетина години и плътта на тялото му се състоеше само от мускули, лицето му беше гладко и без бръчки около очите. Когато можеше да излъчва онзи нежен чар, който заслепяваше жените въпреки агресивното му поведение. Спомняше си каква беше и тя тогава. Младо и неопитно немско момиче, живеещо само в парижки апартамент. На звънеца пишеше Шмид, наемът се плащаше от израелското правителство, а тя плачеше, когато достигаше оргазъм. По онова време Рут вече тръгваше на училище, Мая се грижеше за трите деца в Йерусалим, а той се чудеше дали похотта е цената на дълга или награда за изпълнението му.

Бен-Цион бръкна с ръка в джоба на панталона си и започна да се разхожда между креслото и прозореца. Той тръсна цигарата си и пепелта падна на пода. Като че говореше на обувките си:

— Добре — каза той. — Ще се хвана. Вербувал си Клумп. Но от онова, което ми каза Екщайн, тя май вече не е луда по теб. Разкажи ми останалото. Бързо.

Екщайн веднага заговори. Знаеше, че за Баум това ще е твърде мъчително.

— Бени я ръководеше до 1982 година — каза Ейтан. — Тя се премести от Париж във Франкфурт, влезе в „Баадер-Майнхоф“ и чрез тях достигна до ФЧА. Беше на самата фронтова линия, но поддържаше контакта. Тя бе ужасно хладнокръвна и стоката ѝ винаги беше гореща.

Информацията за предстоящи терористични акции се оценяваше по температура. Ако шефът на някой агент обявеше информацията му за „гореща“, командирите му трябваше да я приемат за вярна, без да изискват да се разкрива източникът. Следваха трудни решения дали да действат на базата на информацията и да се рискува издаването на анонимния агент, или да изчакат и да се надяват да няма много жертви.

— Да, дааа — продължаваше да се разхожда Бен-Цион. — А кога влезе *ти* в играта?

— По-късно — отвърна Екщайн. — Към края.

— Хммм — изръмжа генералът. Значи пак го бяха направили. Тези двама *маниаци* са ръководили тайна операция в собствената му кухня, докато той си е похърквал в спалнята. Те просто няма да се откажат да му докарат някой сърдечен удар. — Доколкото разбирам, работата се е вкиснала — с известно удовлетворение каза Ицик.

— Тя беше навлязла много дълбоко — продължи Екщайн. — Смятаме, че просто е станало твърде опасно за нея. Започна да пропуска контакти, да не се явява на срещи. В „Щерн“ отпечатваха нейни снимки и тя просто се направи на умряла.

— Аз реших да я изкарам отново — прошепна Бени. После прочисти гърлото си и заговори по-високо: — Просто чувствах, че тя ще се съгласи.

Ицик престана да се разхожда и погледна Баум. Едва не каза: „Или просто си искал да я вкараш отново в леглото си.“ Но като видя измъченото изражение на Баум, преглътна забележката си.

— Успях да ѝ изпратя кодирано съобщение — продължи Бени. — Беше в началото на 1982 година. Ние бяхме в Германия. Спомняш ли си?

Ицик се почеса по челото със затворени очи.

— Съвместна акция с немската криминална полиция — подсказа му Ейтан. — Разкриването на мрежата на Джабрил.

Генералът кимна и Бени продължи:

— Беше много трудно. Трябваше да я проследим на улицата. Отне ни много време, но Цви Пърлман се справи. — Бени замълча. Пърлман беше мъртъв и на всички им беше мъчно за него. — Беше една дълга, гадна седмица, но тя ни се отплати.

— Не знам дали си спомняш — обърна се Екщайн към Бен-Цион. — Тя беше хваната от GSG-9 в Бад Райхенхал. Капанът беше поставен от нас заедно с криминалната полиция на Германия. Останалото — съдът, присъдата, прехвърлянето ѝ в „Брухсал“ — всичко беше за прикритие.

— Така ли? Че кой е бил толкова колегиален във Висбаден? — попита Ицик, опитвайки се да не обижда връзката с германското контраразузнаване.

— Локоевски.

— Хмм — пак изръмжа Ицик. — Още един ренегат. Баща му е бил полковник от SS. Нали знаете?

— Синът се отплати достойно.

— Ами бягството ѝ? — настоя Ицик. — Това вече си го спомням. Бени въздъхна, раменете му увиснаха и той запали нова цигара.

— Аз го провалих. Държаха я в подземията на „Брухсал“. В килиите за психично болни. Никой не знаеше, че е там. — Той я видя

отново с хлътнали очи и треперещи под усмирителната риза рамене. — Не бях се свързал с нея по време на съдебната фаза и затова първоначално тя не ми повярва. Но после се съгласи. Обещах ѝ стандартния пакет. Казах ѝ, че ще трябва сама да се погрижи за бягството си чрез ФЧА, за да ѝ вярват до края. Но после ние ще я вземем, тя ще получи нови документи, както и дължимата ѝ сума, която никак не беше малка. Ако искаше, можеше да прекара живота си на морския бряг в Нетания и да ходи на пикници с Волфганг Лодз. — Гласът на Бени отново падна до шепот. — Заклех ѝ се, Ицик. И наистина щях да го изпълня...

Бен-Цион изгледа Бени и наистина го съжали. За някои хора загубата на оперативен работник се равнява на загуба на дете.

— В последния момент смениха един от немските пазачи — довърши Екщайн. — Не беше уведомен и откри огън. Улучи я, но тя стана и успя да стигне до хеликоптера.

Няколко минути никой не заговори. На Екщайн му се искаше да запали, но ухапа устни. Погледна О'Донован, който беше заспал върху кревата със спуснати на пода крака. „Бивш войник — помисли Ейтан. — Вероятно от военновъздушните сили.“

Бен-Цион приближи прозореца и се облегна на рамката, разкопча сакото си и скръсти ръце. Погледна тавана и започна да кима бавно като че се молеше, докато бързо обмисляше останалата част от скръбния сценарий.

— Разбирам, Баум — каза той. — Ти ръководиш това момиче, вече жена, от дълги години. Тя може би е влюбена в теб, може би не, но е затънала много надълбоко, а ти си нейният спасителен пояс. Обаче ти не я спасяваш, нали? Оставяш я там, където е.

— Тя беше незаменима — каза Екщайн, макар да нямаше нужда да защитава тактиката. Самият Ицик би оставил и майка си в Багдад, ако тя би могла да му предава гореща информация. — Нейната работа вероятно е спасила стотици човешки живота. Може и повече.

— Но се е уплашила — продължи да говори Бен-Цион. — Минала в нелегалност. Ти обаче се свързваш с нея още веднъж, караш я да ти се довери отново. После стрелят по нея. От нейна гледна точка ти си двулично еврейско копеле, което я е измамило. Така ли е?

Бени не каза нищо, макар че Ицик не изчака да чуе отговора.

— И затова тя наистина е разярена. Изчезва завинаги. Стига до Ливан и Хизбула, а после до „Яд Аллах“.

Бени знаеше какво ще последва, но продължи да понася мълчаливо ударите. Не бяха споделили истината със своя командир и той с право отказваше да поеме отговорността върху себе си.

— И оттогава насам на тази земя няма достатъчно кръв, която да я засити — каза Ицик. — Освен ако това не е *твоя кръв*, Баум. Значи най-накрая наистина си я вербувал. Превърнал си я в нещо, което десет години тя само се е преструвала, че е. Заклет враг на държавата Израел.

— Мисля, че малко драматизираш — обади се Ейтан.

— Така ли, Екщайн? — извърна се бързо към майора Бен-Цион. — Адът е нищо в сравнение с това, млади приятелю. Можеш да провериш при жена ми.

Присъдата беше изречена. Ицик внезапно се изпъна, отиде до минибара и извади кутийка бира.

— А сега по-добре ми кажете какво общо има всичко това с досието „Танго“ — нареди той, след като отпи.

— „Танго“ беше Мартина — измърмори Бени.

Ицик спря на място. Погледна над кутийката и облиза горната си устна.

— Моля?

— Да — потвърди Екщайн.

Лицето на Бен-Цион се зачерви заплашително. Естествено, стандартната процедура е да се прикрива идентичността на агент, особено двоен. Истинските имена и бази за операции се променят и понякога даже в сейфа на „контрольора“ се пази прочистено досие. Но когато го осведомяваха за състоянието на „Танго“, Баум и Екщайн винаги като че му се бяха доверявали, съжалявайки за загубата на агент *мъж*, белгиец, който работел в европейските терористични мрежи и вероятно е бил хванат и убит. Всички документи споменаваха мъжки пол и в нито един нямаше физическото му описание. Ядът му кипна, когато си спомни как веднъж беше споделил за „Танго“ с началника на Мосад.

— Тогава кой, по дяволите, е бил Паул Кримант? — изръмжа Ицик.

— Това е анаграма — отговори Екщайн. — От буквите на името й.

Бен-Цион се втренчи в Екщайн, а после обърна огъня на очите си към Баум. Макар че сега бяха искрени, той си представяше колко ли пъти и за колко ли още досиета са крили от него.

— Мразя ви, да знаете — заяви им той. — Наистина. — Той посочи с дългия си пръст към Бени. — Ако в тази работа не беше забъркана Рут, щях да ви върна у дома и да изпея цяла ария пред военния съд.

Бени и Ейтан гледаха генерала, докато той отметна глава, избира бира с една дълга глътка и смачка кутийката с голямата си длан. Хвърли я в празното кошче, но звукът беше заглушен от дърдоренето на говорителката от музикалния канал, която продължаваше тирадите си. Бен-Цион постави юмруци на хълбоците си. Беше взел решение.

— Ти забърка тази каша, Баум — каза той. — Сега ти ще я оправяш. „Лунен лъч“ ще се проведе, както е планирано.

Служителите на Ицик разбраха напълно значението на това заявление. Командирът им си беше създал образа на безчувствен воин, но също имаше деца. Заради Рут той нямаше да промени времето и мястото за размяната на пленниците.

— Твоето бивше гадже сега разполага с опасна играчка, Баум. И по-добре да не й позволяваме да я използва.

Очите на Бени се ококориха. Откъде Ицик е разбрал за „Миноу“? Бени дори не беше разказал на Екщайн за това.

— Авраам Ярон работи за армията — отговори на изражението му Ицик. — Не за теб. Той ни съобщи за това от Вашингтон.

Бени кимна. Нямаше никакво предателство. Ако Авраам знаеше за Рут, той щеше да си държи устата затворена.

— А сега, чуйте как ще стане — продължи Ицик. — Размяната ще се извърши, когато бъде решено, та ако ще и адът да се надигне. Затова най-добре се заемете веднага с този ви проблем. — Той вдигна юмрук от хълбока си, погледна часовника и започна да размахва пръст. — Не желая дори и да чувам за него, освен може би следващия месец на сватбата на Бен-Леви. — Говореше за един от служителите в шифровъчното. — Имате по-малко от седемдесет и два часа. Използвайте всичко и всеки, когото искате, но *никой*, на когото плащам! *Барур лахем?*^[3]

— Ясно — отговори Екщайн. Бен-Цион им даваше зелена светлина. От друга страна, ги отрязваше, като им забраняваше да получат каквато и да било подкрепа от Управлението. — Но ще имаме нужда от няколко неща, Ицик. Скъпи неща.

— Използвай проклетата си златна карта — изсъска генералът.

— Стига, Ицик... — изръмжа Бени.

— Добре тогава, Баум. Колко ти е пенсионната осигуровка?

— Ти знаеш.

— Така е — кимна генералът. — Я ми кажи, Очко знае ли за цялата тази работа? — Говореше за аналитика на Бени.

— Може би само част — с нежелание отговори Екщайн.

— Добре — заяви Ицик, докато обмисляше. — От този момент той е в неплатен отпуск. Ако се окаже, че пристигне тук и носи сто хиляди, те ще са от *собствения* ти джоб, Баум. А ако по-късно, по някакво чудо, дължимата на господин *Паул Кримант* сума възстанови сметката ти, няма да ми задаваш никакви въпроси.

— Благодаря, Ицик — прошепна Бени.

— Недей да ми благодариш! Мога да убия и двама ви, и при това да получа медал!

Ицик се изправи в цял ръст, закопча сакото си и си взе шлифера. Бени застана пред командира си, а Ейтан се нареди до него. И двамата искаха да раздрусат ръката на генерала, но се бояха да не нарушат магията на добронамереността му. Ицик извади слънчевите очила от джоба и си ги сложи. Кимна с глава и тръгна към вратата. После спря по средата на стаята и се извърна.

— Създали сте чудовище, господо.

— *Ес ист унзер Ебенбилд* — прошепна на немски Бени.

— Какво каза той? — обърна се Ицик към Екщайн.

— По наш образ и подобие — отвърна Екщайн.

Генералът изръмжа и си тръгна.

---

[1] Арабско название за Мароко и Алжир. — Б.пр. ↑

[2] Хотел „Шератон“, ако обичате (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Ясно ли ви е? (иврит) — Б.пр. ↑

17.

КАЗАБЛАНКА, „КАФЕ ДЪО ФРАНС“

Към полунощ собственикът на „Кафе дьо Франс“ обикновено затваряше заведението си. Четиримата му сервитьори в тъмнозелени вълнени сака, бели ризи, черни вратовръзки и панталони по това време вече бършеха масите, връщаха пълните табли с използвани чаши на барманите и изхвърляха фасовете от стотината пепелници. След това трябваше да затворят металните капаци върху гледащите към улицата и тротоара прозорци и да навият червените тенти с надписи „Кока-кола“ към стрехите на покрива.

Най-после щяха да са свободни, за да отпочинат горящите им пети. Но макар часовникът на кулата на площада „Мохамед V“ да отбелязваше часа на вещиците, днес това нямаше да стане. На хиляди километри и много часове оттук кралският марокански футболен отбор започваше кървав мач в Бразилия. „Кафе дьо Франс“ имаше телевизор с огромен екран и сега тук беше пълно като по обяд.

На Бени Баум тълпата не му пречеше. Напротив, тракането на чиниите и мляскането на мароканците, приглушеното ръмжене на колите, мотоциклетите и такситата, които минаваха по широкия площад, го успокояваха. Вятърът, който издуваше червените тенти и носеше в кафенето аромата на пристанище, морски въздух и напечен нефт, се смесваше с мириса на черно кафе и тютюн, изпълнен с радостни викове, когато отборът на Мароко най-после вкара гол.

Сред израелската разузнавателна общност беше широко разпространено мнението, че най-успешните операции са били планирани в кафенета на открито, а не в непроницаемите за звука специални зали. Тази традиция се беше родила благодарение на концепцията, че за врага е много по-трудно да локализира и подслуша импровизирана среща, отколкото фиксирана оперативна база. Всъщност даже счетоводителят на АМАН, чийто бюджет винаги не достигаше, веднъж съвсем сериозно беше предложил да си купят някой ресторант, вместо да му се налага да изплаща планините от

фактури за обеда и вечерта, които се изсипваха всеки петък върху бюрото му.

Основният салон на кафенето беше претъпкан, но това беше добре дошло за Баум. Хората седяха рамо до рамо и затова сервитьорката ги настани на балкона, започващ в края на витата стълба. С изключение на клиентите, които набързо посещаваха тоалетната в паузата между полувремената, тук нямаше никой друг, тъй като парапетът закриваше част от екрана на телевизора долу. Затова пък входът на кафенето се виждаше идеално и когато гостите на Баум влезеха, всеки от тях повтаряше една и съща пантомима. Оглеждаха основния салон, не виждаха познат, после поглеждаха нагоре, откъдето Екщайн ги канеше с пръст.

Малката група алпинисти, отличаващи се с ярките си алпийски пуловери и разноцветни чантички за документи, закопчани на кръста, се бяха събрали около три маси, съединени услужливо от салонния управител. Присъствието му временно поспря „туристическите“ им планове, когато той се качи на балкона, просна килимчето си от камилска вълна и започна да се кланя към Мека, докато си казваше молитвата. Бени Баум, който седеше начело на събраните маси, се облегна с металния стол на стената и затропа с пръсти по колената си. Когато религиозният мюсюлманин най-накрая се изправи и събра килимчето си, Баум му се усмихна и кимна с уважение.

Групата на Баум още не беше се събрала напълно. Затова той чакаше, та да не му се налага да повтаря пред новопристигналите. Нямаше търпение да започне, но все пак разтревожената му душа изпитваше известно успокоение, защото наистина не беше очаквал да събере група за действие за толкова кратко време. Той погледна другия край на масите, където Екщайн, яхнал стола си и поставил брадичка върху сплетените си пръсти, се правеше, че гледа мача, докато наблюдаваше входа.

Бени съжеляваше за избухването си преди, когато беше обвинил Екщайн за решението му да спре в Тел Авив по пътя насам от Адис Абеба. Когато майорът накратко му разказа какво е свършил за малкото време, прекарано на израелска земя, той веднага му се извини. Ейтан дори не беше успял да види жена си и сина си.

Екщайн беше започнал военната си кариера като парашутист-десантчик и онези години, прекарани върху острието на бръснача в

израелската армия, го бяха научили как се подготвя мисия. Обикновено операциите могат да бъдат прекратени в последната минута, но човек се научава да стегне хората и екипировката още когато се чуят първите слухове за предстояща акция. Ако ти заповядат да прекратиш мисията, единствената цена, която ще са заплатили хората ти, са няколко литра пот.

Екщайн не разполагаше с достатъчно информация, за да планира подробно, но знаеше, че Рут Баум е в ръцете на Мартина Клумп и се намира някъде в Северна Африка. Това беше повече от достатъчно, за да организира група от хора, имащи опит в близък бой, които притежават двойно гражданство, тъй като пътуването в Магреб с израелски паспорти беше забранено. Освен това съвсем правилно се беше досетил, че ако бъде осведомен, Ицик Бен-Цион няма да пожелае да информира собствените си началници, защото подобно разкритие би задвижило необратимо много неща. Размяната на пленниците, следващата стъпка на Ицик към длъжността началник-щаб, би могла да бъде отложена. А дори множеството приятели на Баум, заемащи високи постове в армейската йерархия, да вземат решение за официална операция по спасяването на дъщеря му, планът им би подлежал на одобрение от кабинета. И тъй като Рут не е като цял самолет с отвлечени евреи, кой знае какви политически игри може да се разиграят по този повод из коридорите на Кнесета. Затова, ако Ицик реши да подкрепи опита за спасяването ѝ, той трябва да бъде такъв, че да може да отрече информираността си. Точно затова Ейтан започна да се обажда по телефона на хора, които в момента не бяха „на служба“, още преди да види шефа си.

По-голямата част от израелската армия се състои от запасняци. Мъже и жени, които са свикнали да намират в пощенските си кутии малките кафяви пликосе, с които ги викат ежегодно за едномесечна запасна служба. Те също така знаят и кодиран сигнал, който може да бъде излъчен по радиото или телевизията по време на опасност. Членовете на малките елитни подразделения често биват събирани неофициално с телефонно повикване от оперативния си офицер, който им казва само „действаме“.

Екщайн успя да се свърже с най-перспективните си хора, дори и с онези от тях, които се бяха преместили в Европа, за да постъпят на

по-обещаваща служба. Но повечето от хората още си бяха в Израел и всички разговори протичаха кратко и почти еднакво.

— Диди, обажда се Ейтан.

— О, как си бе, човек!

— Добре. Слушай, зает ли си?

— До гуша, както винаги. Какво има?

— Нещо голямо. Ще отнеме минимум три дни.

— Мамка му. Утре има адвокатски съвет.

— Бени има нужда от теб.

— Е, и без това щях да ги зарежа. Казвай.

— Добре. Иди на летище „Бен Гурион“ и вземи билет за полет 883 на „Американ Еърлайнз“, който заминава в 06:20 часа за Париж.

— Да взема ли фактура?

— Платен е. Билетът е на името на Давид Лернер.

— Чудесно.

— После ще хванеш първата връзка за Казабланка. Този билет ще трябва да си го платиш. Може би ще ти възстановим сумата.

— Ехааа. Ваканция за моя сметка.

— Ще се настаниш в „Отел дьо Пари“ на улица „Бранли“. Ела в „Кафе дьо Франс“ на площад „Мохамед V“ утре в 24:00. Останалото е оборудване. Искаш ли да запишеш?

— Е, стига си ме обиждаш. Току-що съм запаметил цели петдесет алинеи.

Решителната готовност на хората въпреки неясното му обяснение нямаше защо да изненадва Екщайн, но той въпреки това се зарадва, че онези флуиди на вярност и саможертва продължават да текат из вените на израелците. Десетилетията война още не са намалили редиците на младежите, готови доброволно да се заемат с опасния си дълг, но дори и зрелите ветерани не се колебаят веднага да отвърнат на повика „следвай ме“. Екщайн много добре знаеше, че тайните мирни преговори бавно започват да дават плодове по фронтовите линии, но се чудеше дали мирът, когато най-после настъпи, ще промени за добро или за зло характера на израелската нация...

Бени запали цигара от местните, без филтър, които бяха остри и с миризма на сухи овчи дърдонки. Погледна часовника си и реши да даде на последния, когото чакат, още пет минути, а после да започнат, дори и без него.

Вдясно Очко най-после се беше върнал към обичайното си състояние на мрачна замисленост. През изминалите дванадесет часа дребният аналитик се беше изтощил емоционално като подхвърляна неуморно тенисна топка.

Първо, докато още се намираше в Йерусалим, го повикаха, за да говори по телефона лично с командира, чийто глас, макар и заглушен от разстоянието на далечния международен разговор, издаваше съвсем ясно намеренията му. Бен-Цион информира Очко, че от този миг той е в безсрочна неплатена отпуска и затова трябва да напусне сградата на Управлението. Тъй като Бени Баум беше в чужбина и никой друг нямаше да се застъпи за него, Очко се подчини унило, като се молеше наум в близко време нещата някак да се оправят. Докато се мъknеше приведен и объркан към главния изход на сградата на СпецОп, го спря един от „магьосниците“ от подземната работилница, където маскираха като часовници, уокмени и писалки разните миникамери, предаватели и детонатори.

Той му подаде чанта с презрамка, която изглеждаше празна.

— Внимавай — каза му мъжът. — В подплатата й има сто хиляди долара. Прибирай се вкъщи.

Вече наистина объркан, Очко се качи на автобуса, с който се прибираше ежедневно, но преди да влезе в блока си, го повикаха от една кола, в която седяха две от горилите на вътрешната сигурност на СпецОп.

— Качи се горе и си вземи нещата — каза му едрият шофьор. — Дрехи за три дни за град с климата на Йерусалим. Имаш достатъчно време. Десет минути.

Макар самият Очко вече да беше с чин капитан, той се подчиняваше на заповедите като редник. Двамата мъже го откараха до летището „Бен Гурион“ със скорост, от която му се доповръща. По време на пътуването му връчиха пакет за пътуване, съдържащ паспорта с името му за прикритие, което беше унгарско. Съответни допълнителни документи, билет за полета до Кайро на „Ел-Ал“ и друг на „Еджиптеър“ до Казабланка. Накараха го да повтори три пъти инструкциите за контакта, но никой дори и не спомена Баум. Когато Очко навлизаше във въздушното пространство на Мароко, той вече страдаше от параноичното убеждение, че Ицик го е пожертвал като

куриер на пари в брой. Че ще занесе сумата и никога вече няма да се завърне.

Когато влезе в „Кафе дьо Франс“ разтреперан от адреналина и вятъра, той едва не припадна, щом видя Екщайн да му се усмихва над парапета на балкона. Сега седеше до масата, отново сред своето „семейство“, спокоен и сигурен, макар че вероятно го чакаха опасни преживявания. Разглеждаше пътеводителя за Мароко, Алжир и Тунис.

До левия лакът на Бени Баум един дребен, тъмнокос мъж слагаше цигара в черно цигаре, захвапа го между зъбите си и запали с електронна запалка. Подполковник Шаул Нимроди, бивш командващ парашутната школа на израелската армия в Тел Ноф, беше един от онези рядко срещани дребосъци, които никога не чувстват нужда да компенсират с друго височината си. Най-малкото от дванадесетте деца на иракски равин и съпругата му, пристигнали *пеша* от Багдад в Йерусалим, Нимроди отрано беше разбрал, че ясната му усмивка веднага разоръжава врага, а на него открива път за внезапно нападение. Беше служил двадесет и пет години като офицер във военновъздушните сили и като се имат предвид хилядите войници, които са го следвали за скок от всеки транспортен самолет на израелската армия, той беше нещо като национална знаменитост. По летищата, ресторантите и кината в Израел той винаги беше посрещан и поздравяван горещо от своите запасняци, които го потупваха по дребния, но мускулест гръб и му благодаряха, че ги е успокоявал през най-опасните мигове от живота. Нимроди беше легендарен с чувството си за хумор в най-опасни ситуации, но уважението към него освен това се дължеше на строгата дисциплина, която изискваше, и невероятната ярост пред непрофесионалните пропуски. Известен беше случаят, когато държал цяла рота в стойка „мирно“ три часа под августовското слънце за това, че не спазили инструкциите на техника за подреждане на въжетата на парашутите.

Нямаше нито една голяма въздушна операция на Израел, в която той да не е играл ключова роля по време на службата си. От Голан през 1967 година до Суец през 1973 година, от Ентебе през 1976 година до Бейрут през 1982 година Нимроди беше викан винаги, когато историята не можеше да чака началниците да се консултират с техническите си справочници. Началник-щабът възлагаше задачата на шефа на парашутните войски и на пехотата, които от своя страна я

възлагаха на Нимроди, независимо кой стои над него в йерархията на командването.

— Утре в 07:00 часа 202 редовен батальон трябва да кацне в Сидон — казваше командващият парашутнодесантните войски.

Нимроди запалваше цигарата си, примижаваше през дима, щракваше с пръсти и изчислението му беше готово.

— Ще ни трябва шест С-130, всеки с един подкрепящ хеликоптер, шест товарни парашута Г-11 на самолет. Ще пуснем М-113-ките от рамките на височина шестстотин метра, а после войниците ще кацнат един след друг. Първо ще пуснем с два С-47 разузнавачите и инженерите, за да маркират пистата и да осигурят охрана, но основната сила няма да скача с парашути. Така ще имаме повече място за амуниции и тежки картечници, може би по две хиляди килограма на машина. За кацането на основните сили ще са необходими около тридесет минути.

— Можеш ли да го направиш за утре? — питаше със съмнение командващият.

Нимроди само се усмихваше, а извитите бръчки, спуснали се от краищата на очите му към устата винаги бяха сигналът, който караше началниците му да отвърнат с кимване. „Напред!“

Най-накрая Нимроди беше се пенсионира на сравнително млада възраст — четиридесет и шест години. Но нямаше планове за повторна кариера. Смяташе да прекара следващите десет години с жена си и трите си дъщери, да обикаля света, да се пече по плажовете, да играе на борсата, а после да помисли за някакъв скромнен бизнес. Но телефонът му като че не преставаше да звъни, а пред вратата на дома му в Нес Циона непрекъснато се появяваха цивилни или униформени военни. Хора като Бени Баум, с когото той беше работил по доста сложни вмъквания и измъквания, не му позволяваха да се отпусне в удобна ленивост. В момента работеше като консултант на „Акорда“, транспортна корпорация, собственост на АМАН чрез подставено лице, която имаше договорни отношения с Мавритания. Сега беше свободен агент и приемаше задачи само когато му е удобно. Затова обаждането на Екщайн го накара веднага да прескочи в Казабланка, за да види с какво може да помогне на стария боен другар.

Нимроди погледна към Бени и вдигна дясната си китка, за да му покаже часовника си.

— Още пет минути, *баба* — каза Бени на английски.

Нимроди пътуваше с фалшив иракски паспорт, с който го беше снабдил АМАН през 1991 година, когато цялата парашутна бригада се готвеше за проникване в западната част на иракската пустиня. Тази мисия така и не се осъществи. В документа той се водеше като Ахмед Табри, но арабското обръщение „татко“ се беше залепило за него от една операция в Йорданската долина през 1968 година, когато той си беше сложил кафия и повел на разузнаване група от говорещи арабски език командоси.

Нимроди се усмихна на Баум, сви рамене и отпи от горещото кафе.

— Аз не бързам, приятелю — изрече той с изненадващо дебелия си глас. Когато говореше английски, имаше странен френски акцент и тъй като лицето му беше ъгловато и удължено, често го сравняваха с актьора Жан-Пол Белмондо. — Но ти сигурно искаш да започнем по-скоро цялата тази работа.

— Да — съгласи се Бени. Погледна към съединените маси, където мъжете бяха приближили глави и тихо си припомняха мисии и приключения. — Можем да започнем и сега, но този носи важни сведения от последния час.

— Знанието е сила — съгласи се Нимроди. — Ще чакаме.

Майкъл О'Донован седеше настрани от останалите. Макар и поинтимно свързан от когото и да било с това начинание, той се чувстваше аутсайдер и нямаше настроение да си разменя любезности със седмина непознати. Беше застанал встрани на балкона между масите с вдигнати отгоре им обърнати столове, които приличаха на отровени гигантски хлебарки. Отпиваше бира, пушеше и гледаше разсеяно надолу към тълпата футболни запалнянковци.

— Не беше повреда. Направо паника — разказваше за парашутен инцидент с един от бившите си бойни другари човекът вляво от Нимроди, който се казваше Давид „Диди“ Лернер. Беше едър, мускулист израелец от австралийски произход. Оплешивял преждевременно, но с младежко лице, предполагащо, че си е обръснал главата, за да е в „крак с модата“. Лернер беше старшина от запаса в „Саярет Маткал“, суперсекретното разузнавателно поделение на Генералния щаб, което формално се намираще под командването на АМАН, но се отчиташе директно пред началник-щаба. Един от най-

добрите израелски експерти по парашутни скокове от голяма височина, той сега ръководеше някакъв клуб за въздушна акробатика, наречен „ПараГо“. Бизнесът му се движеше по ръба на банкрута, защото Лернер се интересуваше повече от скоковете, отколкото да предлага услугите на клуба си за участие в демонстрации в Деня на независимостта. Тъй като трябваше да издържа семейството си, Диди беше решил да учи право, макар че не му се вярваше да може да работи дълго на бюро, без да се размърда „таралежът в гащите“ му.

— И аз така си помислих — каза Амир Лапкин. — Той едва беше скочил, когато го дръпна. Още главният не му се беше отворил напълно. Затова всички си помислихме, че пада.

Лапкин също беше наполовина „англосаксонец“, както израелците наричат сънародниците си, чийто роден език е английски. Роден в Торонто, той бил доведен в Израел като дете. Тъмното лице и дългите мустаци на Лапкин му придаваха вид на мексикански бандит. Беше служил като офицер в групата „Маткал“ на Лернер, но както във всички подобни групи, рангът не означаваше нищо в личните им взаимоотношения. В цивилния си живот той беше градинар, но прекарваше много време в съване на парашути за „ПараГо“ и за поддържане на формата си като национален шампион по стрелба на олимпийското стрелбище в Херцелия. Имаше сочен глас и строго лице, придаващи му вид на сърдитко.

Срещу Лернер и Лапкин седяха още двама мъже. Макар също да бяха израелци, нордическите им лица и насеченият разговор на немски ги правеха да изглеждат по-скоро потомци на офицери от Гестапо, отколкото на оживели жертви от лагерите на смъртта. Ари Шнелер беше висок и почти бяло-рус евреин, роден в Германия. Беше служил в разузнаването на Тридесет и пета бригада от парашутнодесантните войски на израелската армия. Досега беше прикрепян на три пъти за кратко време към Бени Баум като „изпълнител“ на операции в Германия. След като се уволни, той се премести във Виена и създаде охранителна фирма, предлагаща техническо обслужване и въоръжена охрана, обучавана от него самия за шефовете на виенски банки. Обезоръжени от арийския му вид, по-възрастните клиенти на Шнелер понякога му се доверяваха и споделяха с него носталгията си по „доброто старо време“. Той с удоволствие ги изслушваше, а накрая съобщаваше на зяпналите от изумление богаташи, че не само е евреин,

но също така и израелски командос. Обаждането на Екщайн му беше предложило дългоочаквана почивка от австрийския социален и климатичен студ.

Шнелер спореше с Рик Набе върху предимствата на „Глок 9“, пластмасов пистолет, който Набе твърдеше, че е направен специално за тексасци. Военната биография на Набе беше подобна на тази на Шнелер, защото той бе служил в „Саярет Цанханим“. Беше роден в Белгия, със среден ръст и широкоплещест, кестенявата му коса беше подстригана в стил „Юлий Цезар“ и носеше очила с метални рамки. Беше еднакво бърз в рефлексите и в смеха и известен с това, че се измъкваше от опасностите в оперативната работа, правейки се на Питър Сейлървия инспектор Клусо.

Не беше работил пряко с Баум, но понякога го викаха в АМАН, когато СпецОп планираха операции във Франция. Когато френските производители започнаха да снабдяват безотговорно Саддам Хюсеин с ядрени компоненти, Баум беше препоръчал Набе на Мосад. Той много се гордееше с експлозията, която организира в склада на една фабрика в Лион, пълен с компоненти, предназначени за изпращане в Багдад.

Набе беше сключил двегодишен договор като експерт по близка охрана във Франкфурт. Понякога го викаха от немската GSG-9 да инструктира групите им за антитероризъм по бързи бойни нападения и изтегляне, но иначе му беше писнало да бъде третиран като камериер от разни рок-звезди. Тайнственото обаждане на Екщайн и намекът, че предстоящото ще затъмни приключението на Набе в Лион, го изстреля веднага към летището.

Последният член на тази разнолика група туристи беше стегнат, къдрокос кибуцник, известен само като Садин. На иврит думата означава „чаршаф“ и селянинът от Галилея беше придобил прякора си още в началото на армейската си служба, когато носел бял чаршаф в бойната си раница и винаги се увивал като мумия в него, преди да се напъха в спалния си чувал. Садин беше най-младият от доброволците. Само на тридесет години. Но никоя малочислена мисия не можеше да мине без ръце като неговите.

Емигрант от Уругвай, той беше постъпил като доброволец в „Хабала Муцнахат“, военновъздушната част, занимаваща се с експлозиви. Много скоро го признаха за истински гений по отношение на всякакви експлозивни материали. Бързо премина в офицерската

школа, а после от армията го изпратиха да следва в Техническия университет в Хайфа. Сега беше капитан от запаса, но още го викаха често и го включваха към групи, изпращани дълбоко в тила на врага в Ливан. Взривните материали никога не са напълно сигурни. Могат да се развалят от влагата, да се загубят при хвърлянето с парашут. Те могат да те предадат, но не и Садин. Говореше се, че можел да влезе с празни ръце сред стадо овце и да се появи с пълен чувал нитроцелулоза.

Той не беше затворен човек, но сега седеше самотен до Екщайн в далечния край на масите и както винаги, се занимаваше с нещо. Беше изпразнил стъклената солница върху салфетка и оглеждаше вътрешността на металната ѝ капачка.

Всички тези мъже, включително и Нимроди, още изкарваха пълни шестици на тестовите в тренировъчния център по борба с тероризма на израелската армия. Ако можеше да ги види заедно в банята, човек би преброил общо девет белези от куршуми по тях. Защото, когато вадеха оръжие, независимо дали върху склоновете в Ливан или по тесни улички в Европа, врагът също неизменно вадеше своето.

Внезапно Диди Лернер се изсмя. Той отметна глава и изрева „страхотно“ с грубия си австралийски английски, докато удряше по масата с длан. Амир Лапкин, който явно беше предизвикал тази реакция, само засука края на мустака си и го изгледа любопитно.

Екщайн извърна глава и изгледа своите „войници“. Тези мъже си струваха: не бяха герои от комикс, а истинските воители, които съставляваха най-успешната реколта на Израел. Те се бяха доказали — не заради слава или медали, а заради своята кауза, своите другари и семейства, заради всичко онова, което съставлява онази общност, наречена Родина. Бяха оглушали от годините под гърмежите, но все още можеха да изминат в бърз марш сто километра, а общите им часове на учебни тренировки бяха безброй. Но не това беше причината, която накара Екщайн да ги потърси. Човек може да бъде обучаван с години, но докато не попадне под огъня, никога не можеш да си сигурен в него. Всеки от тях обаче се беше срещал с дявола, проникнал в дома му през задната врата. Беше го гонил през облаци гръм и дим, борил се бе лице в лице с него.

По природа те не бяха жестоки хора и Екщайн се съмняваше, че дори и двама от тях са се сбивали с някого. Но в сражение те нямаше да отстъпят, а да гонят врага докрай.

Бени привлече вниманието на Екщайн и сви тревожно и нетърпеливо вежди. Ейтан вдигна пръст да покаже още минута и отново насочи вниманието си към входа на кафенето. После се усмихна, протегна ръка вдясно и щракна с пръсти. Майк О'Донован чу щракването и се приближи.

— Чувстваш се като аутсайдер, нали, Майк? — попита го Екщайн.

Нямаше смисъл да отрича очевидното.

— Като през първи ден в ново училище — призна детективът.

— Ще трябва да опознаеш хората. — Екщайн взе бирата на О'Донован и отпи от нея, като да демонстрира интимност.

— Ще стане — каза американецът и хвърли поглед на седналите около масата. — А кого чакаме?

— Куриерът на Розели. Той ще ти облекчи задачата. Мисля, че го познаваш.

— Кой е?

— Онзи човек — кимна към вратата Екщайн.

О'Донован постави ръце върху парапета и се наведе да види по-добре. Докато гледаше към вратата, очите му се разшириха.

Пристъпил прага на кафето, току до вратата стоеше детектив Джери Байндър. Беше облечен в бяло немско алпинистко яке, щампирано на листа, с черна раница на гърба и се оглеждаше така, сякаш е попаднал в друго измерение.

— Проклет да съм — прошепна О'Донован.

— Добър ли е? — попита Екщайн.

— За двама — с едва скрита радост отвърна американецът.

— Можеш ли да свирнеш?

О'Донован погледна Екщайн. Разбра го, пхна два пръста в устата си и изсвири кратко и остро.

Байндър вдигна глава, бутна минаващия сервитьор и закрачи към стълбите.

Когато посрещна едрото ченге горе, лицето на О'Донован сияеше от изненада и удоволствие. Протегна ръка и Байндър я стисна,

но се притесни да изрази чувствата си. Затова тръгна напред, а по-младият детектив го последва.

— Джери! — възкликна с остър шепот О'Донован. — Как така, по дяволите?

— Да не мислиш, че си единственият бивш командос в списъка на Ленгли? — изръмжа Байндър. Баум се изправи да го посрещне. — Аз бях в „Сфинкс“, когато ти още си напикавал пелените бе, човек.

— Ама как е разбрал Розели...

— Сводниците никога не изпускат... — отговори Байндър, макар явно да се гордееше, че са го повикали отново. — Твоето приятелче търсеше куриер и някой, който да те наглежда. Щрак-щрак, троп-троп — имитира той писане върху компютърна клавиатура. — На мен се падна честа да ти нося биберона.

— Не ти вярвам — смръщи се О'Донован. — Ти си отишъл във Вирджиния и си почукал на нечия врата.

— Да ти го начукам тогава — отвърна Байндър, докато разтърсваше ръката на Баум.

— За мен отново е удоволствие — каза Бени. — Макар че не съм изненадан.

— И аз — отговори Байндър. — И сега се казваш...

— Шмид.

— Явол^[1] — ухили се Байндър и тракна с токове. — А пък аз съм Алиса в Страната на чудесата.

— Как се измъкна? — продължи да разпитва О'Донован. Имаше предвид полицейското управление.

— Отпуска.

— Лейтенантката сигурно е наистина разярена.

— Пригответи се. Сигурно ще ни командирова в Бронкс.

О'Донован се изсмя, което не беше правил, откакто отвлякоха Рут. Появата на Байндър веднага възстанови равновесието му, сякаш се беше изгубил в тъмна гора и внезапно е намерил близнака си, носещ фенерче и карта.

Байндър отвори раницата си и извади голям плик, който подаде на Бени. После дръпна един стол и се настани между Шаул Нимроди и Диди Лернер. Нимроди се обърна към него и се ухили над ониксовото си цигаре.

— Казвай ми „баба“ — каза Нимроди.

- На мен Байндър.
- По-добре по прякор.
- Тогава Паяк.

Нимроди огледа американеца от глава до пети. По нищо не му приличаше на деликатно паякообразно.

- Имаш ли татуировка? — попита Нимроди.

Байндър присви очи.

- Тарантула. На левия хълбок.

— Да — кимна Нимроди. — Така и предполагам — увери той детектива. — Много си едър.

Байндър изръмжа леко, а после огледа останалите мъже около масата, които се усмихваха в очакване на отговора му.

- Обаче знам да се прикривам — каза той.

Ари Шнелер, който беше по-висок от американеца, но не толкова едър физически, се засмя и протегна ръка през масата. Останалите го последваха, като стискаха здраво и сериозно ръката му и прошепваха само първите си имена.

О'Донован седна срещу Байндър, а Екщайн се настани между Очко и Баум. Всички се преместиха по-наблизо. Нимроди се обърна с гръб към групата и яхна стола си с лице към стълбището, за да наблюдава за приближаването на нежелани гости.

Бени отвори плика и извади една страница, напечатана на принтер, три черно-бели снимки, сгънатата карта и малка правоъгълна кожена кутия. Картата беше секретна, подробна разработка на ЦРУ за западната част на Алжир и границата с Мароко, но Бени забеляза, че е много голяма, и реши да не я разгъва. Снимките бяха направени от сателит КН-11 или може би SR-71, които прелитаха над района. Те изглеждаха плоски, но всъщност бяха отпечатки на два негатива от камери с леко различаващ се ъгъл. В кожената кутия имаше комплект обективи върху сгъваема поставка. Когато се сложеше уредът над снимката, районът вече се виждаше релефно, като че ли човек го гледа от около триста метра височина. Забелязваха се острите камъни, подробностите на повърхността и хората. Засега обаче Бени остави уреда в кутията му.

— И така, господа — заговори Бени на английски, като обърна снимките към масата и сплете пръсти отгоре им. — Започва се.

Усмивките изчезнаха от лицата, а мъжете се приведоха наблизко, като се стараеха да се абстрахират от шума на футболните запалнянковци долу.

— На първо място трябва да ви кажа, че разполагаме с много малко време и затова сега няма да ви досаждам с подробностите на цялата история. Трябва да знаете, че макар шефът ми да знае за този проект, той е частна работа и направо лудост. — Бени замълча. Не беше сигурен, че доброволците му разбират колко надалеч се намират от пашкула на държавната подкрепа. — Ако се провалим, няма да има мисия по спасяване и извеждане. Всеки от нас трябва сам да се спаси и покрие, както казват американците.

Никой не реагира на тази възможност за отказване. Мъжете гледаха Баум с искреното нетърпение на пушачи, четящи предупреждението на здравното министерство върху кутия с цигари. За израелците концепцията за индивидуално измъкване беше аномалия. Байндър и О'Донован бяха бивши „зелени барети“ и традициите при тях бяха подобни. Знаеха, че ако се държат като група, ще оживеят. Другата алтернатива е да загинат.

— И така, имаме две основни цели — продължи Баум. — Първата е спасяването на дъщеря ми Рут, която е пленница на Мартина Урсула Клумп и група нейни приятели.

До този момент никой не беше дискутирал истинското естество на мисията с когото и да било от новопристигналите. Тези хора бяха свикнали на изненади по време на подготовката, но също така бяха възпитани с желязното правило, че ако член на семейството им е взет за заложник, те автоматично трябва да бъдат изключени от списъка на участниците в мисията. Нимроди, който слушаше, макар и обърнат на другата страна, бавно извърна глава и погледна Баум.

— Да — отговори на немия въпрос Бени. — Втората част не е по-хубава. Клумп притежава малко, противокорабно оръжие, откраднато от американски конвой. След по-малко от три дни трябва да извършим една размяна до бреговете на Мароко. Шейх Саид от Хизбула за нашия капитан Дан Сарел. Тя има намерение да попречи на размяната.

Няколко души зяпнаха, други запалиха цигари. Садин остави солницата, взе кутийка бира и отварянето ѝ прозвуча като далечен взрив на брега.

— И така, приятели... — Бени запали нова цигара, изкашля се, а после я погледна, като че държи в ръката си слузест червей. — Задачата е проста, не по-различна от упражнението при дипломиране в Бад Ехад. — Ставаше дума за офицерската школа на израелската армия. — Да се спаси заложничката и да се попречи на похитителите ѝ да предприемат по-нататъшни действия.

Да, за елитните израелски части това беше стандартна задача, но никой около масата не прие опита на Баум да я дефинира като „проста“. Заложничката беше негова плът и кръв и мисълта, че могат да причинят смъртта ѝ, парализира мъжете. Те мълчаха. Бени видя колебанието в очите им. Трябваше да ги убеди в собствената си решимост, да ги поведе със силата на волята си и те щяха да го последват.

— Приятели — обърна се той към тях. — Съжалението ви няма да я спаси. Нито пък мълчанието ви. Да се хващаме за работа.

Диди Лернер пое щафетата. Той удари по масата с юмруци и разтърси чашите с напитки.

— Така е — заяви австралиеца. — Но предлагам първо да елиминираме втория проблем. Да изискаме отлагане на размяната.

— Да — съгласи се Амир Лапкин. — Да отнемем вятъра от платната на Клумп. Тогава ще ни остане само проблемът със заложничката.

— Коя е тази Клумп? — попита Садин с испанския си акцент. Той се занимаваше само с експлозиви и не следеше събитията в контраразузнаването.

— Германска терористка — измърмори Ари Шнелер, сякаш засрамен от факта, че тя му е полусънародничка. — Наистина лошо момиче.

— Има пръст във взривяването на посолството в Буенос Айрес — добави Рик Набе. — Беше отмъщение на Хизбула, задето убихме Хюсейн Мусави.

— Има и още — намеси се Екщайн. — Но засега не е важно. По-късно ще ви дадем пълната ѝ биография.

— Добре — отпи от пепсито си Диди. — Но защо не ги накараме да отложат размяната?

Никой не му отговори. Знаеха отговора, но предпочетоха да разглеждат ръцете си. Бени трябваше да ги изведе от унието.

— Добре, защо да не можем? — попита той и като не получи отговор, повиши глас като ядосан учител. — Кажете де?

— Защото Клумп може да се ядоса — каза Джери Байндър.

Бени кимна.

— И ако се ядоса...

— Ще убие заложничката — изстреля Рик Набе. Лицето му изразяваше мъката му, но трябваше да изрече очевидното.

— Добре — плесна по масата Бени. — Точно както при всеки проблем със заложници. Ако Клумп усети опасност, ще убие Рут. Да се захващаме за работа! Нямаме време за увъртане.

Шаул Нимроди стана и започна да се разхожда зад масите, а димът от цигарата се виеше над главата му.

— Той е прав, приятели — заяви той. — Замразете сърцата си. Мислете така, както са ви учили.

— Чудесно — отвърна Ари Шнелер, обърна се към жестоката страна на душата си. — Къде е районът на действие? Какви са сградите и структурите наоколо? С колко хора разполага тя? Превозни средства, оръжия, комуникации?

Очко държеше разпечатката от Арт Розели и сравняваше информацията с примитивната карта от пътеводителя си.

— Намират се в западната част на Алжирска Сахара, близо до място, наречено Тагит — каза той. — Мъжете се мъчеха да разберат английския му, защото неговият руски акцент беше твърде силен.

— Има ли сгради в района? — попита Лапкин.

— В Тагит, да — отговори Очко. — Но районът на действие е от дюни.

— В палатки ли са? — потрепери само от мисълта за това Рик Набе.

— Закопани прикачни фургони — каза Екщайн. — Като американските.

— Господи — изсумтя Байндър.

— Колко са на брой? — отново попита Шнелер.

— Най-малко петнадесет мъже — отговори Бени. — А може да са двойно повече.

Диди Лернер набързо преброи присъстващите. Всичко единадесет души.

— Колко от нас ще нападнат?

— Очко няма да участва — каза Бени. — И поне още един ще остане настрана за подкрепа.

Никой не забеляза как тялото на Очко се отпусна с облекчение. Всички гледаха Баум, който ясно даде да се разбере, че той *ще участва*.

— Значи оставаме девет — преброи Садин.

— Девет от нас и вероятно трийсет от тях — обяви Рик Набе с френския си акцент.

Около масата няколко души се усмигнаха.

— Не знаем с какво оръжие разполагат — каза Екщайн. — Но трябва да предположим, че имат автомати и гранати. Може би някое преносимо броневойно оръжие. Но може да разполагат и с уреди за нощно виждане.

— А ние какво ще използваме? — смръщи се О'Донован. — Ножове ли?

— Това ще е моя задача — каза Шаул Нимроди. — Но за момента, приятели, да поговорим за катеренето по Атласките планини.

Мъжете го изгледаха с любопитство, а после разбраха, че той иска да променят темата. Един сервитьор се качваше по стълбите.

— Суха храна за три дни, момчета — заговори Рик Набе, който веднага беше разбрал намека на Баба.

— В турингклуба ще ни кажат откъде да купим — добави Екщайн.

— Как е, приятели? — попита на френски сервитьорът, когато приближи масите.

— О, чудесно — отговори също на френски Нимроди. — По едно силно кафе, ако обичате.

— Черно ли?

— С мляко.

— Готово. — Сервитьорът се поклони и се отдалечи. Откъм долния етаж прозвуча гръмовен вик. Отборът на Мароко беше вкарал гол.

Когато шумът затихна, Байндър заговори:

— Какво е разстоянието отук до района на действие? — Той направи физиономия и размаха ръка, за да пропъди дима от цигарата на Нимроди.

— Голямо — отговори Екщайн. — Но утре ще се дислоцираме по-далеч на юг.

— В Маракеш — каза Бени.

— А оттам? — попита Шнелер.

Очко вдигна глава от компютърната распечатка.

— Намира се на около петстотин километра от алжирската граница. — Той подаде листа на Баум.

Лапкин подсвирна тихо, пресмятайки времето за преминаване на подобно разстояние.

— Как изглежда теренът?

— Мисля, че веригата на Атласките планини се издига между Маракеш и границата — отговори Нимроди. Той отново се беше извърнал към стълбите с гръб към групата. — Това не ви е някакъв хълм, приятели.

— Имаме цял ден път оттам нататък — намеси се О'Донован.

Бени четеше напечатаната от Арт Розели информация. Единственият лист беше пълен с разузнавателни данни. Нямаше никакво обръщение.

ДАННИ В РЕАЛНО ВРЕМЕ ОТ 01:30 ЧАСА ПО ГРИНУИЧ. САМОЛЕТЪТ Е КАЦНАЛ В РАЙОН, НАМИРАЩ СЕ НА 31°15' — 30 СЕВ. ДЪЛЖ. 21°7' — 45 ЗАП. Ш. ПРОСЛЕДЯВАНЕТО НА СИГНАЛА ЗА ПОМОЩ ОТ 12 ЧАСА НЕ ПОКАЗВА ПРОМЯНА НА МЕСТОПОЛОЖЕНИЕТО. ПАСИВНОТО НАБЛЮДЕНИЕ СОЧИ ПЪЛНО ИЗКЛЮЧВАНЕ НА ДВИГАТЕЛИТЕ. ТРИ ТВЪРДИ ЗАСЛОНА ТОПЛИ И ОЖИВЕНИ, ДВИЖЕНИЕ НА ДВЕ ПРЕВОЗНИ СРЕДСТВА, ПЕРСОНАЛ ПЕТНАДЕСЕТ ПЛЮС. КОМУНИКАЦИИ ОТ ОБЕКТА НА БЛИЗКИ РАЗСТОЯНИЯ, НИКАКВИ ДАЛЕЧНИ ПРЕДАВАНИЯ. ПРОГНОЗА ЗА ВРЕМЕТО: ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ 72 ЧАСА УМЕРЕН ВЯТЪР С 10 ДО 13 ВЪЗЕЛА ЮГ-ЮГОИЗТОК, 18 ДО 28 ГРАДУСА ПО ЦЕЛЗИЙ, ЛЕКИ, ПРОМЕНЛИВИ ИЗПАРЕНИЯ. ВЪЗДУШЕН ТРАФИК В ОКОЛНОСТТА —

НЕЗНАЧИТЕЛЕН. ПРЕЛЕТЯЛ НАД РАЙОНА ЕДИН ВОЕНЕН САМОЛЕТ...

— Изглежда, че Клумп, някои от хората й, заложничката и торпедото са се приземили със самолет — каза Бени. — Двигателите на самолета са били изключени, но е бил активиран сигналът му да помощ. Така че имаме точното местоположение.

— Защо ли ще активират сигнала? — зачуди се Садин.

— Да — кимна Байндър. — Да не са откачени?

— Опасно предположение — предупреди Екщайн.

Рик Набе погледна Бени.

— Не е ли възможно дъще... — той се поправи. — Не е ли възможно заложничката да го е направила?

Бени поклати глава.

— Тя не знае как.

— Кафето, господа — предупреди Нимроди.

Когато сервитьорът се появи с голяма метална кана и табла тежки стъклени чаши, Набе импровизира продължение на разговора.

— Аз предлагам да се катерим два дни, а после да направим снимки за списанието.

— Супер! — съгласи се Диди. — Тогава може и да ни платят нещичко.

Сервитьорът си тръгна и усмивките отново угаснаха, превърнали се в тревожни бръчки.

— Тогава сигурно екипажът е включил бутона за помощ — каза О'Донован.

— Знаем ли колко са пилотите? — попита Шнелер.

— Двама — отговори Бени.

— Мамка му — прошепна Лапкин.

— Защо „мамка му“? — попита го Шнелер.

Лапкин се извърна към русия мъж.

— Не разбираш ли? Пилотите не са хора на Клумп. Тя ги е отвлякла. Те са включили предавателя.

— Ега ти гадорията — изръмжа Байндър. — Значи имаме *трима* заложници.

Тази нова реалност предизвика мрачно мълчание. Да се спаси и един заложник жив е достатъчно сложно, но когато са трима, при това вероятно физически отделени един от друг, упражнението се превръща в кошмар.

— Проблемите стават тройни — шепнешком обобща Нимроди.

— Или още по-лошо — измърмори под нос Очко. Негова беше неприятната задача да съобщава лошите новини.

— Обясни, Очко — нареди Екщайн.

Очко свали очилата си и започна да ги бърше с кърпичка, докато въздишаше тежко.

— Възможно е госпожа Клумп сама да е включила сигнала. Това може да е примамка, за да привлече група като нашата, докато тя, торпедото и заложниците са се преместили другаде.

Бени се блъсна в облегалката на стола си. Разтри стегнатите мускули на тила си и се взря в бездната на новопоявилите се съмнения.

— Боже мой, човече — изсумтя Байндър към Очко, а дребният аналитик се сви, сякаш се готвят да го разкъсат. — Не можем да се водим по подобни ланени гадости. Тогава направо ще луднем.

— Но е възможно — защити Набе теорията на Очко.

— Стоп, стоп! — внезапно изкомандва Бени и вдигна ръка. — Паяка е прав. Трябва да се водим по първото предположение, по най-простото. Иначе ще бъдем парализирани в действията си.

— Обаче все пак имаме *трима* заложници — напомни му О'Донован, мислейки вече и за беззащитните пилоти.

— Не. — Бени се помъчи да говори спокойно. — Имам *един*. Когато тя бъде в безопасност, веднага ще се заемем със следващия проблем. — Ясно беше, че е готов да пожертва пилотите. Ако Рут не му беше дъщеря, той щеше да вземе същото решение като командир и никой нямаше да подложи на съмнение мотивите му.

— Значи мъжете може и да загинат? — предизвика го О'Донован. В сърцето си и той като Баум искаше да фокусира усилията си върху Рут, но този егоистичен мотив го накара да изрази обратно мнение.

Бени го изгледа с горящи очи.

— Ако искаш, Майкъл, можеш да отидеш да спасяваш пилотите. Ние, останалите, обаче ще следваме оперативния план.

О'Донован се почеса по брадата, след което веднага се предаде.

— Оттеглям думите си — каза той.

— Добре — продължи Бени. — Ще се погрижим за тях, ако можем.

— Какво е допълнителното разстояние от границата до обекта? — попита Набе.

— Приблизително осемдесет километра — отговори Очко.

— Ще можем ли да се снабдим с подходящи превозни средства — зачуди се Шнелер.

— До границата вероятно — каза Екщайн. — Но ще трябва да ги оставим там и да проникнем оттатък пеша. А алжирските гранични войски нито са приятелски настроени, нито са подкупни.

— Мамка му! — избухна Джери Байндър, а после понижи глас, когато Нимроди го потупа по рамото. — Имаме шестстотин километра планини, дюни и дявол знае какво още. Даже да намерите джипове и мотоциклети за пустинни условия, пак няма да успеем да стигнем навреме!

Всички заговориха едновременно. Даваха предложения, възразяваха. Бяха стигнали до критичната точка. Както при повечето специални операции, главната тревога предизвиква не самият сблъсък с врага. Те бяха се приготвили за бой. Проблемите създаваше начинът на придвижване до района на действието.

— Приятели! Приятели! — размаха ръце Рик Набе, докато мъжете не се извърнаха към него и бавно замлъкнаха. — Защо само се караме напразно? — Той се усмихна леко и постави ръце върху масата. — Всички знаем защо сме тук, нали така? Няма море. Затова ние не сме леководолази. Няма сняг, затова не сме скиори. — Той погледна към Джери Байндър и попита с традиционната фраза към наборниците във Форт Браг и Бенинг. — Какво сме ние, Паяк?

За миг веждите на Байндър се смръщиха. После той се ухили.

— Парашутисти — отговори той.

— Правилно. Ние сме парашутисти — огледа останалите от групата Набе. — Всички. — Той се обърна към Екщайн: — Затова ни извика. Нали, господин Тони? Затова Диди е тук. — Той бутна с пръст гърба на Нимроди. — И Баба също. Не е ли така?

Екщайн се усмихна и погледна часовника си. После се намръщи като недоволен взводен командир.

— Не е зле, Рик — заяви той. — Само двадесет и седем минути ти трябваша, докато се сетиш.

— Е, можех и по-рано — сви рамене Набе и се огледа. — Обаче не виждам самолет.

Няколко от мъжете се засмяха. Разбира се, че имаха възможности и опит. Разбира се, че можеха да скочат, но тук им се струваше чиста фантастика да намерят самолет за по-далечен полет и парашути.

— Може би Господ ще даде — каза Бени. Той също се усмихваше.

— Така ли? — възкликна Набе. — В такъв случай... — Той взе една салфетка, постави я върху главата си и започна да шепне като молитва: — Самолет, пилоти, парашути, Боже мой. Самолет, пилоти, парашути...

Наоколо му избухна смях, а някой дръпна салфетката от главата му.

— Добре — възстанови реда в групата Бени. — Да приемем, че ще достигнем района на действие. — Когато каза това, осъзна колко е задължен на Екщайн. Без предвидливостта на Ейтан по време на фазата на повикването сега нямаше да могат даже да мечтаят за успех. Той погледна Ейтан, който разговаряше с Диди.

— Но дори и да стигнем отсам границата — предупреди Ейтан, — пак имаме дълъг път до целта.

— Няма да се забиваме — веднага реши Диди. — Ще се носим. — Разликата беше между двата вида скокове. При първия се скача на голяма височина близо над обекта, човекът пада свободно няколко минути, отваря парашута си колкото се може по-късно и след още няколко минути е на земята. Така не се излага дълго пред очите на врага.

При втория начин се скача на голяма височина далеч от обекта, но парашутът се отваря почти веднага, а после хората управляват крилата във формация, преминавайки много километри, преди да се приземят на известно, по възможност безопасно разстояние от целта.

— О, страхотно — измърмори Байндър. — Ще скочим и ще полетим, а задниците ни ще мръзнат поне половин час.

— Ето защо ни каза да си вземем по два чифта наполеонки — обърна се Садин към Екщайн. — Така ли е, сине майчин?

Екщайн го погледна невинно.

— Казах също и топли ръкавици.

— На мен никой не ми каза да си взема такива работи — оплака се Байндър.

— Извинявай — отвърна Екщайн. — Ти не фигурираше в списъка ми.

— Ще ти дам моите — предложи Шнелер. — Аз съм студенокръвен.

Байндър изсумтя.

— И все пак разстоянието е много голямо — намеси се Набе с помрачен от реалността ентузиазъм.

— До границата ще летим ниско над земята — обади се над рамото му дебелият глас на Нимроди, който продължаваше да наблюдава стълбите, докато отпиваше от чашата си кафе с мляко. — После ще се издигнем, ще направим широка дъга в тяхна територия, ще скочим, а самолетът ще пресече границата обратно, преди алжирците да успеят да го засекат. — Всъщност в ума му се оформяше план, но смяташе, че Баум още не е готов да го чуе.

— Баба — обърна се Лапкин. — Говориш сякаш самолетът наистина съществува.

— Ще има самолет — махна с ръка Нимроди.

— Ами парашути? — попита със съмнение Диди.

— Да. За предпочитане е да използваме парашути — без сянка на ирония каза дребният полковник. Някой се изсмя притеснено.

— Това ще е моя работа — заяви Екщайн. — Обаче ще използваш шнулове за отваряне, Диди — размаха пръст той към Лернер. — Никакви помощни.

Диди му се ухили. Опитните скачачи, практикуващи свободно планиране, не използват шнур за отваряне на парашута, а малък пилотен парашут, който изтегля големия и разтварянето става по-красиво. Пилотните парашути стоят сгънати в дълъг джоб в долната, дясна част на раницата. Веднъж, когато двамата с Лернер скачали заедно, Екщайн посегнал към пилотния парашут, но той се оказал увит на топка и набутан здраво в джоба. Не можел изобщо да се издърпа. Диди видял как Ейтан се бори, настигнал го, хванал се за презрамките му и използвал всичката си сила, за да издърпа упорития парцал. Двамата успели да отворят парашутите си на по-малко от петстотин

метра височина. След това задъхани излезли от зоната за кацане, изпили една каса бира и повече не споменали за този случай.

— Ами какво ще е останалото оборудване? — намеси се Лапкин.

— Да — обади се и Байндър. — Какви оръжия?

— Работим по въпроса, приятелю — отговори Нимроди. Неговата „работа“, изглежда, се състоеше да мижи към огънчето на цигарата и да търси идея сред облака дим.

— Някой да направи списък — предложи Шнелер.

Очко извади малък бележник. Оранжево тефтерче със спирала, каквито използват офицерите в израелската армия. Бени се намръщи на подобно нарушение на секретността, но Очко всъщност не беше истински оперативник.

— Фенерчета — каза Диди. — Черна изолационна лепенка. Много.

— Очила — добави Лапкин. — Стягащи ленти за ръкави и панталони.

— Ножове — каза Шнелер.

— Каски? — попита Садин.

— Не — отвърна му Екщайн. — Само вълнените шапки, които сте си взели. Нали?

Мъжете кимнаха, а Байндър изви очи към тавана.

— Висотомери — вмъкна Набе. После си прехапа езика, разбирайки, че тук е невъзможно да ги намерят.

— Аз и Лапкин си имаме — каза Диди. — Няма да са ни нужни повече. — При начина на скачане, който бяха определили, трябваше просто да се уговорят до колко да броят от излизането от самолета до отварянето на парашута, а после да оформят групата и да следват водача. Ако успеят да го видят през нощта.

— Компаси — каза О'Донован. — Трябва ни поне един.

Очко записваше усилено.

— Вода — започна да сгъва пръст по пръст Лапкин. — Някаква висококалорична храна, алпинистки въжета, непромокаем кибрит, сериозен запас бинтове и медикаменти за първа помощ. — Той избягваше да погледне Бени. — Хей, кой освен мен е минал курс за оказване на първа медицинска помощ?

Набе, Шнелер и Садин вдигнаха ръце.

— Пишман доктори — подигра им се Лапкин.

— Носилка — каза Бени. — В случай че ни се наложи да носим някого. — Опита се да изхвърли образа на тялото на Рут, люшкащо се върху грубия брезент.

— Кое то ни доведе до проблема с измъкването — обади се Диди.

— Да забравим засега за него — каза Екщайн. Не искаше да усложнява нещата с припомняне на грубата реалност.

— Добре — съгласи се Диди. — Но трябва да имаме носилка.

— Десет пръта! — внезапно се обади Очко и се изчерви от факта, че се е намесил. Но довърши мисълта си веднага. — Можете да купите палатка и да направите сгъваема носилка от прътите и плата.

— Много добре — съгласи се Бени и потупа аналитика по рамото. — Запиши. Ще ни трябват също и някакви торби, за да носим оръжието.

— Паласки за пълнители или някакви носещи колани — каза Шнелер и погледна Нимроди. — Ако *предположим*, че ще имаме амуниции.

— Ще си ги сложим по джобовете, приятелю — сръза го Нимроди. — Няма да имаме бойно облекло. Аз не съм факир.

— Ще ги носим в саковете при скока, заедно с оръжията — обади се Лапкин. — После ще ги разпределяме.

Грижливите към сигурността си израелци бяха свикнали да скачат с парашути, носейки оръжията си в платнени сакове, за да не се закачи някое от въжетата в издадените метални части. Освен, разбира се, ако разузнаването не предвижда „гореща“ зона на приземяване, когато автоматите трябва да бъдат закачени през рамо и привързани към тялото. Американците пък винаги предпочитаха да скачат като „каубои“.

— *Моето* оръжие ще бъде прикрепено и захванато към ръката, мамицата му — заяви Байндър.

— Какво ще кажете за комуникационно оборудване? — обади се Диди.

— Трябва да открием някой битак за електроника в тази дупка — каза Байндър. — Да купим няколко уоки-токи със слушалки.

— Отбележи името на Паяка като отговорник за това — обърна се Бени към Очко.

— Някакви уреди за нощно виждане? — попита с надежда Садин, макар че едва ли можеха да намерят и един чифт от скъпата

електроника.

Бени посочи очите си.

— Боя се, че ще си имаме само онова, с което сме се родили.

— *Ти* ли се боиш? — възкликна Набе. — Аз вече си напиках гащите.

— Като стана дума — обади се Екщайн, — да говорим за оръжията.

— Няма да е зле да имаме нещо за отвличане на вниманието — каза О'Донован. — Светкавици и гърмежи. — Говореше за несмъртоносните ръчни гранати, които временно биха изненадали врага с гърмежите и ослепителната си светлина.

— Аз ще измъдря нещо — обеща Садин.

— Обаче без шрапнели — предупреди го Шнелер. — Имаме заложици.

Садин кимна.

— Ами к'во ще кажете за илюминация? — обади се Лапкин. Ако районът на нападението е съвсем тъмен, би било трудно да се различат терористите от пленниците. При такива обстоятелства атакуващата група използва висящи ракети.

— Ракети? — намръщи се Садин. — Не мога да обеща.

— Нещо за спешно придвижване по пътя? — предложи Диди. — Каквото и да е, дявол го взел.

— Добре — съгласи се Бени.

— Дайте да разработим модел — предложи О'Донован. Стандартна процедура на специалните сили беше да се построи подробен миниатюрен макет на целта на мисията.

— Ще го направим — потупа с длан Бени малката купчина снимки. — Обаче утре. Сега трябва да си разпределим задачите и да уредим транспорта.

Очко посегна внимателно и взе една от снимките върху скута си. После отвори кожената кутия, изпъна поставката на очуляра и се наведе над него.

— Забравяте нещо — обърна се към всички Шаул Нимроди. Той наблюдаваше двама мароканци, които излизаха от тоалетната, но те побързаха да се върнат да гледат мача, така че той не промени темата.

— Какво? — попита Бени.

— Врагът — каза дребният полковник. — Кой са те? Хората й. Какъв опит имат?

Бени искаше да отложи този разговор, докато бъдат разработени някои от техническите подробности. Когато си представиш врага от плът и кръв, настроението се разваля. Младите войници дори предпочитат да не мислят изобщо, че врагът им се състои от хора, но опитните бойци искат да знаят всички подробности. Но когато се заговори за това, настроението се разваля, защото всеки може да си представи, че хора и от двете страни ще загинат в боя.

Но въпросът вече беше поставен и всички впериха очи в него.

— Мартина Клумп ръководи малка група наемници — започна той, като запали нова цигара и издуха острия дим. — Те не са аматьори.

Екщайн продължи разказа на Бени.

— Това са откъснали се хора на Хизбула — каза той. — Обучени и окървавени в Ливан. Със сигурност са действали в зоната за сигурност. — Имаше предвид контролираната от Израел ивица в Южен Ливан, където израелската армия често се сблъсква с фундаменталистите.

— Възможно е те да са организирали експлозията в консулството в Ню Йорк — добави О'Донован. — Но със сигурност знаем, че са направили засадата на военния конвой в Мериленд, взривили водещата кола и убили повечето от морските пехотинци.

Лапкин и Садин вдигнаха вежди, а Шнелер измърмори „свини“ на родния си език.

— Така че те изобщо няма да се уплашат и да избягат — обобщи тихо Диди.

— Не — потвърди Бени.

— Поемат ли отговорност, след като извършат някоя гадост? — попита Лапкин. — Имат ли си някакво име?

— Този път не го направиха — отговори О'Донован.

— Наричат се „Яд Аллах“ — отговори Бени.

Нимроди се извърна към него. Извади цигарето от устата си.

— Яд Аллах ли?

Баум затвори очи и кимна.

— Някой да преведе — помоли Байндър.

— Означава „Ръката на Бога“ — каза Екщайн. После погледна през масата към Рик Набе, който се усмихваше особено глупаво. — Какво смешно има, Рик?

Набе не отговори веднага. Гледаше упорито към Диди Лернер, който, изглежда, знаеше какво се готви да каже белгиецът. Набе се почеса замислено по носа.

— Веднъж имах един инструктор по скокове с парашут, който казваше, че всички парашутисти са луди. Не им стига един живот и затова непрекъснато се опитват да му сложат край и да започнат отново. — Диди се изчерви, но Набе продължи: — Той казваше, че да скачаш с парашут е като да направиш опит за самоубийство и да бъдеш спасен от ръката на Бога.

Диди отпи от пепси-колата си.

— Мисля, че бях казал от *найлоновата* ръка на Бога — поправи го той.

— Да — съгласи се Набе. — Сигурно така си го казал, приятелю.

Никой не се обади. Мъжете се бяха замислили за своята мотивация, за психозата, която ги водеше през живота и ги караше да постъпват безразсъдно или геройски. Зависи от гледната точка. Кратката магия беше развалена от стърженето на столовете на долния етаж. Мачът беше свършил.

Очко се откъсна от въздушните снимки. Сега ги постави с изображенията надолу и се намръщи дълбоко, докато сгъваше окуляра. Бени обаче познаваше добре настроенятия на аналитика си.

— Говори, Очко — заповяда той. — Затова си тук.

Черниковски не напразно носеше прякора „черногледецът“ на Баум. Работата му се състоеше да информира екипа как може да се провали, а не да хвали хората. В СпецОп не можеше всичко да бъде „отлично“.

— Няма да стане — прошепна той.

— Говори — махна с ръка към останалите мъже Бени, макар тревогата да стегна гърдите му.

— Няма да стане по този начин — каза Очко по-високо. — Заслоните на Клумп са под земята, в нещо като дъно на голям котел открити пясъци. Виждат се някакви вентилационни отвори и вероятно няколко пазачи. Но нищо повече.

Мъжете го слушаха внимателно. Никой не го прекъсна. Като че бяха затаили дъх.

— Не можете просто да нападнете позициите ѝ — продължи Очко. — Дори да се приближите и тихомълком да убиете пазачите, няма да знаете в кой от заслоните Клумп е скрила момичето. — Не можеше да се накара да произнесе името на Рут. — Дори и да успеете да намерите вратите и да ги взривите, няма да има достатъчно време. Не са стаи, където да има прозорци или други възможности. Това са заровени в пясъка фургони, най-вероятно свързани с тунел. — Той огледа внимателните лица като професор, прокълнат да направи кариера с депресиращи лекции. — Ще бъде като окопна война, в която вие трябва да влезете в окопа, но отбраняващите го имат предимство, защото го познават по-добре. — Той замълча за момент, взе нечия чаша с кафе, а ръката му трепереше, докато отпиваше. — Вероятно заложничката се пази от въоръжена охрана. И този човек със сигурност си има заповед за такъв случай.

Върху групата се спусна тишина като мъгла над гробище.

— Изпика ми се на физиономията — прошепна Байндър, но в гласа му нямаше никаква злоба към Очко. Всъщност той изразяваше уважението му към колегата професионалист.

— И така? — разтри очите си с ръка Бени. — Какво е заключението ти, Очко?

Очко се поизправи на стола си.

— Заложничката ще е под земята, когато вие нападнете — убедено изрече той. — Клумп трябва да я изведе на повърхността заради нещо. — Той се извърна към Баум. — Аз мисля, шефе, че трябва да намериш начин да я накараш да го направи. Да я накараш да *поиска* да го направи.

Шаул Нимроди бавно дръпна един стол и седна до Бени. Той сякаш вече не се притесняваше, че някой може да ги подслуша. Нямаше никаква идея и се молеше умът на Баум да е още достатъчно остър. Толкова остър, както беше някога в Бейрут, в Суец, в забранения град Петра, когато бяха млади и глупави, а рефлексите им — бързи като атака на кобра.

— Има ли начин, приятелю? — прошепна Нимроди.

Бени се облегна и затвори очи, скръстил ръце върху гърдите си. Не обръщаше внимание на болезненото туптене в слепоочията си,

прогони образа на Мая, плачеща върху пресен гроб в Йерусалим. Мартина трябваше да изведе Рут на повърхността. Тя трябваше да *иска* да го направи и действията ѝ не биваше да бъдат спонтанни. Подобен акт може да се извърши само в отговор на договореност. Договорка. Сделка.

— Може да има начин — прошепна той.

Чувстваше насочените към него мисли, чуваше размърдването на телата на мъжете, които се приведоха към него. Той отвори очи. Видя доброволците си втренчени в него с жаждата на деца, които отчаяно искат да се харесат на своя родител. Бени сложи длани върху ръба на масата.

— Бог знае, че обичам дъщеря си — каза той. — И Бог е пожелал Мартина Урсула Клумп да обича своята майка.

---

[1] Тъй вярно (нем.). — Б.пр. ↑

18. НЮ ЙОРК

По залез кабината на черния джип „Чероки“ беше изстинала като ескимоски гроб в тундрата на Аляска.

Двигателят не беше работил от часове, вентилаторът на отоплението замръзнал като голяма снежинка, а киселината на акумулатора трябва да се беше сгъстила като сладолед. Успокояващото шумолене на радиото в джипа беше строго забранен лукс, така че белите кълбета издишан въздух се издигаха към тавана и висяха там в тишината, нарушавана само от редките изпуквания откъм скрития предавател. Макар още да нямаше седем часа вечерта, зимният мрак се беше сгъстил като в полунощ, а потъмнелите лица на двамата членове на съвместната група за борба с тероризма гледаха замислено над смръзналите се като черупки на раци в хладилник тела. Специалният агент на ФБР Джил Грийн се облегна върху наклонената силно назад пътническа седалка на джипа. Беше избрала тази позиция, защото иначе високото ѝ метър и осемдесет тяло щеше да се вижда доста ясно. Русата ѝ коса беше прибрана под скиорска шапка с наушници, която тя наричаше „моят радиатор“, а високата яка на пуловера ѝ беше вдигната до устата. С удоволствие би си обула и дълги долни гащи, но ако ѝ се наложеше да тича, щеше да се чувства като във водолазен костюм. Отгоре беше облечена в тъмнокафява скиорска грейка, а чантичката от изкуствена кожа на кръста ѝ съдържаше личната ѝ карта и автоматичния пистолет „Смит и Уесън“. Мислеше си, че никога не е изпитвала такъв студ, каращ тялото ѝ направо да изтръпне. Искаше ѝ се да викне и да разтрие замръзналото си тяло с облечените в ръкавици ръце. Но единственото движение, което направи, бе да свие пръстите си в сините зимни маратонки, защото не желаше да покаже и следа от неудобствата си пред своя партньор.

Детективът от Управлението на полицията в Ню Йорк Джон де Вицио, мъж на средна възраст, не беше толкова горделив. Той седеше свит на шофьорското място, облечен в зелена пухенка върху дебел, груб пуловер. Отдолу беше облякъл кевларения си гащеризон (който

носеше вече само през зимата) и тъмносиньо памучно поло. Вместо панталон и той беше обул скиорска полугрейка и увил краката си във вълнено одеяло. Знаеше, че на Грийн не ѝ харесва одеялото, защото би затруднило бързината на действията и че би се отнесла подигравателно към подгръваните му от батерии чорапи, ако беше разбрала за това. Но всъщност изобщо не му пукаше какво си мисли тя. Беше на половината на неговата възраст, а той имаше двадесет години повече стаж от нея и беше чакал навън хиляди пъти повече от нейните няколко нещастни „наблюдения“ — както надутите ѝ приятелчета от Федералното наричаха този вид мъчение. Той запляска по бедрата си, замята се наляво-надясно като уловена риба и погледна към нея. А тя си седеше на мястото като някакъв проклет сфинкс.

— Кажи ми, че не го усещаш, Грийн — изстена Де Вицио. — Кажи ми.

— Усещам го, Джон.

— Да бе — изсумтя детективът. — Усещаш.

— Студено е.

— Не е просто студено. Това е тъмната и най-гадна страна на луната.

Грийн се усмихна. Тя не се изразяваше като Джон и в речника ѝ вече го нямаше жаргонът на улицата. Защото се издигаше в йерархията на Бюрото, а една жена не може да говори простотии като колегите си от мъжки пол. Но пък ѝ харесваше да слуша съзидателните му ругатни, както вероятно някоя поправила се проститутка обича да гледа с носталгия порно филми.

Де Вицио отново се обърна към нея.

— Как го правиш, Грийн?

— Кое, Джон?

— Не си се мръднала цял проклет час.

— Жена съм — отговори спокойно тя, докато очите ѝ не се откъсваха от входната врата с номер 167 на Осемдесет и девета улица. — По-висше същество. Имам допълнителен пласт мазнини.

— О, моля ти се — пак изсумтя Де Вицио. — Допълнителен пласт на задника ми.

— Да — съгласи се Грийн. — Твоят наистина има допълнителен. — Поне толкова цинизъм можеше да си позволи.

Де Вицио не отговори на предизвикателството и надникна през замъгленото стъкло. Една възрастна двойка приближаваше входа на „Еделвайс“. Той избърса малко кръгче с ръкавицата си, вдигна фотоапарата и подпря 300-милиметровия обектив върху кормилото. Във фотоапарата имаше високочувствителен филм.

— Не си прави труда — каза Грийн. — Те едва ходят.

— Ако не го направя, ти вероятно ще ме натопиш — измърмори Де Вицио. Ръцете му трепереха, но той успя да направи снимката. Пусна фотоапарата върху седалката. — Седем часа просто нищичко.

— То ще се случи само веднъж, Джон — напомни му Грийн с тон на професор. — И заради това си струва. Само *един* от групата й да допусне грешка и да пресече пътя ни. Нужният човек в неподходящ за него момент.

— Хайде, учи ме. Седем часа в компанията на Ледената кралица, а сега и лекция.

Грийн отново се усмихна.

— Ти ме харесваш, Джон. — Тя продължаваше да наблюдава далечната входна врата. — Аз съм ти като трън в задника, твърде млада, за да ме имаш, и твърде равна, за да ми заповядваш. Но съм добра в работата си и ти ме харесваш.

Де Вицио не отговори, макар да издаде звук, като че току-що е стъпил в конски фъшкии.

— И аз също те харесвам — продължи Грийн. — Ти просто още си ми ядосан, защото те победих на тренировката по ръкопашен бой.

— О, за бога! Та това е стара история. Ти си ме *победила*?

— Ами да. Да не кажеш сега, че си ми отстъпил?

— Тогава бях махмурлия, проклето да е.

— Няма значение — сви рамене Грийн. — Просто не ти допада на самочувствието.

— Хммм. — Де Вицио се бореше с ръкава на пухенката, за да намери часовника си. — Проклетите психоаналитици от ФБР — мърмореше той, докато се взираше в светещия циферблат. — Колко ли ни остава от тази тъпа досада?

Грийн го изгледа, а после веднага отново се извърна към обекта. Джак Бюканън беше разказал на групите колко е важно да хванат поне една човешка връзка от мрежата на Мартина Клумп. Отвлечането на торпедото вече не беше гореща новина и бяха потвърдили, че тя се е

измъкнала от страната с него. Но също така имаше подозрения, че поне двама от членовете на групата ѝ са останали на американска земя, а майка ѝ живееше в старческият дом, намиращ се на няколко метра оттук. Засадата и нападението, извършени от терористите, бяха прикрити, нито една медия не беше разбрала за това, а Джил знаеше, че ако те с Джон имат късмет, похвалите ще бъдат изречени тихо в кабинета на директора. И въпреки това щеше да е голяма похвала... „Колко ли още?“

— Докато хванем копелдаците — внезапно изръмжа Грийн.

Де Вицио бавно се извърна към нея. Грийн никога не говореше така, но сега отвърна на учудения му поглед с лека усмивка и свиване на рамене.

— Ето сега вече започвам да те харесвам — каза ѝ той.

Леко почукване по прозорчето на Де Вицио накара и двамата да посегнат към pistolетите. Но не ги извадиха, възпрени от онази част от разума, където се вземат фаталните решения. Приятел или враг? Невинен или убиец на полицаи?

Мъжът отвън нямаше заплашителен вид. Беше прясно избръснат, носеше черна униформена шапка и подскачаше от крак на крак. Още преди да разтвори леко военното си яке и да покаже значката, закачена върху пуловера, Де Вицио реши: „Някой от нашите.“

Детективът свали наполовина прозореца си и изрече иронично:

— Ако търсиш топла храна, нямаш късмет, приятел... Но можем да ти предложим ледено кафе.

Мъжът се наведе усмихнат.

— Не се бойте, смяната ви дойде.

Грийн се наведе към прозорчето и погледна.

— Познавам ли те? — попита тя, за да не позволи на Де Вицио да зададе обичайния си въпрос „Кой, мамичката му, си ти?“

— Джим Спренгел. — Мъжът показа личната си карта над стъклото. — Не сме от антитерористите. Ние сме от улица И. — Административната сграда на ФБР заема цял квартал във Вашингтон, намиращ се между улица „И“ и „Пенсилвания“, но много малко от агентите всъщност работят в сградата на Едгар Дж. Хувър. „Улица И“ беше само код за идентификация.

Спренгел се извърна през рамо и Джил Грийн проследи погледа му. Забеляза стар шевролет „Малибу“ с регистрационни номера на

окръг Колумбия, паркиран на втори ред няколко коли зад тях. Пред тъмната кола върху бронята се беше облегла дребна фигура в зимно облекло като тяхното, скръстила ръце пред гърдите си. Изглеждаше, че е жена, което се потвърди, когато тя махна леко с ръка и на кръста ѝ се видя пластмасовата чантичка, модна сред жените от ФБР, изпълняващи задачи по следене под прикритие.

Де Вицио взе личната карта на Спренгел, погледна я и му я върна.

— Бюканън иска всички да се съберете — каза Спренгел. — Ние поемаме следенето само за тази нощ.

Споменаването на Джак Бюканън успокои съмненията на Де Вицио и Грийн. Въпреки това за тях не беше обичайно да ги заместват агенти, които не са от групата за борба с тероризма.

— Не сме чули нищо — погледна към моторолата под таблото Де Вицио.

— Тогава провери — отвърна с леко нетърпение Спренгел. — На нас също не ни се иска да стоим на улицата. По-добре да сме си вкъщи. Навън е голяма гадория.

Грийн посочи преподавателя и Де Вицио бръкна под таблото, взе микрофона и го постави върху долната част на кормилото. И без това се бяха струпали достатъчно очевидно, че да крие микрофона. Натисна бутона за предаване и заговори, гледайки към Спренгел.

— Тефлон едно вика Базата.

Изчака, но единственият отговор беше силно пукане. Опита отново.

— Тефлон едно вика Базата. Чувате ли ме? Край.

Отново кратка пауза, а после пукане в отговор. Като че ли операторът на групата за борба с тероризма се опитваше да отговори, но гласът бе напълно заглушен от пукането.

— Проклетата технология — дръпна микрофона Де Вицио. — Защо ли не я сменят с картонени чашки и конец?

Спренгел надникна към безполезната радиостанция, а после към членовете на групата за борба с тероризма, като че са улични полицаи, чиито пистолети вече са хванали ръжда. После се изправи.

— Знаете ли какво — заяви той. — Не ми пука. Можете да си седите тук, ако искате, но ние поемаме смяната.

Той се обърна и тръгна към шевролета. Де Вицио затвори прозореца.

— Е, какво мислиш? — попита го Джил Грийн.

— Вашите типове от ФБР всичките са надуты пуяци.

— Става дума за това да си *тръгваме*, Джон.

— О! — Де Вицио забарабани с пръсти по кормилото. — Можем да намерим уличен телефон.

— Хайде.

Детективът отново погледна часовника си.

— Ще ти предложи нещо — каза той. — Трябваше да останем още един час. Хайде да отидем в „Мъмбълс“, да си вземем нещо топло, а после да се прибираме. Всичко е чисто. Ще тръгнем по федералното и ще стигнем точно навреме. — Той се ухили умолително на партньорката си, чудейки се дали тя ще се съгласи. — Ще стигнем до центъра за десет минути.

Грийн го изгледа като че е дебело, дребно дяволче, кацнало върху рамото ѝ. Тя винаги изпълняваше точно разпорежданията, но забележката му за „надутите“ агенти я засегна. Малкото отклонение не ѝ се струваше някакво нарушение. Все пак на мястото за наблюдение бяха дошли хора от Вашингтон.

— Да вървим — реши тя.

— Шегуваш ли се?

— Тръгвай, преди да съм размислила.

Де Вицио запали двигателя на джипа. Погледна назад към шевролета. Фаровете на колата светнаха веднъж и тя потегли към освобождаващото се място.

— Френска лучена супа — замърмори той, когато тръгна. — Ирландско кафе. — Усещаше как Грийн се усмихва до него, докато изправя облегалката и сяда по-изправена. — А ти можеш да ми разкажеш всичко за госпожа Ева Браун.

Грийн го тупна по рамото...

Спренгел вмъкна шевролета до тротоара, но не загаси двигателя и отоплението задържа в автомобила приятната топлина. Тези хора от антитероризма бяха дисциплинирани. Задниците им замръзнали като на руски снайперист, а те не си позволяват да покажат дори и облаче изгорели газове от ауспуха. Почти чувстваше вина заради черната кутийка в джоба си, представляваща заглушителя, който създаде шума

на честотата на радиостанцията им и обърка сигнала. Но усилията им бяха безсмислени. Той вече знаеше местонахождението на останалите двама от групата на Клумп, които по никакъв начин нямаше да могат да се появят тук през тази нощ.

Погледна към дребната жена до себе си. Тя свали вълнената си скиорска шапка и разтърси късата си кестенява коса. След това свали ципа на грейката си. Лицето на Лейн беше костеливо и с мъжки черти, но с гласа си можеше да печели големи мангизи на някоя от телефонните секслинии. Тя посегна надолу между краката си и отвори дългия спортен сак.

Първо извади голяма компютърна клавиатура и я сложи в скута си. После измъкна клетъчен телефон и го постави върху седалката между себе си и Спренгел, като включи кабела в контакта на запалката на колата. Извади малка диадема с наушници и микрофон, постави я на главата си и вкара кабела в основата на клетъчния телефон. Накрая извади малка, твърда папка с гъвкава миниатюрна лампичка и малък предавател „Юнайден“. Погледна към Спренгел.

— Чисто ли е? — попита го.

Той оглеждаше пресечката на Осемдесет и девета улица с Трето авеню, където задните светлини на джипа завиха наляво.

— Отидоха си.

Лейн включи предавателя и го вдигна към устата си.

— Хайде, Рейнджър.

Мина половин минута, а после вътрешността на колата се освети от фарове и една голяма линейка с надпис „Медицински център «Кабрини»“ мина край тях и спря пред входа на „Еделвайс“. Задните врати на линейката се отвориха и върху асфалта скочи медицинска сестра в униформа, наметната с дълго, сиво палто. Тя посегна към осветената в зелено вътрешност и издърпа сгъваема инвалидна количка.

Откъм пътническото кресло на кабината на линейката един висок мъж стъпи с лъснатите си обувки върху тротоара. Беше облечен в тъмен костюм, тъмносиньо кашмирено палто и мека шапка. От двете страни на яката на ризата му блестяха слушалките на стетоскоп, а в ръката си държеше черна, лекарска чанта. Затвори вратата, погледна назад към шевролета и докосна периферията на шапката си.

Докторът тръгна заедно със сестрата по тротоара и ѝ помогна да разгъне инвалидната количка. После изкачи стъпалата към входа на старческия дом, натисна звънеца и вдигна черната си чанта, за да я видят отвътре. Вратата бръмна и се отвори.

В шевролета Лейн заговори тихо в предавателя.

— Спусък Гама, говори Алфа. Рейнджър е вътре.

Тя получи две кратки бипвания в отговор. После натисна бутона за включване на клетъчния телефон и кристалното му прозорче блесна в зелено...

Близо до центъра на Манхатън, частният кабинет на доктор Ернст Хофмайер, се намираше на северния тротоар на Шестдесет и шеста улица, между булевардите „Парк“ и „Медисън“. Докторът си беше отишъл вече къщи, но асистентката му стоеше на работа до осем часа. Поради приятния характер и родния, чист немски език, голяма част от пациентите на Хофмайер бяха възрастни емигранти от старата родина.

На ъгъла на „Парк“ и Шестдесет и шеста улица до отворения капак върху тротоара беше паркиран камион на Нюйоркската телефонна компания. Отворът беше предпазен от метална ограда и знак „Поправка“, за да не падне вътре някой невнимателен пешеходец. До задната врата на покрития камион стоеше млад мъж с бяла каска на главата и увит срещу студа като снежен човек. Той поглеждаше от време на време в дупката, но най-вече наблюдаваше улицата с немигация поглед на снайперист.

Долу в дупката втори мъж с миньорски шлем с фенерче прибра собствения си предавател в джоба, а после се наведе към дебелия сноп цветни жици. Близо два часа му трябваша, за да открие кабелите на Хофмайер, но сега ги държеше в ръка и леко оголи жичките им. Внимателно закачи две щипки към тях, провери сигнала с оранжевата си слушалка, после прехвърли връзката към клетъчен телефон, подобен на този на Лейн, но със специална модификация, предупреждаваща за идващо повикване, каквито изобщо не се продават в магазините. Натисна бутона за включване на уреда и погледна часовника си. Батерията на апарата щеше да се изтощи много бързо на този студ.

Лекарят, който приближи плота на администрацията в „Еделвайс“, не беше Ернст Хофмайер, нито се правеше на него.

Всъщност никога не беше срещал човека, когото живеещите в „Еделвайс“ уважаваха не само като доктор, но и като приятел и довереник. Този мъж се представи и показа документи като доктор Петер Крадел, работещ в кардиологичното отделение на „Кабрини“.

— Добър вечер. — Той показа болничната си лична карта на доста възрастния мъж зад плота. — Дошли сме за госпожа Катарина Оберст.

— *Гутен Абенд* — отвърна механично на немски възрастният портиер. Погледна картата и веднага я върна. — Госпожа Оберст ли? — Той се надигна от стола си и надникна към инвалидната количка. Сестрата му се усмихна и той седна отново. — Тя не ми се е обадила. Болна ли е, доктор...

— Крадел.

— Да, извинете ме, доктор Крадел. — Портиерът погледна широките рамене и мускулеста фигура на посетителя. Тези американци на средна възраст много се занимават с гимнастика. Колко недостойно.

— Не е по спешност — каза Крадел. — Тя има записана дата за няколко изследвания, електрокардиограма *унд зо вайтер*.^[1]

— Ааа. — Очите на портиера светнаха. — Говорите ли немски?

— Малко — отвърна също на немски с усмивка Крадел.

— Много добре, хер доктор — зарадва се портиерът, но отново се върна към английския, защото нямаше да е прилично да измъчва лекаря, щом като лингвистичните му познания не са големи. — Ще извините колебанието ми, но...

— Разбира се. — Крадел бръкна в джоба си и извади три екземпляра на стандартния формуляр на болницата, на който ясно беше изписано името и датата за изследвания на Катарина Оберст.

Портиерът погледна документа, макар да махна с ръка, че няма нужда от подобни доказателства.

— Благодаря. — Но продължаваше да се колебае. Беше работил тридесет години като чиновник в Бон и всяко отклонение от процедурата му се виждаше малко странно. Той се размърда с неудобство. — Не се съмнявам за изследванията, хер доктор. Нямам абсолютно никакви съмнения. Обаче...

— Значи доктор Хофмайер не ви е съобщил?

Портиерът въздъхна с облекчение.

— Да, така е! Докторът винаги ни уведомява за подобни случаи.

— Но моля ви — любезно и търпеливо отвърна Крадел. — Защо не се обадите в кабинета му?

— Нямате ли нещо против?

— Разбира се, че не — махна към стария телефонен апарат докторът.

— Момент, моля. — Портиерът прекара пръст по указателя, залепен върху плота, и набра номера.

В кабинета на Хофмайер на Шестдесет и шеста улица телефонът не звънна. Асистентката се чудеше защо ли проклетият номератор внезапно престана да свети като коледно дърво, но прие с удоволствие почивката и запрелиства един екземпляр на „Вог“.

В замръзвания тунел под улицата клетъчният телефон на мъжа също не звънна, но екранчето му светна за пети път през тези няколко минути. Той стисна палци, надявайки се най-после да е нужният разговор.

Вътре в шевролета клетъчният телефон звънна отново съвсем ясно, защото Спренгел беше угасил двигателя и вентилатора на отоплението. Лейн вече беше поела пет обаждания от пациенти на Хофмайер и беше записала съобщенията в бележника си. Тя включи слушалките си и започна да пише бързо върху компютърната клавиатура, за да създаде подходящия за кабинет на секретарка шум.

— Кабинетът на доктор Хофмайер.

— Добър вечер. Обажда се господин Франц от старчески дом „Еделвайс“.

— С какво мога да ви помогна? — отвърна като заета секретарка Лейн, но се обърна и смигна на Спренгел.

— Ами тук е дошъл един господин — каза портиерът. — Доктор Крадел от болницата „Кабрини“.

— Доктор Хофмайер има пациент. — Тонът на Лейн издаваше, че не е удобно да прекъсва шефа си. — Той иска ли да разговаря с него?

— Не, не, миличка! — заекна портиерът. — Доктор Крадел е дошъл да вземе фрау Оберст в болницата за някакви изследвания.

— Катарина Оберст ли?

— Да, да.

— Момент, моля. — Лейн прикри малкия микрофон с длан, погледна Спренгел и се усмихна. Спренгел вдигна ръка и започна да разгъва пръсти като режисьор от телевизията, докато шепнеше тихо „четири, три, две, едно“.

Лейн освободи микрофона.

— Доктор Хофмайер каза, ако обичате, веднага да предадете госпожа Оберст на грижите на доктор Крадел.

— Да! Разбира се! — отговори, както само прусак може да го направи портиерът.

— И каза да ви благодаря за бдителността.

— Благодаря, госпожо. Лека нощ.

— Дочуване.

Лейн натисна бутона на клетъчния телефон и системата се изключи. После се облегна и въздъхна дълбоко. Но веднага се съвзе и грабна предавателя.

— Спусък Гама, говори Алфа. Контактът осъществен. Тръгвайте.

Отговориха ѝ три бипкания и мъжът освободи линията на секретарката на Хофмайер. Лейн и Спренгел щяха да се обаждат подред, докато повторят прехванатите разговори. Тя се взря в бележника си.

— Номер едно беше мъж, който се обажда за жена си — ухили се Лейн към партньора си. — Имала вагинален проблем.

— С това мога да се справя — каза Спренгел и взе телефона...

Сигурен в себе си, че е спазил процедурата, портиерът беше изпратил доктор Крадел и сестрата до асансьора и се върна на мястото си. Всъщност не беше изненадан, че госпожа Оберст има сърдечни проблеми. Без съмнение скорошният инцидент с онази млада жена, стрелбата и полицията, бяха я разтърсили. И разбира се, бяха събудили старите клюки из старческия дом. Що се отнася до Франц, той предпочиташе спокойните вечери, когато наемателите си бяха по леглата в девет и той можеше да се занимава със своята колекция от марки.

Вратите на асансьора се отвориха и сестрата излезе, като буташе инвалидната количка право към вратата. Дребното тяло на госпожа Оберст изглеждаше не по-голямо от това на кукла, покрита с дебело вълнено одеяло. Върху белите ѝ къдри беше сложена голямата ѝ барета

с перлена игла. Докторът вървеше веднага след тях и се обърна към портиера, докато минаваше край администрацията.

— Благодаря ви за помощта — каза той. — Ще я върнем вдругиден.

— За мен беше удоволствие да ви услужа. — Портиерът махна с ръка на излизащата наемателка. — Довеждане, фрау Оберст! Късмет! — възкликна той на немски.

Докторът задържа вратата, докато сестрата умело извъртя количката и тръгна назад. Госпожа Оберст се усмихваше, но не отвърна на поздрава на Франц, защото се занимаваше с един от онези шоколадови бонбони с ликьор. Изглежда, в скута си държеше цялата кутия.

Шофьорът на линейката се качи по стълбите, за да помогне на сестрата да свалят инвалидната количка.

— Двамата ли я държите? — попита докторът, докато сваляха внимателно госпожа Оберст по стълбите.

— Всичко е наред — отговориха едновременно сестрата и шофьорът. От устите им излизаха облаци пара.

Докторът заобиколи и се качи в линейката. Сваля ръкавиците си и потри ръце, после отвори чантата си и извади малък предавател като този на Лейн.

— До групите Спусък, говори Рейнджър. Изчезвайте. Тръгваме. — Той замълча за миг, докато обмисляше, после отново включи микрофона. — Алфа, чуваш ли?

— Високо и ясно — чу се гласът на Лейн.

— Обади се в Бетесда. Кажу ми на момчетата „бисквитката е в кутията“ или някаква подобна глупост. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна гласът на Лейн. Чувстваше се как се усмихна.

— И, Алфа — добави докторът. — Още нещо. Унищожу личните карти. Никакви сувенири. Разбра ли ме?

— Високо и ясно — отвърна Лейн.

— Край значи.

Докторът пусна предавателя обратно в чантата. Облегна се и въздъхна. После бръкна в джоба на палтото си и извади пакет цигари. Запали една и отвори малко прозореца, като издуха дима навън в студения въздух.

Целият сценарий беше доста опасен и той си напомни да провери дали Спренгел и Лейн са го послушали и са унищожили значките и всички идентификационни документи. Отношенията между Ленгли и Бюрото винаги граничеха с вражески и нямаше да е добре служител на Управлението да бъде хванат с документи на ФБР. Съвсем нямаше да е добре. Всъщност, когато Джак Бюканън разбере, че някой е примамил хората му от групата за борба с тероризма да напуснат наблюдателния пост, той ще заподскача като маймуна с подпалена опашка.

Той бръкна в джоба на ризата си, извади картата си за болницата „Кабрини“ и започна да я прегъва като кредитна карта на юноша, който се е провинил пред родителите. В дома си във Вирджиния имаше цяла колекция в заровен под пода сейф. По един малък сувенир от всяко от прикритията, които беше използвал през кариерата си. Но тази мисия беше толкова недопустима, колкото да подслушваш папата и затова доктор Крадел трябваше да изчезне безследно.

Чудеше се дали всичко това си заслужава риска и дали ще бъде постигнат резултат в пустинята на шест хиляди километра отгук. Факсът на Баум от Казабланка беше съвсем ясен. Отчаяна молба. Но логиката му беше ясна и нямаше какво друго да стори, освен да я изпълни. Умен и още силен е този Бени Баум. Още не беше загубил уменията си и тъй като нямаше начин да кодира съобщението си, беше напечатал факса с английски букви, фонетично съставящи дългото съобщение на иврит.

ХАВЕР ШЕЛИ. ЙЕШ ЛИ БЕВАКАША ЕЛЕХА... [2]

Напомни си да даде един екземпляр на шифровчиците, за да ги види как ще се потят върху текста.

Задните врати на линейката се затвориха, шофьорът скочи на мястото си и включи двигателя. Шевролетът ги отмина отдясно. Докторът се обърна към прозореца в задната част на линейката и го отвори, щом тръгнаха. Сестрата беше седнала на страничната седалка. Тя му се усмихна и вдигна палец.

Той виждаше старицата върху металния стол със закрепени здраво за пода колела. Тя си играеше с краищата на одеялото, радостна

от предстоящото ѝ малко приключение и от откъсването от безкрайната скука на еднаквите редуващи се дни и нощи.

— Гледай да ѝ е удобно, Роксана — каза Арт Розели на сестрата. — Да не ни обвинят освен в отвличане и в лошо отношение към възрастните.

Фуад Ибн Халид Фазджи не беше спал близо двадесет и четири часа.

Очите го смъдяха, докато гледаше през замъгленото предно стъкло на хондата. Студеният дъжд, който чукаше по покрива, увеличаваше десетократно главоболието му, а металният вкус в устата му не минаваше от никаква храна, която се опитваше да натъпче в свития си стомах.

Причината не беше в това, че партньорът му Фахми, който похъркваше в спален чувал върху задната седалка, не му беше предложил да изкара своя дял от дежурството. Просто всеки път, когато Фуад минаваше на задната седалка да си почине, започваше да се върти като котка в чувал и не можеше да затвори очи.

Беше лудост да стоят с дни тук на паркинга на американската военноморска болница. Да, местеха колата от време на време, но бяха принудени да паркират винаги така, че главният вход да е пред очите им. Това също беше глупаво, тъй като болницата имаше и много други изходи и трябваша поне двадесет души, за да бъдат наблюдавани всичките.

Вярно, Мартина им беше обяснила, че самото им *присъствие* тук е важно. Че то е доказателство пред полковник Баум, че тя поддържа контингент от хората си на американска земя, предположение, че той и Фахми са само върхът на айсберга от наблюдатели. Но с отминаването на всеки час му ставаше все по-ясно, че са били изоставени, за да бъдат пожертвани.

Американците сигурно вече са открили скритата лимузина и катафалка, взели са отпечатъци и са намерили улики. Със сигурност портрети по описание за него и Фахми вече се намират в ръцете на стотици полицаи, детективи и разузнавателни агенти. Федералните съдии са насъбрали купища обвинения, които, като включат морския офицер, детектива от Ню Йорк, морските пехотинци в Мериленд и

дъщерята на Баум, ще бъдат за въоръжено нападение, убийство, отвличане, кражба, саботаж и Аллах знае още какво.

Той стисна кормилото и се взря в каменната болнична сграда, представяйки си как зад всеки тъмен прозорец сега му се присмиват мъже с бинокли.

— Маmicата им — изруга тихо той, но веднага се покая заради разклатената си вяра. Наложил си да мисли с известна логика, да събере отново спокойствието, което го беше спасило от дезертиране през три безкрайни дни и мразовити нощи.

Двамата с Фахми са още тук и не са ги хванали. Трябваше да има причина за това. Някоя радиостанция или вестник не бяха споменали който и да било от драматичните инциденти, но със сигурност, ако Мартина и останалите мъже бяха хванати или убити, американските медии щяха да празнуват по типичния за тях начин, макар първоначално правителството да забрани споменаването за нападението на военния конвой. А ако Мартина би пожелала те да се оттеглят, със сигурност щеше да се свърже с тях чрез посредници. Но клетъчният телефон в хондата не беше звънял нито веднъж.

Мълчанието можеше да означава само едно. Патова ситуация. Сигурно си имаше причини за това. Мартина все още притежаваше торпедото и момичето, Баум продължаваше да лежи в болничното си легло и никой не смееше да възпламени веригата от експлозивни събития.

Той погледна към телефона, скрит в малка оранжева чантичка и включен към акумулатора през запалката на колата. Пепелникът вече преливаше от фасове. Фуад не беше пушил почти пет години, но след първия подлудяващ ден на паркинга пред болницата беше купил един стек „Кент“ и започнал да го унищожава, защото нямаше какво друго да прави, освен да пуши. И да чака. Да, имаше начин да се свърже с Мартина. Един чуждестранен номер, на който да предаде съобщение. Но инструкциите бяха ясни: да го използва само ако Баум си тръгне от Бетесда, което, доколкото знаеше, засега не се беше случило. Какво друго съобщение би могъл да изпрати? „Тук сме? Моля те, кажи ни дали още ни обичаш?“

Едва не се изсмя на собствената си слабост.

Поуспокои се и изпъна изтръпналите си крака. Следващия път, реши той, ако има такъв и Аллах пожелае, ще си наема „Линкълн“.

Наум го произнесе „Линко-лен“.

Той бръкна в хартиената торба и извади малка бутилка с портокалов сок. Цитрусовата напитка направо изгори свития му стомах и той си напомни да каже на Фахми следващия път да купи минерална вода и някакви хапчета против киселини.

Реши да включи двигателя и да си пусне радиото. Макар че американските диджеи и тътенът на безбожната им музика го дразнеха, звуците поне щяха да запълнят малко бездната на самотата му. Беше му трудно да разбира английската лирика на западната музика и толкова му липсваше иронията на леката тъга в песните на „Ю-Ту“.

*С ловка ръка и коварна съдба,
тя ме кара да я чакам върху трънено ложе...*

Патова ситуация. Добре, даже и да са наречени за жертвени агнета, вързани на това място, те все пак служат на някаква цел. Господ сигурно ще ги награди заради верността.

Фуад погледна над мокрите покриви на другите паркирани коли към входа на болницата. Беше ранна вечер и високите стъкла на фасадата бяха осветени. Фоайето се изпразваше от посетители, защото часовете за свиждане приключиха. Вече познаваше ритъма на сградата: кога човешкият поток се увеличава и кога намалява, кога става смяната на военния персонал, кога се появяват и кога си тръгват чистачите. Как винаги докарват изписаните пациенти до входната врата в инвалидни колички независимо от състоянието им.

През изминалите няколко дни вероятно около двадесет и петима мъже, отговарящи на описанието на полковник Баум, бяха изпратени от болницата. По една или друга причина двамата с Фахми бяха отхвърлили повечето от тях, сравнявайки лицата с последните снимки, направени от Ияд. Този е твърде дебел, другият много слаб. Някои бяха посрещани от големи, щастливи семейства, на други пък краката бяха в гипс. В три от случаите, когато наистина не беше сигурен, той бързо се обади в болницата и попита дали господин Бенжамин Баум все още е регистриран. Веднъж даже го свързаха със стаята на Баум и когато тъжният глас отговори с изморено „Да?“, той затвори.

Сега очите му бяха изморени и той виждаше образите размазано. Докато се мъчеше да събере сили за още един мъчителен час, нещо зад стъклените врати на тридесет метра оттук накара главата му да престане да се поклаща и да замръзне изправена. Без да отделя очи от сградата, той стисна кормилото и се приведе напред, после включи чистачките и изчисти предното стъкло.

Имаше нещо в тримата мъже, които излязоха, във фигурите им. Двама американски морски офицери крачеха през фойето и приближаваха вратата откъм болничните стаи. Помежду си водеха трети. Той беше в син болничен халат и над чехлите му се развяваха крачолите на пижама. Беше малко по-нисък от придружителите си или поне изглеждаше така, защото те бяха с фуражки, а той гологлав.

И доста широкоплещест.

И плешив.

— Фахми — прошепна Фуад, докато гледаше групата. После като човек, който се е изгубил в непозната провинция, той изключи радиото, като че тишината може да му помогне. — Фахми! — почти извика той и чу тревожното дишане зад себе си, когато партньорът му скочи.

— Какво? Какво става? — заекна Фахми, опитвайки да се разсъни.

Фуад бавно посочи напред през стъклото. Фахми показва глава между облегалките на предните седалки и бързо разтърка очи.

— Това той ли е? — прошепна Фахми.

Тримата мъже бяха стигнали двойните врати на изхода от фойето. Първата двойка врати се отвори.

— Напълно вероятно е. — Фуад огледа двете страни на изхода, за да види колата, която може да изведе Баум. Но засега не се беше появила такава кола.

Външните врати се разтвориха и мъжете излязоха под дъжда. Не погледнаха към небето, нито се загърнаха в дрехите си. Не се поколебаха.

Тръгнаха направо и се насочиха към хондата.

Фахми изпсува на арабски, докато търсеше с ръка раницата, откъдето извади беретата, която им беше оставил Муса. Бързо провери пълнителя и зареди. Звукът беше като удар с чук върху подкова.

— Скрый го, Фахми — тихо заповяда Фуад. Сега мъжете бяха много по-наблизо. Само на десетина метра. Но причината за заповедта му стана ясна на Фахми едва когато отново погледна напред.

От четири други коли, паркирани близо до хондата — коли, които бяха им се сторили заключени и празни, — се бяха появили други мъже и заели мълчаливо позиции наблизо до колата на Фуад.

Те бяха облечени в тъмни дрехи и бейзболни шапки, а под разтворените си якета стискаха блестящи автомати МП–5.

Фахми бавно остави беретата на задната седалка и вдигна треперещите си ръце.

Странната тройка спря точно пред левия калник на колата. Широкоплещестият плешив мъж остана на място, докато един от анонимните стрелци застана точно пред колата с насочено към нея дуло на автомата.

Тогава плешивият мъж се приближи откъм страната на шофьора и устата на Фуад зяпна още повече. Беше изненадан от нахалството на полковник Баум, който застана така открито пред него, въпреки стойността на съкровището — собствената му дъщеря, — което Мартина държеше в ръцете си. Смелостта на израелските офицери е легендарна, но този със сигурност беше луд.

Той почука с голямата си ръка върху стъклото.

Фуад свали прозореца и посетителят му се приведе напред, като почти вкара главата си в колата. Мъжът се усмихваше. Не широко, но изражението му показваше огромна увереност и никаква ярост, каквато би трябвало да има в очите на отмъстител. По-скоро това беше нахалната поза на магьосник, който току-що е излъгал публиката на нощен клуб.

Дните на безсънно бдение и недохранване внезапно образуваха възел в стомаха на Фуад. Той погледна усмихнатото лице, после наведе глава към седалката на колата и огледа снимката, направена от Ияд. После отново погледна мъжа. Чувстваше горещия дъх на Фахми зад ухото си.

Плешивият мъж заговори спокойно на чист американски английски, без никакъв акцент.

— Както виждате, господа — заяви офицерът от ЦРУ с леко повишен глас, за да не го заглушава чукането на дъжда по покрива, — аз не съм подполковник Бенжамин Баум.

Фуад искаше да отговори, да отвърне на това нарушение на исканията на Мартина с мощна заплаха. Но от сухия кладенец на гърлото му не излезе нито звук.

— Подполковник Баум е в Северна Африка — продължи мъжът. — А утре сутринта майката на госпожа Клумп ще бъде при него. — Той замълча, за да е сигурен, че току-що изречените факти са добре разбрани. После бръкна в джоба на халата си и хвърли една бяла картичка върху скута на Фуад. — Кажи на шефката си, че Баум иска да направят размяна.

Фуад насила откъсна очи от лицето на мъжа. Погледна към картичката. Върху нея беше написан само телефонен номер.

Когато отново вдигна глава, всички с изключение на един от мъжете, си бяха тръгнали. Колите излизаха от паркинга, а проливният дъжд пръскаше върху горещата кожа на лицето му.

Самотният стрелец стоеше пред бронята на колата с поглед, забит в тях. После бавно скри автомата под якето си. Но преди да се обърне, той вдигна показалец, насочи го напред и имитира стрелба в челото на Фуад.

---

[1] И така нататък (нем.) — Б.пр. ↑

[2] Приятелю. Имам една молба към теб... (иврит) — Б.пр. ↑

19. СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

Генерал Ицик Бен-Цион изстрадваше ужасяващото напомняне, че в сравнение със зловещите политически машинации на човешките държави могъществото на морето е като убийствен удар на слонски крак.

Почти го беше забравил, защото бяха изминали много години от онова кратко лято между дипломирането от гимназията и постъпването му в армията. Беше намерил работа на един товарен кораб, който отплава от Хайфа, и на борда на тази развалина от скърцащо желязо за пръв път разбра, че моряците са като пътниците в самолет. Изоставили логиката си у дома, докато се доверяват на механичните измишльотини да ги прекарат през жестоките капризи на небесата. Спомни си как даже мекотата на лятото през август може внезапно да те предаде. Слънцето да изчезне, синьото небе да почернее и лятното огледало на Средиземно море да се надигне в милион побелели юмруци. Сега, посред зима, равнината отпред му беше като маса от сивозелени хълмове, полудели от капризите на някакъв космически миксер.

Стоеше почти по средата на палубата на „Алия“, ракетоносец клас „Саар“–4.5 на израелската флота, стиснал парапета откъм десния борд и залепил здраво бойните си боти върху клатещата се повърхност. Лявата му ръка се размахваше във въздуха за равновесие, тъмносиня бейзболна шапка засенчваше очите му, яката на офицерското яке беше вдигната и той изглеждаше така, сякаш се опитва да контролира клатушкането на кораба с тялото си.

Ицик вече беше прекарал толкова много време върху палубата, че екипажът му прикачи прякора „лудия сърфист“.

По всякакви морски стандарти ракетоносецът не беше голям кораб. Сивият бързоходен боен съд с цвят на акула беше дълъг само шестдесет и два метра от носа до кърмата, където групата морски командоси бяха завързали гумената си лодка „Зодиак“ заедно с нападателната си подводница „Снунит“. Но четирите му дизелови

двигателя го движеха леко по водата със скорост от тридесет и два възла, макар да беше натъпкан с екипаж от четиридесет и пет офицери и моряци и натоварен с четири установки „Габриел Марк II“ за изстрелване на ракети земя-земя, едно 76-милиметрово куполно оръдие „ОГО-Мелара“, противовъздушна отбранителна система „Вулкан“, ракетна система земя-въздух „Барак“. На борда имаше още различни 20-милиметрови, 0,5-инчови 7,62-милиметрови оръжия със съответните амуниции, запаси, както и радар за огневи контрол, електронни уредби за контрамерки и бойни системи против подводници. На всичкото отгоре той изпълняваше ролята на един от израелските „самолетоносачи“, тъй като разполагаше с платформа зад мостика, където можеше да кацне един от хеликоптерите АС 365 „Делфин“, служещ за различни цели — от въздушно нападение над обекти до спасителни операции в морето.

Корабът беше бърз и чудесен боен морски съд, а екипажът му твърдеше, че притежава плавателните възможности на надут презерватив, задвижван от космическа ракета.

Ицик наблюдаваше носа, който се издигаше бавно към бледорозовото небе, а после се забиваше във високите вълни, обливащи палубата с кипяща пяна. Докато вятърът се мъчеше да го захапне, корабът се накланяше силно вдясно, после наляво и целият процес се повтаряше непрекъснато, а корпусът издаваше звук като от варел, върху който удрят с гумен чук. Откъм високите, тънки облаци не валеше, но вятърът носеше водните капки от разбиващите се вълни хоризонтално по палубата. Ицик почти се усмихна, когато си помисли за тревогата на екологите, че човекът скоро щял да унищожи Земята. След един час в морето човек разбира, че може да унищожи само себе си и няколко нещастни себеподобни, а Земята едва ли ще забележи, че се е случило нещо.

Корабът поддържаше курс на северозапад към Егейско море, придружаван от два по-малки клас „Саар-4“, които се виждаха само като точки на хоризонта далеч назад. Макар целта на малкия конвой да беше една точка пред нос Рас-Тарф в Мароко, той щеше да следва неприятния зиг-заг с цел измама на противника и да пристигне на мястото само час преди уговорената среща.

През следващите четиридесет и осем часа „Алия“ трябваше да се движи на запад покрай Крит, на северозапад към Сицилия и отново на

запад между острова и Малта. Щяха да обърнат на северозапад към Сардиния, да продължат на запад към Балеарските острови и накрая в полунощ да се отправят към точката на срещата с кодово име „Златен пръстен“, намираща се само на километър и половина от пустинната ивица на мароканския бряг.

И ако предложението за размяна на Дан Сарел за шейх Саид не е някаква тъпа геополитическа шега на Иран, там трябваше да бъде закотвен малък „либерийски“ траулер и сделката да бъде извършена.

Ицик се радваше на студентите и солени пръски, които шибаха лицето му и се опитваха да отнесат шапката му. За разлика от много сухоземни офицери, които понякога биваха включвани в специални морски операции, той не беше излязъл на палубата поради прилошаване. Искаше да бъде сам, да обмисли евентуалните клопки на операцията, а претъпканите каюти на „Алия“ не даваха никаква възможност за усамотение. Предпочете да се изложи на стихииите, защото изпитваше подозрения, че направо е загубил здравия си разум, поради което няколко шамара от страна на Майката Природа ще му дойдат добре.

„Луенен лъч“ галопираше напред към точката, от която връщане няма, а Ицик беше лудият ѝ жокей. Това не беше някаква среднощна среща с „гадина“ отвъд границата, а мисия, чийто изход може да има международен отзвук. След последното съобщение за дадена от кабинета „зелена светлина“ събитията бяха започнали да се развиват лавинообразно. На корабите бяха качени най-добрите екипажи на флотата, на морските командоси беше заповядано да осигурят безопасността. Военновъздушните сили бяха изпратили ескадрила F-16 да летят нависоко за прикритие над „Златен пръстен“, след като заредят във въздуха. И накрая, шефът на Ицик, началникът на АМАН, лично щеше да присъства в наблюдателната станция на борда на самолета „Боинг“–707, който ще кръжи над мястото.

Присвиването в стомаха му не се дължеше на бурното като вулкан море. Дължеше се на мисълта, че за пореден път успехът му, кариерата му, *животът му* зависят от Баум и Екщайн, които всъщност го насадиха върху тези пачи яйца.

Ако можеше да действа както се полага, да мисли ясно като войник, тогава съдбата на дъщерята на Баум щеше да бъде игнорирана, отхвърлена като жертва за „доброто на страната“. Но ако капитан Дан

Сарел бъдеше спасен с цената на живота на Рут, вестниците със сигурност щяха да разкъсат Ицик заради прагматичната му жестокост, дори цензорите да забранят да се споменава името му.

И въпреки това — сега можеше да си го признае тук, пред бурното море — така всичко щеше да бъде много по-просто. Ицик познаваше момичето. Тя беше дете също като собствената му дъщеря. Факт, който вкара душата му в емоционалната дилема, която му се щеше да забрави. Той често мразеше Баум заради неподчинението и блестящия талант, заради чистотата на мотивацията му. Но просто не можеше да си представи как би могъл да застане пред гроба на Рут и да издържи погледа на баща ѝ, ако не беше дал на Баум и Екщайн всички възможни шансове за спасяването ѝ.

Най-лошото беше, че всичко това — Мартина Клумп, открадването на „Миноу“, отвличането на Рут и отчаяните усилия на Баум — съставляваха тайни, които той беше скрил от началниците си. Затова стоеше върху палубата и когато тя се накланяше надясно, виждаше наградата за храброст, а когато се плъзгаше наляво, сред черните вълни му се мяркаше трибуналетът на военния съд.

— Тен ли ловиш, Ицик?

Бен-Цион се извърна и видя Ами Махнай да се приближава откъм бойния информационен център, БИЦ, на кораба. Полковник Махнай беше командир на „Алия“, длъжност еквивалентна на капитан в западната флота. Ракетоносците обикновено се командваха от бивши морски командоси, а той изглеждаше като типичен техен представител с гъстата си рижава коса, лунички и ясни зелени очи на селянин от приморския кибуц Сдот Ям. Не беше висок колкото Бен-Цион, но много по-широкоплещест и Ицик се чудеше как ли „шайетет“^[1] са намерили за трапецовидното му тяло леководолазен костюм. Верен на горещата си кръв на командос, Ами беше обут в леки офицерски панталони, платнени боти и фланела с изрязани до рамената ръкави. Върху рижите му къдри се мъдреше бейзболна шапка с името на кораба.

— Излязох да изпуша една — наложи се да вика Ицик, за да надвика тътена на морето, макар Ами да беше застанал до него.

— Трябва да минеш на лула — предложи командирът на кораба.
— Така е по моряшки. — Той не премълчаваше нищо и се ухили,

когато пяната изми лицето му. — Хората ми вече си мислят, че страдаш от клаустрофобия.

Ицик сви рамене. На борда на корабите обикновено гледаха на гостите с презрение, но явно увереното му държание в морето беше накарало моряците да се отнасят към него с уважение.

— Тук навън мога да мисля.

Ами се изсмя.

— Какво има бе? Да не би вътре миризмата да ти пречи?

Ицик също се усмихна. Беше прекарал ранните часове в БИЦ, докато Ами и заместниците му чертаеха курса върху масата с картите. За разлика от обширните и климатизирани информационни центрове на борда на американските кораби израелската им версия беше тясна и заддушна като кабина на кубинска контрабандна моторница. Тук се намираще капитанската маса за чертане, корабният навигационен радар, три ръчно управлявани бойни контролни поста, операторът на „Харпун“, операторът на „Вулкан“, двама военни електронни специалисти и винаги по няколко други офицери. Смените в БИЦ бяха дълги, изискваха непрестанна концентрация и атмосферата по време на курс никога не изгубваше мириса на пот и гъст цигарен дим. Подът често биваше покрит с хартии от бонбони, а газовите маски в торбите се блъскаха в стените като трофеи на морско канибалско племе. Макар че екипажът носеше наушници, офицерите предпочитаха да викат заповедите си, с което създаваха още по-голямо напрежение.

Екипите на ракетоносците приемаха положението си с горчивина. Във флотата не постъпват доброволно. Там отиваш, ако не те приемат за пилот, парашутист или поне танкист. Това бяха сираците на израелската армия, „загубените момчета“, решили да докажат, че са такива с непрестанните си псувни и жаргон в БИЦ. Седяха по местата си върху канцеларски столове, незакрепени към пода и често при лошо време колелцата им настъпваха пръстите на някой офицер, който отвърщаше с болезнен удар по главата на жертвата с ръчния си микрофон.

Ицик беше посещавал всички бойни станции в израелската армия, но даже и той се възмущаваше от атмосферата на БИЦ като в римска галера.

— Не знам как можеш да работиш вътре, Ами — извика той, докато носът разбиваше поредната вълна.

— Не е много очарователно, нали.

— Далеч е от очарованието.

— Всички кораби са такива.

— Искаш да кажеш *нашите* кораби.

— Я ми кажи, Ицик — внезапно командирът хвана Бен-Цион за ръката, за да се задържи прав, но после го пусна. — Видя ли часовоя на пристанището?

Бен-Цион се замисли за преминаването си призори през пристанището в Хайфа.

— Е?

— С какво беше въоръжен?

— С М-16.

— И с въздушна пушка. Знаеш ли защо има въздушна пушка, Ицик?

— Ти кажи.

— Заради плъховете — изсмя се Ами и поклати глава. — Какво ще кажеш за служба, която включва и плъхове?

— Време е да се преместиш.

— Ха — сви рамене Ами. — Човек става твърде стар, за да плува с младежите. — Говореше за миналите си славни дни в „шайетет“. — Но все пак трябва да прави нещо.

— Сигурно.

— Не знам как стоят нещата при теб в Йерусалим — бутна с пръст мокрото рамо на генерала капитанът на кораба. — Но ние тук все още сме действащи.

— Глупости. — Бен-Цион разбираше, че докато той води мълчалива борба на нерви, битките на Ами са против океаните, които не ти дават почивка, и против непрекъснатите опити на морските терористи да навлязат на територията на Израел, за да убиват цивилни. Във флотата, когато екипажът на кораб разруши съд на терористи, по традиция хората получават подарък. Обикновено нещо от сорта на електронните уреди. В каюткомпанията на „Алия“ имаше чисто нов телевизор и видеомагнетофон също като онези в офицерските помещения. Освен това си имаха и компактдискосва уредба.

Ицик чу остър вой откъм кърмата и се облегна на перилата, за да види перките на „Делфина“, които се въртяха над площадката за кацане. Четиримата души от екипажа на военновъздушните сили с

яркооранжеви шлемове се бяха привели до фюзелажа на хеликоптера и бързо откачаха привързващите го въжета. Изглежда, корабът изпращаше машината във въздуха. Червено-белият ѝ нос се извъртя и едва не засегна главната кула, а после отлетя напред над носа. Ицик се чудеше как ли се надяват пилотите да кацнат отново при тези условия.

— Какво е това, по дяволите? — извика той.

— Тест на „Вулкан“ — отговори Ами.

Ицик погледна към предната кула и 20-милиметровото дуло на оръжието.

— В такова време? — Той гледаше как хеликоптерът се отдалечава.

— Ние не избираме времето — каза Ами. — Оставяме тази работа на Аллах — изрече той с арабски акцент.

— Като стана дума — извърна се Ицик. — Как е нашият гост?

Шейх Саид, духовният водач от Хизбула, който представляваше разменната монета на израелския кораб в предстоящата среща, обитаваше една от офицерските каюти под палубата. Той беше настоял да се преоблече в дрехите, които е носил в нощта, когато беше пленен в Южен Ливан. И така, въпреки зимата сега беше облечен в сивата памучна нощница и кожени сандали, които беше нахлузил набързо, когато командосите го бяха измъкнали през балкона. Той почти не говореше, а само си шепнеше молитви и никой не знаеше дали смята предстоящата размяна за щастлив ден на освобождение или срамно предаване, вместо което е за предпочитане да намери начин да се самоубие. Не му се разрешаваше да се разхожда свободно, защото на борда имаше много оръжия, но люкът на каютата беше отворен в знак на уважение. Двама запасни капитани от „Саярет А-Друзим“, батальон от говорещи арабски израелци, стояха на пост в коридора. Мъжете не бяха мюсюлмани, но спокойно можеха да пазят мюсюлмански духовник и да се преструват успешно, че уважават сана му.

Дори и да се радваше на онова, което му предстои, шейх Саид не го показваше. Той лежеше върху тънкия дюшек на койката, като се държеше за преградата, за да не се търкулне на пода. Гледаше в тавана и гладеше черната си брада със свободната длан.

— Дори и да страда от морска болест, сигурно си гълта слюнките — каза Ами.

— Че той прави все това вече трети ден.

Внезапно високоговорителят върху летателната площадка изрева заповед.

— Готови за изпитване на оръжията!

Двамата мъже бяха много близо до предната кула. Ами се обърна към Ицик.

— Искаш ли да влезем? — Щеше да стане още по-шумно от изстрелите.

Ицик отхвърли предложението със смръщен поглед. Ами сви рамене, закрепил се с крак към един от вертикалните пръти на парапета и запушил ушите си с пръсти. Генералът не предпази ушите си. Май още не беше се самонаказал достатъчно.

В далечината сред мрачното небе хеликоптерът пушна някакъв предмет, чието падане веднага беше забавено от бял парашут, докато машината бързо се отдалечи.

Предния купол се събуди с вой, а черните дула на „Вулкан“ заподскачаха нагоре-надолу. Внезапно оръдието забуча и макар да се намираще сред безкрая на откритото море, звукът беше като от затворен в метална каросерия работещ електрически трион. Ицик трепна, когато куршумите литнаха във въздуха, а следите им оставиха зад себе си червени лъчи като от лазер на рок-концерт. Целта изчезна сред искри и падащи надолу останки. Оръдието беше стреляло само секунда, но главата на Ицик звънтеше, а ушите му бяха оглушени като напълнени с памук.

Четирима от контингента на морските команди се появили върху палубата и тръгнаха към кърмата и черния гумен „Зодиак“. Бяха облечени в леководолазни костюми и спасителни жилетки, но освен плавниците, маските и шнорхелите не носеха специално оборудване с кислородни бутилки. Те щяха да се хвърлят в морето, ако завръщащият се „Делфин“ претърпи някаква авария.

Ами извади микрофона на моторолата, който висеше на колана му. Погледна към небето и заговори.

— Хеликоптерът се връща. Намали до десет възела.

— Десет възела, слушам — отговори от мостика.

Корабът намали ход, но продължи да подскача върху вълните и площадката за кацане се люшкеше непрестанно. Хеликоптерът се появи откъм кърмата и увисна над нея, като че пилотите размисляха

дали да не дезертират към Крит. Наземният екипаж за хеликоптера хвана здраво въжетата за превързване към палубата.

— Дръж го на прав курс и стабилен, Цви — заповяда Ами на рулевия си.

Ицик поклати глава.

— Това е все едно колибри да се опитва да чука акула отзад.

Внезапно пилотите се решиха, хвърлиха се напред към площадката и изключиха двигателите. Плазовете изскърцаха по метала, а мъжете от наземния екипаж се приведоха да се предпазят. После палубата се надигна и изпъна въжетата. Мъжете се хвърлиха напред и хванаха птичето.

— Откачалници — подсвирна Ицик и докосна козирката на шапката си.

Ами се усмихваше и ръкопляскаше. След минута четиримата морски командоси се върнаха от кърмата разочаровани, че не им се е удало да разиграят адреналина си...

Мислите на Ицик се върнаха към размяната на пленници. Искаше му се събитието вече да е отминало, защото цялата тази работа направо му беше отнела съня.

Шейх Тафили, преговарящият партньор от Хизбула, едва не провали договорката преди два дни. Той беше свикнал да преговаря само с Бени Баум. Първоначално отсъствието на подполковника беше обяснено от израелците с обещание, че той ще се появи, за да уточни последните подробности. После Ицик беше принуден да признае, че Баум лежи в болница със сърдечен пристъп, което само отчасти беше лъжа. Когато Тафили се дръпна, генералът изнамери подходящ заместник — пенсионирания бивш шеф на европейския отдел на АМАН, който също беше родом от Германия. Човекът нямаше стила на Баум, но успя да приключи преговорите в Кипър. Тафили не беше доволен, но той също си имаше господари, на които да угажда.

Сега би трябвало да няма никакви други грижи освен оперативните подробности. Но възможността на мястото на срещата да се появи призракт на необузданата терористка — бивша, Господ да ни е на помощ, сътрудничка на АМАН, — при това със смъртоносно оръжие, караше Ицик да се изпотява.

Ами понечи да тръгне към каюткомпанията, когато Ицик протегна ръка и го спря.

— Кажи ми как ще проведем размяната? — попита го генералът.

— Първо, заради сигурността, всички командоси ще се спуснат с миниподводниците във водата — заговори Ами. Всеки от трите ракетоносци разполагаше с контингент командоси, а високоскоростните им миниатюрни подводници бяха въоръжени с картечници и РПГ-та. — Те ще останат извън обсега, за да не изплашим братовчедите. — Той използва общоприетия жаргон за арабите. — Освен това ще имаме и снайперисти, в случай че някой постъпи невнимателно.

— Как, по дяволите, би могъл снайперист да работи на такова корито? — зачуди се Ицик.

— В Атлит измислиха една дяволия — спомена Ами не толкова секретното поделение на „шайетет“. — Закача се на мачтата, а после укрепваш М-21 на него. То е нещо като хитрините, които използват по филмите.

— А как ще бъдат разменени Сарел и Саид?

— Нали ти каза, че от Хизбула са искали да закотвим борд до борд и да поставим гъвкав мост? Но ако водата не е спокойна като в Мъртво море, това няма да стане.

— Тогава?

— Ще използваме „Зодиак“. С единия ще закараме Саид, а с другия ще си вземем Сарел.

Ицик обмисли казаното за миг.

— Да изпратим първо лодката за Сарел, за да може и двамата да се качат на борда на своя „Зодиак“ едновременно.

— Добра идея — съгласи се Ами. — Ей затова си станал генерал.

Ицик не обърна внимание на комплиментата.

— Ами ако морето е като сега? — махна той с ръка към вълните.

— Няма да бъде — отвърна Ами. — Миналата седмица „шайетет“ изпратиха група да провери дълбочината и вълнението при Златен пръстен. Най-много да имаме еднометрови вълни. — Стандартна процедура е разузнавателни групи да проверяват предварително мястото за провеждане на всяка важна мисия. — Но дори и да стане бурно, можем да използваме хеликоптера и хората от 996.

Хеликоптерът беше екипиран с лебедка, а в екипажа беше включен екип от Група 996, изпълняваща спасителни операции за

военновъздушните сили. Ако се наложеше, шейх Саид можеше да бъде спуснат върху палубата на траулера на Хизбула. А Дан Сарел беше обучен за издигане с хамут.

— Не съм сигурен, че Сарел ще е в състояние да го направи — със съмнение каза Ицик. Беше виждал в какво състояние се връщат пленниците.

— Не се тревожи за Дан — отвърна Ами. Досега командирът на кораба не беше споменавал, че познава лично Сарел от годините, когато са служили заедно в „шайетет“. Нито пък, че лично е командвал кораба, от който Сарел е тръгнал в нощта на пленяването му. — Когато види лицето ми, той вероятно направо ще скочи във водата и ще доплува до нас.

Ицик не отговори. Съмняваше се, че Сарел изобщо ще може да ходи.

— Я ми кажи нещо, Ами. — Ицик се опита да прикрие следващия си въпрос като обикновено любопитство. — Каква повреда може да причини на кораба ти една ракета? — Той погледна към ветрилото от сонарни чинии и радарни антени върху контролната кула.

— Ракета ли?

— От кораб към кораб, да речем.

— Спомни си „Ейлат“. — Ами цитира предупреждението за бдителност към всички самонадеяни капитани. През 1967 година израелският разрушител „Ейлат“ беше ударен от ракета СТИКС, изстреляна от египетска установка „Комар“, закотвена в Порт Саид.

— Е, всъщност нямах предвид такава огнева мощ.

— Тогава за каква ракета си мислиш?

— Нещо като торпедо.

— Торпедо ли? — Ами свали шапката си и се почеса по главата. После отново нахлупи шапката. — Още не съм виждал някое торпедо да се изстрелва от палуба, макар че непрекъснато ги пускат от хеликоптери. Ако ни удари под ватерлинията, ще потънем.

— Бързо ли?

— Достатъчно. Този проклет кил е като хартия. — Корпусът на клас „Саар“ нямаше стойност като предпазна броня. Корабът разчиташе на скоростта, маневреността и нападателните си оръжия. — Освен това торпедото обикновено убива всички, намиращи се на мястото на удара — добави спокойно Ами.

— А ако пред теб има подобна заплаха, кое е най-безопасното място на борда? — попита Ицик.

Ами изглежда генерала от АМАН. Тай нямаше навика да се тревожи за собствената си кожа. Но в такъв случай може би не за нея е въпросът.

— Летателната площадка — показва с пръст той към откритото пространство над БИЦ. — Обикновено изстрелват торпедата към маса. В нашия случай към кърмата или долната част на кулата. Хората, които се намират горе, вероятно биха оживели, макар да бъдат изхвърлени във водата.

Ицик погледна нагоре към редицата плексигласови заслони, ограждащи предната част на площадката. Съмняваше се да успее да убеди шейх Саид, че ако се изкатери по стълбичките на кулата, ще е на по-сигурното място.

— Когато стигнем на пет морски мили от Златния пръстен, ще качим шейх Саид горе — реши Ицик. — Те така или иначе ще искат да го видят.

Той сведе поглед и видя, че Ами го гледа внимателно. Командирът на кораба нямаше да се съгласи да приеме повече увъртания.

— Ти знаеш нещо — заяви той. — Така ли е, Ицик?

Генералът отмести очи и загледа над издигания се нос на кораба. На хоризонта залязващото слънце оцветяваше облаците в жълто, докато над тях синята нощ се спускаше на запад.

По това време групи на Мосад в Европа вероятно вече товарят камиони, регистрирани на името на фалшиви корпорации. При подаден от Ицик сигнал към съответстващия му колега от Мосад в Тел Авив те ще предадат тоновете резервни части, за които имат договорка на анонимни, говорещи арабски шофьори. Това беше първата част от сделката, но на Ицик тя се струваше твърде проста и маловажна. Тревожеше го инстинктивно, както когато при случайно пазаруване е успял да намали цената на стоката, предлагана от някой продавач, а после открива, че онзи му е пробутал развалени плодове.

Разбира се, че от месеци насам командирът беше разпоредил целият оперативен персонал на АМАН да се фокусира в събирането на разузнавателни сведения във връзка с „Лунен лъч“. Да се докладват всякакви слухове, да се търсят пропуски, да се открият измами. Но

нямаше и намек за подобно нещо. Даже и не миришеше на измама. Мосад, с много по-широката си мрежа от глобални операции, също беше насочил голяма част от усилията си, за да разкрие опасностите в нещо, което на пръв поглед изглеждаше честна сделка. Цивилните, които не обичаха да се занимават много с чужди работи, бяха дали зелена светлина.

И въпреки това дразнещата мисъл, че цялата разузнавателна общност може да е измамена, не напускаше ума му. „Лунен лъч“ ще бъде удар, но той се опасяваше, че главното събитие може да се окаже само странична сцена от друго, по-голямо представление. Беше научен да мисли така, защото израсна в службата след войната „Йом Кипур“, когато брилянтната серия от арабски измами едва не завърши с катаклизъм.

Ролята на Мартина Клумп просто не се връзваше в играта. Действията ѝ бяха една аномалия. Отмъщението не беше достатъчен мотив, в който да ограничат нейните действия, защото, ако тя успееше, ударът ѝ щеше да засегне както врага, така и съюзника ѝ. Може би все пак всичко това се дължи на обикновено съвпадение.

Но на Ицик не му плащаха, за да се уповава на съвпадения. И все пак...

Той погледна часовника си. След още един час ще трябва да даде сигнал „Напред“ и флотилията ще пресече точката, от която връщане назад няма.

Той въздъхна и погледна към тъмносините призраци, които се носеха по хоризонта, преди да отговори на въпроса на капитана.

— Аз съм командир на „Специални операции“ в АМАН, Ами — каза тай. — И знам твърде много. Но никога достатъчно.

---

[1] Морските командоси на Израел. — Б.пр. ↑

20. СКОРПИОН

Шамарът на Мартина по бузата на Рут плесна като лъвска опашка и отекна от стените на малкото помещение, последван от силно пицене в лявото ѝ ухо и тъп взрив на болка в главата. Силата на удара беше увеличена и от неочакваността му, защото ръката на Мартина почиваше спокойно на хълбока, а после изведнъж се изви във въздуха като бейзболна бухалка.

В мига след шамара Рут осъзна, че всъщност е имало предупреждение. В начина, по който Мартина отвори вратата и влезе в стаята, в блясъка на очите и в тежкото ѝ дишане. Тялото ѝ сякаш се беше напрегнало ужасно и когато Рут се изправи бавно от леглото, Мартина като че гледаше през нея към нещо, което караше лицето ѝ да почервенеет и горната ѝ устна да се свие злобно над зъбите.

Внезапно Рут хвъркна във въздуха, главата ѝ се блъсна в ъгъла, където се събираха стените. Косата ѝ се пръсна около лицето, тя се плъзна надолу и седна върху възглавницата с разперени крака като дете, което си играе с пясък. Бузата ѝ пламтеше като жигосана и усещаше в устата си металния вкус на кръвта от прехапаната устна. Но сълзите ѝ не бяха емоционални, а просто от силата на болката, тя реши да не ги бърше, когато вдигна ръка, отметна косата от лицето си и я закрепил зад ухото.

— Проклетият ти баща! — изрева на немски Мартина, вдигнала крак върху тясното легло. Тялото ѝ се гърчеше, а ръцете стискаха въздуха, сякаш се мъчеше да удуши някакъв призрак. Беше облечена в черен пилотски комбинезон, изцапан с петна от масла и кал, обути в кожени танкистки боти с незавързани връзки. Алуминиевата врата към помещението беше останала отворена и Мартина сигурно усети разтревожения поглед на Юсуф откъм кухничката, защото внезапно се извърна и я ритна с крак, за да се затвори. При обикновени условия стените на фургона биха потреперили от такъв удар, но тъй като беше закопан под земята, се чу само силен удар, последван от шепота на смъкващ се пясък.

Рут трепна от това второ доказателство за яростта на Мартина. До този момент жената изглеждаше непоклатима. Човек можеше да се възхити на хладното ѝ държание въпреки напрежението. По време на кратките им срещи тя се държеше спокойно, макар и без симпатия, но изражението ѝ понякога се доближаваше до усмивка. Рут разбираше, че това се дължи на по-добрата позиция, която жената има в играта. Увереността на Мартина беше стопила надеждата на Рут и я хвърляше в дълги часове на паника и отчаяние.

Но сега беше различно. Нещо, което бащата на Рут е направил, казал или не успял да свърши, беше отворило пролука в бронята на жената и причинило това избухване. Защото за пръв път след отвличането си Рут се почувства по-силна заради неочакваната жестокост на Мартина.

Тя наблюдаваше внимателно как Мартина внезапно спря пред високото огледало върху вратата на шкафа. Вдигна ръце и ядосано разроши късата си руса коса, която литна нагоре и настрани. После внезапно дръпна вратата на шкафа и измъкна черната траурна рокля, с която беше пътувала Рут. Погледна я, блъсна вратата на шкафа и се опита да разкъса дрехата, но платът не поддаде.

— Маmicата му! — изпищя на немски тя. В следващия миг в ръката ѝ се появи къс нож и тя накълца с него роклята на ивици. Хвърли парцала в ъгъла, ругаейки като разярената сестра от приказката, която е решила, че *тази* Пепеляшка няма да бъде допусната на бала.

Рут се понамести, опряла гръб върху задната стена на фургона. Вдигна босите си крака върху грубото вълнено одеяло. Бяха ѝ хвърлили долнището на сив анцуг и един от онези тъмносини военни пуловери с плат на раменете и лактите, защото във фургона нямаше отопление, а нощите бяха много студени. Но прибраха обувките ѝ.

Тя облиза устните си и усети топлата кръв, а после опипа с върха на езика си раната от вътрешната страна на бузата. Стисна с ръце края на одеялото. Мартина още държеше ножа. До този момент Рут не мислеше, че би могла да надвие тази жена. Но ако това острие се приближи, тя ще се хвърли върху Клумп, ще я притисне към пода и ще я блъска, докато не я откъснат от окървавеното ѝ тяло. Идеята накара сърцето ѝ да се разтупти, а от дясната ѝ мишница се проточи тънка струйка пот.

Но Мартина сякаш беше забравила, че в стаята има друг човек. Тя не гледаше Рут, която сега нямаше за нея повече значение от счупена поради яд ваза. Обърна гръб на ниското легло и приседна в ъгъла му, стиснала ножа и почукваща с дръжката му по коляното си. Гърбът ѝ трепереше, докато тя шепнеше на немски.

— Мамо, извинявай, извинявай.

Рут затаи дъх. Опитваше се да чуе шепнещите демони, излизаци от устните на Мартина. Чудеше се какво общо има майка ѝ.

— Дяволите ще го вземат и ще гори в ада, ако те нарани. — Гласът ѝ беше като детско ридание, задавен от сълзи. — Ще те спася, мамо, кълна се. Ще те спася и пак ще унищожа мръсната сделка. Ще си разменят само кръв и кости.

Лявата буза на Рут туптеше, а под косата ѝ, където главата ѝ се беше ударила в стената, растеше цицина. Но тя пренебрегна болката и опита да се концентрира. Безкрайните часове в студената метална пещера я бяха изтощили и замаяли, но разбираше, че има някаква възможност. Едно малко прозорче се беше отворило и през него тя можеше да зърне истината за положението, в което се намира. Но трябваше да разбере бързо за какво става дума.

Каква беше „мръсната“ сделка? На каква „размяна“ толкова държаха враговете на Мартина, че тя се кълнеше да превърне обектите на размяната в кълцано месо?

През повечето време от краткото затворничество на Рут тя нямаше възможност да види нищо извън стаята. Само веднъж я бяха извели в ледената пустиня, за да се „раздвижи“ около лагера, но минаването покрай мрачната гвардия на Мартина ѝ беше достатъчно, за да разбере, че се готви някаква голяма операция, а отвличането ѝ е само страничен проблем.

Под пясъка бяха закопани три дълги камиона с фургони от онзи тип, с каквито филмовите звезди пътуват за снимки извън студиото. Като бивш офицер от армейското разузнаване Рут беше посещавала стотици скрити наблюдателни постове, бункери и комуникационни центрове, защото израелците също обичаха да се закопават. Един такъв наблюдателен пост на египетската граница се оказа толкова неразличим, че тя мина по покрива му, без да го забележи, докато придружителите ѝ от инженерния корпус се хилеха гордо. Отворите за вентилация бяха скрити сред бодливи храсти, главата на перископа се

намираше в пластмасов кактус. Лесно ѝ беше да си представи как е построено леговището на Мартина.

В пясъка беше изкопан голям, полукръгъл ров, в който върху дървени талпи бяха вкарани камионите. Колелата, решетките на двигателите и монтираните на покрива на кабините климатични инсталации бяха покрити с найлон и залепени с широки ленти. И понеже двигателите не биха могли да работят без въздух, към външните стени на колите бяха прикрепени електрически кабели, свързани с газгенератор, който бръмчеше ден и нощ. Аварийните люкове на фургоните бяха махнати и в отворите вмъкнати вертикални алуминиеви вентилационни тръби, покрити с конусообразни „шапки“, увити в чували с цвета на пясъка. Камионите бяха поставени под ъгъл един към друг, така че отворената шофьорска врата на всеки почти допираше задния изход на предния. Връзката помежду им беше осъществена със секции от два метра широки пластмасови водопроводни тръби, също запечатани с яка, широка лепенка.

Когато пясъкът е бил върнат върху камионите, покривите им са останали на два метра под повърхността на пустинята.

Входната рампа, която водеше към първата кола, беше покрита с камуфлажна мрежа и трънливи клонки. Това беше „работният“ фургон. Сгъваемата маса точно зад шофьорската кабина се използваше за съвещания, но повечето от останалите удобства, включително кухненските уреди, бяха махнати, за да остане място за комуникационно оборудване, оръжия и сандъци с муниции. По стените имаше множество метални болтове, върху които висяха автомати АК-47, унгарски АКМ, МР-5 и две РПГ-та. Мъжете на Мартина седяха върху сгъваеми столчета и следяха радиотрафика със слушалки на ушите, чистеха оръжията си или четяха „Ал Ватан Ал Араби“. Светлините във фургоните понякога примигваха, когато генераторът се задаваше с някоя песчинка. Жълтата светлина се отразяваше от предните и странични стъкла на кабината, разкривайки тъмния пясък зад тях. В пръстта имаше камъчета и скални отломки и целият лагер приличаше на гигантска змия, заровена в пясъка.

Вторият камион беше жилищното помещение на хората на Мартина. Откъм бръмчащия хладилник се носеше неприятния мирис на развалена храна, а откъм печката се издигаха пари с мирис на арабски подправки. Мъжете имаха минимален достъп до вода и затова

вонята на засъхнала пот, привична за всички войнишки бункери, засенчваше всякакви аромати. Всяко възможно хоризонтално пространство беше покрито с многократно използвани спални чували, включително две сгъваеми корабни койки, хванати към стената на мястото на кухненската маса.

Последният камион явно представляваше личните покои на Мартина. Тя не беше създала никакъв уют в помещението със свои лични вещи. Нямаше снимки, някакви книги или прибори за чай. Обаче върху малката маса имаше колекция от карти, технически справочници за самолети и хеликоптери, един брой на немското списание „Визир“, комплект за почистване на пистолет и кутия дамски тампони. Беше дала своята спалня в задната част на фургона за килия на Рут, след като я изпразни от всичко, което би могло да се използва с някаква подмолна цел. Към вратата на спалнята беше здраво закрепено и тежко резе.

Никъде в комплекса не беше построен спасителен тунел. Мартина очакваше от мъжете си да се бият и да умрат с нея там, където са.

По време на кратките преминавания на Рут през подземния лагер тя не успя да зърне някакви планове за нападение, да види мъжете да подготвят специална маскировка или да чуе имена на израелски или европейски градове в разговорите им, които водеха на арабски. По скоро цареше атмосфера, която я убеди, че се отброява времето до някакъв определен момент. Чувстваше го по мълчанието на мъжете, очакващи действието и размишляващи върху личната си съдба. Беше същото напрежение преди мисия, на което често беше ставала свидетел, но винаги като наблюдател, чувстваща вина заради собствената си безопасност. Това чувство със сигурност го нямаше сега у нея, но пак усещаше приближаващото начало на операция.

Каквото и да замисляше Мартина, тя явно смяташе, че задържането на Рут ѝ осигурява ненамеса. Това от своя страна означаваше, че бащата на Рут и следователно АМАН, биха могли да попречат на операцията ѝ. В заключение, мишената на Мартина трябва да беше израелска, вероятно „размяната“ от несвързания ѝ шепот. Но тук логиката на Рут спираше. Нямаше достатъчно информация. Както винаги, страстта към секретност на баща ѝ я беше оставила на тъмно.

— О, татко — шепнеше сега Мартина и се поклащаше свита, като от болка в корема. — Моля те, прости ми, татко. Не биваше да ѝ позволявам да напуска дома. Аз я изложих на опасност. Знам, бях толкова глупава! — Тя се нарече „тротел“, тъпа идиотка. Грубо избърса носа си с opakото на юмука. — Но аз ще си я върна. Кълна ти се.

Рут седеше неподвижна като ледена статуя, както се и чувстваше през тези зимни дни в пустинята, които трудно би могла да различи от нощите. Бяха ѝ взели часовника и единственият начин да отчита някак времето беше горната част на вентилационната тръба. Люкът в тавана беше покрит с мрежа, но през нея можеше да се види долната част на конусообразната „шапка“. Когато слънцето залезеше, вътрешността на тръбата ставаше непрогледно черна. Рут трепереше непрекъснато, носът ѝ течеше, а сега ударът по лицето предизвика направо поток. Внезапно тя подсмъркна.

Мартина скочи от леглото, сякаш е чула изстрел. Извърна се рязко към Рут и я изгледа така, сякаш младата жена току-що се е вмъкнала през прозореца.

— Мислиш, че той ще те спаси, нали? — попита тя с все още унил от избухналите съжаления глас. — Мислиш, че той ще дойде тук и ще те измъкне. — Тя подсмъркна силно. — Или може би онзи тъп полицай, а?

Рут само я гледаше в очите, макар ножът да проблясваше в размаханата ръка на Мартина. Преди време беше намерила възможност да попита за съдбата на Майкъл, когато Юсуф ѝ разреши да използва малката тоалетна между стаичката ѝ и кухничката. Той не отговори и тя не успя да прочете истината в очите му, но сега Мартина се изпусна и тя разбра чудесна новина. Майкъл е оживял. Той е някъде навън, може би заедно с баща ѝ. Събираха се сили, които да я освободят. *Да!*

— Може и да дойде — продължи вече подигравателно Мартина. Тя се стегна психически и тялото ѝ се поотпусна. — Баща ти е много съобразителен мъж. — Тя погледна тавана, като почукваше по нокътя си с острието. — Нали?

Беше време Рут да отговори. Трябваше да говори, за да не загуби силите, които събра, като не си позволи да заплаче след удара на Мартина.

— Да, така е — заяви тя.

Мартина кимна, докато оглеждаше прашните цепнатини по тавана и се мръщеше като дизайнер по обзавеждане в подслон за бездомници.

— Е, хубаво е да го чуя — измърмори тя. — Гордостта на дъщерята.

Рут знаеше достатъчно за ранната загуба на бащата на Мартина. Затова внимаваше как стъпва по това минно поле. Но нямаше никаква представа, че някога, когато Мартина едва беше навършила двадесет години, тя е гледала на Бенжамин Баум като на заместител на изгубената бащина грижа.

— Бащината обич също така е много силна — внимателно изрече Рут.

Мартина огледа лицето на Рут със светлите си очи.

— Така ли? — попита, сякаш като е загубила този дар, не би могла да си представи подобно нещо.

— Аз мисля, че родителската обич е по-силна от всичко — каза Рут и изтръпна от мисълта, че може да не доживее да обича свое собствено дете.

— И ти мислиш, че баща ти те обича?

— Да.

Обичта му беше егоистична, но има ли друга?

Изражението на Мартина не се промени, макар да сведе поглед към устните на Рут. Двете жени бяха разделени само от дължината на леглото.

— Устната ти се подува — каза тя.

Рут вдигна длан да докосне удареното, но спря и свали ръката си върху одеялото.

— Можеш да сложиш малко лед — предложи Мартина.

— Би било добре. Благодаря.

— Тук нямаме лед — спокойно продължи Мартина. После махна с ръка. — Аз не разрешавам. Фризерите работят, но аз забранявам подобен лукс. Мъжете са като деца. Ако се грижиш за тях, те веднага се отпускат и стават мързеливи. Очакват играчки, подаръци и чувства.

Рут не отговори. За миг си представи Мартина като майка и изпита съжаление към детето, което би имала.

— Той не обича никого — заяви Мартина. Тя сведе поглед към ръцете си и като видя, че под ноктите си има пръст, започна да ги

почиства с острието на ножа. — За баща ти говоря. Той не е способен да обича.

Рут влезе в капана ѝ с високомерно смръщване.

— О? Толкова добре ли го познаваш?

— Познавам го много по-добре от *теб*, скъпа! — изкрещя внезапно Мартина и насочи острието напред, което накара Рут да удари глава в стената. — Много по-добре!

— Тогава трябва да си много схватлива — бързо отвърна Рут, опитвайки се да успокои Клумп, преди да е избухнала отново.

— Схватлива ли? — изсъска Мартина. — *Схватлива?* Ти мислиш, че съм някаква си откачена ясновидка? Аз го познавам от опит. Дългогодишен опит. Той не е човек. Или не, *човек е*. С всички качества, които означава това. Змия, скрила се под камък. Лъжец, предател, измамник! — Тя спря да крещи и бавно се изправи. После поклати глава и се изсмя, извърна се и леко затвори вратата на шкафа. — Не знаеш, нали? — прошепна тя с неподправен интерес.

— Вярно е, че баща ми има някои от тези качества — отговори Рут, макар злобата на Мартина да я беше объркала и предупредила за някаква странна връзка, каквато не можеше да си представи. — Той е офицер от разузнаването. Шпионите не са принцове.

Пръстите на Мартина още подпираха огледалото върху вратата на шкафа. Стоеше и гледаше лицето си, а после започна да се смее на глас и отметна глава.

— Не! — възкликна тя, докато раменете ѝ се тресяха. — Не са, вярно. — После веселостта ѝ изчезна и тя докосна едното си око с пръст. Разгледа бръчките в огледалото. — Нито пък принцеси — продължи тя. — Сигурно за теб е било по-добре, когато не си го знаела. Аз също бях такава като дете. — Тя огледа другото си око. — После, много по-късно, разкрих истината и се опитах да си отмъстя. Да компенсирам с престъпления. Знаеш ли, че ти никога не би могла да го направиш?

Рут разбра, че опитвайки се да успокои яростта на Клумп, само раздухва въглените ѝ. Затова си замълча. Обаче чувстваше желанието от страна на жената да спечели отново контрола, да остане на власт ако не физически, то с някакви неприятни разкрития. Но какво би могла да знае тази жена за баща ѝ, което тя да не е могла да си представи рано или късно? Че е убивал? Че е изпращал други, които са били убивани,

пленени или измъчвани, за да издадат тайните си? Всичко това тя го знаеше и се опитваше да забрави, въпреки че признаваше съществуването на тази част от живота му. Тя гледаше как Мартина отваря ципа на джоба си, вади кутия цигари и си запалва една със запалката. Убеждаваше се, че нищо, което може да каже тази жена, не би могло да я изненада, докато Мартина не изпусна кръгче дим и я накара да изгуби дъха си.

— Баща ти — каза тя. — Аз се чуках с него по времето, когато ти си ходела на детска градина.

Думите опариха ума на Рут и тя веднага се опита да успокои болката, като промени смисъла им. Рядко се срещат деца, които да възприемат сексуалността на родителите си. Макар с възрастта да откриват естеството на секса, майката и бащата остават някак лишени от плътски желаниа в техните очи. Естествено, че баща ѝ е мъж, но той няма плътски желаниа извън леглото на *мама*, а дори и там, смяташе тя, любенето им сигурно е един сериозен и бърз акт, който само поддържа брачната клетва. Така че Мартина сигурно има предвид друго, мислеше си тя, докато тялото ѝ остана напълно неподвижно. Жената сигурно иска да каже, че го е мамила, че му се е изплъзвала още от самото начало на кариерата си.

— Да — извърна се от огледалото Мартина и кимна на пленничката си. — Той се опитваше да ме вербува. — Тя се огледа, за да седне някъде, но си спомни, че лично е наредила да се махнат от стаичката всякакви ненужни предмети, включително и стола. Затова се облегна на вратата и се смъкна на пода. Постави длани върху коленете си. Ножът се люлееше между пръстите на дясната ѝ ръка, а в лявата държеше цигарата. — Беше в Париж. Аз бях много млада. По-млада отколкото си ти сега. — Тя дръпна от цигарата и изпусна дима към тавана. Не бързаше. Слушателката ѝ нямаше къде да иде. — Бях много объркана и неопитна. Даже още нямах никакви сериозни убеждения. А ти знаеш какви са мъжете. Те усещат тези работи. Като акулите, когато има кръв във водата.

„Тя си измисля — реши Рут, макар че стомахът ѝ започна да се свива на възел. — Добре го прави. Звучи съвсем реално, но това е само една жестока игра. Очаква от мен да протестирам, да отричам. Не бива да ѝ се хващам.“

— Аз смятах, че той е прекрасен любовник — изсмя се Мартина на собствената си детинска глупост. — Не и по-късно, разбира се. — Тя се изкикоти. — Но тогава това му вършеше работа, а разбира се, дете, каквато бях аз, няма и с какво да сравнява. — Тя погледна Рут, наслаждавайки се на обърканата неподвижност на младата жена. — Когато изпитвах някакви съмнения, той направо ми ги изчукваше от главата.

Макар сърцето на Рут да се свиваше от болка, сякаш го пронизва нажежено желязо, тя не си позволи да възнагради Мартина с някаква реакция. С последните сили, останали в измъчените ѝ лицеви мускули, тя се усмихна, макар устните ѝ да трепереха.

Мартина отпъди дима от лицето си.

— О! — възкликна тя и вдигна глава. — Не ми ли вярваш? Разбира се, че не. — Тя вдигна ножа и погледна черното му острие. — Дали да не ти опиша члена му? Още си го спомням добре и смятам, че ти си го виждала. — Тя отпусна оръжието. — Или може би не. Като се замисля, май никога не съм виждала баща си, макар, естествено, да бях твърде малка, когато той се самоуби. — Тя сложи цигарата в устата си и вдигна пръст, като че се е сетила за нещо. — Ами какво ще кажеш за други неща? Стари белези, които сигурно си виждала. — Тя докосна с пръст дясната си гърда. — Тук той има малък белег от куршум. Чух, че сега имал още един на корема, но едва ли ще може да се види, тъй като е станал доста дебел. — Тя постави длани на пода, опря се и вдигна крака във въздуха, като погледна към Рут през отвора между колената си. — Обикновено го прегръщах с крака през врата, когато ме чукаше. На него много му харесваше. — Тя затвори очи и се усмихна, докато удряше ритмично с глава по вратата. — Още виждам косматите му гърди, които се вдигат и спускат над мен като локомотив. Понякога си мислех, че ще ме смаже. — Тя спря да се движи и отвори очи. — Толкова се потеше, когато ме чукаше...

Брадичката на Рут затрепери и тя стисна очи, но нямаше да си позволи да запуши измъчените си уши. Беше стиснала одеялото и си представяше неща, които да успокоят болката: пурпурното благоухание на розите в Йерусалим, цветовете на летните си рокли. Братята ѝ гонеха футболна топка в Парка на независимостта, а тя тичаше с тях, макар че се спъваше и обелваше колената си. А те се гордееха с нея. Усещаше мириса на дима от лагерния огън, смесен с

аромата на борови иглички в Йерусалимската гора. Тя и Габи бяха сами върху мекото одеяло, звездите надничаха през клоните и макар да ѝ беше за първи път и двамата да бяха само на шестнадесет години, нямаше нищо грозно или грубо. Беше толкова приятно, така красиво. Мекотата, топлината и възхитеният вик на съединяващите се души.

Чу ужасната жена да се приближава до краката ѝ. Тежките боти тропаха, когато тя тръгна да се разхожда. Но Рут се мъчеше да задържи картините си, да се пребори, както би го направил майстор по тай-чи. Като приеме и разводни атаката с по-хубавите неща от живота.

— Разбира се, пенисът няма реална сила — заяви Мартина, докато мачкаше някаква пустинна буболечка с крак. — Той е един тъп орган, който отвърща на най-елементарни стимули. Не си ли съгласна?

Рут чуваше нежния плисък на летните вълни на Средиземно море, приятното туп-туп на плажните топки. Чувстваше хладината на лимонов бонбон върху езика и устните си.

— Но е неконтролируем — продължи саркастичното мъчение Мартина. — Всичко може да го накара да се вдигне. Грубо бельо, детско тяло, дори и обесването на собствения му господар. — Тя спря и вдигна ръце, като че да събере войнстващи феминистки. — Истинската сила е в онова, което стиска пениса, защото вагината е част от мозъка на жената. Мъжете знаят това, скъпа, защото в тези мигове те разбират, че са обикновени слуги, хванати от орган, който носи могъществото на вселената. — Ножът и огънчето на цигарата ѝ почти докосваха тавана. — Намират се в котела на съзиданието. И са безсилни.

Тя остана в тази поза за миг, а после свали ръце на кръста си. Наведе глава настрани и погледна Рут, изненадана, че единствената ѝ слушателка не е впечатлена от тирадата, а я гледа с пламнали очи.

— Проклетата курва — изсъска Рут на немски.

Мартина отстъпи, а устата ѝ зяпна от неочаквания шок.

— *Курва ли?* — цъкна недоверчиво с език тя. — Засрами се! Явно си пропуснала основната мисъл в сестринската ми лекция.

— Тъпа кучка. — Рут докосна наранената си устна, сякаш искаше да покаже, че единствената болка, която чувства, е физическата. — Да не очакваш да ти повярвам на глупостите? — Какво, че баща ѝ има такъв белег на гърдите? Този факт сигурно е записан по досиетата на поне десет разузнавателни служби.

— Вярвай в каквото искаш — сви рамене Мартина.

— Върви по дяволите. — Рут се измести към страничната стена и извърна лице. — Ти не знаеш нищо. За десетина минути проучване, аз бих могла да си измисля каквото поискам за *твоя* баща.

Мартина въздъхна.

— Сигурно. — Тя подхвърли ножа във въздуха и го хвана за дръжката. — Да, разбира се. Права си. — Острието се превъртя отново. — Проучване. — Сега тя опита да завърти два пъти ножа във въздуха. — Проучването ми разказа за онова кученце, което имаше като малка. Май се казваше Шази, а? Прегази го една млекурска кола. — Тя се опитваше да балансира ножа с острие върху показалеца си. — И проучването ми е казало за майка ти Мая и за братята ти Йош и Амос. Намерих и доста неща за къщата ви в Абу Тор — в досиетата, разбира се. На два етажа, в турски, средновековен стил. Някога принадлежала на някакъв паша, доколкото си спомням. Много красива. — Тя хвана падащия нож и внезапно удари чело с другата си ръка. — О, не — възкликна. — Това го нямаше в досиетата! Баща ти ме разходи с кола оттам. Два пъти. Много непрофесионално от негова страна. Ужасно нарушение на сигурността. Но тогава все още ме вербуваше. Цветя, чукане, създаване на доверие и така нататък. Ти знаеш как става.

— Ще те убия! — изкрещя Рут и скочи права върху леглото, стиснала юмруци с див поглед в очите.

С бързо движение Мартина стъпи върху матрака и ножът ѝ опря в гърдите на Рут само на милиметър от кожата ѝ.

— Седни! — заповяда тя. Но мъката и яростта на Рут я държаха замръзнала на място. Не беше сигурна дали иска да счупи ръката на Мартина, или да дръпне ножа към вече нараненото си сърце.

— Седни! — изкрещя Мартина и гласът ѝ разтърси стените. Силното чукане по вратата увеличи шума. Юсуф се беше разтревожил за господарката си. — Махай се! — изкрещя тя и чукането престана. После погледна Рут в очите. — За съжаление засега си ми нужна жива. Но в правилата не пише, че не мога да изпиша името си върху красивото ти лице. — Тя вдигна острието и го наклони надолу, принуждавайки Рут да седне, за да не я нарани. Рут седна и ръцете ѝ заеха по-удобни позиции за отбрана или нападение.

— Свали си панталона — нареди Мартина.

Рут не виждаше очите на жената. Гледаше към пилотския ѝ комбинезон и бавно клатеше глава. Сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Не — прошепна тя. — Не.

— Свали го.

— Не!

— Няма да те изнасилвам, глупаво лайно такова! — извика Мартина. — Просто не те харесвам. А сега го свали.

Пръстите на Рут трепереха, докато развързваше връзката на панталона и го свали до коленете си. Мартина го дръпна и го хвърли върху разкъсаната рокля в ъгъла. Рут покри лицето си с длани.

Мартина се изправи, насочила заплашително ножа.

— А сега ми кажи, коя е глупавата кучка — тихо изрече тя. — Аз, обикновената жена, която дори не успя да завърши образованието си, или ти, великата студентка по психология. Която се превръща в гърчещ се червей от един съвсем обикновен природен факт.

Рут свали ръце от лицето си и ги постави върху леглото. Но сълзите още капеха от върха на носа ѝ и тя хълцаше.

— Такива са простите факти, скъпа. — Нещо като съжаление се промъкна в гласа на Мартина. — Това е истината за връзката ми с баща ти. Трябваше да я осъзная много отдавна, но аз му вярвах, позволих му да ме предаде, да ме изпрати в затвор заедно с крадци и убийци, за да живея като тях, да се превърна в една от тях. — Тя поклати глава. — А после аз отново му се доверих. Само веднъж. А той доказа какъв е, опита се да ме довърши.

Рут изхлипа веднъж. Вдигна длани. Пръстите ѝ трепереха.

— Ти също трябваше да го научиш, скъпа — въздъхна Мартина. — Момиче като теб, отгледано в общество като вашето. Учат те да бъдеш толкова силна, толкова независима, а в същото време те заслепяват и парализират с глупава, идеалистична поезия.

Мартина не изпусна ножа, когато се огледа за цигарата си. Тя гореше на пода и Мартина я загаси с обувката. После със свободната си ръка извади кутията от джоба си, измъкна с устни нова цигара и я запали. Извади я от устата си и я подаде.

— Хайде — предложи. — Ти пушиш. Видях те в ресторанта с твоя детектив.

След миг Рут прие цигарата с треперещи пръсти. Дръпна и се закашля.

— Той не е за теб — каза Мартина. — Да, красив е. Може би галантен. Вероятно ти дори би се омъжила за такъв мъж, но нямаше да се получи нищо. Този вид чувства са временни, скъпа. Повярвай ми. Аз знам. Ние трябва да се хващаме с такива като нас.

Дишането на Рут се беше успокоило. Вече не чувстваше физическата болка върху лицето си, защото душевните рани бяха много по-сериозни. Сега думите на жената минаваха през ума ѝ като бавно движещ се трион. Тя извади цигарата от устата си и загледа огънчето.

— Не се опитвай — предупреди я Мартина. — Горили са ме и преди. — Въпреки това тя отстъпи, защото инстинктите ѝ винаги бяха нащрек. Все пак беше умно католическо момиче, обучено от еврейски воители. Постави лявата ръка на хълбока си. — Така. Сега вече си осведомена. Но сигурно се чудиш заради какво беше всичко това.

Главата на Рут тежеше като напълнена с живак. Та погледна голите си крака. Пуловерът не беше достатъчно дълъг, за да ги покрие и се виждаше белият триъгълник на белъто ѝ. Тя го покри с едната си ръка, а с другата вдигна цигарата към устните си.

Да, беше се чудила през всяка безсънна минута, откакто я хвърлиха тук като изоставено кученце. Какво друго можеше да прави? Не ѝ дадоха нищо, с което би могла да убие времето. Нито радио, по което да чуе местните предавания и да разбере къде се намира. Ливан? Сирия? Либия? И нищо за четене, защото вероятно я мислеха за способна да направи уред за убиване от хартията. Както повечето новаци затворници тя беше прекарала първите няколко часа, като се разхождаше, напрягаше, опитваше да обмисля. А после студът я принуди да легне, макар че не можеше да се надява да заспи. Тъй като нямаше и представа от плановете на жената, нямаше и как да предположи колко дълго ще остане тук. Седмица? Година? Пет? Страхът от екзекуция беше останал като поносима болка, защото знаеше историята на много пленници и заложници. Ако те оставят жив и един ден, значи шансовете са добри и може да те пощадят, да те използват като средство за размяна. „Аз съм млада — каза си тя. — Мога да го преживея. Ще се оправя, когато бъда отново на свобода. Нашите няма да се откажат, докато не ме открият.“

Сред емоционалната агония на последните няколко минути едва не беше се огънала. Искаше ѝ се да умре. Но сега вече не изпитваше

това чувство. Искаше да живее, да мирише цветята, да се върне у дома, да усеща слънцето върху лицето си, да я докосват нежни целувки. Ако не заради друго, трябваше да оживее, за да разкрие истината.

— Да — прошепна тя. — Чудех се.

— Добре — зарадва се Мартина, че отново си има слушател. — Не е много сложно и всъщност няма причина да не узнаеш.

Сега Рут обаче не се зарадва от желанието на Мартина да ѝ се довери. Когато терористите свалят маските си, това не носи нищо добро за заложниците им.

— Твоите хора много искат да разменят пленници с Хизбула. — Мартина отново започна да подхвърля ножа. — Аз, разбира се, не работя за нито една от страните. Аз съм самостоятелен човек. — Тя пропусна да спомене третата страна, тъй като и в момента ѝ тежеше факта, че не знае кой я е наел. — Моята мисия е да попреча на тази размяна. Което и ще направя, повярвай.

Рут кимна, продължавайки да гледа цигарата си. Размяна на пленници. Тя изхвърли любопитството от ума си. Сега трябваше да се съсредоточи върху собствения си живот.

— Взех те само като застраховка — каза Мартина.

Нещо накара Рут отново да заговори. Може би това беше армейското ѝ обучение, традицията да се противопоставя на завареното положение, израелският навик да се съмняваш във всички твърдения, които ти се струват незадоволителни. Когато терористите взимат заложник, сънародниците му са временно поставени в шах. Може тайно да убиеш заложника и въпреки това да имаш на разположение за изпълнение на плановете си няколко седмици.

— Защо съм жива? — попита тя.

Мартина престана да си играе с ножа.

— Казах ти вече — отвърна тя с потъмнели очи. — Като разменна монета. — Но тя също разбираше равновесието и ритъма на подобна измама. Разполагаше с много малко време. Последното действие предстоеше. Можеше да убие момичето, когато пристигнаха в базата „Скорпион“, докато неизвестността на положението ѝ все още имаше ефект. Но я беше поцадила. Сама не знаеше защо. Момичето усети слабостта ѝ и заседна като несдъвкана хапка в гърлото на Мартина. А сега, съобщението на Фуад беше парализирало

възможността ѝ да действа. Тя започна отново да се разхожда. Едва направи крачка вдясно и веднага се обърна.

— Имах намерение да те пусна — изсъска тя. — Обаче проклетият ти баща се мисли за много хитър! Копелето няма никакво уважение. Не се спира пред нищо. Майка ми е възрастна. Тя е крехка. Болна е. Тя не знае нищичко!

Рут бавно повдигна глава. Сега разбра. Сега мозайката се подреди и в нея се събуди някаква надежда. „Животът на майка ти срещу моя! — поиска ѝ се да извика, макар да запази пълно външно спокойствие. — О, татко! Ти не би се спрял пред нищо заради мен!“ Виждаше, че жената отново губи контрола и внимателно обърна огъня.

— Както ти казах — прошепна Рут. — Бащината обич...

— Не се заблуждавай — изкрещя Мартина и се извърна към нея. Приблужи ножа почти до носа ѝ. — При него това е само тактика!

Този път Рут не трепна. Сърцето ѝ подскачаше от страх, но тя знаеше, че за всяка драскотина върху лицето ѝ баща ѝ би отмъстил трикратно на тази жена. „Обичал те е, така ли? — мълчаливо я предизвика тя. — Използвал те е, да. И те е изхвърлил като парцал, когато е разбрал какъв си боклук.“

Не беше въоръжена, но сега всичките стрели бяха в нейния колчан.

— Ако ме нараниш — предупреди тя, — той ще я убие.

Мартина изкрещя и вдигна лявата си ръка. Но Рут не помръдна, а само затвори очи в очакване на удара. Вместо това обаче се принуди да ги отвори, тъй като пръстите на жената стиснаха челюстта ѝ. Скорошното нараняване изкара звезди от очите ѝ, а лицето на Клумп се приближи до нейното.

— Ще се споразумея с него — обеща тя със съскане като от свирката на локомотив. — Но не очаквай да оживееш.

Тя държа лицето на Рут дълго, а после бавно отдръпна ръката си. Обърна се почти безшумно, вдигна роклята и панталона, излезе бързо през вратата и я тресна толкова силно, че вратата на шкафчето се отвори и заклати върху пантите си.

Рут вдигна ръцете си и ги огледа. Трепереха като есенни листа под вятъра. Дръпна за последен път от цигарата и я загаси в стената.

Очите ѝ бавно огледаха килията още веднъж. Ще започне от единия ъгъл, ще дърпа и рови под всеки процеп на метала, всяко

местенце, което може да поддаде, да се огъне, да отвори дупчица, да послужи като оръжие. Нещо, с което да копае или с което да убие.

Най-после със сигурност знаеше едно. Екзекуцията ѝ е отложена. Сега трябва да търси усилено пролука в затвора си, някакъв начин за бягство. Начин да се измъкне.

Да излезе на свобода на място, което не знае дори в кой континент се намира.

21.

МАРАКЕШ

Пръстите на Бени Баум бяха увити около шията на мазна зелена кобра, чиято уста почти докосваше устните му, а плоският нос съскаше електронно до ухото му. Той гледаше главата и му се щеше да има силата да счупи упорития гръбнак, за да види как ужасната опашка се увива около ръката му и трепти заедно със собственото му сърце. Естествено, ясно разбираше, че обектът на желанието му е само телефон, но виждаше в него същата онази дяволска змия, която е държал толкова пъти преди и която е шепнела с услужливата си уста в ухото му.

Телефонът беше служил толкова често като проводник на собствените му измами, че не си струваше да брои греховете си, но *този* със сигурност бе най-лошият. Един приятен разговор с жена му, прехвърлен чрез кабинета на Авраам във Вашингтон — защото този метод се използва, когато разговаряш от „приятелска“ арабска страна. Нищо неподозиращата Мая беше ходила на пикник с момчетата, които си дошли в отпуск от казармата. Тя не се впечатли от удължаването на престоя на съпруга си в Щатите, но беше много доволна, че най-последвамата с Рут са се сдобрили. И как е нашата студентка в Ню Йорк? О, тя е добре. Беше се усмихнал по телефона, докато мозъкът му крещеше: „Нашето дете може би вече е мъртво и със сигурност ще бъде, ако не направя нещо и да ми прости Господ, но всичко е по моя вина.“

„О, тя е добре...“

Той внезапно стана от леглото и хвърли апарата през стаята. Но пластмасовата му опашка беше здрава, изпъна се, а после се сви и сатанинската глава падна върху кафявата покривка на леглото, където остана неподвижна и съскаща от прекъснатата вече връзка.

Бени стоеше задъхан, докато приглушените разговори в стаята замряха. Той се закле пред Бога, че ако го измъкне само още веднъж от

бъркотията, вече никога няма да излъже Мая.

После осъзна, че лъже пред Бога.

Ейтан се приближи до партньора си и го докосна по рамото, както се гали ранено животно. Бени не се обърна. Остана на място, загледан към леглото и смачканата от ръцете му покривка.

Близо до него Садин, Рик Набе и Ари Шнелер седяха върху килима на пода около ниската стъклена масичка. Картата от ЦРУ беше разгъната върху нея. Мъжете държаха дебели флумастери, но не маркираха самата карта, защото това би било нарушение на оперативната сигурност. Вместо това бяха залепили здрав найлон върху листа и отгоре му чертаеха своите стрелки, кръгове и кръстчета по същия начин, по който щяха да ги чертаят върху индивидуалните си карти за нападение и оттегляне. Защото по този начин човек може да вдигне плана към луната и да го разчете съвсем ясно или да го унищожи бързо с едно силно дръпване.

Кошчето за боклук преливаше от разкъсани парчета найлон, защото мъжете бяха чертали и изхвърляли планове за приближаване към лагера на Клумп с коли откъм север. Сега, след внезапното избухване от страна на Баум те седяха мълчаливо и въртяха в ръце флумастерите си като деца, станали свидетели на риданията на родителя си.

Най-накрая Бени усети пръстите на Ейтан и се изпъна. Това, което правеше, нямаше да му помогне изобщо. Трябваше да отхвърли съжалението, да забрави вината си, да прикрие отчаянието и паниката, защото те ще отровят хората му. Трябваше да командва, а не да се срутва. Той се извърна, отстрани Екщайн и приближи масата. Погледна към работата и извади пакет „Ротманс“ от джоба си. Запали цигара. Тези можеше да ги пуши, без да се закашля до смърт. Поне не веднага. Той постави юмруци на хълбоците си и когато Садин заговори, му изшътка. Командирът работеше.

Преди да се принуди да се свърже с Мая, той беше провел дългоочаквания разговор с Арт Розели. Сигурно това беше укрепило надеждата му, увехнала по време на тазсутрешното пътуване с експреса от Казабланка до Маракеш.

— Рибата е в хладилника — беше казал скромно Артър. — Но няма да издържи дълго.

Значи Розели наистина е успял да прибере майката на Клумп. Ужасен риск за американеца и постъпка на истински приятел. Но не можеше да направи нищо повече. Във всеки случай Баум изобщо нямаше намерение да взима за заложенка възрастната жена. Но сега трябваше да изиграе добре блъфа. Мартина беше „лапнала въдицата“ и ако се окажеше, че „рибата“ не може да ѝ бъде доставена, яростта ѝ няма да има граници.

— Приятелката ти се съгласи за сватбата — беше казал Артър. — В 01:00 часа по времето в нейната часова зона, в дома ѝ. Това прави тридесет и шест часа от този момент.

Измамата в Бетесда също свърши работа, макар Бени всъщност да не се беше заинтересувал как хората на Мартина от Америка са се свързали с нея, а после отново с Артър. Но се възхищаваше от професионализма на служителя от ЦРУ и за миг си помечта, че двамата биха могли да работят заедно в частния сектор. Може би в Маями. Там би било чудесно, приятно място за работа, макар че ако човек изгуби дъщеря си, никое слънце на земята няма да успее да стопли душата му.

Със съгласието си за размяната Мартина беше разкрила и координатите си. Ненужна информация, като се имат предвид спътниковите снимки на Ленгли, но като потвърждение беше успокоителна. И все пак изборът на времето за размяна на любимите същества, само пет часа преди началото на операция „Лунен лъч“, показваше, че тя няма да позволи това отклонение да попречи на целите ѝ. Артър беше настоял тя да върне „Миноу“ заедно с Рут. Но отговорът на Мартина съдържаше неприятен съвет той да извърши един невъзможен акт на самозадоволяване.

Цял час мъжете в стаята бяха разисквали варианти. Накрая решиха, че на юг, по пътя от Бен Цирег към Тагит ще тръгне кола, която ще пристигне, след като основната част на групата е заела позиции до целта. Но тази задача изискваше поне двама души — един, за да кара колата, и втори, който да бъде облечен като възрастна жена — измама, която ще послужи, докато колата не се приближи достатъчно. Тактиката не беше оригинална, тъй като е била използвана в Ентебе с един пребоядисан мерцедес и израелски двойник на Иди Амин. И както в повечето случаи при обмислянето, първоначално

идеята изглеждаше блестяща, докато внимателният разбор не разкри препятствията.

Бени погледна О'Донован, който се беше облегал на бюрото със скръстени ръце и небръснато лице. Превръзката я нямаше и раните бяха покрити с грим, но носът му още беше подут, което го правеше да прилича на дъблински еврей. Мълчанието на О'Донован подсказа на Бени, че той едва ли ще може да действа обективно. Чувствата му към Рут бяха нещо много повече от обикновено харесване.

Бени се вгледа във високите стъклени врати, които оформяха отсрещната стена на стаята. Партерът на хотел „Енфис“ водеше към пътеки сред цветни лехи. Огромният басейн зад тях не беше успял да привлече любители на зимното къпане, но една жена в черни бикини все пак стана от шезлонга си и грациозно се хвърли в бистрата зеленикава вода. Очко стоеше пред плъзгащите се врати в напрегната поза и я наблюдаваше, сякаш присъства на погребение, а междувремежно между паметниците танцува балерина.

— Очко! — внезапно извика Бени и плесна с ръце. — Защо, по дяволите, не си кажеш?

Дребният мъж не помръдна.

— Ти знаеш какво ще кажа, Бени — въздъхна той.

Всъщност всички останали вече бяха стигнали до заключенията на Очко, но се стремяха да отложат разочарованието.

— Тогава защо ни оставяш да се мотаем с тези глупости? — предизвика аналитика си Бени. — За какво ти плащам?

Очко бавно се извърна от стъклото, но преди да заговори, Набе се опита да омекоти удара.

— Имам идея — обади се белгиецът. — Защо просто не застреляме Очко и да оправим работата?

Никой не се засмя. Очко сви рамене, приемайки тъжната обреченост на живота си.

— Добре — каза накрая той. — Работата смърди.

— Разбира се, че смърди! — изрева Бени, като че ли го е знаел от самото начало. — Няма да се получи. Налага се да закараме колата чак до Фиджуг, а като имаме предвид разстоянието, тя трябва да тръгне оттук веднага.

— Точно така — каза Очко.

— Тогава защо да не скочим, да се пръснем и да откраднем някоя на място? — предложи Шнелер.

Набе затананика, докато обмисляше предложението.

— Ами ако по това време не минават коли? — възрази Очко. — Ако алжирците са се залепили за телевизорите заради някой футболен мач?

— Той е прав — намеси се Ейтан, който зае мястото на Бени върху леглото и седеше наведен над коленете си и подръпвайки косата на късата си опашка. — Клумп трябва да мисли, че ние докарваме майка й, без всъщност ние да имаме кола.

— Да. — Бени скръсти ръце зад гърба си и се приближи до стъклените врати, загледан към басейна и градината. Все още имаше да се извършва голяма подготовка, но това беше най-важното. Мартина може да не изкара навън Рут, докато не види приближаващата се кола. — Да задраскаме този боклук и да започнем отначало.

Садин вдигна глава от картата.

— Каза ли някой боклук?

— Оу! — предупредително възкликна Набе. — Инженерът мисли.

Садин бързо стана от пода.

— Има ли някъде в Казба тенекеджийска работилница?

Екщайн вдигна глава.

— На север от Джемаа ел Фна. Защо?

— Няма значение. — Сапърът вдигна малката си зелена раница. — Мисля, че намерих решение.

— Ще се загубиш — предупреди Екщайн. — Вземи Мустафа от кафенето. — Зад стените на стария град в Маракеш чужденец не може да се разхожда, без да бъде нападнат от „екскурзоводи“. Трябва да си наемеш някой, иначе няма да можеш да мръднеш. — Но първо ни кажи какво си намислил.

— Да — обърна се с надежда Бени. — Какво си намислил?

— Можете да забравите за тази част от плана — усмихна се Садин и тръгна към вратата. — Аз намерих решение. Оставете го на мен, а вие продължавайте нататък.

Преди някой да успее да го разпита повече, той излезе от стаята.

— Оставете го на мен, а вие продължавайте — имитира го Набе.

— Хей — изръмжа му Шнелер. — Остави го на мира. Никога не съм го чувал да обещае нещо и да не го изпълни.

— Господин Хартстоун? — помоли Бени партньора си за мнение. Все още можеха да спрат Садин.

Екщайн вдигна ръце.

— Всички живеем в проклетия рай на глупаците. — Речникът му продължаваше да е изпълнен с английския жаргон на прикритието му в Етиопия. — Оставете шута да мисли.

— Добре — съгласи се Бени, доволен, че са го освободили поне от един от проблемите. Обърна се към Набе, Шнелер и О'Донован. — Вие тримата трябва да тръгвате. Намерете партньорите си и работете бързо. Ще се срещнем в 18:00 часа за съвещание. — Той погледна тримата мъже. Бяха съблекли якетата си, защото слънцето в този пустинен оазис беше силно, но дори и по тениски и панталони, пак му приличаха на командоси в отпуск. — Иска ми се да имахме няколко жени — прошепна той.

— Бени! — изгледа го Шнелер. — Каква си свиня!

— За прикритие, идиот такъв — обясни му Ейтан.

— Е тогава може и да хванем няколко руси шведки — ентузиазирано предложи Набе.

— Не си и помисляй — размаха му пръст Бени. — Ще си мислите, че вие ги избирате, но може да се окаже, че те ви следят. — Мароканската служба за сигурност е много умела във вербуването на западняци по най-приятен начин.

— Слушам, полковник — козирува Набе и махна на Шнелер. — Следвай ме.

Бени ги спря.

— Шнелер, нека Майкъл да тръгне пръв. Ти и Набе ще го наглеждате да няма опашки. — Тримата понечиха да тръгнат, но Бени повика Майкъл, стигнал вече на половината път към вратата. — Майкъл! Да пиеш само преварена вода. И никакви плодове. Стомахът ти може да не понесе тукашните микроби.

О'Донован почти се усмихна.

— Да, *аба*^[1] — каза той.

Двамата с Бени се погледнаха и мислите им се върнаха към последния път, когато и двамата бяха чули Рут да изрича тази дума. Баум махна с две ръце на мъжете да тръгват.

Екщайн погледна часовника си и скочи от леглото.

— Къде, по дяволите, е Диди? — измърмори той. В Маракеш беше достатъчно топло и той също беше съблякъл коженото си яке. Сега беше само по тениската с изрязани ръкави, черните джинси и платнени боти. Отиде до бюрото в ъгъла и взе тефтерчето на Очко, за да прочете за десети път списъка с необходимата екипировка.

— Не бой се — успокои го Очко. — Вероятно се е забавил заради трафика. — За него беше удоволствие да успокои някого, вместо да разбива илюзии.

— Сигурен ли си, че е успял да направи сделката? — попита Бени Екщайн. Наля си четвърта чаша кафе от каната, донесена от румсървиса.

— Разбира се — отвърна Ейтан. — Дори и да са решили да се дърпат, той просто трябваше да продължава да размахва парите.

Между заминаването на Ицик Бен-Цион от Казабланка и среднощната среща в „Кафе дьо Пари“ Екщайн не беше си губил времето. Той вече бе събрал необходимия екип, но не можеха да скочат върху целта си с чаршафи. Можеше да накара Лернер и Лапкин да донесат парашути, но рискът от конфискация на летището беше твърде голям. Затова трябваше да ги намерят на място.

Всяка държава, която има парашутни войски, разполага поне с един граждански парашутен клуб, защото някои от ветераните не могат да се откажат от навика си. В „Синдика д'инисиатив“ на булевард „Мохамед V“ една мила жена информира „англичанина“, че има такъв клуб в Тит Мелил, макар тя да не знаеше дали още работи. Тит Мелил е само на десетина километра югоизточно от Казабланка.

Не си направи труд да наеме кола, защото нямаше време и вероятно щеше да се наложи да пита хора за пътя, а всеки път, като си отвореше устата, щеше да оставя визитката си. Затова нае само един „свидетел“ — шофьорът на такси Абдурахим.

Абдур беше фонтан от информация по много въпроси. Предлагаше всякакви алтернативи, ако „Антъни“ не успее да задоволи потребностите си в Тит Мелил. Макар Екщайн да беше затворен и мълчалив човек, едно от постиженията му като офицер от разузнаването беше способността да прикрива мрачния си характер. Можеше да се усмихва безгрижно и привлекателно. Докато Абдур

докара кихация си мерцедес до оградения с палми булевард „Мула Исмаел“, Екщайн вече беше поканен на сватбата на дъщеря му.

Говореха си за жени на френски, докато шофьорът удряше по покритото с парче персийски килим табло и натискаше клаксона, за да разкара мотопедите и конските каруци. Скоро завиха към дълъг частен път и паркираха пред двуетажна бяла сграда. Абдур излезе от колата, взе си червената възглавничка и отиде да подремне под сенките на дърветата.

Ейтан изкачи бетонените стълби към втория етаж под черната перка, закована над вратата. В аероклуба веднага вляво имаше барче и надеждите му се събудиха, когато видя поставен в рамка плакат с парашут.

— Добър ден, приятелю — поздрави той на френски бармана, който бършеше чаша за кафе.

— Добър ден.

— Къде е клубът на парашутистите?

Барманът се усмихна, но по-скоро със съжаление.

— Там — посочи с пръст.

Ейтан мина по тротоара около сградата и покрай скромната контролна кула, поставена върху сребриста метална конструкция. Пистата, дълга около километър, се простираше между ниви. Тук можеше да кацне С-47, но на поляната бяха паркирани само две чесни. Раираният оранжев чорап на ветропоказателя висеше неподвижен. Той слезе по стълбите в големия открит хангар с красиво изрисуван знак на парашут и думите „Кралски аероклуб на Казабланка“.

В хангара трима мъже играеха карти.

— Здравейте, приятели — усмихна им се весело Ейтан, решил да говори на английски. Обикновено хората приемат, че ако не разбираш езика им, си безобидна личност.

— Здравсти — отговори най-младият от тримата. Както повечето мароканци и той носеше тънки черни мустаци. Беше облечен с лъскаво маслинозелено пилотско яке.

— Можете ли да ми кажете къде се намира клубът на парашутистите?

Младежът стана от стола си и Ейтан го последва навън.

— Там е — посочи младежът към затворения съседен хангар, където също имаше табела. Ейтан примижа. Клубът на парашутистите

също беше „кралски“. — Обаче сме затворени.

Тази новина беше неприятна, но използваното местоимение даваше надежда.

— О — възкликна Ейтан. — Защото е ветровито ли?

— Не, приятел — изсмя се младежът. — По-лошо. Самолетът ни е повреден.

— Гадна работа — съчувствено отвърна Ейтан, макар че на него изобщо не му трябваше самолет. Това щеше да е проблем на Нимроди.

— Парашутист ли си? — попита младежът, докато си поставяше слънчеви очила.

— Понякога — протегна ръка Ейтан. — Антъни Хартстоун.

— Хаким Азиз — стисна силно ръката му младежът.

Ейтан отвори единия джоб на пилотското си яке и подаде на Хаким визитна картичка. Беше със златна емблема на парашутно крило и фирмата „Група за въздушно обслужване“. Имаше лондонски адрес и телефонен номер. Телефонът всъщност се намираше в един офис в Уест Енд, но автоматично прехвърляше разговорите към телефонен секретар и факс в Йерусалим.

— Приятелите ми са си определили среща през следващата седмица надолу към Бени Мелал — каза Ейтан. — И се надявахме да наемем оборудване. Някои от нас идват доста отдалеч.

— Да наемете ли? — вдигна чак над очилата веждите си Хаким. Разбра думата, но наемането на парашути си беше аномалия в този вид спорт.

— Е, нали знаеш, момчетата остаряват и започва да ги мързи — сви рамене Ейтан с известно неудобство.

Хаким се разсмя. Тръгна към хангара, като търсеше ключовете из джобовете си.

— Имаме няколко парашута — каза той на Ейтан, който го следваше. — Но като няма самолет, няма и парашутизъм. Не мога да ви дам назаем оборудването. Членовете ги няма.

— Ами ние ще ги платим, разбира се — отвърна Ейтан, докато Хаким отключваше големия катинар, издърпа голямата верига и вдигна нагоре ръждясалата врата.

Хангарът беше тъмен. Във въздуха висеше мирис на масла и разтворител. Един бял самолет за скокове с парашути „Норман

Айландер“ заемаше повечето място, но двигателят му беше свален и лежеше върху циментовия под като дефектно изкуствено сърце.

Хаким поведе Ейтан покрай крилото към купчина тъмни вързопи, които лежаха върху дървен палет. Ритна една от торбите с цип, а Ейтан трепна.

— Виждаш ли? — каза мароканецът. — Имаме тук около дванадесет. Няколко учебни „Телезис“, няколко „ПД Сабра“ и един „Глайд Пат Нова“. Но мисля, че не е законно да ги давам под наем.

— Аз мисля, че бихме могли да платим по петстотин за парцал на седмица. — Ейтан се чудеше колко ли време парашутите са прекарвали струпани по този начин във влажното помещение. Е, приятелите няма да се разсърдят, ако парашутът има някоя дупчица. — Трябват ми десет. — Това щеше да осигури на Диди Лернер поне един резервен парашут, който да разкъса за крѝпки на останалите.

— Петстотин? — извърна се Хаким към новия си богат приятел.

— Американски долари — потвърди Ейтан. — Общо пет хиляди. Хаким се почеса по мустака.

— Ще трябва да попитам членовете.

— И естествено, аз ще ти оставя депозит — настоя Ейтан. — Пълно възстановяване на цената, ако някой се повреди.

— Или бъде откраднат?

— Човек никога не знае — невинно сви рамене Ейтан. — Но ако се случи, можеш да дадеш на приятелите си по две хиляди и да им кажеш да купят нови парашути. Нали? — Той изгледа Хаким, който свали очилата, но още не можеше да види добре очите на англичанина в тъмнината. „Или — помисли Ейтан — можеш да счупиш катинара, да обвиниш приятелчетата си в кражба, а сам да си купиш нова спортна кола.“

Хаким внезапно реши, че му се пуши. Ейтан го хвана леко за лакътя и го отведе настрани от парашутите.

— Знаеш ли какво? — Екщайн отвори друг от джобовете на якето си и отброи от пачката пет стотачки. — Вземи това като предплата. Утре сутринта в седем един от моите приятели ще дойде с останалите пари. — Не се притесняваше, че Хаким и компанията му ще изнудят Диди за пари. Жална им майка, ако опитат. — Ще му дадеш парашутите, а той ще ти подпише каквато разписка кажеш. За наемането. — Предполагаше, че за такива пари Хаким ще намери

пишеца машина и ще наеме секретарка, ако поиска. Той стисна дланта на мароканеца заедно с парите, които оформиха връзката помежду им. — Разбрахме ли се? — усмихна му се Ейтан. — Като между парашутисти?

Хаким беше в мат. Нямаше какво да губи. Англичанинът явно беше откачен, даже може би престъпник. Хаким би могъл да се обади на полицията, но в такъв случай би загубил едно малко богатство.

— Разбира се — каза той и изпъчи гърди.

— Много добре — потупа го Ейтан по рамото. — Утре в седем значи. — Той се обърна и се отдалечи, като се извърна само да му извика: — Не закъснявай! И без мръсни дрешки!

Хаким се усмихна и махна с ръка. Погледна парите в ръката си, а после вдигна една от банкнотите срещу слънцето. „Без мръсни дрешки.“ Какво ли значи това, в името на Аллах...

Очко започна да жестикулира възбудено и Ейтан се извърна от бюрото. Диди Лернер се приближаваше бързо откъм фоайето на хотела, пресече широкия вътрешен двор с басейна, като въртеше плешивата си глава към номерата на стаите. Когато забеляза Очко, той зави рязко наляво през градината и прескочи шадраванчето със златните рибки. Очко едва успя да отвори стъклената врата и той нахлу в стаята.

— Гадно, мръсно мицубиши — изплю се Лернер, седна върху килима и изля водата от обувката, с която беше стъпил в шадраванчето. Беше обут с бежови шорти и черна тениска, върху която имаше надпис „Ранчо Синьо небе“ и трима парашутисти, всеки хванал се за краката на предния. Блузата беше залепнала от пот върху кожата му.

— Добре, че си дойде — усмихна му се Бени.

Лернер свали от рамо спортния сак, хвърли слънчевите очила върху мекото кресло и отиде веднага до хладилното барче. Извади бутилка портокалов сок и изпи половината на един дъх, след което изтри устни с длан.

— Откъде намери този проклет камион? — изръмжа той на Екщайн.

— От Абдурахим, шофьорът на таксито — ухили му се Ейтан. Щом Диди ругае само транспорта, значи всичко останало е наред.

— Той какъв ти е? — попита Лернер. — Да не ти е братовчед?

— Не мисля, че съм имал предци бербери. — Ейтан замислено потупа устните си. — Ще трябва да проверя.

— Но си намерил оборудването — нетърпеливо се намеси Бени.

— Разбира се, че съм намерил проклетото оборудване. Иначе защо ще карам пет гадни часа от Каза насам с празен камион? — Лернер се стовари върху креслото с бутилката портокалов сок в ръка. После бързо се надигна, усещайки очилата под себе си. Измъкна ги и огледа изкривените им рамки. — Мамка му! — изръмжа ядосано. — И не очаквай някакво ресто от доларите си, хер Шмид. — Той се извърна към Екщайн. — Твоят Хаким е един крадлив изнудвач.

— Няма значение. — Бени кръстоса китки и размаха пръсти. — Очко, можеш да прибереш остатъка в сейфа.

Очко вдигна мекото куфарче и отиде до шкафа с плъзгащи се врати в антрето. Главната причина, поради която Бени беше избрал хотел „Ен-Фис“ като своя база, беше, че само първокласните хотели имат лични сейфове по стаите. Парите бяха жизненоважни за тази операция и той не искаше хората му да се мотаят с големи суми в себе си или да предизвикват любопитството на рецепцията с депозити и теглене на суми от тях.

— А само да видиш какви са — продължаваше Диди. — Ега ти цветовете. Ще приличаме на летящ цирк.

— Мислиш ли, че парашутите са наред? — Любопитството на Ейтан раздразни още повече Лернер.

— Да пукна, ако знам. Ще трябва да преупаковам всички — оплака се той. — И се надявам да не ми потрябват шивашки принадлежности.

Ейтан се замисли и усмивката му изчезна. Щеше да им е необходимо голямо и чисто пространство, за да сгънат отново парашутите.

— Трябва да го направим тази нощ — каза той. — Да намерим някое място извън града.

— Ще ни отнеме поне три часа — каза Лернер. — На двама ни с Лапкин. — Той погледна намръщено към Ейтан. — Не си спомняш как се правеше, нали?

Екщайн не беше скачал с парашут от три години. Скоковете при военните обаче са лесни. Скачаш и оставяш на поддържащото въже да

свърши останалото с халката за отваряне. Но парашутизмът е комплексна наука. Той можеше да се задържи стабилен във въздуха, да завива наляво и надясно, да следва вектор и да преценява разстояние. Но вече не можеше да се довери на уменията си да сгъне както трябва парашут. Затова унило сви рамене.

— Добре — измърмори Диди. — Обаче няма да пипам резервните. Ще се наложи да играем на руска рулетка.

— Защо да не оставим така и основните парашути? — попита Очко, когато се върна откъм сейфа.

— Виждал ли си колите по пътищата тук? — изкрещя му Диди и Очко трепна виновно. — Това са парашути на мароканци! — Колите в една страна са свидетелство за общото културно отношение към механиката. Задимените градове и прашните пътища бяха пълни с кихащи и зле поправени трошки.

— Преопаковай основните, Диди — съгласи се Ейтан.

— Проклетата работа — възкликна австралиеца, след като довърши сока си.

— Къде е камионът? — попита Бени.

Диди посочи с пръст над рамото му.

— На предния паркинг. Дадох на портиера сто зелени и му казах, че ще ги удвоя утре, ако никой не пипне тази браква.

— Не трябва ли да поставим някого да го пази? — попита Очко. Погледна към Бени, но не посмя да извърне очи към Лернер.

— Ще трябва — съгласи се Бени.

— Да — изръмжа Лернер. — Нали сме кралската гвардия.

— Добре, хора — щракна с пръсти Ейтан, след като погледна часовника си. — Да се хващаме за следващото. — Той вдигна етиопската си раница, метна я на рамо и се отправи към вратата. Бени тръгна с него. Подполковникът носеше бяла риза. Ейтан отвори единия от джобовете на гърдите му и сложи вътре списъка. Бени се обърна към Лернер, който още седеше разплут в креслото.

— Е? — попита той. — Вие двамата имате да вършите работа.

— Само пет минутки — обеща Диди. — После излизаме. — Той се смръщи към Очко. Не смяташе, че с дребния аналитик представляват идеалната двойка.

— Ами моите продукти? — извика Очко на Бени.

— А, да — спря се отново Бени. — Дай ни списъка.

— Кафява захар, сол, брашно, магданоз и бои за хранителни продукти. — Очко броеше на пръсти. — Да, освен това едно голямо парче твърдо сирене и малко меко. Също и бяло лепило.

— Ясно — каза Ейтан и двамата с Бени излязоха.

Лернер погледна Очко.

— За какво ти е всичко това? — попита той, докато обръщаше наопаки тениската си.

Аналитикът сгъваше голямата карта. Освен това щеше да прегледа стаята и да прибере всички инкриминиращи следи, преди да си тръгнат. По правило той се чувстваше притеснен от оперативния опит на хората, с които работеше, но когато те попаднеха на *негова* територия, можеше да бъде изненадващо прикрит.

— Ще пека торта, мамицата ѝ — изсумтя той.

Град Маракеш се намира в Южно Мароко в подножието на Атласките планини, чиито върхове са посипани със сняг дори и през лятото, а през декември са направо опасни. Ниските тухлени сгради се издигат върху обширна равнина с големи правоъгълни участъци, които варират от богата зеленина до гол пясък, сякаш султан Юсуф Ибн Тахфин не е могъл да реши дали предпочита да се засели сред пустинята или в градина. Стените на стария град, сред които се извива невъзможен лабиринт от пазари, са високи, дебели и идеално симетрични. Пастелният им оранжеворозов цвят е толкова впечатляващ под магребското слънце, че повечето сгради, заобиколени от тях, също поемат отражението му. А другият преобладаващ цвят в Маракеш е блестящото изумруденозелено, тъй като подземната напоителна система продължава да пои парковете и градините със студена планинска вода. Така че от разстояние Маракеш прилича на изрязани кубчета от червена съомга, поставени върху зелена салата.

В Мароко има други градове като Уарзазате и Ер-Рашидия, които са по-близо до Алжир и предлагат по-удобна база за тръгване. Но те се намират върху неспокойна територия, където все още върлуват бандите на фронта „Полисарио“ и улиците им са пълни с редовна войска. От друга страна, Маракеш е все още туристическа Мека, гражданите му са жадни да внасят и продават всякакви западни стоки. Затова Бени беше решил, че културната среда тук ще осигури най-

доброто и естествено прикритие за хората му, а по извитите улички на тайнствените пазари ще се намерят необходимите съставки за импровизиране на основните съоръжения, които ще им бъдат необходими.

Джери Байндър беше щастлив, че е в Маракеш, особено след клаустрофобичното пътуване с влака. Така нареченият „експрес“ от Казабланка спираше на всяка керемидка, пред всяка тоалетна или преминаваща коза и когато най-накрая скочи от червено-жълтия вагон, той се беше заклел, че ще отиде на концерт на Кросби, Стилс и Наш и ще ги застреля всичките, защото не можеше да изгони хипарските им песни от измория си мозък.

Байндър бързо пресече циментовата платформа на гарата в Маракеш, преметнал на рамо спортна чанта, в която бяха опаковани раницата и германското му яке. Когато не беше на служба, той обичаше да се облича в черно: каубойски ботуши, джинси и изпънати тениски, които очертават мускулите. Но Баум беше казал, че видът му е твърде рамбовски, и затова беше обул сини джинси, високи маратонки и бяла трикотажна блуза. Сега приличаше повече на спортен тренъор, на път към новата си работа в някой от големите хотели.

Шофьорът на бежовото такси сложи сака на Байндър върху задната седалка и се зарадва, когато американецът се напъха отпред и му каза:

— Мамуния, мой човек.

Хотел „Мамуния“ беше много луксозен и ако возиш един от гостите му няколко дни, можеш да спечелиш колкото да покриеш целия си месечен наем.

Те минаха бързо по широките булеварди „Франс“ и „Манера“. Байндър не отговаряше много на бърборенето на шофьора, но когато видя широко отворената порта на крепостта при пресечката на „Ел Ярмук“ и „Ел Фетуаки“, точно както му ги беше описал Екщайн, се усмихна. Джери не говореше често за юдаизма си, но беше пламенен почитател на израелската военна машина, а сега тези хора му доказаха, че наистина са големи професионалисти.

Шофьорът го остави пред хотела. Байндър го видя как се отдалечава с колата си, после метна сака на рамо, върна се на „Хуман ел Ферутаки“ и тръгна да се разхожда. Сакът не беше лек, но друг път

му се беше случвало да носи много по-тежък и на доста по-големи разстояния.

Сутринта беше изчакал пред „Къмпинг Оазис“ в Казабланка, докато отворят, и не се изненада, когато установи, че стоките едва ли стават за оборудване на скаутска група. Въпреки това успя да намери брезентови сакове, десет здрави кожени колана, по чифт пластмасови манерки и окачващи се на коланите паласки за всички. Освен това купи седем евтини компаса, защото нямаше повече в магазина. Леките раници от синтетична материя бяха чудесни, но Екщайн го увери, че на базара в Маракеш ще намери достатъчно големи раници от камилска кожа. После той се върна бързо до магазина за електроника на „Алал бен Абдала“, където намери триватови уоки-токи с телескопична антена, които щяха да послужат добре сред дюните, и направо изкупи четирите комплекта на магазина. Нямаха външни жакове, но въпреки това той купи слушалки за всеки, защото реши, че Садин ще намери начин да преодолее шумните им говорители. Заряза продавача, който отчаяно се мъчеше да му продаде един касетофон, и хукна да хване влака от гарата на Казабланка.

Сега Байндър крачеше бързо по „Ел Ферутаки“, следвайки напътствията на Екщайн да се държи вдясно от джамията Кутуба и да върви право към кръговото движение на площада. Мрачното изражение под вдигнатите нагоре стъкла за слънце на очилата му отстрани няколко момчета, които му се предложиха за водачи. Точно както му беше описано, видя бензиностанцията срещу хотел „Ал Хараф“ на отсрещната страна на площада.

— Добре дошъл — каза си доволно Байндър. — Тези израелци, мама им стара, сигурно имат цветна снимка на всяка улица във всеки арабски град по света.

Той даде на чиновника шестдесет и пет дирхама за стая с изглед към улицата, изкачи стълбите, огледа набързо банята и прибра сака под леглото. После измъкна собствената си раница, излезе и заключи вратата. Зарадва чиновника, като му връчи четиридесет „американски“ като бакшиш.

— Слушай, стари приятелю, Мохамед — заяви на усмихнатия човечец Байндър и му смигна. — Утре започвам катеренето по Атлас. Ако някой ми пипне нещата... — Той прокара пръст по гърлото си и

издаде задавено ръмжене. Чиновникът се засмя, но Байндър вдигна тъмните очила, за да му покаже очите си и младежът закима сериозно.

Навън под слънцето Байндър откри О'Донован, облегал се на един стълб. Когато мина край него, той подхвърли:

— Като заговорихме за ножове...

Двамата мъже тръгнаха заедно към пазарите.

„Джемая ел Фна“ не може да се сравни с площада на който и да било друг град на света. Ограден в южната си част от достойните сгради на банки, аптеки и поща, другите му три страни се разтварят към заведения от съмнителен характер. Обляната от слънцето асфалтова площ може да се сравни с паркинга на стадион, но тук никоя кола не би могла да маневрира спокойно, защото „Ел Фна“ е постоянно зает от вълнуващия се цирк на змиеукротители, факири, жонгльори, екскурзоводи и продавачи на музикални уредби. Докато в центъра на площада тълпите се местят от едно забавление към друго, покрайнините му са заети от покрити с платнени сенници маси, където предлагат нарязани портокали, печени пилешки сърца, гущерови опашки и костенурково месо, всичко това под акомпанимента на тъпани, свирки на укротители и далечните викове на мюезините от минаретата.

Амир Лапкин и Ари Шнелер нямаха нужда да излизат от площада, за да купят всичко от списъка си. Бяха се срещнали в хотелската стая на Лапкин, изпразниха саковете си и тръгнаха към пазара. Веднага хванаха едно мароканско момче, на което дадоха сто дирхама, за да им служи като „бодигард“.

Лапкин напълни сака си с консерви лещена супа, няколко метра грубо платно, пластмасови запалки, пет кутии самозалепващи се торбички за сандвичи и една правоъгълна тенекиена кутия с олио. Шнелер купи фенерчета, черен изолирбанд, батерии, черна вакса, две дузини бонбони, увити в червен целофан, четки за бръснене, голямо руло изолирана жица, дузина малки отвертки, пет малки опаковки с моторно масло за електродвигатели и три трикотажни пижами на райета.

Водачът им беше доста разочарован, защото се въртеше около чужденците, мечтаейки за комисионата си, когато най-накрая влязат в

пазара за бижута, който те отминаха с безразличие. Но Лапкин му даде още сто дирхама, задето е пъдил мухите, а двамата с Шнелер се върнаха с пълни сакове в хотел „Фукалд“, намиращ се малко на юг от „Ел Фна“.

Настаниха се на розовия балкон на стаята на втория етаж и се хванаха за работа.

Първата задача на Лапкин беше да направи „гузниким“ — примитивни, но надеждни светлинни сигнали, които израелците в армията използват за всичко: от маркиране на мишени до площадки за кацане на хеликоптери. Той отвори десетте консерви супа с армейския си нож, изля съдържанието им в тоалетната и залепи с изолирбанд към всяка от тях по една запалка. После срязва десет квадратни парчета от платното и ги пхна в канчетата. Вечерта щеше да допълни канчетата с пясък, като остави едно крайче от плата навън и да напои съдържанието с олиото. Човек може да запали своя „гузник“, да го използва за каквото му трябва, после да го загаси с крак, да го остави да изстине, да го опакова отново и да си го прибере в раницата.

Шнелер се зае да изработи комплектите за почистване на оръжие, макар Шаул Нимроди още да не беше намерил дори пистолет с кабзи. Той нареди десет самозалепващи се торбички, във всяка от които сложи по една отвертка и метър жица, с оформено малко кръгче в единия край. Използва ножицата на швейцарското ножче на Лапкин, за да нареже парцали за почистване от трикотаажните пижами, и подстрига четките за бръснене съвсем ниско. Във всяка втора торбичка постави малко шишенце с масло за смазване. Двойките партньори щяха да си го поделят.

Мъжете се захванаха заедно да пригледат по две фенерчета за всеки член на екипа. Едното щеше да бъде залепено към лявата китка на парашутиста с насочена към пръстите крушка, така че когато хване въжетата над главата си, следващият от формацията да може да го следва. Второто ще бъде затворено в джоб и хванато към илика с канап, също както компасите и всеки друг инструмент, който има опасност да бъде изпуснат. Тъй като крушките на фенерчетата бяха бели, Лапкин и Шнелер с удоволствие изядоха бонбоните, след което залепиха червения им целофан върху крушките. Комплектите за илюминация бяха завършени с по една ролка лепенки, допълнителна батерия и три метра канап.

Шнелер вдигна глава от работата си, защото нещо през решетката на балкона привлече погледа му. Беше плешивата глава на Бени Баум, излизаща изпод зеленината на парка, когато полковникът и Екщайн тръгнаха да пресичат булевард „Ел Муджахидин“.

— Пригответи се за проверка от командира — измърмори на иврит Шнелер.

— Внимавай какво говориш — предупреди го на английски Лапкин.

На вратата на стаята се почука леко и Лапкин тръгна да отвори.

— Парола? — усмихна се той зад затворената врата.

— Канада е предградие на Детройт — чу се гласът на Екщайн.

— Майната ти — изхили се Лапкин и завъртя ключа.

Екщайн влезе. Видя, че мъжете работят на балкона, но чувството, че събитията се развиват твърде бързо, го накара да спре за момент и да огледа стаята. Червеникавите тапети бяха олющени и под тях се показваха бели петна като по изгоряла от слънцето и обелена кожа на скандинавец. От тавана висеше гола крушка, нощните лампи бяха метални, войнишки тип, белите чаршафи имаха петна, прогорени с ютия, а в края им бяха навити сиви вълнени одеяла. По стените нямаше никаква украса.

Той знаеше, че всеки от групата му е отседнал в такива места и преди: бараки, бункери, бомбардирани сгради върху чужда земя. Също като него те бяха лежали върху леглата и гледали чуждите тавани, търсейки бягация от очите им сън. Чудили се бяха дали това не е последната спалня в живота им... Той беше довел тези мъже дотук и тежестта на отговорността го караше да се закълне за пореден път, че ще напусне тази игра и никога вече няма да моли някого да се включва като доброволец.

Лапкин като че разбра мислите на Екщайн, защото потупа майора по рамото.

— Хей! Поне не сме в калта — каза той.

Двамата излязоха на балкона.

— Да застана ли „мирно“? — вдигна глава от нарастващата купчина пакети Ари Шнелер.

— Трийсет лицеви — отвърна Екщайн и се наведе да разгледа един от комплектите за почистване на оръжие. — Изглежда добре, господо.

— Един сезон в Санур — каза Лапкин. Говореше за тренировъчната база на парашутистите, където учеха новобранците да се грижат за оръжието както за собственото си тяло.

Екщайн се изправи.

— Току-що бяхме в „Галия“. — Това беше друго малко хотелче в града. — Диди почти привършва носилката. Направи я от палатка за двама.

— Роден е за шивач — коментира Лапкин. Лернер умееше да шие така, че би могъл да измайстори булчинска рокля от товарен парашут.

— А пък Очко прави торти от кал — добави Екщайн.

— Моля? — възкликна на немски Шнелер. Често разговаряше с Екщайн на родния си език.

— Модел на зоната за нападение — обясни Екщайн. — Трябва да го видите. Сигурен съм, че у дома си играе с детски влачета.

Лапкин се засмя, като си представи как Очко реди релси по пода на апартамента си в Йерусалим.

Екщайн нямаше какво повече да прави тук. Като ръководители на групата те с Баум трябваше да посещават предварително уговорените хотели и стаи, за да проверяват напредъка и да координират работата. На тези хора всъщност не им бяха нужни гувернантки.

— Трябва ли ви нещо?

— Оръжия — едновременно отговориха Шнелер и Лапкин, после се спогледаха и се изсмяха.

— Прашки стигат ли ви?

— И съставните части ще свършат работа — отговори Лапкин. — Чатали, презервативи и камъчета.

— Може би утре вечер — усмихна им се Екщайн. — Ще се видим в единадесет. Точно.

Бени и Ейтан тръгнаха по булевард „Ел Муджахидин“, като правеха път на мотопедистите, които понякога се качваха и върху тротоара. Макар двамата мъже явно да бяха европейци, никой от местните младежи не се опита да се лепне за тях, защото се движеха много целенасочено и не оглеждаха екзотичната околност. Толкова често в миналото бяха се разтоварвали от напрежението при операции с весели вицове, но днес се движеха мълчаливи и мрачни, с умове

заети с проблем, какъвто дори и садист планировчик в израелската армия не би могъл да измъдри. Обмисляха всяка тактика от дългогодишния си опит, но и двамата знаеха, че в края на краищата изходът ще бъде в ръцете на съдбата и късмета.

— Тя ще бъде добре — тихо каза Ейтан, когато стигнаха големия площад на ъгъла на „Баб Агну“.

Бени не отговори.

— А ако не е — продължи Ейтан, — и ние ще си идем с нея.

Бени спря внезапно, с което принуди младия си партньор също да спре. Той погледна Екщайн в очите. Възможно ли е Ейтан да е изрекъл онова, което Бени още не беше признал пред себе си? Че ако Рут умре, баща ѝ няма да се завърне жив у дома. Че Екщайн го разбира и ще се присъедини към ритуалната му саможертва? Не, не може да бъде. Екщайн си има жена и син. Той не би могъл толкова да цени живота на Рут независимо от братската му обич към нея. Обаче беше виждал Ейтан да извършва акт на самоубийствен героизъм и се чудеше дали някой лекар няма да открие някога, че Екщайн е живял в свят на скрита емоционална болка и е оживял само защото още не му се е представил наистина удобен случай да загине. Не. Той просто иска да каже, че ще спаси Рут или ще умре, опитвайки се да го стори. Това е нормално. Това би могло да се приеме.

Екщайн показа зелените тенти на кафе-сладкарница „Виктория“.

— Ще бъда там и ще се наливам с кафе — каза той и се отдалечи.

Бени пресече площада към грандхотел „Тази“. В сравнение с пансионите, където бяха настанени останалите членове на екипа, „Тази“ заслужаваше титлата си. Стаите бяха сравнително големи и подходящи за работата на Садин.

Садин откряна вратата на стаята си на втория етаж. Винаги, когато беше възможно, оперативните служители в чужбина избягваха по-високите етажи. Ако операцията не сполучи и се налага да се измъкна, човек трябва да има възможност да скочи на улицата.

— Ола, *падре*.^[2] — Сапърът се усмихна на Бени. Стаята гледаше на северозапад и следобедното слънце влизаше през решетката върху прозореца. Жълтата тениска на Садин беше залепнала за гърба му. Беше бос, обут в светли шорти, а къдравата му коса беше разрошена. Той коленичи и продължи работата си.

Стаята приличаше на лаборатория на анархист. Двете легла бяха бутнати встрани и върху ивицата помежду им Садин беше подредил компонентите на своите „светкавицо-гръмотевици“. Имаше дълги редици с различни по размери кутийки — от сода, препарати за миене, консерви, флакони от дезодоранти. Някои вече бяха разрязани или пробити, а в пластмасовото кошче беше струпана купчина невъобразим боклук. В три тенджери имаше различни винтове за дърво, кутии с царевично нишесте, туба със смола, ролки изолирбанд, три кутии стъклени топчета, рола тоалетна хартия, дузина гумени топки, ножици, нож за мокети. Бени погледна към едно от леглата, върху които бяха метнати две черни галабии и голяма найлонова торба с фойерверки. В „Джамая ел Фна“ продаваха свободно фойерверки, но двете кутии с дванадесеткалиброви патрони за „Уинчестър“ направо го изненадаха.

— Къде намери патрони за пушка? — попита Бени.

— Мустафа — отвърна Садин, докато режеше на две една от топките. — Берберите ходят на лов за птици, не знаеш ли?

— Знам.

— Как успя Екщайн да намери това момче толкова бързо? — попита Садин, явно доволен от своя „водач“.

— Ейтан е бил тук и преди — отвърна Бени. Всъщност Екщайн привика планинеца, като му изпрати странен подарък, както правеше с всичките си местни помощници. Берберите водачи често биваха арестувани от полицията в Маракеш, а веднъж Ейтан беше измъкнал Мустафа от затвора, като плати голям бакшиш.

— Предположих — каза Садин. — Щом споменеш господин Антъни, очите на момчето направо светват.

— Как ще ги използваш? — попита Бени, докато разглеждаше едната половина на червената топка.

— Първо мислех да ги направя електрически с батерия, бутон и някаква жичка или малка крушка като запалително устройство. — Садин говореше бързо и ентусиазирано за импровизациите си. — Но е твърде рисковано и затова реших да го направя по-просто. — Той вдигна половинката от празна кутия за почистващ препарат. Беше направил дупка в алуминиевата капачка и вкарал само месинговата гилза на патрона. — Детонатор за удар, смес от барута на патроните и

малко фойерверки. После запущвам с царевично нишесте, за да се получи и хубав гръм.

Бени се намръщи.

— А ще избухнат ли, като се ударят? Просто ей така? — Беше достатъчно опитен и знаеше, че е нужен силен удар.

— Разбира се, че не — смръщи се и Садин. Той вкара кутията от препаратата в разрязана наполовина консерва от супа. В дъното на кутията беше завит винт, а той взе половината от топката и я постави над дъното. — Ударна игла както на ракетите на парашутистите. — Стандартната пехотна ракета представлява дълга алуминиева тръба с взривател в единия край. Човек просто обръща капачката със скрития ударник върху взривателя и удря тръбата в коляното си, за да я задейства. — Ще залепя топчета около ударника за тежест и ще поставя опашки в другия край за стабилност. — Той посочи черните галабии.

— Разбира се — прошепна Бени. Пред очите му изникна видението как всички те хвърлят кутийките, които просто си остават на земята като букети на сватбата на отровни влечуги.

— Той ще ни избие всичките, полковник — отекна гласът на Рик Набе откъм банята. Бени пристъпи внимателно по пода и надникна в банята. Набе седеше върху тоалетната чиния и правеше водонепропускливи контейнери за кибрити от пластмасови кутийки за филмови ленти. Залепваше към капачките в кръг кибритени клечки и ги затваряше в кутийката. Той погледна Бени и се ухили насреща му. — Предпочитам да умра с чест.

Бени отстъпи и тръшна вратата на банята. По-добре да няма допир между кибритите на Набе и барута на Садин.

— Ами колата? — попита тревожно Бени.

— Това произведение на изкуството е направено, както се уговорихме — усмихна се Садин, докато разрязваше картона на един патрон. — Нямах ли ми доверие?

— А имам ли друг избор?

— Не.

Бени въздъхна. Тръгна към вратата, а после несигурно се извърна.

— Садин? Тези неща ще се задействат ли?

Инженерът го погледна и примигна като обидена абитуриентка.

— Амиго — заяви той. — Ако имах само още два дни, щях да ти направя ракети земя-въздух и мечове.

Бени кимна и излезе...

В хотел „Ал Шараф“ Екщайн беше приет в бърлогата на Байндър и О’Донован. Той размаха ръка из умирисания на бои въздух, но миризмата не би привлякла ничие внимание, тъй като хотелът се намираше точно до оживената бензиностанция.

Раниците от камилска кожа висяха вече боядисани в черно като пушени бутове върху опънато в стаята въже. Подът беше покрит със страници от арабски вестник, върху който лежаха девет ритуални берберски ножа, също готови за боядисване. Байндър беше седнал върху края на едното легло и гледаше със съжаление ножовете. Той беше любител на ножове, а тези бяха твърде красиви, с извити, инкрустирани със сребро кании, дръжки от камилска кост и сребърни халки за закачане върху колан.

Байндър се изправи. Беше си сложил войнишки колан с манерки и закачил един от ножовете върху лявото си бедро. Едрият детектив се завъртя като тромав моден манекен.

— Гледай, приятел — каза той. — Паякът от Арабия.

— Много хубаво — примижа Екщайн към полираното сребро. — Ще те видят как се приближаваш от километри разстояние.

— Ще ги боядисам бе — неохотно измърмори Байндър. — Ама просто е престъпление, мамка му. — Той измъкна ножа от канията и го показа на Екщайн. Върхът беше добър, но острието толкова тъпо, че едва ли би срязало и диня. — Това трябва да го забиеш направо в гърлото. За нищо на света не може да реже.

— Тогава защо не купихте кухненски ножове?

Байндър го погледна с притеснение.

— Защото тези са страшни — отговори той и прибра ножа.

— Аааа, психологически ефект.

— Да, мамицата му. — Байндър взе флакон с боя, наведе се и пръсна дълга ивица върху наредените ножове. — Светотатство — въздъхна той.

Майк О’Донован излезе от банята. Беше с бялата си риза, изпрана още в Казабланка, кафяви платнени панталони и кафяви обувки с връзки, които току-що си беше купил. Косата му беше измита и сресана, а белезите гримирани.

— Да тръгвам, а? — обърна се той към Екщайн.

Израелецът погледна часовника си.

— Да. Полетът ти е в 15:30.

— Страхотно — оплака се Байндър. — Той ще лети, докато верният ви слуга върши цялата домашна работа. — Той посочи две големи торби с отпечатан зелен кръст и знака на аптека.

— Бени ще ти помогне — каза Екщайн и тръгна с О'Донован към вратата.

— Кажу ми да се качи — викна подире му Байндър.

След няколко минути Баум влезе в стаята и заключи вратата.

— Шефе — поздрави го Байндър, докато продължаваше да боядисва каниите.

— Здравсти, Паяк — отговори Бени. Той взе торбите и изпразни съдържанието им върху свободното легло. После седна и започна да сортира купчините бинтове, бял лейкопласт, квадратни парчета марля, хирургически ножици, крем против инфекция и туби с вазелин. Подреди десет найлонови самозалепващи се торбички и лепна върху всяка парче лейкопласт, за да ги бележи като комплекти за първа помощ.

— Може ли да пуша? — попита той.

Байндър сви рамене.

— Давай. — Флаконът с боя издрънча, когато го разтърси отново. — Аз и без това съм се надишал на отрови.

Тогава Бени реши, че не е добре да пали в атмосфера, наситена с аерозоли, и затова пъкна незапалена цигара в устата си. Наряза тънката гумена тръба на десет равни части за турникети, после направи бързо затягащи се превръзки от марлята и ленти от бинтовете. Воят на мотопедите и виковете на арабски откъм улицата изпълваха стаята и той се мъчеше да не си представя какви рани ще трябва да покриват вече нестерилните превръзки...

Пътят до летището „Менара“ на Маракеш беше само няколко километра по хубавото, широко шосе към Асни, но на Екщайн и О'Донован, седнали върху задната седалка на таксито, им се искаше да могат да го съкратят с приятен разговор. Само че мислите на всеки от тях се прекъсваха от дълги празни паузи.

Екщайн беше направил резервация за О'Донован при един френски пилот, който предлагаше въздушни разходки над района. Ако Нимроди успееше да докара транспортен самолет, той първо щеше да кацне на „Менара“. Но летището на Маракеш се контролира от Мароканските кралски военновъздушни сили и тук няма как да се качат на борда на някакъв странен самолет деветима облечени и оборудвани за бой парашутисти. Самолетът трябваше да кацне, да презареди, да излети отново и почти веднага да съобщи за повреда. После да се приземи бързо някъде наблизо, да натовари мъжете, да съобщи на кулата, че се е повредила само някаква предупредителна лампичка и да излети към Атласките планини.

О'Донован даде идеята да ползват местен пилот, тъй като не можеха просто да отидат до кулата и да попитат за координати на потенциални местности за спешно кацане. Когато разбра, че пилотът е французин, той настоя да пратят него на разузнаване. Екщайн обмисли странното искане на американеца, докато двамата пътуваха мълчаливо с отворени прозорци и глави, извърнати към преминаващите край колата палми.

— Какво те кара да мислиш, че ще се разбереш с този пилот? — попита Екщайн. После хвърли поглед към главата на шофьора, като сигнал да водят разговора кодирано.

— Не знам — отвърна О'Донован. — Французите ни мразят. Много пъти сме им спасявали задниците.

— И това плюс ли е?

— Той ще реагира на предизвикателство от моя страна. Заради самочувствието си. Само трябва да спомена Нормандия и той направо ще звънне в кулата.

— Надявам се, че нямаш намерение да го правиш.

О'Донован не отговори. Наблюдаваше някакъв дебел турист, който се опитваше да яхне камила сред една от маслиновите горички. Животното плюеше по водача, който бършеше челото си.

Екщайн усети смесеното ухание на пустинен прах и кактуси, които му напомниха за дома. Мислите му се върнаха към много инциденти със заложници, завършили с рейдове на израелски командоси. Най-често един или повече от заложниците загиваха, но решението за нападение вместо преговори все още продължаваше да се предпочита и хвали от политиците и общественото мнение. В този

случай няма да има никакъв политически капитал. Животът на Рут щеше да бъде единствената награда.

— Познавам я от дете — прошепна той, докато гледаше замислено в пространството и вятърът охлаждаше врата му.

— Тя вече не е дете — каза О'Донован след малко. После осъзна, че отговорът му звучи като оправдание и не е подходящ пред толкова близък, почти член на семейството. Гласът му заглъхна. — Каква беше тогава? — попита той шепнешком.

— Почти същата. — През годините Екщайн се беше запознавал с някои от приятелите и любовниците на Рут. Тя подбираше и сега той разбра, че вероятно никога не би се запознал с Майкъл О'Донован, защото онези аспекти от характера му, които са й харесали, сега бяха потиснати и може би ще изчезнат завинаги в предстоящата битка. — Умна, инат, пряма — добави той. — Топла, когато го заслужиш. А красотата й растеше заедно с нея.

— Значи не се е променила — каза О'Донован. Той се обърна към израелеца и за миг му се прииска да стисне ръката му, за да даде и получи сили от него. Вместо това хвърли цигарата си през прозореца и сплете пръсти върху едното си коляно. — Надявам се само, че от усилията ни ще има полза — въздъхна той.

— Има хора, които биха рискували живота си, за да откраднат „Мона Лиза“ от Лувъра — каза Екщайн.

О'Донован кимна.

— Обаче не си струва и е глупаво — прошепна той...

Пилотът на едномоторната „Чесна“-207 беше висок, бивш парижанин, на име Филип Дюкрок. Косата му беше прошарена, носеше черни очила със златни рамки, а устните на голямата му уста леко се извиваха нагоре в краищата и му придаваха вид на гущер, който крие някаква тайна.

— Никакви снимки, моля — каза Дюкрок, докато рулираше. Той погледна фотоапарата на О'Донован и посочи към военната част на летището, където върху площадката бяха паркирани четири тренировъчни самолета. О'Донован сложи ръка върху фотоапарата си, сякаш машинката може да скочи сама и да започне да снима.

Когато чесната излетя на запад, О'Донован забеляза червена табела с надпис на френски език, закачена върху лявата страна на кокпита:

Не надвишавай 147 възела при отворени врати.

— Това самолет за скокове с парашути ли е? — попита той, когато Дюкрок изравни самолета на петстотин метра височина.

— Беше — отговори французинът. — Но аз не съм пилот за такива полети. Купих го за чартърни и за разходки. — Американецът му беше платил петдесет долара за двадесет минутна обиколка и нямаше много време за мотаене. — Какво искате да видите? — надвика той шума на мотора.

— Ами по някаква случайност аз търся ЗС.

— Зе-се?

— Зона за скачане. Аз съм парашутист.

— Военните имат клуб при пистата за глейдери в Бени Мелал.

— Къде е това?

— На около двеста километра оттук.

О'Донован погледна надолу към малките розови кубчета на Маракеш.

— Много е далеч — каза той. — Аз искам да скачам близо до града, за да мога да се връщам в хотела или обратно до „Менара“ за друг скок.

Пилотът сви рамене.

— Ами тук няма ЗС.

— Ами Амануз? — Картата на ЦРУ показваше дълга равнина, разделена от черен път на десетина километра от „Менара“, но само пилот би могъл да каже дали там би могъл да кацне самолет или не.

— Амануз ли? — обърна се Дюкрок към пътника си. — Та в тази посока води само един черен път.

— Ти би ли могъл да кацнеш там?

— Само при авария. Не и заради спорта.

— Хайде да погледнем.

Дюкрок вече поглеждаше часовника си, но О'Донован размаха една сто доларова банкнота във въздуха. Французинът погледна парите, сви отново рамене и зави леко вдясно.

О'Донован бръкна в джоба си и извади още една банкнота.

— Знаете ли какво, господин Дюкрок. Кацнете в Амануз и тогава ще получите точно двеста.

Полуусмивката на французина се превърна в едно свиване на устни.

— Не мога да направя такова нещо — каза той. — Незаконно е, освен ако наистина има сериозна авария. Парите ви не могат да купят всичко, нали? — Той увеличи ъгъла на завоя, явно обиден, и се насочи обратно към летището.

— Добре, добре — вдигна ръце О'Донован и въздъхна. Нямаше нужда Дюкрок наистина да си праши гумите в Амануз, но пък трябваше да види, че може да бъде направено и да накара французина да го извърши. Чесната беше голяма и би могла да понесе осмина спортисти с парашути. Ако тя може да кацне в Амануз и да се вдигне оттам, тогава значи и друг самолет ще го направи. Той заговори носталгично: — Много обичах да чета Сент-Екзюпери. Учех френски в гимназията. Сигурно това ме е накарало да мисля, че френските пилоти са готови да опитат всичко.

Дюкрок се хвана.

— Сент-Екзюпери беше повече писател, отколкото пилот — намръщено отвърна той.

О'Донован се усмихна и се приведе, обърнат към французина.

— А вие какъв сте, Филип? — предизвика го той. — Повече пилот или шофьор на такси?

Лицето на Дюкрок се изчерви. Той изгледа за миг нахалния американец.

— Да го духаш — изрече съвсем ясно. После дръпна щурвала, натисна лоста и зави рязко наляво. Фотоапаратът на О'Донован падна на пода, но самолетът се насочи към Амануз...

За по-малко от два часа Шаул „Баба“ Нимроди успя да закупи право на кацане в „Менара“, както и въздушен коридор между Маракеш и Уарзазате и обратно от Уарзазате до Загора. Беше тесен коридор и щеше да бъде отворен само за ограничено време през следващата нощ, но той беше сигурен, че Кралските марокански военновъздушни сили няма да обърнат внимание на странната светлинка върху радарите си.

Терминалът на „Менара“ беше дълъг и обширен правоъгълник с полирани подове и магазини, почти без посетители, защото имаше само два пътнически полета на ден. Недалеч от главния вход имаше малко кафене и барче, срещу които бяха наредени чисти маси и столове от черно дърво. Облечен в сив памучен костюм, бяла риза и червена вратовръзка, Нимроди прекара първия час в разговор на арабски с възрастния барман, бербер, който всеки ден слизаше от планината, за да работи и издържа голямото си семейство.

Нимроди би могъл да се качи направо в канцеларията за планиране на полети и да попълни формуляра за пристигация си самолет, но ако мароканците са като израелците и онзи реши да му откаже ей така, защото няма настроение например, самолетът щеше да бъде арестуван веднага щом кацне. Затова той предпочете да изчака и да се съобрази с финансовите изисквания на отговорника.

Различни служители на летището влизаха и излизаха в кафенето и най-накрая се появи един подполковник, който седна на ъгловата маса и отвори вестник „Льо Монд“. Беше строен, приятен наглед мъж, малко над тридесетгодишен, който освен пагоните не носеше значка с крила или някакви лентички за награди върху изгладената си униформа.

Барманът вдигна вежди към офицера.

— Комендантът ли е? — попита Нимроди.

— Той е — прошепна старецът.

Нимроди се смъкна от стола, взел в ръка малка кожена чантичка, каквито носят европейците. Кафенето се беше изпразнило. Имаше само двама скандинавски туристи. Той приближи офицера със стандартния арабски поздрав и потупване по гърдите. Дръпна стол и развя фалшивия си флаг на развален френски.

— Аз съм член на личната гвардия на краля, скъпи ми полковник — заговори Нимроди и докато офицерът затваряше вестника си и гледаше посетителя си с учудване, израелецът продължи. Обясни, че следващата вечер от Атар в Мавритания ще пристигне транспортен самолет. Той ще е празен и полковникът може спокойно да го огледа. Нимроди, който още не си беше казал името, щял да се качи на самолета и да отлети за Алжир. Може ли да очаква съдействието на полковника по този конфиденциален въпрос?

— Разбира се — отговори офицерът, макар да се разкъсваше между склонността да изпълнява заповеди и риска да обиди член на антуража на крал Хасан. — Но ще трябва да информирам началника си.

Нимроди цъкна с език.

— Кралят, Аллах да е с него, ще съжалява. — Той се наведе поблизо до събеседника си. — Разбирате ли, ние искаме да предотвратим опит за убийство от страна на алжирските фундаменталисти, които заговорничат с иракския Мухабарат. — Нимроди извади иракския си паспорт на името на Ахмед Табри и го отвори, за да се види снимката му. — Както виждате, имаме намерение да проникнем и да разбием тези чудовища. Моята мисия, разбира се, е държавна тайна. Ако Аллах пожелае, ще се завърна. — Той сви рамене и прибра паспорта. — И ако фалшивите документи на нашата „Сюрте“ са наистина толкова сигурни, както те твърдят.

При тези думи очите на полковника се бяха ококорили доста.

— Но това е твърде опасно за вас — прошепна той.

— Както и *вашата* роля — предупреди го Нимроди. — Но заради вашата смелост и сътрудничество негово величество определи „бойна“ награда. — Той постави чантичката си върху масата и отвори ципа, разтваряйки плоския отвор с пръсти. Вътре се виждаше дебела пачка зелени банкноти. — Само десет хиляди долара са — извини се той. — Но освен другото това е и въпрос на патриотизъм, скъпи ми приятелю.

Офицерът посегна към чашката си. Докато отпиваше, тя трепереше леко, а кафето беше студено като речна кал. Можеше да откаже и вероятно да увисне на бесилото. Можеше да се съгласи, но ако излезеше, че е помогнал на шпионин, да го постигне същата съдба. Обаче имаше и трета възможност. Да напише рапорт, да го запечата в плик, да го даде на заместника си в присъствието на свидетел и ако всичко мине добре, да си го вземе обратно и да го изгори. Жена му няма да бъде разочарована, а освен това ще получи и нещо блестящо от Рабат, с което да украси униформата си.

Офицерът облиза устни.

— Ще изпълня дълга си.

Нимроди му каза очакваното време за пристигане на самолета, не спомена аварийното кацане и описа векторите на предстоящия полет.

Мароканецът кимна, но се поколеба за миг. После докосна кожената чантичка и я плъзна към своята страна на масата, след което я свали върху скута си.

Нимроди се усмихна съвсем леко и изви глава към бара. Ейтан Екщайн беше седнал на столче там и наблюдаваше сцената в огледалото на стената. Екщайн вдигна за миг палец над рамото си.

Мароканският полковник видя всичко и се задъха силно. Нимроди протегна ръка и го потупа по китката.

— Не бой се — усмихна се израелецът. — Чиста работа е, както се изразяват евреите.

Долината Уед Исил не е напълно суха през зимата. Тънко поточе планинска вода ромоли из извитите ѝ, пресъхнали вени, а при дъжд може да се превърне в бърза река. Но тази нощ звездите примигваха високо над долината и макар студеният вятър да духаше от север, скалистите стени създаваха достатъчно завет, така че човек би могъл да разгърне платно, без то да литне настрана.

Долинката беше удобно скривалище откъм пътя за Хад Абдулла Рият, където Диди беше паркирал бялото мицубиши край шосето, а Ари Шнелер го беше вдигнал на крик, свалил гумата и се облягаше на бронята, за в случай че някоя случайно минаваща полицейска кола реши, че е спрял на странно място.

С камиончето бяха тръгнали само Диди, Лапкин и Шнелер, защото не биваше някой местен пастир да види цяла армия здрави мъжаги да се измъкват от колата като циркаджии. Набе, О'Донован и Байндър бяха пристигнали в долчината пеша откъм предградията на Маракеш на различни интервали от време. Екщайн, Нимроди и Мустафа, берберинът водач, бяха слезли от такси в центъра на оазиса Исил, а после тръгнаха на юг през палмовите горички, докато стигнаха долчината и завиха обратно на север. Никой не знаеше от коя посока ще дойде Баум, докато той не се появи от югозапад върху една от дюните.

Мустафа застана на пост върху платото, за да наблюдава пътя. Запаля малък огън, после постави отгоре му метален варел, върху който започна да пече бедуински питки. Огънят би могъл да привлече внимание, обаче беше естествено вечерно занимание за берберите. Той

можеше да предупреди господин Антъни и приятелите му с изсвирване, а те веднага да се съберат в кръг, за да се направят на откачени чуждестранни туристи.

Един по един мъжете отидоха до камионетката и пренесоха по един парашут през дългия хълм и надолу в долчинката. Диди и Амир постлаха дълго синьо платнище за камион върху земята до потока. Работеха по парашутите, държейки фенерчета в уста, а Диди ръмжеше и ругаеше всеки път, когато намереше протритото въже, скъсан сектор на парашута или закопчалка, приличаща на реликва от ранното християнство.

Правоъгълните парашути за свободен полет почти не приличат на кръглите си военни прототипи. Стандартният парашут е като гъба от коприна и въжета, докато крилото е много маневрен, преносим въздушен глейдер. Въздушното крило е сложно с паяжината си от въжета, плъзгачи и въздушни спирачки, почти като електрическата система на „Ягуар“. Поради секретния характер на пътуването си Диди не успя да докара целия си комплект с инструменти за поправка, защото би накарал алармата на летищата да се разписка. Рискува само да донесе специалните си лепенки и игли, специален конец за зашиване и ленти. Но се молеше да не намери големи структурни повреди. Раницата му от камилска кожа беше пълна с марокански дърводелски инструменти, но това щеше да е сякаш поправка състезателна кола с части за велосипед.

Въпреки притесненията на Екщайн Диди беше доволен, че повечето от парашутите бяха снабдени с издърпващи пилотни парашутчета. На двата обаче липсваха издърпващите връзки, а контейнерите им бяха затворени с ръждясала и увита жица. Утре той ще трябва да измайстори издърпващи въженца от спирачни жила на мотопед и ръчки от малки парчета пластмасова тръба.

Мъжете, които никога не са ползвали издърпващи парашутчета, ще трябва да се учат тук, на земята. Онези, които никога не са летели с въздушно крило, ще дебютират утре вечер. Без тренировъчни скокове.

Шаул Нимроди, който беше поправял няколко хиляди военни парашути навремето, обикаляше с незапалена цигара в цигарето си и залепваше малки парченца лепенки по местата, на които Диди трябваше да обърне внимание. Тихичко разпредели работата на останалите мъже, като ги караше да обличат хомотите, да повдигат

парашутите и да ги изпъват леко, за да подреждат въжетата Амир и Диди.

Мъжете вече бяха изморени. Денят им започна на зазоряване, пътуваха с автобус, влак и камион от Казабланка до Маракеш. Следобедът им беше изпълнен с усилена подготовка и току-що бяха прекарали два часа в тъмния ъгъл на един ресторант на име „Звездата на Маракеш“, шепнейки си един на друг „ами ако“, докато в другия край на помещението танцьорката кършеше снагата си в кючек.

— Ами ако има пазачи извън периметъра?

— Ще се опитаме да ги убием с ножове.

— Ами ако периметърът е миниран?

— Ще разминираме пътека, ако имаме време. В противен случай ще се прегрупираме и ще се спуснем направо по пътя.

— Ами ако те имат бронижилетки?

— Целим се в краката и ги довършваме отблизо. Никога няма да можеш да го улучиш в главата по тъмно.

— Ами ако не изведат Рут навън?

— Ще трябва Бени да се покаже и да се опита да преговаря.

— Ами ако никой от тях не е под земята?

— Тогава ще ни се стъжни работата.

Очко не присъстваше на това съвещание и за пръв път мрачните му забележки им липсваха. Но той беше занесъл своите „хранителни продукти“ в „Ен-Фис“ и работеше по въздушните разузнавателни снимки, получени от Розели.

Джери Байндър, седнал върху голям камък от другата страна на поточето, наблюдаваше как работят Лернер и Лапкин и макар да се възхищаваше на уменията им, страдаше от известни суеверия.

— Когато избереш парашут за мен, Диди, остави го — каза той.
— Аз сам ще си го опаковам.

— С удоволствие — изръмжа Диди, без да вдига глава от работата си.

— Но първо ще му позволиш да прегледа крилото, Паяк — предупреди Нимроди.

— Слушам, татенце — отвърна иронично Байндър. — И като заговорихме за проверки на екипировката... Оръжията, бебчо. Какво ще речеш за малко уреди?

— Ще бъдат на борда на самолета — търпеливо отговори Нимроди, докато оглеждаше контейнера на „Облак“. „Облак“ е голям парашут от типа „крило“, много популярен сред военните екипи за дълъг свободен полет и ниско отваряне. — При това ще има по един за всеки, приятелю.

— Страхотно — поразсърди се Байндър. — Не можеш ли да го кажеш без толкова подробности?

— Съжалявам, Паяк — без каквото и да било извинение отвърна Нимроди. — Но телефонните ми разговори с Атар не можеха да бъдат *по-подробни*, имайки предвид *открития* им характер. Моите партньори разбраха изискванията и ще осигурят каквото е необходимо.

— Боже — прошепна Байндър.

Германският акцент на Ари Шнелер се чу откъм стената на долчинката зад Байндър. Беше се изкатерил да огледа за досадници откъм юг.

— Мислех, че вие, хората от Специалните сили трябва да сте познавачи на всички чуждестранни оръжия.

— Ние сме — обади се О'Донован, който помагаше на Лапкин, като натискаше с коляно една от раниците. — Паяка просто мърмори.

Байндър изруга под нос.

— Е, къде е нашият приятел с очичките? — Набе стискаше събрани на сноп въжета, за да може Диди да ги стегне с ластична лента. Никой не беше виждал Очко от часове.

— Ще дойде — измърмори Бени. Той се разхождаше по твърдия пясък малко по-нагоре от постелката за нагъване и силуетът му се очертаваше от огънчето на цигарата, която държеше в ръка. От време на време поглеждаше към работещите мъже, но не предлагаше помощта си, което се стори на Екщайн твърде необичайно за него. Въпреки че майорът си мълчеше, той подозираше каква е причината за дистанцирането на Баум.

— Ами какво става с доктор Айнщайн? — попита О'Донован. Садин беше излязъл от „Звездата“ по средата на съвещанието, извикан на улицата от Мустафа.

— Той прави проклетата кола от картони за яйца — измърмори Диди, без да прекъсне работата си.

— Или от балони — предположи Байндър. — Ще се надува като клоунска количка.

— Не — поправи ги Набе. — Аз мисля, че той е тръгнал да търси нахут. Писнало му е от печено агнешко.

— Добре, че се сети — примижа Екщайн, за да наниже специалния конец в ухото на извитата игла. — Напомнете ми да не забравя утре порционите. — Беше направил списък за купуване на твърд шоколад, сладки картофи, бонбони за смукане и други неща с високо съдържание на захар и нишесте, но без сол.

— Ако забравиш, ще трябва да стотвим теб — заплаши го Набе. — Печен по алжирски, макар че ти си скитник и вероятно месото ти ще е кисело.

Тънко изсвирване долетя откъм наблюдателния пост на Мустафа. Мъжете се смръзнаха за миг.

— Продължавайте — каза Бени. Той направи знак на Екщайн и двамата изкачиха склона.

Мустафа беше клекнал до огъня си и гледаше към Маракеш. Купчина прясно изпечени питки бяха поставени върху подложка от слама, а кърдросото момче се усмихваше, сякаш също участва в тайната операция. Екщайн и Баум застанаха до него. Той посочи към черния път, който се извиваше между бодливите храсталаци.

— *Айн Ластваген*^[3] — каза той, защото изучаваше немски в училище и се упражняваше с Екщайн.

Докато Екщайн и Баум се взираха в далечината, чифт много ярки фарове се появиха откъм завоя и ги принудиха да примижат. Звукът от зле регулирани клапани и глухото тракане на евтина ламарина достигнаха до тях с вятъра.

— Само микробус е — прошепна Екщайн.

— Или джип — настръхна Баум.

Колата се приближаваше вече по-бързо, после внезапно фаровете угаснаха, двигателят заръмжа, сякаш пред препятствие и по хълма се заизкачва странно съоръжение от тръби. То спря по средата на склона, а Ейтан и Бени се изправиха със зяпнали уста.

Садин примигваше насреща им. Те обиколиха мотопеда и го разгледаха. Към кормилото чрез водопроводен тройник бяха прикрепени метални тръби. В краищата им имаше два фара. Двигателят бе мотор за трион, с прикрепен резервоар. Ауспухът представляваше празна тенекиена кутия от зехтин с пробити множество малки отвори, която беше закрепена с дебела верига.

Очко се изкачваше по склона. Той беше слязъл на пътя и носеше голям кожен куфар. И се усмихваше.

— Мисля, че ще свърши работа — заяви той. — Вероятно ще може да се приближи на двеста метра. Тогава ще спре. Клумп ще бъде принудена да се покаже.

Бени потри брадата си и макар да клатеше глава, каза:

— Ще трябва.

— А как ще спуснете тази скулптура? — попита недоверчиво Екщайн.

Садин вдигна гордо длан.

— Всичко се разглобява. Ще го вържем в здрав камилски чул и аз ще скоча с него. Като с разглобена петдесет калибровка. — Той слезе от седалката и повдигна с лекота измишльотината си. — Тежи почти толкова.

Екщайн също беше скачал с лека картечница и 52-милиметрови минохвъргачки, но никога с петдесет калибровка, при това в свободен полет с ниско отваряне на парашута.

— Да видим какво ще каже Диди.

Помогнаха на Садин да спусне мотопеда в долчинката, след което започна гореща дискусия по приложимостта му. Баум и Екщайн потвърдиха ефективността на маскировката поне като начин за печелене на време, а Садин приключи спора, като поиска по-добро предложение.

— Ще откраднем кола — настояваше Шнелер.

— И аз бих го предпочел — съгласи се Садин. — Но ако не се появи истинска кола, ще имаме това като заместител.

Нимроди, като ръководител на полета, имаше последната дума.

— Диди ще ти даде най-големия парашут — каза той на Садин. — Ще те пуснем първи, но останалите няма да направят формирането заедно с теб. И ако това нещо ти създаде каквато и да било неприятност, ще го срежеш от въжето и ще се освободиш от него, приятелю.

Инженерът се ухили и се поклонил на полковника.

О'Донован подсвирна тихичко. Той наблюдаваше Очко, който нежно положи куфара си върху покривалото и го отвори. Мъжете се събраха наоколо и шепнешком изказаха възхищението си.

Моделът на лагера на Мартина беше като изработен от архитект. Изобщо не приличаше на набързо събраните купчинки пясък, представяни обикновено от оперативните разузнавачи. Склоновете, контурите и дюните на обекта бяха направени от твърдо кафеникаво тесто, формите на закопаните камиони имаха конусообразни картонени шапки върху вентилационните отвори. Там, където на въздушните снимки се виждаше храст или кактус, на макета бяха пресъздадени от стръкчета магданоз и всеки по-значителен камък или скала беше изобразен със залепено камъче. Един самолет беше изрязан от кашкавал, после покрит с мрежа от боядисан тензук. Друга подобна мрежа закриваше отвор в края на североизточната граница на лагера. Пътят до него представляваше ивица от насипана и залепена сол.

— Отлично, мамицата му и така нататък — прошепна Диди и отново се захвана за работата си. Вече беше завършил по-голяма част от шивашката работа, но оставаха още два парашута за сгъване.

— И така, вече всички сме тук — каза Екщайн. — Да започваме. — Той помогна на Очко да премести модела от платнището за сгъване на парашутите и го постави върху пясъка. Макар че мъжете бяха изморени, никой не възрази, защото, подпомогнати от появата на познати инструменти, вече бяха започнали да добиват необходимото самочувствие, че ще се справят с рискованата операция. Събраха се в полукръг около модела.

Ейтан се огледа за Бени и забеляза партньора си седнал самотно върху голям гранитен блок. Луната беше се издигнала над върховете на Атласките планини и обливаше вдигнатото нагоре лице на Баум със сивкава светлина. Пръстите потропваха в бавен танц върху коленете му.

— Време е за изповед, господо — каза Бени.

Мъжете замлъкнаха и извърнаха глави към подполковника, чудейки се какво ли е намислил.

— Добре — обади се О'Донован в опит да разведри атмосферата. — Когато бях на седем години, откраднах един долар от църковния поднос.

Никой не се засмя.

— Аз никога не съм извършвал скок със свободно падане — каза Бени.

Мъжете шокирано и мълчаливо зяпнаха командира си.

— Все още? — прошепна Набе.

Бени се извърна върху блока. Гледаше в краката си като ученик. Ако светлината бе по-силна, щяха да видят и изчервяването му.

— Минал съм през Тел Ноф — продължи Бени. Имаше предвид стандартния курс по парашутизъм в армията. — И понякога съм ходил на преквалификация. Преди две години скачахме баща и син. — Ако синът ти е парашутист и краката още те държат, семейна традиция е да направиш съвместен скок със сина си. — Обаче свободното падане... — Той вдигна глава и опита да се усмихне. — Не, приятели. Никога не съм опитвал.

Мъжете го гледаха. От изражението на Бени разбираха, че той не се страхува. За тази операция той вероятно би се съгласил да скочи и с чадър. Признанието му беше предизвикано единствено от опасения, че ще пречи на групата, няма да успее да изпълни скока както трябва. Можеше да не успее да отвори парашута и по този начин да намали състава. Или да продължи да се носи по небето, докато те се опитват да спасят дъщеря му. Без него.

Диди и Амир оставиха сгъването на парашутите и мълчаливо се присъединиха към останалите. Двамата се споглеждаха, а после се обърнаха към Баум. Той нарочно беше премълчал истината, която те би трябвало да знаят. Не се ядосаха, защото го разбираха, но молбата в очите на Баум беше непоносима за сърцата им.

— Не бой се — каза Диди. — Аз и Лапкин ще те понесем в УСП стил. — Ускорен свободен полет е техника, използвана за бързо обучение на новаци парашутисти, но тя обикновено включва дълги часове предварителни инструкции. — Ние ще дръпнем въжето вместо теб, а ти просто ще следваш групата.

Решението бе взето. Двамата се върнаха към работата си, докато с изключение на Очко всеки от мъжете си спомняше първия си скок със свободен полет. Не бяха ги правили нощем, нито пък с бойно оборудване и, разбира се, не в началото на рейд с дълбоко проникване на вражеска територия.

Джери Байндър слезе от камъка си и клекна в края на полукръга. Запя със силен нюйоркски акцент ужасната си версия на песента на Боб Сегер:

*Като камък, падащ от небето,
като камък няма да заплача,
като камък най-добре да пукна,
като камък...*

- [1] Татко (иврит). — Б.пр. ↑
- [2] Здравей, татко (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Камион (нем). — Б.пр. ↑

22.

В СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА АТЛАНТИЧЕСКИЯ ОКЕАН

Доктор Али Хамза Асави трябваше да бъде най-щастливият човек в Техеран.

Пет дълги години използва всичките си разузнавателни умения за успеха на „Проекта Махди“^[1], чието разглеждане пред малък, вътрешен кръг на Революционния съвет го беше разголило под внимателните им погледи и чийто изход щеше да определи цялото му бъдеще. Пет напрегнати години, без да се смята фазата на създаването му, защото преди да сподели концепцията си с когото и да било, той бе прекарал шест месеца в размишления, планиране и изследване на историята на тактическото разузнаване на западните сили, като изучаваше и правеше разбор на заговорите, отделяше фантазиите от вероятностите.

А после, когато увереността му надделя над съмненията, той беше представил есенцията на „Махди“ пред Лариджани, съветника на президента по въпросите на разузнаването. И накрая получи честта да изложи плана си пред самия Рафсанджани, затаил дъх, докато кимването на президента не наклони везните. Явно внимателно обмисленото от Асави кодово име на проекта е било мъдро, защото „Онзи, когото Бог ръководи“ накара президента да повярва, че в ядрената мощ има нещо божествено.

След това започна работата. Всяка стъпка внимателно се маскиреше с дипломатически и търговски ходове. Докато служителите в консулствата, които почти не се ползваха с някакво прикритие, търсеха технически компоненти на свободния пазар, агентите на САВАМА фотографираха стратегическите ракетни полигони в разпадащите се съветски републики. Докато външният министър подписваше договорите за неразпространение на ядрени оръжия в Париж, хората на Асави подкупуваха изгладнелите казахски офицери в Алма Ата. Докато извиваха ръцете на Хизбула и германските терористи гонеха измамни цели, бункерите на Исфахан се подготвяха да приемат откраднатата плячка от Семипалатинск.

И така, ето го най-накрая, на по-малко от ден от славното раждане на Махди.

Би трябвало да накара да изгледят двуредния му костюм от „Диор“, да лъснат обувките му от „Бали“, да предупреди служителите си, че скоро ще вземе заслужената си отпуска. Би трябвало да подготви дома си за приемане на поздравления и подаръци от държавници, докато с радост очаква статута на най-скъп гост на президентския прием. Би трябвало да е служителят на разузнаването, предизвикващ най-голяма завист в персийската столица.

Само че изобщо не се намираше близо до Иран.

Железният парапет на стометровия траулер изглеждаше като блок сух лед, но Асави благославяше студа върху изпотените си длани и само остатъците от достойнството му попречиха да притисне и чело към метала. Вече не можеше да стои в малката лечебница на кораба, пък и нямаше смисъл. Как би могъл да намери спокойствие, легнал върху тясното легло, когато трябва да се опре с крака и ръце в стените, за да не падне на пода от клатушкането? Затова се беше домъкнал върху работната палуба, да подиша дълбоко свежия атлантически въздух. Трохи от солетите, които не успяха да успокоят стомаха му, лепнеха по зъбите му и той гледаше как празните мрежи се люшкат на куките си, все така вмирисани на риба. Посмачканото либерийско знаме на червено-бели райета и звезда се вееше на въжето си, сякаш тази африканска просяшка страна още се надява да се превърне в държавата на Великия сатана. Мачтата описваше луди осморки на фона на червеното небе.

Асави отново се изненада, когато видя как зелените вълни се издигат на невъзможна височина. Сега разбираше защо понякога новациите моряци се хвърлят в морето. Всичко друго изглежда по-добро, отколкото да останеш върху тази мятаща се платформа. В гърлото му отново започнаха да се събират слюнки и той се въздържа от повръщане само защото пазачът от Хизбула, облечен в черно и въоръжен с „Калашников“, се извърна от носа и му се усмихна нахално.

Асави стисна треперещите си устни и успя да ги извие в нещо като усмивка. Пазачът отново се обърна напред, а Асави опита да се съсредоточи във фигурата на мъжа, обливана от пръските. Но това не беше като кола, в която можеш да надвиеш прилошаването, като

гледаш напред по пътя. Тук разпенената панорама се хвърляше по носа от различни страни. Той затвори очи, но стана още по-лошо. Все едно че лежи в тъмна спалня с ужасен махмурлук.

Едно питие. Какво не би дал за един коняк с лед. Но на борда на този раздрънкан варел, пълен с нечистоплътни религиозни фанатици, това беше невъзможно. Сигурно трябваше да е благодарен, че поне не го накараха да страда цели две седмици, докато траулерът се мъкнеше от Оманския залив през Арабско море, Индийския океан, около Африканския рог, обратно нагоре през Южния Атлантук и накрая към зимните води на западния африкански бряг, където сега се движеше в кръг и чакаше да получи заповедта, която ще бъде предадена от Багдад. Хората от Хизбула бяха груби и примитивни, а компанията им досадна, тъй като разговорите им се въртяха само около баналностите от Корана. Но те не бяха глупаци.

Когато „Махди“ напредна, израелският пленник беше преместен от долината Бекаа на тайно място в Иран, близо до Бандар Абас. Качиха го на кораб, после тайно го свалиха в Сомалия, скрит в приспособен за целта сандък от машина, който изпратиха със самолет в Гамбия, докато корабът продължаваше да плава по маршрута си. Ако израелците имаха намерение да не спазят договореностите, най-вероятно биха направили опита си в открито море, където командосите им да нападнат кораба. Но тъй като плаването премина спокойно и това доказа тяхната искреност, в Банджул Дан Сарел беше качен отново на него.

Асави нито очакваше, нито желаше да присъства на размяната. Той винаги си беше мислил, че ще получава кодираните доклади за напредъка на акцията, докато отпива шампанско. Но явно шейх Тафили, преговарящият от Хизбула, се бе изморил да се представя сам пред лицето на омразните израелци. Тафили успя да убеди собствения си командир Саид Абас Мусави, че могат да се доверят на иранските си господари само ако някой от тях, за предпочитане от най-висок ранг, присъства при изпълнението на размяната.

И така, Асави беше получил неприятната новина от самия Лариджани. Трябваше да напусне Техеран веднага и да отлети за Зелени нос, малка купчинка острови встрани от Сенегал. Беше взел само официалните си дрехи, смятайки, че поне устройването му на борда ще бъде подходящо. Но когато либерийският траулер

„Вологиси“ с ръждясалия си корпус и воня, която го изпреварваше, акостира в доковете на Проя, той разбра, че не е облечен подходящо за случая.

— Как сте, господине?

Асави едва дочу гласа, тъй като имаше чувството, че шумните вълни се блъскат направо в главата му. Но успя да се извърне, чу потропване с пръсти по кухата тръба и погледна нагоре.

Шейх Тафили се беше навел над парапета на мостика. В пристанището той беше облечен дискретно като английски моряк с шапка и рибарски ботуши. Сега обаче се бе преоблякъл в рубашка на египетски командос, а около лицето му беше увита черно-бяла кафия. Черната му брада блестеше от водни капки, зъбите му блеснаха от светкавицата на хоризонта и Асави изпита чувството, че гледа някой от онези шовинистични филми с Чък Норис по кабелната телевизия.

— Слава богу — успя да отвърне Асави, макар да не чувстваше никаква благодарност към Бога в момента.

— Имате съобщение по радиото — извика Тафили. После вдигна една зелена ябълка към устните си и отхапа голямо парче. Невероятно!

— Какво гласи?

— Червена вълна.

Асави кимна, после се извърна и отново се хвана за парапета, загледан в морето, което се надигна в огромна вълна, която би притеснила даже австралийски сърфист. *Червена вълна*. Това е. Значи израелците са предали оборудването. Сега евреите се насочват с пълна пара към мястото на срещата, без съмнение под въздушен чадър и придружени от малка армада, защото такава беше глупавото им самочувствие — да покажат небивала сила при възвръщането дори и на един войник. Въпреки репутацията си те имаха ограничени ресурси и благодарение на сирийците бяха непрекъснато нащрек по североизточната си граница. Така че всяка голяма операция в чужбина изтощаваше оставащата им разузнавателна мощ.

Последният етап на „Махди“ започваше, а той винаги си беше мечтал да издаде заповедта от подземния контролен център на Министерството на отбраната, заобиколен от завистливи генерали от Революционната гвардия. Но беше тук, радостта му бе изсмукана от пътуването на борда на вонящата коруба и вместо да бъде изпълнен с

гордост, той преливаше от гадене. Обърна се отново и погледна Тафили.

— Изпрати им отговор. *Слънчев лъч* — извика той.

Шейхът наклони глава и извади ябълката от устата си.

— Не желаете ли да се качите и да го изпратите лично, докторе?

Асави се замисли. Да, това щеше да е правилното, защото получателите от САВАМА може да поискат личния му код за потвърждение. Но много се боеше, че ако стъпи в задушната кабина на мостика, няма да успее да удържи стомаха си. А не можеше да си представи нещо по-лошо от това, бойците на Хизбула да се подиграват и да го разнасят години след това заради неиздръжливостта му.

— Няма нужда — махна той на Тафили. — Изпратете го.

— Както наредите. — Тафили сви рамене и изчезна.

Слънчев лъч. Асави се надаваше да няма такива сега близо до Алма Ата. Искаше му се планините на Казахстан да са обвити в облаци и пътищата им да са скрити от очите на сателитите. Един товарен камион с демонтирана от съветска ракета ядрена бойна глава от 40 килотона ще тръгне покрай казахската граница и Туркменистан към мястото, където на брега на Каспийско море се срещат граничните линии на Русия и Иран. Някъде между полунощ и изгрев-слънце той ще бъде пресрещнат от добре платени дезертъори от казахския инженерен корпус, които да го преведат от тъмния бряг върху понтонен мост и на борда на бивш американски самоходен шлеп. Той ще премине бързо в ирански води, където на борда му ще се качат морски пехотинци и ще издигнат иранското знаме дълго преди да са стигнали пристанището Рашт.

Той погледна към измокрения си тъмносин костюм. Фината вълна беше изцапана с неприятни жълтеникави петна от сутрешната му закуска. Въпреки студа беше оставил отворена мушамата против дъжд, защото в целия Атлантически океан не можеше да се намери достатъчно въздух, който да охлади треската му. Но поне сега корабът щеше да престане да обикаля, ще се насочи към Средиземно море и дано най-после там попадне в по-спокойни води. Но пък щом той така страда върху палубата, чудно как ли израелският командос издържа последните часове на затворничеството си долу...

Никой даже не беше намекнал на капитан Дан Сарел за предстоящото му освобождаване. Морският пехотинец беше местен

толкова често през годините, че вече бе престанал да се учудва и да пита. Асави още се чудеше на издръжливостта на този човек и също като учен-биолог, притежаващ неизвестен мутант, не искаше САВАМА да го освобождава. Само че в случая наградата беше много по-голяма от безполезния шейх Саид на Хизбула.

Израелецът представляваше сянка на самия себе си, полумъртъв и лишен от всякакви емоции, с изключение на упоритостта. САВАМА не успя да изкара от него нито едно изречение и затова решиха да го унищожат. Физическите мъчения, които го докараха до ръба на смъртта, бяха следвани от лечение. Периодите на възстановяване се редуваха с експериментални мъчения. Цели седмици го подлагаха на звукови ефекти и го държаха вързан, за да не може да запуши ушите си. После го излагаха на периоди мъртва тишина, а след това процесът се повтаряше.

— Ще те разменим, когато проговориш — бяха му обещавали непрестанно разпитващите го служители. Командосът не им обръщаше внимание. Пет години след датата на пленяването му показаха лъскава папка. Беше апел към международната общност, написан от съпругата му със снимка на шестгодишната му дъщеря, която той беше виждал като бебе. Той изплака сълзите, които му бяха останали, и мъчителите му зачакаха с оптимизъм, когато изрече първото си по-дълго изречение.

— Тя може да живее със спомена за мъртъв герой, но не и със срама от жив предател.

Беше безсмислено да го държат повече, освен като разменна монета.

А сега, ако имаше начин да е сигурен, че „Махди“ ще сполучи без проблеми, Асави искаше да се опита да отложи размяната на пленници, защото беше убеден, че плава към собствената си смърт. Като тактика планът му за двойна измама изглеждаше блестящ, макар сега да беше сигурен, че е включил в него непотребни машинации. Да, вкарването на Мартина Клумп в картината беше блестящо. Американците и израелците я преследваха като стършели от разбунен кошер. Но докато всичко не приключи, той не би могъл да бъде сигурен, че погрешно насочените им усилия са осигурили безопасност на „Махди“. Ядосваше се на собствената си глупост, защото нямаше начин да се свърже с жената и да ѝ заповяда да спре. Тя беше някъде

там, все така решена да разруши този символичен мирен мост между старите врагове. А той, разузнавателният гуру, чиято цел бе придобиването на ядрена бойна глава, пропусна да включи в тази операция и механизъм за спасяването на собствения си живот!

Почти се изсмя на иронията от собственото си затруднено положение, а после веднага усети как краката му се подгъват от спомена за мрачното откритие. Когато отплаваха от Проя, Тафили го беше придружил да разгледа кораба, сякаш грозната коруба е флагман на гръцка туристическа линия. Освен португалския екипаж, на който беше платено достатъчно, за да не обръща внимание на въоръжените си пътници, по палубите и коридорите се бяха разположили тридесет закоравели в битки бойци на Хизбула. Те обикаляха с автомати и миниатюрни корани в ръце, потънали в благословената „фетва“, издадена от самия Фадала, и се радваха на временната илюзия, че Божията партия вече си има и флота.

В машинното отделение Асави за пръв път забеляза купчината зелени сандъци за оръжие, които не изглеждаха необичайни за подобно пътуване с изключение на това, че от тях към друга част на кораба се точеше странен бял кабел. В тесния коридор пред заключената каюта, където бяха хвърлили Сарел, той видя друга купчина такива сандъци и отново белия кабел. И накрая в рулевата рубка го представиха на заместника на Тафили, който беше седнал върху трета пирамида. Между краката на мъжа кабелът свършваше с детонатор, обезопасен само от метален пръстен.

Асави се задъха, когато осъзна, че „електрическият кабел“ е фитил, но все пак попита за сандъците.

— О! — усмихна се на тревожното изражение на иранецата Тафили. — Много, много килограми тротил. Ако евреите не докарат шейх Саид или се опитат да се качат на борда преди, или след това, ние, разбира се, ще се самоубием, но ще отнесем със себе си колкото може повече от тях. Такава е волята на Аллах. Не сте ли съгласен?

Асави не отговори, защото в този момент стомахът му пожела да отвърне на клатушкането на кораба и той бързо изтича в каютата си.

Остана да лежи върху койката си задъхан, изненадан от факта, че на онази жена Клумп изобщо не ѝ е било нужно модерното торпедо, за да попречи на размяната. Същата работа би могъл да свърши и един точно изстрелян куршум или, да пази Господ, невнимателно хвърлена

цигара от някой от тези глупаци! Надяваше се, че ако Клумп оживее и наблюдава размяната, тя ще може да различи израелски ракетносец от рибарски траулер. Но никак не беше сигурен, че ѝ пука. Би могла да избере към кого да насочи торпедото с обикновено подхвърляне на монета.

Звукът на двигателите се измени, когато „Вологиси“ промени курса и се понесе с вятъра към Гибралтар. Асави стисна още по-здраво парапета и погледна към смрачаващото се небе. Сега пък и дъжд на всичкото отгоре! Беше служил всеотдайно на революцията, но саможертвата му не беше безгранична като сляпото желание на тези примитивни простаци да отидат в рая. Да, беше пропътувал света със стил, опитвал чуждестранни вина и жени-неверници, но това беше жизненоважно за успеха му. Когато можеше, се молеше, но разбира се, не прекаляваше, защото човек не бива да е по католик от папата. Отнасяше се към жена си с необходимото за мюсюлманка уважение, глезеше шестте си деца, когато ги виждаше, и обсипваше със скъпи подаръци двете си любовници. Беше почти като член на кралска фамилия. Притежаваше конюшня и яздеше като англичанин. А сега най-голямата му страст, тази към тайни, споделяни с малко хора или с никого, може да изтрие всичко с една ужасна експлозия.

Защото никой освен палестинеца Омар не знаеше за двойната измама на Асави. Той дори не беше осведомил Лариджани за този блестящ последен удар, оставяйки го да вярва, че само размяната ще е достатъчна, за да прикрие „Махди“. Беше намислил да го разкрие само ако Клумп успее да попречи на размяната, което би накарало членовете на Революционния съвет да затанцуват в приемната на президента. И те всъщност може би щяха да танцуват, докато рибите разкъсват трупа му.

Изведнъж се усети, че се моли израелците да успеят в онова, което той не можа да предвиди...

Близо до кърмата на кораба, където вратичката от каюткомпанията водеше към палуба, покрита с навити въжета, Омар Бин Ал-Уафа седеше до десния парапет върху метален сгъваем стол. Дребното му възрастно тяло беше увито в синьо вълнено одеяло. От баретата върху очилата и мустаците му се спускаха поточета от дъжда, но той като че ли изпитваше удоволствие от пътуването. Беше подпрял токовете на обувките си в напречния прът на парапета, а когато

корабът се заклатеше, понякога разперваше ръце, за да запази равновесие. Усмиваше се на спомените от времето, когато бе придружавал внуците си на разходка с крайбрежен кораб.

Омар също не беше тръгнал доброволно на това пътешествие. Али-Хамза Асави, кой знае поради каква причина побеснял от ярост в Техеран, му беше заповядал да го придружи. Явно докторът, обхванат от тревога, обвиняваше Омар за някакво невъзможно затруднение, макар старецът само да изпълняваше точно собствените му заповеди. Самият Омар беше изказал съмнение относно командването и контролирането на Мартина Клумп, но тогава Асави отхвърли тревогата му. Може би иранецът най-накрая е разбрал, че манипулациите раждат своите чудовища и че измамата си има цена.

Но Омар също си имаше тайна. Лична тайна, която лесно можеше да се прочете по лицето му, ако някой глупак излезе на палубата и го погледне. Той беше щастлив. Може би повече отколкото когато и да било. Защото отново беше като млад войник на фронта, макар да приемаше риска със спокойното удоволствие, което смелите придобиват с възрастта.

Фактът, че Иран най-накрая ще влезе в клуба на ядрените държави, не му харесваше, но това беше неизбежно със или без неговото участие. Онова, което му доставяше удоволствие, бе плодът, който ще донесе тази размяна, защото независимо от мотивите, той вярваше, че всеки подобен акт създава вярващи във възможността за мир. Да, той служеше на господарите си във фундаменталистката им ревност, защото нямаше друг избор, но дълбоката му и тайна надежда беше, че палестинските му братя неизбежно ще намерят своя път към дома, и знаеше, че това всъщност няма да стане чрез унищожаването на евреите. Мирът, макар и още много надалеч, вече просветваше на хоризонта. И всеки път, когато враговете си протягаха ръце през масата, независимо от причините, той се приближаваше все повече.

За разлика от Али-Хамза Асави, Омар не беше убеден, че Мартина Клумп ще успее. Беше наблюдавал очите ѝ, а те не бяха прозорци към фанатична душа, а замъглени и объркани огледала на изгубено дете. Тя ще сгреша, защото не я води чиста воля, и без съмнение враговете ѝ ще се възползват от слабостта ѝ. Горкото момиче.

Омар се приведе на стола, хвана парапета и надникна напред по палубата. Избърса очилата си с влажния край на шала си и цъкна с език към далечната фигура на Асави, надвесена над парапета. Съжаляваше младия мъж, защото в празното сърце не може да има сила. Омар беше скромен божи човек и можеше да приеме съдбата, която го очаква. Асави обаче бе черупка с политически мотиви, които изчезват бързо и не оставят след себе си нищо, с което да застанеш пред съда на Аллах. Иранецът обожаваше властта, а тук, в бурното лоно на нещо много по-велико от човека, обичта му го беше изоставила.

„Вологоси“ имаше древна корабна камбана, която висеше от желязна релса някъде над камбуза. Португалският готвач я удряше, за да вика екипажа за храна и сега тя звучеше силно, а гласът ѝ създаваше известно успокоение сред рева на морето и ръмженето на двигателите.

Омар отвори капака на джобния си часовник. Да, обед е и той е гладен. Докато се мъчеше да стане от стола, той бавно, със съжаление поклати глава.

Асави повръщаше в морето, извил неудобно гръб.

---

[1] Месията или „онзи, когото Бог ръководи“. Според легендата Мохамед е казал, че на Земята ще се роди Ал-Махди, който ще поведе вярващите. — Б.пр. ↑

23. АМАНУЗ

Тънката розова ивица на залязващото слънце се задържа като усмивка върху лицето на красива жена, а после бавно изчезна зад далечното било на Сиди Моктар. Както във всички пустини по света нощта настъпи бързо и земята ѝ предаде топлината си. Сред тъмната равнина Амануз светлините на Маракеш бяха като блед ореол върху тъмно одеяло, но стигнаха, за да се види на фона им черната птица, която се издигаше към небето. Докато мъжете на Бени Баум се привеждаха покрай прашния път, за да запалят омаслените фитили на сигналните си светлини, те гледаха учудено познатата ѝ форма.

В епоха, когато никое от човешките механични постижения не се прави с цел да трае дълго, по правило нито един „Дъглас“ С-47 не би трябвало да може да лети. Но невероятните транспортни самолети, наричани от американците „въздушни влакове“, от англичаните и израелците „Дакота“, и „Албатрос“ от всички останали, продължаваха да летят и да доставят медицински материали из Африка, също както някога го бяха правили в Китай и както бяха спускали парашутисти над Флорида, над Сицилия, Нормандия и прохода Митла.

Това е самолет, който не се произвежда вече от четиридесет години и когато кацне на пистата, носи със себе си формата и звуците на отдавна минали години, когато машините са били закръглени и без остри ръбове. В годината, когато тази „Дакота“ се е родила, все още са наричали самолетите с женски имена, защото са приличали на рубенсови модели със закръглени форми и унесен поглед, с две големи витла, които се издигат нагоре, когато самолетът кацне, и с дебели гуми на колесниците, които хвърлят настрани вълни от камъчета и пясък, както сега ги рисуват по детските филми.

Хората на Баум знаеха, че Шаул Нимроди ще осигури необходимото. Бяха очаквали „Отер“ с два мотора, бяха се надявали на израелски „Арава“. Но това не беше просто самолет. Това бе машина на времето, амулет за успех.

Пилотите на дакотата бяха благодарни за сигнализацията от примитивни пламъци на мястото за кацане и докоснаха пътя точно преди първия „гузник“. А докато боядисаната камуфлажно опашка минаваше край трептящите пламъчета, Джери Байндър постави обувката си върху тенекиената кутия, усмихна се широко и възкликна:

— Нимроди, ти си едно прекрасно копеле!

Задното колело на дакотата вдигна опашка от прах и спирачките го удържаха на петдесет метра след последния горящ сигнал, където самолетът спря с ръмжене, а мъжете вдигнаха угасените вече консервни кутии и хукнаха към него.

Бяха метнали торбите с парашутите на гърба си, а отгоре им черните раници, които ги удряха по вратовете, докато се спускаха от склоновете към пътя и тичаха към вратата на самолета, намираща се до опашката. Садин и Шнелер носеха навитото на руло платнище като състезатели в някакво телевизионно шоу.

Когато мъжете приближиха самолета, от вратата се показа лицето на Шаул Нимроди. Той спусна малка стълбичка, но още преди да опре в земята, О'Донован, който дотича пръв, започна да разтоварва багажа си.

— Не! — извика Баба и протегна ръце откъм тъмния отвор. — Хайде! Качвай се!

Дребният полковник се разкрачи в рамката на вратата. О'Донован, който се вглеждаше през праха, вдигнат от въртящите се витла, постави крак върху първото стъпало и се изненада, когато се оказа внезапно дръпнат вътре във фюзелажа. Всички и всичко беше в самолета след деветдесет секунди с изключение на Баум, който застана под стълбичката, свали багажа си и го хвърли на Нимроди. Очко стоеше зад него на пътя, пхнал ръце в джобовете на спортното яке на Байндър, което му беше дадено за временно пазене.

Баум направи знак с ръка на Нимроди и двигателите изреваха. Нимроди се наведе към кабината, бързо преброи хората и се показа отново.

— Готово! Да вървим! — извика той.

Бени се наведе към ухото на Очко.

— Хайде — извика той. — Влизай.

Очко изненадано вдигна глава и го зяпна. Беше очаквал да остане, да се върне в хотела, да откара камионетката в Казабланка и

после да търси начин да се прибере у дома. Може би с кораб.

— Ами камионетката? — немощно извика той.

Бени го прегърна през врата и го дръпна към себе си.

— Да не мислиш, че ще те оставя тук за приятелски разпит?

— Ама, Бени...

— Влизай! Това е заповед! Ти си в отпуска, не са те уволнили.

Откъм Хад Абдула Рият на пътя се появиха фарове.

— Е?! — изкрещя Нимроди, Баум плесна Очко по гърба и го бутна към стълбата. Аналитикът се изкатери, а после се появиха ръцете на Екщайн, който сграбчи Баум и го издърпа. Нимроди хвана стълбата, дръпна я вътре и затръшна вратата.

Мъжете очакваха известен отдых, докато дакотата обърне и се засили за излитане. Отпуснати върху зелените метални седалки, те бавно разтоварваха багажа си. Но пилотите вече се насочиха срещу вятъра и макар пътят за Амануз да правеше остър завой наляво само на хиляда метра отпред, те натиснаха педалите и се хванаха за щурвалите.

Мъжете нямаха време нито да седнат нормално, нито да затегнат коланите, които се люшкаха встрани от седалките. Докато дакотата набираше скорост, гумите ѝ подскачаха по камъните, а мъжете се хванаха здраво за по нещо метално. Ревът на двигателите и подскачането на колесника създаваха шум като от мотоциклет в затворен хамбар. Инерцията хвърли О'Донован настрани върху скута на Байндър.

— Знаеш ли какво не ми харесва в този начин на живот, Джери? — извика той на партньора си, докато едрият мъж го държеше за предницата на якето.

— Казвай — ухили се Байндър.

— Няма приключения.

После опашката на самолета се вдигна от пътя и изравни фюзелажа. А секунди след това той изрева в нощното небе с познатия звук от филмите и ехото заглъхна, сякаш самолетът се отдалечава от хората, вместо да ги отнася в корема си.

— Тръгнах — мъркаше машината. — Тръгнах...

Нимроди стана от последната седалка, където се беше хванал за вратата на тоалетната. Самолетът вече се издигаше спокойно,

склоновете на Атласките планини се приближаваха бързо след Амануз. Той тръгна с усилие напред, като човек, вървящ срещу бързото течение на река. Самолетът подскочи срещу вдигащия се откъм планините вятър и той се хвана за една от напречните подпори, за да се задържи. В повечето военни товарни самолети вътрешността предлага стотици места за хващане, защото е построена като скелет от вертикални ребра и хоризонтални укрепвания, покрити с металическата кожа отвън. От напречните релси висяха навити въжета, а късите краища на укрепващите ленти за товара се поклащаха над главите като дръжки в стар вагон на метро.

Тази дакота първоначално беше служила на кралските британски военновъздушни сили, после в израелските военновъздушни сили, а сега беше дадена на лизинг на „Акорда“, фирма-превозвач, работеща в Африка, но обслужваща интересите на АМАН. Отвън самолетът нямаше изрисувано национално знаме, а само знаците за международна идентификация. Всички вътрешни надписи на иврит бяха покрити с боя. Но бяха оставени оригиналните предупреждения на английски, изписани с бели букви между ребрата:

ОПАСНОСТ, НЕ СТЬПВАЙ, НЕ СЕ ОБЛЯГАЙ.

Нимроди постави длан върху рамото на Диди Лернер, седнал най-близо до вратата на товарния отсек. Той се наведе към тясното прозорче и надникна през издраскания плексиглас.

На север равнините на Бахира се виждаха като огромен кафяв килим, посипани със звездните купове на Тамелет, Дар Оулд Зиду и дори далечния Ел-Боруж. Но светлинките на градовете започнаха да избледняват, тъй като мъглата от Атласките планини вече прелиташе покрай дебелия крила и върху черните стволоче на дърветата отдолу започнаха да се появява натрупан сняг. Нимроди се отблъсна от Диди и запристъпва внимателно по пода.

Отляво Лапкин, Набе, Екщайн и Баум се бяха разположили на удобно разстояние един от друг. Вдясно седяха Очко, Садин, Шнелер, Байндър и О'Донован. Мъжете бързо се бяха оправили след първоначалното меле и макар да знаеха, че ще летят близо три часа, предпочетоха да успокоят напрежението си, като се занимават с преглед и подреждане на екипировката. Парашутните торби бяха подредени, големите камилски раници поставени между краката и

отворени за преглед. Садин и Шнелер затискаха с крака мотопеда и се чудеха дали да не го завържат за пода.

Нимроди мина покрай празните места за радист и навигатор и влезе в пилотската кабина. Двамата мъже, които седяха в лявата и дясната седалка, бяха над средна възраст, но държаха големите щурвали със спокойната увереност на млади запалянковци. Пилотът беше роден в Южна Африка, а помощникът му в Зимбабве, но всеки от тях бе изслужил пълна кариера в израелските военновъздушни сили, а после разбрал, че не може да стои привързан към земята. Вече неограничени от военния правилник, те носеха бели пуловери с високи яка, кожени якета и фуражки, под които се виждаха посивелите им коси.

Вторият пилот извърна глава, когато Нимроди се появи на вратата. В Мавритания бяха разговаряли само на английски и той продължи сега така по навик.

— Току-що се обадохме в „Менара“. Съобщихме за чудотворното си избавление и им благодарихме за разбирането, което проявиха.

— Хубаво — каза Нимроди. — Сега ще ни оставят на мира през остатъка от нощта.

Пилотът свали слушалките върху врата си и се ухили.

— Кого изработи този път, Баба?

— Командира на базата. — Нимроди се наведе да погледне през предните стъкла към два назъбени, бели върха, които май искаха да се превърнат в гроб на дакотата. — Той мисли, че изпълнява дълга към родината си.

— Ами разрешение за връщане?

— Няма да се връщаме — каза Нимроди. — Или поне не през тук. И освен това ще имам нужда от извинения за още няколко странни кацания.

— Няколко? — Вторият пилот провери висотомера и погледна бордовата карта, закачена до лявото му бедро.

— Да. Имате ли нещо против?

— Е, бих предпочел да съм си в леглото — измърмори вторият пилот с южноафрикански акцент.

— Лъжец — подразни го Нимроди. Дакотата подскочи, когато влезе в бяла стена от облаци, а после върховете се проявиха по-наблизо.

— Тези първите са Атласките планини — показа пилотът. — Големият връх отпред е Джбел Сархо. Ще друсам, но не е опасно. — Той се наведе към прозорчето отляво и посочи надолу. — Следваме пътя към Уарзазате, а после към Загора. След това летим право над дюните до границата.

— Ниско ли ще летите?

— Ще подплашим бедуините.

Нимроди потри ръце.

— А къде са ми провизиите?

— В левия отоплителен въздуховод и зад десния панел на кенефа — каза пилотът. — Доставчиците ти приличаха на пирати диваци.

— Ами че те са си такива.

— В кутията на навигатора има дрелка. И побързай, че да можем да пуснем отоплението.

Нимроди се извърна да си ходи, но спря.

— Между другото — каза той. — Може ли някой от вас да кара малък пътнически самолет?

Пилотът и партньорът му се спогледаха и после се извърнаха към подполковника.

— Можем да караме всичко, което има крила и двигател — заяви южноафриканецът.

— Добре — плесна по стената Нимроди.

— Баба?

— Да?

— *Б'ацлаха*^[1] — каза той на иврит.

Нимроди се ококори с привидна изненада.

— *Ма? Ата йеуди?*^[2]

Пилотите се изсмяха и той си тръгна.

Под сгъваемата масичка на навигатора имаше голяма метална кутия за инструменти и Нимроди измъкна от нея задвижвана с батерии отвертка. Върна се в товарния отсек, ухили се на Бени Баум и показа тавана. Два големи алуминиеви въздуховода минаваха по дължината на кабината. Баум, Екщайн и Набе станаха и притиснаха длани към левия. Нимроди скочи върху седалката и започна бързо да развива винтовете и да ги пуска в джоба на якето си. После внимателно отвори едната страна на въздуховода, бръкна вътре и извади дълъг, увит в зебло пакет, превързан с канап. Хвърли го през кабината към О'Донован,

който веднага започна да го разкъсва като сираче, получило коледен подарък.

Когато въздуховодът се изпразни, а Нимроди започна да завива обратно винтовете, подът на кабината се отрупа с парчета зебло и канапи. Мъжете се бяха събрали около четири КАР–15 „Кол Командо“ — сгъваемата версия на карабините М–16 и едно мини-узи с метален приклад. Шнелер се хилеше към Нимроди и клатеше глава, хванал английска снайперска пушка „Паркер-Хале“-М85.

Двигателите на дакотата продължаваха да реват спокойно и вятърът блъскаше по корпуса. Затова О’Донован трябваше да вика.

— Обаче са само шест, Баба.

— И нямат пълнители, беччо — добави Байндър, като пхна пръст в отвора на една от карабините.

— *Много е желателно* да имаме и амуниции — каза Набе.

Нимроди не им обърна внимание и тръгна назад към тоалетната.

Вмъкна се вътре и бързо свали с отвертката десния панел. Между ребрата чак до височината на кръста му бяха натъпкани картонени кутии с 5,56-милиметрови, 9-милиметрови и 7,62 стандартни натовски куршуми, обикновени и трасиращи. Над тях като тухли бяха подредени купчини черни пълнители. И накрая имаше три мощни пистолета „Браунинг“ в кожени кобури с презрамки, залепени със здрави лепенки към стената. Нимроди махна на Очко, чието лице бе придобило зеленикавия цвят на стените. Дребният мъж се приближи със залитане, за да постави начало на редицата, по която Нимроди започна да раздава боеприпасите.

Ако бяха обикновени пътници, друсането на дакотата вече да ги е накарало да повръщат. Ако бяха спортисти или обикновени парашутисти, онзи странен феномен наречен успокоител на скачача щеше да се е задействал. Мозъкът разбира, че тялото се готви да извърши невероятно неестествено действие, и внезапно го упоява в сън. Но те бяха натоварени с проблеми по екипировката си и ги решаваха, оживени от адреналина.

Всички бяха обути във военни боти, защото човек не може да ходи бързо по дюнните с леките парашутни обувки. Даже Байндър инстинктивно си беше опаковал в багажа ботите, с които бе газил из виетнамските джунгли. Всеки носеше различни панталони: някои стандартните за израелската армия с откъснати обозначения, други

стари американски зеленикави панталони за туризъм из джунглите. Те свалиха обувките си и стегнаха панталоните с ластици около глезените, за да не влиза под тях студеният вятър при скока. После свалиха надолу панталоните и всеки срязва леко ластика и долната част на крачолите на топлото бельо. Допълнителното облекло беше важно за времето на скока, но когато започнеха да се придвижват бързо, топлината щеше да ги изтощи. След като се приземят, щяха да успеят бързо да смъкнат панталоните си и да се освободят от топлото бельо, без да си събуват обувките.

Всеки от мъжете носеше дебел пуловер, някои от които бяха боядисани в по-тъмни цветове през последния ден в Маракеш, а отгоре им облякоха тъмните планински анораци, с които бяха се издокарвали на срещата в Казабланка. Байндър, който даде бялото си яке на Очко, си беше купил старо американско военно яке от пазара.

Те привързаха ръкавите към китките с изолирбанд, а после укрепиха фенерчетата към лявата си китка и провериха крушките им. Сложиха си плетените шапки, поставиха очилата да висят около шията на еластичните си ленти. Диди и Амир имаха леки „Крупс“, които винаги носеха при пътуване, а за останалите Мустафа намери работни очила с гумени уплътнители. Садин беше пробил малки дупчици в горната част на всички стъкла, за да не се запотяват.

Баум и Екщайн наблюдаваха подготовката на оръжията. Карабините не бяха нови, но затова пък много чисти и, изглежда, действаха добре. Мъжете ги разглобиха и провериха ударниците. По навик, заради предпазливост или суеверие, те извадиха комплектите за почистване и изчистиха дулата. Набе, като запален любител на пистолетите, с удоволствие прие един от мощните браунинги. Също и Лапкин. Баум, който изобщо не беше добър стрелец, взе третия. Мини-узито се оказа любимо оръжие на Диди и той го стискаше като малко дете играчка.

— Стандартно нощно зареждане — каза Баум на Садин, който го предаде и на останалите.

— Какво е „стандартно“ за вас, момчета? — попита О’Донован.

— В пълнителите за тридесет патрона зареждаме само двадесет и девет — отговори Екщайн. — Първите два трябва да са трасиращи, за да знае човек кога му свършва пълнителят. След това се поставят три обикновени и един трасиращ и така до края.

— Има смисъл — обади се Байндър. Карабините бяха само с по седем пълнителя. Би предпочел да са десет, но се радваше, че поне няма да му се налага да воюва с лък и стрели.

— Как ще коригирам тази работа? — чудеше се Шнелер над снайперската пушка. Тя имаше 4×10 оптически мерник „Песар“, но нямаше как да разбере дали е насочен правилно.

— Съвсем наскоро е пристреляна на 300 метра — извика му Нимроди. — На такова или по-близко разстояние всичко ще е наред, приятелю.

Шнелер вдигна вежда. Какво ли е правил Баба в Мавритания? Дали не е ходил на лов за глигани? Няма значение. Думата му е чисто злато.

Заредили вече всички пълнители, мъжете се изправиха и се хванаха за дръжките по фюзелажа, за да ги нагласят по джобовете си така, че да не дрънкат при движение. Очко, чийто страх изобщо не беше отминал, но и не можеше да участва в работата, внезапно реши, че боклукът по пода трябва да се прибере. Измъкна изпод седалката тенекиена кофа и започна да прибира парцалите, канапа и разкъсаните кутии от патрони.

Диди стана от седалката си до товарната врата и застана с разкрачени крака.

— Слушайте — извика той. — Можете да сложите един от пълнителите в страничния джоб на панталоните, а останалите в раниците на гърба.

Мъжете насядаха и с нежелание се разделиха с амунициите си. Лернер отиде при О’Донован, накара го да стане и го използва като манекен. Карабината имаше колан, който той прекара през дясното рамо на О’Донован и диагонално през гърба му, така че оръжието остана хоризонтално малко под слабините му с дулото, обърнато наляво и от другата страна на мястото, откъдето ще се разтвори малкия помощен парашут. Той коленичи и вдигна раницата към гърдите му. Пристегна я така, че да държи карабината, а самата раница да е на нивото на корема.

След това отвори парашутната торба на О’Донован, вдигна червения контейнер и разшири презрамките. Помогна му да ги надене, после го накара да се обърне, прекара допълнителните каиши през презрамките на раницата, закопча ги и ги стегна, докато детективът не

изпъшка. Когато закопча нагръдния колан, усети как тупти сърцето на О'Донован, което беше добре, защото само робот или психопат не би реагирал на подобна процедура.

Той хвана раменете на О'Донован и го огледа.

— Мисля, че е добре, Майк — каза Диди, който за пръв път се обърна към О'Донован с малкото му име. — Ти как смяташ?

— Чувствам ги добре. — Американецът подскочи, за да провери как се държи оборудването му. — Но ще е по-добре да мога бързо да се освободя. — Когато военен парашутист скача с цялото си оборудване, обикновено то се закача в торба на пръстените на хамута. След отварянето на парашута той освобождава торбата и тя пада закачена на петметрово въже към хамута. Този метод имаше предимства през нощта, защото човек чува удара на торбата в земята и знае, че скоро ще я докосне с крака.

— Не става, когато летиш с крило — отговори Диди, обърна О'Донован и го огледа откъм гърба. — Висящата торба пречи на маневреността, особено близо до земята, когато ти е най-необходима. — О'Донован се съгласи, а Диди побутна раницата, за да види дали затруднява движенията. — Не се опитвай да паднеш прав, но ако можеш, не се търкаляй. Просто седни, все едно се хвърляш върху базата при бейзбол. По-добре да си нараниш задника, отколкото да си счупиш крак или ребра.

Байндър се надигна от мястото си и дръпна Диди за лакътя.

— Хей, шефе. Защо не нанижем оръжията с дулото надолу под хамутите?

Макар Диди да се усмихна, беше ясно, че смята предложението за неприемливо.

— Защото не те познавам, приятел, и поради това ти нямам доверие. Ако имаш някаква повреда нощем и търсиш нож да срежеш въже, може да хванеш спусъка и да го дърпаш, чудейки се защо проклетият резервен парашут не се отваря.

Байндър вдигна ръце.

— Ясно.

Диди се обърна да погледне Лапкин и Нимроди, които бяха седнали назад до товарната врата. И двамата вдигнаха палци към него. Той застана в началото на кабината, обърна се към опашката и вдигна длани. Дакотата беше престанала да завива и след като премина над

Джбел Сархо, се спускаше плавно към по-ниските плата на Кем Кем. Мъжете станаха и започнаха да нагласят оръжията си, както Диди им показа с О'Донован.

Нимроди и Лапкин работеха в задната част на самолета, а Диди отпред. Баум и Набе бяха лесни, защото пистолетите им влязоха в раниците. На Байндър дадоха тръбите от мотопеда, които Диди бе разглобил и опаковал. Шнелер беше по-труден, докато Нимроди и Лапкин решиха да закрепят със здрави лепенки пушката към лявото му бедро с дулото нагоре и окуляра към тялото му, увит в платно, стегнато с изолирбанд. После го накараха да опита приземяване надясно в легнало положение.

Най-накрая тримата майстори застанаха при Садин, като почесваха брадите си. Сега на всички им се искаше да бяха отхвърлили откачената му идея с мотопеда, защото имаше много голяма вероятност тежестта да го убие. Първоначално Диди мислеше да закачи рамката на мотопеда към два от ремъците на хамута и да го закрепил с въже. Садин щеше да среже връзките и да остави машината да виси под него. Но сега австралиеца се колебаеше. Знаеше, че когато Садин скочи, мотопедът веднага ще го повлече по вятъра и ще го превърти във въздуха. Може да го удари при скока, да му смачка гръдния кош или челюстта. Не можеше да си представи и как Садин ще скочи от самолета с такъв товар.

— Да се откажем от тази проклетата работа — мрачно предложи Диди.

— Не може — каза в ухото му Лапкин. — Ако го изхвърлиш от плана, ще убиеш морала на всички.

— Ако го вземем обаче, той ще убие него — изсъска Диди.

— Прав е — намеси се Нимроди. — Трябва да намерим друг начин.

Садин ги погледна унило в очакване на присъдата.

— А имам и това — посочи той раницата и карабината си.

— Извинете ме, господа.

Диди и Амир се отдръпнаха, за да направят място на бледото лице на Очко. Аналитикът слушаше разговора и тъй като явно нямаше други предложения, той направи своето.

— Садин ще бъде с големия парашут с въжето за издърпване, нали?

— Да — каза Диди. — Дадох му „Облака“. И?

— И той ще скочи пръв. Нали?

— Да, да — нетърпеливо отвърна Диди.

— Казвай, Очко. — Баум се беше приближил към групата.

Очко бутна очилата си нагоре по носа.

— Ами защо не го накарате да скочи, както американците го правят от хеликоптер? Сложете му раницата и оръжието както искахте, после мотопеда. След това той ще седне в отвора на вратата и ще държи въжето в ръка. Може просто да се изтърколи напред, да падне право надолу и да дръпне. Нали?

Никой не каза нищо за момент, а после Нимроди хвана Очко и го целуна по двете бузи като Де Гол, когато награждава с военен кръст. Диди удари Очко по гърба и извика:

— Ах ти, блестящ дребосък! Ще ти купя цял сандък „Фостър’с“!

Очко се усмихна срамежливо, като тайничко преглътна повдигането при представата за толкова много бира.

— Затова получава толкова голяма заплата — гордо се обади Баум, залитайки под тежестта на багажа си.

Силното бръмчене на двигателите на дакотата понамаля и Нимроди се приведе към едно прозорче. За миг не виждаше нищо освен кълбенето на преминаващ облак, но после завесата веднага се смени с черно. Бяха прелетели над високите върхове на Атласките планини, над Загора и Джбел Тадрарт и продължаваха да се снижават. По огромната пустош на Кем Кем и отвъд, където Хамада дю Гюир се простираше до хоризонта, не се виждаше никаква светлинка. Тази част на пустинята се състоеше от равнини и долчини. Върху нощното небе нямаше луна, но беше пълно със звезди и светлината им огряваше кафеникаво-червената пръст, изпечена от слънцето и ветровете и набраздена с криви, черни вени. Пейзажът се местеше бързо назад под крилото.

Нимроди се върна към опашката и товарната врата, където си сложи шлемофона. Поговори с пилотите, после привлече вниманието на мъжете в кабината, почука по часовника си и вдигна пръст. Направи кръгово движение във въздуха.

Един час до скока.

Светлините в кабината угаснаха, заменени от призрачната светлина на червени крушки, които като че скриха всичко. Бени се

огледа. Един час се равнява на вечност за хора, тръгнали на такава мисия. Твърде много време за размисъл.

Бяха прекарвали почти целия ден в преговор на процедурите с партньорите си, като се запознаваха с навиците си. „Когато вървя, стрелям от рамо. Ще викам «Магазин!», когато изпразня пълнителя и презареждам. Ако стреляш легнал и искам да мина близо до теб, ще те чукна по главата, за да задържиш огъня.“ Сега също бяха седнали по двойки. Баум и Екщайн, О’Донован и Байндър. Шнелер вече не можеше да седне по обикновения начин, с пушката, закрепена към бедрото, и затова се беше поизлегнал, а Набе клечеше срещу него.

Диди и Лапкин още работеха по оборудването на Садин, който седеше, облегал гръб на стената. Краката му бяха разкрасени, а раницата и карабината му лежахме между тях. Помощниците бяха обърнали две кофи и ги бяха сложили отстрани на краката му, после поставиха увития в платнище мотопед върху тях, за да не му тежи. Направиха дупки в платнището и завързаха рамката на машината към хамута му, после залепиха нож към лявата му ръкавица. Въжето, което щеше да държи машината, беше 11-милиметрово и Диди го нави и укрепил с лепенка.

При нормална операция щеше да е време Бени, като командир на мисията, да стане и да заговори, да окуражи войниците си, да спомене Бог, родина и всичко останало. Но сега подобно нещо би го изтощило напълно, а тежестта на екипировката удвояваше съмненията му. За разлика от останалите мъже той не се тревожеше за надеждността на парашута си. Ако не оживее след скока, поне нямаше да му се наложи да преживее ужаса от изгубването на Рут. Но някак знаеше, че ще оживее, и си придаде известна сила с клетвата, че ако трябва да умре, то ще бъде пред краката на дъщеря му, а не по-рано.

— Ейтан — повика той.

— Да?

— Кажете им отново да преговорят нещата с партньорите си и да си почернят лицата.

— Добре.

— И им напомни, че всеки, който се изгуби, трябва да излезе на най-близкото шосе, като изхвърли всичко, с изключение на паспорта си. Никакви оръжия. Да се закопае всичко!

— Разбрах.

— И още нещо.

— Какво?

Бени примижа в безкрайността.

— Благодарим им от мое име.

Екщайн го изгледа, после се обърна към Набе и предаде заповедта на Бени нататък като в играта на „телефон“.

Мъжете извадиха кутиите с вакса и всеки започна да маже лицето на другаря си. Израелците не бяха големи художници, докато Байндър и О’Донован можеха да съперничат и на хамелеон. Набе пресече кабината и коленичи пред Шнелер. Той работи по челото на едрия германец около минута, а после направи знак на всички да погледнат. Беше написал на иврит „духач“.

Диди застана пред Баум. Носеше парашута си, раницата и узито, но се движеше с лекота, сякаш е облечен в спортен екип.

— Промяна на плановете — каза той. — Искам Амир да бъде последен, за да подбере всеки, който изостава. — Той се обърна към Екщайн. — Ние с теб ще скочим заедно с Бени. Мислиш ли, че ще можеш?

Екщайн не беше подготвен да направлява новак, но много пъти бе участвал като среден в подобна тройка, така че знаеше как става. Не беше време за отказ.

— Кажете ми какво трябва да правя.

— Просто го хващаш отляво с дясната ръка върху въжетата към краката, а с лявата държиш горната част на ръкава му. Държиш здраво, да не го изпуснеш. Вероятно ще се превъртим, така че ще се отпуснеш, докато аз изправя групата. Когато аз му отворя парашута, ти се пускаш и отваряш своя. Ясно ли е?

Екщайн кимна. Беше си сложил ръкавиците, но свали едната и избърса длан в панталона.

— Освен това. Няма да стоим дълго на вратата — добави Диди. — Но ти трябва да летиш отвън.

Екщайн трябваше да се държи *извън* самолета, докато Диди се приготви.

— И няма да го дърпаш, Ейтан. Аз ще го бутна отвътре. — Диди се усмихна, плесна Екщайн по бузата и се отдалечи.

Той вдигна поглед. Бени се беше обърнал към него. Двамата се гледаха, докато Ейтан усети мириса на вакса откъм широкото лице на

приятеля си. След това Бени затвори очи.

Диди се приближи до Нимроди при товарната врата, взе шлемофона от главата му и седна. Извади картата на ЦРУ и малък калкулатор от джоба си и ги постави върху коленете. На лявата си китка имаше фосфоресциращ метричен висотомер и използва светлината му, за да пресметне отново разстоянията.

— Здравсти, приятел — заговори той в микрофона. — Говори ръководителят на скоковете.

— Хей, говориш като южняк — весело отвърна пилотът.

— Бях.

— И аз съм от Йоханесбург.

— На какво разстояние сме? — попита Диди.

— Около двадесет минути от границата.

— Вятър?

— На шестнадесет хиляди фута ще имаме осемнадесет възела откъм сто шестдесет и три градуса юг-югоизток. Бени-Абес съобщава дванадесет възела под десет хиляди фута.

— В метри, ако обичаш.

— Раздели на три и умножи по нула шест, приятел.

Диди се усмихна. Започна да пресмята средната скорост на движение на парашутите крило, която е около 25 фута или 5,4 метра за секунда, спрямо 10 фута за секунда снижаване, като вземаше предвид скоростта и височината на вятъра. Ако се движат по вятъра, ще бъдат във въздуха двадесет и шест минути и ще изминат двадесет и три километра разстояние. Диди се беше надявал на вятър с посока север-юг, за да се приземят на север от бърлогата на Клумп и да могат да минат високо над нея, за да огледат, преди да се спуснат, но природата беше против тях.

— Съжалявам, приятел — каза той на пилота. — Ще трябва да навлезеш навътре. На двадесет и три километра югоизточно от обекта по посока на вятъра.

— Няма страшно — увери го пилотът.

— Ще спусна един от хората по-рано. — Диди погледна картата. — На около три километра северно от Джбел ел Акхал. Останалите ще скочим заедно.

— Всички от шестнадесет хиляди ли?

— Да.

— Ще сте замаяни — предупреди пилотът. Височината беше гранична за съдържанието на кислород.

— Ще се освежим по пътя надолу — отвърна Диди. — Каква е температурата?

— Ще се откажете ли, ако е студено?

— Не.

— Тогава не питай, приятел.

Диди се ухили и пак пресметна всичко отначало.

Рик Набе трябваше да се изпикае. Много му се искаше да стиска, докато се приземи, но знаеше, че няма да може, а мисълта да се носи из въздуха със замръзнала по панталоните урина никак не му хареса. Нимроди го видя да се бори с раницата и скочи да му помогне, но белгиецът се вмъкна в тоалетната с парашута на гръб, отчаяно затърси из панталоните си между коланите на хамута и най-накрая въздъхна с облекчение:

— Боже мой!

Дакотата беше започнала да се спуска бързо, когато Набе се добра до мястото си и отново стегна раницата. Диди слушаше говора от шлемофона и погледна към мъжете. После начерта въображаема линия върху пода от дясно на ляво и с другата ръка направи движение като за прелитане над нея. Пресичаха границата. Повика Баум и Екщайн, които станаха и се приближиха. Той се потупа по главата и после показа очите си. Мъжете спуснаха шапките върху лицата си и всички внезапно заприличаха на маскирани банкови обирджии. Сложиха очилата и нагласиха опъващите ластици, след което ги вдигнаха върху челата си.

В кабината на два пъти прокънтя силен звън и както винаги в транспортиращите самолети за парашутисти, това беше като сигнал на Павлов, който накара сърцата на мъжете да заудрят силно в гърдите им. Макар неизбежното да приближаваше, тялото винаги се мъчеше някак да се спаси от подобна лудост, но предупредителният звънец угаси всякакви надежди за отказ.

Диди се изправи, показа часовника си и вдигна десетте си пръста. Мъжете кимнаха, провериха ръкавиците, пристягането на панталоните и яките на анорациите. Движенията им бяха резки и бързи. Нужно им беше да свършат с всичко това. Диди показа фенерчето върху лявата си ръка и го включи. Мъжете повториха действията му.

Той носеше и второ фенерче върху дясната китка до компаса и също го включи, като показа на мъжете двете светлилки върху протегнатите си напред юмруци. „Аз ще съм човекът с двете светлилки.“ Те отново кимнаха като рота глухонеми.

Той отново се заслуша в шлемофона, после направи летящо движение с едната си ръка. Вдигна десет пръста, после осем.

Байндър се извърна към О'Донован и изви нагоре очи.

— Господи! — надвика той шума на двигателите. — Осемнадесет взела вятър!

О'Донован бързо пресметна скоростта на летене по вятъра.

— Не забравяй да се обърнеш с гръб за приземяването — извика той.

— Няма, мамицата му.

Диди вдигна два пъти дланите си и мъжете се изправиха. Лапкин мина между тях и ги подреди в дясната част на кабината, където се събраха като изплашени овце. Автоматично провериха отново екипировката си, огледаха се един друг за пропуски, дали помощните парашути са полуизвадени и готови, дали не виси някой колан, който да се увие и скъса въже.

Лапкин прегледа отново всеки от мъжете, като прекара пръсти по раниците с парашутите и им напомни да ги отворят пет секунди след скока, независимо от положението, в което се намира тялото им. След като одобряваше всеки, той го потупваше по главата. Очилата се спуснаха върху очите и той ги пристегна отново. Сега всички бяха задъхани. Внезапното издигане във височина вледени метала на кабината. А по ребрата им течеше пот.

Диди свали шлемофона и го подаде на Нимроди, който щеше да остане в самолета. Той свали черната качулка върху лицето си, постави очилата и провери висотомера. Направи знак с глава на Нимроди и двамата заедно отвориха товарната врата.

Очко едва не изпищя, когато ревът на двигателите изпълни самолета. Той отстъпи към лявата страна на кабината, седна и се хвана здраво за стола, но дори и да беше крещял колкото му глас държи, никой нямаше да го чуе. Вихърът на черния вятър изрева през вратата и отнесе със себе си воя на двигателите. Кофата с боклуците се преобърна и те се разхвърчаха из кабината като подгонени от полтъргайт.

„Не! Недей!“ — искаше му се да изкрещи, когато Диди се спусна на колене и извади глава през отвора като някакъв луд самоубиец. Ръководителят на скока остана така за миг, загледан надолу в бездната, докато вятърът се опитваше да го отнесе. Той направи знак като замахване с нож към Нимроди.

— Завий наляво — извика Нимроди в шлемофона.

Дакотата се наклони леко, макар шумът като да се увеличи. Диди отново направи знак.

— Направо и равно — изкрещя Нимроди.

Пилотите се подчиниха.

Предупредителната лампа до вратата светна в червено. Диди се дръпна и се приближи с патешка походка към Садин, който се придвижи лазейки с ужасния си товар, докато Нимроди и Лернер повдигаха за гумите увития в платнище мотопед. Цялата конструкция не можеше да излезе направо през вратата и затова Диди нагласи Садин под ъгъл. Ботите на сапъора напуснаха прага, вятърът веднага ги подбра, като развя краката му като на парцалена кукла. Нимроди, който си беше сложил резервния парашут на групата, защото можеше да бъде изтеглен навън, държеше хамута на Садин и го дърпаше назад с всички сили. Диди хвана дясната ръка на Садин и я нагласи да стисне здраво ръчката на въжето, докато прилепи устни към ухото на инженера и извика нещо. Сапърът закима силно. Червената лампа угасна и светна зелената за скок. След миг Садин го нямаше.

Диди отново падна на колене и погледна надолу. Останалите мъже затаиха дъх, в очакване на сведението. Лернер се върна обратно навътре в кабината и вдигна двата си палеца.

Сега разполагаха с три минути. Всичкото време на света. Той погледна часовника си и направи знак на Екщайн да се приближи.

Екщайн отмина виещия отвор и се подпря към задната рамка, а Нимроди хвана хамута му. Не гледаше надолу, а навътре в кабината, докато вятърът го удряше по гърдите, заплашвайки последователно да го блъсне навътре или да го издърпа навън.

Диди отиде зад Баум, като го обърна така, че гърбът му да е към Екщайн, а краката близо до прага, единият пред другия като на сърфист. Постава двете ръце на Баум на предната стена на рамката, едната над другата, докато сам хвана хамута на крака му и провери

дали Екщайн прави същото. После погледна Екщайн и вдигна на два пъти брада.

Много, много внимателно Екщайн отпусна лявата си ръка от рамката и веднага се хвана за релсата над главата и стисна силно. Промъкна се покрай тялото на Бени, като зърна огромния хоризонтален стабилизатор на дакотата, който със сигурност щеше да ги среже на две. Постави токовете на ботите си върху прага, дръпна се леко назад, когато вятърът веднага се опита да го отнесе. Но нищо на този свят не би го накарало да пусне Баум, а пръстите на другата му ръка стискаха релсата със силата на маниак. Чувстваше как опашката от косата му се мята като луда под края на вълнената качулка и погледна надолу, за да види черната глава и очила на Бени вдигнати нагоре като на откачил мотоциклетист. Докато хвърли поглед на фюзелажа, блестящ под светлината на звездите и огромната перка, въртяща се като демоничен меч, усети как краката му започват да треперят неконтролируемо от студа. И тогава се случи нещо много странно. Почувства непреодолима нужда да се смее. Не издаде нито звук. Само вятърът сплеска устните му върху зъбите в мъртвешка усмивка. Но чувстваше надигането на смеха в гърдите си и се чудеше какво ли може да означава.

Чу някой да го вика и погледна надолу. Лицето на Диди се виждаше в рамката на вратата над главата на Баум и устните му питаха „Готов ли си?“ на иврит. Защото както в любовта, когато при оргазъм заговаряш на родния си език, в парашутизма говориш на езика, на който са те учили.

Екщайн кимна рязко.

— Ехад!^[3] — Започна да брои Диди и триото се наклони навън.

— Щайм!^[4] — извика той и те се наклониха отново навътре.

Онова, което извика след това, не се чу, защото той ги изхвърли през рампата.

Ари Шнелер не се поколеба. Независимо от дългата пушка, той веднага се хвърли с главата напред след купчината падащи тела, ръце и крака. След това Набе, Байндър, О’Донован и Лапкин хукнаха след него като плувци към топъл вир, а Нимроди клекна, протегна главата си навън, за да наблюдава парашутите, докато дакотата се отдалечаваше.

Баба се изправи, изтупа длани и се усмихна на Очко, който продължаваше да седи отпуснат от шока върху седалката. Нимроди посочи към вратата.

— Ела, приятелю! — извика той. — Помогни ми.

Очко погледна вратата, после странно празната кабина, след това черния отвор, в който вятърът продължаваше да вие. Той вдигна пръст, за да получи само миг, после изпъзля към тоалетната, докато Нимроди се заливаше от смях...

Има парашутисти, които твърдят, че човек се пристрастява към скоковете не заради напрегнатия флирт със смъртта, а точно обратното. Защото те удовлетворяват първичното желание за обратно раждане, завръщане към лоното. Новороденото по принуда излиза от един свят на безтегловност и нежни усещания в какофонията от удари по сетивата, които го заобикалят през целия му естествен живот. Всеки самолет за парашутни скокове е огледален образ на този объркващ свят в микрокосмоса, претърпкана, ужасяващо шумна тръба с напрегнати тела и умножени страхове, докато човек скочи през тясната врата сред внезапна тишина и ненарушима безтегловност в безкрайното пространство. Там няма нужда да говори или да бъде чул в тези няколко минути сред носещите го ветрове и пляскането на материята на облеклото.

Екщайн беше напълно объркан в нощта, защото не можеше да определи къде е горе или долу. Но и не го интересуваше. Обхвана го спокойствие, беше минал в друго измерение, където имаше само движение на въздуха и пляскане на плат, заглушени от вълнената му качулка. Подозираше, че пада по гръб, защото беше видял тъмния корем на дакотата да минава над главата му и да изчезва между разперените му крака, но вниманието му бе съсредоточено само в ръцете, колана на хамута и ръкава, които стискаше. Останалото зависеше от Диди.

Октоподът от ръце и крака внезапно се разтвори и Екщайн се изви силно. Разбра, че е с лице към земята, защото главата му беше повдигната силно от въздушната струя. Той пусна ръкава на Баум и протегна лявата си ръка, но продължаваше да го държи с дясната. Зарадва се, като видя Баум да изпъва ръце в поза на „супермен“, точно както му бяха казали. Огледа се за Диди, после видя фенерчето върху дясната му китка, когато Лернер я вдигна, за да издърпа въжето на

парашута на Баум. Чу се свирещ звук и Баум беше изтеглен от хватката на ръцете му. Екщайн веднага прилепи ръце към бедрата си и се отстрани, докато търсеше халката за пилотния си парашут и се надяваше, че той ще изскочи от джобчето си.

Снайперската пушка на Шнелер пречеше упорито на движенията му. Не можеше да се извие както трябва и затова бавно се обърна наляво, което му помогна, когато пилотният му парашут изскочи и литна към звездите. След миг те блеснаха като светли ивици, а куполът го дръпна силно и разцъфтя красиво над него.

Набе падаше по гръб. Въздухът избута раницата измежду краката му и я прехвърли към главата. Направи един опит да се преобърне, но броенето приключи и той натисна бутона. Видя как пилотният парашут излита между краката му и разбра какво ще последва. Стисна зъби, когато беше превъртян и дръпнат от удара на разтварянето. Разтърси глава и погледна нагоре в очакване да види разкъсан найлон. Но парашутът беше цял и той прошепна „Боже, колко е студено“, след което хвана направляващите въжета.

Байндър се изви перфектно, задържа позата, докато броеше, вдигна лявата ръка към челото си за баланс, посегна надолу с дясната и дръпна. Експлозията на плата изглеждаше както трябва, почувства се добре и веднага хвана държаните, дръпна ги, докато въздушното крило се изравни.

— Да! — прошепна доволно той.

О'Донован се въртеше презглава. Позицията му беше добра, но тъй като не виждаше хоризонт, не успя да разбере, че се завърта наляво. Въжетата се бяха увили като при авария. Не можеше да вдигне глава, реши, че наистина има авария с парашута. Започна да опипва с две ръце тялото си за ножа, но внезапно нещо го дръпна силно. Успя да погледне нагоре. Парашутът се беше разтворил.

Лапкин изцъка нетърпеливо с език. Висеше на парашута си на полуспиране и се опитваше да преброи групата си. Беше много трудно да ги различи, но когато тънкият облак отмина по панорамата отдолу, правоъгълните плоски гъби се видяха за малко върху фона му. Бяха разпръснати по цялото небе. Някой вляво правеше бавно пълен кръг, явно в невъзможност да открие другарите си. Друг се насочваше на запад.

На триста метра напред и надолу Диди, изглежда, разбра объркването, защото под малката, черна сянка на парашута му блесна червено „X“, когато той кръстоса бързо на няколко пъти ръцете над главата си. Продължи да го прави цяла минута и постепенно, един след друг, мъжете го забелязаха и оформиха подире му крива стълбица от парашути.

— Дано — прошепна Лапкин с родния си канадски акцент. — Дано. — Той отпусна спирачките и полетя.

Бени не можеше да повярва, че е възможно да съществува такъв студ. Рядко се беше случвало едрото му тяло да страда от студ, но след няколкото минути спускане, целият се тресеше. Хамутът беше ужасно неудобен. Краката му бяха изтръпнали, а вятърът в гърба правеше топлото му бельо напълно неефективно. Въпреки пластове мускули и тлъстини, пуловера и якето, все едно че беше облечен в памучна пижама. Представяше си, че слаб човек като Екщайн ще се разтроши като ледена фигура, когато се приземи. Но ръцете на Бени действаха и той повтаряше всяко движение на Диди като послушно домашно куче.

На хиляда метра вятърът утихна напълно. Преди минута ги блъскаше като бърз влак, а в следващата падаха само със скоростта на парашутите си и платната припляскваха тихо над главите.

Нищо не можеше да се направи. Диди знаеше, че поне някакъв лек полъх трябва да съществува, и той го хвана, когато минаваше над две високи дюни. Прелетя с него около двеста метра и леко извърна глава, за да види дали групата го следва.

Знаеше, че мъжете са вдървени от студа на безкрайното спускане и изтощени от усилията да контролират правилно парашутите си. Събра всичките си сили, пригответи се, прелетя на половин метър над земята, разтвори леко крака и се приземи прав. Парашутът се опита да го вдигне, но той вече го придърпваше и сваляше хамута.

Останалите пристигнаха с грацията на катастрофирани глупаци. Някой прелетя край него и се блъсна в дюната, други не успяха да достигнат и паднаха по-надалеч. Баум падна надолу като камък, но инстинктите му се върнаха и той успя да направи парашутисткото превъртане върху пясъка. Екщайн направи добро извъртане вляво, вдигна облак пясък с единия си крак, докато парашутът му пляскаше като криле на гълъб и се приземи сред фонтан от прах. Пушката на Шнелер го удари в лицето и Диди трепна. Останалите се бяха

приземили извън обсега на очите му с изключение на Лапкин, който направи опасен завой точно над него, после бързо се спусна и кацна само на няколко метра вдясно от Диди.

Изненадани от оживяването си и радостни, че отново са на земята, мъжете се изправиха, заподскачаха, за да стоплят замръзналите си крайници, издърпаха парашутите си, свалиха хамутите, навиха ги на топки и ги зариха в пясъка.

Диди размаха фенерчетата и мъжете започнаха да се събират около него с раниците и оръжията си. Пръв, леко накуцвайки и разтриващ бедрото си, бързо се приближи Баум.

— Всички ли сме? — прошепна той.

— Не още — отвърна също шепнешком Диди. — Изчакай минутка.

Шнелер се показа от сенките, вече нахлузил раницата си на гръб и разкъсващ платното от оптическия прицел на пушката си. Баум се взря в него. Германецът си беше ударил лицето в някакъв камък. Очилата му ги нямаше и по бузите му течаха две струйки кръв от раната точно над носа. Изглеждаха като татуировки, направени от шаман.

— Няма ми нищо — ухили се той на Бени. — Топла е.

Екщайн се показа с раницата в ръка и карабината вече метната през врата и заредена с пълнител.

Набе, който беше кацнал доста напред, се върна покрит от глава до пети с пясък, като вадеше от задника си кактусови бодли. Байндър и О'Донован се приближиха тичешком.

Температурата тук беше умерена като през есента, но всички трепереха от набрания по време на дългото спускане студ. Сега Бени пое командването.

— Свалете термобельото — прошепна той. Видя, че Набе се колебае. — Хайде — заповяда. — После поставете коланите с паласките и изпийте по една манерка вода за двама. Не искам някой да се обезводни. — Никой не възрази. И без това бяха ожаднели от адреналина и силния студ. Бени загаси фенерчето на ръката си и всички го последваха. — Вдигнете нагоре шапките. Свалете очилата. Хората с уоки-токи да си поставят наушниците и да ги закрепят с лейкопласт. Пригответе оръжията си и заредете пълнителите.

Бени се наведе над своята раница и се зае да изпълнява собствените си заповеди. След шест дълги минути О'Донован и Екщайн се изправиха и започнаха да помагат на останалите.

— Майк и Ейтан — прошепна Бени от земята, където беше седнал и завързваше с лента лейкопласт радиостанцията към лявата презрамка на раницата си. — Изкачете онази висока дюна и фиксирайте координатите.

Двамата мъже затичаха напред с оръжието и компасите. Изкачиха северния склон на дюната и се свиха в пясъка близо до двадесетметровия ѝ връх. Паднали на колене, надникнаха през билото.

Под тях морето от дюни се разширяваше към голяма, неясна, сива сянка. Отвъд нея към северозапад светлината на звездите очертаваше ниските склонове на дълга планинска верига. Тънка черна линия следваше извивките на предпланините — шосето Бен Зирег-Тагит. Някъде между сегашната им позиция и пътя под гънките на Сахара лежеше лагерът на Мартина.

Екщайн отвори компаса си. О'Донован измъкна от джоба си малък, облицован с каучук бинокъл.

Американецът огледа на северозапад. Видя купчинка сгради и бледи светлини веднага зад огромен пясъчен хълм. Голямата дюна. И селцето беше единственото доказателство за човешки живот чак до хоризонта.

Той свали бинокъла и посочи.

— Това трябва да е Тагит — прошепна. — Но ако сме на правилната точка на приземяване, би трябвало да е там — посочи той на запад.

— Знам — отвърна Екщайн.

О'Донован го изгледа. Двамата се спуснаха обратно и затичаха към групата...

Мъжете бяха почти готови. Клечаха около Баум като скаути при лагерен огън и слушаха нарежданията му, докато затягаха презрамките на раниците и ремъците на оръжията си.

— Добре — каза Баум. — Заредете и бъдете готови.

В нощта се чу тракане и удар на желязо в желязо като при катастрофа.

Екщайн и О'Донован приближиха тичешком. Бени ги погледна.

— На три километра по-далеч сме — задъхано каза Екщайн.

— Пет от целта — добави О'Донован.

Бени се изправи. Вдигна ръка и погледна фосфоресциращия си часовник.

Полунощ.

Пет километра. По дюните. Без да каже дума, той разбута групата и затича на север.

Мъжете хукнаха подире му през пясъка.

---

[1] Късмет (иврит). — Б.пр. ↑

[2] Какво? Евреин ли си? (иврит) — Б.пр. ↑

[3] Едно (иврит). — Б.пр. ↑

[4] Две (иврит). — Б.пр. ↑

24. СКОРПИОН

Рут се събуди от внезапна тишина.

Пет дни и ноци бензиновият генератор беше бръмчал непрекъснато в далечината. Първоначално непрекъснатото му бумтене я дразнеше ужасно и ѝ пречеше да се успокои или да си почине. После беше започнала да приема машината с благодарност за енергията, която даваше на единствената крушка в килията ѝ. И накрая бръмченето му я успокояваше като пулс, който ѝ дава увереността, че е още жива, както звука от собственото ѝ дишане.

Не беше спала изобщо след „разговора“ с Мартина. Преди това се беше сгушвала в леглото само да се стопли, завила глава с одеялото, за да не ѝ пречи силната светлина на крушката. Не успя да постигне нищо, освен непрекъснато да се гърчи, защото животът ѝ не премина като светкавица пред очите ѝ, а се нижеше бавно. Сякаш пълзеше.

Но след удара по лицето, повишения адреналин от разправията и три часа усилено търсене, през които не успя да намери никакво оръжие или инструмент, за да се измъкне, тя най-накрая рухна. Спа цял следобед. Събуди се за малко от мириса на студената супа и три питки, които ѝ бяха донесли при вратата. Изпълзя до храната, изяде я с пълно безразличие само заради необходимостта и отново заспа.

Сега се изправи седнала сред внезапно настъпилата пълна тишина и разтри очи, изплашена в един ужасен миг, че са я ослепили. Генераторът беше спрял и нямаше осветление. Стаичката беше почти съвсем тъмна с изключение на сивия конус от отражението на звездите във вентилаторния отвор и оттам върху пода, където решетката се виждаше като клетка за птици.

Тя опря гръб в стената и вдигна одеялото към гърдите си. За миг гробната тишина ѝ даде надежда. Иронично желание да са я забравили. Мисълта, че поради някаква причина хората на Мартина са избягали. Но лека-полека започна да чува шумове, отекващи тихо иззад вратата и идещи отнякъде по веригата камиони. Стъпки тъпо отекваха напред-назад. Гласовете на мъжете викаха тревожно. Беше

наострила уши като хрътка и различаваше металическо тракане, дрънкане на оръжия, пляскане на длани върху метал и силния звук от зареждане на пълнители в автомати.

Чувала беше тези звуци и преди. Това бяха звуците на смъртта.

Тя отметна завивките и скочи от леглото. Леденият под опари босите ѝ крака, тя протегна ръце в тъмнината и намери вратата. Притисна ухо към нея, но бързо се извърна и погледна нагоре към отдушника.

Двигателят забръмча отново. Тя изчака, но лампата не светна. Пристъпи бавно в конуса мъждива светлина откъм отвора и примижа нагоре.

Не беше звукът от генератора. Беше различен. Тежко виене, което започна бавно, а после се издигна до писък, сякаш някой се мъчи. Тя затърси в паметта си за сравнение. Може да са двигателите на самолета, но тежкото виене при въртенето го изключи.

Тогава си спомни. Мартина беше казала *хубшраубер*. Хеликоптер.

Тя изчака виенето на далечните перки да се превърне в рев, а после да изчезне, когато машината се издигне и отлети. Но нищо не се промени. Двигателят продължаваше да се върти с постоянен ритъм, сякаш само загрява. Чакаше нещо.

Рут започна да се разхожда в тесен кръг под бледия конус светлина. Мъжете на Мартина приготвят оръжия? Хеликоптер, който чака? Това са белези за приближаваща битка, може би нападение върху групи за размяна на пленници или подготовка за нейното преместване на друго място.

Но Мартина все още трябваше да се споразумее с бащата на Рут, ако не иска той да нарани майка ѝ. Дали планира да отиде при него, като помъкне и Рут на срещата? Дали той не е тръгнал насам?

Рут спря внезапно и погледна краката си. Настръхнало сини в бледия сумрак на килията ѝ. Пръстите на ръцете ѝ се разпериха като на разтревожена котка, когато се досети. Мартина ръководи група фанатици-самоубийци. Фундаменталистите не изпитват страх, а терористите нямат чест. Щом майка ѝ бъде в безопасност при нея, Мартина ще ги насъска да убият Рут, баща ѝ и всеки, който е с него.

Майкъл.

— Не! — извика тя несъзнателно, а после веднага притисна с длан устата си. Завря пръсти в косата си и стисна очи. Докато се намира в тази нещастна дупка, тя служи на интересите на Мартина. Тя е примамка. Въдица. Затворът ѝ връзва ръцете на баща ѝ, прави невъзможно за него да осигури размяната на пленници. Съществуването ѝ заплашва живота на някой нещастен израелски пленник. И по-лошото е, че с всеки миг, който остава тук, тя приближава собствения си баща към края. Както и своя край със сигурност.

Тя разтри длани и с усилие се въздържа да не завие като вълчица. Трябваше да опита отново. Рут нямаше илюзии и знаеше, че не може да оживее дълго през нощта в пустинята, но ако успее да се измъкне поне за кратко, би могла да обърка плановете на Мартина.

Вгледа се във вратата. Сутринта беше изгубила цял час, опитвайки се да я измъкне от рамката, да измъкне пантите ѝ. Но усилията ѝ се бяха увенчали само с ругатни и счупени нокти. Само че не беше се опитвала да я избие.

Тя се качи върху леглото, опря се върху стената и се приведе в позата на спринтьор, готова да се хвърли напред. После отпусна глава и косата ѝ трепна от силната въздишка. Вратата беше от дебел алуминий. Нямаше да се счупи като гнило дърво. Може да я изкриви леко, но при това да счупи рамо.

Вдигна нагоре глава, отметна косата от лицето си и отново загледа отдушника. Метална решетка. Беше закрепена между покрива на фургона и широката алуминиева тръба. Искаше ѝ се да пререже решетката, но не успя да намери нищо, с което би могла да го стори. Обаче не беше се опитвала да я дръпне.

Рут скочи от леглото, застана под решетката и погледна към лъча светлина. После стъпи върху края на матрака, дръпна ръкавите на вълнения пуловер над лактите си, приклепна като плувец и скочи.

Решетката издрънча, но тя се хвана за нея. Металът одраска кожата ѝ, тя прехапа устни и се задържа. Босите ѝ крака се люлееха над пода, а тя погледна в тръбата на отдушника. Решетката се помръдна, когато направи въртеливо движение с тялото си. Тя бързо премести ръце към центъра. По дясната ѝ длан потече кръв, но не ѝ обърна внимание.

Сега започна да се люлее силно, разкрачила крака. Напред, назад, докато се засили. После се изви назад, затаи дъх, метна се напред и изпъшка, когато изви бедра и прилепи крака от двете страни на решетката към тавана.

Застина така за миг, изненадана, че е успяла. Висеше на тавана като прилеп. Коленете ѝ притисаха лактите отвън и тя ги разпери понашироко, за да се уравни. После дръпна.

Не се случи нищо съществено. Решетката се огъна леко и тя чу шума на освобождения пясък, но това беше всичко. Отпусна глава назад и си пое дъх с напрегнати мускули на гърба. Беше дръпнала само със силата на ръцете.

— Краката, идиотка такава — прошепна си тя, сведе глава към гърдите си, събра всички сили в бедрата и се напрегна, като да се изправи.

Дойде на себе си върху пода. Беше паднала по гръб и изгубила дъх. Въздъхна и усети болка в тила, а после с радостен шок осъзна, че решетката лежи върху гърдите ѝ, а пръстите ѝ все още я стискат.

Оказа се, че решетката е просто малко по-широко изрязана от отвора, поставена върху покрива и притисната с тръбата. Наоколо ѝ е било увито малко зебло и след това са натрупали пясък. Рут беше извила решетката и тя се бе измъкнала през дупката в покрива. Но при издърпването тръбата се беше наклонила и оставила разстояние колкото да се промъкне човешка глава между нея и покрива.

Рут се надигна мъчително на лакти и погледна нагоре. Първоначално от краищата на дупката се посипа малко пясък и се пръсна върху пуловера ѝ като разсипана захар. А после започна...

Покривът на фургона беше закопан под два метра сахарски пясък. Половин кубически метър пясък се посипа през отвора с внезапната сила на освободена лавина. Потече от дупката като черен поток и удари Рут по лицето, преди тя да го закрие с длани и да се изтърколи настрани.

Изпълзя в ъгъла до вратата, като плюеше и клатеше силно глава, за да очисти очите и ушите си. Пясъкът беше проникнал в гърлото ѝ. Наведе се и повърна, от което очите ѝ се насълзиха и тя ги избърса с длани.

Дори и сред пълната тъмнина на килията си, тя разбра какво става. Светлината изчезна напълно, но чуваше достатъчно добре рева

на цял тон пясък, изливащ се като през силоз. Не беше като в пясъчен часовник. Приличаше на река, нахлуваща през отворен прозорец в потънала кола.

Тя изчака цели две минути, приклепнала и напълно неподвижна, с надеждата, че потокът от пясък ще спре. После, за част от секундата той намаля и за миг блесналият здрач разкри огромна купчина, вече приближаваща до тавана. Но всичко изчезна отново в тъмнина и пясъкът пак започна да се стича.

На Рут вече не ѝ беше студено. По ребрата ѝ се стичаше пот. Пулсът ѝ биеше в гърлото и я задъхваше. Опита да се убеди, че има достатъчно въздух, че скоро пясъкът ще спре. Точно както в потънала кола течността ще достигне определено ниво, а после налягането ще се изравни и ще остави мехур от достатъчно въздух.

Но не! Това не е вода и стаята не е херметична. Тя е отворена отгоре и пясъкът ще продължи да я пълни, докато погребее Рут. Освен ако не го спре. Или ако не се промъкне през него.

Тя затвори очи и се хвърли към купчината. Закатери се нагоре, докато пясъкът я удряше по лицето, по косата. Задъхана разрови върха на купчината, а потокът я заля отново, сякаш ѝ се подиграваше.

Би трябвало да остави купчината да определи сама формата си, да се издигне, докато запуши дупката в тавана, защото накрая пясъкът сам щеше да се уплътни в отвора. Но вече я обхвана паника и тя блъскаше по пясъка, докато плачеше на глас, а сълзите се смесваха с мръсотията върху лицето ѝ.

Дръпна се от купчината, пое си дъх, а краката ѝ се подгънаха под нея и тя коленичи върху хладния пясък, който вече беше заел целия под. Стана и пристъпи към вратата, заудря по нея с юмруци и завика, после се подпря на алуминия и притисна лице към метала.

— Татко — изпъшка тя. — О, татко.

Обърна гръб на вратата и остана така за миг, за да поеме дъх. Последния си дъх. Щеше да умре. О, да. Вече е ясно. Това е намислил Господ за нея. От ръката на Мартина или от Неговата.

Тя предпочиташе ръката на Мартина.

Хвърли се отново към купчината. Вече беше толкова голяма, че затъна до бедрата в пясъка. Проби си път нагоре по склона и блъсна конусообразния му връх, като ругаеше и плачеше. Той се изля встрани, но веднага отгоре се изсипа друг. Тя продължи да пълзи, наведе глава,

а пясъкът влезе покрай врата ѝ под пуловера и започна да драска кожата ѝ. Изсипваше се върху главата ѝ, докато натисна ушите надолу и изпънатата кожа зад тях беше готова да се разкъса. Удряше я със силата на адски водопад, изкарваше и последния дъх от гърдите ѝ. После внезапно рамената ѝ се смръзнаха в спазъм от изтощение, ръцете ѝ изгубиха силата си, вече не можеше да се отблъсне с крака от прегръдката на чудовището. И накрая падна, скрила чело под сгънатия си лакът.

Пясъкът се посипа върху гърба ѝ като сняг върху убита сърна.

И спря. Също така внезапно, както беше потекъл. Едно последно поточе, а после нищо. Нито зрънце. Тишина.

Рут опита да вдигне едната си ръка. Тя се освободи и пръстите ѝ се свиха във въздуха. Носът ѝ беше напълно покрит, но пред устата ѝ имаше малък отвор, а горните ѝ зъби бяха забити в сухия пясък. Дробовете ѝ горяха от липса на кислород. Опита да се вдигне на една ръка, но тя само потъна до лакътя в пясъка. После тя я изтегли, разпери пръсти и се подпря. Изтърколи се настрани с цялата си останала сила.

Лежеше по гръб, носът ѝ беше само на сантиметри от отвора в тавана и тя отвори уста, за да поеме с пълни гърди от студения въздух, който влизаше през наклонената вентилационна тръба. Закашля се мъчително и от надутия ѝ език излетя мъгла от кал.

Бавно вдигна ръце към края на отвора. Пръстите ѝ бяха изцапани с кал и кръв. Издърпа се с треперещи ръце, седна с глава в тръбата, а от косата ѝ се посипа пясък като че е някакво митично чудовище, издигащо се от езеро с лава. Горната част от тялото ѝ се намираше във вентилационната тръба.

Примижа замаяно към конусообразната шапка. Ако успееше да измъкне и краката си през отвора, вероятно ще успее да се изправи и да бутне шапката. Остана седнала за миг, за да си поеме дъх и да събере сили.

После се сети, че вентилационната тръба само е поставена върху покрива. Натисна я с всичка сила. Цялата конструкция се преобърна встрани от нея и изтрополя. Тя остана загледана безжизнено към нея.

После дойде на себе си. Беше навън. Трябваше да тръгва. Веднага. Рут опря длани в покрива и се отблъсна, за да освободи

краката си. Оказа се, че не е необходимо, защото някой я хвана за косата и тя изпищя, повдигната от мощна ръка.

Залитна назад, но една едра длан подпря гърба ѝ. Тя примижа в абсолютната тъмнина, но после постепенно различи очертанията на човешки тела.

Беше заобиколена от хората на Мартина. Силуетите им бяха обезформени от бойните паласки, закрепени около кръста, черните кафии върху главите и оръжията в ръцете. Единствената светлина идеше от усмивките им.

Мартина пристъпи пред нея.

— Добре дошла на празненството — каза тя. — Тъкмо се канех да дойда да те изведа.

Садин беше с три счупени ребра.

Глупаво и ненужно, а можеше да го избегне, но почти веднага, щом големият му „Облак“ се разтвори, той стана жертва на суеверие, каквото рядко се завърташе в ума на инженера. Тъмносиният плат се рееше над него и двигателите на дакотата заглъхнаха бързо в безкрая. Остана сам. Беше толкова тъмно и студено, че се чувстваше като астронавт, изхвърлен от космическа совалка. Свали ръка от въжетата и дръпна вълнената качулка върху устата си.

Диди беше свалил подложката за висотомера от един от другите парашути и го беше закачил заедно с компаса върху гръдния колан на Садин. Сапъорът погледна светещия циферблат и направи бавен десен завой, докато стрелката показва 343 градуса север-северозапад.

Колкото и странно да бе, мотопедът си беше на мястото, привързан към краката му като голяма пита. Тежестта му и инерцията от полета притискаха раницата между краката му, разперени като за шпагат. Карабината се притискаше към слабините му. Сега беше време бързо да пререже въжетата, с които мотопедът бе привързан към хамута, и да го остави да виси, за да може Садин да се плъзга удобно из въздуха. Но изпита силно предчувствие, че ако го направи, ще изгуби измислената си конструкция. Или ако не я изгуби, няма да успее да я контролира при кацането и ще я повреди с удар в някой камък. И всичко ще отиде на вятъра. Защо да разваля такова хубаво нещо? — попита се той.

Под него премина бързо сивкав облак. Още не можеше да види ясно земната повърхност, но не се разтревожи. Диди му беше казал да държи само посоката. По времето, когато преминава над лагера на Клумп, ще може да вижда ясно Тагит и пътя към Бен Зирег. Като се има предвид по-ранното му скачане, той ще трябва просто да се приземи на равното откъм източната страна на пътя, да разопакова и сглоби мотопеда и да кара на юг.

Лапкин му беше дал своя висотомер. На три хиляди метра дробовите го боляха и се чувстваше като парче замразено месо. Сенчестите вълни на дюните започнаха да се появяват под него и докато се спускаше, стана ясно, че скоростта му е голяма, защото те започнаха да се движат бързо под разперените му боти. После температурата се повиши осезаемо, почти както когато леководолаз се издига към горните пластове на водата, и Садин се размърда, за да раздвижи замръзналата си кръв.

На хиляда метра беше сигурен, че прелита над лагера на Клумп, и благодари на Диди, че е разцепил глейдера, защото иначе той щеше да плющи силно на този вятър. Черната ивица на пътя вече се виждаше съвсем ясно и той обърна на север, за да не я пресече.

С приближаването му дюните вече не изглеждаха толкова меки и закръглени. Всички бяха наклонени в посока на преобладаващите ветрове на Сахара, но върховете им бяха обрасли като вежди на стар руснак, а черната вълна на бодливите храсти се показваше между голите им склонове. Когато започна да се спуска бързо към земята, му се искаше да е освободил мотопеда и докато съжаляваше за нерешителността си, забрави да се обърне срещу вятъра за кацането.

Инстинктивно стопира на обичайната височина, което също беше грешка, защото тежестта забави реакцията на парашута и той кацна невъзможно бързо. Мотопедът се блъсна в пясъчна издатина и тялото му отскочи нагоре. Челото му се удари в земята. Чу счупването на костите отляво, което отекна като изстрел в главата му.

Не можеше да се мръдне, защото още беше привързан към мотопеда, краката му стърчаха разкрячени във въздуха и гърдите му хъркаха върху пясъка. Усещаше парашута да се развява някъде напред и да дърпа хамута, а болката направо го заслепи.

Боеше се да вдигне лявата си ръка, за да не би ребрата да пробият дроба му. Затова бавно я притегли към тялото си, провря

дясната ръка зад врата, напипа дръжката на ножа и го издърпа. После започна да реже всяко въже и връзка, които успя да докопа.

Минаха цели пет минути, докато най-накрая се изправи, окъпан в пот и треперещ от болката, която се забиваше като нож отляво с всяко вдишване. Парашутът, усукан на голяма купчина, потрепваше под вятъра, а той само го гледаше как се мята като риба на сухо, съзнавайки, че трябва да го събере и зарови. Мотопедът лежеше настрани върху полюшващия се плат. Той свали шапката и очилата си, които бяха оставили дълбоки вдлъбнатини като карнавална маска около очите му. Погледна часовника си. Беше 00:26. Близо половин час след полунощ. Някъде дълбоко в себе си откри яростта и я извика, защото тя беше единственото лекарство, с което трябваше да победи болката. Освободи оръжието си, скъси презрамката, окачи го на врата си и вкара пълнител. После едва се сдържа да не изкрещи, когато се наведе и изправи мотопеда.

Вдигна го за дръжките, ругаейки го, задето го нарани така. Не си направи труда да сглоби раздалечените фарове, защото още беше рано. Окачи раницата си върху дръжката със спирачката и започна да бута.

Беше в малка падина и не можеше да види нищо извън краищата ѝ. Спря и облегна мотопеда върху бедрото си, тъй като се паникьоса, че е сбъркал посоката. Извади компаса от джоба си, видя, че се е насочил почти на запад и продължи. Гумите потъваха в пясъка и той трябваше да повдигне ръчките, за да го придвижи. Напрежението го накара да се задъха, което пък притисна нежната тъкан на дроба към счупените ребра.

Залиташе и хриптеше, когато излезе от долчинката, но пейзажът го окуражи. Планинската верига беше много наблизко, простираше се от север към юг и се издигаше пред него в тъмнината. Празният път беше на не повече от сто метра надолу по склона от втвърден пясък.

С ръмжене бутна мотопеда напред и сега за негово облекчение той се раздвижи, гумите се завъртяха леко по склона. На половината път надолу се засили дотолкова, че Садин реши да се качи на машината, като гледаше да държи гърдите си изправени. Захапа устни, включи запалването и завъртя стартера.

Нищо не се случи. Това чудо дори не изръмжа. Не кихна даже.

Той спусна крака и заби пети, за да спре. Наведе се да напомпа смукача, като издиша колкото можеше повече въздух от дробовете си.

После се отблъсна отново, набра скорост, подскочи върху един камък, но успя да задържи машината права, като обърна кормилото на юг. Стигна асфалта, включи на скорост и завъртя ръчката.

Нищо.

Свършено. Няма начин да го раздвижи с педалите, за да запали.

Той избълва цял поток испански ругатни, стисна спирачката и спря по средата на пътя. Погледна часовника си. След двадесет минути цялата мисия ще зависи от появата на два фара, които той няма да успее да запали. Шнелер излезе прав. Идеята си беше смехотворна. Собствената му егоистична идиотщина и надута инженерска увереност ги обрече на провал.

Тогава забеляза нещо на пътя. Беше собствената му сянка, силуетът на карабината, къдрите на косата, очертаващи се все по-ясно и удължаващи се напред.

Той скочи от мотопеда и го събори на пътя, като ритна гумата, за да се завърти. Самият той отиде в средата на шосето, коленичи, остави оръжието долу и го покри с тялото си, присвито от истинска, неподправена болка. Чу приближаването на колата, усети блясъка на фаровете, а после равномерното бучене, когато тя спря. Изскърца врата. Чифт обувки с меки подметки изшептяха до него. Той не помръдна, докато една ръка не докосна рамото му, а тогава се извъртя и седна като труп във филм на ужасите, хванал за ръкава изплашения алжирец. Заби дулото на карабината във врата му.

Садин знаеше, че тук всички разбират френски. Но той не го говореше. Разполагаше само с усмивка.

— *Буенас ночес, амиго*^[1] — каза той.

За пехотинеца пясъкът и снегът са почти едно и също. Кошмарно препятствие за движението напред. Може да бързаш, дори да започнеш похода си със самоуверен спринт, но не след дълго пръстите, които задържат обувките ти, карат мускулите на краката да пламнат и да се свият в болезнени възли. По заснежена повърхност имаш леко предимство, защото усилията повишават температурата на тялото и докато се движиш, не можеш да замръзнеш до смърт. Но в пустинята единственото облекчение е надеждата, че скоро ще припаднеш или ще бъдеш убит.

Бени и хората му вече не тичаха. Влачеха се. Изтръпването от скока преди не повече от час се превърна в приятен спомен, а нежеланието да свалят топлото бельо в шега. Дрехите им потъмняха от черните амеби на потта, пръстите в ръкавиците се плъзгаха по спусъците, изцапаните им с вакса лица блестяха като на докери от пристанище някъде в Третия свят, а дъхът им излизаше сякаш от турбините на задавени двигатели. Всеки от тях беше правил това и преди. Много пъти. Но то не пречеше да им се иска да са голи, боси и да носят оръжията си върху платнени препаски като индианци от поречието на Амазонка.

Пустинното небе беше обсипано със звезди, а пурпурносивите дюни се виждаха добре, макар и влудяващо безлични в повторението си. Мъжете не се опасяваха, че ще се отклонят от курса, защото следяха компасите си. Освен това, макар да не им носеше никакво успокоение, до ушите им достигаше вой на двигател, който им действаше като сирена откъм целта.

Въпреки това времето им беше малко и Бени го знаеше. Екщайн измерваше разстоянието. Всеки войник знае размера на крачката си, а Екщайн правеше шестдесет на всеки сто метра. Но по пясъците на Сахара те се препъваха с бебешки стъпки и им се струваше, че минават векове, докато се издигнат пръстите, бележещи изминаването на километър.

Вече се бяха пръснали по двойки и поддържаха контакт чрез шептящите радиостанции. Това беше според плана, но първоначалната концепция да заобиколят лагера на Клумп откъм запад, юг и изток трябваше да бъде отхвърлена. Приближаваха откъм югоизток и нямаше време.

Бени беше заповядал на Шнелер и Набе да заемат класическата за израелската пехота линия „банан“. Те трябваше да свият вдясно, да изкатерят източния фланг на „котела“ на Мартина и да се окопаят като гнездо на лека картечница. Снайперската пушка и мощният пистолет трябваше да компенсират липсата на картечница. Диди и Амир щяха да използват сенките на покрития с мрежа самолет, за да навлязат навътре в югоизточния квадрант, докато О’Донован и Байндър се изкачат по склона на петдесет метра западно от тях по южната граница. Баум и Екщайн щяха да се приближат точно срещу полукръга от закопани камиони.

Ако има противопехотни мини, първата детонация ще го докаже. Ако Клумп разполага с достатъчно жива сила, за да направи засада, стрелбата щеше да даде доказателство за такава. Така или иначе те вече не разполагаха с време, за да си позволят лука да проверяват, и всички се съгласиха, че просто ще нападнат.

Бени падна на ръце и колене близо до върха на една дюна. Беше невероятно изтощен, да, но като запален пушач, който още може да изиграе цял мач, нямаше да позволи да го лишат от Световната купа на живота му. Беше паднал инстинктивно и десния му лакът се заби в пясъка, за да държи вдигнат пистолета. Екщайн приближи и коленичи вляво от него. Потта се стичаше изпод шапката му, капеше от края на опашката върху раницата му.

И двамата се взряха напред, над около още четвърт километър дюни, зад които се виждаше право било, което изглеждаше издигнато нарочно. Между него и следващата редица дюни лежеше хоризонтален черен овал като повърхност на голямо нефтено езеро, в което те не можеха да видят нищо. Далечният хоризонт се сливаше с черните върхове на снижаващи се планини и върха Джбел Ес-себа.

Екщайн, задъхан като маратонец, побутна Бени и посочи вдясно. В югоизточния край на черния котел, точно под една дюна с формата на рампа, въпреки камуфлажната мрежа, блестеше краят на металическа опашка. Двамата мъже се спогледаха. Пулсът им се ускори още повече.

Баум посягаше да включи бутона на уоки-токито си, когато и двамата с Екщайн внезапно извърнаха глави наляво. Южният край на лагера се извиваше в тъмнината, но тясната му опашка внезапно се освети от подскачащите светлини на приближаващо превозно средство.

— Садин — прошепна Ейтан, а на Бени му прозвуча като библейска благословия. После той погледна останалото разстояние от пустинята и тя се превърна в кабалистично проклятие. Бени натисна бутона на микрофона.

— *Кан Найлон* — заговори на иврит, но веднага си спомни за О'Донован. — Тук Найлон. Говори Пети. Движение!

— Говори втори — чу се гласът на О'Донован в слушалката на Бени. — Хукваме.

— Три — прошепна Диди.

— Четири — каза Набе. — Не нападайте без нас!

Екщайн скочи и сграбчи антената на Бени, но едва успя да я бутне навътре в радиостанцията, когато едрият му наставник изчезна изпод ръката му като летящ призрак.

Новата придобивка на Садин беше бяло „Рено“ комби. Отпред кабината беше като на лимузина, а отзад имаше издигната покрита каросерия, надписана с инициалите на алжирската пощенска служба. Сега му се искаше шофьорът да е бил жена, за предпочитане по-възрастна, защото щеше да може да я сложи седнала до себе си и вероятно да спечели още минута-две за Бени. Но беше доволен и от онова, което му дари провидението, и се надяваше да е направил правилно завоя наляво. Не се опасяваше, че шофьорът, когото беше изплашил до смърт и изпъдил сред дюните, ще повика полиция. Онзи приятел щеше да се крие до зори и нямаше да излезе, докато не види да минава някой сънародник.

Широката долчина изглеждаше както се полага. Повърхността ѝ изравнена за движение на превозни средства, а склоновете издигнати, както на изработения от Очко модел. Той караше с дясната ръка и включваше странния горен лост за скорости също с нея, защото не можеше вече изобщо да помръдне лявата. Усещаше металическия вкус на кръвта в устата си и се опитваше да кашля колкото е възможно помалко. Странното бяло покривало на шофьора скриваше всичко освен очите му и го правеше да прилича на афганистански муджахидин. Карабината му лежеше в скута, с дуло, насочено към лявата врата.

Беше се подготвил Клумп да е разположила постове по пътя, които да го пресрещнат, и се изненада, че не се появява никой. Но всъщност тя очакваше Баум и майка си. И знаеше, че Баум няма да ѝ даде нищо, докато не види дъщеря си.

Всяка издатинка по пътя забиваше нож в гърдите му. Не вярваше да умре от това нараняване, макар че Господ знае дали би издържал друго, по-сериозно в скоро време. Но изобщо не му пукаше. Беше пристигнал навреме и след още няколко метра ще е изпълнил ролята си.

Проходът внезапно се разтвори. Десният склон продължи напред, а левият правеше лека извивка. Той свали крак от педала на

газта и натисна спирачки, после включи ръчката на задна скорост, но остана на място. Жълтите фарове осветиха в далечината силуета на покрит с маскировъчна мрежа самолет. Вляво от него няколко фигури се оттеглиха от светлината на фаровете като срамежливи вампири.

Той не помръдна, а само стисна с дясната си ръка карабината, нагласи на автоматична стрелба и постави пръст на спусъка. Внезапно се сети, че Баум и компания може още да се придвижват някъде из Сахара, и мисълта, че е сам срещу всички тези бандити, едва не го накара да се изсмее.

После видя момичето и вече никак не му беше смешно.

Тя стоеше в края на осветеното от фаровете му пространство. Беше боса, носеше някакъв пуловер и изглеждаше така, сякаш са я дърпали из пясъците. Главата ѝ бе леко наведена, дългата ѝ коса — изцапана с кал, но въпреки това той виждаше блясъка на очите ѝ. Садин се задъха. В него се надигаше испанската ярост и вече изобщо не усещаше болката в ребрата.

„Къде си, Баум?“ — изръмжа мислено.

Един глас извика от тъмнината. Женски глас, но не беше дъщерята на Бени, нито на език, който той да разбира.

— *Во бист ду, Баум?*^[2] — попита гласът.

— Сега, Бени — въздъхна Садин. — Хайде!

Друга фигура влезе под светлината зад дъщерята на Бени. Къса, руса коса и ръка, която се издигна над рамото на момичето и го стисна здраво.

„За Бога, Бени!“

Мартина беше заслепена от фаровете, но това не я плашеше. Пазеше я човешка стена, непробиваема като титан. Муса стоеше отляво, Юсуф отдясно, а останалите мъже бяха приклекли в тъмнината наоколо.

Чувстваше само надигащата се експлозия на ярост, защото колата стоеше на мястото си като изоставен кораб, без признаци на живот. Само двигателят работеше. Нахалство! Да не мисли Баум, че ще го чака винаги така като някаква наказана ученичка?

— Искам да я видя! — извика тя по-високо, този път на английски.

Нищо.

— Добре — прошепна тя със стиснати зъби. Пристъпи по-близо до Рут и я хвана за врата, там, където биеше пулса ѝ. — Какво каза за бащината любов? — изръмжа тя и стисна жестоко пръсти.

Рут падна на колене. Започна да хлипа, когато Мартина насочи 38-калибровия си пистолет и опря дулото в главата ѝ.

Първият изстрел на Шнелер изобщо не достигна Мартина. Но като имаше предвид, че току-що е изкачил дюната от източната страна, падна по корем и се прицели за по-малко от две секунди, улучената челюст на Юсуф беше направо удар в десетката. Едрият мъж подскочи и падна на земята миг преди изстрелът на 7,62 милиметровия куршум да отекне в долината. След това всичко избухна в лавина от огън и гръм.

Близкият бой не е онова, което показват по филмите, внимателно режисирано, за да може публиката да го проследи. Нощният бой прилича повече на верижна катастрофа на шосе, където десетина коли са се струпали една върху друга, а шофьорите им са видели само частици ужас, накъсани от звуци като в стар кинопреглед. Някои от тях човек запомня завинаги, особено онези, осветени от експлозиите и припламващите изстрели. Но повечето остава личен, клаустрофобичен опит, в който си заглушен от собствената си стрелба, ноздрите и дробовете ти са пълни с барутен дим, писъците звучат като излезли от твоята уста, а сам си заключен в собствената си тясна кутия на жестокостта.

Бени нападна. Беше тичал още по-бързо към върха на склона, когато котелът пред очите му се изпълни от светлините на колата. Щом се изкатери горе и очите му видяха картината, той се изправи пред ужасяващото видение на дъщеря си, която пада на колене. Изобщо не се спря. Инстинктивно изкрещя „*Кадима!*“^[3] както да подтикне другарите си, така и да покаже себе си като по-примамлива цел. Ботите му достигнаха твърдия пясък на котела и той нададе ужасяващ вик, защото чу изстрела на Шнелер и помисли, че е от пистолета на Мартина. Но после Рут запълзя към него и той се хвърли към нея, размахал ръце и крака като галопирац бизон. Не виждаше нищо друго.

Екщайн беше много наблизко вляво от него, О'Донован и Байндър само на двадесет метра вдясно и въпреки мотивацията на Бени, Майк не му отстъпваше, а младите му крака тичаха по-бързо.

Мартина вече можеше да си избира мишена, макар да имаше само милисекунда, за да вземе решение. Куршумите отляво се забиваха до краката ѝ, но оръжията на нападащите сенки пред нея още не бяха стреляли, защото момичето пълзеше между нея и тях. Но след секунда щяха да започнат да стрелят над Рут. Разбра, че няма да има спокойна размяна, че са я измамили. Добре. Една точка за теб, бивш любовнико.

В потока от светлина се появи една фигура. Тя свали и хвърли настрани вълнената шапка от главата си. Мартина позна русия полицаѝ от Ню Йорк. Колко романтично. Колко сърцераздирателно и галантно. Дали да застреля момичето? Или да я накара вечно да сънува кошмари?

Мартина приклепна бързо и насочи пистолета. „Това не ти е като игра на криеница по покривите. А и веднъж вече те предупредих.“

Тя стреля два пъти в гърдите на О’Донован и инерцията го събори по лице. Краката му излетяха във въздуха, а вълна от пясък засипа раменете му.

Бени скочи с протегнати ръце и силно извит гръб, когато белите светкавици от дулата на автоматите „Калашников“ припламнаха точно пред него. Той се приземи върху Рут. Гърдите му притиснаха гърба ѝ надолу и тя изпъшка силно. Той я сграбчи за голите крака. Пистолетът одраска глезена ѝ, но Бени грубо притисна бедра към главата ѝ и се опита да я зарови в пясъка като костенурка, криеща скъпоценното си новоизлюпено.

Мартина скочи зад Муса, който стоеше вляво от нея, изправен като изрязана фигура на носа на кораб. Лицето му беше напълно безизразно. Чудеше се само кой ще поеме ролята му на защитник на Мартина, защото нямаше други братя. След това вдигна своя МП–5 към рамото си. От два различни ъгъла Байндър и Екщайн се извърнаха към него и стреляха, докато той не се изви пред светкавиците от дулата им. После и двамата залегнаха и продължиха да стрелят, докато Мартина прегърна тялото, което се отпусна отгоре ѝ, падна заедно с него и се притисна към мъртвия Муса така, както беше отказвала да го прегърне, докато бе жив.

След първия изстрел на Шнелер Садин натисна газта на реното, завъртя кормилото вдясно, даде заден ход и отново удари спирачки. Фаровете му осветиха редицата мъже на Мартина. С периферното си зрение видя Баум да се хвърля напред, Екщайн да го следва, но

вниманието му беше заето с по-близката група терористи, които явно ядосани от нарушаването на нощното спокойствие от негова страна започнаха да го обстрелват яростно. Успя да отвори дясната врата и се изтърколи на земята в мига, когато стъклата избухнаха над него и реното подскочи като полицейска кола, разлюляна от бунтовна тълпа.

Макар Диди и Амир да стигнаха до лагера преди всички останали, те трябваше да изминат по-дълъг път, за да затворят кръга. Бяха приклекли в черните сенки под крилата на фолкъна. Но когато се появи колата на Садин, те се объркаха за миг и залегнаха по корем. Нарастващият вой на далечния ротор на хеликоптер позволи на Лапкин да приближи мустаците си до ухото на Лернер.

— Струва ми се, че Садин се е вслушал в съвета на Шнелер.

Диди кимна, погледна към фюзелажа на самолета, размаха предупредително пръст на Амир и показа към източния ръб на котела. Лапкин разбра: да не стрелят, докато не се измъкнат по-далеч от самолета. Той беше единственото налично превозно средство наоколо и не биваше да го използват за прикритие.

Първият изстрел на Шнелер им позволи да изскочат от прикритието и сега гърмежите им помогнаха, докато спринтираха от мястото си към склона на северната дюна. Само трябваше да не попадат под огъня на Байндър, който лежеше между тях и тичащите в същата посока сенки. Фаровете на колата бяха гръмнати, но те продължиха напред, като правеха диви зиг-заги. После откъм внезапната тъмнина срещу тях изгърмя пистолетен изстрел...

Салим и Якуб бяха отстъпили зад две от изправените вентилационни тръби на камионите. Екщайн, вече оглушен от канонадата, ги държеше там с карабината си, като я местеше от дясно на ляво и стреляше на последователни двойки. Всеки четвърти куршум изписваше неонова дъга от червена светлина, някои от тях се разсипваха на искри в камъните и осветяваха нощта. Някъде иззад колата карабината на Садин се присъедини, припявайки на изстрелите на Екщайн като по-малък брат. Двамата терористи отговаряха с автоматите си с не толкова дисциплинирани залпове, докато Шнелер уби един от тях с единичен изстрел от снайперската си пушка. Прицелът не беше пригоден за нощно виждане, но терористите се бяха осветили достатъчно с изстрелите от собствените си оръжия.

Набил, техникът по експлозиви на Мартина, беше се скрил под падналата вентилационна тръба от камиона, в който държаха Рут. До него лежеше радистът, на име Идри. И двамата имаха пистолети „Макаров“, но не бяха стреляли нито веднъж, предпочетоха да се скрият. Лежаха върху покрива на камиона, от който пясъкът се беше изсипал и оставаше съвсем малко, а алуминиевата тръба дрънчеше и се местеше от ударите на куршумите. Когато през тръбата премина червената ивица на трасиращ куршум и се заби в пясъка пред лицето на Набил, той се изправи и хукна.

Дюните в северната страна бяха с десетметрова височина и той беше по средата на склона, когато кой знае защо се спря и се извърна. Камионът се беше подпалил и му напомни за военния джип, взривен с неговата бомба, скрита в дипломатическо куфарче. Сред пламъците на бензина видя мъж, легнал по корем и презареждащ къса карабина, който викаше нещо. Не знаеше, че това е Екщайн. Лесен беше за улучване. Един последен удар за Мартина, преди да е избягал. Той вдигна пистолета.

Набе, който стреляше с мощния си пистолет, залегнал до Шнелер, се беше изправил на колене и презареждаше, когато видя далечния силует върху склона на дюната. Ръката му още блъсваше пълнителя, когато той вдигна оръжието, освободи предпазителя и стреля три пъти последователно на невъзможното за нощен изстрел разстояние от сто метра. Сянката се изтърколи надолу по дюната.

В североизточната част на котела между дюните беше изкопан проход, представляващ тъмен окоп с високи стени. Когато фаровете на реното избухнаха от куршумите, Мартина се изтърколи изпод трупа на Муса, скочи и хукна към прохода, като стреляше от време на време към двете черни сенки, които се хвърлиха след нея откъм покрития самолет.

Тя изчезна в тунела, но Мохамед и Рияд не бяха толкова бързи. Тичаха с големи крачки само на пет метра след нея. Диди падна на коляно, Амир също спря със странни бебешки крачки и се прицелиха в бягащите фигури с мини-узито и мощния пистолет. Минаха само две секунди, преди да прозвучат единичните им изстрели. Мохамед и Рияд паднаха.

Стрелбата замря. Изминаха цели четиридесет и пет секунди. Звуците отшумяха като въздишки. Горящото рено осветяваше котела

като лагерен огън и заедно с избледняващия дим от стрелбата се усещаше мирис на изгоряла гума.

Байндър предпазливо се изправи. Извади пълнителя от карабината си и го погледна. Двата трасиращи куршума бяха вътре. Той изръмжа, прибра пълнителя в джоба си и постави друг в оръжието. Погледна надясно, където Диди и Амир се бяха прилепили към дясната стена на прохода, след като провериха дали двете проснати тела не представляват някаква заплаха. Погледна наляво, където О'Донован лежеше неподвижно по лице, а дясната му ръка беше изпъната встрани с дланта нагоре. Вятърът рошеше косата му. Оръжието му се беше забило в пясъка и прикладът стърчеше нагоре. В раницата на гърба му имаше разкъсана дупка.

Екщайн притича пред Байндър, като махаше на Шнелер и Набе, за да слязат от дюната и да пресрещнат жената. Един дребен мъж, радистът на Мартина, се изправи разтреперан иззад падналата вентилационна тръба. Не носеше кафията си. Вдигна ръце и ги постави на тила си.

Байндър се приближи до него като вадеше извития нож от канията. Идри, който никога не беше виждал толкова едър и страшен бербер, се напика от страх, падна на колене и започна да хленчи. Байндър спря точно пред наведената му глава. Прибра ножа, заобиколи коленичилиия мъж, спря отново и изстреля един куршум в дясното му бедро.

— Това ще те задържи на мястото ти, копеле — каза той и се отдалечи от пищящия мъж.

Бени се изтърколи от гърба на Рут. Тя пое дъх като удавница, но когато опита да се надигне, той отново я бутна на земята и се огледа.

— Още не, Рути — задъхано я предупреди.

Садин докуцука до тях, осветен откъм гърба от пламъците на горящата кола.

— Мотопедът ти е пораснал — каза Бени.

— Възгордя се — усмихна му се едва-едва Садин.

— Пази я — заповяда Бени и се отдалечи.

Диди и Амир се бяха свили до дясната стена на отвора на прохода, а Екщайн до лявата. Байндър беше приклепнал до Екщайн и отваряше раницата си.

— Амир — извика тихо Бени, докато тичаше към тях. — Иди да видиш Майкъл. — Каза го, без да влага чувство, като се боеше, че усилията на Амир няма да помогнат. Лапкин хукна веднага.

— Някой да е влязъл освен нея? — попита Екщайн Диди. Мислеше, че шепне, а всъщност почти викаше.

— Не съм видял.

— Обаче кой знае как извива това черво? — Байндър зададе въпроса, докато се изправяше с две от направените от Садин осветяващи гранати. Той им се намръщи, обърна примитивните капачки, разви опашките и въздъхна. — Топките си давам за един М-16 — каза, докато хвърляше гранатите със завъртане една след друга нагоре и напред над открития тунел.

Устройствата направо изненадаха Байндър, защото той не вярваше, че наистина ще се взривят. Но те избухнаха с писклив гръм и стените се осветиха в жълто като от прожектори. Ейтан и Диди се хвърлиха напред със стрелба.

В прохода нямаше никой. Мартина беше изчезнала тичешком в посока към виещата турбина и пикапа, паркиран на средата между лагера ѝ и друга голяма дупка, която само допреди час беше покрита с маскировъчна мрежа.

Шнелер се спускаше по другия склон на дюната. Беше много стръмно и той изгуби от погледа си Набе, който се изтърколи през глава надолу. Високият германец стигна до равно място, заобиколи издигната рампа и едва не се спъна в жената.

Той се плъзна, преди да спре, и бързо вдигна дългата пушка, за да се прицели, но се поколеба само миг. Тя криволичеше в тъмнината и почти не намали скоростта си, когато се извърна към него, първо му хвърли съжалителен поглед заради по-бавните рефлексии, а после стреля в него с пистолета си. 9-милиметровият куршум проби приклада на пушката и удари Шнелер отдясно в гърдите, като го хвърли назад с разперени ръце подобно на падащ ангел.

Тя продължи още по-бързо напред и заобиколи колата. Джавад и Али, русият и рижавият, които бяха ударили с приклад Дел Рей и стреляха в Хюмсън на пътя в Айронсайдс, бяха приклекли в задната част на пикапа зад дървената табела, на която пишеше „Следвай ме“. Когато Мартина мина край тях и далечните фигури се появиха

предпазливо откъм тунела, те откриха автоматичен огън със своите АК.

Тежките руски куршуми разчупваха камъните и вдигнаха гейзери пясък, а Екщайн и Диди паднаха по корем и се изтърколиха към стените на тунела. Някои от куршумите бяха зелени трасиращи и виеха в тъмния въздух над главите им. Байндър се опитваше да допълзи на лакти до тях, но Ейтан размаха яростно ръка. Рут беше спасена. Сега не беше време за умирање. Той отдалечи карабината от тялото си и изстреля безсмислена, сляпа серия.

— Къде е проклетата въздушна подкрепа? — изкрещя Байндър сред какофонията от рикошети и изстрелите на Екщайн. На Ейтан му се стори, че чува смеха на Диди.

Рик Набе обаче не беше весел. Той подаде глава иззад ниската пясъчна купчина и видя Шнелер да лежи по гръб, а после трепна, когато двата автомата започнаха да стрелят откъм пикапа, намиращ се само на хвърлей от него.

Той свали раницата си, бързо провери пълнителя, блъсна го обратно в пистолета, изпълзя малко назад, скочи и хукна. Зави надясно с ниско наведена глава, като прескачаше дребните хрусталаци и някаква автомобилна гума. Воят на двигателя стана по-силен и сякаш от широката дупка отпред излизаха леки светкавици, но него го интересуваха само дулата на двата автомата, които лаеха вляво.

Падна по корем, изпълзя върху ниска дюна и се намери точно пред носа на пикапа. После се извъртя, клекна и премина така край вратата на шофьора. Спря, опрял гръб в кабината. Пое дълбоко дъх, докато гилзите от единия автомат хвърчаха над главата му.

После се изправи и хвана пистолета с две ръце. „Ужасно неправилна позиция“ — помисли той, а после застреля двамата мъже с по два куршума между плешките.

Извърна глава, когато чу перките да се въртят силно във въздуха, после зяпна към опашката на снежнобелия хеликоптер „Бел“-212, който се издигна на не повече от петдесет метра от него. Първо се появи главното витло, машината се издигна право нагоре, после се наклони и напълни очите и устата му с пясък, а той вдигна ръка, за да предпази лицето си.

Залитна напред, примижал, докато хеликоптерът се завърташе на място, сякаш подигравайки му се с големите, черни букви „ООН“,

изписани нахално върху фюзелажа.

Той вдигна пистолета и дръпна спусъка. Ударникът щракна напразно, а хеликоптерът отлетя в нощта.

В 2:12 часа Нимроди докара дакотата върху шосето Бен Зирег-Тагит. Беше казал на Баум, че ще го направи, като ще се върти над мароканската страна на границата, а после ще се върне за тях, та каквото ще да става. Бени се бе възпротивил яростно на идеята, настоявайки, че ако оживеят, ще импровизират, за да се измъкнат: ще намерят кола, ще вървят до границата или ще изровят някой от камионите на Клумп.

— О, да, приятелю — намръщи му се Нимроди. — Ти и ранените ще сте свежи като теменужки и готови да разкопавате камиони, докато целият Ислямски фронт се нахвърля отгоре ви.

За пръв път Бени беше доволен от равенството по ранг, защото не можеше да заповядва на друг подполковник.

Всъщност даже не им потрябваха пригодените за сигнални светлини консервни кутии. Набе паркира пикапа на Мартина върху банкетата до завоя към горящия лагер на терористите, присветна с фаровете, а после ги остави на дълги светлини. Въпреки това сложиха една от консервните кутии като маяк, за да разбере Нимроди, че го чакат именно те, а не някой друг, тъй като нямаха радиовръзка със самолета.

Черният силует на дакотата беше успокояваща картина, но този път никой не скочи да се затича към него. Гумите му изскърцаха по напукания път доста на север, като разхвърляха пясък и камъчета, а после машината се насочи бавно към тях.

Лежаха в източната страна в малка долчинка, разположени в кръг и с оръжия, насочени навън. Някои дъвчеха парченца шоколад. О'Донован лежеше по гръб върху сглобената носилка. Раните на гърдите му бяха превързани от Лапкин с цялото му възможно умение. Сега го бяха покрили с военното яке на Байндър. Дишаше съвсем леко и с хъркане, а челото му беше покрито с пот. Рут седеше до него и окървавените й пръсти галеха нежно косата му. Въпреки топлината от анорациите на Бени и Ейтан, с които я бяха увили, раменете й трепереха.

Гръдният кош на Садин беше вече напълно изтръпнал и той трябваше да лежи по гръб, докато се опитваше да накара тялото си да използва само десния бял дроб. Главата му почиваше върху бедрото на Шнелер. Раната на едрия германец не застрашаваше живота му, защото куршумът на Мартина беше минал през мускул. Той притискаше една от превръзките, направени от Бени към входното отворище, докато голямата топка марля се напояваше с кръв на гърба му. Двамата със Садин се поддържаха един друг, като спореха чие раняване е по-лошо.

Байндър се ядосваше, докато оглеждаше всяка дюна по източния хоризонт. Съжаляваше, че само е ранил оживелия от терористите на Мартина. Искаше му се да го е убил. Не обичаше недовършените работи, макар да беше завързал мъжа и да го бе хвърлил в прохода към подземната бърлога на Мартина. Двамата с Екщайн искаха да влязат по камионите и да съберат „разузнавателни сведения“, но Баум не им разреши. Той лично беше учил Мартина да поставя капани в подобни привлекателни места.

Бени свали ръката си от рамото на Рут и изтича до дакотата. Екщайн го последва. Нимроди скочи откъм товарната врата. Нямаше нужда да пита дали Рут е добре. Би разбрал веднага по лицето на Баум, ако ѝ се е случило нещо. Започнаха да си викат под рева на двигателите.

— Е? — погледна Нимроди към Баум. — Да не чакаш покана от министър-председателя? — Черното му цигаре беше стиснато между зъбите, но не можеше да запали цигара под вятъра от витлата.

— Тя се измъкна — извика му Баум.

— Кой?

— Жената — изкрещя Екщайн. — С хеликоптер. Вероятно с торпедото.

Нимроди погледна часовника си.

— Можем да се опитаме да се свържем по радиото с Бен-Цион. Чрез някое от мароканските летища. Но понеже съм обявил авария по цялото небе, вероятно съм си изчерпал вече връзките.

— Пък и да можем... — започна Бени.

— Той ще трябва да отложи размяната — довърши Ейтан.

Нимроди ги изгледа, после вдигна глава към самолета.

— Мислите ли, че можем да я настигнем?

— Може би — каза Екщайн. — Тя е с „Бел“–212. — Скоростта на хеликоптера е 161 мили в час. Празната дакота може да лети с 204.

Нимроди въздъхна, макар че никой не го чу.

— Ами реактивният?

— Изглежда в ред — каза Бени. — Но откъде мога аз да знам? Освен това ще трябва да бъде издърпан на пътя, а няма време.

Нимроди внезапно се обърна към рампата и изпъзля вътре в машината. След миг се върна и скочи долу, следван от втория пилот, а след него Очко, който се огледа ужасен, сякаш е паднал в клетката на пантера. Баба постави длани върху раменете на Бени и Ейтан и ги дръпна към себе си.

— Слушайте — завика той. — Вие двамата вземете дакотата. Аз ще кача всички останали в реактивния. Като цивилни. Никакви оръжия, нищичко, освен паспортите. — Той замълча. — Не намерихте ли пилотите на чартъра?

Бени и Ейтан поклатиха глави.

— Ще включим на аварийна честота и ще се обявим за жертви на отвличане — продължи Нимроди. — Твоят приятел наблюдава ли?

— Сигурен съм, че Артър спи в Уорънтън. — Бени имаше предвид комуникационния център на ЦРУ във Вирджиния.

— Добре. Ако успеем да се вдигнем във въздуха, ще отлетим само до Бешар, ще останем там на пистата и ще настояваме да дойде американският консул. Ако ли не успеем, ще го изтеглим на пътя тук, ще се заключим вътре и ще се свържем с всички летища в средиземноморския регион.

Бени и Ейтан се спогледаха. Нимроди ги разтърси за раменете.

— Не бойте се — извика той. — Никой няма да посмее да ни докосне!

Бени погледна към пътя. Пистолетът блестеше от кобура на колана му. Той повдигна панталоните си.

— Добре — извика в отговор. — Отивам да взема Рут.

Екщайн го хвана за лакътя.

— Не, Бени. — Той погледна Баум в очите. — Тя ще бъде в по-голяма безопасност тук, с Нимроди.

Бени отвори уста да възрази, но Нимроди постави ръка на гърдите му.

— Да — усмихна се той. — Всички ще бъдат в по-голяма безопасност с мен.

Вярно беше. И цяла парашутна бригада можеше да се закълне, че е така.

Дребният полковник пусна Баум, дръпна Очко за ръкава и хукна заедно с него. Вторият пилот ги последва.

Бени се поколеба. Не можеше да тръгне, без да поговори с нея, и се загледа тъжно край крилото на самолета. После я видя в ореола от фаровете на пикапа, застанала тревожно до Нимроди, който ѝ говореше, хванал ръкава ѝ. Изведнъж Рут хукна към баща си.

Пилотът на дакотата включи предупредителния звънец за скокове като нетърпелив шофьор на тролейбус. Ейтан дръпна Бени, който се обърна към него. Ейтан беше се навел и преплел пръсти, за да направи нещо като стъпало. Бени се хвана за рамката на вратата, стъпи върху подложените ръце на Ейтан и се вмъкна в машината. Дръпна Ейтан след себе си, после го бутна встрани и легна на пода, протегнал ръце надолу към Рут, която тичаше боса към него.

— Татко! — извика тя.

Той се протегна и хвана лицето ѝ с длани.

— Рути, върви с Нимроди.

— Татко! — изплака отново тя. Сълзите течаха по лицето ѝ и тя вдигна ръце, за да притисне дланите му, като че можеше да ги запечата към себе си със сълзите. Когато дакотата изрева и започна да рулира, тя продължи да върви напред.

— Ще се видим в Йерусалим — извика той. — Кълна ти се!

— Но, татко — опита да се засмее тя. — Ти все ме лъжеш.

— Този път не — пробва да се усмихне той, а сърцето му направо се удряше в металния под на самолета. — Този път не — извика Бени.

Тя не можеше вече да тича заедно със самолета и изостана, все така с протегнати ръце, а косите ѝ се развяваха от струята на ревящите двигатели.

А после изчезна в тъмнината.

---

[1] Добър вечер, приятел (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Къде си, Баум? (нем.) — Б.пр. ↑

[3] Напред! (иврит). — Б.пр. ↑

25.

НОС РАС-ТАРФ

Силите се опитаха да напуснат Бени Баум над широкото плато Рекам и макар раменете му да бяха притиснати между тясната рамка на вратата към кабината на дакотата, главата му започна да клюма, пръстите му се отпуснаха и той щеше да падне назад, ако Екщайн не беше посегнал да го хване за колана на панталона. Той се събуди. Не се изненада, че тялото му най-после е намерило свой начин да се успокои, защото детето му е извън смъртната опасност. Имаше желание да му се подчини, но както беше казал Ицик Бен-Цион, той приличаше на вечния експериментатор на Мери Шели, а смъртоносното същество, което сам е създал, все още вилнееше на свобода.

Той примижа с изморени очи към тъмните пространства със скали и групи дървета, които сякаш се нахвърляха към носа на самолета, а после изчезваха в тъмнината. Чудеше се как пилотът успява да лети умело толкова ниско, след подобна ужасна нощ. Но беше благодарен на усилията му, които нямаха нищо общо с показната аеробатика на стар въздушен вълк. Бени беше казал на пилота, че участват в смъртоносно въздушно преследване, а финалът е нос Рас-Тарф. И понеже ефективността на двигателите на дакотата е по-висока в по-плътен въздух, изглеждаше, че пилотът я управлява току над върховете на дърветата.

Тъй като нямаха кафе, Бени запали цигара, за да се ободри. Тя трепереше между пръстите му, защото всички мускули на тялото му продължаваха да са под напрежение. Екщайн го погледна със завист и накрая се предаде. Протегна ръка. Бени можеше да му откаже, но подаде фасата. Това си беше личен избор. Като самоубийството.

Приближаващият се бряг на Североизточно Мароко вече започна да блести в бледорозово под бързо избледняващото небе, а Бени едва се въздържаше да не гледа часовника си. Но циферблатът точно над коляното на пилота привличаше погледа му. Често му се беше случвало да поглежда към ясносиньото небе по пладне и да зърне

странната поява на белия лунен сърп. Точно като този тревожен феномен, сега утринното слънце се готвеше да блесне над „Лунен лъч“.

„Може и да успеем“ — помисли той, макар че мисълта да пристигнат и да попаднат на димящи останки от морска катастрофа го караха да викне: „Давай!“ Чувстваше се като младеж, притиснат зад бавно движещата се кола на някой старец. Все пак имаха късмет, че никой не попречи на полета им. Бяха чули само тревогата в алжирската военновъздушна база в Бени-Абес тъкмо когато пресичаха границата обратно към Мароко. След това кулите в Будниб, Таза и в момента в Ел Алеб им поискаха сведения. Екщайн им отговаряше спокойно на френски, използвайки позивните на Нимроди като Ахмед Табри и ги пренасочваше към командира на базата в „Менара“. Никой не им заповяда да кацнат, макар че това едва ли успокои Бени, който се тревожеше дали Нимроди ще успее да преведе в безопасност през вълчите зъби останалите с него хора. Образът на ранения О’Донован и дъщеря му, свидетелка на неговата болка, го караше да скърца със зъби. Съвестта го гризеше жестоко заради предишната му ревност към любовта помежду им.

Погледна към Екщайн, който сякаш мислено зовеше Средиземно море да се покаже на хоризонта. Партньорът му беше мръсен, пръстите му изгорени от парафина, лицето още изцапано с кафява вакса, а русата му коса пълна с прах като на танков командир в пустинята. Приведен напред в старото кожено кресло на дакотата и поставил големия шлемофон, той приличаше на наемник, пренасящ наркотици за престъпен картел. Баум беше благодарен, че няма огледало, в което да зърне собствената си физиономия.

— Мислиш ли, че са се измъкнали, Ейтан? — надвика Бени шума на двигателите.

— Не — отвърна Ейтан, без да извърща глава. — Още не. Ще се учудя, ако алжирците им позволят просто ей така да излетят и да им изчезнат.

— Благодаря ти за искреността — изръмжа Бени.

— Бени, дори и да са ги арестували, мислиш ли, че алжирците ще им направят нещо, след като Розели вдигне шум по целия свят?

— Не.

— Тогава млъкни и дай да се заемем с Мартина.

Бени изпъшка и разтри лицето си. Ръката му, изцапана от кръвта на Шнелер, се покри и с кафява вакса. Той изтри длан в пуловера си, боядисан неравномерно в черно.

Да се заеме с Мартина. Да. Сега това беше основното. Да се концентрира върху лудостта ѝ, жестокостта на психопатка, факта, че едва не ексекутира Рут. Да потисне разкъсващите подозрения защо, след като със сигурност е можела да убие дъщеря му, съзнателно се е отказала от тази възможност. Да отхвърли фантазиите, че отвличането на Рут е било отмъщение на изоставена любовница и да постави Мартина в другата категория, с която обикновено оправдаваше жестоките действия на професията си. Сега не беше време да оценява възможността на Мартина да постъпва милосърдно. Тя беше застреляла Майкъл О'Донован, без да трепне. Но пък не застреля Бени, макар че би трябвало да предпочете да убие първо него.

Няма значение. Защото всъщност Бени изобщо не очакваше да види отново Мартина. Да, тя беше взела хеликоптер, чийто камуфлаж като машина на ООН явно бе направен, за да възпре всеки, който би помислил да го свали. И той не се съмняваше, че „Миноу“ е на борда на хеликоптера. Но ако Мартина не е пресякла границата, след която желанието за самоунищожение надделява над разума, тя ще разбере, че предполагаемата ѝ мишена вече е вдигната под пълна тревога. И макар и с нежелание, ще предпочете да се измъкне. Би избрала живота.

Тогава те ще пристигнат задъхани на нос Рас-Тарф, а тя изобщо няма да се появи. Внезапно осъзна, че иска тя да постъпи точно така. Заради самата нея. И се засрами от себе си.

Откакто излетяха от Алжир, нямаше и следа от хеликоптера, макар че това всъщност не доказваше нищо. Тя сигурно не се е върнала над мароканска територия, защото е по-безопасно да лети в небето на страна, изповядваща ислямски фанатизъм. Ако има намерение да изпълни мисията си, тя ще лети на север над Алжир и ще пресече в Мароко едва в последния момент, покрай брега при Сайда. Необходимостта тя да заобиколи по такъв начин беше единствената им надежда да я пресрещнат, като се има предвид първоначалната ѝ преднина.

Внезапно Екщайн вдигна лявата си ръка и посочи напред. Бени се вгледа през прозореца, но не видя нищо, което да привлече вниманието му. Току-що бяха минали над голяма кедрова гора в

подножието на планината Риф, след това прелетяха над шосето, свързващо Мелаля с Танжер, където шофьорите вероятно не са могли да повярват на очите си, виждайки този въздушен призрак да прелетява ниско над главите им. Пред тях се простираше равнина, засята с жито и царевица, а после последните сухи предпланини на източната част на Риф.

— Виждаш ли го? — възбудено го попита Ейтан.

— Кое? — Бени наведе глава. — Кое?

— Там е Дар-Кебдани — каза пилотът, като показва към селището, намиращо се в гънките на планината. — Височината е деветстотин метра, така че ще трябва да се издигнем над него. — Той леко дръпна щурвала към гърдите си.

Дакотата започна да се издига и Бени най-после разбра защо партньорът му се радва.

Върховете пропаднаха надолу. Зад тях към хоризонта се къдреше безкраен килим от мъгла. Докато го гледаше, утринното слънце разпръсна мъглата и се показа синьото лице на Средиземно море.

Мартина също видя морето, но от нейното място на дясната седалка на хеликоптера то беше много по-близо. Само на метри от нея покрай прозореца преминаваха утринните му вълни. Вляво дългата ивица на зимния плаж лежеше безлюдна, защото беше твърде рано дори и за здравите, възрастни мароканци, които всяка сутрин тичаха по хладния пясък с вярата, че това ще продължи живота им. В кокпита нейният наемник, суданският пилот, изви лоста и крайбрежните пясъци преминаха покрай белия му шлем на север. Тя вече виждаше малката фалическа постройка да се подава над скалите в края на полуострова, стана от мястото си и надникна през стъклото на кабината, за да вижда по-добре. На около километър в морето се събираха бавно сивите силуети на малки плавателни съдове. Тя протегна ръка и чукна по шлема на пилота.

— Кацни на плажа, малко зад фара — заповяда Мартина.

Шлемът кимна два пъти.

Тя се върна отново в задната част и дръпна тежката странична врата. Студеният вятър нахлу в кабината. После стъпи с десния си крак върху пейката, която беше двойна, за да може войниците, ако има

такива, да седят гръб до гръб с лице към двете странични врати. Прекрачи с левия крак облегалката, сякаш яхва малко пони.

Хвана се за облегалката и се приведе напред. Затвори очи и вдъхна мириxa на сол и риба, който долетя в ноздрите ѝ, докато вятърът развяваше пилотския ѝ комбинезон и разрошваше косата ѝ. Почти замаяна посегна надолу вляво, за да докосне носовия конус на „Летящата риба“, която почиваше на пода върху надуваемата си подложка. Оптическият мерник беше освободен от предпазващата го пластмасова кутия, спусъкът и лостът за насочване преместени за изстрелване, за да ѝ е по-удобно. Набил беше проверил всички схеми и бойната глава. Оръжието беше заредено. Едно освобождаване на предпазителя и то ще бъде готово да скочи в първия си полет.

Мартина дори не беше помисляла да се оттегли. По време на нощния полет имаше достатъчно време да обмисли начин за бягство, да се откаже от този финален акт, но не го направи. Вместо това мислеше за загубата на мъжете си, скърбеше за предаността им, която ѝ бяха отнели. Майка ѝ беше използвана като примамка, но със сигурност не е пострадала. Обаче семейството на Мартина беше отишло в гроба.

Сама със собственото си мълчание, ненарушавано от шумовете на полета, тя осъзна, че всъщност желанието ѝ да използва торпедото не е намаляло, защото то изобщо не е било предизвикано от алчност. Това беше аполитичен акт, предизвикан от съвсем лични мотиви, които тя избягваше да обмисля заради тежките истини, които биха ѝ казали. Волята ѝ, яростта ѝ, кратките ѝ любови и бесове, всички бяха кървящи рани, които не можеха да зараснат от риданията ѝ за нещо, което никога не можеше да има. Докато хеликоптерът летеше, а тя съзнаваше, че с всеки километър я приближава към собствения ѝ край, животът не прелетя пред очите ѝ. Обмисляше го внимателно, изживяваше отново всяка година, всеки от кратките си и много редки радостни мигове и много по-дългите скръбни периоди.

И сред хилядите образи на жестокост, трудности и насилие само една картина отказваше да избледнее. Беше образът на Бени Баум, хвърлил се върху дъщеря си, за да я скрие с тялото си, да я предпази, да я обгърне с обич. Тогава разбра с пълна яснота, както когато беше само на пет години, че никога никой на света няма да направи такова нещо заради нея.

Тя отвори очи и погледна към десния си крак. Джобът на бедрото на комбинезона беше наполовина отворен и от ципа се подаваше дръжката на пистолета ѝ П-38. Тя извади оръжието на баща си и го погледна, погали с пръст дулото му. После, когато фарът премина бързо край прозореца и хеликоптерът започна да забавя ход и да се спуска, тя хвърли пистолета през отворената врата. Той се превърта като бумеранг, но не се завърна.

При Поант Афрау дакотата се наклони силно вляво и Бени се хвана за рамката на вратата към пилотската кабина, а гърбът му се блъсна в стената. Бяха се спуснали след билото на планината като скиор на слалом, извивайки през урвите, докато пилотът наваксваше скорост. После се появи едно плато, обрасло с храсти, което веднага отмина назад, бреговата ивица и след това вече летяха над морето. Пилотът се плъзна в завоя като пьян и веднага изправи, като полетя над ивицата, където вълните се разбиваха в брега. От дюните се показаха сламените покриви на крайморски курорт и отминаха покрай лявото крило. След секунди Екщайн се хвана за навигационното табло и закрещя:

— Там! — Пръстът му бясно сочеше напред. — Там!

Слънцето вече беше се издигнало достатъчно и морето блестеше, а точно зад върха на нос Рас-Гарф се виждаше малка флотилия. Блясъкът създаваше ореол около два големи кораба, почти допрели носовете си, и други по-малки, които се въртяха наоколо им като водни мухи.

— Мини на аварийна честота — заповяда Баум на пилота.

— И кого да извикам, по дяволите? — попита авиаторът, докато се мъчеше да изстиска повече мощност от двигателите.

— Военновъздушните сили трябва да имат един 707 във въздуха — каза Екщайн. — Те ще наблюдават международните води.

— Ейтан! — Бени стисна толкова силно рамото на Екхард, че майорът трепна и вдигна глава към него. После веднага отново се обърна напред, когато видя шока в очите на Баум.

Издатината с фара бързо се увеличаваше и точно зад нея под лъчите на слънцето се въртяха перките на хеликоптера, който се приземяваше върху плажа.

— За бога, човече! — развика се Бени. Пилотът включи радиопредавателя и подаде микрофона на Екщайн.

— „Лунен лъч“, „Лунен лъч“, говори Бавария. Край — Ейтан почти викаше в микрофона с надеждата, че офицерите от АМАН на борда на самолета за комуникации ще разпознаят стария му служебен псевдоним. Още не беше отпуснал бутона, когато Бени дръпна микрофона от ръката му.

— „Лунен лъч“, говори Баум — изрева Бени, изоставил всякаква служебна предпазливост. — Вие сте в опасност. В района ви има враг. Повтарям, враг в района. Потвърдете приемането.

Сега нямаше опасност, че корабите ще се дръпнат един от друг. Беше много късно за такова действие и Мартина със сигурност също го знаеше.

— „Лунен лъч“ — заговори отново Бени. После изкрещя: — Ах, мамка му! — Хвърли микрофона на пода, когато сянката на дакотата мина над хеликоптера на по-малко от двадесет метра височина, а после бялата машина изчезна. Зад тях.

— Кацай! — развика се Бени на пилота.

— Къде? — извъртя глава наляво и надясно южноафриканецът. — Във водата ли? Та ние нямаме и сто метра права ивица по брега.

— Проклето да е! — блъсна с юмрук Бени по металната стена.

— Ето там! — показа вляво Екщайн, където веднага след редица ниски хълмчета равният пясък, обсипан с редки храсти, изглеждаше достатъчно стабилен.

Пилотът погледна нататък, взе решение и изви силно вдясно. Баум отново започна да го ругае, прилепен по принуда към рамката на вратата. Но пилотът едва имаше време да се подготви за кацането, като изви бързо над водата.

— Приближавам — предупреди той, натисна педалите и блъсна напред щурвала. Двигателите изреваха, поведоха самолета в остър ляв завой, а Бени залитна.

— Иди се вържи с колана — извика му Екщайн.

— Ти се вържи, дявол да те вземе — изкрещя и пилотът, защото Ейтан също беше изхвърлен в десния ъгъл от силата на острия завой.

Бени се колебаеше, докато линията на скалистите хълмчета се увеличаваше, но тъй като след това щяха да летят само секунди направо, побърза да отиде в кабината, падна върху една от пейките и

затегна колана. В мига, когато закопчалката щракна, той се изви към прозорчето, зърна хеликоптера, чиято перка създаваше вече все по-голям кръг от разпенена морска вода, а плазовете му се скриха в плитките вълни до брега.

Когато дакотата отново се спусна рязко вляво, той беше отхвърлен назад и чу рева на двигателите рязко да спада с намаляването на мощността им.

— Дръж се здраво! — чу той пилотът да вика на Екщайн. В следващия миг се носеха грациозно напред с вдигнат нос. Покрай илюминаторите се запремятаха пясък и тръни, а небето се издигна нависоко като факирска шапка.

Наистина нямаше място, където самолетът да кацне както се полага. Пясъчното плато беше нарязано с дълбоки пукнатини и крайморска растителност. Вятърът още духаше силно от югоизток и пилотът напрегна всичките си мускули, за да задържи дясното крило надолу.

Всички вътрешности се качиха в гърлото на Бени, но той предпочиташе да се ударят в нещо, защото иначе ще спрат твърде далеч и твърде късно. Големите гуми затънаха в пясъка и дясното крило се вдигна нагоре. Вятърът веднага го подхвана и то продължи да се вдига заедно с опашката. Перките се забиха в пясъка и върху крилата се посипаха огромни вълни жълт прах. Носът политна надолу и се заби в земята.

Бени се надигна на левия си лакът. Разкопча колана, падна на колене и веднага започна да се плъзга по пода към пилотската кабина. Изпъна ръце, за да се задържи в рамката на вратата.

Серводвигателите виеха като полудели, предните стъкла се бяха напукали от удара и миришеше на гориво. Екщайн се беше проснал върху контролния панел, ръцете му висяха надолу, а главата беше извърната вляво. От драскотина на челото му вече течеше кръв покрай носа и върху горната му устна.

Пилотът се подпираше с една ръка на таблото, а с другата се опитваше да се освободи от колана. Изви се и видя Баум при вратата.

— Аз ще го измъкна — измърмори той и продължи да се освобождава. Баум сякаш се беше смръзнал на място. — Ще се оправи — изкрещя пилотът, явно разярен от факта, че е разбил любимия си самолет. — Ти върви!

Бени се обърна и се отдалечи. Запрепъва се по дясната стена, тъй като самолетът лежеше под ъгъл. Използва вертикалните ребра, за да се измъкне, докато откри аварийния изход. Вдигна ръка, хвана се за дръжката, сви крака и ритна плексигласа на прозореца с всичката сила на тежестта и мускулите си. Прозорецът и изходният панел изскочиха от фюзелажа, а инерцията го изхвърли през тесния правоъгълник. Острите ръбове на метала одраха кожата на раменете му през пуловера.

Не почувства болка, когато краката му се подкосиха под тялото, колената му се удариха в крилото и той примижа силно под внезапната ярка дневна светлина. После се плъзна напред, успя да се извърне по гръб и да се извие към фюзелажа. Избягна на сантиметри смъртоносно пречупеното острие на перката.

Падна върху купчина пясък точно до крилото. Вратата на пилотската кабина се отвори и той видя подметките на пилота. Не изчака. Скочи на крака и хукна.

Когато си пое дъх и спринтира към морето, го обгърна странна и ужасяваща тишина. Нямаше рев на двигатели, нямаше стрелба, нямаше неестествени звуци сред утринното спокойствие освен ударите от собствените му подметки по пясъка, яростното свирене на дъха му и мекото пляскане от метала на пистолета в кобура върху собственото му тяло. Вятърът духаше в гърба му, къдреше върховете на тревата по дюните и скриваше звуците откъм морето. Паниката му се увеличи, защото не чуваше ротора на хеликоптера, нито би чул изстрелването на торпедото или удара му, докато не блъсне целта и не отекне обратно към него с тъпо бумтене.

Юмруците му блъскаха въздуха, мускулите на краката му горяха, когато доближи върха на хълма и за пръв път в живота си помисли, че сърцето му може и да се пръсне, защото усещаше как се издува сред болката в гърдите му. Потта се лееше по лицето и врата му и попиваше в пуловера, който го задушаваше.

Стигна билото на хълма и хеликоптерът се показва пред очите му с размерите на пръст, трептящ до водата. А зад него, точно по права линия, двата кораба докосваха носовете си в ескимоска целувка на фона на замайващо синия хоризонт. Очите му вече не изпускаха бялата машина. Не ги отклони и когато скочи във въздуха, падна по гръб и заби пети в пясъка, докато се плъзгаше надолу и наблюдаваше

дребната фигура на Мартина да се бори с „Миноу“, мъчейки се да го измъкне през отворената врата на хеликоптера и да го свали върху вълните до брега. Нещо се разцепи на гърба му, когато стигна края на склона и се изправи отново. Въздухът излизаше с хлипане през отворената му уста, той измъкна пистолета и го насочи.

Тя беше затънала до бедрата във водата — вече извърещаше торпедото върху надуваемата му подложка. Далечната ѝ фигура се виждаше още малка, твърде малка. Бени дишаше като човек, който сънува кошмар, в който тича, а все остава на едно място и не успява да се освободи от чудовището, което се оказваше, че е самият той. Хеликоптерът се вдигна, косата на Мартина се разроши и водните капки я измокриха, но тя не обърна внимание, наведе се към „Миноу“ и издърпа някакъв кабел, сякаш ще пуска косачка по ливада. Но Бени знаеше, че това е спусъкът за изстрелването. Не можеше да си спомни дали има патрон в дулото на пистолета си, но вдигна предпазителя и го насочи, докато тичаше. Опита се да извика, но от устата му излезе само тихо ръмжене.

Тогава тя го усети. Изправи се и бавно извърна глава. Дясната ѝ ръка беше на кръста и тя изгледа тромавия му тръс с презрението на газела към носорог. После се обърна отново към торпедото и се наведе над мерника му.

Той започна да стреля. Вече и викаше, макар че от гърлото му излизаха само някакви нечовешки звуци. Пистолетът подскачаше в ръката му, изстрелите сякаш удряха главата му, докато тичаше през дима и въпреки това тесният ѝ гръб не трепваше. Той стреля отново и тя се изправи вдървено, а главата ѝ се вдигна, за да огледа небето. Той стреля пак, а тя се изви и легна във водата.

Сега той вече вървеше, но пръстът му не можеше да спре и продължи да дърпа спусъка, докато ръката на Мартина не изплува настрани от торпедото, а пистолетът на Бени изщрака напразно и отказа да му се подчинява.

Ехото от последния му изстрел отлетя над морето. Бени пусна пистолета, направи още една крачка и падна на колене.

После се стовари върху студения пясък, а краят на една вълна достигна до него и близна леко тялото му.

ЕПИЛОГ

ЙЕРУСАЛИМ

Величествената сграда на храма на цар Соломон отдавна е изчезнала от високото плато на древната скала. Връх, където Авраам някога е вдигнал ножа си, за да пожертва своя син, но ръката му била спряна от ангела, изумен от силата на религиозната ревност. Сега върху плочите, покрили гордостта на мъртвия цар, се издига мюсюлманският храм Джамията на Омар. Златният ѝ купол господства над града, а в кръглия ѝ под отекват молитвите на религиозните мъже, навели чела към праха от костите на воините на Макаби.

От славата на Соломон е останало съвсем малко. Само част от западната поддържаща стена на Храма, която сама по себе си е величествена — висока и дълга редица от каменни блокове. Точно към тази затворена врата към библейското минало се стичат евреите от всички континенти, навеждат глави за молитва, гаят камъните с треперещите си пръсти, шепнат желанията си към на пръв поглед безразличната стена.

Но може би тук се крие отговорът за легендарната храброст на израелските разузнавателни служби, намек за традициите, наследени от еврейските агенти. Защото привлечени от племенните обичаи, мъже и жени мълчаливо приближават Западната стена, стиснали парченца хартия с изписани на различни езици молитви. Цепнатините между извисяващите се камъни са пълни с такива бележки, защото това е пощенската кутия на Господ, тайникът на избрания му народ. Това са портите към рая, през които молитвите отиват направо пред собствените му очи с личен код, който само Той може да разчете.

Ранната зимна утрин беше студена, макар и не много, защото слънчевите лъчи гонеха облаците над плоските розови камъни на огромния площад пред стената. Откритият площад между сградите на Стария град беше пуст, защото празнуващите тълпи се пръснаха бързо. Капитан Дан Сарел най-последно се беше върнал у дома, но не беше в състояние да направи обиколка, вдигнат върху раменете на радостни

другари. А без него празнуващите се пръснаха в тържествено мълчание. Беше тиха утрин и тук останаха само силно религиозните и опечалените от скорошна загуба на близки.

В по-далечния ъгъл до каменното стълбище, което води нагоре към еврейския квартал, се бяха събрали четирима изморени пътешественици. Те бяха свели глави един към друг като доктори над смъртно болен пациент. Отстрани дискретно ги наблюдаваха няколко други, застанали на разстояние и присвили се с уважение в студа.

Диди Лернер, Амир Лапкин и Рик Набе не присъстваха. Те вече се бяха върнали към обикновения си живот. Диди да се бори с юридическите науки, Амир да подрежда обърканите въжета, а Набе към пистолетните стрелбища във Франкфурт. Джим Байндър тъкмо пристигаше на летище „Кенеди“, докато Садин и Шнелер лежаха на съседни легла в болницата „Тел Ашомер“ и спореха, докато играеха домино. Шаул Нимроди щеше да прекара деня в глезене на трите си дъщери, преди да се завърне в Мавритания. А Очко, разбира се, беше, където би трябвало да бъде — в щаба на СпецОп в Руския комплекс. Разчистваше кабинета на Бени Баум.

Вероятно единствен от всички в малката група, Арт Розели би трябвало да изглежда най-отпочинал и триумфиращ. Все пак той беше върнал отвлечената си възрастна жертва обратно в старческия ѝ дом в Ню Йорк. Жива и здрава. Двамата оживели членове от групата на Мартина Клумп щяха да бъдат съдени от федералния съд на окръг Колумбия. А „Миноу“ понастоящем се товареше на американски транспортен самолет, отлитащ от летището „Бен Гурион“. Но изморените очи на Розели не блестяха от удоволствие, защото макар и да си отиваше у дома, щеше да придружава осакатен приятел.

Той се наведе към Рут и я целуна нежно по бузата, после я хвана за ръката. Тя го погледна. Вятърът вдигна косата ѝ и оцвети лицето с издайническа розовина. Той се прокашля.

— Ще му издействам похвала — каза Артър. — Онази, която трябваше да получи заради рейда в пустинята. — После той отвърна очи от бляскавия поглед на Рут и прошепна. — Знам, че сега това не означава нищо за теб.

Тя разпери ръце и се притисна до него. Прегърна го през кръста и опря глава на якето върху широките му гърди в опит да успокои чувството му за вина.

Всъщност фолкът беше излетял от шосето до Тагит въпреки няколкото дупки от куршуми във фюзелажа му. Имаха достатъчно гориво, за да стигнат до Тлемсен. Но като видях състоянието на О'Донован, Нимроди реши да кацне в Бешар, където беше започнал да вика по радиото линейка и лекарски екип още от мига, когато излетяха.

О'Донован беше дошъл в съзнание за момент. Лежеше на пода на самолета, а Рут беше прегърнала главата му. Сякаш бе оценявал живота си с всеки тежък дъх и установил, че е бил безсмислен, защото отвори очи, погледна я и прошепна:

— Ти обаче си заслужаваше...

Едва не го изгубиха в Бешар. Един умел френски хирург спаси живота му, но не и гръбнака. Асошиейтед прес съобщи, че някакъв американски турист бил ранен от алжирски фундаменталисти и в резултат на това парализиран. Кое то горе-долу отговаряше на истината.

Рут заговори, притиснала лице към гърдите на Артър.

— Но за него това ще има значение — каза тя. После отстъпи и изтри бузите си с опакото на двете си ръце. Прибра кичур коса зад ухото си и опита да се усмихне. Артър пъкна ръце в джобовете на якето си и придаде спокойно изражение на лицето си, което обаче не скри тревогата в очите му.

— Значи се връщаш в Гнилата ябълка?

— Трябва да си довърша следването — каза Рут. — А и Майкъл ще има нужда от мен. Поне известно време.

Розели се извърна към Бени Баум.

— Хубаво е, че не я насилваш да остане тук, Баум. — После видя, че Бени се намръщи, и предупреди: — Нали знаеш какво става, когато опитваш да се налагаш на децата?

Бени сви рамене.

— Тръгват в обратна посока.

Розели кимна.

— Това е закон на физиката за родители. — Той протегна ръка, Бени хвана дланта му и я стисна продължително. Пръстите му казаха всичко неизречено.

— Артър? — Баум се опитваше да прикрие чувствата си. — Чул ли си нещо за пилотите на фолкът?

— От Червения полумесец са ги намерили сред дюните до Игли. Едва са оживели. Пилотът носел помощника си на рамо. Тоест по-възрастният е носел по-младия.

Бени се ухили.

— Че не е ли винаги така?

— Глупости — възрази Екщайн и леко блъсна Баум по рамото.

— Сега си ранен — посочи Бени скорошните шевове върху челото на Ейтан. — Но така или иначе аз те събарям върху тепиха.

— Като деца сте — намръщи се Рут. Дватамата с Ейтан се спогледаха развеселени.

Един голям, син форд с дипломатически номер влизаше през портите в южния край на площада. Артър го видя и въздъхна, докато стискаше ръката на Екщайн.

— Довиждане — каза той.

— Не за дълго — отвърна Бени. Напоследък срещите им се случваха при доста неприятни обстоятелства.

— Довиждане, приятели — каза Артър.

Рут го хвана под ръка и тръгна с него към колата.

Екщайн вдигна ръка и замислено докосна косата си.

— Кога ще си отрежеш тази тъпа конска опашка? — заяде го Бени.

— Когато Антъни Хартстоун излезе от храстите.

— С бързината, с която работиш, дотогава косата ще ти порасне до кръста.

Но Екщайн не го чу. Той се вглеждаше покрай колата на Розели, където една млада жена с гарвановочерна коса бързо пресичаше площада, хванала малко дете за ръка. Момченцето внезапно подскочи, откъсна се от ръката на майка си и хукна, развяло русите си коси. Веселият му вик достигна до тях.

— Татко, татко!

И Екщайн затича към него, развял полите на коженото си яке. Дватамата се срещнаха и Ейтан завъртя около себе си детето. Малките крачета летяха във въздуха, а той целуваше засмяното лице.

Около главата на Бени заплува облак дим и той се извърна към високата фигура на Ицик Бен-Цион. Генералът отново беше в униформа, със закопчано, подплатено с кожа военно яке, лъснати обувки и отличителни знаци. Беше дошъл от закуска с поздравления в

резиденцията на министър-председателя и, изглежда, топлината на похвалите беше възвърнала младежката му стойка. Но не беше пристигнал току-що. Изчака малко в сенките, докато групата се пръсне, защото се почувства неудобно пред явното им приятелство.

— Защо ме повика, Баум?

Бени беше изпратил съобщение на пейджъра на Ицик с думите:

Ела да се срещнем при Стената. Б. Б.

Както за ветераните от Виетнам в САЩ, подобна среща можеше да означава едно-единствено място в Йерусалим.

— Исках да те запозная с Артър Розели — каза Бени. — Ако не беше той, ти сега можеше да си храна на акулите.

Ицик проследи погледа на Баум към отдалечаващата се кола. Той беше човек със странни двойни стандарти. Обичаше да се къпе в слава, докато се прави, че я презира. И никога не благодареше на хората за това, че са изпълнили дълга си.

— Ще поискам разрешение от посолството в Щатите да направя прием в негова чест.

Бени отвори уста да възрази, но после само промърмори:

— Хубава идея.

— Между другото всичко се потвърди — каза Ицик, като продължаваше да се взира през цигарения дим. — Размяната е била клопка, поставена от иранците. Отвличане на вниманието, докато придобият ядрена бойна глава. — Той хвърли цигарата и я стъпка.

Бени сведе поглед. Бяха разговаряли по това ново разкритие, докато плуваха към Хайфа на борда на ракетносеца. Мароканците, разбира се, мълчаливо бяха благословили идеята размяната да стане в техни териториални води пред нос Рас-Тарф. И също така бяха разрешили на морските командоси да слязат и да приберат Баум, Екщайн и пилота им в замяна на катастрофиралата, но възстановима дакота. Още докато бяха в морето, съобщенията от Йерусалим започнаха да пристигат до Бен-Цион, но Бени не обърна внимание на неприятните новини. Досега... Той затвори очи.

— Моля се да е бил един от „Черните камъни“ — прошепна той.

Ицик си замълча за ефект.

— Да. За наш късмет — отвърна накрая той и раменете на Бени се отпуснаха успокоено.

„Черен камък“ беше строго секретна операция на Мосад, но като шеф на СпецОп на АМАН Ицик знаеше за нея и даже веднъж беше изпратил Баум на координационна среща между службите. Поради разпадането на съветските републики израелците се опасяваха, че в бъerkотията може да се „изгубят“ известен брой ядрени бойни глави. Затова изпратиха обратно в родината му един казахски евреин, бивш офицер, емигрирал в Израел. Задачата му беше да потърси и открие недобре опазвани ракети. Където и когато успееше, той трябваше да вкара миниатюрен микрочип в направляващите електронни вериги на бойните глави. Чиповете бяха „спящи“ и щяха да си останат такива, докато не бъдат активирани чрез лазер от американски сателити. Тогава те щяха да отразят слаб насочващ сигнал.

— В края на краищата те така или иначе все щяха да сложат ръка върху някоя — каза Ицик. — Но поне тази е откриваема, ако някога решим да повторим Озирак. — Ставаше дума за израелското нападение на ядрения реактор на Ирак, което навремето беше осъдено от света, но след това благославяно от НАТО, когато задуха вятърът на „Пустинна буря“.

Бени не отговори. Това вече нямаше да е негов проблем.

— Трябва да се върна в службата — каза Ицик, но посочи към Ейтан, Симона и синът им. — Полетът му за Африка е утре рано сутринта. И най-добре е да го хване.

— Аз не съм му бавачка, Ицик — разсърди се Бени.

— Не си. — Генералът мрачно погледна към него. — Ти си неговият Свенгали.

Той тръгна към северозападния ъгъл, където други широки каменни стълби водеха към арабския квартал, после през лабиринт от извити стени към Дамаската порта, а оттам беше съвсем близо пеша до службата. Бени направи знак на своето семейство с молба да имат още малко търпение. Йош и Амос, великолепно в униформите си на пилот и парашутист, бяха прегърнали Рут помежду си, а Мая се смееше и се опитваше да ги раздели. Семейство Баум не се приближиха до Бени и Ицик. Те не обичаха особено шефа на Бени.

Баум настигна генерала, което никак не беше лесно при широките крачки на началника му.

— Сигурен ли си, че искаш да се присъединиш към Екщайн? — мрачно попита Ицик, докато стъпките му отекваха по камъните.

— Да.

— Африка не е Лазурният бряг.

— Той има нужда от мен там.

— Не трябваше да те пускам — въздъхна Ицик. — Вие двамата сте опасни, когато сте заедно.

— И когато сме отделно — усмихна се Бени.

При подножието на стълбите двама преминаващи войници козируваха подигравателно на генерала. Той не им обърна внимание и започна да се качва нагоре.

— Ще трябва да подпишеш дългия формуляр — предупреди той. — За отлагане на пенсията.

— Ще го подпиша.

— И ще трябва да приключиш досиетата на „Лунен лъч“ и „Танго“.

— Готово.

Ицик започна да се изкачва по-бързо. Вземаше по две стъпала. Бени забави ход и спря, загледан в гърба на високия мъж.

— Ами какво ще стане с празненството по случай пенсионирането ти? — извика генералът, макар че не се обърна, нито изчака отговор. Мина през вратата покрай възрастния пазач и охраната в измачкани униформи и изчезна из уличките на Стария град.

Бени бръкна в джобовете на коженото си сако и бавно се обърна. Остана на място за миг, загледан в облечените в черно хасиди, които се кланяха в подножието на високата стена. Вдигна очи към покривите на северния квартал, където израелските знамена се вееха, а зад парапетите се разхождаха войници с пушки. Обърна поглед към южната каменна рампа, която води към Храма на Хълма и където редица покрити с кафии мъже се изкачваха към джамията „Ал Акса“.

Той може да остарява, но Близкият изток — не. Остава си все същият. Сигурно има известен прогрес, две стъпки напред, една назад. Тук и там се развява по някой самотен флаг на примирие, понякога се случва хората бързо и хладно да си стиснат ръцете, даже да разменят с нежелание целувка. Да, като в упорито семейство, всъщност нещата си остават непроменени.

Той започна да слиза по стълбите, вдъхна уханието на йерусалимските борове, усмихна се леко и прошепна:

— Да, ще трябва да се изчака...

Издание:

ИК „Атика“, София, 2000

Корица: „Атика“

ISBN 954-729-072-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.